

திருப்புகழ்

பழநி

விரிவுரை

Acco 32896

421103/6

திருமுருக

திருபானந்த வாரியார்

வானதி
பதிப்பகம்

முருகா

திருப்புகழ் விரிவுரை

பழநி

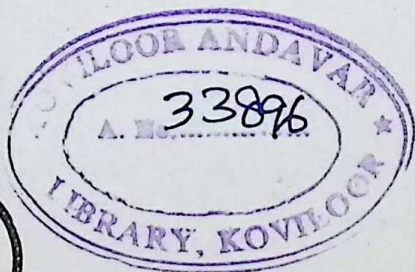
(திருவாவினன்குடி)

(மூன்றாம் படைவீடு)

மூன்றாம் தொகுதி

உரையாசிரியர் :

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதமாளு தெரு
கி. நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு	: ஏப்ரல்	1965
இரண்டாம் பதிப்பு	: மார்ச்	1967
பதினொன்றாம் பதிப்பு	: டிசம்பர்	2017
பன்னிரெண்டாம் பதிப்பு	: செப்டம்பர்	2020

உரிமை பதிவு
வானதி வெளியீடு

விலை : ரூ. 360.00

சமர்ப்பணம்

இத் திருப்புகழ் உரைவள நூலினை எம் பரமகுருநாதர் அருணகிரிநாதப் பெருந்தகைக்கு அர்ப்பணிக்கின்றேன். அவர் இதனை இன்னும் இனிதாக்கி அறுமுகப் பெருமானது அடிமலர்கடகு அணிவிப்பாராக.

கிருபானந்தவாரி

ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி - பழநி

முன்னுரை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருப்புகழ்ப் பாடல்களுக்கு 31 ஆண்டுகளாகத் திருப்புகழமிர்தம் என்ற மாத வெளியீட்டில் உரை எழுதினேன்.

மேற்படி திருப்புகழமிர்தத்தில் வெளி வந்த உரைகளில் விநாயகர்துதி, நூல், முதற் படை வீடாகிய திருப்பரங்குன்றம் ஆகியவற்றின் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 20-க்கும் விரிவுரைகள் முதல் தொகுதியாகவும் இரண்டாவது படைவீடாகிய திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 83-க்கும் உரிய விரிவுரைகள் இரண்டாம் தொகுதியாகவும் வெளிவந்தன.

மூன்றாவது படைவீடாகிய பழநி (திருவாவினன் குடி) திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 97-க்கும் விரிவுரைகள் மூன்றாம் தொகுதியாக இப்போது வெளிவருகிறது.

பழநி என்னும் திருத்தலம் திண்டுக்கல் ஜங்ஷனுக்கும், கோயமுத்தூர் ஜங்ஷனுக்கும் இடையில் உள்ளது. ரெயில் மூலமாகவும் பஸ்களிலும் செல்லலாம். எல்லா வசதிகளுடனும் கூடிய நகரம்.

இது மணிபூரகக் கேசுத்திரம். பெரும் புகழையுடையது. சிவ மலை என்னும் பெயரும் பூண்டது. பல சித்தர்களும், முத்தர்களும் வாழ்கின்ற மகிமையுடையது. போக முனிவர் அருள் பெற்ற தலம். ஞான தண்டினை ஊன்றிய முருகன் பாலவடிவுடன் எழுந்தருளிய ஞானமலை. “அதிசயம் அநேகம் உற்ற பழநி” என்று சுவாமிமலைத் திருப்புகழிலும் வருகிறது. இன்னும் பழநியின் பெருமைகளை “பதினாலு உலகோர் புகழ் பழநி” (60) “காசிய மீறிய பழநி” (82) “பிரகாசம்புரி பழநி” (83) என்றும், திருவாவினன்குடியின் பெருமைகளை (10) (12) ஆகிய பாடல்களின் விரிவுரைகளிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையில் இத்தலத்தைப் பற்றி 51 வரிகளில் வியந்து கூறியுள்ளார்.

இந்தப் பழனித் திருப்புகழ் விரிவுரை நூலை வானதி பதிப்பகத்தார் வெளியிடுகின்றார்கள். வானதி பதிப்பகம் உத்தமமான உள்ளன்புடன் சமயத்துக்கும், தமிழுக்கும் அயராது தொண்டு புரிகின்றது.

திருவருள் துணையினால் நான்காவது படைவீடாகிய சுவாமிமலைத் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 38-க்கும் விரிவுரை எழுதி - நான்காம் தொகுதி அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

ஐந்தாம் படைவீடாகிய குன்றுதோறாடல் முதற்பகுதி 114 திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் விரிவுரைகளும் அதன் இரண்டாம் பகுதிக்கு விரிவுரைகளும் மற்றப் பகுதிகளும் இறைவன் அருளால் விரைவில் வெளிவரும்.

இத்தகு வித்தகம் நிறைந்த திருப்புகழ் விரிவுரைகளை அன்பர்கள் ஓதி உணர்ந்து, எல்லா நலன்களையும் பெற, எம்பெருமானை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

17.10.79

குமார் குன்றம்
குரோம்பேட்டை
சென்னை

அன்பன்
கிருபானந்தவாரி

உ

ஓம் குறைய நம

திருப்புகழ் விரிவுரை

பழநி (திருவாவினன்குடி)

(மூன்றாவது படைவீடு)

1

நாத விந்துக லாதீ நமோநம	
வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம	
ஞான பண்டித சாமீ நமோ நம	வெகுகோடி
நாம சம்புகு மாரா நமோநம	
போக அந்தரி பாலா நமோநம	
நாகபந்தம யூரா நமோநம	பரகூரர்
சேத தண்டவி நோதா நமோநம	
கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம	
தீர சம்ப்ரம வீரா நமோநம	கிரிராஜ
தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம	
தூய அம்பல லீலா நமோநம	
தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம	அருள்தாராய்
ஈத லும்பல கோலால பூஜையும்	
ஓத லுங்குண ஆசார நீதியும்	
ஈர முங்குரு சீர்பாத சேவையு	மறவாத
ஏழ்த லம்புகழ் காவேரி யால்வினை	
சோழ மண்டல மீதே மனோகர	
ராஜ கெம்பிர நாடாளு நாயக	வயலூரா

ஆத ரம்பயி லாரூரர் தோழமை

சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில்

ஆடல் வெம்பரி மூதேறி

லையிலேகி

ஆதி யந்தவு லாவாச பாடிய

சேரர் கொங்குவை காவூர் நனாடதில்

ஆவி னன்குடிவாழ்வன தேவர்கள்

பெருமானே

பதவுரை

ஈதலும்—இரப்பவர்க்குக் கில்லையென்னாது ஈந்து உதவி செய்யும் ஈகையும், பல கோலால பூசையும்—பற்பலவாறு கோலாகலமாக (ஆடல் பாடல் விழா மேளதாளம் முதலியவற்றுடன் கூடி)ச் செய்யும் பூஜையும், ஒதலும்—வேதம் ஆகமம் முதலிய அறிவு நூல்களையும் தேவாரம், திருவாகசகம் முதலிய முத்தி நூல்களையும் ஒதியுணருந் தன்மையும், குண ஆசார நீதியும்—நற்குணம் நல்லொழுக்கம் சிவநெறியில் நிற்கும் நன்னிலை இவைகளும், ஈரமும்—கருணையும், குரு சீர்பாத சேவையும்—சற்குரு மூர்த்தியினுடைய சிறந்த சரணாரவிந்தங்களைச் சேவித்து தொண்டு புரிதல் முதலிய நன்னெறிகளை, மறவாத—ஒரு காலத்திலும் மறவாத தன்மையுடைய நல்லவர்கள் வாழுகின்றதும்—ஏழ்தலம் புகழ்—ஏழு தீவினர்களாலும் புகழப்படுகின்ற, காவேரியால் விளை—காவேரி நதி பாய்தலினால் வளம்பெறுவதுமாகிய, சோழ மண்டல மீது—சோழ மண்டலத்தின் கண்—மனோகர—மனத்தைக் கவரும் வளப்பத்தையுடையதான, ராஜ கெம்பீர நாடு ஆளும் நாயக—தலைவரே! வயலூரா! (அந்த ராஜ கெம்பீர வளநாட்டின் மத்தியிலுள்ள) வயலூர் என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! ஆதரம்பயில்—அன்பு பொருந்திய, ஆரூரர் தோழமை சேர்தல் கொண்டு—சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய நட்பை மிகவும் நெருக்கமாகக் கொண்டு, அவரோடே—அவர், (ஆரூரர்) திருக்கைலாயத்திற்குப் புறப்பட்டபோது அவருடனேயே, முன்னாளினில்—முன்னொரு நாளில், ஆடல் வெம்பரிமீது ஏறி—ஆடுவதும் போருக்குரிய உக்கிரமுடையதுமாகிய புரவியின் மீது ஏறிக் கொண்டு, மா கயிலையில் ஏகி—பெருமை பொருந்திய திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்று, ஆதி அந்த உலா ஆசு பாடிய—அந்தாதியாகவுடைய ஆதி கைலாச உலாவை ஆசு கவியாகப் பாடியருளிய சேரர் கொங்கு வைகாவூர் ந(ன்) நாடதில்—சேரமான் பெருமாள் நாயகர் அரசு செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற கொங்கு தேயத்திலுள்ள நல்ல காவூர் நாட்டின் கண் விளங்கும் ஆவினன் குடி வாழ்வான்—திருவாவினன் குடி என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, தேவர்கள் பெருமானே—தேவர்களுக் கெல்லாந் தேவராகிய பெருமையுடையவரே! நாத விந்துகலை ஆதி—நாதம் விந்து கலை என்பவைகட்கு முதலாக நிற்பவரே! நமோநம—நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், வேதமந்திர சொரூபா—வேத மந்திரங்களின் வடிவமாக விளங்குபவரே! நமோநம—நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், ஞானபண்டித ஸ்வாமி—ஞான வல்லுநரே, நமோநம—நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், வெகு கோடி நாம சம்பு குமார—அநேக கோடி திருநாமங்களையுடைய சிவ பெருமானது திருக்குமாரரே!

நமோநம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், போக அந்தரி பாலா-நலன்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் போக சத்தியாகிய உமா தேவியாரது புதல்வரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், நாக பந்த மயூரா-கால்களில் பாம்புகள் சுற்றப்பட்டுள்ள மயில்வாகனத்தை யுடையவரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், பர சூரர் சேததண்ட விநோதா-பகை கொண்டு வந்த சூராதியவுணர்களைத் தண்டித்து சேதித்தருளிய திருவிளையாடல்களைப் புரிந்தவரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், கீத கிண் கிணி பாதா-இனிய நாதத்தோடு கூடிய சதங்கைகளை யணிந்துள்ள திருவடியுடையவரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், தீர-தேவியத்தை உடையவரே! சம்பரம-சம்பிரமூடையவரே! வீரா-சிறந்த வீரரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், கிரி ராஜ-மலைகளுக்கு நாயகரே! தீப மங்கள ஜோதி-ஞானச் சுடர்விளக்காகிய அருட்பெருஞ் ஜோதியே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், தூய அம்பல லீலா-பரிசுத்தமாகிய தகராகாயத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருள்பவரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், தேவ குஞ்சரி பாகா-தெய்வயானை யம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் உடையவரே! நமோ நம-நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், அருள் தாராய்-அடியேனுக்குத் தேவாரூடைய திருவருளைத் தந்து அருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

இல்லையென்றிரக்கும் இரவலருக்கு இல்லையென்னாத ஈகையும், பற்பலவிதமான சம்பிரமத்தோடு கூடிய பூசையும், வேதாகமாத்ரி அறிவு நூல்களையும், தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய முத்தி நூல்களையும் ஓதியுணர்தலும் நற்குணங்களும், நல்லொழுக்கமும், நல்ல நீதிநெறிகளும் உயிர்களிடத்தில் இரக்கமும், குருநாதனுடைய திருவடித் தாமரையை மறவாத தன்மையுமாகிய சிறந்த நற்குணங்களையுடையவர் வாழ்கின்றதும், சத்த தீவினர்களால் புகழப்படுகின்றதும் காவிரிநதியால் வளமுற்று விளங்குவதுமாகிய சோழ மண்டலத்தில், மனதைக் கவரும் வனப்புடைய ராஜகெம்பீர வளநாட்டினை அரசாளும் நாயகரே! அந்நாட்டில் மிகவும் சிறப்புடன் விளங்கும் வயலூரில் வாழ்பவரே! தம்மிடத்து மிகவும் அன்பு பொருந்திய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது நட்பைப் பெற்று, அப்பெருந்தகையார் திருக்கயிலாயத்திற்குப் புறப்பட்டபோது அவருடனேயே, முன்னாளில் ஆடுவதும் போருக்குரிய உக்கிரமுடையதுமாகிய குதிரையின் மீது ஏறி, பெருமை பொருந்திய திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்று, திருக்கைலாய ஆதி உலா என்னும்

பிரபந்தத்தை அங்கு ஆசகவியாகப் பாடியருளிய சேரமான் பெருமான் நாயனார் அரசு செய்யும் பேற்றைப் பெற்ற கொங்குதேயத்தில், நல்ல காவூர்நாட்டிலுள்ள திருவாவினன்குடி என்னும் திவ்வியக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! தேவர்கள் பெருமானே! நாதம் விந்து கலை என்பவைகட்கு முதல்வரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். வேதமந்திர சொருபரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். ஞான பண்டிதரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். அநேக கோடி திருநாமங்களை யுடையவரும் சுககாரணருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். வினைப் பயன்களைத் துய்க்கச் செய்யும் போகசக்தியாகிய சிவகாமி அம்மையாரது திருப்புதல்வரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். கால்களில் அரவங்கள் சுற்றப்பட்டுள்ள மயிலை வாகனமாக உடையவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். பகைத்து வந்த சூரபன்மன் முதலிய அசுரசேனைகளை அழித்துத் தண்டித்தருளிய திருவிளையாடலைப் புரிந்தவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். இனியவொலியையுடைய தண்டை சதங்கைகளை யணிந்துள்ள திருவடிக் கமலங்களை யுடையவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். தீரமும் சம்பிரமும் வீரமு முடையவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். மலைகளுக்கு நாயகரே! ஞான தீபமாகத் திகழ்பவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். அருள் வெளியில் ஆனந்தக் கூத்தாடுபவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். தெய்வயானை யம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய திருவருளைத் தந்தருள்வீர்.

விரிவுரை

நாத விந்து கலா தீ:—

இறைவனது சக்தி அளவிடப்படாத நுண்மையும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாதலின், அஃது இவ்வுலகங்களுக்கு முதலான அசுத்த மாயையை நேரே சென்று பொருந்தி இயக்குமாயின், அவ்வசுத்த மாயை, அச்சக்தியின் வேகத்தைத் தாங்க மாட்டாமையின் இவ்வுலகங்கள்

தோன்றாவாம்; அது பற்றி அச்சக்தி நுண் பொருளியல் பில் ஒருவாற்றால் தன்னோடு ஒத்தும், பருப் பொருளியல்பில் ஒருவாற்றால் அசுத்த மாயையோடு ஒத்தும், நடுநிலையாய் நிற்கும் சுத்த மாயை எனப்படும் விந்து சக்தியோடு நேரே பொருந்தி நின்று, தனது வேகத்தை அதன் வாயிலாக அசுத்த மாயை தாங்குமளவாக வைத்துத் தணிவுப்படுத்தி, பின்னர் அவ்வசுத்த மாயையை இயக்கி, இவ்வுலகங்களையும் இவ்வுலகத்துப் பல் பொருள்களையும் தோற்றுவிக்கும். எனவே சிவசக்தி நேரே சென்று இயைந்து நிற்குமிடம் விந்து என்பது அறியப்படுகிறது.

இனிச் சிவசக்தியால் உந்தப்பட்ட விந்து மாயை, சொல்லொணா இயக்கம் உடையதாய்ச் சுழல, அதன் கணின்றும் ஒரு நாதம் உண்டாகும்; அந்நாதம் அசுத்த மாயையின் அணுக்களைத் திரட்டி, உலகங்களைப் படைக்கும் சிவசக்தியால் இயக்கப்பட்ட விந்து சுழிந்து இயங்குங்கால் வட்ட வடிவும் அவ்வட்ட வடிவினின்று தோன்றும் நாதம் வரிவடிவும் உடையதாம். இவ்விந்து நாதங்களின் சேர்க்கையைத்தான், 'உ' பிள்ளையார் சுழியென முதல் உலக தோற்றத்திற்கு காரணமென்பதைப் புலப்படுத்த, முதலில் தீட்டப்படுகின்றது. இதன் அறிகுறியே சிவலிங்கமுமாம்.

இனிக் கலையென்பது ஐந்து வகையாகும்; அவை நிவர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்யாகலை, சாந்திகலை சாந்தியதீதகலை யென்பன; இவற்றுள்:— (1) நிவர்த்திகலையென்பது: தன்கட்சேர்ந்த பக்குவர்கட்குச் சங்கற்பங்களை விடுவித்து மீட்கும்; அதனால் நிவிர்த்தியெனப் பெயர் பெற்றது; இதற்கு தேவதை பிரமதேவர், (2) பிரதிட்டாக்கலையென்பது: தன்னை யடைந்த ஆன்மாக்கட்கு முற்சொன்ன, சங்கற்ப விகற்பங்களை விசேடித்து நிறுத்தும்; இதற்கு தேவதை திருமால். (3) வித்தியாகலையென்பது: வித்யா என்பதற்கு அறிவு என்று பொருள்; தன்னை யடைந்திருக்கும் ஆன்மாக்களின் அறிவை பிரகாசிக்கச் செய்யும்; இதற்குத் தேவதை உருத்திரமூர்த்தி. (4) சாந்திகலையென்பது: சாந்தி

யென்பதற்கு காந்தத் தன்மையென்று பொருள்; இது தன்னைச் சார்ந்த உயிர்கட்கு விருப்பு வெறுப்பை ஒழித்து சங்கற்பவழிச் செல்லவொட்டது முதன்மையான சாந்தத்தை விளைவிக்கும்; இதற்கு தேவதை மகேச்சுரர். (5) சாந்தியதீதகலையென்பது: சாந்திக்கு மேலாய பரம ஞானத்தை யுண்டாக்கும்; இதற்குத் தேவதை சதாசிவ மூர்த்தி. இவ்வைந்து கலைகளின் நிறம், குணம், அவத்தை, நாடி, வாயு என்பவற்றின் விரிவை மதங்க ஆகம காலோத்தராதிகளிற் கண்டு தெளிக.

எனவே மேற்போந்த விந்து நாத கலைகளுக்குத் தலைவராக தாண்டி நிற்பவர் முருகவேள்.

“விந்து நாத ஓசைக்குத் தூரமானது”

(வாசித்து) திருப்புகழ்.

வேத மந்திர சொரூபா:—

“அப்ரமேய மரூப மவ்யக்தம்” என்று வடமொழி வேதமும், “உருவன்று அருவன்று” என்று தமிழ் வேதமுங் கூறியிருக்க, சுப்ரமண்ய பரப்ரமத்திற்கு மந்திர வடிவம் மாய வடிவம் இல்லையென்பது மலையிலக்காக இருப்பவும், ஈண்டு “மந்திர சொரூபா” என்று கூறி மந்திர வடிவுடையவன் என்று விளக்கும் காரணம் பின் வருமாறு:

குமாரக் கடவுளுக்கு உண்மையில் வடிவமில்லையாயினும் ஆன்மாக்களின் தியானபூசா நிமித்தம் மந்திராதி வடிவங்களைத் தாங்குகின்றார். “அருவுமாகுவன் உருவமாகுவன், அருவும் உருவமற்ற தோர் தன்மையுமாகுவன்” என்று கந்தபுராணமும், “காணொணாதது உருவோடருவது” என்று திருப்புகழும், “உருவாயருவாய்” என்று அநுபூதியும் தெரிவிக்கின்றன.

மந்திரமென்பதற்கு, மந்-நினைத்தல், த்ர-காப்பாற்றல் எனவே நினைப்பவரைக் காப்பது என்பது பொருள். இதுவேயுமன்றி, “மகா ரச்சைவ மாயாஸ்யாத் த்ருசப்தஸ் தாரகோ பவேத்” என்று அசிதாமங் கூறியவாறு மா-மாயையை, த்ர-விடுவித்தல், எனவே மாயையைத் தூண்டுவிப்பது மந்திரமாகும் எனவும் பொருள்படும்.

ஆறாதாரத்தில் அடங்கியுள்ள அகராதி க்ஷகாராந்த மகாவுள்ள ஐம்பத்தொரு அட்சரமே எல்லா மந்திரங்களினுமுயர்ந்தது. இம்மந்திரத்தை மாத்ருகா மந்திரமெனவும், மாலாமந்திரமெனவும், மேளாமந்திர மெனவும் வேத சிவாகமங்கள் கூறின. “மாத்ருகா புஷ்ப மாலை கோலப்ரவாள பாதத்திலணிவேனோ” என அருணகிரியாரும் கூறியருளினார்.

மாத்ருகா மந்த்ராணாம் முக்ய பூதா பவேதிஹ
தச்சக்தி ருத்ர ஸம்யுக்தா: கேவலம் வாஸ மப்யஸேத்

—காமி காமம்

இம்மந்திரம் ஐம்பது சத்தர் பேதங்களோடும், அத்துணைச் சத்தி பேதங்களுடனும் விளங்கா நிற்கும். இவ்வைம்பத்தொரு எழுத்துக்களையே குகப்பெருமான் தமக்கு வடிவாகக் கொண்டு விளங்குவார், அதன் விவரம் பின் வருமாறு:

அ (அ)-தலை, ஈ (ஆ)-நெற்றி, ஓ (இ)-வலக்கண், ஐ (ஈ)-இடக்கண், உ (உ)-வலச்செவி, ஊ (ஊ)-இடச்செவி, ஋ (ஊ)-வலக்கபோலம், ஌ (ஊ)-இடக்கபோலம், ஍ (ஊ) லு (ஊ)-என்பன காசிகள், ஏ (ஏ)-மேலுதடு, ऐ (ஐ)-கீழுதடு, ஐ (ஐ)-ஐ (ஐ) என்பன மேலுங் கீழுமுள்ள பற்கள், ஂ (அம்) அ: (அஹ) என்பன முரகங்கள் ¹க (க) ²க (க) ³க (க) ⁴க (க) ⁵க (க) என்பன வலத் திருக்கூங்கள், ¹ச (ச) ²ச (ச) ³ச (ச) ⁴ச (ச) ⁵ச (ச) என்பன இடத் திருக்கூங்கள், ¹ட (ட) ²ட (ட) ³ட (ட) ⁴ட (ட) ⁵ட (ட) என்பன வலப் பாதங்கள், ¹த (த) ²த (த) ³த (த) ⁴த (த) ⁵த (த) என்பன இடப் பாதங்கள், ¹ப (ப)-வயிறு ²ப (ப) ³ப (ப) ⁴ப (ப) ⁵ப (ப) உம் இடப்பார்மே, ¹ய் (ய)-கந்தம், ²ய (ய) இருதயம், ³ய (ய) ⁴ய (ய) ⁵ய (ய) ⁶ய (ய) ⁷ய (ய) ⁸ய (ய) ⁹ய (ய) ¹⁰ய (ய) என்பன சந்த தத்துக்கள், ¹வ (வ) ²வ (வ) ³வ (வ) ⁴வ (வ) ⁵வ (வ) ⁶வ (வ) ⁷வ (வ) ⁸வ (வ) ⁹வ (வ) ¹⁰வ (வ) என்பன உபாரங்கள்; இவ் வாருகத் திருவுருவம் கொண்டு ரொற்றிரப்பஞ்சவகிதியுடைய வாம் இயக்கா சிறபர்.

பெருமானுக்குப் பஞ்சாக்கர வடிவமும் உளது என்பதனை:

ஆடும்படி கேள்நல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரம்—கூடும்
மகர முதரம் வளர்தோள் கிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

என்னும் உண்மை விளக்கத் திருவிருத்தத்தா லுணர்க.

ஞானபண்டித ஸ்வாமி:—

முருகப் பெருமான் ஞானமூர்த்தி என்பதும், ஞான தாதா என்பதும், ஞானாசாரியன் என்பதும், ஞான சொருபன் என்பதும் அடியிற்கண்ட பிரமாணங்களால் அறிக.

“குருக டாக்ஷக லாவே தாகம
பரம வாக்கிய ஞானா சாரிய
குறைவு தீர்த்தருள் ஸ்வாமி”

—(பொருளின் மேற்) திருப்புகழ்

“ஞானந்தா னுருவாகிய நாயக னியல்பை
யானு நீயுமா யிசைத்து மென்றாலஃ தெளிதோ”

—கந்தபுராணம்

வெகு கோடி நாம சம்பு:—

ஒரு நாமமுமில்லாத அப் பரமபதி, ஆன்மாக்களின் பொருட்டு பல ஆயிரந் திருநாமங்களைத் தாங்கியருள் புரிகின்றார்.

“ஒரு நாம மோருருவ மொன்று மிலார்க் காயிரமாந்
திருநாமம் படிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”

—திருவாசகம்.

“பேராயிரம் பரவி வானோ ரேத்தும்
பெம்மானை”

—அப்பர்

கிரிராஜ:—

முருகக் கடவுள் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாதலால் மலைக்கு நாயகன் என்றார். “மலைக்கு நாயக” என்று திருக்கோண மலைத் திருப்புகழிலும் கூறியுள்ளார்.

“சேயோன் மேய மைவரையுலகமும்” —தொல்காப்பியம்

தீபமங்கள் ஜோதி:—

அருட்பெருஞ் ஜோதியாண்டவர் அறுமுகக்
கடவுளே என்பதை பிறிதொரு பாடலிலும்
விளக்குகின்றார்.

“நிர்த்த ஜெக ஜோதிப் பெருமானே”

—(இத்தரணி) திருப்புகழ்

தூய அம்பல லீலா:—

ஆன்மாக்களினது இதய புண்டரீகத்திலுள்ள தகரா
காயத்தில் குகப் பெருமான் ஓவாது நடனம் புரிந்து
கொண்டிருக்கிறார். அவ்விருதய வெளியை பரவியோமம்
சிதம்பரம், சிதாகாசம், தகராகாசம், சிற்றம்பலம்,
ஞானாம்பரம், அந்தராகாசம் எனப் பல பெயர்களால்
சுருதிகளுரைக்கும்.

“அணோரணீ யாந் மஹதோ மஹீயாந் ஆத்மா
குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:”

—நாராயண உபநிடதம்.

ஈதலும் மறவாத:—

மனு நீதிச் சோழன் அரசு செய்யும் பாக்கியத்தைப்
பெற்ற சோழ மண்டலத்திலுள்ளோர், ஈகை, பூஜை, கல்வி,
குணம், ஒழுக்கம், நீதி, கருணை, குருசேவை இவற்றுடன்
கூடிய உத்தமர்கள் என்பதை மிகவும் அழகாகக்
கூறுகின்றார்.

ராஜ கெம்பீர நாடு:—

ராஜ கெம்பீர நாடு என்பது வயலுரைச் சூழ்ந்துள்ள
நாடு; வயலுரைச் சூழ்ந்துள்ள அந்நாட்டில் சாசனங்கள்
எழுதும்போது ராஜகெம்பீர நாடு என எழுதுவதை
இக்காலத்திலும் காணலாம்.

ஆதரம் பயில ஆருரா:—

சமய குரவர் நால்வர்களில் சுந்தரர் ஞானத்தில்
யோகம் என்ற நெறிக்கு ஆச்சாரியர். யோகம் -
மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம்,

விசுத்தி, அக்ளை என்ற ஆறு ஆதாரங்களில் பயிலப் படுவது. எனவே ஆறு ஆதாரங்களில் பயின்றவர் சுந்தரர்.

ஆதாரம் பயில என்பது ஆத்ரம் பயில் என வந்தது. சாதாரயோகம், நிராதார யோகம் என யோக வகைகள் பல உண்டு. அவற்றையெல்லாம் குரு நெறி நின்று அறிக.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

உலாப்பாடிய வரலாறு

மலை நாட்டிலே மகோதை யென்னும் பெயரை யுடைய கொடுங்கோளுரிலே, சேரர் குடியிலே, பெருமாக்கோதையார் என்னும் சற் புத்திரர் ஒருவர் தோன்றினார். அவர் இளமையிலேயே வைராக்கியமுற்று சிவபக்தி மிகுந்து, இராஜ கருமத்தை வெறுத்து, திருவஞ்சைக்களத்திலேயே திருவாலயத் தொண்டினை அன்புடன் செய்வாராயினார்.

அக்காலத்தில் செங்கோற் பொறையன் என்னும், சேர மகா ராஜன் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, தவவனம் அடைந்தான். மந்திரிமார்கள் திருவஞ்சைக்களம் போந்து, பெருமாக்கோதையாரை வணங்கி அரசராகும்படி வேண்ட, அவர் சிவாக்கை மேற்கொண்டு உயிர்கள் கழறினவற்றை அறியும் அறிவையும், அழிவில்லாத ஆற்றலையும், பெருங்கொடையையும், பற்பல படைகளையும், பக்தி நெறி வழுவாமல் அரசியற்றும் ஆண்மையையும் சிவபெருமான்பால் பெற்று, வணங்கி விடை பெற்று, நல்ல சுபதினத்திலே முடிசூடி, சிவாலயத்தை வணங்கி, யானை மீதூர்ந்து வெண்கொற்றக் குடை நிழற்ற, வெண்சாமரமிரட்ட, சகல விருதுகளுடன் பவனி வரும்போது, ஒரு வண்ணான் உவர் மண்ணைச் சுமந்து வர, மழையினாலே கரைந்த உவர் மண் அவ்வண்ணானுடம்பில் விழுதிபோல் தோன்ற, அதுகண்ட பெருமாக்கோதையார் என்னும் சேரமான் பெருமானாயனார், உடனே யானையினின்றும் இறங்கி விரைந்து போய் வணங்கினார். அதுகண்டு வண்ணான் நடுநடுங்கி, அவரை வணங்கி, “அண்ணலே, அடியேன்

அடிவண்ணான்” என்று சொல்ல, சேரமான் பெருமானாயனாரும் “தேவரீர் திருநீற்று வடிவத்தை நினைப்பித்தீர்; அடியேன் அடிச்சேரன். வருந்தாதீர், போம்” என்று சொல்லியருளினார். அவருடைய அடியார் பக்தியைக் கண்ட மந்திரிமார்கள் முதலியோர், மிகவும் இறும்பூதுற்று இறைஞ்சினார்கள். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் நாள் தோறும் செய்யும் பூசை முடிவிலே நடராஜப் பெருமானுடைய சிலம்பொலி கேட்கும். அடியார்க்கும், மடியார்க்கும் பொன் மாரி பொழிந்து வருவார். சிவபெருமான் கொடுத்தனுப்பிய திருமுகப்பாசரத்தை சென்னிமேற்கொண்டு வணங்கி, அத்திருமுகங் கொண்டு வந்த பாண பத்திரருக்கு அளப்பில்லாத அரதனங்களை நல்கி உபசரித்தார்.

ஒருநாள் பூஜாந்தரத்திலே, சபாநாதருடைய சிலம்பொலி கேளா தொழிய, சேரமான்பெருமாள் நாயனார் மனமயங்கி, “அடியேன் யாதுபிழை செய்தேனோ? இனி இந்த உடம்பை ஒழிப்பேன்” என்று வான் கொண்டு உயிர்விடத் துணிந்தனர். உடனே சபாநாயகர் சிலம்பொலி கேட்கச் செய்து “அன்பனே! சுந்தரமூர்த்தியின் பாடலைக் கேட்டு வரத் தாழ்ந்தோம்” என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய பெருமையை வெளிப்படுத்தினார். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய பெருமையையும் அவர் அருட்பாடலின் அருமையையும், கனக சபாபதி அடியார்க்கருளும் கருணையின் திறத்தையும், நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தெரிசிக்கும் ஆவல்கொண்டு, திருவாரூர் போந்து, வன்றொண்டரை வணங்கி, வன்மீகநாதர்மீது மும்மணிக் கோவையையும், சபாநாதர்மீது பொன் வண்ணத்தந்தாதியையும், வேதாரணியர் மீது திருவந்தா தியையும் பாடி வழிபட்டார்.

பல நாட்களுக்குப் பின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் தம்முடைய கொடுங்கோளுக்கு அழைத்துச் சென்று,

மிகவும் உபசரித்து அவருடன் மிக்கதோர் நட்பு கொண்டு, தமது பண்டாரத்திருந்த செல்வமுழுவதையுங் கொடுத்து ஆருருக்கு அனுப்பினார்; அவரை மறவாது அரசு செய்து வந்தார். பின்னர் ஒரு சமயம் அந்திவண்ணனைத் தூது கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கொடுங்கோளுருக்கு வந்து சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடன் எழுந்தருளியிருந்தார். பல நாளாயின. பின் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவஞ்சைக்களஞ் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இருந்தபோது, திருக்கைலாயத்தினின்றும் சிவ பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட வெள்ளையானையின்மேல் ஏறி, “இந்திரன், மால், பிரமன், எழிலார் மிகு தேவர் எல்லாரும் வந்து எதிர் கொள்ளச் செல்லும் போது, தனது அருமைத்தோழராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனாரை நினைத்தார். நீராடிக் கொண்டிருந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார், தம்பிரான் தோழருடைய நினைவை யுணர்ந்து உடனே அருகிலே நின்ற குதிரைமீது ஏறி, திருவஞ்சைக்களஞ் சென்று, ஐராவதமூர்ந்து ஆகாயத்திற் செல்லும் ஆருரடிகளைக் கண்டு, தாம் ஏறிய குதிரையின் செவியிலே ஐந்தெழுத்தை ஓதியருளினார். உடனே அக்குதிரை ஆகாயத்திற்பாய்ந்து, நம்பியாருருடைய வெள்ளையானையையடைந்து, அதனை வலஞ்செய்து அதற்கு முன்னாகச் சென்றது. சேரமான் பெருமாள் நாயனாருடைய படை வீரர்கள், குதிரை மேற்செல்லும் அந்நாயனாரைத் தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும் எல்லை வரைக்கும் ஆகாயத்திலே கண்டு, பின் காணாமையால் மிகுந்த திடபக்தியால் உடைவாள் கொண்டு தங்கள் உடம்பை வீழ்த்தி வீரயாக்கையைப் பெற்றுப்போய், சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்கு முற்பட்டு, அவரை வணங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், உள்ளுவார் வினையகற்றும் வெள்ளியம் பொருப்பை நண்ணியவுடனே குதிரையினின்றும், யானையினின்றும் இறங்கி, பல வாயில்களையுங் கடந்து

திருவணுக்கன் திருவாயிலையடைந்தார்கள். அங்கே சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தடைப்பட்டு நிற்க, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் உள்ளேபோய் சிவசந்நிதியில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து துதித்து நின்று, “எந்தையே! தேவரீருடைய திருவடிகளை அடையும் பொருட்டுச் சேரர் கோன் திருவணுக்கன் திருவாயிலையடைந்து நிற்கின்றார்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். புரிசடைக் கடவுள் புன்முறுவல் செய்து சேரமான் பெருமானை அழைப்பிக்க, அவர் ஆராத அன்புடன் விரைந்து சென்று பன்முறை விழுந்து வணங்கித் துதித்து நின்றார். செம்மேனிப் பெம்மான் திருமுறுவல் கொண்டு “இங்கே நாம் உன்னை அழையாதிருக்க, நீ வந்தது என்னை?” என்று அருளிச்செய்ய, சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கைகூப்பி “பண்ணவர் போற்றுங் கண்ணுதற் கடவுளே! சுந்தர மூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்து, அவர் ஏறிய வெள்ளை யானைக்கு முன் அவரை சேவித்துக் கொண்டு வந்தேன்; தேவரீர் பொழிகின்ற பெருங்கருணை வெள்ளம் அடியேனை இங்கு கொண்டு வந்து ஒதுக்கியதால் திருமுன் வரப்பெற்றேன்; மலைமகள் நாயக! இனி ஒரு விண்ணப்பம் உண்டு; மாலயனாதி வானவர்களாலும், மாதவர்களாலும், மறைகளாலும் துதிக்கப்படுதற்கு அரிய பெருமையுடைய தேவரீர் மீது அன்பினாலே தேவரீரது திருவருள் துணைகொண்டு திருவுலாப் பாடினேன்; அதனைத் தேவரீர் திருச்செவி சாய்த்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான், “சேரனே! அதனைச் சொல்லு” என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் உடனே திருக்கைலாய ஞானவுலாவை ஆசுகவியாகப் பாடிப் பெருமானைக் கேட்பித்தார். அரனார் மகிழ்ந்து அருள்செய்து, “நம்முடைய கணங்களுக்கு நாதனாய் இரு” என்று அருள் புரிந்தார். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சிவகண நாதராகிச் சிவமூர்த்தியைச் சேவிப்பராயினர். அவர் அருளிச் செய்த ஞானவுலாவை அங்கு அன்று கேட்ட

மகாசாத்தர், தமிழ் நாட்டிலேயுள்ள திருப்பிடவூரிலே
அதனைக் கொணர்ந்து வெளியிட்டு, உலகில் விளங்க
நாட்டியருளினார்.

கருத்துரை

மேன்மை பொருந்திய சோழ மண்டலத்திலுள்ள
ராஜகெம்பீர நாட்டிற்கரசே! வயலூரா! சேர
நாட்டிலுள்ள பழநியில் வாழும் பரம பதியே!
தேவரீருக்குப் பலமுறை நமஸ்காரம்: அருள்புரிவர்.

2

போத கந்தரு கோவே நமோநம
நீதி தங்கிய தேவா நமோநம
பூத லந்தனை யாள்வாய் நமோநம பணியாவும்
பூணுகின்றபி ரானே நமோநம
வேடர் தங்கொடி மாலா நமோநம
போத வன்புகழ் ஸ்வாமி நமோநம அரிதான
வேத மந்திர ரூபா நமோநம
ஞான பண்டித நாதா நமோநம
வீர கண்டை கொள் தாளா நமோநம அழகான
மேனி தங்கிய வேளே நமோநம
வான பைங்கொடி வாழ்வே நமோநம
வீறுகொண்ட விசாகா நமோநம அருள்தாராய்
பாத கஞ்செறி சூராதி மாளவெ
கூர்மை கொண்டயி லாலே போராடியே
பார அண்டர்கள் வானொடு சேர்தர-
அருள்வோனே
பாதி சந்திர னேகுடும் வேணியர்
குல சங்கர னார்கீத நாயகர்
பார திண்புய மேசேரு சோதியர் கயிலாயர்
ஆதி சங்கர னார்பாக மாதுமை
கோல அம்பிகை மாதா மநோமணி
ஆயி சந்தரி தாயான நாரணி அபிராமி
ஆவல் கொண்டாவி றாலே சீராடவே
கோம ளம்பல சூழ்கோயில் மீறிய
ஆவி னன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே

பதவுரை

போதகம் தரும் கோவே-ஞான உபதேசத்தைத் தருகின்ற தலைவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; நீதி தங்கிய தேவா-நீதிக்கு இருப்பிடம் ஆகிய சோதியே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; பூதலம்தனை ஆள்வாய்-இப் பூ மண்டலத்தை ஆளுகின்றவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; பணியாவும் பூணுகின்ற பிரானே-அணிகலன்கள் அனைத்தையும் அணிகின்ற பெருமானே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; வேடர் தம் கொடி மாலா-வேடர் குலத்தில் அவதரித்த கொடி போன்ற வள்ளியம்மையாரிடம் அன்புடையவரே! நம ஓ நம; வணக்கம், வணக்கம்; போது அவன் புகழ் ஸ்வாம்-தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவர் துதி புரிகின்ற சாமியே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; அரிது ஆன வேத மந்திர ரூபா-அருமையான வேத மந்திரங்களின் வடிவம் ஆனவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; ஞான பண்டித நாதா-மெய்ஞ்ஞானப் புலவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; வீர கண்டை கொள்தாளா-வீரக் கழலையணிந்துள்ள திருவடி யுடையவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; அழகு ஆன மேனி தங்கிய வேளே-அழகு நிறைந்த திருமேனியுடைய உபகாரியே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; வான பைதொடி வாழ்வே-தேவ வுலகில் வளர்ந்த பசுமை தங்கிய வளையல் அணிந்த தெய்வயானையம்மைக்குக் கணவரே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; வீறு கொண்ட விசாகா-வெற்றி நிறைந்த விசாக மூர்த்தியே! நம ஓ நம-வணக்கம், வணக்கம்; பாதகம் செறி-தீவினை நிறைந்த, சூரதி மாளவெ-சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்கள் இறக்குமாறு, கூர்மை கொண்ட அயிலாலே போராடியே-கூரிய வேலாயுதத்தால் போர் புரிந்து, பார அண்டர்கள் வான்நாடு சேர் தர-பெருமை பொருந்திய தேவர்கள் வானுலகில் சேருமாறு, அருள்வோனே-அருள் புரிந்தவரே! பாதி சந்திரனே குடும் வேணியார்-பாதி நிலவைத் தரித்த சடை முடியினரும், சூல சங்கரனார்-திரிகுலத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் ககத்தைச் செய்பவரும், கீதநாயகர்-இசைத் தலைவரும், பார திண்புயமே சேரு சோதியார்-வலிமையுந் திண்மையுங் கொண்ட புயாசலங்களை யுடைய ஒளிப்பொருளும், கயிலாயர்-திருக்கயிலையில் வாழ்பவரும், ஆதிசங்கரனார்-முதன்மையான சிவபரம்பொருளும் ஆகிய சிவபிரானுடைய, பாக மாது உமை-இடப்பாகத்தில் இருக்கும் உமையம்மையும், கோல அம்பிகை-அழகிய அம்பிகையும், மாதா மனோமணி-எவ்வுலகங்கட்கும் அன்னையும் மனோன்மணியும், ஆயி-அன்னையும், சுந்தரி-அழகியும், தாயான நாரணி-உயிர்கட்குத் தாயான அன்புக்கு உறைவிடமானவளும், அபிராமி-மிக்க அழகியுமாகிய பார்வதி தேவி, ஆவல் கொண்டு விறாலே சீராடவே-அன்புகொண்டு பெருமையுடன் சீராட்ட, கோமளம் பல சூழ் கோயில் மீறிய-அழகு பலவாக அமைந்த திருக்கோயில் சிறந்து விளங்கும். ஆவினன்குடி

வாழ்வான்-திருவாவினன் குடியில் வாழ்வாக வீற்றிருக்கும். தேவர்கள் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமை மிகுந்தவரே! அருள் தாராய்-உமது திருவருளைத் தந்து உதவுவீர்.

பொழிப்புரை

ஞான உபதேசம் புரிகின்ற தலைவரே! வணக்கம்; வணக்கம். நீதிக்கு இருப்பிடம் ஆகிய ஒளிப் பொருளே! வணக்கம்; வணக்கம். இப் பூமண்டலத்தை ஆளுகின்றவரே! வணக்கம்; வணக்கம். ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் அணிகின்றவரே! வணக்கம்; வணக்கம். வேடர் குடியில் வளர்ந்த கொடி போன்ற வள்ளியம்மையிடம் அன்பு பூண்டவரே! வணக்கம்; வணக்கம். தாமரை மலரில் வாழுகின்ற பிரமதேவர் துதி செய்கின்ற சுவாமியே! வணக்கம்; வணக்கம். அருமையான வேத மந்திரங்களின் வடிவாய் விளங்குபவரே! வணக்கம்; வணக்கம். மெய்ஞ்ஞானப் புலவர் தலைவரே! வணக்கம்; வணக்கம். வீரக் கழலையணிந்த திருவடியையுடையவரே! வணக்கம்; வணக்கம். அழகிய திருமேனியுடைய உபகாரியே! வணக்கம்; வணக்கம். தேவவுலகில் வளர்ந்த பசிய வளையல்களை யணிந்த தேவசேனைக்கு நாயகரே! வணக்கம்; வணக்கம். பெருமை நிறைந்த விசாக மூர்த்தியே! வணக்கம்; வணக்கம். தீவினை நிறைந்த சூரபன்மன் முதலிய இராக்கதர்கள் அழியுமாறு, கூரிய வேலாயுதத்தால் போர் புரிந்து பெருமையுடைய தேவர்கள் வானுலகில் குடியேறுமாறு அருள் புரிந்தவரே! பாதி சந்திரனைத் தரித்த சடைமுடியினரும், திரி சூலத்தை யேந்தியவரும், சுகத்தைச் செய்பவரும், இசைக் கலைக்குத் தலைவரும், வலிமையுந் திண்மையும் பொருந்திய தோள்களையுடைய சோதியரும், திருக்கயிலாய மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பரும், ஆதி முதல்வரும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளிய அழகிய உமாதேவியும், அருட்கோல அம்பிகையும், எவ்வுலகங்கட்கும் தாயாகிய மனோன் மணியும், அன்னையும், அழகியும், எல்லா உயிர்கட்கும் அன்னையான அன்புக்கு உறைவிடமானவரும், மிக்க அழகியும் பார்வதியம்மை அன்பு கொண்டு சிறப்புடன்

சீராட்ட பல அழகுகள் சூழ்ந்துள்ள திருக்கோயில் சிறந்து விளங்கும், திரு ஆவினன்குடியில் வீற்றிருக்கும் தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! அடியேனுக்கு உமது திருவருளைத் தந்து உதவுவீர்.

விரிவுரை

போதகந் தரு கோவே:—

முருகவேள் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குக் குரு மூர்த்தமாகி முன்தோன்றி, ஞான உபதேசம் புரிந்து அருளுவார். அருணகிரிநாதருக்கு அவ்வண்ணம் குருபரனாக உபதேசித்தருளினார்.

“எட்டிரண்டு மறியாத என் செவியில்
எட்டிரண்டும் இதுவா மிலிங்கமென
எட்டிரண்டும் வெளியா மொழிந்தகுரு முருகோனே”

—(கட்டி முண்ட) திருப்புகழ்

இவ்வாறு தனக்கு முருகன் குருவாக நின்று உபதேசித்த திறத்தை அருணகிரிநாதர் பலப்பலவாகப் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றார். “குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே” என்று கூறி கந்தரநுபூதியை முடிக்கின்றார். இதன் கருத்தென்ன? தனக்கு முன்னமேயே அப்பன் குருவாக வந்து அருள் புரிந்தனன். அந்த வண்ணம் மற்ற உயிர்கட்கும் “குகனே நீ குருவாக வந்து அருள் செய்” என்று வேண்டுகிறார். “அப் பரமனைக் குருவாக நினைத்துத் தியானிக்காதவர் உண்மைப் பொருளை யுணரமாட்டார்” என்றுங் கூறுகின்றார்.

“முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண்டறியா ருறியுந் தரமோ?” —அநுபூதி. (13)

அண்மையில் உண்மையின் உருவான பாம்பன் அடிகள் பிரப்பன் வலசை யென்ற ஊரில், மயானத்தில் குழியை யுண்டாக்கி, அதில் அமர்ந்து 35 நாட்கள் தன்னை மறந்து நிஷ்டை கூடியிருக்க, அவருக்கு முருகன் குருவாக வந்து உபதேசித்தருளினார்.

அவ்வாண்டவன் ஒருவனே, குருநாதன், குருபரன், குருசாமி, குருமூர்த்தி, ஆதிசூரு, சிவசூரு, ஞானசூரு என்ற திருநாமங்களையுடையவனாகத் திகழ்கிறான்.

ஆகவே அன்பர்கள் அக்குருபரனை ஒருமை மனதுடன் உறுதியாகத் தியானித்தால், அவன் உள்நின்று பல உண்மைகளை உணர்த்துவான்.

நமோ நம:—

நம என்ற சொல்லுக்கு வணக்கம் என்று பொருள்; இனி மற்றொரு பொருளும். உண்டு. ம. என்னுடையது; ந. இல்லை.

என்னுடையது இல்லை என்று தற்போதத்தைத் தவிர்க்க வைக்கும் மந்திரம் நம. முதலில் “எனது” என்ற புறப்பற்றை (மமகாரத்தை) விடுத்து, பின்னர் “நான்” என்ற (அகங்காரத்தை) அகப்பற்றையும் விடவேண்டும்.

“எல்லாம் அற என்னை யிழந்த நலம்

சொல்லாய் முருகா கரபூதியே”

—கந்தாநுபூதி (2)

இறைவனை மலர்தூவி அர்ச்சிக்கும்போதும் ‘நமநம’ என்று, என்னுடையது இல்லை; என்னுடையது இல்லை என்று கூறி அர்ச்சிக்க வேண்டும்.

“பாதமலர் மீதில் போதமலர்தூவி

பாடுமவர் தோழத்

தம்பிரானே”

—(ஆலவழி) திருப்புகழ்.

நீதி தங்கிய தேவா:—

பூமியை ஆளுகின்றவனுக்கு (அரசனுக்கு) நீதி மிக மிக இன்றியமையாதது. நீதியுடையவனே சிறந்த வேந்தன். தேர்க்காலில் வீழ்ந்து இறந்த ஆண் கன்றுக்காகக் கோன் கன்றாகிய தன் மகனைத் தெருவில் படுக்க வைத்துத் தேரை அவன்மீது செலுத்திய மனுநீதிச் சோழனுடைய நீதியின் சிறப்பு நினைக்குந்தொறும் நெஞ்சை உருக வைக்கின்றது.

முருகவேள் அகிலலோக சக்கரவர்த்தி. அப்பரமன் எனிய அமரர்களை வலிய சூரன் வருத்தியபோது, தாம் சென்று உடனே சூரனை அழிக்காது, செந்திலில் அமர்ந்து.

வீரவாகு தேவரைத் தூது ஏவி, அரச முறைப்படி போர் புரிந்து அவனை மாய்த்தருளினார்.

பூதலந்தனை யாள்வாய்:—

இம் மண்ணுலகத்தையும் முருகன் உக்கிரப் பெருவழுதியை அநுஷ்டித்து ஆண்டு அருளினார்.

பணியாவும் பூணுகின்ற பிரானே:—

பணி: ஆபரணம். முருகன் இளம்பூரணன். வெள்ளி மலையையும் பொன்மலையையும் உடைய சிவகுமாரன் எல்லா அங்கங்களிலும் எல்லா அணிகலன்களையும் அணிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இனி, பணி என்ற சொல்லுக்குப் பாம்பு எனக் கொண்டு 'நாகாபரணன்' என்றும் அமையும்.

பிரியான் என்ற சொல்லின் மருஉ - பிரான் எனக் கூறுவர் பாம்பனடிகள். உயிர்களை விட்டுப் பிரியா துறையும் பெற்றியான் என்பது அதன் பொருள்.

வேடர்தாங்கொடி மாலா:—

மால்—அன்பு. வள்ளிபிராட்டி அதிக தவஞ் செய்தவள் என்று அம்மையை அறிவிக்கின்றார் அருணகிரிநாதர். மிக்க தவம் செய்த அம்மான் பெற்ற அம்மான் பால் எம்மான் அன்பு கொண்டு அருள் புரிந்தான்.

போதவன் புகழ் சாமி:—

போதவன்—பிரமன். முதல் எழுத்துக்குப் பொருள் கூறமாட்டாது சிறை புகுந்த பிரமதேவர், முருகனைத் துதி செய்து நலம் பெறுகின்றார்.

"திருமருவு புயன் அயனொடு அயிராவதக் குரிசில் அடிபரவு"

—(குமரகுருபர முருககுருகனே) திருப்புகழ்

அரிதான வேத மந்திர ரூபா:—

வேத மந்திரங்கள் மிக்க அருமை வாய்ந்தவை. அம்மந்திரங்களையே தனக்கு வடிவமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றான் முருகன்.

ஞான பண்டித நாத:—

மெய்ஞ்ஞானப் புலவர்கட்கெல்லாம் முருகன் தலைமை பெற்றுத் தண்ணருள் புரிகின்றான்.

வீர கண்டை சொல்தாளா:—

இனி ஞான மூர்த்தியான முருகன் வீரமூர்த்தி யாகவும் விளங்குகிறான். வீரர்கள் பாதத்தில் தரிப்பது வீரக்கழல். அதனை எம் பெருமான் அணிந்திருக்கிறான். அது அவனை வீரமூர்த்தி என்று அடையாளம் காட்டுகின்றது.

“எழுதரிய அறுமுகமும் அணிநுதலும் வயிரமிடை

இட்டுச் சமைந்த செஞ்சட்டிக் கலன்களும் துங்கநீள்பன் னிருகருணை விழிமலரும் இலகுபதி னிருகுழையும்

ரத்னக் குதம்பையும் பத்மக் கரங்களும் செம்பொனாலும் மொழிபுகழு முடைமணியு மரைவடமு மடியிணையும்

முத்தச் சதங்கையும் சித்ரச் சிகண்டியும் செங்கைவேலும் முழுது மழகிய குமர”

—(விழையுமனி) திருப்புகழ்

வானபைந்தொடி வாழ்வே:—

தேவவுலகில் வளர்ந்தவர் தெய்வயானை யம்மையார். அவர் பசிய வளையல்களை அணிந் துள்ளார். அது நித்ய மங்கலத்தைக் குறிக்கின்றது. அவருக்கு வாழ்வு தருகின்ற பெருமான் முருகன்.

அழகான மேனி தங்கிய வேளே:—

முருகன் என்ற சொல்லுக்கே அழகன் என்பது பொருள். முடிமுதல் அடிவரை மிக்க அழகுள்ள தெய்வம் குமார தெய்வம்;

வீறுகொண்ட விசாகா:—

விசாக நட்சத்திரம் மிக்க ஒளியுள்ளது. அக்கினி மயமானது. அதுபோன்ற பெருமையுடையவன் முருகன். அதனால் விசாகன் என்று பெரியவர்கள் துதிப்பார்கள்.

பாதகஞ் செறி சூராதி மாள:—

அமரரை அளவுக்கு மேல் இடர்ப்படுத்தினான் சூரபன்மன். தனக்கு வாழ்வும் வரமும் வழங்கிய சிவகுமாரனை வணங்காதும் மதியாதும் தருக்குற்றான்.

இத்தகைய தீங்குகள் பல புரிந்த அவனை அவன் குலத்துடன் வேல் கொண்டு மாய்த்து, தேவர்களைத் தங்கள் விண்ணுலகில் குடியேறுமாறு எம்பெருமான்-குமாரன் அருள் புரிந்தான்.

பாதி சந்திரனே குடு வேணியர்:—

சிவபெருமான் சந்திரனைத் தரித்திருப்பது அப்பெருமானது! கருணையைக் குறிக்கின்றது.

குல சங்கரனார்:—

குலம் மூன்று கிளைகளாக இருக்கும். இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்ற மூன்று சக்திகட்கும் தலைவர் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

சம்—சுகம். கரம்—செய்வது. சுகத்தைச் செய்கின்றவன் சங்கரன். உயிர்கட்குச் சதா சுகத்தையே செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

கீத நாயகர்:

இசை ஒரு சிறந்த கலை. அது உயிர்களை உவக்கச் செய்யும்; பயிர்களையுந் தழைக்கச் செய்யும்; கல்லையுங் கனிவிக்கும்; மதயானையின் மதத்தை அடக்கும்; பாலையைச் சோலையாகச் செய்யும் பேராற்றல் படைத்தது. இசை, ஓடும் மனத்தை ஒருமைப் படுத்தும். அந்த இசைக்குத் தலைவர் சிவபெருமான்.

பாரதிண்புய மேசேரு சோதியர்:—

சிவபெருமானுக்குப் பத்துத் தோள்கள்; அவைகள் பத்துத் திசைகளையுந் தாங்குகின்ற வலிமையுடையவை. அபிராமி ஆவல்கொண்டு விறாலேசீராட:—

சிவபிரானைத் தன் பாகத்தில் வைத்த உமா தேவியார் மிக்க ஆவலுடன் இளங் குழவியாகிய முருகனைத் தாலாட்டிச் சீராட்டுகின்றார்.

கோமளம் பல குழ் கோயில்:—

திருவாவினன்குடியில் விளங்குங் கோயில் பற்பல அழகுகளுடன் கூடியது. கண்களையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்வது.

கருத்துரை

திருவாவினன்குடி மேவுந் தேவா! உனது அருளைத்
தருவாய்.

3

வாரணந்தனை நேரான மாமுலை	
மீதணிந்திடு பூணார மாரொளி	
வால சந்திர னேராக மாமுக	மெழில்கூர
வாரணங்கிடு சேலான நீள்விழி	
ஓலை தங்கிய வர்காது வாவிட	
வான இன்சுதை மேலான வாயித	முமுதூறத்
தோர ணஞ்செறி தார்வாழை யேய்தொடை	
மீதில் நின்றிடை நூல்போலு வாவிட	
தோகை யென்றிட வாகாக லூரன	நடைமானார்
தோக கந்தனை மாமாயை யேவடி	
வாக நின்றதெ னாஆய வோர்வது	
தோணிடும்படி நாயேனுள் நீயருள்	புரிவாயே
காரணந்தனை யோராநி சாசரர்	
தாமடங்கலு மீறாக வானவர்	
காவலிந்திர னாடாள வேயயில்	விடும்வீரா
கார்விடந்தனை யூணாக வானவர்	
வாழ்தரும்படி மேனாளி லேமிசை	
காளகண்டம் காதேவ னார்தரு	முருகோனே
ஆரணன்றனை வாதாடி யோருரை	
ஓதுகின்றென வாராதெ னாவவ	
ணாணவங்கெட வேகாவ லாமதி	விடும்வேலா
ஆதவன் கதி ரோவாது லாவிய	
கோபுரங்கிளர் மாமாது மேவிய	
ஆவினன்குடி யோனேசு ராதிபர்	பெருமாளே.

பதவுரை

காரணம் தனை ஓரா நிசாசரர் தாம் அடங்கலும்—முருகக் கடவுள்
படையுடன் போருக்கு வந்த காரணம் இன்னது என்று ஆராயாத
அகரர்கள் எல்லாரும், ஈறாக—முடிவு பெற்று அழியவும், வானவர் காவல்
இந்திரன் நாடு ஆள—தேவர்களுக்குக் காவலாக நிற்கும் இந்திரன் தனது
நாட்டை ஆளும் பொருட்டும், அயில் விடும் வீரா—வேலாயுதத்தை

விடுத்தருளிய வீரரே! கார் விடம் தனை ஊண் ஆக-கரிய நஞ்சினை உணவாக, வானவர் வாழ்தரும்படி-தேவர்கள் வாழுமாறு, மேல் நாளிலே மிசை-முன்னாளில் உண்டருளிய, காளகண்ட-கருமையான கழுத்தையுடைய, மகாதேவனார் தரும்-சிவபெருமான் தந்தருளிய, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! ஆரணந்தனை-பிரமதேவனை, வாது ஆடி-வாது புரிந்து, ஓர் உரை ஒதுக இன்று என-ஒரு சொல்லுக்கு உரை இன்று கூறுக என்று வினாவுதலும், வாராது எனா-அதன் பொருள் எனக்கு வராது என்று கூற, அவன் ஆணவம் கெடவே-அப்பிரமனுடைய ஆணவங் கெடுமாறு, காவலாம் அதில் இடும் வேலா-சிறைச்சாலையில் அடைத்த வேலாயுதக் கடவுளே! ஆதவன் கதிர் ஒவாது உலாவிய-சூரியனுடைய ஒளி ஒயாது வீசுகின்ற, கோபுரம் கிளர்-கோபுரம் விளங்குவதும், மாமாதுமேவிய-மகாலட்சுமி உறைவதுமாகிய, ஆவினன் குடியானே-திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! சுர அதிபர் பெருமானே-தேவர்களின் தலைவர் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! வாரணம் தனை நேர் ஆன-யானையை நிகர்த்த, மாமுலைமீது அணிந்திடு-பெரிய தனங்களின் மேலே அணிந்துள்ள, பூண் ஆரம் ஆர் ஒளி-அணிகலனாகிய முத்து மாலையின் அரிய ஒளியும், வால சந்திரன் நேராக மாமுக எழில் கூர-இளஞ்சந்திரனுக்குச் சமானமான சிறந்த முகம் அழகு மிகுந்து விளங்கவும், வார்-நீண்டும், அணங்கு இடு- (காண்போர்க்குத்) துன்பம் புரிவதும், சேல் ஆன நீள்விழி-சேல்மீன் போன்றதும் ஆகிய நீண்ட கண்கள், ஓலை தங்கிய வர்காது வாவிட-பொன்னோலை பூண்டுள்ள நீண்ட காதுகளைத் தாவி நிற்கவும், வான இன்கவை மேலான வாய் இதழ் அமுது ஊர - தேவரது இனிய அமுதத்தினும் மேலான வாயிதழில் அமுதம் ஊறவும், தோரணம் செறி தார் வாழை ஏய்-தோரணத்துக்கு பயன்படும் குலை தள்ளிய வாழையை யொத்த, தொடை மீதில் நின்ற இடை நூல் போலும்-தொடை மேலே விளங்கும் இடையானது நூல் போல் விளங்கவும், உலாவிய-மெல்ல அசைந்து உலாவி, தோகை என்றிட-மயில் என்று சொல்லுமாறு, வாசு ஆக ஊர் ஆன நடைமானார்-அழகாக ஊர்ந்து செல்லும் அன்னத்துக்கு ஒப்பான நடையுடைய மாதர்களின், தோதகந்தனை-வஞ்சகச் செயலை, மாமாயையே வடிவு ஆக நின்றது எனா-மகா மாயை வடிவு கொண்டு நிற்கின்றது என, ஆய ஓர்வது தோணிடும்படி-ஆய்ந்து அறியும் அறிவு எனக்கு விளங்கும்படி, நாயேனுள்-அடியேனுடைய உள்ளத்தில், நீ அருள் புரிவாயே-தேவரீர் அருள்புரிவர்.

பொழிப்புரை

முருகவேள் தம்மீது படைஎடுத்துப் போர் புரிய வந்த காரணம் யாது என்பதை ஆராயாது அசுரர்கள் முழுவதும் முடியுமாறும் தேவர்கட்குக் காவலாக நிற்கும் இந்திரன் பொன்னுலகத்தை ஆளுமாறும் வேலை விடுத்த வீரமுர்த்தியே! கரிய நஞ்சை உணவாக வானவர்

வாழுமாறு முன்னாள் உண்டருளிய நீலகண்டராகிய மகாதேவர் தந்தருளிய முருகக் கடவுளே! பிரமனுடன் வாது புரிந்து பிரணவ மொழிக்குப் பொருள் சொல் என்று வினாவுதலும், “வாராது” என்று அவன் கூற, அவனுடைய ஆணவம் அழியுமாறு சிறையில் இட்ட வேலாயுதரே! சூரியனுடைய ஒளி ஒழியாது வீசுகின்ற கோபுரம் விளங்குவதும், மகாலட்சுமி விரும்பி உறைவதுமாகிய, திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! தேவர் தலைவர் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! யானையை யொத்த பெரிய தனங்களின் மீது அணிந்துள்ள அணிகலமாகிய முத்து மாலை அரிய ஒளி வீசவும், இளந்திங்களை யொத்த சிறந்த முகத்தில் அழகு மிகுதியாக விளங்கவும், காண்பவர்க்கு இன்னலைத் தரும் சேல்மீன் போன்ற நீளமான கண்கள் பொன்னோலை தங்கிய நீண்ட காதுகளைத் தாவி நிற்கவும், தேவ அமுதம் போன்ற வாயிதழில் அமுதம் ஊற்றெடுக்கவும், தோரணத்திற்கு உதவும் குலையுடன் கூடிய வாழையையொத்த தொடை மீது நின்ற இடைநூல் போல இருக்கவும், மயில் என்னுமாறு உலாவி அழகிய அன்னம் போன்ற நடையுடைய பெண்களின் வஞ்சனைச் செயலை மகாமாயையே உருவங்கொண்டு நிற்கின்றது என்று ஆய்ந்து அறியும் அறிவு உண்டாகுமாறு அடியேனுடைய உள்ளத்துள் தேவரீர் அருள் புரிய வேண்டும்.

மானார் தோகந்தனை மாமாயையே வடிவாக நின்றது:—

முத்தி நலம்பெற விழைவார்க்கு ஆசை தடையாக நிற்பது. அந்த ஆசையில் பெண்ணாசை பிறவிதொறும் இடைவிடாது தொடர்ந்து வந்து பற்றுவது. மேலும் விலைமகளின் மேல் உள்ள ஆசை மிகப் பெரிய கேட்டினைப் புரியவல்லது. ஆ! அது மாயையின் வடிவே என்று திருவருள் துணையால் தேர்ந்து, தெளிந்து, அறவே நீக்கி, உய்வு பெற வேண்டும். கடல் கடப்பார்க்குத் தோணி துணை புரிதல் போல, காமக்கடல் கடப்பார்க்கும் முருகன் கருணை புனையாகும். அருணகிரியார் இந்தக் காமக் கடலைக் கடந்தவர்.

கடத்திற் குறத்திப் பிரான் அருளால் கலங்காத சித்தத்
திடத்தில் புனையென யான் கடந்தேன் சித்ர மாதர் அல்குல்
படத்தில் கழுத்தில் பழுத்தசெவ் வாயில் பணையில் உந்தித்
தடத்தில் தனத்தில் கிடக்கும் வெங்காம சமுத்திரமே.

—கந்தரலங்காரம் (29)

காரணந்தனை ஓரா நிசாசரர்:—

தாய் தந்தையர்கட்கு மக்கள் அனைவரிடமும்
பட்சம் ஒன்று போல் இருக்கும். ஒரு பிள்ளைமேல்
விருப்பு, மற்றொரு பிள்ளைமேல் வெறுப்பு இருக்காது.
அதுபோல் இறைவனுக்கு வானவரும் தானவரும்
மக்கள்தானே. வானவர் பொருட்டு தானவரை அழிப்பது
பட்சபாதம் ஆகாதா என்ற ஐயம் எழுவது இயல்பு.

மெலிந்த மகனை வலிந்த மகன் அடிப்பானாயின்
தந்தை மெலிவுற்ற மகன் பக்கம் சார்ந்து வலிவுற்ற
மகனைத் தண்டிப்பார். அது பட்சபாதம் ஆகாது. வன்மை
குறைந்த வானவர்களை சூரபன்மன் நெடிது காலம்
அளவுக்கு மேல் சிறையில் அடைத்துத் தண்டித்தான்.
சிவகுமாரராகிய முருகவேள் தேவர் சிறைமீட்குமாறு
வந்தருளினார். நான் என்ற அகந்தையால் கண்முடப்
பெற்ற சூரபன்மன் அக்காரணம் அறியாது, விமலன்
வேற்படையால் விரைந்து அழிந்தான்.

கார்விடந்தனை.....மகாதேவனார்:—

சிவபெருமானுடைய அளப்பருங் கருணையை
இந்த அடி இனிது வெளிப்படுத்துகின்றது.

தேவர்கள் பாற்கடல் கடைந்தார்கள். அங்ஙனம்
கடையுமுன் தேவதேவராகிய சிவபெருமானிடம்
அறிவிக்காமலும், அவருடன் ஆலோசிக்காமலும்,
அமுதம் வேண்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள்.
எதிர்பார்த்தது அமுதம்; அதில் வெளிப்பட்டது
ஆலகாலவிடம். எல்லாரும் பிடித்தார்கள் ஓட்டம்.
மனத்தில் ஏற்பட்டது பெரிய வாட்டம். அருகில் சென்ற
நாராயணர் திருமேனி கருகி விட்டது. ஒருவரையொருவர்
பின் தள்ளிக்கொண்டு ஓடினார்கள். கைலையை
நாடினார்கள். இறைவனுடைய புகழைப் பாடினார்கள்.

இறைவன் அமரரை அப்போது முனியாது, இனி யாதுங் குறையில்லை யென்று அவர்கள் அகமகிழுமாறு, அவ்விடத்திலேயே அவ்விடத்தையுண்டு அமரர்கட்கு அமுதம் அருளி, அவர்கட்கு வந்த கண்டத்தை நீக்கிக் காள கண்டராக விளங்கினார்.

இதனை ஆதி சங்கராச்சாரியார் தமது சிவானந்த லகரி என்ற நூலில் வியந்து கூறுகின்றார்.

நாலம்வா பரமோபகாரகம் இதம் த்வேகம் பகுநாம்பதே
பச்சயந் குக்ஷிகதான் சராசரகணான் பாஹ்யஸ்திதான்ரக்ஷிதும் |
சர்வாமர்த்ய பலாய நௌஷத மதிஜ்வாலாகரம் பீகரம்
நிக்ஷிப்தம் கரளம்களே நகளிதம் நோத்கீர்ணமேவத்யா ||

பகுநாம்பதே—ஜீவர்களுக்கு ஈசனே, குக்ஷிகதான்—வயிற்றை அடைந்தவர்களாயும், பாஹ்யஸ்திதான்—வெளியில் இருப்பவர்களாயும் இருக்கின்ற, சராசரகணான்—அசைகின்ற உயிர்கள், அசையாத செடி கொடி மரம் முதலிய உயிர்களின் கூட்டங்களை, ரக்ஷிதும்—காப்பாற்றுமாறு, பச்சயன்—பார்க்கின்றவனாகி, த்வயா—உன்னால், அதிஜ்வாலாகரம்—மிகுந்த ஜ்வாலை வீசுவதும், பீகரம்—பயத்தைச் செய்வதும் ஆகிய கரளம்—பாற்கடலில் எழுந்த விஷமானது, சர்வாமர்த்ய பலாய நௌஷதம்—எல்லாத் தேவர்களுடைய ஒட்டத்துக்கும் நோய்க்கும் மருந்தா யிருக்கும்படி, களே—கழுத்தில், நிக்ஷிப்தம்—வைக்கப்பட்டது; நகளிதம்—உள்ளே விழுங்கப்படவுமில்லை; நோத்கீர்ணமேவ—வெளியில் உமிழப்படவுமில்லை; பரம உபகாரம்—பெரிய உபகாரமாகிய, இதம்—இந்த, ஏகத்து—ஒன்றே, நாலம் வா—அன்பையும், அருளையும், ஆற்றலையும் அறியப் போதாதா? போதும்.

மாலெங்கே ? வேதனுயர் வாழ்வெங்கே ? இந்திரன்செங்
கோலெங்கே ? வானோர் குடியெங்கே ?—கோலஞ்செய்
அண்டமெங்கே ? அவ்வவ் அரும்பொருள் எங்கே ? நினைது
கண்டமங்கே நீலமுறாக் கால்.

—வள்ளலார்

ஆரணந்தனை வாதாடி:—

ஆரணன்—பிரமதேவன்; வேதத்திலே சில பகுதிகள் ஆரணயத்தில் ஓத வேண்டியவைகளாக விருப்பதனால், அது ஆரணம் எனப்பட்டது. பிர்ஹதாயண்யகம் முதலிய பகுதிகளை நோக்குக.

வேதத்தில் வல்லவன் பிரமதேவன். அப்பிரமாவுக்கு ஒரு சமயம் ஆணவம் மேலிட்டது. பதவியில் உள்ளவர்

களை அப்பதவி மோகம் சில சமயம் அவ்வாறு மயக்கும். பிரமதேவன் தருக்குற்று நின்ற சமயம், கந்த நாயகன் ஓம் என்னும் தனி மந்திரத்தின் தத்துவப் பொருளை விளக்கிக் கூறுமாறு கேட்டருளினார். அதனைக் கூற அறியாது வேதன் வேதனையுற்றான். நாலு தலைகளும் நாலுதலைகளாமாறு (நாலுதல்—தொங்குதல்) குட்டிச் சிறை யிருத்தி, முத்தொழில்களையும் முருகவேளே புரிந்து, மூவர்க்கும் முத்தொழில்களுக்குந் தாமே தனிப்பெருந் தலைவர் என்பதை உலகம் உணர்ந்து உய்ய உணர்த்தி யருளினார்.

கருத்துரை

சூரசங்காரரே! சிவகுமாரரே! திருவாவினன்குடித் தேவதேவரே! மாதர் மயக்கந் தெளிய அருள்புரிவீர்.

4

மூல மந்திர மோதலிங்கிலை
யீவ திங்கிலை நேய மிங்கிலை
மோகன மிங்கிலை ஞான மிங்கிலை மடவார்கள்
மோக முண்டதி தாக முண்டப
சார முண்டப ராத முண்டிடு
முக னென்றொரு பேருமுண்டருள் பயிலாத
கோல முங்குண வீனதுன்பர்கள்
வார்மை யும்பல வாகிவெந்தெழு
கோர கும்பியி லேவிழுந்திட நினைவாகிக்
கூடு கொண்டுமூல் வேனை யன்பொடு
ஞான நெஞ்சினர் பாலிணங்கிடு
கூர்மை தந்தினி யாளவந்தருள் புரிவாயே
பீலி வெந்துய ராவி வெந்துவ
சோகு வெந்தமண் முகர் நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது கொண்டருள் எழுதேடு
பேணி யங்கெதி ராறு சென்றிட
மாற னும்பிணி தீரவஞ்சகர்
பீறு வெங்கழு வேற வென்றிடு முருகோனே

ஆலமுண்டவர் சோதி யங்கணர்

பாக மொன்றிய வாலை யந்தரி

ஆதி யந்தமு மான சங்கரி

குமரேசா

ஆரணம்பயில் ஞான புங்கவ

சேவ லங்கொடி யான பைங்கர

ஆவினன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமாளே.

பதவுரை

பீலிவெந்து-(கூன்பாண்டியனது கொடிய வெப்பு நோயை நீக்கும் பொருட்டு சமணர்கள் மந்திரத்துடன் அவன் உடம்பைத் தடவிய) மயிற் பீலியானது வெந்து நீறாகவும், உயர் ஆவி வெந்து-சிறந்த உயிரும் கருகவும், அசோகு வெந்து-(அவர்கள் ஏந்தியுள்ள) அந்த அசோகக் கொத்துகள் வேகவும், அமண் மூகர் நெஞ்சு இடை-(சிவமந்திரஞ் சொல்லாத) ஊமைகளாகிய சமணர்கள் உள்ளத்தில், பீதிகொண்டிட -பயங்கரத்தையடையுமாறும், வாது கொண்டு-சிவசமயமே மெய்ச்சமயம் என்று வாதஞ்செய்து, அருள் எழுது ஏடு-அருள்மயமான தேவாரப் பாடலை எழுதிய திரு ஏடானது, பேணி அங்கு எதிர் ஆறு சென்றிட-அந்த வைகையாற்றின்கண் திருவருளை விரும்பி நீரை எதிர்த்து ஏகவும், மாறனும் பிணிதீர-பாண்டியன் சுரப் பிணியும் கூனும் நீங்கியுய்யவும், வஞ்சகர்-வஞ்சனையைச் செய்கின்ற சமணர்கள், பீறு வெம் கழு ஏற வென்றிடு-உடம்பைக் கிழிக்கின்ற வெவ்விய கழுவில் ஏறவும் திருஞான சம்பந்தராக வந்து வென்று சைவசமயத்தை நிலைநாட்டிய, முருகோனே-தெய்வத்தன்மையுடையவரே! ஆலம் உடையவர்-(விண்ணவரும் மண்ணவரும் உய்யும் பொருட்டு) ஆலகால விடத்தை உண்டருளியவரும், சோதி அங்கணர்-சோமகுரிய அக்னி என்ற முச்சுடர்களையும், அழகிய கண்களாக வுடையவருமாகிய, பாகம் ஒன்றிய-இடப்பாகத்தில் பொருந்தியிருப்பவரும், வாலை-என்றும் இளமைப் பருவமுடையவரும், அந்தரி-முடிவில் இருப்பவரும், ஆதி அந்தமும் ஆன சங்கரி-முதலும் முடிவுமாக இருப்பவரும் ஆன்மாக்களுக்கு சுகத்தைத் தருபவரும் ஆகிய பார்வதி யம்மையாரது, குமர-குழந்தையாக வந்தவரே! ஈசா-எப்பொருட்குந் தலைவரே! ஆரணம் பயில்-வேதங்களை விரித்துரைக்கும், ஞானபுங்கவ-ஞான பண்டிதரே! சேவல் அம்கொடி ஆன பைங்கர-அழகிய சேவற் கொடியை ஏந்திய அழகு மிக்க திருக்கரத்தையுடையவரே! ஆவினன்குடி வாழ்வு கொண்டு அருள்-திருவாவினன்குடி என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்வு கொண்டு ஆன்மகோடிகளுக்கு அருள் புரிகின்ற, பெருமாளே-பெருமை மிக்கவரே! மூலமந்திரம் ஒதல் இங்கு இலை-மூலமந்திரமாகிய சடக்கர மகாமனுவை (கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அடியேன் ஒருநாளும்) ஈண்டு ஜெபிக்கின்றேனில்லை. ஈவது இங்கு இலை-இல்லையென்று இரப்பவர்க்கு இல்லையென்னாது ஈண்டு தருமஞ் செய்கின்றேனில்லை, நேயம் இங்கு இலை-அன்பு என்பதும் ஈண்டு அடியேனிடத்தில் இல்லை.

மோனம் இங்கு இலை-மௌனநிலையும் ஈண்டு அடியேன் பெற்றேனில்லை, ஞானம் இங்கு-மெய்யறிவும் ஈண்டு பெற்றேனில்லை. (இவைகட்கு எதிர்மாறாக) மடவார்மேல் மோகம் உண்டு-பெண்களிடத்தில் அடியேனுக்கு மிகவும் மோகம் உண்டு. அதிதாகம் உண்டு-அதனால் மிகுந்த காமவிடாயும் உண்டு. அபசாரம் உண்டு-தேவரிடத்திலும் அடியாரிடத்திலும் தீச்செயல் செய்தது உண்டு. அபராதம் உண்டு-அதனால் அடியேனுக்குத் தண்டனையும் உண்டு. இடு மூகன் என்று ஒரு பேரும் உண்டு-(முருகநாமங்களைச் சொல்லாமையால்) ஊமை என்று எனக்கு இட்ட ஒரு பேரும் உண்டு: அருள் பயிலாத கோலமும்-திருவருள் பெறும் நெறியில் பழகாத வடிவமும், குண ஈன துன்பர்கள் வார்மையும்-நற்குணமில்லாத கீழ் மக்களுடைய கூட்டுறவும், பல ஆகி-பற்பல தீக்குணங்களையுடையவனுமாகி, வெந்து எழுகோர கும்பியிலே விழுந்திட நினைய ஆகி-வெப்பத்துடன் தீ மூண்டு எழுகின்ற பயங்கரமான நரகத்திலே விழுகின்ற எண்ணத்தையுடையவனாகி, கூடு கொண்டு உழல்வேனை-மீண்டும் மீண்டும் உடம்பை எடுத்து (பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து) தடுமாறுகின்ற அடியேனை, அன்பொடு-அடியேன் பேரில் தேவரீர் அன்புகொண்டு, ஞான நெஞ்சினர் பால் இணங்கிடு-மெய்யறிவு நிரம்பிய உள்ளத்தையுடைய பெரியோர்கள்பால் கூடிப்பழகுவதற்குரிய, கூர்மை தந்து இனி ஆளவந்து-அறிவின் நுட்பத்தைத் தந்து இனி ஆட்கொள்ள வந்து, அருள்புரிவாயே-திருவருள் புரியவேணும்.

பொழிப்புரை

கூன் பாண்டியனது கொடிய வெப்பு நோயை நீக்கும் பொருட்டு சமணர்கள் தடவிய பீலி வெந்து நிறாகவும், சிறந்த உயிர் வெதும்பவும், அவர்கள் கரத்திற் பிடித்துள்ள, அசோகத் தழைக்கொத்து வெந்தழியவும், சிவநாமங்களைச் சொல்லாத ஊமைகளைப் போன்ற சமணர்கள் நெஞ்சில் பயத்தை யடையுமாறும், வாதுசெய்து, திருவருட்டுணை கொண்டு, தேவாரப் பாடலுடைய திரு ஏடு வைகையாற்றில் விரும்பி நீரை எதிர்த்துச் செல்லவும், பாண்டியன் வெப்பு நோயும் கூனும் நீங்கி உய்யவும், வஞ்சனையால் திருமடத்திற்குத் தீ வைத்த சமணர்கள் உடலைக் கிழிக்கும் வெவ்விய கழுவில் ஏறவும், திருஞான சம்பந்தராகத் திருவவதாரம் புரிந்து வெற்றி கொண்ட முருகப்பெருமானே! உலகெலாம் உய்யுமாறு ஆலகாலவிடத்தை யுண்டருளிய வரும், முச்சுடர்களையும் அழகிய கண்களாக உடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய இடப்புறத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், என்றும் இளமையானவரும்,

முடிவாக விளங்குபவரும், முதலும் முடிவுமாக இருப்பவரும், சுகத்தைத் தருபவருமாகிய உமாதேவியாருடைய குழந்தையே! எப்பொருட்குந்தலைவரே! வேதங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஞான பண்டிதரே! அழகிய சேவற்கொடியைத் தாங்கிய அழகிற் சிறந்த திருக்கரத்தையுடையவரே! திருவாவினன்குடியென்னுந் திருத்தலத்தில் வாழ்வுகொண்டு, ஆன்மகோடிகளுக்கு அருள் புரியும் பெருமிதமுடையவரே! தேவார்டுடைய மூல மனுவாகிய சடக்கர மந்திரத்தை அன்புடன் இங்கு ஜெபிக்கின்றேனில்லை; இரப்பவர்க்கு இல்லை யென்னாது தருமஞ் செய்கின்றேனில்லை; அன்புமில்லை; மௌன நிலையை யடைகின்றேனில்லை; மெய்யறிவு பெற்றேன் இல்லை; இந்நற்குணங்களுக்கு எதிர்மாறாக — பெண்களின் மீது மோகமுண்டு; மிகவும் காமவிடாயுண்டு; செய்கின்ற தீமையுண்டு; அதனால் தண்டனையுண்டு; இதனால் பெரியோர் (சிவவாசகத்தை உச்சரிக்காத) ஊமைபென்று இட்ட பேருமுண்டு; அருள் நெறியிற் பழகாத வடிவு, நற்குணமில்லாத தீயவர்களுடைய நட்பு முதலிய பல தீக்குணங்களை யுடையவனாகி, தீ மூண்டு எழுகின்ற பயங்கரமான நரகத்தில் விழுகின்ற எண்ணமுடையவனாகி, மீண்டும் மீண்டும் உடம்பெடுத்து பிறவிச்சுழலில் பட்டு உழல்கின்ற அடியேனை, மெய்ஞ்ஞானிகள் பால் இணங்கி நற்கதி பெறுமாறு கூர்த்த அறிவைத் தந்து ஆட்கொள்ளுமாறு அடியேனிடம் அன்பு கொண்டு எழுந்தருளி வந்து திருவருள் புரிய வேண்டும்.

விரிவுரை

மூலமந்திர மோதல்ங்கிலை:—

முருகப் பெருமானுடைய மந்திரங்களுள் மூலமந்திரமாகிய ஆறெழுத்தை யுரைப்பவர்களுடைய வல்வினை மாயும்; தொல்லை வினை தேயும்; பிறவிப் பெரும்பிணி நீங்கும்; இம்மை நலமும் மறுமையின்பமு முண்டாகும்.

“இசைபயில் சடாட்ச ரமதாலே
இகபர சௌபாக்ய மருள்வாயே”

—(வசன மிக வேற்றி) திருப்புகழ்.

ஆறெழுத்தையோதி திருவெண்ணீற்றை அணிந்து
கொண்டால் இம்மை-மறுமை நலன் எய்தும். துன்பம்
ஒருபோதும் உண்டாக மாட்டாது.

பெருமை நிதியே மால்விடைகொள் பெம்மான் வருந்திப் பெறும்
பேறே

அருமைமணியே தணிகைமலை அமுதேயுன்றன் ஆறெழுத்தை
ஒருமை மனத்தி னுச்சரித்திங் குயர்ந்த திருவெண்ணீ றிட்டால்
இருமை வளனு மெய்துவிட ரென்பதொன்று மெய்தாதே.

—திருஅருட்பா

நீராலும் நெருப்பாலும் பூமியினாலும் காற்றாலும்
ஆகாயத்தாலும் இரவிலும் பகலிலும் உண்டாகும்
சங்கடங்களைத் தீர்த்து அடியார்க்கு அருள்பாலிப்பது
அவ்வாறக்கரங்களே.

பொங்கிடு புனலிலும் பூவில்வெங் கனலில்
எங்கணு முளவெளி யில்வளி பகலிற்
கங்குலி லடியவர் கருத்துநன் காகச்
சங்கடந் தீர்ப்பது சரவண பவவே.

—பாம்பனடிகள்

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரம்,
அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறாதாரங்களிலும்
விளங்குவது ஆறக்கரங்களே.

துய்ய மூலமும் குய்யமுந் தொப்புளும்
மெய்ய னாகத மும்மின் விசுத்தியும்
மைய மானல லாடமு மாய்நிற்கும்
ஐய னார்பெய ராறக் கரங்களே.

—பாம்பனடிகள்

ஆறெழுத் துண்பை யறியார்கள் கன்ம மறுக்கவப்பால்
வேறெழுத் தில்லை வெண் ணீறில்லை மால்சிவ வேடமில்லை
தேறெழுத் தேதயன் கையுங் கருங்குழிச் சேறலும்பின்
மாறெழுத் தந்தகன் தென்புலத்தே யென்றும் வெளவுவதே.

—ஆறெழுத்தந்தாதி

இத்தகைய வேதஹிருதயமாகிய எம்பெருமானு
டைய ஆறெழுத்தை முறைப்படி குருமூர்த்தியிடம்
உபதேச வழியாகப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்று,
காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதுதல் வேண்டும்.

ஈவதிங்கிலை:—

ஆறெழுத் தோதுவதுடன் ஈகையுமிருத்தல் அவசியம் என்று புலப்படுத்துகின்றார்!

நேயமிங்கிலை:—

ஈகையுடன் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதும் வேண்டும்.

மோனமிங்கிலை:—

எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவதால் அன்புமயமாகி, பேசா அநுபூதி பெற்று, மனோலயமுற்று அசைவற்ற நிலையையடைவர்.

ஞான மிங்கிலை:—

மௌன நிலையை மேவி நிற்க, மெய்ஞ்ஞானத் தலைப்படும்.

முகனென்றொரு பேருமுண்டு:—

பேய்வாழ் காட்டகத்தாடும்பிரான் நமக்கு வாய்த்தது அவனது வார்கழலை வாழ்த்துவதற்காகவே. “வாழ்த்தவாயும்” “வார்கழல் வாய் வாழ்த்தவைத்து” “வாயே வாழ்த்து கண்டாய்” என்பவை தமிழ் வேத வசனங்கள். ஊர்வம்புகளை ஓயாமல் பேசிக்கொண்டு இறைவனை வாழ்த்தாமையால் வாயிருந்தும் ஊமை யாகின்றான்.

அருள் பயிலாத கோலம்:—

சிவநெறிக்கு அடையாளங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்கம் அணிந்து கொள்ளாத பாழ்வடிவம்.

கோரகும்பியிலே விழுந்திட:—

மூலமந்திர மோதுதல், ஈதல், அன்புசெய்தல், மோனம் ஞான மாதி நற்குணமின்றி, மோக, தாகம், அபராதம் முதலிய தீக்குணங்களுடையார் நரகில் வீழ்ந்து பலகாலும் துன்புறுவர்.

கூடு கொண்டு:—

நரகில் துன்பங்களை அநுபவித்து எஞ்சி நின்ற மிக்க கருமங்களை யனுபவிக்க வேண்டும். புல், பூண்டு, புழு,

பறவை, மிருகம், மனிதனாகி பலப்பல பிறப்புக்களை எடுத்து உழலுவர்.

ஞான நெஞ்சினர்பால் இணங்கிடு கூர்மை:—

மேற்கூறிய தீக்குணங்களை யொழித்து, நற்குணங்களை யுண்டாக்கி நலம் பெறச் செய்யும் தன்மை நல்லோரிணக்கத்திற்கேயுண்டு. நல்லாரோடு நானும் இணங்குபவர்கட்கு நல்லருளும் பிறவாப் பெற்றியும் தானேயுண்டாகும்.

“அதனினும் இனிது அறிவினர்சேர்தல்”

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே”

—ஒளவையார்

பீலிவெந்துய ராவிவெந்து:—

சமணர் கழுவேறிய வரலாறு

தொன்று தொட்டு வைதிக சைவ சமயமே எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் பாண்டி நாட்டிலே, கொல்லாமை மறைந்துறையும் சமண சமயம் பரவி, அரசனும் அம்மாய வலைப்பட்டு சைவசமய சீலங்கள் மாறின; உலகெலாஞ் செய்த பெருந்தவத்தின் வடிவால், சோழ ராஜனது திருமகளாய், பாண்டிமா தேவியாய் விளங்கும் மங்கையர்க்கரசியாரும், அவருக்கு ஸ்ரீதனமாக சோழராஜனால் தரப்பட்டு வந்து பாண்டிய அமைச்சராயிருந்து, சைவநிலைத் துணையாய், அரசியார்க்கு உடனுதவி செய்து வருகின்ற குலைச்சிறை நாயனாரும் மிகவும் வருந்தி, ஆலவாயண்ணலை நோக்கி, “சமண இருள் நீங்கி சைவ ஒளி ஓங்கும் நாள் என்றோ” என்று ஏங்கி நின்றார்கள். அப்போது திருஞான சம்பந்தரது அற்புத மகிமையையும், அவர் திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருப்பதையும் உணர்ந்து, முறைப்படி அவரை அழைத்து வருமாறு சில தகுந்த ஏவலரை யனுப்பினார்கள்; அவர்கள் வேதாரணியத்திற்கு வந்து பாலறாவாயரைப் பணிந்து, பாண்டிய நாட்டில் சைவநிலை கரந்து சமண நிலை பரந்திருப்பதை விண்ணப்பித்து, அதனை ஒழுங்குபடுத்த அம்மையாரும் அமைச்சரும் அழைத்துவருமாறு அனுப்பினார்கள் என்று தெரிவித்து

நின்றார்கள். சம்பந்தர் மறைக்காடு மணிகண்டரை வணங்கி, அப்பரிடம் விடை கேட்டனர்: திருநாவுக்கரையர், சமணர்களது கொடுமையை யுன்னி “பிள்ளாய்! வஞ்சனையில் மிக்க சமணர்களுள்ள இடத்திற்கு நீர் போவது தகுதியன்று; கோளும் நாளும் வலியில்லை” என்றனர்.

“வேயுறு தோளிபங்கன்விடமுண்ட கண்டன் மிகநல்ல
வீணைதடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தெ னுளமே புகுந்த
வதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி
பாம்பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்லநல்ல வவைநல்லநல்ல அடியாரவர்க்கு மிகவே”

என்ற பதிகத்தைத் திருஞானசம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்து, அப்பரை உடன்படச் செய்து விடைபெற்று, முத்துச் சிவிகை யூர்ந்து, பல்லாயிர மடியார்கள் “அரகர” என்று கடல்போல் முழங்க, பாண்டி நாட்டிற்கு எழுந்தருளி வருவாராயினார். எண்ணாயிரஞ் சமண குருமார்களுக்கும் அவரைச் சார்ந்த பல்லாயிரஞ் சமணர்களுக்கும் பற்பல துற்சகுனமேற்பட்டது. எல்லாரும் மதுரையில் கூடி நின்றார்கள். புகலிவேந்தர் வரவை யுணர்ந்த மங்கையர்க்கரசியார் வரவேற்குமாறு அமைச்சர் பெருமானையனுப்பித் தாம் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலில் எதிர் பார்த்து நின்றனர்.

“சீகாழிச் செம்மல் பல விருதுகளுடன் வருவதை நோக்கி, குலச்சிறையார் ஆனந்தக் கூத்தாடி, கண்ணீர் ததும்பி கூகைகூப்பி, மண் மிசை வீழ்ந்து வணங்கிய வண்ணமாய்க் கிடந்தார். இதனை யறிந்த கவுணியர் கோன் சிவிகைவிட்டிழிந்து, அவரை யெடுத்து “செம்பியர் பெருமான் குலமகளார்க்கும் திருந்திய சிந்தையீருமக்கும் நம் பெருமான்றன் திருவருள் பெருகு நன்மைதான் வாலிதே” என்னலும், குலச்சிறையார் கைகூப்பி, “சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமும் இனி யெதிர் காலத்தின் சிறப்பும், இன்றெழுந்தருளப் பெற்ற பேறிதனால் எற்றைக்குந் திருவருள் உடையேம்; நன்றியில்

நெறியிலழுந்திய நாடும் நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்ந்து நலம் பெற்றனர்” என்றார்.

மதுரையும் ஆலவாயான் ஆலயமும் தெரிய, மங்கையர்க்கரசியாரையும், குலச்சிறையாரையும் சிறப்பித்து சம்பந்தர் பதிகம் பாடி, கோயிலுட் புகுதலும், அங்கு எதிர்பார்த்திருந்த அம்மையார் ஓடிவந்து அடிமிசை வீழ்ந்து வணங்க, பிள்ளையார் அவரையெடுத்து அருள் புரிந்து இன்னுரை கூறி, ஆலவாயானைத் தெரிசித்து, தமக்கு விடுத்த திருமடத்தில் தங்கியருளினார். சமணர்கள் அது கண்டு வருந்தி, “கண் முட்டு” “கேட்டு முட்டு” என்று பாண்டியனிடம் இதனைக் கூறி அவனதுமதி பெற்று திருமடத்தில் தீப்பிடிக்க அபிசார மந்திரஞ் செபித்தனர். அம்மந்திர சக்தி அடியார் திருமடத்திற்கு தீங்கிழைக்கும் ஆற்றலற்றது. சமணர்கள் அது கண்டு கவன்று, தாமே இரவிற்போய் திருமடத்தில் தீ வைத்தனர். அதனை யடியார்கள் அவித்து, ஆளுடைய பிள்ளையாரிடம் தெரிவிக்க, சம்பந்தர் இது அரசனாணையால் வந்ததென்றுணர்ந்து,

“செய்ய னேதிரு வாலவாய் மேவிய
ஐயனே அஞ்ச லென்றருள் செய்யெனைப்
பொய்யராம் அம ணர்கொளு வஞ்சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே”

என்று பாடியருளினார். “பையவே” என்றதனால் அந்நெருப்பு உயிர்க்கு மிகவும் கொடுமை செய்பாது சுர நோயாகி பாண்டியனைப் பிடித்து வருத்தியது. அந்நோயை நீக்க ஆயிரக்கணக்கான சமணர்கள் வந்து மந்திரஞ் சொல்லி, மயிற்பீலியால் பாண்டியன் உடம்பைத் தடவினர். அம்மயிற் பீலிகளெல்லாம் வெந்து நீறாயின. அண்மி வந்த அமணர்களுடைய உடலும் உயிருங் கருகின. அரசன் அவரைக் கடிந்து விரட்டினான். மங்கையர்க்கரசியார் மகிணனை வணங்கி, திருஞான சம்பந்தர் திருமடத்திற்குச் செய்த தீங்கினால் தான் இச்சுர நோய் பிடித்ததென்றும், அவர் வந்தாலொழிய இது தீராதென்றுங் கூற; அரசன் “இந்நோய் தீர்த்தார் பகஷத்தில்

நான் சேருவேன்; அவரை அழைமின்” என்றான். அது கேட்டு அம்மையாரும் அமைச்சரும் திருமடத்திற்கு வந்து,

“ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை வானத்தின் மிசையின்றி மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்தைத் தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங் கானத்தி னெழுபிறப்பைக் கண்களிக்கக் கண்டார்கள்.”

கண்டு வணங்கி நிகழ்ந்தது கூறி, அரசனையும் தம்மையும் உய்விக்க எழுந்தருளுமாறு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சம்பந்தர் அபயந்தந்து, அடியார் குழாத்துடன் புறப்பட்டு திருக்கோயில் சென்று, தென்னவனாயுல காண்ட கன்னிமதிச் சடையானைப் பணிந்து, “ஞாலம் நிற்புகழே மிகவேண்டுந் தென் ஆல்வாயிலுறை மெம்மாதியே” என்று பாடி விடைபெற்று, பாண்டியர் கோன் மாளிகை புக்கார். பாண்டியன் சுவாமிகளைக் கண்டு கைகூப்பி தலைப்பக்கத்தில் பீடந்தரச் செய்து இருக்கச் செய்வித்தனன். சுவாமிகள் இனிது வீற்றிருக்க சமணர் பலரும் அதுகண்டு பொறாராய் சீறினர். அம்மையார் அதுகண்டு அஞ்ச, கவுணியர் வேந்து,

“மானினேர் விழிமாதராய் வழுதிக்கு மாபெருந் தேவிகேள் பானல்வா யொருபாலனீங்கிவ னென்று நீ பரிவெய்திடேல் ஆனைமாமலை யாதியாய விடங்களிற் பலவல்லல்சேர் ஈனர்கட்கெளி யேனலேன்றிரு வாலவாயர னிற்கவே.”

என்று பாடித் தேற்றினார்.

அரசன் சமணரையும் சம்பந்தரையும் சுரநோயைத் தீர்ப்பதன் மூலம் தமது சமயத்தின் உண்மையைக் காட்டலாமென; அமணர் இடப்புறநோயை நீக்குவோ மென்று மந்திர உச்சாடனத்துடன் மயிற் பீலியால் தடவ நோய் அதிகப்பட்டது. அரசன் வருந்தி புகலி வேந்தரை நோக்க, சுவாமிகள் ‘மந்திரமாவது நீறு’ என்ற திருப்பதிகம் பாடி, வலப்பக்கத்தில் தடவியருள நோய் தீர்ந்தது. இடப்பக்கம் அதிகரித்தது. இறைவன் சமணரைக் கடிந்து வெருட்டிவிட்டு, பாலறாவாயரைப் பணிய, பிள்ளையார் மீண்டுத் திருநீறு பூச, நோய் முற்றும் நீங்கியது. அரசன் பன்முறை பணிந்து ஆனந்தமுற்றான்.

பின்னர், சமய உண்மையைக் கூறி வாதிக்கும் ஆற்றலற்ற சமணர்கள் அனல்வாதம் தொடங்கினர். பெருநெருப்பு மூட்டினர். சம்பந்தர் தாம் பாடிய தேவாரத் திருமுறையில் கயிறு சாத்தி 'போகமார்த்த' என்ற திருப்பதிக ஏட்டை எடுத்து, "தளரிள வளரொளி" என்ற பதிகம் பாடி நெருப்பிலிட்டனர். அது வேகாது விளங்கியது. சமணர்கள் தங்கள் ஏடுகளை விட, அவை சாம்பலாயின. புல் புனல் வாதம் தொடங்கினர். தோற்றவர் கழுவேறுவதென்று துணிந்தனர். வையை யாற்றில் சமணர்கள் தமது ஏடுகளை விட, அது நீருடன் கீழ்நோக்கிச் சென்றது. "வேந்தனு மோங்குக" என்றதனால் பாண்டியன் கூன் நிமிர்ந்து, நின்ற சீர் நெடுமாற னாயினார். அவ்வேடு நிற்க "வன்னியு" மென்ற பதிகம் பாடினார். குலச்சிறையார் ஓடி அவ்வேட்டை யெடுத்த இடம் திருவேடகம் என்பர். மும்முறையுந் தோற்ற சமணர் கழுவேறி மாய்ந்தனர். பாண்டியன் சைவசீலம் மேவி வாழ்ந்தனன்.

கருத்துரை

சமண இருளை இரித்து சைவ ஒளியை விரித்த ஞானகுரவரே! சிவகாமசுந்தரியின் திருக்குமாரரே சேவற்கொடியை உடையோனே! பழனாபுரியாண்டவ! நற்குணமில்லாத நாயேனுடைய தீக்குணங்களொழிய மெய்ஞ்ஞானிகள் இணக்கத்தை நல்கி அருள்புரிவீர்.

5

வேயி சைந்தெழு தோள்கள் தங்கிய	
மாதர் கொங்கையி லேழு யங்கிட	
வீணி லுஞ்சில பாத கஞ்செய	அவமேதான்
வீறு கொண்டுட னேவ ருந்தியு	
மேயு லைந்தவ மேதி ரிந்துள	
மேக வன்றறி வேக லங்கிட	வெகுதூரம்
போய லைந்தழ லாகி நொந்துபின்	
வாடி நைந்தென தாவி வெம்பியே	
பூத லந்தனி லேம யங்கிய	மதிபோகப்

போது கங்கையி னீர்சொ ரிந்திரு
 பாத பங்கய மேவ ணங்கியெ
 பூசை யுஞ்சில வேபு ரிந்திட அருள்வாயே
 தீயி சைந்தெழ வேயி லங்கையில்
 ராவ ணன்சிர மேய ரிந்தவர்
 சேனை யுஞ்செல மாள வென்றவன் மருகோனே
 தேச மெங்கணு மேபு ரந்திடு
 சூர்ம டிந்திட வேலின் வென்றவ
 தேவர் தம்பதி யாள அன்புசெய் திடுவோனே
 ஆயி சுந்தரி நீலி பிங்கலை
 போக அந்தரி சூலி குண்டலி
 ஆதி யம்பிகை வேத தந்திரி இடமாகும்
 ஆல முண்டர னாரி தைஞ்சவொர்
 போத கந்தனை யேயு கந்தருள்
 ஆவி னன்குடி மீதி லங்கிய பெருமாளே.

பதவுரை

தீ இசைந்து எழவே-நெருப்புப் பற்றி எழுமாறு,
 இலங்கையில்-இலங்காபுரியில், ராவணன் சிரம் அரிந்து-
 இராவணனுடைய தலைகளைத் துணித்து, அவர் சேனையும் செல மாள
 வென்றவன்-அந்த இராவணாதி அகரர்களுடைய சேனைகள் தொலைந்து
 அழியும்படி வென்ற நாராயணருடைய, மருகோனே-திருமருகரே, தேசம்
 எங்கணுமே புரந்திடு-அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆண்டுவந்த, சூர்
 மடிந்திட-சூரபன்மன் மாளும் படி, வேலின் வென்றவ-வேலாயுதத்தால்
 வென்றவரே, தேவர் தம்பதி ஆள அன்பு செய்திடுவோனே-தேவர்கள்
 தமது நகரை ஆளுமாறு அருள் புரிந்தவரே! ஆயி-தாய், சுந்தரி-அழகி,
 நீலி-நீலநிறமுடையவர், பிங்கலை-பொன்வண்ணமுடையவர், போக
 அந்தரி-உயிர்களுக்குப் போகத்தை யூட்டும் ஞான ஆகாச வடிவினர்,
 சூலி-திரிகுலத்தை யேந்தியவர், குண்டலி-சுத்த மாயையானவர், ஆதி
 அம்பிகை ஆதிபராசக்தியானவர், வேத தந்திரி-வேதாகமங்களின்
 பொருளானவராகிய உமாதேவியார், இடம் ஆகும்-இடப் பாகத்தில்
 உடைய, ஆலம் உண்ட அரனார் இறைஞ்ச-நஞ்சினையுண்ட
 சிவபெருமான் வணங்க, ஓர் போதகந்தனை-ஒப்பற்ற ஞானப் பொருளை,
 உகந்து அருள்-மகிழ்ந்து உபதேசித்த, ஆவினன்குடி மீது
 இலங்கிய-திருவாவணின்குடி என்ற திருத்தலத்தில் விளங்குகின்ற,
 பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! வேய் இசைந்து எழு தோள்கள்
 தங்கிய மாதர்-மூங்கிலுக்கு ஒத்ததாய் எழுந்துள்ள தோள்களையுடைய
 பெண்களின், கொங்கையிலே முயங்கிட-தனங்களில் தழுவ வேண்டி,
 வீணிலும் சில பாதகம் செய-வீணாகச் சில பாதகங்களைச் செய்ய

அவமேதான்-பயன் ஒன்றும் இல்லாமல், வீறு கொண்டுடனே வருந்தியும்-செருக்கு அடைந்து வருந்தி, உலைந்து-வாட்ட மடைந்து, அவமே திரிந்து-வீணாகத் திரிந்து, உளமே கவன்று-உள்ளம் கவலையுற்று, அறிவே கலங்கிட-அறிவு கலக்கமடைந்து, வெகு தூரம் போய் அலைந்து-நெடுந்தூரம் சென்று அலைந்து, உழலாகி-திரிந்து, நொந்து பின்வாடி-மனம் நொந்து பின்பு வாட்டமடைந்து, நைந்து எனது ஆவி வெம்பியே-மெலிவுற்று அடியேனுடைய உயிர் கொதிப்படைந்து, பூதலந்தனிலே மயங்கிய-இப்பூமியின்கண் ஆசை மயக்கங் கொண்ட, மதிபோக-புத்தி விலகிப்போய், போது-மலரையும், கங்கையின் நீர்-கங்காஜலத்தையுங்கொண்டு, சொரிந்து-நிரம்பவும் சொரிந்து, இரு பாத பங்கயமே வணங்கியே-தேவாரூடைய இரண்டு திருவடிகளை வணங்கி, பூசையும் சிலவே புரிந்திட-வழிபாடு சிலவற்றையும் புரியும்படி, அருள்வாயே-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

இலங்கையில் நெருப்புப் பற்றி எழவும் இராவணனுடைய தலைகள் அற்று விழவும் அவனுடைய சேனைகள் அழியவும் வென்ற நாராயணருடைய திருமருகரே! அண்டங்கள் யாவும் அரசுபுரிந்த சூரபன்மன் மாளுமாறு வேலாயுதத்தைக் கொண்டு வென்றவரே! தேவர்கள் தமது நகரை யாளும்படி அருள் புரிந்தவரே! அன்னையும், அழகியும், நீலநிறமுடையவரும், பொன்வண்ணம் படைத்தவரும், உயிர்கட்குப் போகத்தை யூட்டுகின்ற ஞானாகாச வடிவினரும், திரிசூலத்தை ஏந்தியவரும், சுத்தமாயா சொருபிணியும், ஆதி பராசக்தியும், வேதாகம சொருபிணியும் ஆகிய உமாதேவியாரை இடப்பாகத்தில் உடையவரும், நஞ்சினை யுண்டவரும் ஆகிய சிவபெருமான் வணங்கிக் கேட்க, ஒப்பற்ற ஞானத்தை உபதேசித்த, திருவாவினன் குடியில் விளங்கிய பெருமிதம் உடையவரே! மூங்கிலை யொத்த தோள்களையுடைய பெண்களின் தனங்களைத் தழுவும் படி, வீணான சில பாவங்களைச் செய்ய, பயனின்றிச் செருக்கு அடைந்து வருந்தி, நிலைகுலைந்து, வீணாகத் திரிந்து, மனங் கவலை கொண்டு, அறிவு கலங்கி, நெடுந்தூரம் போய் அலைந்து, உழன்று, உள்ளம் நொந்து, பின் வாட்டமடைந்து, மெலிந்து, எனது உயிர் கொதிப்புற்று, இம்மண்ணுலகில் ஆசையால் மயங்கிய

புத்தி விலகும்படி, பூவும் கங்கை நீரும் கொண்டு சொரிந்து, உமது இரு சரணங்களில் வணங்கி, வழிபாடு செய்து உய்யுமாறு அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

வேயிசைத் தெழு தோள்கள்:—

பெண்களுடைய தோள்களுக்கு மூங்கிலை உவமையாகக் கூறுவர். திரண்டு உருண்டு இருப்பதுபோல் அவர்களின் தோள்கள் அழகாக இருக்கும்.

“வேய்மொழி வேய்த்தோள் வல்லி”

—மகாபாரதம்

வீணிலுஞ் சில பாதகஞ் செய:—

பொய் களவு கொலை முதலிய பாவங்களைக் காமங் கொண்டார் புரிவர்.

“காமாந்த காரமெனுங் கள்ளுண்டு கண்மூடி

ஏமாந்தேன் ஒற்றி எழுத்தறியும் பெருமானே” —அருட்பா

காமக் கள்ளை யுண்டவர் சகல பாவங்களையும் புரிந்து, இகபர நலன்களை யிழப்பர். உடல் மெலிந்து, உள்ளம் நலிந்து, அறிவு கலைந்து, உருவங் குலைந்து, வெம்பி யுழல்வர். இந்த அவல நிலை மாற ஒரு வழியுண்டு; அதனை அடிகளார் உபதேசிக்கின்றார்.

போது கங்கையினீர் சொரிந்து:—

இறைவனுடைய திருவடியில் பூவும் நீரும் கொண்டு ஒருமுகமாக இருந்து பூசை செய்தால் ஆசைப் பகையறும். ஆகவே ஆசைநோய் அகல வேண்டுமாயின் பூசை புரிய வேண்டும்.

பூ—பூர்த்தி, ஜா—உண்டாகுதல், வினைகள் பூர்த்தி யடைந்து, சிவஞானத்தை உண்டாகச் செய்யும் செயலுக்குப் பூஜா என்று பேர். அகங் குழைந்து அன்புடன் ஆண்டவனை ஆசாரமாகப் பூசிக்கவேண்டும்.

புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு

அண்ணல் அதுகண்டருள் புரியாநிற்கும்

எண்ணிலி பாவிகள் எம்பிறை ஈசனை

நண்ணறியாமல் நழுவுகின்றாரே.

—திருமந்திரம்

ஆகவே பூவும் நீரும் கொண்டு இறைவனை உள்ளன்புடன் பூசிக்கவேண்டும்! பூசிப்பவரை நேசிக்க வேண்டும்.

ஒரு தனவந்தர் வீட்டிலே விருந்து. மிகப் பெரிய மனிதர்கள் மட்டுந்தான் அங்கே செல்லமுடியும். அழைப்பின்றி யாரும் நுழைய முடியாது. வறியவன் ஒருவன் வற்றிய உடம்பும் ஒட்டிய வயிறும் குழிந்த கண்ணும் உடையவன். அவனுக்கு அந்த விருந்தில் கலந்து உண்ணவேண்டும் என்று அடங்காத ஆசை. எவ்வாறு நுழைய முடியும்! ஒரு தந்திரம் புரிந்தான். தக்கார் ஒருவர் செல்லும்போது அவரை ஒட்டி உள்ளே சென்று விட்டான். அந்தப் பெரியாருடைய ஏவலன் இவன் என்று கருதி யாரும் தடுக்கவில்லை. ஏழை உள்ளே சென்று இலையில் அமர்ந்து, உள்ளம் குளிர, உடம்பு குளிர, உயிர் குளிர உண்டுவிட்டு வெளியே சென்றான்.

அதுபோல் அடியவர்கள் பூவும் நீரும் சுமந்து ஐயனிடம் போகின்றார்கள். தகுதியற்ற ஏழையாகிய அடியேனும், பூவும் நீரும் சுமந்து செல்லும் அடியவர் பின்னே சென்று சிவானந்த சிவபோகத்தையுண்டேன். எம்பெருமானைக் கண்டேன், காணாத காட்சிகளையெல்லாம் கண்டேன் என்கிறார் அப்பர்.

“போதொடுநீர் சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர் பின் புகுவேன்
காதல் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன்.”

நீரும் பூவுங் கொண்டு இறைவனைப் பூசிப்பதன் பெருமையை இதனால் அறிக.

“உன்புகழே பாடி நானினி
அன்புட னாசார பூசைசெய்
துய்ந்திட வீணாள் படாதருள் புரிவாயே”

—(கொம்பனையார்) திருப்புகழ்

தீயிசைந்தெழு:—

இலங்கையில் அநுமனைக் கொண்டு இராமர் எரியூட்டினார். இராவணன் உள்ளத்திலும் காமத் தீ பிடித்து அதனால் நாடு நகரம் சுற்றம் சேனை மக்கள்

எல்லாருடனும் இராவணன் அழிந்தே போனான். ஆதலால் மக்கள் காமக் கனலை அவித்து, பக்திக் கனலை மூட்டி, வினைகளாகிய விதைகளை வறுத்துவிட வேண்டும். அதன் பின் வினைகளாகிய விதைகள் விளைய மாட்டா.

தேச மெங்கணுமே புரந்திடு சூரன்:—

சூரபன்மன் 1008 அண்டங்களையும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் அடங்குமாறு செய்து அரசு புரிந்தான். அவனை அடக்கி இறைவன் இன்னருள் புரிந்தான்.

கருத்துரை

திருமால் திருமருக! சூரசங்காரா! சிவகுருவே! திருவாவினன் குடியில் எழுந்தருளிய பெருமானே! மாதர் மயக்கற, மலரிட்டு உம்மை வழிபடுமாறு அருள் புரிவீர்.

6

கோல குங்கும கற்புர மெட்டொன்
 றான சந்தன வித்துரு மத்தின்
 கோவை செண்பக தட்பம கிழ்ச்செங் கழுநீரின்
 கோதை சங்கிலி யுற்றக முத்தும்
 பூஷ ணம்பல வொப்பனை மெச்சங்
 கூறு கொண்டப ணைத்தனம் விற்கும் பொதுமாதர்
 பாலு டன்கனி சர்க்கரை சுத்தந்
 தேனெ னும்படி மெத்தரு சிக்கும்
 பாத கம்பகர் சொற்களி லிட்டம் பயிலாமே
 பாத பங்கய முற்றிட வுட்கொண்
 டோது கின்றதி ருப்புகழ் நித்தம்
 பாடு மன்பது செய்ப்பதி யிற்றந் தவனீயே
 தால முன்புப டைத்தப்ர புச்சந்
 தேக மின்றிம திக்கவ திர்க்குஞ்
 சாக ரஞ்சுவ றக்கிரி யெட்டுந் தலைசாயச்
 சாடு குன்றது பொட்டெழ மற்றுஞ்
 குர னும்பொடி பட்டிட யுத்தஞ்
 சாத கஞ்செய்தி ருக்கைவி திர்க்கும் தனிவேலா

ஆல முண்டக முத்தினி லக்குந்

தேவ ரென்புநி ரைத்தெரி யிற்சென்

றாடு கின்றத கப்பனு கக்குங்

குருநாதா

ஆட கம்புனை பொற்குடம் வைக்குங்

கோபு ரங்களி னுச்சியு டுத்தங்

காவி னன்குடி வெற்பினி னிற்கும்

பெருமானே

பதவுரை

தாலம் முன்பு படைத்த ப்ரபு-உலகத்தை முன்பு படைத்த தலைவனாகிய பிரமதேவன், சந்தேகம் இன்றி மதிக்க-ஐயந்தீர்ந்து உண்மைப் பொருளை உம்மால் அறிந்தேன் என்று மதிக்கவும், அதிர்க்கும் சாகரம் கவற-ஒலிக்கின்ற கடல் வற்றிப் போகவும், கிரி எட்டும் தலை சாய-எண் திசைகளில் உள்ள எட்டு மலைகளும் நிலை குலையவும், காடு குன்றது மொட்டு எழு-பலரையும் வஞ்சனையால் கொன்ற கிரவுஞ்சமலை தூளாகவும், மற்றும் குரனும் பொடிபட்டிட-மற்றுள்ள குரபன்மனும் பொடியாகியழியவும், யுத்தம் சாதகஞ்செய்-போரில் பயிற்சிகொண்ட, திருக்கை விதிர்க்கும்-திருக்கரத்தை அசைத்துச் செலுத்திய, தனிவேலா-ஒப்பற்ற வேலாயுதரே! ஆலம் கண்ட கழுத்தினில்-ஆலகால விடத்தை உண்ட திருக்கழுத்தில், அக்கம்-உருத்திராக்க மாலையும், தேவர் என்பும்-தேவர்களுடைய எலும்பு மலைகளையும், நிரைந்து-வரிசையாகத் தரித்து, எரியில் சென்று ஆடுகின்ற-கடலை நெருப்பின் இடை நின்று நடம்புரிகின்ற, தகப்பன் உகக்கும்-தந்தையாகிய சிவபெருமான் மகிழ்கின்ற, குருநாதா-குருமூர்த்தியே! ஆடகம் புனை பொற்குடம் வைக்கும்-தங்கத்தால் அலங்கரித்துள்ள அழகிய கலசங்கள் வைத்துள்ள, கோபுரங்களின் உச்சி உடு தங்குகின்ற - கோபுரங்களின் உச்சியில் நட்சத்திரங்கள் தங்குகின்ற, ஆவினன்குடி வெற்பினில் நிற்கும்-திருவாவினன்குடி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கோல குங்கும-அழகிய குங்குமம், கற்புரம்-பச்சைக் கற்பூரம், எட்டொன்று-ஒன்பது மணிகள், ஆன சந்தனம்-தகுதியான சந்தனம், வித்துருமத்தின் கோவை-பவள மாலை, செங்கழு நீரின் கோதை-செங்கழு நீர்ப் பூமாலை, சங்கிலி உற்ற கழுத்தும்-தங்கச்சங்கிலி என்ற இவைகளை யணிந்துள்ள கழுத்துடன் கூடியவராய், பூஷணம்-அணிகலன்களையும், பல ஒப்பனை மெச்சும் கூறுகொண்ட-பலவகையான அலங்காரங்களையும் மெச்சுகின்ற தன்மையில் உள்ள, பணை தனம் விற்கும்-பருத்த கொங்கைகளை விற்கின்ற, பொதுமாதர்-பொது மகளிருடைய, பாலுடன் கனி சர்க்கரை-பால் பழம் சர்க்கரை, சுத்த தேன் எனும்படி-பரிசுத்தமான தேன் என்று சொல்லுமாறு, மெத்த ருசிக்கும்-மிகவும் இனிக்கின்றவையும், பாதகம் பகர் சொற்களில் இட்டம் பயிலாமே-பாவத்தைத் தருகின்றவையு மான சொற்களில் அடியேன் ஆசை கொள்ளாமல், பாத பங்கயம் உற்றிட-

உட்கொண்டு-தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளை யடைய அவ்வடிமலரைச் சிறியேனுடைய உள்ளத்தில் கொண்டு, ஒதுகின்ற திருப்புகழ்-ஒதுவதற்குரிய திருப்புகழை, நித்தம் பாடும் அன்பு அது-தினந்தோறும் பாடுகின்ற அன்பினை, செய்பதியில் தந்தவன் நியே-வயலூரில் அருள் புரிந்து அளித்தவர் ந்ரேயாகும்.

பொழிப்புரை

உலகங்களை முன்பு படைத்த தலைவராகிய பிரம தேவர், தனது ஐயப்பாடு அகன்று உண்மைப் பொருளை இவரால் அறிந்தோம் என்று உம்மை மதிக்கவும், ஒலிக்கின்ற கடல் வற்றவும், எட்டுத் திசைமலைகள் நிலைகுலையவும், பலரையும் வஞ்சனையால் கொன்ற கிரவுஞ்ச மலை துகள்படவும் சூரபன்மனும் பொடிபட்டு அழியவும், போரில் பயில்கின்ற திருக்கரத்தால் அசைத்து விடுத்த ஒப்பற்ற வேலாயுதரே! ஆலகால விடத்தையுண்ட கழுத்தில் உத்திராக்க மாலையும் தேவர்களுடைய எலும்பு மாலையும் தரித்தவரும், சுடலையில் நெருப்புக்கிடையில் நடனம் புரிகின்றவரும், தந்தையாரும் ஆகிய சிவபெருமான் மகிழ்கின்ற குருநாதரே! பொன்னால் அலங்கரித்த அழகிய கலசங்கள் அமைந்த கோபுரங்களின் உச்சியில், நட்சத்திரங்கள் தங்குகின்ற திருவாவினன்குடி மலையினில் விளங்குகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! அழகிய குங்குமம், பச்சைக் கார்ப்பூரம், நவமணிகள், தகுந்த சந்தனம், பவளமாலை, செண்பக மலர், குளிர்ந்த மகிழ்மலர், செங்கழுநீர்ப் பூமாலை, தங்கச் சங்கிலி இவைகள் அணிந்த கழுத்தினை யுடையவராய், அநேக அணிகலங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு, மெச்சும் படியுள்ள பருத்த தனங்களை விற்கின்ற பொது மாதருடைய, பால் பழம் சர்க்கரை தூயதேன் என்று கூறும்படி மிகவும் இனிக்கின்றவையும் பாவங்களுடன் கூடியவையுமாகிய வார்த்தைகளில் ஆசை கொள்ளா வகையில், உமது திருவடித் தாமரையை உள்ளத்தில் கொண்டு ஏனோரும் ஒதுமாறு திருப்புகழை நாடோறும் பாடுகின்ற அன்பை, வயலூரில் அடியேனுக்குத் தந்தருளியவர் ந்ரேயாகும்.

விரிவுரை

பாதபங்கய முற்றிட:—

ஆன்மாக்கள் அனைவரும் முருகனுடைய சரணகமலத்தை அரணாக அடையும் பொருட்டே அருணகிரிநாதர் திருப்புகழைப் பாடியருளினார்.

உட்கொண்டு ஒதுகின்ற திருப்புகழ்:—

அருணகிரிநாதர் ஆண்டவனுடைய திருவடி மலரை மனத்துட் கொண்டு, அருள் மயமாக இருந்து திருப்புகழைப் பாடினார்.

ஒதுவது வேறு; பாடுவது வேறு: உணர்ச்சியின்றி பாடலைக் கூறுதல் பாடுதலாகும். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிக் கூறுவது ஒதுவதாகும். கோயிலில் தமிழ் மறை பகரும் அன்பர்களை ஒதுவார் என்று கூறுகின்ற தமிழ் மரபை உன்னுக. திருப்புகழை ஒதுதல் வேண்டும்.

பாடுமன்பது செய்ப்பதியில் தந்தவநீயே:—

அருணகிரிநாதருக்குத் திருப்புகழ் பாடுகின்ற அன்பையும், தன்மையையும் வன்மையையும் தந்தவர் வயலூர் முருகப் பெருமான். வயலூர் திருச்சிராப் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள திருத்தலம். இங்கு முருகர் பரம வரதர். வழிபடுவோர்க்கு சகல நலன்களையும் தருபவர். ஏகாந்தமான அழகிய தலம். செய்—வயல் பதி—ஊர். செய்ப்பதி: வயலூர்.

தாலமுன்பு படைத்தப்ரபுச்சந் தேகமின்றி மதிக்க :

உலகங்களைப் படைத்த பிரமதேவர், ஓம் என்ற முதல் எழுத்துக்குப் பொருளறியாது மயங்குதலும், எம்பெருமான் அவரைக் குட்டிச் சிறையிலிருத்தினார். பின்னர் அவர் விடுதலை பெற்று முருகனை நோக்கித் தவஞ்செய்து, பிரணவப் பொருளைச் சந்தேகமின்றிக் கேட்டு உணர்ந்து, 'முருகனே முழுமுதற் கடவுள்' என்று மதித்து வணங்கினார். ப்ரபு—தலைவன்.

தகப்பனுக்கும் குருநாதா:—

தந்தை மெச்சிய மைந்தனுமாக விளங்குபவர் வேலவனார்.

உடுத்த தங்கு ஆவினன்குடி:—

திருவாவினன்குடி கோபுரங்கள் மிகவும் உயரமானவை. அதன் நுனியில் நட்சத்திரங்கள் தங்குமாறு உயர்ந்துள்ளன. இது உயர்வு நவீற்சியணி; உயர்ந்த கோபுரம் என்று கொள்ள வேண்டும்.

கருத்துரை

சூரசங்கார மூர்த்தியே! சிவகுருவே! திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியவரே! மாதராரை யறத் திருப்புகழ் பாடும் அன்பை நீர் வயலூரில் அருள் புரிந்தீர்.

7

அபகார நிந்தைபட்	டுழலாதே
அறியாத வஞ்சரைக்	குறியாதே
உபதேச மந்திரப்	பொருளாலே
உனைநா னினைந்தருட்	பெறுவேனோ
இபமா முகன் தனக்	கிளையோனே
இமவான் மடந்தையுத்	தமிழாலா
ஜெபமாலை தந்தசற்	குருநாதா
திருவாவினன் குடிப்	பெருமானே.

பதவுரை

இப மா முகன் தனக்கு-யானையின் சிறந்த முகமுடைய விநாயக மூர்த்திக்கு, இளையோனே-இளைய தம்பியே! இமவான் மடந்தை-இமயவேந்தன் புதல்வியாகிய, உத்தமி பாலா-உத்தமியின் புதல்வரே! ஜெபமாலை தந்த-ஜெபமாலையை அடியேனுக்குத் தந்தருளிய, சற்குரு நாதா-சற்குரு நாதரே! திருவாவினன்குடி-திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியிருக்கும், பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! அபகார நிந்தைபட்டு உழலாதே-தீமைகள் செய்ததனால் நிந்தனைகட்கு ஆளாகி அலையாமலும், அறியாத வஞ்சரை குறியாதே-நன்மையை அறியாத வஞ்சகர்களுடன் சேர்வதைக் கருதாமலும், உபதேச மந்திரப் பொருளாலே-நீர் அடியேனுக்கு உபதேசித்த மந்திரப் பொருளைத் துணையாகக் கொண்டு, உனை நான் நினைந்து-தேவரீரை தியானித்து, அருள்பெறுவேனோ-அடியேன் திருவருளைப் பெறமாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

யானை முகமுடைய கணேச மூர்த்தியின் இளைய சகோதரரே! இமவானாகிய மலையரையன் மகளாகிய உத்தமியின் திருக்குமாரரே! ஜெபமாலையை அடியேனுக்கு அருளிய சற்குரு நாதரே! திருவாவினன் குடியில் வாழ்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! தீமைகள் செய்து அதனால் பழிக்கு ஆளாகி அலையாமலும், மூடர்களாகிய வஞ்சகர்களுடன் இணங்காமலும் நீர் அடியேனுக்கு உபதேசித்த உபதேச மந்திரத்தையே தியானித்து உம்மையே நினைந்து திருவருளை அடியேன் பெறக்கடவேனோ?

விரிவுரை

அபகார நிந்தை பட்டுமலாதே:—

பாவங்களைச் செய்வோர் இம்மையில் பழியும் பாவமும் எய்துவார்கள். அங்ஙனம் பாவங்களைப் புரிந்தோர் நரகிடைச் சென்றும், குறுக்கே வளர்கின்ற பிறவிகளில் பிறந்தும் உழன்று துன்புறுவார்கள். இவ்வாறு எண்ணில்லாத காலமாக ஆன்மாக்கள் உழலுகின்றன.

அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே:—

நன்மை தீமையறியாத வஞ்சகர்களுடன் இணங்கக் கூடாது. தீ நட்பு நம்மை அழித்துவிடும்.

கனவிலும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு

சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

—திருக்குறள்

தீயாருடைய நட்பு நனவிலே மட்டுமன்றி கனவிலும் கேடு பயக்கும்.

உபதேசம்:—

உப—சமீபம்; தேசம்—இடம். இறைவனுடைய அருகில் நம்மை அழைத்துச் செல்லும் கிரியை உபதேசம் ஆகும்.

மந்திரம்:—

மந்-நினைப்பவரை; த்ரா-காப்பாற்றுவது. நினைப்பவரைக் காப்பாற்றுவது மந்த்ரம். இது குருநாதன் மூலம்

செவியில் கேட்டு சிந்தனையில் வைத்து, உதும் நாவும் அசையாமல் ஜெபிப்பது.

உணை நானினைந்தருட் பெறுவேனோ:—

இறைவனை மந்திரப் பொருளால் தியானித்துத் திருவருள் பெறுதல் வேண்டும்.

சிவம் ஒருவரே தியானப்பொருள். மற்ற மும்மூர்த்தி களும் தியானப் பொருள் ஆகமாட்டார்கள் என அதர்வ சிகை என்ற உபநிஷதம் அறுதியிட்டு உறுதியுடன் கூறுகின்றது.

“ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே

... ..

த்யேய: ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர சம்பு:”

இபமாமுகன்றனக் கிளையோனே:—

யானை முகம் பிரணவ வடிவைத் தெரிவிக்கின்றது. விநாயகர் பிரணவ சொருபம்.

இமவான் மடந்தை யுத்தமி பாலா:—

சிவநிந்தை செய்த தக்கனுடைய மகள் என்ற பெயர் இனி தாங்க மாட்டேன் என்று எம்பிராட்டி அவன் வளர்த்த உடம்பையும் பெயரையும் விடுத்து, பர்வத ராஜனுடைய குமாரியாக வந்ததனால் உத்தமியென்று பேர் பெற்றார்.

‘மத்தள வயிறனை யுத்தமி புதல்வனை’

—(கைத்தல) திருப்புகழ்.

ஜெபமாலை தந்த சற்குருநாதா:—

அருணகிரிநாதருக்குத் திருவாவினன்குடியில் முருகப் பெருமான் ஜபமாலை தந்தருளினார். ஜபமாலை 108 மணிகள் கொண்டது. ஜபம் புரிகின்றவர்களில், இம்மைப் பயன் கருதுவோர் கீழ் நோக்கியும், முத்தி நலம் கருதுவோர் மேல் நோக்கியும் நாயகமணி தாண்டாது ஜபிக்கவேண்டும். ஜபமாலை பிறர் கண்ணுக்குத் தோன்றா வண்ணம் பட்டுத் துணியில் மறைத்து, ஓசையுண்டாகாமல், மெல்ல பயபக்தியுடன் ஜபமாலை யைப் பிடித்துக் கொண்டு ஜபிக்க வேண்டும்.

இதன் விளக்கத்தை வேறு பக்கத்தில் பார்க்க.

திருவாவினன்குடி:—

பழநியின் அடிவாரத்தில் உள்ள திருத்தலம்.

கருத்துரை

திருவாவினன்குடிப் பெருமானே! மந்திரப் பொருளால் உன்னை நினைந்துய்ய அருள் புரிவாய்.

8

கனமா யெழுந்துவெற் பெனவே யுயர்ந்துகற்	
புரமா ரணந்துளுத்	திடுமானார்
கனிவா யுகந்துசிக் கெனவே யணைந்துகைப்	
பொருளே யிழுந்துவிட்	டயர்வாயே
மனமே தளர்ந்துவிக் கலுமே யெழுந்துமட்	
டறவே யுலந்துசுக்	கதுபோலே
வசமே யழிந்துவுக் கிடுநோய் துறந்துவைப்	
பெனவே நினைந்துனைப்	புகழ்வேனோ
புனவேடர் தந்தபொற் குறமாது இன்புறப்	
புணர்காதல் கொண்டஅக்	கிழவோனே
புனலேழு மங்கவெற் பொடுஞர்	சிரங்கள்பொட்
டெழுவே லெறிந்தவுக்	கிரவீரா
தினமேவு குங்குமப் புயவாச கிண்கிணிச்	
சிறுகீத செம்பதத்	தருளாளா
சிவலோக சங்கரிக் கிறைபால பைங்கயத்	
திருவா வினன்குடிப்	பெருமானே.

பதவுரை

புனவேடர் தந்த-தினைப்புனத்தில் உள்ள வேடர்கள் கொடுத்த, குறமாது இன்பு உற-வள்ளியம்மை இன்பமடையுமாறு, புணர் காதல் கொண்ட-அவரைச் சேர்வதற்குக் காதல் கொண்ட, அ கிழவோனே-அந்தக் கிழவடிவம் பூண்டவரே! புனல் ஏழும் மங்க-ஏழு கடல்களும் வற்றும்படியும், வெற்பொடு ஞர் சிரங்கள் பொட்டுஎழு -மலையோடு சூரபன்மனுடைய தலைகள் பொடிபடுமாறும், வேல் எறிந்த-வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய, உக்கிர வீரா-ஊக்கமுடைய வீரரே! தினமேவு குங்குமம்-நாள்தோறும் விரும்பக்கூடிய குங்குமப்பு

முதலிய வாசனைகள் பூசப்பெற்ற, புயவாச-தோள்களில் மணங்கொண்டவரே! கிண்கிணி சிறுகீத-கிண்கிணிகளில் மெல்லிய இசையுடன் கூடிய, செம்பதத்து அருளாளா-செவ்விய திருவடிகளையுடைய திருவருள் தலைவரே! சிவலோக சங்கரிக்கு இறைபால்-சிவலோகத்தில் உள்ள உமா தேவியின் பதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! பைங்கயம்-பசிய நிலைகளையுடைய, திருவாவினன்குடி-திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கனமாய் எழுந்து வெற்பு எனவே உயர்ந்து-கனத்துடன் எழுந்து மலைபோல் உயர்ந்து, கற்புர-பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலியன பூசப்பட்டு, மாரணம் துளுத்திடு மானோர்-மரணத்தைத் தரும் மந்திர வித்தை கொண்டது போலச் செழிப்புடன் வளர்ந்துள்ள தனங்களையுடைய பொது மாதர்களின், கனிவாய் உகந்து-கொவ்வைப் பழம் போல் சிவந்துள்ள வாயை மகிழ்ந்து, சிக்கெனவே அணைந்து-விடாது உறுதியாகத் தழுவி, கைப்பொருளே இழந்துவிட்டு-கையிலுள்ள பணத்தை இழந்துவிட்டு, அயர்வாயே-தளர்ச்சியுற்று, மனமே தளர்ந்து-மனம் வாடி, விக்கலுமே எழுந்து-விக்கல் கொண்டு, மட்டு அறவே உலர்ந்து-அளவின்றி உடல் உலர்ந்து, சுக்கு அது போலே-சுக்குப் போலாகி, வசமே அழிந்து உக்கிடுநோய் துறந்து-என் வசம் அழிந்து மெலிகின்ற ஆசை நோயை அகற்றி, வைப்பு எனவே நினைந்து - தேவாரைச் சேமநிதி என்று கருதி, உன்னை புகழ்வேனோ-உம்மை அடியேன் புகழ மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வேடர்கள் தந்த வள்ளியம்மை இன்புறுமாறு தழுவுவதற்குக் காதல் கொண்ட கிழவடிவு பூண்டவரே! ஏழு கடல்கள் வற்றவும் மலைகளும் சூரன் தலையும் தூளாகவும் வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய ஊக்கமுடைய வீரமூர்த்தியே! தினமும் விரும்புகின்ற குங்குமப்பூ முதலிய வாசனையுடைய திருப்புயத்தையுடையவரே! சிறுசதங்கைகளின் மெல்லிய இசையுடன் கூடிய செம்மையான திருவடியுடைய அருளாளரே! சிவலோகத்தில் உள்ள பார்வதி தேவியின் பதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! பசுமை தங்கிய குளங்கள் சூழ்ந்த திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! கனமாக எழுந்து மலைபோல் உயர்ந்து பச்சைக்கர்ப்பூரம் பூசப்பெற்று, மரணத்தைச் செய்யும் மந்திர வித்தையை யொத்து மயக்கும் கொங்கைகளையுடைய பொதுமாதர்களின், கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயை மகிழ்ந்து, உறுதியாக விடாது தழுவி, கைப்பணம் முழுவதும் இழந்து

வாடி மனந் தளர்ந்து விக்கலுற்று, அளவின்றி சுக்கு போல் உலர்ந்து, நிலைகலங்கி, அழிகின்ற ஆசை நோயைக் களைந்து, நீரே சேமநிதி என்று நினைந்து, உம்மை அடியேன் புகழ் மாட்டேனோ?

விரிவுரை

கனமாயெழுந்து.....மானார்:—

ஆடவர் மனத்தை ஈர்த்து ஆசைக்கு அடிமை யாக்குமாறு பருத்தும் உயர்ந்தும் உள்ள தனங்களை யுடைய பொது மாதர். மரணம்-மரணத்தைத் தரும் மந்திரவித்தை.

சிக்கெனவே அணைந்து:—

அருள்நாட்டம் உள்ளவர்கள் இறைவன் திருவடியைச் சிக்கெனப் பிடித்து உய்வார்கள்.

“சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே”

—திருவாசகம்

இருள் நாட்டமுடைய காமுகர்கள் மாதர்களை அங்ஙனம் சிக்கெனப் பற்றி அழிந்து கெடுவார்கள். அருள் கெடுவதுடன் பொருளுங்கெட்டுப் பரதவிப்பார்கள்.

மனமே தளர்ந்து விக்கலுமேயெழுந்து:—

உடல் தளர்ந்ததோடு உள்ளமும் தளர்ந்து, விக்கலையுற்று சுக்கு போல் உலர்ந்து, அறிவற்று பொறியற்று மெலிந்து நலிந்து கெடுவார்கள். அந்தோ! என்னே பேதைமை! சகல கேடுகளுக்கும் மூலகாரணம் பெண்ணாசை.

பாவமும் பழியும் நல்கும் பல்வகைப் புகழ் அறங்கள் யாவையும் அழிக்கும் எய்தும் இன்னலும் அதனால் எய்தும் நோவும் நன்மரபுஞ் செய்யும் நோன்புநல் ஒழுக்க மேன்மை சாவும் எண்ணுறாமல் நிற்கும் தயங்குபுன் காமம் என்பார்.

வைப்பெனவே நினைந்துணைப் புகழ்வேனா?:—

இறைவன் எயப்பினில் வைப்பு. இளைத்தபோது உதவும் சேமநிதி. எடுக்க எடுக்கக் குறையாது உதவும் உலவாக்கிழி. வேண்டுவன எல்லாம் தரும் சிந்தாமணி.

இறைவனையடைந்தோர் குறைவிலா நிறைவு பெறுவர். தருணத்தில் உதவும் தயாநிதியாகப் பரம கருணாநிதியைப் புகழ்தல் வேண்டும். அவனைப் புகழ்ந்தவர்கள். உலகில் பொன்றாத புகழைப் பெறுவார்கள். அவர்கள் பூதவுடல் மாய்ந்தும், மாயாதவர்களாகிய நிலமிசை நீடு வாழ்வார்கள்.

கிழவோனே:—

கிழவன்-உரியவன். வள்ளிக்கு உரியவன். வள்ளிப் பிராட்டியை எம்பெருமான் கிழவடிவு காட்டிச் சென்று மழவடிவுடன் மணந்தான்.

“மறவர் பொருப்பில் ஒருத்தி பொருட்டனாள் இள வடிவ முழுக்க நரைத்த விருத்த வேதியன்”

—திருவகுப்பு (6)

அருளாளா:—

இறைவனுடைய அருள் அகில உலகங்களை ஆளுகின்றது. இறைவன் அவ்வருளை ஆளுகின்றனன்: அதனால் அப்பரமனை அருளாளன் என்று ஆன்றோர் புகழ்வர்.

“பித்தா பிறைகுடி பெருமானே அருளாளா” —தேவாரம்

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளா! சூரனை வென்ற வீரா! அருளாளா! ஆவினன்குடியப்பா! மாதராசை நீங்கி நின்னை அடியேன் புகழ்வேன்.

9

கார ணிந்தவரைப் பார டர்ந்துவினைக்

காதல் நெஞ்சயரத்

தடுமாறிக்

கான ரம்புதிரத் தோல்வ மும்புறுபொய்க்

காய மொன்று பொறுத்

தடியேனும்

தாரி ணங்குகுழற் கூர ணிந்தவிழிச்

சாப மொன்றுதற்

கொடியார்தம்

தாள்ப ணிந்தவர்பொற் றோள்வி ரும்பிமிகத்

தாழ்வ டைந்துலையத்

தகுமோதான்

குர னங்கம்விழத் தேவர் நின்றுதொழத்
 தோய முஞ்சுவறப் பொருமவேலா
 தூய்மை கொண்டகுறத் தோகை நின்றபுனச்
 சூழ்பெ ருங்கிரியிற் றிரிவோனே
 ஆர ணன்கருடக் கேத னன்தொழமுற்
 றால முண்டவருக் குரியோனே
 ஆலை யும்புழனச் சோலை யும்புடைசுற்
 றாவி னன்குடியிற் பெருமானே.

பதவுரை

குரன் அங்கம் விழ-குரபன்மனுடைய உடல் நின்று அழிந்து விழவும், தேவர் நின்று தொழ-தேவர்கள் திருமுன் நின்று வணங்கவும், தோயமும் சுவற-கடல் நீர் வற்றிப் போகவும், பொரும் வேலா-போர் செய்த வேலாயுதக் கடவுளே! தூய்மை கொண்ட-பரிசுத்தமுடைய, குற தோகை நின்ற-குரவர் குலத்தில் வளர்ந்து மயில் போன்ற வள்ளியம்மை வாழ்ந்த, புன் சூழ் பெரும் கிரியில் திரிவோனே-தினைப்புனங்கள் சூழ்ந்த பெரிய மலையில் உலாவினவரே! ஆரணன்-பிரம்மதேவரும், கருடகேதனன்-கருடக் கொடியுடைய திருமாலும், தொழ-வணங்க, ஆலம் முற்று உண்டவருக்கு-நஞ்சம் முழுவதையும் உண்ட சிவபெருமானுக்கு, உரியோனே-உரிய புதல்வனே! ஆலையும்-கரும்பாலகளும், பழன-வயல்களும், சோலையும் புடைசுற்று-மலர்ச்சோலகளும் அருகில் சூழ்ந்துள்ள, ஆவினன்குடியில்-திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! கார் அணிந்த வரை பார் அடர்ந்து-மேகங்களை அணிந்த மலைகளுடன் கூடிய இப்பூமியில் பொருந்தி, வினை காதல் நெஞ்சு அயர-வினைகளை வினைக்கும் காதலினால் உள்ளம் சோர்ந்து, தடுமாறி-தடுமாற்றத்தையடைந்து, கால்-வாயு, நரம்பு-நரம்பு, உதிர-இரத்தம், தோல்-தோல், வடும்பு உறு-கொழுப்பு இவைகளுடன் கூடிய, பொய் காயம் ஒன்று பொறுத்து-பொய்யான இந்த உடல் ஒன்றைச் சுமந்து, அடியேனும்-அடியவனாகிய நான், தார் இணங்கு சூழல்: மாலை சேர்ந்த கூந்தலையும், கூர்அணிந்த விழி-கூர்மையான கண்களையும், சாபம் ஒன்று நுதல்-வில்லுக்கு ஒப்பான நெற்றியையும் உடைய, கொடியார்தம் - கொடி போன்ற மாதருடைய, தாள் பணிந்து-பாதத்தைப் பணிந்து, அவர் பொன்தோள் விரும்பி-அவர்களுடைய அழகிய தோள்களை விரும்பி, உலையைத் தகுமோ தான்-மிகவும் கீழான நிலையை அடைந்து, அழிந்து போவது தக்கதாமோ?

பொழிப்புரை

குரபன்மனுடைய உடல் அழிந்து விழுமாறும்
 தேவர்கள் திரு முன் நின்று வணங்கவும், கடல் நீர் வற்றிப்

போகவும், போர் செய்த வேலாயுதக் கடவுளே! பரிசுத்தமுடைய குறவர் குலமகளாகிய மயில் போன்ற வள்ளியம்மையார் இருந்த தினைப்புனங்கள் சூழ்ந்த பெரிய மலையில் திரிந்தவரே! பிரமதேவரும், கருடக் கொடியுடைய நாராயணரும் வணங்க, ஆலகால விடம் முழுவதும் உண்ட சிவமூர்த்திக்கு உரிய புதல்வரே! கரும் பாலையும் வயல்களும் மலர்ச் சோலையும் அருகில் சூழ்ந்துள்ள திருவாவின்ன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! மேகந் தவழ்கின்ற மலைகளுடன் கூடிய இப்பூதலத்தில் பொருந்தி, வினைகளை விளைக்கும் காதலால் மனம் வருந்தித் தடுமாற்றமுற்று, வாயு - நரம்பு - இரத்தம் - தோல் கொழுப்பு இவைகளுடன் கூடிய பொய்யான இந்த உடம்பைச் சுமந்து, அடியேன், மாலை தரித்த கூந்தலும் கூரிய கண்களும், வில் போன்ற நெற்றியும் உடைய மகளிருடைய பாதங்களில் பணிந்து, அவருடைய அழகிய தோளை விரும்பி, மிகவும் தாழ்வுற்று அழிவது தகுமோ?

விரிவுரை

காரணிந்த வரைப்பார்:—

மேகந் தவழுகின்ற மலைகளுடன் கூடி இந்தப் பூதலம் விளங்குகின்றது.

நல்வினைகளை சுவர்க்கத்திலும், தீவினைகளை நரகத்திலும் அனுபவித்த ஆன்மா, மிச்சிர கன்மங்களை நுகரும் பொருட்டு இன்ப துன்பங்கள் விரவிய இப்பூதலத்தில் வந்து பிறக்கின்றது. இப்பூமியில் இன்ப துன்பங்கள் மாறி மாறி வருகின்றன.

வினைக்காதல் நெஞ்சயர்:—

பலப்பல வினைகளை யுண்டாக்குந் தன்மையது காதல் நோய். காதலுற்றார் மதிமயங்கிப் பல வினை புரிவர். அதனால் எத்தனையோ துன்பங்களுக்கு ஆளாகி அல்லலுறுவர். காதல் என்பது இங்கே ஆசையைத் தெரிவிக்கின்றது.

கானரம்புதிர் தோல்வழும்புறு பொய்க்காயமொன்று பொறுத்து:—

இந்த உடம்பு வாயு, நரம்பு, இரத்தம், தோல், கொழுப்பு இவைகளால் ஆகியது. பொய் என்ற சொல்லுக்கு இருபொருள் உண்டு; 1. இல்லாத ஒன்று பொய்யெனப்படும்; 2. தோன்றி மறையும் நிலையில்லாததும் பொய்யெனப்படும். பொய்யுலகம், பொய்வாழ்வு, பொய்யுடம்பு என வரும் இடங்களில் பொய் என்ற சொல்லுக்கு இல்லாதது என்று பொருளன்று; நிலைப்பேறில்லாதது என்று பொருள். மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் மாபாடியத்தில் இங்ஙனம் பொருள் கண்டார்.

பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பி நால்வர் சுமக்கும் (சிறிது நேரம் மட்டும் பொருள் பெற்றுச் சுமக்கும்) இந்தக் கனமான உடம்பை, நான் ஒருவனே நெடுங்காலமாகச் சுமந்து அயர்ந்துவிட்டேன்.

“தூலபங்க காயம் வம்பி லேசுமந்து நான் மெலிந்து
சோருமிந்த நோயகன்று துயராற” (தோலெலும்பு) திருப்புகழ்

உலையத் தகுமோதான்:—

மாதர் வயமாகி அவரைக் கும்பிட்டு வம்பிட்டு மிகவும் இழிந்த நிலையை யடைந்து, உலைவது தகாது. பல கோடிப் பிறவியில் செய்த மாபெரும் புண்ணிய மிகுதியால் கிடைத்த இம்மானுட உடம்பை, வரகுக்குப் பொற்கொழுவைக் கொண்டு உழுதது போல், வறிதாக்கி வாடி வருந்துவது அறிவுடைமையாகாது.

குரனங்கம் விழ:—

குரபன்மன் ஆணவமலம். அதன் வலி குன்றி அடங்கியது. இதை யுணர்த்துவது கந்தபுராணம்.

தோயழும் கவற:—

கடல் வற்றியது என்றது - பிறவிப் பெருங்கடல் வற்றி விட்டது என்பதைக் குறிக்கிறது.

கிரியில் திரிவோனே:—

வள்ளி பொருட்டு வடிவேற் கடவுள் வள்ளிமலையில் திரிந்தார் என்பது, பக்குவப்பட்ட

ஆன்மாவின் பொருட்டு இறைவன் இரங்கி வந்த அருள் நிலையை அறிவிக்கின்றது.

ஆலையும்: —

ஆலை—வேதவேள்விச் சாலை என்றும் பொருள்.

கருத்துரை

சூரசங்கார! வள்ளிநாயக! சிவபால! ஆவினன் குடியப்பா! பெண் மயலில் தாழாது அடியேனுக்கு அருள் செய்வாய்.

10

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்த்ரமிரு	
செவிமீதி லும்பகர்செய்	குருநாதா
சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால கந்தநின்	
செயலேவி ரும்பியுளம்	நினையாமல்
அவமாயை கொண்டலகில் விருதா அலைந்துழலு	
மடியேனை அஞ்சலென	வரவேணும்
அறிவாக மும்பெருக இடரான துந்தொலைய	
அருள் ஞான இன்பமது	புரிவாயே
நவந்த முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி	
ரகுராமர் சிந்தை மகிழ்	மருகோனே
நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத	
நலமான விஞ்சைகரு	விளைகோவே
தெவயானை யங்குறமின் மணவாள சம்ப்ரமுறு	
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர்	வடிவேலா
திருவாவி னன்குடியில் வருவேள் சவுந்தரிக	
செகமெல்மெய் கண்டவிறல்	பெருமானே.

பதவுரை

சிவனார் மனங்குளிர—சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளமானது (பிரணவ மந்திரோபதேச அமுதத்தால்) குளிர்ந்து இன்புற்று விளங்க, உபதேச மந்த்ரம்—(வெளிப்படையாகக் கூறத்தகாததும்) சீடனுக்குக் குருநாதன் உபதேச முறையால் கூறத்தக்கதுமாகிய பிரணவ மந்திரப் பொருளை, இருசெவி மீதிலும் பகர் செய்—(வாய் விட்டுச் சொல்ல வொண்ணாததால் சின்முத்திரையால் காட்டியதோடு) இரண்டு

செவிகளிலும் அப்பொருள் நிரம்புமாறு உபதேசித்தருளிய, குருநாதா-சற்குருநாதரே! சிவகாம சுந்தரி தன் வரபால-சிவமூர்த்தியை விரும்பியுள்ள அழகில் சிறந்த உமாதேவியாருடைய பெருமை பொருந்திய திருக்குமாரரே! கந்த-கந்தப்பெருமானே! நவந்தமும் திருடி- (கோபிகைகள் வீட்டில் பால் தயிர் மட்டுமின்றி) வெண்ணெயுந் திருடி, உரலோடு ஒன்றும்-(யசோதையினால்) உரலுடன் பிணித்துக் கட்டப்பெற்ற அரி-பாவங்களை யொழிப்பவராகிய கண்ணபிரானாகவும், ரகுராமர்-ரகுசுலத்தில் இராமச்சந்திரராகவும் அவதரித்த நாராயண மூர்த்தி, சிந்தை மகிழ்-திருவுள்ளம் மிகவும் மகிழும்படியான, மருகோனே-மருகராக எழுந்தருளியுள்ளவரே! நவலோகமும் கைதொழு-ஒன்பது கண்டத்தினர்களுக்கும் கைகூப்பி வணங்குகின்ற, நிசதேவ-உண்மைத் தெய்வமே! அலங்கிருத-(இரத்தின மணியணி பொன்மாலைகளால்) அலங்கரிக்கப்பட்டவரே! நலமான விஞ்சை கரு-தன்மையைத்தரும் கல்வியின் மூலம், விளைகோவே-விளைகின்ற கலாதிபரே! தெய்வயானை அம் குறமின் மணவாள-தெய்வயானை யம்மையாருக்கும் அழகிய மின்னலைப் போன்ற வள்ளியம்மையாருக்கும் நாயகரே!, சம்பரம் உறு-சம்பிரமம் பொருந்திய, திறல் வீரம் மிஞ்ச-அளப்பற்ற ஆற்றலும் வீரமும் மிகுந்துள்ள, கதிர்வடிவேலா-ஒளிமிகுந்த வேலாயுதத்தை ஏந்தியவரே! திருஆவினன்குடியில் வரு வேள்-திருவாவினன்குடி யென்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செவ்வேளே! சவுந்தரிக-இணையற்ற கட்டழகுடையவரே! செக மேல் மெய்கண்ட-உலகில் உண்மை ஞானத்தைக் கண்டிரைத்த, விறல் பெருமானே-வலிமை பொருந்திய பெருந்தகையினரே! நின் செயலே விரும்பி உளம் நினையாமல்-தேவரீருடைய திருவருட் செயல்களையே பெரிதும் விழைந்து அவ்வருள் விளையாடல்களை உள்ளத்தில் நினையாமற் படிக்கு, அவமாயை கொண்டு-பயனில்லாது வைகும் மகாமாயைக்குள் மூழ்கி, உலகில் விருதா அலைந்து உழலும்-உலகின் கண் வீணான காரியங்களில் மிகவும்' அலைந்து உழன்று கொண்டிருக்கும். அடியேனை அஞ்சல் என வரவேணும்-அடியேனைப் பயப்படாதே என்று சொல்லி திடமுறச் செய்யும் பொருட்டு தேவரீர் வந்தருளவேண்டும். அறிவு ஆகமும் பெருக-(ஊன சரீரத்தை விட்டு ஞான சரீரத்தைப் பெறவும்) இடரானதும் தொலைய-(பிறப்புதுமாகிய) துன்பமானது அறவே நீங்கவும், அருள் ஞான இன்பமது புரிவாயே-தேவரீருடைய திருவருள் ஞானத்தால் விளையும் அத்துவிதப் பேரின்பத்தைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

(பிரணவ மந்திரப் பொருள் விளக்க உபதேசத் திருவமுதால்) சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளமானது குளிரும்படி, உபதேசமுறையாகக் கூறத்தக்க குடிவை மந்திரத்தின் பொருளை, (கரத்தில் ஞான முத்திரையாக

விளக்கியதுமல்லாமல்) அவருடைய இரு செவிகளிலும் உபதேசித்தருளிய ஞானகுருநாதரே! சிவகாம சுந்தர வல்லியம்மையாருடைய சிறந்த திருக்குமாரரே! கந்தமூர்த்தியே! (பால் தயிருடன்) வெண்ணெயையும் களவாடிய, (யசோதையால்) உரலில் கட்டுப்பட்ட கண்ணபிரானும், பாவத்தை நீக்குபவரும், ரகுலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீராமச்சந்திரரும் ஆகிய விட்டுணுதேவர் சிந்தை மகிழ் மருகரே! ஒன்பது கண்டத்தவர்களாலும் வணங்கப்பட்ட மெய்த் தெய்வமே! (மணியணிமலர்களால்) அலங்கரிக்கப்பட்டவரே! நன்மையைத்தரும் கல்வியின் மூலம் விளைவதற்கு நிலைக்களனாய் விளங்கும் தலைவரே! தெய்வயானையம்மையாருக்கும் குறவர் குடியில்தோன்றிய அழகிய மின்னலை நிகர்த்த வள்ளியம்மையாருக்கும் மணவாளரே! சம்பிரமம் பொருந்திய வல்லபமும் வீரமுமுடைய கதிர் வேலாயுதக் கடவுளே! திருஆவினன்குடி யென்னும் திவ்ய ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செவ்வேட் கடவுளே! கட்டழகுடையவரே! உலகில் மெய்ப்பொருளைக் கண்டுரைத்த அறிவாற்றலுடைய பெருமையிற் சிறந்தவரே! தேவரீருடைய திருவருட் செயலை விரும்பி மனத்தில் நினைந்து துதிக்காமற் படிக்கு பயனற்ற மாயையிற் சிக்கி, உலகில் வீணாக அலைந்து (வாணானைக் கழித்து) சுழன்று திரிகின்ற அடியேனை 'அஞ்சேல்!' என்று கூறி அருளவேண்டும். (ஊன் உடம்பு நீங்கி) ஞான உடம்பைப் பெறவும் (பிறப்பிறப்பாகிய) பெருந்துன்பம் நீங்கவும் திருவருள் ஞான இன்பத்தை அடியேனுக்குக் கொடுத்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

சிவனார் மனங்குளிர...இரு செவிமீதிலும்...குருநாதர்:—

சிவபெருமான் தமது குமாரராகிய குகப்பெருமானிடம் உபதேசங் கேட்டுக்கொண்ட வரலாற்றை திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் விரிவுரையில் பார்க்க.

பிரணவப் பொருள் வாய்விட்டுச் சொல்லவொண்ணாதது; ஆதலால் சிவபெருமான் கல்லாலின் கீழ்

நால்வருக்கும் தமது செங்கரத்தால் சின் முத்திரையைக் காட்டி உபதேசித்தார். ஆனால், அறுமுகச் சிவனார் அவ்வாறு சின் முத்திரையைக் காட்டி உணர்த்தியதோடு வாய்விட்டும் இனிது கூறி உபதேசித்தருளினார்.

அரவு புனிதரும் வழிபட

மழலை மொழிகோடு தெளிதர ஒளிதிகழ்

அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே.

—(குமரகுருபரகுணதர) திருப்புகழ்

அவ்வாறு கூறிய அமுதமொழி இரண்டு செவிகளிலும் நிரம்பியது என்பது பொருள்.

சிவகாமி சுந்தரிதன் வரபால:—

சிவகாமசௌந்தரிக்கு மிகவும் அன்புடைய குழந்தை முருகப்பெருமான். “கச்சித்தாய் உச்சியை மோந்து கண்ணோடணைக்குந்திருத்தாளா,” என்ற சிதம்பர சுவாமிகளின் திருவாக்காலும் “பார்வதீப்ரியந்தனாய நம.” என்ற திருமந்திரத்தாலும் விளங்குகின்றதல்லவா?

நின்செயலே விரும்பியுள நினையாமல்:—

திருவாலயத்திற்குச் செல்லுங் காலங்களிலும் ஓய்வு பெற்றுத் தனித்திருக்கும் சமயங்களிலும், மனத்தில் உலக விவகாரங்களைக் கொண்டுவிட்டு, பற்பல எண்ணங்களை எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணாகாமல், எம்பெருமானுடைய திருவருட் பெருக்கால் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களின் பெருமைகளையும், அதன் தத்துவங்களையும், அவருடைய திருவடியையடையும் செந்நெறியையும், அடியார்க்கு ஆண்டவர் எளிதில் வந்து இன்னருள் செய்யும் பெருங்கருணைத் திறத்தையும் எண்ணி எண்ணி இன்புற வேண்டும். இங்ஙனம் எண்ணுந் தன்மையுடையாருடைய மனத்தில் தீய எண்ணங்கள் அணுத்துணையும் இருப்பதற்கு இடமில்லை.

“சிந்தனை நின் தனக்காக்கி”

—திருவாசகம்.

“நினைக்க மடநெஞ்சம்”

—தேவாரம்

அவமாயை கொண்டு உழலும்:—

“மகாமாயை களைந்திட வல்லபிரா”னுடைய அருட்செயல்களை விரும்பி நினையாமையால் உலக

பசுபாச சொந்தங்களாகிய படுமாயையிற் சிக்கி,
அப்பாழ்த்த படுகுழியில் வீழ்ந்து, உய்யும் நெறியுணராது
பன்னெடுங் காலமாக உழன்று கொண்டு வருகின்றோம்.

“மாலாசை கோபம் ஓயாதெனாளும்
மாயா விகார வழியே செல்
மாபாவி காளி”

—திருப்புகழ்

நவந்தமும் திருடி:—

கண்ணபிரான் - அருந்தவம் புரிந்து ஆய்ச்சியராக
வந்து, தன்னையே நினைந்துருகும் கோபிகைகள் மனை
தொறுஞ்சென்று, அவர்களுடைய “அமலமாகிய
சிந்தையில்” “உறவுகோல் நட்டு உணர்வு வயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னின்ற” அன்பின்
முதிர்ச்சியாகிய வெண்ணெயை உண்டார்.
திருவிளையாடல் காரணமாகவும், மருதமரமாக நின்ற
கந்தருவர்களின் சாபத்தைத் தொலைத்தருளும்
பொருட்டாகவும், தாயார் அன்பெனும் கயிற்றைக்
கொண்டு திடஞானமென்னும் உரலில் கட்டக்
கட்டுப்பட்டார்.

“இடையர் மனை தோறுநித்த முறிதயிர் நெய்பால் குடிக்க
இருகையற வேபிடித்து உரலோடே
இறுகிட அசோதை கட்ட அழுதிடு கோபால கிருஷ்ண
னியல் மருகனே குறத்தி மணவாளா”

—(ருடையுடைய) திருப்புகழ்

நவலோகமும் கைதொழு:—

மூவர்க்குந் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் முழுமுதற்
கடவுள் முருகப்பெருமானே யாதலால், அப்பரமபதியை
நவகண்டங்களில் வாழும் ஆன்மகோடிகள் அனைவரும்
கைகூப்பித் தொழுது வழிபடுகிறார்கள்.

“பதினாலுலகத்தினி லுற்றுறு பக்தர்கள்
ஏது நினைத்தது மெத்த அளித்தருள் இளையோனே”

—(கோமள) திருப்புகழ்

“சகந்தொழுஞ் சரவணப் பெருமானே”

—(அந்தகன் திருப்புகழ்)

நவகண்டங்கள்:—

பரதகண்டம், குருகண்டம், கிம்புருடகண்டம், இளாவிருதகண்டம், அரிவருடகண்டம், கேதுமாலகண்டம், இரமிய கண்டம், பத்திராகவ கண்டம், இரணிய கண்டம் என்பனவாம்.

நிசதேவ:—

முருகப்பெருமான் என்றும் ஒரு படித்தாக நித்தியமாக விளங்குபவர். செத்துப் பிறக்கின்ற பிறதெய்வங்களைப் போலல்லாது, பிறவாமலும், 'இறவாமலும், இருக்கும் தனிப்பெருந்தலைவர்.

“என்று மகலாத இளமைக்கார”

—(சந்தனசவாது) திருப்புகழ்

“பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்” —அநுபூதி (12)

“என்றும் இளையா யழகியாய்” —நக்கீரர்

“செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாள

செங்கீரை யாடி யருளே”

—குமரகுருபரர்

நலமான விஞ்சை கரு விளைகோவே:—

சகல கலைகளும் முருகப்பெருமானிடத்திலிருந்தே தோன்றின. வேதாகமங்களும் அப்பெருமானுடைய திருமுகங்களினின்றும் தோன்றினவே; அதனால் அருணகிரியார் அப்பெருமானைப் பின்வருமாறு துதிக்கின்றார்.

“வேதாகம ஞானவினோத”

—அநுபூதி (26)

“கல்லசல மங்கை யெல்லையில் விரிந்த

கல்வி கரைகண்ட புலவோனே”

—(அல்லசடைந்த) திருப்புகழ்

“சகல கலை முழுதும் வல பெருமானே”

—(அளகநிறை) திருப்புகழ்

சுவந்தரிக:—

ஆயிரங்கோடி மன்மதர்கள் ஒருங்கு கூடினும் எந்தை கந்தவேள் திருவடியழகுக்கு இணையாகாது.

முழுதும் அழகிய பெருமானாகிய அத்தெய்வமே அழகுக்கு உறைவிடம்; அவரே அழகுக்குப் பிறப்பிடம்.

ஆயிரகோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின வெனினுஞ் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந் தன்னில்
தூயநல் லெழிலுக் காற்றா தென்றிடி னினைய தொல்லோன்
மாயிருவடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.

—கந்தபுராணம்

திருவாவினன்குடி:—

பழநிமலையின் அடிவாரத்திலுள்ள கோயில், “திருவாவினன்குடி” யாகும். திரு—இலக்குமி, ஆ—காமதேனு, இனன்—சூரியன், கு—பூமி, டி—அக்கினி; எனவே இந்த ஐவரும் பூசித்த கோயில் என்பர்.

ஜெகமேல் பெய்கண்ட விறல் பெருமானே:—

சுப்ரமண்ய சாருபம் பெற்ற அபர சுப்பிரமணியர் களில் ஒருவர், சுப்ரமண்ய பரப்பிரமத்தின் திருவருள் தாங்கி, திருஞானசம்பந்தராகத் தோன்றி, திருமயிலையிலே எலும்பைப் பெண்ணாக்குங் காலத்து, “உலகிற் பிறந்தார்கள் பெண்பும் பயன்களாவன. மதிசூடும் மணியிடற்றண்ணலினது அடியாருக்கு அன்னமளித்து உபசரித்தலும் அக்கண்ணுதற் கடவுள் அடியார் பொருட்டு எழுந்தருளிவரும் நல்விழாவை அன்புடன் தெரிசித்தலுமேயாம், பிறவியின் பயன்கள் இவ் விரண்டுமே என்பது உண்மையேல், நீ உலகாமுன் உயிர் பெற்றெழுந்” என்று சொல்லி உண்மையைக் கண்டுகொடுத்து பெண்ணாகச் செய்த அற்புத அருட் செயலையுங் குறிப்பாக உணர்த்தும்.

மண்ணினில் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதி சூடும்
அண்ணலா ரடியார்தமை யழுது செய்வித்தல்
கண்ணினா லவர் நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்தல்
உண்மை யாமெனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்.

—பெரிய புராணம்

கருத்துரை

பரசிவகுருவே! மலைமகள் மைந்த! கந்த!
மால்மருக! மெய்த் தெய்வமே! கலாபதி! கஜவல்லி
வனவல்லி மணாள! கதிர்வேல! திருவாவினன்குடியில்
வாழ்பவ! தேவரீரது அருட்டிறத்தையுன்னாது
அவமாயை கொண்டுமூலும் அடியேனை, அஞ்சேலென்று
அருளி, அருள் ஞான இன்பத்தைக் கொடுத்து ஆண்டு
கொள்வீர்.

11

பகர்தற்கரி தானசெந்தமி ழிசையிற்சில பாடலன்பொடு
பயிலப்பல காவியங்களை யுணராதே
பவளத்தினை வீழியின்கனி யதனைப்பொரு
வாய்மடந்தையர்
பசலைத்தன மேபெறும்படி விரகாலே
சகரக்கடல் சூழும்புவி மிசையிப்படி யேதிரிந்துழல்
சருகொத்துள மேயயர்ந்துடல் மெலியாமுன்
தகதித்திமி தாகிணங்கின எனவுற்றெழுந்தோகையம்பரி
தனிலற்புத மாகவந்தருள் புரிவாயே
நுகர்வித்த கமாகுமென்றுமை மொழியிற்பொழி
பாலையுண்டிடு
நுவல் மெய்ப்புள பாலனென்றிடு மிளையோனே
நுதிவைத்தக ராமலைந்திடு களிறுக்கரு ளேபுரிந்திட
நொடியிற்பரி வாகவந்தவன் மருகோனே
அகரப் பொரு ளாதியொன்றிடு முதலக்கர மானதின்
பொருள்
அரனுக்கினி தாமொழிந்திடு குருநாதா
அமராக்கிறை யேவணங்கிய பழநித்திரு வாவினன்குடி
அதனிற்குடி யாயிருந்தருள் பெருமாளே.

பதவுரை

வித்தகம் ஆகும்-ஞானமயமாக விளங்கும் இதனை, நுகர் என்று
“பருகுவாய்” என்று, உமை மொழியில் பொழி பாலை-உமாதேவி
(சொல்லியருளிப் பொழிந்த) ஞானப்பாலமுதத்தை, உண்டிடும்-அருந்திய,
நுவல் மெய்ப்பு உட் பாலன் என்றிடு-(வேதாகமங்களாலும்

ஞானங்களாலும்) சொல்லுகின்ற புகழ்ச்சியையுடைய திருக்குமாரர் என்கின்ற, இளையோனே-என்றும் இளையவரே! கராமலைநதிடு-முதலையானது போர்புரிய, நுதிவைத்த களிறுக்கு-வணக்கத்தைக் கொண்டு துதித்த கஜேந்திரன் என்ற யானைக்கு, அருளே புரிந்திடு-திருவருள் செய்து காத்தற்பொருட்டு, நொடியில் பரிவாக வந்தவன்-நொடிப் பொழுதில் மிகுந்த அன்புடன் வந்தருளிய நாராயணமூர்த்தியின், மருகோனே-மருகரே! அகரப்பெருமாள் ஆதி ஒன்றிடு-அகரா உகரா மகாராதிகள் அடங்கியதும், முதல் அக்கரம் ஆனதின் பொருள்-எல்லாக் கலைகளுக்கும் எல்லா மந்திரங்களுக்கும் முதலெழுத்துமாகிய பிரணவமந்திரத்தினது பொருளை, அரனுக்கு இனிதா மொழிந்திடு-சிவபெருமானுக்கு இனிமையாக உபதேசித்தருளிய, குருநாதா-குருநாதரே! அமரர்க்கு இறையே வணங்கிய-தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் வழிபட்டுப் போற்றிய, பழநி திருவாவினன்குடி. அதனில்-பழநி மலையின் அடியில் உள்ள திருவாவினன்குடியில், குடியாய் இருந்து அருள்-என்றும் நீங்காது நிவாசம் புரிந்து அடியார்கட்கு அருள் புரிகின்ற, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! பகர்தற்கு அரிது ஆன-இத்தன்மைத்து என்று சொல்வதற்கு அரியதான செம்தமிழ்-செவ்விய தமிழ் மொழியிலுள்ள, இசையில் சில பாடல்-இனிமையான சில பாடல்களை அன்போடு பயில-மெய்யன்புடன் கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு, பல காவியங்களை உணராதே-பற்பல தமிழ் காப்பியங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், பவளத்தினை - பவளத்தையும், வீழியின் கனி அதனைப் பொருவாய்-விழுதிக் கனியையும் ஒத்துச் சிவந்திருக்கின்ற வாயையுடைய, மடந்தையர்-பரத்தையருடைய, பசலைத்தனமே பெறும்படி விரகாலே-காமநோயால் உண்டாகும் நிறவேறுபாட்டையடையத்தக்க விரகவேதனையால், சகரக் கடல் சூழும்-சகர மைந்தர்களால் தோண்டப்பட்ட கடலால் சூழப்பட்ட, அம்புலி மிசை-அழகிய பூமியின் மீது, இப்படியே திரிந்து-இவ்வண்ணமாகவே மோகாடலிக்குள் திரிந்து, உழல் சருகு ஒத்து-கழல் காற்றிலகப்பட்ட சருகைப்போல் சாரமற்று, உளம் அயர்ந்து-மனமானது மிகவும் சோர்ந்து, உடல் மெலியாமுன், அடியேனுடைய உடம்பு மெலிந்து அழியாமுன், தகதித்திமி தாகிணங்கிணி என உற்று எழு-தகதித்திமி தாகிணங்கிண என்ற தாள ஒத்துடன் நடனம் செய்து எழுகின்றதும், தோகை அம் பரிதனில்-தோகையையுடையதும் அழகியதுமாகிய மயில் வாகனத்தின்மீது, அற்புதம் ஆக வந்து, அருள் புரிவாயே-திருவருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

“ஞானமயமாகின்ற இத் திருப்பாலமுதத்தை உண்ணுவாய்” என்று உமையம்மையார் சொல்லிப் பொழிந்தருளுகின்ற ஞானப்பாலை அருந்திய, அறிஞர்கள் புகழ்ந்து “திருக்குழந்தையே” என்று கூறுகின்ற என்றும் இளையவரே! முதலையால் போர் தொடங்கப்

பட்டு (ஆதிமூலமென்று) வணங்கிப் புகழ்ந்த “கஜேந்திரம்” என்ற யானைக்குத் திருவருள் புரியும் பொருட்டு கணப்பொழுதிற்குள் அன்புடன் வந்த திருமாலினது திருமருகரே! அகார உகார மகாரங்களடங்கியதும் வேதாகமாத்ரி கலைகட்கு முதலக்கரமானதுமாகிய குடிலை மந்திரத்தின் மெய்ப்பொருளை சிவபெருமானுக்கு இனிமையாக உபதேசித்தருளிய குருநாதரே! தேவர்கோமானாகிய இந்திரன் வணங்கி வழிபட்ட பழநிமலையின் அடியில் விளங்கும் திருவாவினன்குடி என்னும் திருத்தலத்தில் என்றும் நிலைபெற்று எழுந்தருளியிருந்து அடியார்கட்குத் திருவருள் செய்கின்ற பெருமையின் மிக்கவரே! (மொழியின் இனிமையையும் அமைப்பின் அருமையையும்) இத்தன்மைத்து என்று சொல்லுதற்கு அரிதாகிய செந்தமிழ் மொழியாலாகிய சில பாடல்களை தேவரீரிடமுள்ள மெய்யன்புடன் கற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு, பற்பல தமிழ்ப் பெருங்காப்பியங்களை ஒதி யுணர்ந்து கொள்ளாமல், பவளத்தையும் விழுதியின் கனியையும் ஒத்து சிவந்திருக்கின்ற வாயையுடைய பெண்களினுடைய காம விகாரத்தால் உண்டாகும் நிறவேற்றுமையடைந்து, விரகதாபத்தால், சகரர்களாலுண்டாகிய கடல் சூழ்ந்த அழகிய உலகில் இவ்வாறு அவமே திரிந்து சருகுக்கு நிகராகச் சாரமற்று உழன்று, உளந்தளர்ந்து உடல் மெலிந்து அடியேன் வீணையழியாமுன், தகதித்திமி தாகிணங்கிண என்ற தாள ஒத்துடன் நடித்து எழுகின்ற அழகிய மயில்வாகனத்தின்மீது அற்புதமாக வந்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

பகர்தற்கு அரிதான செந்தமிழ்:—

தமிழ் மிகச் சிறந்த கடவுள் மொழியாம். தோன்றித் தோன்றி மறையும் ஏனைய மொழிகள் போன்றதன்று. என்றைக்கும் இளமையாகவே விளங்கி உன்னுந்தோறும் உன்னுந்தோறும் உவட்டா இன்பத்தை ஊற்றெடுக்கச் செய்யும் உயர்வுடையது. முழுமுதற் கடவுளாம்,

முக்கட்பெருமான் தாமும் ஒரு புலவராயிருந்து, தமிழை ஆராய்ந்தார் என்னின் - அதன் பெருமையை என்னென்றியம்புவது? நம்பியாரூரருக்குப் “பித்தா” என்றும், சேக்கிழார் பெருமானுக்கு “உலகெலாம்” என்றும், அருணகிரிநாதருக்கு “முத்தைத்தரு” என்றும் சிவபெருமானும் செவ்வேடப் பெருமானும் செந்தமிழால் அடியெடுத்துத் தந்தனர். என்பைப் பெண்ணாக்கியதும், இறந்தவரை எழுப்பியதும், கற்புணை கொண்டு கரையேற விட்டதும், முதலைவாய்ப்பட்ட மகனை வருவித்ததும், கம்பத்திளையனாராகக் கந்தவேளைக் காட்சி தரச்செய்ததும் இத்தமிழ்ப் பாடலேயன்றோ? தமிழ்ப் பாடலைக் கேட்கும் பொருட்டு கண்ணுதலண்ணல் நால்வர்களிடத்தில் செய்த திருவிளையாடல் ஒன்றா இரண்டா? எண்ணிலாதன. என்னே தமிழின் பெருமை! “முத்தமிழால் வைதாரையுமங்கு வாழ வைப்போன்” என்ற தெய்வத்திருவாக்கு எந்தக் கல்நெஞ்சத்தாரை உருக்காது? இறைவனை எளிதில் வசப்படுத்துவதற்கு தமிழ்மொழியே தக்கதாம். தமிழ்ப்பாடலைப் பாடினால் மனவாசகங்கடந்த இறைவன் ஆங்கு இனிது இன்பநடம் புரிவன்.

“எத்திடார்க்கரிய முத்தபாத்தமிழ்கொ

டெத்தினார்க் கெளிய

பெருமானே”

—(தொக்கறா) திருப்புகழ்

என்ற திருப்புகழடியைச் சிந்திப்பார் சித்தத்தில் தேனமுதாறுகின்றது.

சகரக்கடல்:—

சகரபுத்திரர்கள் அகழ்ந்து உண்டாக்கியதால் கடலுக்கு “சாகரம்” என்ற பெயருண்டாயிற்று.

சகரன்

அயோத்தியில் தருமசிந்தையுடைய சகரன் என்ற அரசன் இருந்தான். இவன் தாயின் வயிற்றில் கருவிருந்த போது மாற்றாந்தாய்களால் நஞ்சூட்டப்பட்டும் இறவாது ஒளரவரிஷியால் காக்கப்பட்டுப் பிறந்ததால் இப்பெயர்

பெற்றனன். இவன் மகப்பேறு இன்றி வருந்தினான். இவனுடைய மனைவியர் இருவர்; கேசினி, சுமதி என்பவர். இவ்விரு மனைவியரோடும் சகரன் மகப்பேறு வேண்டி இமயமலை சென்று, பிறகு சிரவணன் என்ற மலைச்சாரலில் நூறு ஆண்டுகள் தவமிருந்தான். பிருகு முனிவர் மனமிரங்கி “சிறந்த புதல்வர்கள் உனக்குப் பிறப்பார்கள், உனது மனைவியர் இருவரும் ஒருத்திக்கு குலத்தை வளர்க்கும் ஒரு புதல்வனும், மற்றொருத்திக்கு அறுபதினாயிரம் புதல்வரும் உண்டாவார்கள்” என்று வரமளித்தார். இவ்வாறு வரமளித்தலும் அரசன் மனைவியர் இருவரும் இருடியை இறைஞ்சி “எங்களிருவரும் யாருக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும்? யாருக்குப் பல குழந்தைகள் உண்டாகும்?” என்று வினவினார்கள். பிருகு முனிவர் அவர்களைப் பார்த்து, “உங்களுக்குள் யாருக்கு குலத்தை நிலைநிறுத்தும் ஒரு குழந்தை வேண்டும்? யாருக்கு நிகரற்ற ஆற்றலும் கீர்த்தியுமுடைய பல குழந்தைகள் வேண்டும்? அதை நீங்களே கேளுங்கள்” என்றார். அப்பொழுது விதர்ப்ப நாட்டிறைவன் மகளும் மூத்தவளுமாகிய கேசினி “எனக்குக் குலத்தை வளர்க்கும் ஒரு குழந்தை வேண்டும்” என்றாள். கருடனுடைய தங்கையும் இளையாளுமாகிய சுமதி “சிறந்த பலமுடைய அறுபதினாயிரம் வீரர்கள் வேண்டும்” என்றாள். அவர் அந்த வரத்தை நல்கினார். அரசனும் அவன் மனைவியரும் முனிவரை வலம் வந்து வணங்கி நகரமடைந்தார்கள்.

சின்னாட்களுக்குப் பின் கேசினி அஸமஞ்சன் என்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள். சுமதி ஒரு கர்ப்ப பிண்டத்தை யீன்றாள். அதிலிருந்து பல கருக்களை நெய் நிறைந்த பாத்திரங்களிலிட்டுச் செவிலித் தாய்மார் பலர் வெகுகாலம் காப்பாற்றி வந்தனர். அவற்றினின்று அறுபதினாயிரம் புதல்வர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனான அஸமஞ்சன், துஷ்டனாக இருந்தான். நாள்தோறும் இளங்குழந்தைகளைப் பிடித்துத் தூக்கிச் சரயூ நதியில் போடுவதும் அவர்கள் தண்ணீர் குடித்துத் தத்தளிக்கும்போது வேடிக்கை பார்ப்பதும்

சிரிப்பதுமாக இருந்தான். இவனால் வருந்திய குடிகள் பரிதவித்தார்கள். அயோத்தியா நகர முழுவதும் இவன் செய்கையைக் கண்டு அலறிற்று. இதைக் கண்ட சகர மகாராஜன் மனங் கொதித்து, அவனைக் காட்டுக்குத் துரத்தி விட்டான். அஸமஞ்சனுக்கு அம்சமான் என்று ஒரு பிள்ளை பிறந்திருந்தான். அவன் தந்தையைப் போலல்லாமல் சிறந்த நீதிமானாகவும் பலவானாகவும் இருந்தான். எல்லாரும் அவனிடம் அன்பு பாராட்டினார்கள். எல்லாரிடத்திலும் அவன் அன்பு செய்து வந்தான்.

சகரமகாராஜன் அசுவமேத யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினான். விந்தியமலைக்கும், இமயமலைக்கும் இடையில் அந்த யாகம் நடந்தது. யாகத்திற்குரிய அசுவம் உலக வலஞ் செய்ய விடப்பட்டது. அதன்பின் அம்சமான் வில்லுங்கையுமாக பெரிய தேரேறி அதனைக் காத்தற் பொருட்டுச் சென்றான். அந்த அசுவமேத யாகத்தைக் கெடுக்க எண்ணிய இந்திரன் ஒரு நாள், அசுர உருவம் கொண்டு ஒருவருக்குந்தெரியாமல் யாகத்துக்காக விடப்பட்ட அக்குதிரையைத் திருடிக்கொண்டு போய் விட்டான். குதிரை மறைந்துவிடவே, யாகத்தை நடத்தி வைக்கும் புரோகிதர்கள் சகரனைப் பார்த்து “மன்னரே! குதிரையைத் திருடிக்கொண்டு போனவனைக் கண்டு பிடித்து வதைக்க வேண்டும். குதிரையை மீட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். இல்லையேல் நமக்கெல்லாம் துன்ப முண்டாகும். யாகம் நிற்காமல் நடக்கும் வழியைத் தேடுங்கள்” என்றனர். அதைக் கேட்ட அரசன் தனது அறுபதினாயிரங் குமாரர்களைக் கூப்பிட்டு, “எனது வீரக் குழந்தைகளே! நமது குதிரையை அசுரர் கொண்டு போயிருக்க மாட்டார்கள். மந்திரங்களால் திக்பந்தனம் பண்ணியிருக்கிறோம். அதனை மீறி அசுரர் வர மாட்டார்கள். நமது யாகத்தை எவ்விதத்திலும் நிறுத்தப் படாது. ஆதலால், நீங்கள் பூவுலக முழுவதும் பங்கிட்டுக் கொண்டு தேடுங்கள். பாதாளலோகம் வரை பூமியைத் தோண்டித்தான் ஆகவேண்டுமென்றாலும் அப்படியுஞ் செய்யுங்கள். நான் யாகத்திற்குச் சங்கல்பம் செய்து

கொண்டிருப்பதால், இந்த இடம் விட்டு நீங்கப்படாது. குதிரையைக் காணுமளவும் எனது பேரனுடனும் புரோகிதர்களுடனும் யாகசாலையில் இருக்கின்றேன். உடனே செல்லுங்கள்” என்றான்.

முயற்சியிற் சிறந்த அவர்கள் காலதூதர்களைப் போல் உலகெங்கும் தேடிக் குதிரையைக் காணாமையால் ஆளுக்கு ஒரு யோசனை தூரமாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டு, வஜ்ஜிராயுதத்திற்கொப்பான தமது நகங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் பூமியை வெட்டினார்கள். உலகெல்லாம் நடுங்கின. பேரிரைச்சலுண்டாயிற்று. பல உயிர்கள் மடிந்தன. நாகர்களிலும் அசுரர்களிலும் பலர் இம்சிக்கப் பட்டு அலறினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் அறுபதினாயிரம் யோசனை தூரம் பூமியை அகழ்ந்து பாதாளலோகம் காணும்படி பிளந்து எறிந்தார்கள். அறுபதினாயிரம் சகரகுமாரர்களும் செயற்கரிய இச்செய்கையைச் செய்தார்கள். இதனைக் கண்ட தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள், நாகர்கள் முதலிய எல்லாரும் நடுநடுங்கி பிரமதேவரிடம் ஓடி வணங்கி, “வாணிகேள்வ! சகரபுத்திரர்கள் பூமி முழுவதும் பிளந்து எறிகின்றார்கள். எதிர்ப்பட்டவர்களை எல்லாம், இவன் தான் குதிரையைத் திருடியவன்,” “இவன் தான் யாகத்தைக் கெடுத்தவன்” என்று சொல்லுகின்றனர் என்றார்கள். பிரமதேவர் “நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். இந்த பூமிதேவி எல்லாம் அறிந்தவரான நாராயணருடைய மனைவி. அவர் கபிலமுனி வடிவங்கொண்டு இந்த பூமி முழுவதையும் எப்பொழுதும் தாங்கி வருகின்றார், அவருடைய கோபாக்கினியினால் அந்த அறுபதினாயிரவரும் எரிந்து விடுவார்கள். அஞ்சாதீர்கள்” என்றார். அமரராதியோர்கள் மகிழ்ந்து தத்தம் இருக்கை யேகினார்கள்.

சகரகுமாரர்கள் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு போகும் பொழுது இடிவிழுந்தாற் போன்ற ஒரு பேரொலிகேட்டது. பூமி முழுவதும் தேடிவிட்டதாக எண்ணி தந்தைபால் திரும்பி வந்து “எந்தையே! உலகமுழுவதும் தேடினோம். எதிர்ப்பட்ட தேவர், அசுரர், நாகர், மனிதர் முதலியோரை வதைசெய்தோம். குதிரையாவது

குதிரையைத் திருடியவனாவது கிடைக்கவில்லை. இனி செயற்பாலது யாது?" என்ன, சகரன் சினந்து, "இன்னும் பூமியைப் பிளவுங்கள். குதிரையின்றித் திரும்பி வர வேண்டா" என்றான்.. மீண்டும் அவர்கள் குதிரையை விரைந்து தேடினார்கள். பாதாளத்திற்குச் சென்று பார்த்தார்கள். அங்கு அவ்வுலகத்தை தலைமேல் தாங்கிக் கொண்டு பெரிய மலைபோல் நிற்கும் விருபாக்ஷம் என்ற திக்கஜத்தைக் கண்டார்கள். அக்கஜத்தின் அடியில் பல யோஜனை தூரம் தோண்டிப் பார்த்தார்கள். எண்டிசைகளிலும் உள்ள திக்கஜங்களையும் பார்த்து அவற்றின் அடியிலும் பிளந்து கொண்டு போனார்கள். அங்கு ஒருவர் உட்கார்ந்து கொண்டு தவம் புரியக் கண்டார்கள். அவர்தாம் கபிலமுனிவர் வடிவங்கொண்ட நாராயணர். குதிரையைக் காணும் பேரவாவுடனிருந்த அவர்கள், இத்தனைநாள் தேடியகப்படாத குதிரை அங்கு மேய்ந்து கொண்டிருக்கக் கண்டார்கள். மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். "இவன்தான் நமது குதிரையைக் கவர்ந்த கள்வன்" என்று மிகுந்த கோபங்கொண்டு, மரங்களையும் மண்ணையும், படைகளையும் வீசி, "துஷ்டா! நில்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அடிக்க ஓடிவந்தார்கள். அம்முனிவர் இவர்கள் செய்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டு கண் திறந்து பார்த்துச் சினத்துடன் "ஹும்" என்று ஊங்காரஞ் செய்தார். உடனே அந்தச் சகரன் மக்கள் எல்லாரும் எரிந்து சாம்பற் குவியலாகி விட்டார்கள். பிறகு சகரன் தனது பேரனாகிய அம்சமானால் அக்குதிரையைக் கொண்டு வரச் செய்து யாகத்தை முடித்தான். பிறகு அம்சமானுடைய பேரன் பகீரதன் கங்கையைக் கொணர்ந்து சகரபுத்திரர்களுடைய எலும்பின் மேல் படவைத்ததும் அவர்கள் நற்கதியுற்றார்கள். இதன் விரிவை நூல்கள் வாயில் கண்டு தெளிக.

சருகொத்துளமே யயர்ந்துடல் மெலியாழுள்:—

"சுழல்காற்றில் அகப்பட்ட சருகுபோல் இங்கு மங்கும் அலைந்து கெட்டேன்" என்ற பிரயோகத்தில் "சருகு எப்படி சாரமற்று உலர்ந்து விட்டதோ அது போல் அடியேனும் பயனற்றுக் கிடக்கின்றேன்" என்ற குறிப்புங் காணத்தக்கது.

உமைமொழியிற் பொழி பாலை யுண்டிடு...இளையோனே:—

முருகப் பெருமான் ஞானாம்பிகையாரது திருமுலைப் பாலாகிய சிவஞானத் திருவமுதைபுண்டு ஞானபண்டிதன் என்று நம்பினோர் அனைவருக்கும் ஞானத்தை யருளிச் செய்கின்றனர். “ஞானாகரன்” “ஞானாங்குமரன்” என்ற திருவாக்கை யுன்னுக. அறுமுகனார் அம்மை முலைப்பாலை விரும்பிச் செய்த திருச்செயலை அடியிற் கண்ட அரும்பாடலில் கண்டு மகிழ்க.

எள்ளத் தனைவருந் துறுபசிக்கும் இரங்கிப் பரந்து சிறுபண்டி எக்கிக் குழைந்து மணித்துவர்வா யிதழைக்குவிதது விரித்தெழுது துள்ளித் துடித்துப் புடைபெயர்ந்து தொட்டி லுதைத்துப்

பெருவிரலைச் சுவைத்துக் கடைவாய் நீரொழுத் தோளின் மகர்க்குழைதவழு மெள்ளத் தவழ்ந்து குறுமூரல் விளைத்து மடியின் மீதிருந்து விம்மிப் பொருமி முகம்பார்த்து வேண்டு முமையாள் களபமுலை வள்ளத் தழுதுண் டதமகிழ்ந்த மழலைச் சிறுவா வருகவே வளருங் களபக் குரும்பைமுலை வள்ளி கணவா வருகவே.

—திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ்

நுதிவைத்தகரா மலைந்திடு களிறு...வந்தவன்...

கஜேந்திரனுக்கு அருள்செய்த வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை இரண்டாம் தொகுதியில் காண்க.

கருத்துரை

உமாதேவியின் திருக்குமாரரே! திருமால் மருகரே! பரசிவ குருவே! பழநி யாண்டவரே! அரிய செந்தமிழ்க் காவியங்களை யுணராமல், மாதர் வலைப்பட்டு வீணே அழிந்து அடியேன் மெலிவடையாமுன், மயில் வாகனத்தின் மீது வந்து காத்தருள்வீர்.

வஞ்சனை மிஞ்சிய மாய வம்பிகள்

வந்தவர் தங்களை வாதை கண்டவர்

வங்கண முந்தெரி யாம லன்புகள்

பலபேசி

மஞ்சமி ருந்தநு ராக விந்தைகள்
 தந்த டம்பிக ளுற லுண்டிடு
 மண்டைகள் கண்டிதமாய் மொழிந்திடு முறையாலே
 சஞ்சல முந்தரு மோக லண்டுகள்
 இன்சொல்பு ரிந்துரு காததொண்டிகள்
 சங்கம மென்பதை யேபுரிந்தவ னயரா தே
 தங்களில் நெஞ்சக மேம கிழ்ந்தவர்
 கொஞ்சிந டம்பயில் வேசை முண்டைகள்
 தந்தசு கந்தனை யேபு கந்துடல் மெலிவேனோ
 கஞ்சன்வி டுஞ்சக டாக ரன்பட
 வென்றுகு ருந்தினி லேறி மங்கையர்
 கண்கள்சி வந்திட வேக லந்தரு முறையாலே
 கண்டும கிழ்ந்தழ காயி ருந்திசை
 கொண்டுவி ளங்கிய நாளி லன்பொடு
 கண்குளி ருந்திரு மால்ம கிழ்ந்தருள் மருகோனே
 குஞ்சர வஞ்சியு மான்ம டந்தையு
 மின்பமி குந்திட வேய ணைந்தருள்
 குன்றென வந்தருள் நீப முந்திய மணிமார்பா
 கொந்தவி முந்தட மேநி ரம்பிய
 பண்புத ருந்திரு வாவினன்னகுடி
 குன்றுக ளெங்கணு மேவ ளர்ந்தருள் பெருமானே.

பதவுரை

கஞ்சன் விடும்-கம்சன் விடுத்த, சகடாகரன் பட-வண்டியுரு வத்தில் வந்த அகரன் மாண்டு ஒழியுமாறு, வென்று-வென்றவரும், குருந்தினில் ஏறி-கோபிகைகளின் ஆடைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு குருந்தமரத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டவரும், மங்கையர் கண்கள் சிவந்திடவே கலந்து-உருக்குமணி சத்தியபாமை முதலிய பெண்களின் கண்கள் சிவக்குமாறு புணர்ந்து, அருமுறையாலே கண்டு மகிழ்ந்து-அரிய தருமமுறையீய நிலைபெறுமாறு புரிந்து அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்து, அழகாய் இருந்து-அழகாக இருந்து, இசை கொண்டு விளங்கிய நாளில் அன்பொடு கண் குளிரும்-வேணு நாதத்தை உண்டாக்கிச் சிறந்த அக்காலத்தில் உயிர்களிடம் அன்போடு கருணை செய்து கண்கள் குளிர்ந்தவரும் ஆகிய, திருமால் மகிழ்ந்து அருள்-நாராயண மூர்த்தி மனம் மகிழ்ந்து அருள்கின்ற, மருகோனே-திருமுருகரே! குஞ்சரவதியும்-வெள்ளை யானை வளர்த்த தேவயானையம்மையாரும், மான் மடந்தையும்-மான் பெற்ற வள்ளி நாச்சியாரும், இன்பம் மிகுந்திடவே அணைந்தருள்-மிகுந்த இன்பத்தையடையுமாறு தழுவியருளுகின்ற,

குன்று என வந்து அருள்-மலையென்று புகழுமாறு ஒங்கியுயர்ந்த, நீபம் உந்திய-கடப்பமாலையை மிகுதியாகத் தரித்துள்ள, மணிமார்பா-இரத்தின மணிகளுடன் கூடிய திருமார்பை யுடையவரே, கொந்து அவிழும் தடமே நிரம்பிய-பூங்கொத்துகள் மலர்கின்ற நீர் அலைகள் நிரம்பியதும், பண்புதரும்-பண்பாட்டினைத் தருகின்றதும் ஆகிய, திருவாவினன்குடி-திருவாவினன்குடி என்ற திருத்தலத்தினும், குன்றுகள் எங்கணுமே வளர்ந்து அருள்-ஏனைய மலைகள் எல்லாவற்றிலும் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! வஞ்சனை மிஞ்சிய-வஞ்சனைகள் மிகுந்த, மாய வம்பிகள்-மாய வம்புகள் புரிவோர்; வந்தவர் தங்களை வாதை கண்டவர்-தம்பால் வந்தவர்களைத் துன்பம் புரிவோர்; வங்கணமும் அன்புகள் பல பேசி-உண்மையான காதல் இல்லாமல் அன்புமொழிகள் பல விதமாகப் பேசி, மஞ்சம் இருந்து-கட்டிலின்மீது அமர்ந்து, அனுராக விந்தைகள் தந்த கடம்பிகள்-கலவி வேடிக்கைகள் தந்த பொல்லாதவர்கள், ஊறல் உண்டிடு மண்டைகள்-இதழ் ஊறலையுண்ணுகின்ற வேசையர்; கண்டிதமாய் மொழிந்திடும் உரையாடல்-கண்டிப்புடன் பேசுகின்ற வார்த்தைகளினால், சஞ்சலமும் தருமோக லண்டிகள்-மனக் கவலைகள் தருகின்ற மோக தூர்த்தைகள்; இன்சொல் புரிந்து உருகாத தொண்டிகள்-இனிய வசனங்களை வெளியிற் பேசி உள்ளத்தில் உருக்கம் இல்லாத வேலைக்காரிகள், (இத்தகைய பொதுமகளிரின்) சங்கமம் என்பதையே புரிந்தவன் அயராதே-கூட்டுறவையே விரும்பினவனாய் அதில் அயர்ச்சியின்றி, தங்களில் நெஞ்சக மேமகிழ்ந்து-அவர்களிடத்திலேயே உள்ளம் உவக்கின்றவனாய், அவர் கொஞ்சி-அம்மகளிர் கொஞ்சியும், நடம்பயில வேசை முண்டைகள் தந்த-நடனம் புரிந்திடும் வேசை முண்டைகளான அவர்கள் தந்த, ககம் தனையே உகந்து-ககத்தையே விரும்பி, உடல் மெலிவேனோ-உடல் மெலிந்து போவேனோ?

பொழிப்புரை

கம்சனால் ஏவப்பட்ட சகடாசுரனைக் கொன்றவரும், (கோபிகைகளின் ஆடைகளைக் கவர்ந்து) குருந்த மரத்தின் மீது ஏறியவரும், (உருக்குமணி முதலிய) மாதர்களின் கண்கள் சிவக்குமாறு புணர்ந்தவரும், உலகில் தரும முறை நிலைபெறும்படி செய்து அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவரும், அழகாக இருந்து வேணுகானம் புரிந்து அந்நாளில் அன்பு செய்து கண்கள் குளிர்ந்த வருமாகிய கண்ணபிரான் மகிழ்ச்சி கொள்கின்ற திருமருகரே! தெய்வயானை யம்மையும் வள்ளியம்மையும் இன்புறுமாறு தழுவி யருளிய, மலைபோல் உயர்ந்து கடப்ப மாலை தரித்ததும் ஆகிய இரத்தின மணி மாலையுடன் கூடிய திருமார்பையுடையவரே! பூங்

கொத்துகள் மலர்கின்ற நீர்நிலைகள் நிரம்பியதும், பண்பாட்டினைத் தருவதும் ஆகிய திருவாவினன்குடியிலும், ஏனைய மலைகள் எல்லாவற்றிலும் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! வஞ்சனை மிகுந்த மாயத்தைச் செய்யும் வம்புக்காரிகளும், தம்மிடம் வந்தவர்களைத் துன்புறுத்துவோர்களும், உண்மையான அன்பு இன்றி, அன்புபோல் பலவிதமாகப் பேசி, சயன மெத்தையின் மீது இருந்து கலவி வித்தைகளைத் தருகின்ற பொல்லாதவர்களும், இதழ் ஊறலையுண்ணும் வேசையரும், கண்டிப்பாகப் பேசி சஞ்சலத்தைத் தருகின்ற மோகப் பெண்களும், இன்சொற்களை மேலுக்குப் பேசி உள்ளம் உருகாத வேலைக்காரிகளும் ஆகிய விலை மாதர்களின் கூட்டுறவையே விரும்பிய யான், அதில் அயர்ச்சியின்றி அம்மகளிரிடமே உள்ளம் உவந்து, வாழ்ந்து, கொஞ்சியும், நடனம் புரிந்தும், அவ்வேசை மாதர்கள் தந்த சுகத்தையே விரும்பும் அடியேன் உடல் மெலியக் கடவேனோ?

விரிவுரை

இப்பாடலில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பொதுமாதர்களின் இழிசெயலைக் கூறிக் கண்டிக்கின்றனர்.

வஞ்சனை மிஞ்சிய மாய வம்பிகள்:—

வஞ்சனை மிகுந்த மாயம் பல புரிகின்ற வம்புக்காரிகள். தம்பால் வந்த ஆடவர்கள் தம்மை உண்மை அன்புடையவராக நம்புமாறு நடந்தும், தாலிகட்டிய மனைவியையும் ஏனைய உறவினரையும் வெறுக்குமாறும் பல தோதக வித்தைகள் புரிவார்கள். தங்கள் ஆபரணங்கள் களவு போனதாக நடித்து அதுபோன்ற ஆபரணங்களைச் செய்து தருமாறு பெறுவார்கள்.

வந்தவர் தங்களை வாதை கண்டவர்:—

தம்மை விரும்பி வந்தவர்களைப் பலவகையிலும் துன்புறுமாறு செய்து விடுவார்கள். மோக வெறிபிடித்த

ஆடவர், அம்மகளிர்க்கு ஒழியாது அள்ளி அள்ளி பணத்தையீந்து, அதனால் வீட்டையும், நிலத்தையும் விற்றுக் கடன்காரர்களாகக் கலங்கியும், நோய்வாய்ப்பட்டும், மனைவி முதலியவர்களின் பகைக்கு ஆளாகியும் ஊரவர்கள் ஏசும் இகழ்ச்சிக்கும், பழிக்கும் பாத்திரமாகியும் 'இனி நாம் என் செய்வேம்' என்று கலங்குமாறும் செயல்புரிவர்.

வங்கணமுந் தெரியாம லன்புகள் பல பேசி:—

உள்ளன்பு இன்றி, “உடம்பைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்; வரவர இளைத்துப் போகின்றீரே! நல்ல மருந்தாக உண்டு உடம்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். பணத்தை அதிகம் செலவழிக்காதீர்கள்; பணம் இருந்தால் தானே யாரும் மதிப்பார்கள். உங்களுக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்கின்றது? நான் ஞாபகப் படுத்துகின்றேன்” என்று பகட்டாகப் பேசுவார்கள்.

மஞ்சமிருந்தநூராக விந்தைகள் தந்த கடம்பிகள்:—

பஞ்சணையுடன் கூடிய கட்டிலில் ஆடவருடன் இருந்து, ஆசையை விளைவிக்குங் கலவி வித்தைகள் பல காட்டி மயக்கும் பொல்லாதவர்கள். கடம்பு—தீமை.

“வித்தாரமும் கடம்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே

செத்தாரைப் போலே திரி” —பட்டினத்துச் சுவாமிகள்.

ஊறலுண்டிடு மண்டைகள்:—

மோக வெறியால் இதழில் ஊறும் நீரையுண்ணுகின்ற மட்டிகள்.

“குமுத அமுத இதழ் பருகி யருகி மயல்

கொண்டுந்

றிடுநாயேன்”

(கொலைமத) திருப்புகழ்

கண்டிதமாய் மொழிந்திடு லண்டிகள்:—

பெரிய அன்புடையாரைப் போல் கண்டிப்பாகப் பேசி, மயக்கி மனத்துயரத்தைத் தருபவர். “இங்கே வாருங்கள்; எழுந்தவுடன் சிறிது பால் குடியுங்கள்; இல்லையேல் உடல் நலன் குன்றும். நீர் இதனை

அருந்தவில்லையானால் நான் பிறகு உங்களுடன் பேசவேமாட்டேன். நீர் இன்று வெளியே போகக்கூடாது. போனால் செத்தே போவேன். கோபம் வரும்” என்றெல்லாம் ஏதோ மிகப்பெரிய அன்புடையாரைப் போலவும் அவர் நலத்தின் மிக்க அக்கறையுடையாரைப் போலவும் பேசி, தம்மை அன்புக் கருவூலமாக நம்புமாறு செய்து, பெரிய மனவேதனையை தரும் மோகத் தூர்த்தைகள்.

இன்சொல் புரிந்துருகாத தொண்டிகள்:—

உதட்டுக்குமேல் இன்னுரை கூறி, உள்ளத்தில் ஒரு துளிகூட உருக்கமே அல்லாத சமர்த்திகள்.

தந்த சுகந்தனையே யுகந்துடல் மெலிவேனோ:—

இத்தகைய மாய மகளிர் தந்த சுகத்தையே விரும்பி அதனால் என் உடல் மெலிந்து நலிந்து கெடக்கடவேனோ? அவ்வண்ணம் கெடாது அருள் புரிவீர் என்று இறைவனை இறைஞ்சுகின்றார்.

கஞ்சன் விடுஞ் சகடாசுரன் படவென்று:—

தீயவர்கள் மிகுந்தால் உலகம் அவர்களைத் தாங்க வருந்தும்.

கண்ணோட்டத் துள்ள துலகியல் அஃதிலார்

உண்மை நிலைக்குப் பொறை.

—திருக்குறள்

தயவு தாட்சண்யம் இல்லாதவர் பூமிக்குப் பாரம். எனவே தீயவர்கள் மலிந்துவிட்டபடியால் அவர்களைப் பொறுக்க அஞ்சி நிலமகள் நலமகன்று நடுங்கினாள். அவள் வருத்தந் தீரத் துவாபரயுக முடிவில் காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் கிருஷ்ணாவதாரம் எடுத்த ருளினார்.

கம்சன் என்ற பரமதுஷ்டனுடைய தங்கை தேவகி. அவள் திருவுதரத்தில் கண்ணபிரான் தோன்றி ஆயர்பாடியில் நந்தகோபாலன் மாளிகையில் யசோதையிடம், வளர்ந்தருளினார். தாய் மாமனாகிய கம்சனுக்கு “உன் தங்கை வயிற்றில் பிறக்கும் எட்டாவது

குழந்தையால் உனக்கு மரணம் வரும்” என்று அசரீரி வாக்கு உணர்த்தியது.

பூதனை என்ற அரக்கியைக் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு கம்சன் ஏவினான். அவள் தனத்தில் நஞ்சினை வைத்துக் கண்ணனுடைய வாயில் தன் தனத்தை வைத்து, “கண்ணப்பா பால் உண்ணப்பா” என்று ஊட்டினாள். கண்ணபிரான் அவளுடைய பால் உதிரம் உணர்வு, நாடி, நரம்பு, உயிர் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே குடித்துவிட்டார்.

கம்சனைக் கொல்லும் பொருட்டு பலப்பல அரக்கர்களை அடிக்கடி ஏவிக்கொண்டேயிருந்தான். ஒரு நாள் கண்ணனை யசோதை தனது மானிகைக்கு முன் விட்டிருந்த வண்டியில் தூளிகட்டி, அதில் கண் வளரச் செய்தாள். கம்சனால் ஏவப்பட்ட கொடிய அரக்கன் அந்த வண்டியில் புகுந்து மிகுந்த வேகமாக உருட்டினான். கண்ணனைக் கொல்லும் உபாயமாக அவ்வாறு புரிந்தான். துயில்புரிந்த பெருமான் கண் விழித்து அரக்கனுடைய இரக்கமற்ற வஞ்சனையைத் திருவுளத்து உணர்ந்து, தமது இளந் திருவடியை நீட்டி உதைத்தருளினார். சகடாகரனாகிய அந்த அரக்கன் தீயில் விழுந்த பஞ்சபோல் மாய்ந்து ஒழிந்தான்.

குருந்தினிலேறி:—

கண்ணபிரானை மணந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஆயர்பாடியில் சில இளங்கோபிகை மாதர்கள் யமுனையில் கௌரி நோன்பு நோற்கும் பொருட்டு சென்றார்கள். தமது உடைகளை அவிழ்த்துக் கரையில் வைத்துவிட்டு யமுனா நதியில் நீராடினார்கள். புண்ணிய நதிகளில் நிர்வாணமாகக் குளிப்பது பெருங்குற்றம்.

“உடுத்தலால் நீராடார் ஒன்றுடுத் துண்ணார்

உடுத்தாடை நீருட் பிழியார்”.

—ஆசாரக் கோவை.

கோபிகையரது குற்றத்தை யுணர்த்துவான் பொருட்டு, அந்த ஆடைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சுருட்டி மூட்டையாகக் கட்டி, அருகில் இருந்த குருந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டார் கண்ணன். நீராடிய இளஞ்

சிறுமிகள் கரையையடைந்து தமது உடைமைகளைக் காணாது, பிறகு நாணிக் கோணி, மீளவும் நீரில் நின்று, சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்கள். மரத்தின்மீது நின்ற மணிவண்ணனைக் கண்டு நாண மீதூர்ந்தார்கள். “யசோதை பெற்ற இளஞ்சிங்கமே! எங்கள் ஆடையைக் கொடுத்தருளும்” என்று வேண்டினார்கள். பகவான், “சிறுமியர்களே! புண்ணிய நதியில் ஆடையின்றி நீராடுவது குற்றம். ஆதலால் அப்பிழை தீரக் கும்பிட்டால் தருவேன்” என்று அருளச் செய்தார். அங்ஙனமே அவர்கள் தொழுது உடைகளைப் பெற்றார்கள்.

மருமாலிகைப் பூங் குழல் மடவார் வாவி குடைய அவர் துகிலை வாரிக் குருந்தின் மிசை யேறி மடநாண்விரகந் தலைக்கொண்டு கருமா நாகஞ் செந்நாகங் கலந்ததென அவ் வனிதையர்கள் கையால் நிதம்பத் தலம்பொதிந்துக் கருத்துந் துதிலும்

நின்றிரப்பப்

பெருமா யைகள் செய் திடைச்சியர்கள் பின்னே தொடர

வேயிசைத்துப்

பேய்ப்பெண் முலையுண் டுயிர் வாங்கிப் பெண்களிடத்தில்

குறும்பு செய்யுந்

திருமால் மருகன் அலவோ நீ சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே செல்லுத் தவழும் திருமலையில் செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

—திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

ஆடைகளைப் பெருமான் கவர்ந்தான் என்ற வரலாற்றின் உட்பொருள் தேகாபிமானத்தைக் கவர்ந்தார் என்பதாகும்.

மங்கையர் கண்கள் சிவந்திடவே கலந்து:—

கலவியில் பெண்களின் கண்கள் சிவக்கும் என்ற தன்மையால் அவர்களது மென்மைத் தன்மையை உணர்த்துகின்றார்.

“கலவியிலே தோய்ந்து சிவந்தது மானார் விழிகள்”

—படிக்காகப் புலவர்

அருமுறையாலே கண்டு மகிழ்ந்து:—

கண்ணபிரானுடைய திரு அவதாரம் மறநெறியை மாய்த்து அறநெறியை நிலைநிறுத்த வந்தது. ஆதலின்

அக்காலத்துத் தலை விரித்தாடிய அதருமங்களை அழித்து, வேதநூல் தருமங்களை நிலைநாட்டி, உத்தமர்கள் மூலம் அதனை நிறுவியருளினார். எவ்வப்போது அறங் குன்றுமோ — அவ்வப்போது இறைவன் அவதரிப்பார். இன்றும் எங்கே மக்கள் கலகமிடுவார்களோ அங்கே அதிகாரிகள் வந்து கலகத்தை யடக்கிச் சாந்தியை நிலைநாட்டுவர்.

இசைகொண்டு விளங்கிய:—

எல்லா உயிர்களையும் எல்லாப் பொருள்களையும் தன் வசமாக இசைவிப்பதனால் இசை யெனப்பட்டது. இசையில் உருகாதார் வசையுடையார்.. இன்னிசை சராசரங்களை யெல்லாம் உருக்கும் ஆற்றலுடையது. சிவபெருமான் வீணை வாசித்துப் பெரும் பிரளயத்தி லிருந்து உலகத்தை யுண்டாக்குகின்றார் என்று அப்பர் தேவாரம் கூறுகின்றது. ‘மிக நல்ல வீணை தடவி’ என்கின்றார் சம்பந்தர். சிவபிரானுடைய காதுகளில் இரு கந்தர்வர்கள் இரு குண்டல வடிவமாக இருந்து சதா இசையுடன் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். முருகவேளைப் பற்றிக் கூறவந்த நக்கீரர் “குழவன் கோட்டன் குறும்பல்லி யத்தன்” என்கிறார். பாம்பு, குழந்தை, பசு முதலிய யாவும் இசைக்கு உருகுகின்றன.

“சிகர் வேத்தி பகர்வேத்தி வேத்தி கானரசம் பணி”

உதயணன் வீணை வாசித்து மதயானையின் மதத்தை அடக்கினான் என்று பெருங்கதை கூறுகின்றது. கண்ணபிரான் புல்லாங்குழல் வாசித்து சராசரங்களை யெல்லாம் உருகுமாறு புரிந்தார். இசைக்கருவிகளில் தலையாயது துளைக்கருவியாகிய புல்லாங்குழல். வள்ளுவர் ‘குழலினிது யாழினிது’ என்று குழலை முற்படக் கூறுவதாலும் அறிக. வேய்ங்குழலை யிசைத்தமையால் வேணு கோபாலன் என்ற பேர் பெற்றனர்.

திருமால் மகிழ்ந்தருள் மருகோனே:—

தன்னினும் பெருமையும், அருமையும் உடையாரைத் தக்கார் கண்டு மகிழ்ந்து மெச்சவர். காத்ந்

ஹொழிலைச் செய்யும் திருமால், முத்தொழிலையுங்
காக்கும் முருகனைக் கண்டு மெச்சி மகிழ்கின்றார்.

“பச்சைப் புயல் மெச்சத் தகுபொருள்” (முத்தைத்தரு)

“ஜெயதுங்க முகுந்தன் மகிழ்ந்தருள்” (சருவும்படி)

—திருப்புகழ்

குஞ்சர வஞ்சியு.....யணைந்தருள்:—

முருகன் கிரியாசக்தியாகிய தெய்வயானையையும்,
இச்சாசக்தியாகிய வள்ளியம்மையாரையும் உயிர்கள்
இன்பமுறும் பொருட்டுத் தழுவுகின்றார். கண்ணாடியில்
தெரியும் நிழலை யசைக்கும் பொருட்டுத் தான் அசைவது
போல். உலக உயிர்கள் இன்புறும் பொருட்டு ஞான
பண்டிதன் சக்தியுடன் இன்புறுகின்றான் எனவுணர்க.

நீபமுந்திய மணிமார்பா:—

நீபம்—கடப்பம். முருகனுடைய திருமார்பில்
விளங்குவது கடப்ப மலர்.

“உருள் பூந் தண்டார் புரளுமார்பினன்”

—திருமுருகாற்றுப்படை

“பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையும் அணிவோனே”

(மலரணி) திருப்புகழ்

பண்புதரும் திருவாவினன்குடி:—

மனிதனை மனிதனாக்குவது பண்பு என உணர்க.
கூர்மையான வடுவுடையவராக இருப்பினும் பண்பிலா
தவரை மரம் என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

அரம் போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லாதவர்.

அறிவு மூளையில் அமைந்துள்ளது. பண்பு
உள்ளத்தில் அமைந்துள்ளது.

“வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்

உள்ளத் தனைய துயர்வு”

—திருக்குறள்

“மதியால் வித் தகனாகி மனதால் உத்தமனாகி”

—திருப்புகழ்

இத்தகைய இனிய பண்பினை வழங்குகின்ற
திருத்தலம் திருவாவினன்குடி.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! ஆவினன்குடி அரசே! மாதர்
மயல் தீர அருள்புரிவீர்.

13

அணிபட் டணுகித் திணிபட் டமனத்	
தவர்விட் டவிழிக்	கணையாலும்
அரிசுற் றுகழைத் தவர்பெற் றவளத்	
தவன்விட் டமலர்க்	கணையாலும்
பிணிபட் டுணர்வற் றவமுற் றியமற்	
பெறுமக் குணமுற்	றுயிர்மாளும்
பிறவிக் கடல்விட் டுயர்நற் கதியைப்	
பெறுதற் கருளைத்	தரவேணும்
கணிநற் சொருபத் தையெடுத் துமலைக்	
கனியைக் கணியுற்	றிடுவோனே
கமலத் தயனைப் ப்ரணவத் துரையைக்	
கருதிச் சிறைவைத்	திடுவோனே
பணியப் பணியப் பரமர்ப் பரவப்	
பரிவுற் றொருசொற்	பகர்வோனே
பவளத் தவளத் கனகப் புரிசைப்	
பழநிக் குமரப்	பெருமானே.

பதவுரை

கணி நல் சொருபத்தை எடுத்து-வேங்கை மரத்தின் நல்ல
உருவை எடுத்து, மலை கனியை-கணி-மலைக் கன்னியாகிய வள்ளிப்
பிராட்டியை அடைய நினைத்து, உற்றிடுவோனே-அம்மாதரசியிடஞ்
சென்றவரே! கமலத்து அயனை-தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை,
ப்ரணவத்து உரையை கருதி-ஓம் என்ற ஒரு மொழிக்கு உரை சொல்லாத
காரணத்தினால், சிறை வைத்திடுவோனே-சிறைச்சாலையில்
வைத்தவரே! பணி அப்பு அணி-பாம்பையும் கங்கையையும் தரித்துள்ள,
அப்பரமர் பரவ-அந்த பரமசிவனார் துதி செய்ய, பரிவு உற்று ஒரு சொல்
பகர்வோனே-அன்புகொண்டு ஒப்பற்ற உறையை உபதேசித்தவரே!
பவள-பவள நிறமும், தவள-வெண்ணிறமும்; கனக-பொன்னிறமும்

உடைய, புரிசை மதில்கள் சூழ்ந்த, பழநி குமர-பழநிமலையில் வாழும் குமாரக் கடவுளே! பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! அணி பட்டு அணுகி-(கல் போன்ற) கெட்டியான மனமுடையவர்களாகிய பொது மாதர்கள், விட்ட விழி கணையாலும்-செலுத்திய கண்களாகிய அம்பினாலும், அரிகற்று-வண்டுகள் மொய்த்துச் சுற்றுகின்ற, கழை தவர் பெற்ற-கரும்பு வில்லைப் பெற்றவனாகிய, வளர்த்தவன் விட்ட-வளமுடைய மன்மதன் விடுத்த, மலர் கணையாலும்-மலர்களாகிய அம்புகளாலும், பிணிபட்டு-மனநோய் அடைந்து, உணர்வு அற்று-அறிவு நீங்கி, அவம் உற்று-இயமனை அடையச் செய்யும் அத் தீய குணங்களையே யடைந்து, இ உயிர் மாளும்-இந்த உயிரானது மாண்டுபோம், பிறவி கடல் விட்டு-பிறவிச் சமுத்திரத்தை விடுத்து நீங்கி, உயர் நல் கதியை பெறுதற்கு-உயர்ந்த நல்ல முக்தியை அடியேன் பெறுமாறு, அருளைத் தரவேணும்-உமது திருவருளைத் தந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

வேங்கை மரத்தின் நல்ல வடிவத்தை எடுத்து, மலைக் கன்னியாகிய வள்ளிபிராட்டியை அடையுமாறு கருதி, அம்மாதரசியிடம் நின்றவரே! தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனைப் பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருள் உணராமை கருதிச் சிறை செய்தவரே! பாம்பையும் கங்கா நதியையும் அணிந்துள்ள சிவபெருமான் துதிசெய்ய, அவரிடம் அன்பு கொண்டு ஒரு மொழியின் உட்பொருளை உபதேசித்தவரே! பவளநிறம், வெண்ணிறம், பொன்னிறம் உள்ள மதில்கள் சூழ்ந்த பழநியில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! வரிசையாக நின்று அருகில் வந்து கல் போன்ற மனம் உள்ள பொது மாதர்கள் செலுத்துகின்ற கண்களாகிய அம்புகளாலும், வண்டுகள் சுற்றுகின்ற கரும்புவில்லை யுடைய வளமிக்க மன்மதன் விடுத்த பூங்கணைகளாலும், மனநோய் அடைந்து, அறிவு நீங்கப் பெற்று, துன்பமுற்று, இயமனை அடையச் செய்யும் அத்தீய குணங்களையடைந்து, உயிர் இறந்து போகும். (இப்படி மாளாமல்) பிறவிக்கடலினின்றும் நீங்கி உயர்ந்த நல்ல கதியை அடியேன் பெறுவதற்கு உமது திருவருளைத் தந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

அணிபட்டணுகித் திணிபட்ட மனத்தவர்:—

அணி—வரிசை; போருக்குரிய சேனைகள் வரிசையாக நின்றலை அணிவகுத்தல் என்று கூறுவர். பொது மாதர், மாலை நேரத்தில் தெருவில் இளைஞர்கள் மீது கண் என்ற பாணத்தைத் தொடுத்து விடுத்துப் போர் புரிய நிற்பவர்களைப் போல் அணிவகுத்து நிற்பர். ஆடவரிடம் இரக்கங் காட்டாது அரக்க நெஞ்சுடன் பொருள் பறிப்பர். தம்மை விரும்பிய ஆடவர் தமது மனைவி மக்கள் வருந்துவார்கள் என்று சிறிதும் நினையாது வீடு நில புலம் முதலியவற்றை விற்று ஓட்டாண்டியாக வீதியில் அலையுமாறு புரிந்துவிடுவர். லட்ச லட்சமாகத் தந்தவன் கை வறண்டதும், நடுத்தலையில் குட்டி தம் வீட்டை விட்டு விரட்டுவர். அந்தோ! கல்மனம் படைத்தவர்.

விழிக் கணையாலும்:—

அம்மகளிர் இளைஞர்மீது தமது கூரிய விழியென்ற அம்பினை விடுப்பர், அக்கணையால் அழிந்தவர் பலர்.

அரிசுற்று கழைத்தவர்:—

தவர்—வில். மன்மதன் மனிதர்மீது அமர் தொடுக்க வரும்போது கரும்பு வில்லுடன் வருவான். வில் கரும்பு; நாண் கரும்பு; பாணம் அரும்பு. இந்த மூன்றையுங் கொண்டு இரும்பையும் உருகவைத்து விடுவான். மதனன் விடும் மலர்க்கணையும், மாதரிடும் விழிமலர்க் கணையும் துளைக்க மனிதன் துன்புறுகின்றான் என்றார்.

பிணிபட்டு உணர்வற்று அவமுற்று:—

பிணி—நோய். கட்டு—நோய்வாய்ப்பட்டு என்றும் அல்லது கட்டுப்பட்டு என்றுங் கொள்ளலாம். உள்ளம் பிணிபடுவதால் உணர்வு குன்றி விடுகின்றது, அதனால் கேடு அடைகின்றனர்.

இயமற் பெறுமக் குணமுற் றுயிர்மாணம்:—

தீவினை புரிந்தாரிடம் இயமன் வருவான். நல்வினை புரிந்தார்பால் அமரகணம் வரும்; சிவ புண்ணியம் மிகப் புரிந்தார்பால் சிவகணம் வரும்.

இயமன் எல்லாவற்றையும் அடக்குபவன். கூற்றுவன் உயிர் வேறு உடம்பு வேறு எனக் கூறுபடுத்துவோன். இயமதூதர் வந்து உயிரைப் பிரிப்பதனையே மரணம் என்று கூறுவர். சிவயோக நெறி நின்று, உயிர் வேறு உடம்பு வேறு எனத் தாமே பிரித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து, உடம்பு முகந்துகொண்ட வினை முடிந்தவுடன் யோக நெறியால், பிரமகபால வழியே சிவசோதி யுருவுடன் புறப்பட்டுப் போகும் நிலை சிவஞானிகட்கு உண்டு. அதனை மரணம் என்று கூறக்கூடாது. அது மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு.

“மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திடலாம் கண்டீர்”

—இராமலிங்கர்

பிறவிக் கடல் விட்டுயர் நற்கதி:—

பிறவியைப் பெருங்கடல் என்று ஆன்றோர் கூறுவார்கள். அத்துணை அச்சம் விளைப்பது ‘பிறவிப் பெருங் கடல்’ என்பர் திருவள்ளுவர். கடலைக் கடப்பது எத்துணை அரியது? அதுபோல் பிறவியைக் கடப்பதும் அரியது. இறைவன் திருவடி ஒன்றே அதற்குரிய அரிய புணை.

“உறவுமுறை மனைவிமக வெனுமலையில் எனதிதய
உருவுடைய மலினபவ சலராசி யேறவிடும்
உறுபுணையும்”

—சீர்பாதவகுப்பு

கப்பலோட்டிக்கு மீகாமன் என்று பேர். பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து நெடுங்காலமாகத் தத்தளிக்கும் உயிர்கள் தமது திருவடியாகிய புணையைப் பற்றியவுடன் அவர்களை முத்திக் கரையில் சேர்க்கின்றவன் முருகன். ஆதலின் அப்பரம கருணாநிதியை அருணகிரிநாதர் “சுவர்க்கலோக மீகாம சமஸ்த லோக பூபால” என்கின்றார்.

பிறவிப் பெருங்கடலில் மோகமாகிய சுழல் காற்றும், அகங்காரமான பாறையும், மதமாற்சர்யங்களாகிய முதலைகளும் சதா நம்மை இடர்ப்படுத்துகின்றன.

அம்மம்மா! ஆ! ஆ!! என்ன துன்பம். அளக்கரிய துன்பம்:
ஆற்றுதற் கொண்ணாதது!

இப்பிறவி என்னுமோர் இருட்கடலில் மூழ்கிநான்
என்னுமொரு மகரவாய்ப் பட்டு
இருவினை யெனுந்திரையின் எற்றுண்டு புற்புதம்
எனக்கொங்கை வரிசை காட்டும்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயல்சண்ட மாருதச்
சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்
சோராத ஆசையாம் கானாறு வான் நதி
கரந்ததென மேலும் ஆர்ப்பக்
கைப்பரிசு காரர்போல் அறிவான வங்கமும்
கைவிட்டு மதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக் காலர் வருவர் என்றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டும் எளியேன்
செப்பரிய முத்தியாம் கரைசேர வும்கருணை
செய்வையோ? சத்தாகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே. —தாயுமானார்

கணிநற் சொருபத்தை எடுத்து:—

கணி—வேங்கை மரம். வேங்கை மரம் குறிஞ்சி
நிலத்துக்கு உரியது. வள்ளிபிராட்டி பந்தபாசம் என்னும்
தீங்கையுறா வண்ணம் வேங்கையாகி நின்றான் விமலன்.
அது வெறுங் காட்டு மரம் அன்று. கலைஞான
மயமானது.

மலைக் கனி:—

மலையிலே விளைந்த பெண் கனி, வள்ளிபிராட்டி.
கனி—கனிந்தது. பக்குவமானது. வள்ளிபிராட்டியாகிய
ஆன்மாவும் இரு வினையொப்பும் மலபரிபாகமும் எய்தி
சத்திநிபாதம் உற்று, பரமான்மாவையடையும் பக்குவம்
உற்றாள் என்பதைக் கனி என்ற சொல் குறிப்பிடுகின்றது.

கணியுற்றிடுவோனே:—

கணி—கண்ணி, (கருதி). அந்த ஆன்மாவை
ஆட்கொள்ளவேண்டும் என்று கருதி இறைவன்
சென்றான்.

கமலத்தனையப் ப்ரணவத்துரையைக் கருதி:—

ப்ரணவம்-ப்ர நவம்: நவம்-புதுமை. ப்ர-விசேடம். சிறந்த புதிய புதிய ஆற்றலைத் தருவது பிரணவம். இம் மகாமந்திரத்தின் பொருளையறியாது பிரமதேவர் மயங்கினார். அவரே அறியாது மயங்கினால் அத்தனி மந்திரப் பொருளை நாம் அறிந்தோம் என்று எண்ணுவது முறையா? இக்கருத்தைக் கச்சியப்பர் கூறுகின்றார்.

தூமறைக் கெலாம் ஆதியும் அந்தமும் புகலும்
ஓமெனப்படும் ஓரெழுத் துண்மையை யுணரான்
தாமரைப் பெருங் கடவுளும் மயங்கினன் என்றால்
நாமினிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே.

தேவர் சிறை தீர்க்க வந்த திருவேல் இறைவன், அகந்தை கொண்ட திசைமுகனைச் சிறைசெய்து அருள் புரிந்தனர்.

பணியப்பணியப் பரமர்ப் பரவ:—

“வாக்கிற்கு அருணகிரி” என்று ஆன்றோர் கூறுவர். அருணகிரிநாதருடைய வாக்கு அற்புதமானது. அருள் மயமானது. அழகியது. சதுரப்பாடுடையது. இங்கே சொற்களை அவர் அடுக்கும் அழகைப் பாருங்கள். ‘பணியப் பணியப் பரமர்ப் பரவ’—பணி அப்பு அணி அ பரமர் என்று பிரித்துக் கொள்ளவும்.

பவளத் தவளக் கனகப் புரிசை:—

மதில்கட்குப் பவளம் போன்ற சிவப்பு வர்ணமும், வெண்கண்ணமும், பொன்போன்ற மஞ்சள் வர்ணமும் தீட்டி அழகு செய்துள்ளார்கள். அதனால் அம் மதில்கள் பவளம்போலும், வெள்ளிபோலும், பொன்போலும் பன்னிறங்களைத் தாங்கிக் காண்பார் கண்களையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்து கவின் செய்கின்றன.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளா! சிவகுருவே! பழநியப்பா! பிறவித் துன்பத்தை அறுத்துச் சிவகதி நல்கியருள்வீர்.

இருசெப் பெனவெற் பெனவட் டமுமொத்	
திளகிப் புளகித்	திடமொதர்
இடையைச் சுமையைப் பெறுதற் குறவுற்	
றிறுகக் குறுகிக்	குழல்சோரத்
தருமெய்ச் சுவையுற் றிதழைப் பருகித்	
தழுவிக் கடிசுற்	றணைமீதே
சருவிச் சருவிக் குனகித் தனகித்	
தவமற் றுழலக்	கடவேனோ
அரிபுத் திரசித் தஜனுக் கருமைக்	
குரியத் திருமைத்	துனவேளே
அடல்குக் குடநற் கொடிபெற் றெதிருற்	
றசுரக் கிளையைப்	பொருவோனே
பரிவுற் றரனுக் கருணற் பொருளைப்	
பயனுற் றறியப்	பகர்வோனே
பவனப் புவனச் செறிவுற் றுயர்மெய்ப்	
பழநிக் குமரப்	பெருமானே.

பதவுரை

அரி புத்திர-திருமாவின் மகனும், சித்தஜனுக்கு-சித்தத்தில் பிறந்தவனும் ஆகிய மதனனுக்கு, அருமைக்கு உரிய திருமைத்துனவேளே-அருமையான அழகிய மைத்துனராகிய வேளே! அடல் குக்குட நல்கொடி பெற்று-ஆண்மையுள்ள கோழியின் நல்ல கொடியைத் தாங்கி, எதிர் உற்ற அசுர கிளையை பொருவோனே! எதிர்த்து வந்த அசுரர் கூட்டங்களுடன் போர் புரிந்தவரே, பரிவு உற்று-அன்பு பூண்டு, அரனுக்கு-சிவமூர்த்திக்கு, அருளால் பொருளை-அருள் பாலிக்கும் நல்ல பொருளை, பயன் அற்று அரிய-அதன் பயனை உணர்ந்தறியும் வகையில், பகர்வோனே-உபதேசித்தவரே! பவனபுவன செறிவு உற்று உயர்-வாயு மண்டலம் வரையும் நிறைந்து உயர்ந்த, மெய் பழநி குமர-மெய்ம்மை விளங்கும் பழநியில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! இரு செப்பு என-இரண்டு செப்புக் குடங்கள் போலவும், வெற்பு என-மலைகள் போன்றும், வட்டமும் ஒத்து-வட்ட வடிவுடன் விளங்கி, இளகி புளகித்திடும்-இளகியும் பூரித்தும் உள்ள, மாதர் இடைச் சுமையை பெறுதற்கு-பெண்களுடைய இடைக்கு அழகிய சுமையாயுள்ள தனங்களைப் பெறும் பொருட்டு, உறவு உற்று-அம்மாதர்களிடம் நட்பு கொண்டு, இறுக குறுகி-நெருங்கி அணுகி, குழல் சோர-அவர்களுடைய கூந்தல் சோர்ந்து விழ-தரு மெய் சுவை உற்று-அவர்கள் தருகின்ற உடம்பின் இன்பத்தை அடைந்து, இதழை

பருகி-இதழின்பத்தை யனுபவித்து, தழுவி-அவர்களை அணைத்து, கடி சுற்று அணைமீதே-வாசனை யுலவுகின்ற சயனத்தின் மீது, சருவி சருவி-சரச வார்த்தைகள் கூறி சரசச் செயல் செய்து குனகி தனகி-கொஞ்சியும் சிணுங்கியும் பேசி, தவம் அற்று உழலக் கடவேனோ-தவ நிலையை விட்டு வீணே திரியக் கடவேனோ?

பொழிப்புரை

திருமாவின் மகனாக, அவருடைய இதயத்தில் பிறந்த மன்மதனுக்கு, அருமையும், அழகும் உடைய மைத்துனராகிய முருகவேளே! ஆண்மை மிகுந்த கோழிக் கொடியைத் தரித்து, எதிர்த்து வந்த அசுரருடைய கூட்டத்துடன் போர் புரிந்தவரே! அன்பு பூண்டு சிவபெருமானுக்கு அருள் நலமாகிய பிரணவப் பொருளை - அதன் பயனையறியும் பொருட்டு உபதேசித்தவரே! வாயு மண்டலம் வரை உயர்ந்து ஓங்கியுள்ள உண்மையுதவும் பழநித் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள குமார மூர்த்தியே! பெருமிதம் உடையவரே! இரண்டு செப்புக் குடங்களைப் போலவும், மலைகள் போலவும், வட்டமாகவும், இளகியும், பூரித்தும், பெண்கள் இடைக்குச் சுமையாகியும் உள்ள அழகிய தனங்களைப் பெறும் பொருட்டு உறவு கொண்டு, நன்கு அழுந்த நெருங்கி, அவர்களுடைய கூந்தல் சோருமாறு, அவர்கள் தந்த உடலின் இன்பத்தை யனுபவித்து, அவர்களது இதழைப் பருகி, தழுவிக்கொண்டு வாசனை மிக்க சயனத்தின்மீது, சரசச் செயல்கள் செய்து கொஞ்சியும் சிணுங்கியும் பேசி, தவநிலை விட்டு, வீணே திரியக் கடவேனோ?

விரிவுரை

இருசெப்பென வெற்பென.....இடைச் சுமையை:—

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் தனத்திற்கு 'இடையைச் சுமை' என்ற ஒரு புதுப் பெயர் சூட்டுகின்றார்.

அரிபுத்திர சித்தஜன்:—

சித்தம்-உளம், ஜம்-பிறத்தல். திருமாவின் சித்தத்தில் மன்மதன் பிறந்தபடியால் சித்தஜன் என்று பேர்

அமைந்தது. இவன் உலகில் உயிர்கள், உடம்பெடுப்பதற்கு உதவி புரிகின்றவன்.

அடல் குக்குட நற்கொடி பொருவோனே:—

கோழிக்கொடி நாதம். அருள் நாதம் எழுந்தவுடன் வினைக்கூட்டம் யாவும் ஒடுங்கிவிடும். அசுரர்கள் தீவினைத் தொகுதி.

பவனப் புவனச் செறிவுற்றுயர் மெய்ப்பழநி:—

புகழினால் விண்ணளவும் உயர்ந்தது பழநிமலை. தெய்விகம் பொருந்திய மலை. அடியவர்க்கு புரியும் அற்புதமலை.

கருத்துரை

பழநி மேவும் சிவகுருவே! தவநிலை தந்து அருள் புரிவாய்.

15

கடலைச் சிறைவைத் துமலர்ப் பொழிலிற்
 ப்ரமரத் தையுடற் பொறியிட் டுமடுக்
 கமலத் தைமலர்த் திவிடத் தையிரப் பவனுணாக்
 கருதிச் சருவிக் கயலைக் கயழுட்
 படுவித் துழையைக் கவனத் தடைசிக்
 கணையைக் கடைவித் துவடுத் தனையுப்
 பினின்மேவி

அடலைச் செயல்சத் தியையக் கினியிற்
 புகுவித் துயமப் ப்ரபுவைத் துகைவித்
 தரிகட் கம்விதிர்த் துமுறித் துமதித் தசகோரம்
 அலறப் பணிரத் நமணிக் குழையைச்
 சிலுகிட் டுமையிட் டொளிவிட் டுமருட்
 டுதலுற் றபொறிச் சியர்கட் கடையிற் படுவேனோ
 சடிலத் தவனிட் டவிசிட் டகுலத்
 தொருசெட் டியிடத் தினுதித் தருள்வித்
 தகருத் ரஜன்மப் பெயர் செப் பியிடப் பரிவாலே

சநகர்க் குமகஸ்த் யபுலஸ்த் யசநற்
 குமரர்க் குமநுக் க்ரகமெய்ப் பலகைச்
 சதுவுத் துநவப் புலவர்க் கும்விபத் தியில்ஞான
 படலத் துறுலக் கணலக் யதமிழ்த்
 த்ரயமத் திலகப் பொருள் வருத்தியினைப்
 பழுதற் றுணர்வித் தருள்வித் தகசற் குருநாதா
 பவளக் கொடிகற் றியபொற் கமுகிற்
 றலையிற் குலையிற் பலமுத் துதிர்செய்ப்
 பழநிப் பதிவெற் பினில்நிற் குமரப் பெருமானே.

பதவுரை

சடிலத்தவன் இட்ட-சடை முடியையுடைய சிவபெருமான்
 ஆணையிட்டவாறு, விசிட்ட குலத்து-மேன்மையுடைய குலத்திலே, ஒரு
 செட்டி இடத்தின் உதித்து-ஒரு செட்டியின்பால் தோன்றி, அருள்
 வித்தக-அருளும் ஞானமும் பூண்ட, ருத்ர ஜன்மப் பெயர்
 செப்பியிட-உருத்திர ஜன்மம் என்று பெயர் சூட்ட, பரிவாலே-அன்புடனே,
 சநகர்க்கும்-சநகர் என்பவருக்கும், அகஸ்த்ய-அகத்தியருக்கும்,
 புலஸ்த்ய-புலத்தியருக்கும், சநற்குமரர்க்கும்-சநற்குமரர் என்ற
 முனிவருக்கும், அநுக்ரக-அருள்பாலித்தவரே. மெய்ப்பலகை-உண்மைப்
 புலமையை உணர்த்தும் சங்கப்பலகை மீது வீற்றிருந்து, சதுபத்து
 நவப்பலவர்க்கும்-நாற்பத்தொன்பது புலவர்கட்கும், விபத்திலில்-வேறுபாடு
 இல்லாத முறையில், ஞான படலத்து உறு-ஞானப் பகுதியின் வழியேயுள்ள,
 லக்கண லக்ய தமிழ்த்ரயம் அத்தில்-இலக்கண இலக்கியங்களுடன்
 கூடிய முத்தமிழில், அகப்பொருள் வருத்தியினை-அகப்பொருள் என்ற
 நூலுக்கு விளக்கத்தை, பழுது அற்று உணர்வித்து அருள்-குற்றம் அற
 உணர்வித்து அருளிய, வித்தக-ஞானமூர்த்தியே! சற்குரு
 நாதா-உண்மைக் குருநாதரே! பவளக் கொடி சுற்றிய-பவளக் கொடி
 சுற்றிய, பொன் கமுகின் தலையில்-அழகிய பாக்கு மரத்தின் உச்சியில்,
 குலையில் பலமுத்து உதிர் செய்-குலையில் பல முத்துக்களைப் போன்ற
 அரும்புகள் உதிர்கின்ற, பழநி பதி வெற்பினில் நில்-பழநியம்பதியாகிய
 மலைமீது நின்றருளிய, குமர-குமார மூர்த்தியே! பெருமானே-
 பெருமையிற் சிறந்தவரே! கடலைச் சிறை வைத்து-கடலை ஒரு
 எல்லையைத் தாண்டாதவாறு சிறைப்படுத்தி, மலர் பொழிலில் ப்ரமபரதை
 உடல் பொறி இட்டு-பூஞ் சோலையில் வாழும் வண்டுகளின் உடம்பில்
 (தண்டனைக்கு அடையாளமாக) வரி ரேகைகளை அமைத்து, மடு
 கமலத்தை மலர்த்தி-மடுவிலேயுள்ள தாமரையை மலரச் செய்து வாடுமாறு
 புரிந்து, விடத்தை இரப்பவன் ஊணா கருதி-நஞ்சை பிச்சையெடுக்கும்
 சிவபிரானுக்கு உணவாக நினைத்து வைத்து, சருவி கயலை கறம்
 உள்படுவித்து-போராடுங் கயல்மீனை குளத்துக்குள் அடக்கி வைத்து,
 உழையை கவனத்து அடைசி-மானைக் காட்டில் அடையச் செய்து,

கணையை கடைவித்து-அம்பினை உலைக்களத்தில் கடைய வைத்து, வடுதனை உப்பினில் மேவி - மாவடுவை உப்பினில் ஊற வைத்து, அடலை செயல் சக்தியை அக்கினியில் புகுவித்து-வெற்றிச் செயல் கொண்ட வேற்படையை நெருப்பில் காய்ச்சுமாறு செய்து, யம்புரவை துகைவித்து-இயமனாகிய தலைவனை உதைப்பட்டு நகங்கும்படி செய்து, அரி கட்கம் விதிர்த்து முறித்து-ஒளி வீசும் வாளை ஆட்டமுற்று முறியவைத்து, மதித்த சகோரம் அலற பணி-மதித்தற்குரிய சகோரம் என்ற பறவையை அலறுமாறு செய்தும் இவ்வாறு இவ்வகைகளை வென்று அடக்கி) ரத்னமணி குழையை சிலுகிட்டு-இரத்னமணியாலாகிய தோட்டினுடன் போர் புரிந்து, மை இட்டு-மையை அணிந்து. ஒளிவிட்டு-ஒளிவீசி, மருட்டுதல் உற்ற-மருட்டுதலைச் செய்கின்ற, பொறிச்சியர்-இயந்திரம் போன்றவர்களாகிய விலை மாதர்களின், கண்கடை படுவேனோ-கடைக் கண்ணில் அடியேன் அகப்பட்டு அழிந்து போவேனோ?

பொழிப்புரை

சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் கட்டளை யிட்டபடி, மேன்மை பொருந்திய வைசிய குலத்திலே ஒரு செட்டியின்பால் தோன்றி, உருத்திரஜன்மன் என்ற பேர் தாங்கி, அருளும் ஞானமும் பூண்டு அன்பால் சநகர், அகத்தியர், புலத்தியர், சநற்குமாரர் என்ற முனிவர்களுக்கு அருள்புரிந்தவரே! உண்மைப் புலமையைத் தெரிவிக்கும் சங்கப் பலகைமீது அமர்ந்து, நாற்பத்தொன்பது புலவர்கட்கும் வேறுபாடு வரா வண்ணம் ஞானப் பகுதியின் வழியில் உள்ள இலக்கண இலக்கியத்துடன் கூடிய - முத்தமிழில் இறையனார் அகப்பொருள் என்ற நூலின் விளக்க உரையை குற்றமற உணர்வித்தருளிய ஞானமூர்த்தியே! உண்மையான குருபரனே! பவளக் கொடியானது சுற்றிக்கொண்டுள்ள அழகிய பாக்கு மரங்களின் உச்சியில் உள்ள குலைகளில், முத்துக்கள் பலஉதிர்வனபோல் அரும்புகள் உதிர்கின்ற பழநியம்பதி என்ற மலை மீது எழுந்தருளியுள்ள குமார்க்கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! (தனக்கு இணையில்லாமை யால்) கடலைச் சிறைவைத்தும் மலர்சோலையில் வாழும் வண்டுகளின் உடம்பில் தண்டனைக்கு அடையாளம் போன்ற கோடுகளையிட்டும், மடுவில் உள்ள தாமரை களை மலர்த்தி வாடுமாறு செய்தும், பலியேற்கும் சிவ பெருமானுக்கு நஞ்சினை உணவாகச் செய்தும்,

போர்புரிகின்ற கயல்மீனைக் குளங்களில் அமிழ்த்தியும், மானை வனத்தில் திரியுமாறு செய்தும், பாணத்தைக் கடையச் செய்தும் மாவடுவை உப்பினில் ஊறும்படிச் செய்தும் வீரச்செயலுடைய வேலை நெருப்பினில் காய்ச்சுமாறு செய்தும், இயமனை சிவபிரான் திருவடியால் உதைபட்டு நசுங்கச் செய்தும், ஒளிமிக்க வாளாயுதத்தை நடுங்கி முறியும்படி செய்தும், மதிக்கப்படுகின்ற சகோர பறவையை அலறுமாறு செய்தும் இரத்தினமணியாலாகிய தோட்டினுடன் போர்புரிந்து, மையிடப்பெற்று, ஒளி செய்து, ஆடவரை மருளச் செய்கின்ற பொது மாதர்களின் கடைக்கண்ணில் அடியேன் அகப்பட்டு அல்லலுறுவேனோ?

விரிவுரை

இந்தத் திருப்புகழின் முற்பகுதி விசித்திரமானது. நல்ல ஆற்றலுடன் வியக்குமாறு அருணகிரியார் நயங்களை அமைத்திருக்கின்றனர். மாதர்களின் கண்களுக்குப் புலவர்கள் எத்தனை உவமைப் பொருள்கள் கூறுவரோ அத்தனை பொருள்களையும் கூறி, அவைகட்கு ஒவ்வொரு வகையில் உள்ள இழிவையும் கூறி, கண்களுக்கு ஒவ்வாமையைக் காட்டித் தற்குறிப் பேற்றம் என்ற அணியை அழகு படுத்துகின்றனர்.

பெண்களின் கண்களுக்கு, கடல், வண்டு, தாமரை, நஞ்சு, மீன், மான், அம்பு, மாவடு, வேல், யமன், வாள் சகோரப்பறவை இந்தப் பன்னிரண்டு பொருள்களையும் உவமை கூறுவர். இவைகட்கு உள்ள குறைகளை மிக நயமாகச் சொல்லி, இவை கண்களுக்கு நிகராக மாட்டா எனக் கண்டித்து ஒதுக்குகின்றார் நம் அருணை முனிவர். கடலைச் சிறை வைத்து:—

கண்கள் விசாலமாக இருத்தல் வேண்டும்; அது கண்ணுக்கு ஒரு சிறப்பு. காசியில் எழுந்தருளியுள்ள அம்பிகைக்கு விசாலமான கண். அதனால் விசாலாட்சி என்ற அருமைத் திருநாமம் பூண்டனர்.

விசாலமான கடல் உவமைபெறும்; கடல்போன்ற அகன்ற கண் என்று புலவர்கள் புகழ்ந்து கூறுவர். கடல்

ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டு கரையால் தடைபட்டு சிறைபட்டுக் கிடக்கின்றது. அது முற்றிலும் பொருந்தும் உவமையாகாது. தனக்கு நிகராகாத கடலைக் கண் தண்டித்துச் சிறைபடுத்தியது என்று நயம் படக் கூறுகின்றார்.

மலர்ப்பொழிலிற் ப்ரமரத்தை உடற்பொறியிட்டு:—

வண்டு போன்ற கண் என்று கூறுவார்கள். வண்டு ஓயாமல் தேனை வேண்டி அலைந்து திரிந்து உழலும் இயல்பையுடையது. ஆதலின் தனக்கு நிகர் இல்லையென்று கருதிய கண், வண்டைத் தண்டித்தது; தண்டித்ததற்கு அடையாளம்போல் அதன் உடம்பில் வரிவரியாகச் சில கோடுகளையிட்டது.

இயல்பாகவுள்ள கோடுகளைத் தற்குறிப்பேற்றமாக இங்ஙனம் கூறுகின்றனர். உடல்பொறி—உடலிலுள்ள கோடு.

மடுக்கமலத்தை மலர்த்தியிட்டு:—

மடுவில் உள்ள தாமரை மலர்ந்து உதிர்ந்துவிடுந் தன்மையுடையது. அதனால் அது கண்ணுக்குத் தக்க உவமையாகாது. ஆகவே தாமரையை மலர்த்தி உதிர்த்து அழிக்கின்றன என்று உரைக்கின்றனர்.

விடத்தை இரப்பவன் ஊணாகக் கருதி:—

கண்களுக்கு விடத்தை உவமை கூறுவார். “விடம் உண்டவனை அழித்துவிடும். கண்கள் வருந்த வைத்து அடுத்தவனை இன்புறச் செய்யும். ஆதலின் நஞ்சு தனக்கு உவமையாகாது எனக் கருதி, அந்த நஞ்சினை பிச்சையேற்று உண்பவராகிய சிவமூர்த்திக்கு உணவாகத் தந்து விட்டது” என்கிறார். என்ன அழகான தற்குறிப் பேற்றம்.

கயலைக் கயம் உட்படுவித்து:—

கயல் மீன் சதா உணவு நசையால் அலையுந் தன்மையுடையது. தூண்டிலிலும் வீழ்ந்து மடியுந் தன்மையது; ஆதலின் தனக்கு மீன் நிகராகாது எனக் கருதிக் குளத்தில் நீருக்குள் அமிழுமாறு செய்துவிட்டது.

உழையைக் கவனத்தடைசி:—

உழை—மான். மான் மிரண்டு பார்ப்பதனால் கண்ணுக்கு உவமையாயிற்று. ஆனால் மிரட்சியில் சிறந்த குளிர்ச்சியின்மையினால் தனக்கு நிகரில்லை யெனக்கருதி மானைக் காட்டிற்கு ஓட்டியதாகச் சொல்லுகின்றார்.

கணையைக் கடைவித்து:—

கூர்மையை நோக்கிக் கண்களுக்குக் கணையை உவமை கூறுவர். ஆனால் கணை மிகவும் நீண்டிருப்பதனாலும், கொல்லுவதையே தொழிலாகவுடையதாலும் தனக்கு உவமையாகாது எனக் கருதி, அக்கணையைக் கொல்லன் பட்டறையில் கடைசல் படுமாறு தண்டித்தது.

வடுத்தனை உப்பினின் மேலி:

மாவடு பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாவது. மாவடுவைப் பிளந்துவிட்டுப் பார்த்தால் கண்போலவே காட்சி தரும். ஆனால் அதில் கருமையில்லாமையால் அம்மாவடுவை உப்பினில் ஊறுகாயாக ஊற வைத்து விட்டதாம்.

அடலைச் செயல் சக்தியை யக்கினியில் புகுவித்து:—

அடல்—வெற்றி. வெற்றிச் செயலுடைய வேல் எதிர்த்தவர் யாவரையுங் கொல்லுங் குணமுடையது. கண்கள் இன்பந் தரவல்லது. ஆதலின் நெருப்பில் புக வைத்தது. வேலைக் கொல்லர்கள் நெருப்பில் காய்ச்சி ஒழுங்கு செய்வார்.

யம்பரபுவைத் துகைவித்து:—

யமனையும் கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறுவர். யமனைப் போல் கண்கள் சிலரை வருத்தும் தன்மையுடையன. ஆனால் யமன் காலம் முடிந்தபோது மட்டுமே வருத்துந் தன்மையுடையவன். ஆதலின் தனக்கு நிகராகான் எனக் கருதி, சிவபெருமான் பாதமலரால் உதை பட்டு நொறுங்குமாறு செய்ததாம்.

அரிகட்கம் விதிர்த்து முறித்து:—

அரி—ஒளி, கட்கம்—வாள், விதிர்ப்பு—நடுக்கம், வாளை நடுங்க வைத்து முறித்தது.

மதித்த சகோரம் அலறப்பணி:—

சகோரம் என்ற பறவை நிலாவின் அமுத கிரணங்களை உணவாக கொள்ளும் சிறப்புடையது. அப்பறவை வட்ட வடிவானது. கண்ணுக்கு உவமை கூறப்படுவது. அப்புள் தனக்கு நிகரில்லை யெனக் கருதி அதனை அழ வைத்ததாம். இப்படி ஒன்றுமே தனக்கு நிகரில்லாமையுடைய கண்களின் சிறப்பை இனிது எடுத்து விளக்குகின்றார்.

ரத்னமணிக் குழையைச் சிலுகிட்டு:—

நவரத்தினத்தால் ஆகிய காதணிவரை நீண்டு அக்குழையுடன் போர்புரிவது போல கண் காட்சி தருகின்றது.

மையிட்டு ஒளிவிட்டு மருட்டுதல் உற்ற:—

அக்கண்கள், மையணிந்தும், ஒளிவீசியும் மருளுமாறு செய்து காழுகரை மயக்கும்.

கட்கடையில் படுவேனோ:—

இத்தகைய மாதரது கடைக்கண் பார்வையில் அடியேன் அகப்பட்டு அழியலாமோ? எனச் சுவாமிகள் முருகனிடம் முறையிடுகின்றனர்.

சுடலத்தவன் இட்ட:—

சடாமுடியுடைய சிவபெருமான் கட்டளையிட்ட வாறு, முருகன் மதுரையில் செட்டி மகளாக வந்து, சங்கப் பலகைமீது அமர்ந்து, சங்கப் புலவர்களது கலகந் தீர்த்து அருள்புரிந்தார்.

சநகர்:—

பிரம புத்திரர்களாகிய நால்வரில் ஒருவர்.

சநற்குமரர்:—

இவரும் பிரமபுத்திரர். தட்சிணாமூர்த்தியிடமும் முருகனிடமும் அருள் பெற்றவர்.

மெய்ப்பலகை:—

சங்கப்பலகை: பொற்றாமரையில் தெய்வத் தன்மையுடன் மிதக்கும் ஆற்றலுடையது. சிறந்த புலவரைத் தன்பால் ஏற்கும். ஏனையர் அதன்மீது அமர்ந்தால் குளத்தில் தள்ளிவிடும்.

ஞானப்படலம்:—

தமிழ் ஞானமயமானது. இது கடவுட் புலவராகிய சிவபெருமானே அகத்தியருக்கு உபதேசித்தது. ஆகவே சிவமொழி எனப்படும். சிவபெருமானும் முருகப் பெருமானும் வளம்பெறச் செய்தது தமிழ். தெய்வநலங்கனிந்தது தமிழ்.

“ஆதியிற் றமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு கூறனை வழத்துதூஉம்
போதமெய்க் ஞான நலம்பெற்ற பொருட்டே”

—தொல்காப்பியம் (பாயிரம்)

உருத்ரஜன்மர் வரலாறு

காலக் கோட்பாட்டினால் தமிழில் இருந்த பொருள் இலக்கணஞ் சிதைந்து மறைந்தது. அது கண்டு பாண்டியன் வருந்தினான். சோமசுந்தரக் கடவுள் அவனுடைய அலக்கண தீர்ப்பான் வேண்டி பொருள் இலக்கணமாக இறையனார் அகப்பொருள் என்ற அறுபது சூத்திரங்கள் அடங்கிய அரிய நூலை யருளிச் செய்து வழங்கினார். அந்நூலுக்குச் சங்கப் புலவர்கள் வேறு வேறு உரைகள் செய்தார்கள். தாம் தாம் செய்த உரையே உயர்ந்தது என அவர்கட்குள்ளேயே கலகம் பிறந்தது. எல்லாரும் சோமசுந்தரப் பெருமான் திருமுன் சென்று “ஐயனே! எங்கள் கலகந் தீர்த்து உலகமுய்ய அருள் செய்வாய்” என்று வேண்டி நின்றார்கள்.

சொக்கலிங்கத்தினின்று இறைவன் ஒரு புலவர் வடிவில் தோன்றி, “புலவர்களே! நீவிர் வருந்தற்க. இம் மதுரை மாநகரில் வணிகர் குலத்தில் தனபதி என்பானுக்கும் குணசாலினிக்கும் தவத்தால் தோன்றிய ஒரு தெய்வப் புதல்வன் இருக்கின்றான். அவன் ஊமை.

அத் திருமகன்பால் உமது உரைகளை யுரையின்; அவன் எது உயர்ந்தது என உறுதியாக அறுதியிட்டு அறிவிப்பான்” என்று அருளிச் செய்தனர்.

புலவர்கள், “பெருமானே! ஊமை மகன் எங்ஙனம் உரைப்பான்?” என்று ஐயுற்று வினவினார்கள். இறைவன், “புலவீர்காள்! நீவிர் சென்று கேண்மின். அவன் சொல்லாழமும் பொருளாழமும் நன்குணர்ந்து நிறுத்து நுனித்து உணர்த்துவான்” என்றருளிச் செய்தனர். சங்கப் புலவர்கள் மேளந் தாளம் குடை விருது சாமரை பல்லக்கு முதலிய வரிசைப் பொருள்களுடன் சென்று உருத்ர ஜன்மர் என்ற அந்தச் செட்டிக் குமரனைப் பணிந்து, செஞ்சந்தனம் பூசி, செம்பட்டு ஆடையும், செம்மலர் மாலையும் புனைவித்து, பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொணர்ந்து சங்கப் பலகைமீது எழுந்தருளச் செய்து, சுற்றிலும் அமர்ந்து, தத்தம் உரைகளை யுரைப்பாராயினார்கள்.

சிலர் கூறும் உரைகளைக் கேட்டு அந்த ஊமைச் சிறுவன் முகத்தைச் சுளித்தனன்; சிலர் கூறும் உரைகளைக் கேட்டு உதட்டை யசைத்தனன்; சிலர் கூறும் உரைகளைச் சில இடத்தில் ஆமோதிப்பான்போல் சிறிது தலையை அசைத்தான்; சிலர் கூறும் உரைகளைக் கேட்டுக் கண் மலர்ந்து பார்த்தனன்.

நக்கீரன், கபிலன், பரணன் என்ற முப்பெரும் புலவர்களது உரைகளைக் கேட்டு அடிமுதல் முடிவரை உடல் புளகிதமுற்று, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, சிரம் அசைத்து கரந்தட்டி மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து ஆமோதித்தனன்.

நுழைந்தான்பொருள் தொறுஞ் சொற்றொரும் நுண்தீஞ்கலை
யுண்டே

தழைந்தானுடல் புலனைந்தினுந் தனித்தான்சிரம் பணித்தான்
குழைந்தான்விழி வழிவேலையுட் குளித்தான்தனை யளித்தான்
விழைந்தான்புரி தவபேற்றினை விளைத்தான்களி திளைத்தான்.

இவ்வாறு அப்புலவர்கள்பால் விளைந்த கலகந் தீர்த்து உலகம் உய்ய அருள் புரிந்தான்.

முருகவேள் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத பெருந்தகை, 'பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்' என்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரம் பெற்றவர்கள் பலர்; அவர்கள் அபர சுப்பிரமணியர் எனப்படுவர். அவருள் ஒருவர் உருத்திரஜன்மராக வந்தனர். முருகவேளது அருள் தாங்கி வந்தபடியால் முருகனே வந்ததாக அருணகிரியார் கூறுகின்றார் எனத்தெளிக.

“ஏழேழு பேர்கள் கூற வருபொரு ளதிகாரம்

ஈடாய ஊமர்போல வணிகரில்

ஊடாடி யாலவாயில் விதிசெய்த

லீலா விசார தீர வரதர

குருநாதா”

—(சீரான) திருப்புகழ்

கருத்துரை

சங்கப் புலவர் கலகந் தீர்த்த பழநிப்பதிப் பரம நாயகனே! மாதர் கண்கள் புரியுங் கலகத்தையுந் தீர்த்து அடியேனைக் காத்தருள்வீர்.

16

தகைமைத் தனியிற் பகைகற் றுறுகைத்

தநுமுட் டவளைப்

பவனாலே

தரளத் திரளிற் புரளக் கரளத்

தமரத் திமிரக்

கடலாலே

உகைமுத் தமிழுத் ததெனப் பகல்புக்

கொளிமட் குமிகைப்

பொழுதாலே

உரையற் றுணர்வற் றுயிரெய்த் தகொடிக்

குனநற் பிணையற்

றரவேணும்

தகைபத் துழுகக் கமலத் தனைமுற்

சிறையிட் டபகைத்

திறல்வீரா

திகழ்கற் பகமிட் டவனக் கனகத்

திருவுக் குருகிக்

குழைமார்ப

பகலக் கிரணப் பரணச் சடிலப்

பரமார்க் கொருசொற்

பகர்வோனே

பவனப் புவனச் செறிவுற் றுயர்மெய்ப்
பழநிக் குமரப்

பெருமானே.

பதவுரை

திசை பத்தும் உக-திசைகள் பத்தும் கலங்குமாறு, கமலத்தனை-பிரமதேவனை, முன் சிறை இட்ட-முன்னாளில் சிறையில் அடைத்த, பகை திறல் வீரா-பகைமைத் திறத்தைக் கொண்ட வீரரே! திகழ் கற்பகம் இட்ட வன-விளங்குகின்ற கற்பக மரங்கள் நிறைந்த சோலையுடன் கூடிய, கனக திருவுக்கு உருகி - பொன்னுலக மாதாகிய தெய்வயானையம்மைமீது மனம் உருகி, குழை மார்பா-குழைந்து தழுவிக் கொண்ட திருமார்பினரே, பகல கிரண பரண சடில-ஞாயிறு போல ஒளியுடைய பாரமான சடை முடியுடைய, பரமார்க்கு ஒரு சொல் பகர்வோனே-சிவ பெருமானுக்கு ஓம் என்ற ஒரு மொழிப் பொருள் உபதேசித்தவரே! பவன புவன செறிவு உற்று உயர்-வாயு மண்டலம் வரை நிறைந்து உயர்ந்த, மெய் பழநி குமர-மெய்மை நிறைந்த பழநியம்பதியில் மேவும் குமாரக்கடவுளே! பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தகைமை தனியில்-தகுந்த தனியான சமயத்தில், பகை கற்று-என் மீது பகைமைகொண்டு, உறுகை தநு முட்ட வளைப்பானாலே-தனது கையில் உள்ள வில்லை முழுவதும் வளைக்கும் மன்மதனாலும், தரள திரளில் புரள்-முத்துக்களின் புரைகள் புரள்கின்றதும், அக்கரள-அந்த நஞ்சுக்குப் பிறப்பிடமானதும், தமர திமிர கடலாலே-ஒலிக்கின்றதும் இருள் நிறைந்ததுமான சமுத்திரத்தாலும், உகை முத்தம் மிகுந்தது என-நட்சத்திரங்கள் முத்துக்கள் நிறைந்ததுபோல் காட்சிதர, பகல் புக்கு ஒளி மட்கு-பகல்போய் ஒளி குறைந்து, மிகை பொழுதாலே-இரவுப் பொழுதினாலும், உரை அற்று-சொற்கள் அற்றும், உணர்வு அற்று-உணர்வு அழிந்தும், உயிர் எய்த்த கொடிக்கு-உயிரானது இளைத்த கொடியாகிய எனக்கு, உன நல் பிணையல் தரவேணும்-உன்னுடைய நல்ல மாலையைத் தந்தருள வேணும்.

பொழிப்புரை

திசைகள் பத்தும் கலங்கும்படி, தாமரை மலரில் வாழும் பிரமதேவனை முன்னாள் சிறையில் இட்டு (அவனுடைய அறியாமையைப்) பகைத்த வீரமூர்த்தியே! விளங்கும்படியான கற்பக மரங்கள் நிறைந்த சோலையுடன் கூடிய பொன்னுலக மாதாகிய தெய்வ யானையம்மைக்கு உள்ளம் உருகி உடல் குழையத் தழுவிய திருமார்பினரே! சூரிய ஒளி கொண்ட பாரச் சடைமுடியுடைய பரமசிவத்துக்கு ஒரு மொழிப்

பொருளை உபதேசித்தவரே! வாயுமண்டலம் வரை உயர்ந்து, உண்மை நிறைந்த பழநி மலைமீது வாழும் குமாரக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! தகுந்த தனிமையில் என்மீது பகை கொண்டு, தனது கரத்திலுள்ள வில்லை நன்கு வளைக்கின்ற மன்மதனாலும், முத்துக்களின் கூட்டம் புரள்கின்றதும் விஷத்தின் பிறப்பிடமும், ஒலி செய்வதும் இருள் நிறைந்ததுமாகிய கடலினாலும், நட்சத்திரங்கள் முத்துக்கள் நிறைந்தது போல நிரம்பி, பகல்போய் ஒளி மழுங்கி நிற்கும் இரவுப் பொழுதினாலும், உரையற்றும், உணர்வு அற்றும், உயிர் இளைத்தும் நிற்கும் கொடியாகிய எனக்குத் தேவரீருடைய மலர் மாலையைத் தருவீராக.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழ் நாயகி நாயக முறையில் பாடியது. அருணகிரியார் தன்னை நாயகியாக அமைத்து முருகனிடம் மலர் மாலையை வேண்டுகின்றார்.

தகைமைத்தனியில்:—

தன்னந் தனியான நேரத்தில் காதலருக்குப் பிரிவுத் துன்பம் அதிகப்படும்.. அத்தனிமையில் மன்மதன் மலர்க்கணையேவித் துன்புறுத்துவான்.

பகை கற்றுறு கைத் தநு முட்ட வளைப்பவனாலும்:—

என்மீது பகைபூண்டு தன் கையிலுள்ள கரும்பு வில்லை முழுதும் வளைத்து மதனன் மலர்க்கணையை யேவுகின்றான்.

தரளத் திரளில் புரள:—

கடல் முத்துக்குப் பிறப்பிடம். முத்துக்கள் குவியலாக அக்கடலில் புரள்கின்றன.

கரள:—

கரளம்—விடம்: ஆலகால விடத்திற்குப் பிறப்பிடம் கடல்.

தமரம்:—

தமரம்—ஒலி, கடல் சதா ஒலிக்கின்றது.

திமிரம்:—

இருள் நிறைந்தது கடல். “திமிர உததி” என்ற திருப்புகழையுங் காணுக. கடல் ஓசை காதலர்க்குப் பிரிவுத் துன்பத்தை மிகுதிப் படுத்தும்.

“துள்ளுமத வேள்கைக் கணையாலே
தொல்லைநெடுநீலக் கடலாலே”

—திருப்புகழ்

உகைமுத்த மிகுத்ததென:—

உற்கை என்ற சொல் உகையென வந்தது. உற்கை நட்சத்திரம். இரவில் நட்சத்திரங்கள் வானில் முத்துக்கள் பதியவைத்தது போல் அழகு செய்யும்.

இரவு நேரம் வேட்கையை மிகுவிக்கும். இவ்வாறு அடியேன் மன்மதனாலும், கடலாலும், இரவாலும் துன்புறுகின்றேன் - என்கிறார்.

உரையற் றுணர்வற் றுயிரெய்த்த கொடிக்கு:—

கொடி போன்ற எனக்குக் கொழுகொம்பு தேவரீர், உரையற்றும் உணர்வு அற்றும் உயிர் இளைப்புற்றும் வாடுகின்றேன்.

உனநல் பிணையல் தரவேணும்:—

தனித்து வாடும் பெண்ணாகிய எனக்கு உமது திருமார்பில் உள்ள மலர் மாலையைத் தந்து அருள வேணும்.

திகை பத்து முகக் கமலத் தனை.....திறல் வீரா:—

பிரமதேவன் பிரணவப் பொருளையறியாது திகைத்த போது, பத்துத் திசைகளும் கலங்குமாறு குட்டி, முன்னாள் சிறையில் அடைத்து, அவனுடைய அறியாமையைப் பகைத்த வீரமூர்த்தியாக முருகவேள் விளங்குகின்றான்.

திகழ் கற்பகமிட்ட வன.....மாற்பா:—

திகழ்கின்ற கற்பக வனத்தினால் விளங்குகின்ற பொன்னுலகத்தில் வளர்ந்த தெய்வயானையம்மையை

உள்ளம் உருகிக் குழைந்து தழுவுகின்ற திருமார்பை
யுடையவர்

பகலக் கிரணப் பரண.....பகர்வோனே:—

சூரிய கிரணம் போன்ற சிவந்த சடைமுடியுடைய
சிவமூர்த்திக்கு, ஒரு மொழியை உபதேசித்த உத்தம
குருமூர்த்தி.

பவனப் புவன.....பெருமானே:—

பவனம்-வாயு. புவனம்-உலகம். வாயுமண்டலம்
வரை புகழால் உயர்ந்த பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள
குமாரக் கடவுள்.

கருத்துரை

பழநிப் பெருமானே! தனிமையால் வாடும்
பெண்மணியான எனக்கு உனது திருமாலையைத் தந்து
அருள்வீர்.

17

புடைசெப் பெனமுத் தணிகச் சறவுட்	
பொருமிக் கலசத்	திணையாய
புளகக் களபக் கெருவத் தனமெய்ப்	
புணரத் தலையிட்	டமரேசெய்
அடைவிற் றினமுற் றவசப் படுமெற்	
கறிவிற் பதடிக்	னகவமா
அசடற் குயர்வொப் பதில்நற் க்ருபையுற்	
றடிமைக் கொருசொற்	புகல்வாயே
குடமொத் தகடக் கரடக் கலுழிக்	
குணமெய்க் களிறுக்	கிளையோனே
குடிபுக் கிடமிட் டசுரப் படையைக்	
குறுகித் தகரப்	பொரும்வேலா
படலைச் செறிநற் கதலிக் குலையிற்	
பழமுற் றொழுகப்	
பழனக் கரையிற் கழைமுத் துகுநற்	
பழநிக் குமரப்	பெருமானே.

பதவுரை

குடம் ஓத்த கட கரட கலுழி-குடம் போன்ற மத்தகத்தினின்றும் மதநீர் ஒழுகுகின்ற, குணம் மெய் களிறுக்கு-குணமும் மெய்ம்மையும் உடைய விநாயகமூர்த்திக்கு, இளையோனே-தம்பியே! குடிபுக்கிட-தேவர்கள் தமது உலகிற் குடிபுகுமாறு, மீண்டு அசுரபடையை-நெருங்கிய அசுர சேனையை, குறுகி தகர நெருங்கி - அச்சேனை யழியுமாறு, பொரும் வேலா-போர் புரிந்த வேலாயுதத்தை யுடையவரே! படலை செறி-பறந்து நெருங்கியுள்ள, நல் கதலி குலையில் பழம்-நல்ல வாழைக் குலையில் பழங்கள், முற்று ஒழுக-முதிர்ந்து தேன் ஒழுகவும், புனல் சேர் நீள்-தண்ணீர் நிறைந்து நீண்ட, பழன கரையில்-வயல்களின் கரையில், கழை முத்து உகு-மூங்கிலின் முத்து உதிர்கின்ற, நல் பழநி குமர-நல்ல பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற குமார மூர்த்தியே! பெருமாளே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! புடை செப்பு என-பருத்துள்ள சிமிழ் போன்று, முத்து அணி-முத்து மணிமாலை அணிந்த, கச்ச அற-இரவிக்கை கிழியும்படி, உள்பொருமி-உள்ளே விம்மி, கலசத்து இணை ஆய-கலசத்துக்கு நிகராகி, புளக-பூரித்து, களப-சந்தனக் கலவை தரித்து, கெருவ தன-செருக்குற்ற கொங்கைகள் சேர்ந்த, மெய்புணர தலை இட்டு-சரீரத்தைப் புணர்தற்கு முனைந்து நின்று, அமரே செய்-கலவிப் போர் புரிகின்ற, அடைவில் தினம் உற்று-ஒழுக்க முறையைத் தினமும் கொண்டு, அவசப்படும்-மயக்கம் பூணும், எற்கு-என்மீது, அறிவு இல் பதடிக்கு-அறிவில்லாத பதர் போன்றவன்மீது, அவம் ஆன அசுடற்கு-விண்ண மூடன் மீது, உயர்வு ஒன்பது இல்-உயர்வும் ஒப்பும் இல்லாத, நல்க்ருபை உற்று-இனிய கருணையை வைத்து, அடிமைக்கு ஒரு சொல் புகல்வாயே-அடியேனுக்கு ஒரு மொழியை உபதேசித்தருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

குடம் போன்ற மத்தகத்தினின்றும் மதநீர், கலங்கல் நீர் போல் வழிகின்ற, அருட்குணமும் மெய்ம்மையும் உடைய ஆனைமுகக் கடவுளுக்கு இளையவரே! தேவர்கள் தமது பொன்னுலகில் குடிபுகுமாறு நெருங்கிவந்த அசுர சேனையை அணுகி அவை யழியுமாறு போர் புரிந்த வேலாயுதரே! பரந்த அடர்ந்துள்ள நல்ல வாழைக் குலையில் பழங்கள் முதிர்ந்து தேன் ஒழுக நீர் சேர்ந்து நீண்ட வயல்களின் கரையில் மூங்கில்களின் முத்துக்கள் உதிர்கின்ற நல்ல பழநியம்பதியில் வாழும் குமார மூர்த்தியே! பெருமிதம் உடையவரே! பருத்துள்ளதும் சிமிழ்போன்றதும் முத்துமணி மாலையை யணியப் பெற்றதும், இரவிக்கை

கிழியுமாறு உள்ளே விம்மியிருப்பதும், கலசம் போன்று பூரித்ததும், சந்தனக்கலவை யணிந்ததும் செருக்குற்றது மாகிய தனத்துடன் கூடிய உடலைப் புணர்தற்கு முனைந்து நின்று கலவிப் போர் புரிகின்ற தன்மையை நாடோறும் கொண்டு மயங்குகின்ற என்மீது, அறிவிலா பதராகிய அடியேன்மீது, வீணான மூடன்மீது, உயர்வும் ஒப்பும் இல்லாத நல்ல கருணையைக் காட்டி, அடிமையாகிய இச்சிறியேனுக்கு ஒரு மொழிப் பொருளை உபதேசித்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

உயர்வொப்பதில் நற்கிருபையுற்று:—

உயிர்கள் மீது இறைவன் வைத்துள்ள கருணைக்கு உயர்வும் ஒப்பும் கிடையாது. ஒவ்வொரு கணமும் உயிர்களை விட்டுப்பிரியாமல் அவற்றின் நன்மையை நாடிக் கருணை பொழிந்த வண்ணம் இறைவன் துணை புரிகின்றான். அக்கருணைக்குச் சமானம் ஏது?

“கருணை நிறைந்து அகம்புறமும் துளும்பி வழிந்து

உயிர்க் கெல்லாம் களைகணாகித்

தெருள் நிறைந்த இன்பநிலை வளர்க்கின்ற

கண்ணுடையோய்”

—திருவருட்பா

அடிமைக்கொரு சொல் புகல்வாயே:—

ஒரு சொல்—ஒரு மொழியாகிய பிரணவம். அருணகிரிநாதர் பிரணவ உபதேசத்தை இறைவன்பால் வேண்டுகின்றார்.

“ஓமெழுத்தி லன்பு

ஓவியத்தி லந்த

மிகவூறி

மருள்வாயே”

—(காமியத்தழுந்தி) திருப்புகழ்

குடமொத்த.....களிறுக் கிளையோனே:—

இங்கே விநாயகரைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். யானைக்குக் கன்னமதம் கரமடதம் கபோலமதம் என்று மும்மதங்கள் உண்டு. இங்கே விநாயகருக்கு இச்சாசக்தி,

கிரியாசக்தி, ஞான சக்தி என்ற முச்சக்திகள் உண்டு. அருட் குணங்களையுடையவர்; உண்மைப் பொருளானவர். இத்தகைய ஞான விநாயகருடைய இளைய சகோதரர் முருகர் என்று அழகாகக் கூறுகின்றார்.

படலைச் செறிநற் கதலி.....முத்துகு நற்பழநி:—

பழநியின் வளமையை இந்த இரண்டு அடிகளில் மிக அழகாகச் சுவாமிகள் வருணிக்கின்றார். பரந்து அடர்ந்து நிற்கின்ற வாழை மரங்களில் நன்கு பழுத்து நிற்கும் குலைகளில் தேன்வழிந்து வயல்களில் விழுகின்றது. வயலின் அருகில் உள்ள மூங்கில்கள் முத்துக்களை உதிர்க்கின்றன.

கருத்துரை

விநாயகருக்கு இளையவரே! பழநிப் பரம் பொருளே! அடியேனுக்கு ஒரு மொழியை உபதேசிக்க வேண்டும்.

18

கரிய பெரிய எருமை கடவு	
கடிய கொடிய	திரிகுலன்
கறுவி யிறுகு கயிறொ டுயிர்கள்	
கழிய முடுகி	எழுகாலந்
திரியு நரியு மெரியு முரிமை	
தெரிய விரவி	யணுகாதே
செறிவு மறிவு முறவு மனைய	
திகழு மடிகள்	தரவேணும்
பரிய வரையி னரிவை மருவு	
பரம ரருளு	முருகோனே
பழன முழவர் கொழுவி லெழுது	
பழைய பழநி	யமர்வோனே
அரிய மயனும் வெருவ வருவ	
அரிய கிரியை	எறிவோனே
அயிலு மயிலு மறமு நிறமும்	
அழகு முடைய	பெருமானே.

பதவுரை

பரிய வரையின் அரிவை மருவு-பருத்த மலையாகிய இமவானுடைய புதல்வியாகிய உமாதேவியார் மணந்த, பரமர் அருளும்-சிவபெருமான் பெற்ற, முருகோனே-குழந்தையே! பழனம்-வயலில், உழவர்-உழவுத் தொழிலாளர், கொழுவில் எழுது-ஏர்க்கால் கொண்டு அழுந்திப் பதியுமாறு உழுகின்ற, பழைய பழநி அமர்வோனே-பழைமையான பழநிப் பதியில் வீற்றிருப்பவரே! அரியும்-திருமாலும், அயனும்-பிரமதேவனும், வெருவ-அஞ்சி நிற்க, உருவ அரிய கிரியை-ஊடுருவிச் செல்லும்படி மாயைவல்ல கிரவுஞ்ச மலையை, எறிவோனே-வேலால் எறிந்தவரே! அயிலும்-வேலும், மயிலும்-மயில் வாகனமும், அறமும்-தருமமும், நிறமும்-ஒளியும், அழகும் உடைய-நல்ல அழகும் படைத்த, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கரிய பெரிய - கருமை நிறங் கொண்ட பெரிய உருவமுடைய, எருமை கடவு-எருமையைச் செலுத்துகின்ற, கடிய கொடிய-கடுமையும் கொடுமையும் உடைய, திரிகுலன்-முத்தலைச் சூலத்தையேந்திய இயமன், கறுவி-கோபித்து, இறுகு கயிறொடு-நெருக்கிப் பிடிக்கும் பாசக்கயிற்றுடன், உயிர்கள் கழிய முடுகி எழுகாலம்-உயிர்கள் நீங்கும்படி வேகமாக எழுந்து வரும்போது, திரியும் நரியும்-திரிகின்ற நரியும், எரியும்-நெருப்பும், உரிமை தெரிய விரவி அணுகாதே-தமக்குள்ள உரிமையைக் காட்டி நெருங்கி வராதபடி, செறிவும்-நிறைவும், அறிவும்-அறிவும், உறவும் அனைய-உறவும் போன்ற, திகழும் அடிகள்-உமது அழகிய திருவடிகளை, தர வேணும்-தந்தருள வேணும்.

பொழிப்புரை

பருத்த மலையாகிய இமவானுடைய புதல்வி பார்வதியை மணந்த பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் பெற்ற முருகக் கடவுளே! வயலில் உழுகின்றவர்கள் ஏர்க்காலில் ஆழமாகப் பதித்து உழுகின்ற பழைமையான பழநியம்பதியில் வீற்றிருப்பவரே! மாலும் பிரமாவும் அஞ்சும்படி மாயை வல்ல கிரவுஞ்ச மலை பிளக்குமாறு வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! வேலும் மயிலும் அறமும் ஒளியும் அழகும் படைத்த பெருமிதமுடையவரே! கருமை நிறத்துடன் பெரிய வடிவுடைய எருமை மீது ஏறி அதனைச் செலுத்துகின்ற, கடுமையும் கொடுமையும் உடைய முத்தலைச் சூலத்தை யேந்திய இயமன் கோபித்து இறுக்கிப் பிடிக்கின்ற பாசக்கயிற்றினை எடுத்துக் கொண்டு, உயிர்கள் நீங்கும்படி வேகமாக வரும்போது, திரிகின்ற நரியும் நெருப்பும் தமது உரிமையைக் காட்டி

என்பால் நெருங்கி வராமுன், நிறைவும் அறிவும் உறவும் உடைய உமது அழகிய அடிமலரைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

கரிய பெரிய எருமை:—

இயமனுடைய வாகனமாகிய எருமை பல்லாயிரம் அமாவாசையை வடிகட்டிப் பிழிந்து பூசியது போன்ற நிறமும் ஆலகாலவிஷத்தைத் திரட்டி நீட்டி வைத்தது போன்ற கொம்பும் பார்த்த மாத்திரத்தில் பச்சை மரமும் தீப்பிடிக்கின்றபடி நெருப்பைப் பொழியும் கொடுமையான கண்களையும் உடையது.

“தமர குரங்குகளும் காரிருட் பிழம்பு

மெழுகிய அங்கமும் பார்வையில் கொளுந்தும்

தழலுமிழ் கண்களும் காளமொத்த கொம்பும்

உளகதக்கட மாமேல்”

—திருப்புகழ்

உலகில் உள்ள எருமைகள் மழை பொழிந்தாலும் அசையா; கார் வந்தாலும் புகைவண்டி வந்தாலும் விலகா; பரம தைரியமாக நிற்கும். இயமனுடைய எருமைக்கு எத்துணைத் தைரியம் இருக்கும்?

கடிய கொடிய திரிகுலன்:—

இயமன் முத்தலைச் சூலத்தை ஏந்தியவன்; சூரியனுடைய புதல்வன்! சிவபெருமானுடைய அருளாணையைத் தாங்கி வினைமுடிவில் வந்து உயிர்களைப் பற்றுபவன். அந்த வகையில் இளைய ரென்றும், மணமகன் என்றும், அரசன் என்றும், ஒரு குடிக்கு ஒரு மகன் என்றும் தயவு தாட்சண்யம் இன்றி கடுமையுடனும் கொடுமையுடனும் வந்து நிற்பவன்.

கறுவி இறுகு கறிநொடுயிர்கள் கழிய முடுகி எழுகாலம்:—

இயமனார் புண்ணியஞ் செய்பவரிடம் சாந்த முடையவராகவும் பாவிகளிடம் கோரவடிவினராகவும் கோபத்துடனும் வருவார். பிராணவாயுவுடன் சேர்த்துப் பாசக் கயிற்றால் கட்டி உயிரை இழுத்து உடம்பினின்று வேறுபடுத்துவர். அதனால் “கூற்றுவன்” எனப்படுவார். எல்லாவற்றையும் அடக்குவதனால் “இயமன்” என்றும்

முடிவைச் செய்வதனால் “அந்தகன்” என்றும் வேகமுடையவராதலால் “சண்டன்” என்றும் பேர் பெறுவர். உயிர்களின் முடிவு காலத்தில் வந்து நிற்பர்.

“முதலவினை முடிவிலிரு பிறையெயிறு கயிறு கொடு
முதுவடவை விழிகழல வருகாலதாதர்” —திருவகுப்பு(1)

சிறந்த உயிர்களைப் பற்ற இயமனே வருவார். ஏனைய உயிர்களைப் பற்ற இயம தூதுவர் வருவர். சத்தியவானைப் பற்ற அறக்கடவுளே வந்தார். இன்றும் தகுதியுள்ளவர்களைப் பெரிய அதிகாரிகளே நேரில் வந்து கைது செய்வர்.

திரியும் நரியும் எரியும் உரிமை தெரிய விரவி அணுகாதே:—

காட்டில் தமது விருப்பம் போல் திரியும் இயல்புடையவை நரிகள். ஒருவருக்கும் அடங்காதவை. இறந்த பிணங்களைப் பிரியமாக உண்ணும் இயல்புடையவை. வேளை தவறாமல் உண்டும் சற்றும் இளைக்கா வண்ணம் பாதுகாத்தும் வந்த இந்த உடம்பு முடிவில் நெருப்புக்கு இரையாகி விடுகின்றது. அந்தோ! என்ன என்ன வண்ணமாக வளர்த்த அருமையான உடம்பு! எந்த எந்த வகையிலோ அலங்கரித்த உடம்பு; ஆ! ஆ! நெருப்பில் வெந்து பிடிசாம்பலாகி விடுகின்றது.

நாம் தினம் தினம் காலந் தவறாமலும் சுவையாகப் பார்த்தும் பிறருக்கு ஈயாமலுங்கூட உண்டு வளர்க்கின்ற இந்த வுடம்பை நாயும் நரியும் எரியும் பார்த்து “ஏ மனிதனே! நன்றாக இதனை வளர்ப்பாயாக; முடிவில் இது எனக்குத்தானே?” என்று கூறி வாயூறி நிற்கும்.

எரியெனக் கென்னும் புழுவோ எனக்கெனும் இந்த மண்ணும் சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ எனக்கெனும் தான் புசிக்க நரியெனக் கென்னும் புன்னாய் எனக்கெனும் இந் நாறுடலைப் பிரியமுடன் வளர்த்தேன் இதனால் என்ன பேறெனக்கே.

—பட்டினத்தார்

“முருகா! நரியும் எரியும் உரிமையுடன் என்பால் வருமுன் உமது திருவடியைத் தந்தருளும்” என்று வேண்டுகின்றனர்.

செறிவும் அறிவும் உறவும் அனைய திகழும் அடிகள்:—

முருகப் பெருமானுடைய திருவடியைப் பற்றி இந்த அடியில் சுவாமிகள் அழகாகக் கூறியுள்ளார். செறிவு-நிறைவு. இறைவனுடைய திருவடி எல்லா நலங்களும் நிறைந்தது. ஞானமே திருவடியெனவுணர்க. “வள்ளல் தொழும் ஞானக் கழலோனே” என்று கூறும் அருமைத் திருவாக்கை இங்கு உன்னுக. இறைவன் திருவடியில் சேர்தல் என்றால் ஆன்மா ஞானத்துடன் கலந்து ஞானமயமாக நிற்பது எனத் தெளிக. ஆன்மாக்களும் என்றும் அறாத உறவுடன் கூடுவதும் அத்திருவடியேயாகும். எனவே, “செறிவு மறிவு முறவும் அனைய அடிகள்” என்றார். கனியமுதம் அன்ன இனிய வாக்கு இது.

உழவர் கொழுவில் எழுது பழைய பழநி:—

பயிரிடுவோர் தமது ஏர்க்காலிலேயே அநேக சித்திரம்போல் வயலில் இனிது எழுதுகின்றார்களாம். பழநியம்பதி மிகவும் பழைமையானது.

கருத்துரை

பழநியப்பா! காலன் வருமுன் உமது பாதமலரைத் தந்தருளுவீர்.

19

தமரு மமரு மனையு மினிய

தனமு மரசும்

அயலாகத்

தறுகண் மறலி முருகு கயிறு

தலையை வளைய

எறியாதே

கமல விமல மரக தமணி

கனக மருவும்

இருபாதம்

கருத அருளி எனது தனிமை

கழிய அறிவு

தரவேணும்

குமர சமர முருக பரம

குலவி பழநி

மலையோனே

கொடிய பகடு முடிய முடுகு

குறவர் சிறுமி

மணவாளா

அமர ரிடரும் அவுண ருடலும்

அழிய அமர்செய்

தருள்வோனே

அறமு நிறமு மயிலு மயிலும்

அழகும் உடைய

பெருமானே.

பதவுரை

குமர-குமாரக் கடவுளே! சமர முருக-போரில் வல்ல முருகவேளே! பரம-பெரிய பொருளே! குலவு பழநி மலையோனே-விளங்குகின்ற பழநி மலையில் இருப்பவரே! கொடிய பகடு முடிய முடுகு-கொடுமையான மதயானையை முடுகி எதிர்வரும்படி செய்த, குறவர் சிறுமி மணவாளா-வள்ளி பிராட்டியின் கணவரே! அமரர் இடரும்-தேவர்களுடைய துன்பமும், அவுணர் உடலும் - இராக்கதர்களுடைய சரீரமும், அழிய-அழியுமாறு, அமர் செய்து அருள்வோனே-போர் செய்து அருளியவரே! அறமும்-அறநெறியும், நிறமும்-ஒளியும், அயிலும்-வேலும், மயிலும்-மயில் வாகனமும், அழகும் உடைய-சிறந்த வனப்பும் உடைய, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தமரும்-சுற்றத்தாரும், அமரும் மனையும்-விரும்புகின்ற மாளிகையும், இனிய தனமும்-இனிமையான செல்வமும், அரசும்-அரசு பதவியும், அயல் ஆக-எனக்கு அயலாகப் போகுமாறு, தறுகண்-அஞ்சாமையுடைய, மறலி-இயமன், முறுகு கயிறு-வலிய பாசக் கயிற்றினை, தலையை வளைய எறியாதே-என்னுடைய தலையைச் சுற்றி எறியாதவாறு, கமல-தாமரை மலரைப் போன்றும், விமல-பரிசுத்தமானதும், மரகதம் அணி-பச்சை மணியணியைப் பெற்றதும், கனகம் மருவும் இருபாதம்-பொன்னாபரணம் பூண்டதும் ஆகிய தேவர்களுடைய இரண்டு திருவடிகளையும், கருத அருளி-அடியேன் தியானிக்குமாறு அருள்புரிந்து, எனது தனிமை கழிய-அடியேன் உம்முடன் கலவாது தனித்திருக்கும் அவல நிலை நீங்குமாறு, அறிவு தரவேணும்-திருவருள் ஞானத்தைத் தந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

குமாரக் கடவுளே! போரில் வல்ல முருகப் பெருமானே! பரம்பொருளே! சிறந்த பழநிமலையில் வாழ்பவரே! வள்ளியம்மையிடம் கொடும் வேகமுடைய மதயானையை வரும்படிச் செய்து அவரை மணந்த மணவாளரே! தேவர்கள் துயரும் அசுரருடைய உடல்களும் அழியுமாறு போர் புரிந்தருளியவரே! அறமும், ஒளியும், வேலும், மணியும், அழகும் படைத்த

பெருமிதம் உடையவரே! உறவினரும், விரும்புகின்ற மாளிகையையும் இனிய செல்வமும் என்னைவிட்டு நீங்குமாறு, அஞ்சுதல் இல்லாத இயமன் வலிய பாசக்கயிற்றை எனது தலையைச் சுற்றி எறியாதவாறு, தாமரை மலர் போன்றதும் தூய்மையுடையதும் மரகத மணியும் பொன்னாபரணமும் பூண்டதும் ஆகிய உமது திருவடிகளை அடியேன் சிந்திக்குமாறு அருள்புரிந்து, உம்மைக் கூடாமல் நிற்கும் எனது தனித்த அவல நிலைமை தீர மெய்யறிவைத் தந்தருள்வீர்.

விரிவுரை

தமரு மமரு மனையு மினிய தனமுமரசு மயலாக:—

எத்தனையோ அன்பு புரிந்து உபசரிக்கும், உறவினரும் மிகமிக அருமையாக நாம் புதுக்கிய மாளிகையும் இரவு பகலாகத்தேடி அமைத்த செல்வமும் அரிய அரச பதவியும் ஒரு கணத்தில் பிரிந்து நமக்கு அயலாகுமாறு இயமன் பிரித்துவிடுகின்றான். எத்தனையோ காலமாகத் தேடிய அருமையிலும் அருமையாக வைத்துப் போற்றிய பொருள்கள் யாவும் நமக்கு அந்நியமாகப் போய்விடுகின்றன.

பத்து லட்ச ரூபாய் செலவில் ஒருவன் ஒரு பெரிய மாளிகையைப் புதுக்கினான். சிறந்த கட்டில், ஆசனங்கள், மெத்தை, விளக்குகள், பாத்திரங்கள், பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து வைத்தான். அவன் மாண்டு எதிர் வீட்டில் போய் ஓர் ஏழை மகனாகப் பிறந்து விட்டான். பிறகு, இந்த மாளிகையும் உடைமைகளும் அவனுக்குச் சொந்தமாக ஆகுமா? எதிர்வீட்டில் பிறந்தவனை இந்த வீட்டில் நுழையத்தான் அனுமதிப்பார்களா? இங்கிருந்த மனைவியுடன் தான் பேசமுடியுமா? எல்லாம் இவனுக்கு அயலாகிவிட்டன. அந்தோ! எல்லாம் கனவாகிக் கழிந்தன. பல ஆண்டுகள் பாடுபட்டுத் தேடிய அத்தனையும் ஒரு நொடியில் நமக்கு அயலாகிவிடுகின்றன. ஆதலால் அருளைத் தேடாமல் பொருளையே தேடித் திரியக்கூடாது. தேடிய பொருளில் பற்று வைக்கக்கூடாது. சிவன் தந்தது என்று கருதி அறவழியில் அவற்றைப் பகிர்ந்து தந்து சிவன் செயலை

சிந்தித்து வந்தித்து ஆறுதலாக இருக்கவேண்டும். மீட்டிங்கு வராத நெறியைத் தேடவேண்டும்.

தறுகண் மறலி:—

தறுகண்—அஞ்சாமை. எத்துணைப் பெரிய அதிகாரியாயினும் எத்துணைப் பெரிய செல்வச்சீமானாக இருப்பினும் அஞ்சாது வருவான் எமன்.

“தந்திரிக் கழகு தறுகணாண்மை” —நறுந்தொகை

இருபாதம் கருத அருளி:—

இவ்வாறு காலபாசம் வருமுன் முருகனுடைய தூய சரணார விந்தங்களை இடையறாது உள்ளம் உருகித் தியானிக்கவேண்டும். இதுவே உய்யும் நெறி.

தனிமை ஒழிய அறிவு தரவேண்டும்:—

ஆன்மா இறைவனை நினையாது வேறு வேறு சிந்தனையால் உழன்று திக்கற்றுத் திரிகின்றது. அப்பரமனுடன் கலக்கும் இரண்டற்ற நிலையே அத்துவிதப் பேராணந்தமாகும். ஆகவே ஆன்மாவின் தனிமையகல, மெய்யறிவைப் பெறவேண்டும். அதனை இறைவன்பால் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார்.

கொடிய பகடு முடிய முடுகு:—

வள்ளி பிராட்டியிடம் முருகவேள் விநாயகரைக் கடும் வேகமுடைய யானையாக வருமாறு செய்து, அக்குறமகளின் பந்தபாசத்தையகற்றிப் பரம ஞானத்தை உபதேசித்து அருள் புரிந்தார்.

அறமு நிறமும் அயிலும் மயிலும்.....பெருமானே:—

முருகனிடம் அறம், நிறம், ஞானம், ஓம், அழகு பெருமை இந்த ஆறும் அடங்கியிருக்கின்றன என்று இங்கே குறிப்பிடுகிறார். பெருமாள்-பெருமையுடவன். முழுதும் அழகியவன் முருகன். “முழுவதுமழகிய குமர” என்கின்றார் ஒரு திருப்புகழில். முருகன் என்றாலே அழகன் என்பது பொருள். அழகுத் தெய்வம் முருகன். அழகை எவர்தான் விரும்பமாட்டார்கள்? ஆகவே அறம், ஒளி, அறிவு, ஓம்(மயில்), அழகு, பெருமை இந்த ஆறும் முருகனை உபாசிக்கின்றவர்க்கு எளிதில் உண்டாகும்..

கருத்துரை

பழநியாண்டவனே! உன் திருவடியை நினைக்கும்
மெய்ஞ்ஞானந் தந்தருள்வீர்!

20

திமிர் வுததி யனைய நகர	
செனன மதனில்	விடுவாயேல்
செவிடு குருடு வடிவு குறைவு	
சிறிது மிடியு	மணுகாதே
அமரர் வடிவு மதிக குலமு	
மறிவு நிறையும்	வரவேநின்
அருள தருளி யெனையு மனதொ	
ட்டிமை கொளவும்	வரவேணும்
சமர முகவெ லசுரர் தமது	
தலைக ளுருள	மிகவே நீள்
சலதி யலற நெடிய பதலை	
தகர அயிலை	விடுவோனே
வெமர அணையி லினிது துயிலும்	
விழிகள் நளினை	மருகோனே
மிடறு கரியர் குமர பழநி	
விரவு மமரர்	பெருமானே.

பதவுரை

சமர முக வெல்-போர்முகத்தில் வெற்றியையடையும் பெருந்திறலுடையவர்களாகிய, அசுரர்தமது-இராக்கதர்களுடைய, தலைகள் உருள-சிரங்களானவை அறுபட்டு மண்ணில் உருண்டு புரளுமாறும், மிகவே நீள் சலதி அலற-மிகவும் நீண்டு விசாலமாகவுள்ள கடலானது கதறவும், நெடிய பதலை தகர-உயர்ந்த (கிரௌஞ்ச) மலையானது உடையுமாறும், அயிலை விடுவோனே-வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! வெம் அரவு அணையில்-வெப்பத்தைத் தரும் ஆதிசேடனாகிய சர்ப்பசயனத்தின் மேல், இனிது துயிலும்-இனிமையாக கண்வளரும், விழிகள் நளினை மருகோனே-தாமரை யொத்த திருக்கண்களையுடைய நாராயண மூர்த்தியின் மருகரே! மிடறு கரியர் குமர-ஆலகால விடத்தையுண்டு அதனால் கண்டங் கரியராயுள்ள சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! பழநிர் விரவும் அமர பெருமானே-பழனாபுரியில் எழுந்தருளியுள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய பெருமையின் மிக்கவரே! திமிர் உததி அனைய-இருளோங்கியுள்ள சமுத்திரத்தையொத்து ஒழியாது வந்து

கொண்டிருக்கின்ற, நரக ஜெனனம் அதனில் விடுவாயேல்-நரக வேதனைக்கு நிகரான துன்பத்துடன் கூடிய மற்றொரு பிறப்பில் வினைவசப்படி அடியேனைப் பிறக்குமாறு விடுவீரேயானால், செவிடு-செவிட்டுத் தன்மையும், குருடு-கண்ணில்லாமையும், வடிவகுறைவு-அங்கப் பழுதும், சிறிது மிடியும்-தரித்திரம் அணுவளவேனும் அணுகாதே-அடியேனுக்கு உண்டாகாதவாறு செய்து, அமரர்வடிவும்-தேவர்களுையொத்த சிறந்த வடிவும், அதிக குலமும்-சிறந்த சைவாசார நெறி நின்ற நற்குலப் பிறப்பும், அறிவு நிறைவும் வர-அறிவும் நிறைவும் அடியேனுக்குண்டாக அருளிச் செய்து, நின் அருள் அது அருளி-தேவரீருடைய திருவருளை அடியேனுக்குக் கொடுத்து, எனையும் மனதொடு அடிமை கொளவும் வரவேணும்-அடியேனையும் அடியேனுடைய மனத்தையும் உமது வசமாக்கித் தடுத்தாட்கொண்டு அடிமைகொள்ளும் பொருட்டு வந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

போர்முகத்தில் எதிர்த்தவரை வெல்லுந் திறலுடைய அசுரர்களுடைய தலைகளானது அறுபட்டு மண்ணில் கிடந்துருளுமாறு மிகவும் பரந்துள்ள பெருங்கடல் ஒவென்று ஓலமிட்டுக் கதறவும், நீண்ட கிரௌஞ்ச மலை இடிந்து ஒழியுமாறும் வேற்படையை விட்டருளியவரே! வெம்மையுடன் கூடிய அரவணை மேல் இன்பமுடன் அறிதுயில் கொள்ளும் தாமரைக் கண்ணிராம் தாமோதரரது மருகரே! அகிலாண்டங்களும் உய்யுமாறு ஆலமுண்ட நீலகண்டப் பெருமானது திருக்குமாரரே! பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள தேவர் தலைவரே! அடியேன் செய்த தீவினையின் பயனாக இருள் நிறைந்த கடலையொத்து ஒழியாது வந்துகொண்டிருக்கும் நரக துன்பத்தை நல்கும் பிறப்பில் பிறக்குமாறு அடியேனை விடுவதாயிருந்தால், செவிடு, குருடு, அங்கவீனம், தரித்திரம் சிறிதும் இல்லாமலருளி, தெய்வசரீரமும் சிறந்த குலமும், அறிவும் நிறைவும் உண்டாக அருக்கிரகம் புரிந்து, அடியேனையும் என் மனத்தையும் அடிமை கொண்டு தடுத்தாட் கொள்ள தேவரீர் வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

திமிர் வுத்தி:

பிறவிக்கு சமுத்திரத்தை உவமிப்பது ஆன்றோர் மரபு. திமிரம்-இருள்; கடல் கருநிறத்தால் இருண்டுள்ளது.

பிறவி அஞ்ஞானமாகிய இருளுடன் கூடியது. கடலில் எங்ஙனம் ஓயாமல் அலைகள் வீசிக்கொண்டிருக்கின்றனவோ, அங்கனமே பிறப்புடன் கூடியவர்க்கு ஆசாபாசமாகிய அலைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. மீன்கள், நீராணைகள், மலைகள், திமிங்கலங்கள் முதலியவைகட்கு சமுத்திரம் உறைவிடமாயுள்ளது. அதுபோல் பலவித எண்ணமாகிய மீன்கள், மதமாகிய யானைகள், அகங்காரமாகிய மலைகள், பாவமாகிய திமிங்கலங்கள் முதலியவைகட்கு இந்தப் பிறப்பு உறைவிடமாயுள்ளது. கடல் கரையில்லாதிருப்பதுபோல் பிறப்பும் முடிவில்லாமலிருக்கின்றது. கணக்கற்ற சிறுமணல்களைக் கடல் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பது போல் கணக்கற்ற யோனி பேதங்களை உடையது பிறப்பு.

நரகசெனம்:—

கருவுற்றது தொடங்கிக் காலன் கைப்பற்றும் வரை நரக வேதனைக்கு சமானமான துன்பமே மிகுந்தது பிறவி.

விடுவாயேல்:—

“பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான்” என்றபடி பிறப்பிறப்பில்லா பெருந்தகையாகிய தேவரீரைச் சரண்புகுந்த அடியேனுக்கு மீண்டும் பிறவி வராது. ஒருகால் அடியேன் செய்த வினையின் காரணத்தால் மறு பிறப்பு உண்டாவதாயின், அப்பிறப்பு இத்தன்மைத் தாயமைதல் வேண்டும் என்று அருணகிரியார் அறுமுக னாரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

செவிடு:—

“சர்வேந்த்ரியாணாம் நயனம் ப்ரதானம்” என்ற வாக்கியப்படி கட்புலனே சிறந்த புலனாயிருக்க சுவாமிகள் முதலில் செவிப்புலனைப் பற்றிக் கூறுவதன் காரணம் யாது என்னில், பரகதி செல்வோர்க்குத் துணைசெய்து நல்வழிப்படுத்துவது செவியேயாம். கடவுளின் அருட்டிறங்களைக் கேட்பதும், குருநாதனிடம் நாவுக் கருங்கலமாம் நமசிவாய வாதி பஞ்சாக்கர, சடக்கரமாதி மகா மந்திரங்களைக் கேட்பதும், செவியே யன்றோ? தூய இடம் அச்செவியேயாதலின்

மலஜலங்கழிக்கும்போது உபவீதத்தை அச்செவியில் சேர்த்து வைக்கின்றனர். தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம் தொடங்கும்போதும் இச்செவியினையே முதற்கூறுவதாக “தோடுடைய செவியன்” என்று உபதேசிக்கிறது. ஓங்காரவடிவமாக விளங்குவதும் செவியேயாம். முதன் முதலில் செவிக்கே ஆபரணம் சூட்டி “கர்ணபூஷணம்” என்ற வைதிகச் சடங்கைச் செய்கின்றனர். இத்யாதி காரணங்களால் “செவிடு வேண்டா” என்றனர்.

குருடு:—

“கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க” என்ற தமிழ் மறையின்படி இறைவனது அருள் திருமேனியைக் காண்டற்கு உதவுவன கண்களாதலால் செவிக்கு அடுத்தபடியாகக் “குருடு வேண்டா” என்றனர்.

வடிவு குறை:—

இறைவனை வாழ்த்துதற்கு வாயும் வணங்குதற்குத் தலையும், அருச்சிப்பதற்குக் கரங்களும், வலம் வருவதற்குக் கால்களும் மிகவும் வேண்டற்பாலன. அதனால் “அங்கவீனம் வேண்டா” என்றனர்.

சிறிது மிடியும் அணுகாதே:—

மிடி—தரித்திரம். மிடி யென்னாது, சிறிது மிடியும் என்றதனால் தரித்திரம் மிகக் கொடியது மிகக் கொடியது என்பதும், அது சிறிதிருக்கினும் வாழ்வது மிகக் கடினமென்பதும் வெளிப்படுகின்றது. தரித்திரம் என்பதை பாவி என்று வைக்கின்றார் மற்றோர் இடத்தில். தரித்திரமாகிய பாவி ஒருவனிடம் அணுகுவனையானால், அழகு, செல்வம், நல்லமனம், குணம், நற்குடி, குலம் முதலிய யாவும் அடியோடு குடி பெயர்ந்தேகும்.

வடிவந் தனமு மனமுங் குணமுங்

குடியுங் குலமுங் குடிபோ கியவா

அடியந் தமிலா அயில்வே லரசே

மிடியென் றொருபா விவெளிப் படினே

—அநுபூதி (19)

தரித்திரம் வனப்பை யழித்து உலர்த்தி வாட்டும்; தரித்திரம் கணவன் மனைவிக்கு இடைவிடாத கலகத்தை

யுண்டாக்கும்; தரித்திரம் சோம்பலையும், உலோப குணத்தையு முண்டாக்கும்; தரித்திரம் பொய், பேராசை, அவமானம் முதலியவற்றைத் தரும். ஆதலால் இதனினும் கொடியது ஒன்றில்லை.

இன்மை யென வொரு பாவி மறுமையு
மிம்மையு மின்றி வரும்.

—திருக்குறள்

“வறுமையாகிய தீயின் மேற் கிடந்து
நெளியு நீள் புழுவாயினேற் கிரங்கி அருள்வாயே”

—(அறிவில்லாதவர்) திருப்புகழ்

அமரர் வடிவு:—

தெய்வ வடிவம்; சுத்த தேகம்.

“இக்கடத்தை நீக்கி அக்கடத்து ளாக்கி
இப்படிக்கு மோகஷ மருள்வாயே”

—(மச்சமெச்சு) திருப்புகழ்

அதிக குலம்:—

சைவாசார நெறிநின்று, சீரிய ஒழுக்க முடைமையே சிறந்த குலமாகும்.

நெடிய பதலை அயிலை விடுவோனே:—

கந்தக் கடவுள் கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்த வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை, முதல் தொகுதியில் பார்க்க.

இந்தப் பாசுரத்தில் பரிவர்த்தனையாக, செவிடு, குருடு, அங்கப்பழுது, தரித்திரம் இந்த நான்கும் வேண்டா; இவற்றிற்குப் பதிலாக அமரர் வடிவு, அதிக குலம், அறிவு, நிறைவு இவற்றை யருள்வீர் என்று நயம்பட வுரைக்கும் திறம் கூர்த்த மதியாற்கண்டு உள்ளம் உவகையுற்றபாலது.

கருத்துரை

அசுர்களை யழித்த வேலாயுதரே! அரவணைச் செல்வரது மருகரே! திருநீலகண்டரது திருக்குமாரரே! பழநியாண்டவரே! அடியேனுக்கு மறுபிறப்பு உண்டாவ தாயின் செவிடு, குருடு, அங்கவீனம், மிடி இவை

வேண்டாம்; சீரிய தேவசரீரம், சீரியகுலம், மெய்யறிவு,
நிறைவு இவற்றைத் தந்தருள்வீர்.

21

தகர நறுமலர் பொதுளிய குழலியர்
கலக கெருவித விழிவலை படவிதி
தலையி லெழுதியு மனைவயி னுறவிடு வதனாலே
தனையர் அனைதமர் மனைவியர் சிநெகிதர்
சுரபி விரவிய வகையென நினைவறு
தவன சலதியின் முழுகியெ யிடர்படு துயர்தீர
அகர முதலுள பொருளினை யருளிட
இருகை குவிசெய்து ளுருகிட வருகியெ
அரக ரெனவல னிடமுற எழுலுன திருபாதம்
அருள அருளுடன் மருளற இருளற
கிரண அயில்கொடு குருகணி கொடியொடு
அழகு பெறமர கதமயில் மிசைவர இசைவாயே
சிகர குடையினி னிரைவர இசைதெரி
சதுரன் விதுரனில் வருபவ னளையது
திருடி யடிபடு சிறியவ னெடியவன் மதுகுதன்
திகிரி வளைகதை வசிதனு உடையவ
னெழிலி வடிவின னரவுபொன் முடிமிசை
திமித திமிதிமி யென நட மிடுமரி மருகோனே
பகர புகர்முக மதகரி யுழைதரு
வனிதை வெருவமுன் வர அருள் புரிகு
பரம குருபர இமகிரி தருமயில் புதல்வோனே
பலவின் முதுபழம் விழைவுசெய் தொழுகிய
நறவு நிறைவயல் கமுகடர் பொழில்திகழ்
பழநி மலைவரு புரவல அமரர்கள் பெருமானே.

பதவுரை

சிகர குடையினில் நிரை வர இசைதெரி சதுரன்-கோவர்த்தன
மலையை எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்தபோது (மழைக்காற்றாக)
பகக்கூட்டங்கள் அக்குடையின்கீழ் தானேவந்து சேருமாறு
புல்லாங்குழலை யூதிய சாமர்த்தியமுடையவரும், விதுரன் இல்
வருபவன்-(சுயோதனன் பால் தூது சென்றபோது) மெய்யன்பு பூண்ட
விதுரனுடைய மாளிகைக்கு உணவுகொள்ளச் சென்றவரும், அளையது

திருடி அடிபடு சிறியவன்—(கோபிகைகள் வீட்டில்) வெண்ணெயைத் திருடி அவர்களால் அடிபட்ட இளம் பருவத்தையுடையவரும், நெடியவன்—(மாவலிபால் மூவடி கேட்டு உலகை ஓரடியால் அளக்க) நீண்ட வடிவத்தைக் கொண்டவரும், மதுகுதன்—மது என்கின்ற அரக்கனை வதைத்தவரும், திகிரி—சக்கரத்தையும், வளை—சங்கையும், கதை—கதாயுத்தையும், வசி—வாளாயுத்தையும், தனு—வில்லையும், உடையவன்—இந்த ஐம்படைகளையுடையவரும், எழிலி வடிவினன்—நீலமேகம் போன்ற திருமேனியையுடையவரும், அரவுபொன் முடிமிசை—காளிங்கன் என்னும் பாம்பினுடைய அழகிய பணாமகுடத்தின் மீது நின்று, திமித திமிதிமி என நடனமிடும் அரி—திமித திமிதிமி என்ற ஒலியுடன் திருநடனம் புரிந்தவரும் பாவத்தை நீக்குபவருமாகிய நாராயண மூர்த்தியினது, மருகோனே—மருகரே! உழை தரு வனிதை முன்—மான் வயிற்றிற் பிறந்த வள்ளிநாயகியாரது திருமுன், பகர புகர் முக மதகரி வர—ஒளியுடையதும் கபில நிறத்துடன் கூடியதுமான முகத்தையுடைய மதங்களைப் பொழியும் யானையை வருமாறு செய்து, அருள்புரி குக—திருவருள் செய்த குகமூர்த்தியே, பரம—பெரிய பொருளே! குருபர—ஞானப்பொருளை உபதேசிக்கவல்ல பெரிய குருமூர்த்தியே! இமகிரி தருமயில் புதல்வோனே—பருப்பத வேந்தனாகிய பனிமலை பெற்றெடுத்த பச்சை மயில்போன்ற சாயலையுடைய பார்வதி தேவியாருடைய திருக்குமாரரே! பலவின் முதுபழம் விழைவு செய்து ஒழுகிய நறவு நிறைவயல்—பலாமரத்தின் முற்றிய பழங்களினின்றும் கண்டோர் விரும்புமாறு ஒழுகிய தேன் நிரம்பப் பெற்ற வயல்களும், கமுகு அடர்பொழில் திகழ்—பாக்கு மரங்கள் நெருங்கிய சோலைகளும் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற, பழநி மலை வருபுரவல்—பழநிமலையின் மேல் எழுந்தருளியுள்ள எப்பொருட்கும் இறைவரே! அமரர்கள் பெருமானே! தேவர்களுக்குத் தலைவராக விளங்கிய பெருமையுடையவரே—தகரநறுமலர் பொதுளிய குழலியர்—தகரமரத்தின் வாசனை பொருந்திய மலர்களைச் சூடிக் கொண்டுள்ள கூந்தலையுடைய பொது மாதர்களது, கலக கெருவித விழிவலைபட விதி தலையில் எழுதி—ஆடவர்கள் கலகத்தை விளைவித்துக் கொள்ளக் கூடியதும், செருக்குடையதுமாகிய கண்வலையிற் பட்டு உழுவும் வண்ணம் பிரமன் அடியேன் தலையில் விதித்தெழுதி, அனைவரின் உறவிடு அதனாலே—தாயாருடைய வயிற்றில் கருவடையுமாறு விடுவதனால், தனயர்—குழந்தைகள், அனை—தாயார், தமர்—கற்றத்தார், மனைவியர்—மனைவிமார்கள், சிநேகிதர்—நண்பர்கள், சுரபி—பசுக்கள், விரவிய வகையென நினைந்து—இவை முதலாகக் கலந்துள்ள பொருள்களின் வகைகளை நினைந்து நினைந்து (அவற்றின் மீது மிகவும் ஆசைகொண்டு, தவன சலதியில் முழுகிய இடர்படு துயர்தீர—ஆசைக் கடலில் மூழ்கி மிகுந்த துன்பத்தையனுபவிக்கும் துயர் தீறுமாறு, அகர முதலுள் பொருளினை அருளிட—அகரத்தை முதலெழுத்தாகவுடைய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை உபதேசித்தருள் புரியவும், இருகை குவிசெய்து உள் உருகிட—இரண்டு கரங்களையும் கூப்பி அடியேன் உருகவும், உருகிய அரகர என வலன் இடமுற—அவ்வாறு அடியேன் உருகி அரகர என்று துதிசெய்து வலம் இடமாக வந்து

வழிபடவும், எழில் உனது இருபாதம் அருள்-அழகிய தேவரீரது திருவடிகளை அடியேனுக்குத் தந்து அருள்புரியவும், மருள் அற-உலக பசுபாச சொந்தத்தால் உண்டாகும் மயக்கம் நீங்கவும், இருளற - ஆணவ இருள் நீங்கவும், கிரண அயில்கொடு-ஒளி மிகுந்த வேலை ஏந்திக் கொண்டு, குருகு அணை கொடியோடு-அழகிய சேவற்கொடியோடும், அழகுபெற-மிகுந்த அழகுடன், அருளுடன்- திருவருளோடு, மரகதமயில் மிசை வர இசைவாயே-மரகத நிறத்தையுடைய பச்சை மயில்மேல் வந்து அருள் செய்யத் திருவுளம் பற்றவேண்டும்.

பொழிப்புரை

(மழையின் கொடுமையால் பசுக்கள் வெருவி நாற்புறமும் ஓடிய போது) கோவர்த்தனகிரியை எடுத்துக்குடையாகப் பிடித்து, அக்குடையின்கீழ் பசுக்கள் வந்து சேர வேணுகானஞ் செய்த சாமர்த்திய முடையவரும் - தூதுபோனபோது தம்மிடத்துப் பேரன்புடைய விதுரர் திருமாளிகைக்கு விருந்தாகச் சென்றவரும், கோபிகைகள் வீடுகள் தோறும் வெண்ணெயைத் திருடி அவரால் அடிபட்டவரும், பாலகிருஷ்ணரும், படிமாவலிபால் மூவடி கேட்டு மூதண்டகூடமுகடு முட்ட சேவடி நீட்டியளக்கப் பேருருக் கொண்டவரும், மது என்னும் அசுரனை அழித்தவரும்; சங்க, சக்ர, கதை, வில், வாள் என்னும் ஐம்பெரும் படைகளைத் தரித்தவரும், நீலமேகவண்ணரும், காளிங்கன் என்னும் பணியரசனுடைய அழகிய பணாமுடியின் மீது நின்று திமித திமிதிமி என்ற தாள ஒத்துடன் திருநடனமிட்டருளியவரும், பாவத்தை நீக்குபவருமாகிய நாராயண மூர்த்தியின் மருகரே! மான் மகளாகிய வள்ளியம்மையார் அச்சப்பட, அவர் முன் ஒளியுடையதும் கபிலநிறமுடையதுமாகிய முகத்தோடு கூடிய மதயானையை வருமாறு செய்து அருள்புரிந்த குகப்பெருமானே! பெரிய பொருளே! சூருடர! பனி மாமலைக்கரசு தந்த பார்வதி தேவியாரது திருக்குமாரரே! முதிர்ந்த பலாப்பழங்களின் சாறு காண்போர் விரும்புமாறு பெருகி நிரம்பிய வயல்களும் நெருங்கிய கமுகு சோலைகளுஞ் சூழ்ந்த பழநி மலைமீது எழுந்தருளியுள்ள தனிப்பெருந் தலைவரே! தேவர்கள் பெருமானே! தகரவிதையின் மணம்வீசும் மலர்களை

முடித்துள்ள கூந்தலையுடைய விலைமகளிரது கலகத்தைச் செய்யும் செருக்குடன் கூடிய கண் வலையிற் பட்டுழலுமாறு அடியேனுடைய தலையில் பிரமன் எழுதி, தாய் வயிற்றில் விடுவதனால், அடியேன் மக்கள், தாய், சுற்றம், மனைவியர், நண்பர், பசு முதலிய பொருள்களின் மீது மிகவும் பற்றுடையவனாகி அவற்றையே நினைத்து ஆசைக் கடலில் மூழ்கி இடர்படுகின்ற இன்னல் நீங்குமாறு, அகர எழுத்தை முதலாகவுடைய குடிலை மந்திரப் பொருளை உபதேசிக்கவும், அடியேன் இருகரங்களையும் குவித்து உள்ளம் அழலிடை மெழுகேபோல் உருகவும், அங்ஙனம் உருகி “அரகர” என்று துதித்து வலம் இடமாக வந்து வழிபடவும், தேவரீருடைய அழகிய சரண கமலத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருளவும், உலக பசுபாச சொந்தத்தால் வருகின்ற மயக்கம் நீங்கவும், அஞ்ஞான இருள் நீங்கவும், ஞான ஒளியையுடைய வடிவேலைக் கரத்தில் ஏந்தி அழகிய சேவற்கொடியுடனும், மிகுந்த அழகுடனும் அருளுடனும், மரகதமயில் மிசை வந்து அருள் செய்ய இசையவேண்டும்.

விரிவுரை

தகர:—

வாசனை பொருந்திய ஒரு மரம். அதன் விதையை அரைத்துக் கூந்தலில் தடவுவர்.

கலககெருவித விழிவலை:—

கண்பார்வையால் ஒருவருக்கொருவர் விரோதித்து கலகமிடக் கூடியதும் செருக்குடையதுமாகிய விழியாகிய வலையை வீசி விலை மாதர் இளம்பருவத்தையுடைய ஆடவரைப் பிடிப்பர்.

தவன சலதி:—

ஆசைக்கடல்; இதில் வீழ்ந்தோர் கரைகாணாது துன்புறுவர். மனைவி, மைந்தர், நண்பர், மாடு, பொன் என்னும் பல அலைகளையுடையது இவ்வாசைப் பெருங்கடல். ஓயாத எண்ணங்களாகிய நுரைகளை

யுடையது; அறியாமையாகிய கருமை நிறத்துடன் கூடியது. நரகமாகிய பயங்கரத்தை யுண்டாக்குவது.

அகர முதலுள பொருள்:—

அகர உகர மகர என்னும் மூன்றெழுத்துக்களுடன் கூடியது பிரணவமந்திரமாதலால் அகர முதலுள பொருள் என்றார். அகாரம் சிருஷ்டியையும் உகாரம் திதியையும் மகாரம் சங்காரத்தையும் செய்யுமாதலால் சிருஷ்டிதிதி சங்காரமாகிய முத்தொழில்களும் அப்பிரணவ மந்திரத்தாலேயே நிகழ்கின்றன. அத்தனி மொழிக்கு முதல்வன் முருகவே னேயாம். அப்பெருமான் ஒருவனே அவ்வொரு மொழிக்குப் பொருள் கூறவல்லான். சிவபெருமானும் அம்மொழியின் பொருளை அக்குக மூர்த்தியின்பால் கேட்டனரன்றோ? ஆதலால் பிரணவோபதேச கர்த்தராகிய முருகப் பெருமானை உபதேசிக்குமாறு வேண்டுகிறார். அப்பெருமானைக் குருவாகக் கொண்டுணராதார் அம்மெய்பொருளை யுணரமாட்டார் என்பதனை அடியில் வரும் அநுபூதி அருள்வாக்காலறிக.

“முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண்ட றியா ரறியுந் தரமோ” —அநுபூதி—(13)

குருகணி கொடியோடு:—

பெருமான் வருகையை ஒலியால் முன்னரே உணர்த்தி மகிழ்ச் செய்வதால் அச்சேவற்கொடியுடன் வரவேண்டும் என்றார்.

“சென்றே யிடங்கள் கந்ததா வெனும்பொ
செஞ் சேவல் கொண்டு வரவேணும்”

—(அன்பாகவந்து) திருப்புகழ்

சிகர குடையினில் நிரைவர இசைதெரி சதுரன்:—

கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப்

பிடித்த வரலாறு

ஒரு நாள் நந்தகோபர் உபநந்தர் முதலிய ஆயர் குலத்தலைவர்கள் ஆண்டுகள் தோறும் நடத்திக்கொண்டு

வந்த மகேந்திர யாகத்தைச் செய்ய ஆலோசித்துத் தொடங்கினார்கள். அதனையறிந்த கண்ணபிரான், அந்த யாகவரலாற்றை யறிந்திருந்தும் நந்தகோபரைப் பார்த்து, “எந்தையே! இந்த யாகம் யாரைக் குறித்துச் செய்கிறீர்கள்! இதனால் அடையப் போகும் பயன் யாது?” என்று வினவினார். நந்தகோபர் “குழந்தாய்! தேவர்களுக்கு அதிபதியான இந்திரன் மேகரூபமாயிருந்து உயிர்களுக்கு பிழைப்பையும் சுகத்தையும் தருகின்ற தண்ணீரைப் பொழிகின்றான்; மூன்று உலகங்களுக்கும் தலைவனாகிய அந்த இந்திரனது ஆணையால் இந்த மேகங்கள் சகல ஜீவாதாரமாகவுள்ள மழையை பெய்கின்றன; ஆதலால் மேகவாகனனாயிருக்கும் இந்திரனைக் குறித்து ஆண்டுகள்தோறும் ஒரு நாளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, பரிசுத்தர்களாயிருந்து, சிறந்த பால் தயிர் அன்னம் முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு இந்த இந்திர யாகத்தைச் செய்து இந்திரபகவானை ஆராதிக்கின்றோம். கமலக் கண்ணா! இவ்வாறு இந்திரனைப் பூசித்தவர்கள் இந்திரனுடைய அருளால் எல்லா நலன்களையும் பெற்று இன்புறுகின்றார்கள்; மேலும் அந்தப் பர்ஜனயரூபியாகிய இந்திரன், அநேக நற்பலன்களை வழங்குகின்றான். இவ்வாறு ஆராதிக்காதவர்கள் நன்மையடைய மாட்டார்கள்” என்றார்.

மூன்றுலகங்களுக்கும் முதல்வன் என்று செருக்குற்ற இந்திரனுடைய அகங்காரத்தை நீக்கத் திருவுளங் கொண்ட கண்ணபிரான், பிதாவை நோக்கி “தந்தையே உயிர்கள் வினைகளுக்கீடாய்ப் பிறக்கின்றன: முற்பிறப்புக்களிற் செய்த வினைகளின் வண்ணம் புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கபடி சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கின்றன. வினைகளால்தான் சுகதுக்கங்கள் வருகின்றன. இதனையன்றி இந்திராதி உலக பாலர்கள் பலன்களைக் கொடுக்க வல்லவராக மாட்டார்கள். இந்திரனால் ஒரு பலனும் கொடுக்க முடியாது. கர்மத்தை யொழிக்கும் ஆற்றலுமில்லை. உயிர்கள் தாங்கள் செய்த வினைக்குத் தக்கவாறு - பசு, பட்சி, புழு, விலங்கு, தேவர், மனிதர்களாகப் பிறந்து சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கின்றன

என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. சுகத்துக்கத்திற்குக் கர்மமே முக்கிய காரணம். நம்முடைய புண்ணியமே மேகமாக இருந்து மழை பெய்கிறது. எந்தையே! நமக்கு ஊர்கள், தேசங்கள், வீடுகள் ஒன்றுமில்லை. காடு மலைகளில் வசித்துக் கொண்டு காட்டுப் பிராணிகள் போல் பிழைத்து வருகின்றோம். ஆதலால் இந்த மலையையும் மலைக்கு அதிதேவதையையும், பசுக்களையும் பூசியுங்கள். இப்போது இந்திர பூசைக்காகச் சேகரித்த பொருள்களை கொண்டு இந்த மலையை ஆராதியுங்கள். பற்பல பணியாரங்கள், பாயசம், பால், நெய், பருப்பு, அப்பம் இவற்றை தயாரித்து அந்தணர் முதல் சண்டாளர் நாய்வரை எல்லாப் பிராணிகளையும் திருப்தி செய்து வையுங்கள். பசுக்களுக்குப் புல்லைக் கொடுங்கள். பிறகு நீங்கள் அனைவரும் புசித்து சந்தனாதி வாசனைகளை யணிந்து ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டு இந்த மலையை வலம் வந்து வணங்குங்கள்” என்றார்.

இதனைக் கேட்ட கோபாலர்கள் அனைவரும் நன்று என்று அதற்கு இசைந்து, கோவர்த்தன மலைக்கருகில் இருந்து அம்மலையை வழிபட முயன்றார்கள். அப்போது பகவானாகிய கண்ணபிரான் தமது யோக மகிமையால் தாமே ஒரு பெரிய மலையாக நின்றார். அவ்வாயர் களிலும் தாமொருவராக இருந்து, “ஆயர்களே! இதோ இந்த மலைக்கு அதிதேவதையே நம்மைக் காக்கும் பொருட்டு இங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார், இவரை நீங்கள் அன்புடன் ஆராதியுங்கள்?” என்றார். ஆயர்கள் அதனைக் கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து பயபக்தி சிரத்தையுடன் அருக்கியபாத்திய ஆசமனீயந்தந்து, மனோபாவமாக அபிஷேகஞ் செய்து, சந்தன புஷ்பமாலைகளைச் சாத்தி தூபதீபங்களைக் காட்டி, அர்ச்சித்து, பங்காபேரி, வேணு முரசு முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கி - பால், நெய், பருப்பு, அன்னம், பழம், தாம்பூலம் முதலியவற்றை நிவேதித்து வழிபட்டார்கள். மலைவடிவாயுள்ள பகவான் அவற்றை புசித்து அருள்புரிந்தார். கண்ணபிரானும் ஆயர்களுடன்

அம்மலையை வணங்கி, “நம்மவர்களே! இதோ மலைவடிவாயுள்ள தேவதை, நாம் நிவேதித்தவைகளையுண்டு நமது பூசையை ஏற்றுக்கொண்டார்; இம்மலை நம்மைக் காத்தருள்புரியும்” என்று கூறினார். கோபாலர்கள் மகிழ்ந்து மலையை வலம் வந்து வணங்கித் துதித்து நின்றார்கள். பிறகு அம்மலைவடிவாக நின்ற பகவான் மறைந்தார். ஆயர்கள் கோவர்த்தனம் முதலிய மலைகட்கு தூபதீபங் காட்டி ஆராதித்து வணங்கி, பசுக்களை யலங்கரித்து தாங்களும் உணவு கொண்டு, அலங்கரித்துக் கொண்டு மலையை வலம் வந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆயர்கள் வழக்கமாய்ச் செய்துவந்த பூசையை மாற்றியதைக் கண்ட இந்திரன் மிகவும் கோபித்து, ஊழிக்கால மேகங்களை அழைத்து “மேகங்களே! இளம் பிள்ளையும் தன்னையே பெரிதாக மதித்திருக்கின்றவனுமாகிய இந்த கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மூவுலகங்கட்கும் முதல்வனாகிய என்னை இந்த ஆயர்கள் அவமதித்தார்கள்; புத்திகெட்டு கேவலம் இந்த மலையை ஆராதித்தார்கள்; ஆதலால் நீங்கள் உடனே இந்த கிருஷ்ணனையும், ஆயர்களையும், பசுக்களையும் வெள்ளத்திலழித்து கடலிற் சேர்த்தழியுமாறு பெருமழையை இடைவிடாது பொழியுங்கள்” என்று ஆணை தந்தான். இவ்வாறு கட்டளையிட்ட இந்திரன் தானும் ஐராவதத்தின் மேலூர்ந்து தேவர்கள் சூழ ஆயுதங்களை ஏந்திக் கொண்டு சண்ட வாயுக்களை மேகங்களுக்குச் சகாயமாக ஏவினான். மேகங்கள் ஊழிக்காலமென உலகங்கள் வருந்த இடியுடன் ஆகாயத்தில் வியாபித்து, மின்னல் கல் மழையை ஆயர்பாடியின் மீது பெய்தன. அப்பெரு மழையால் எங்கும் தண்ணீர் மயமாகியது; பசுக்கூட்டங்கள் பதறியோடின; கன்றுகள் பயந்து தாய்ப்பசுக்களைச் சரண்புகுந்தன. எருதுகளும் இரிந்தன; இடையர்கள் இந்தப் பெரிய ஆபத்தைக் கண்டு பிரமாண்டங் கிழிந்து போயிற்றோ, ஊழிக்காலம் வந்துவிட்டதோ என்று நடு நடுங்கி கண்ணபிரானிடம் ஓடிவந்து “கண்ணா மணிவண்ணா!” என்று முறையிட்டு

சரணாகதியடைந்தார்கள். கண்ணபிரான் “ஜனங்களே! கல்மழைக்கு அஞ்ச வேண்டாம்; குழந்தைகளுடனும், பசுக்களுடனும், பெண்மணிகளுடனும் வாருங்கள்: பகவான் காப்பாற்றுவார்” என்று சொல்லி பெரிய மலையாகிய கோவர்த்தனத்தைத் தூக்கி, ஒரு சிறு பிள்ளை மழைக்காலத்திலுண்டாகும் காளானைப் பிடுங்கிக் குடையாய்ப் பிடிப்பதுபோல் ஒரு கரத்தால் பிடித்தார். வராகமூர்த்தியாகிப் பூமண்டலத்தை ஒரு கோட்டால் தாங்கிய பெருமானுக்கு இது பெரிய காரியமோ? ஒரு யானையின் தும்பிக்கையில் ஒரு தாமரைமொக்கு இருப்பதுபோல், பகவான் கரத்தில் அம்மலையானது விளங்கியது. கண்ணபிரான், “நம்மவர்களே! இம்மலையின்கீழ் யாதொரு குறைவுமின்றி நீங்கள் எல்லாரும் வந்து சுகித்திருங்கள்; இந்த மலை விழுந்துவிடுமென்று நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்; பிரமாண்டங்கள் இடிந்து இம்மலைமேல் விழுந்தாலும் இது விழாது” என்று அருளிச் செய்தார். அதுகண்ட ஆயர்கள் அற்புதமடைந்து கோவினங்களுடனும் மனைவி மக்களுடனும் அம்மலையின் கீழ் சுகமாயிருந்து மழைத்துன்பமின்றி பாடி யாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு அந்த ஊழிமேகங்கள் ஏழு நாள் இரவும் பகலும் பெருமழையைப் பெய்தும் கோபாலர்கள் துன்பமின்றி இருக்கக் கண்ட இந்திரன் கண்ணபிரானுடைய மகிமையை யுணர்ந்து பயந்து, மேகங்களை யனுப்பிவிட்டு பெருமானைச் சரணமடைந்தான். மழை நின்ற பிறகு ஆயர்களைத் தத்தம் இருக்கைக்குச் செல்லுமாறு செய்து அம்மலையைப் பழையபடியே வைத்தனர்.

அம்மைத் தடங்கண் மடவாய்ச்சியரு

மானா யரு மா நிரையு மலறி

எம்மைச் சரணென்று கொள்ளென் றிரப்ப

இலங்கா ழிக்கை எந்தை எடுத்தமலை

தம்மைச் சரணென்ற தம்பாவை யரைப்புனம்

மேய்கின்ற மானினங் காண்மி னென்று

கொம்மைப் புயக்குன்றர் சிலை குனிக்கும்
கோவர்த்தன மென்னும் கொற்றக் குடையே.

—பெரியாழ்வார்

விதுரனில் வருபவன்:—

பூபாரம் தீர்க்கப் புகுந்த புயல்வண்ணராகிய கண்ணபிரான், பாண்டவர்கள் தூதனாகச் சதுரங்க சேனைகள் சூழ அத்தினபுரத்திற்குச் சென்றார். அவருடைய வருகையை யுணர்ந்து துரியோதனனைத் தவிர, ஏனைய திருதராஷ்டிர புதல்வர்களும், பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும், நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு, பகவானை எதிர் கொண்டார்கள். நகரத்து ஜனங்கள் கமலக் கண்ணனைக் காண வேண்டுமென்று விரும்பி, வாகனங்களிலும் நடந்தும் வந்து எதிர்கொண்டார்கள். பகவான் தன்னை எதிர் கொண்ட பீஷ்மர் துரோணர் முதலியோர் சூழ நகர வீதியிற் சென்றார். அவரை மகிழ்விப்பதற்காக நகரத்தை நன்கு அலங்கரித்து, வழிகளில் இரத்தினங்களை இழைத்து வைத்தனர். பெருமானைக் காணவேண்டி வீட்டில் எழுதிய சித்திரங்களைத் தவிர, மற்ற எல்லா ஜனங்களும் மார்க்கத்தில் குழுமி பூமியில் நின்று துதித்தார்கள். பகவான் கூட்டத்தின் மிகுதியால் மெல்லத் தேரை நடத்தி திருதராஷ்டிரனுடைய பொன்மானிகையைச் சேர்ந்தார். பகவான் வருகையை யுணர்ந்து திருதராஷ்டிரன் எழுந்து உபசரித்தான். கிருபர், பாகுலிகர், சோமதத்தர் முதலிய எல்லாரும் பகவானை வரவேற்று உபசரித்தனர், திருதராஷ்டிரன் அனுமதியின் மேல் பகவான் பொற்ற விசில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

பிறகு, அத்தையாகிய பிரதையைப் பார்த்துவிட்டு, துரியோதனனுடைய பெரிய அரண்மனைக்குச் சென்றார். கொடுமுடிபோலுயர்ந்த மேல்மாடியில் ஏறினார். அங்கு ஆயிரம் அரசர்கள் சூழ இருந்த துரியோதனனைக் கண்டார். துரியோதனன், துர்சாசனன், சகுனி முதலியோருடன் வரவேற்றான். கண்ணன் அவர்களுடன் தகுதிக்குத் தக்கவாறு பேசினார். பகவானுக்காகச் சிறந்த உணவுகளைத் தயாரித்து

விருந்துக்கு அழைத்தான். வாசுதேவர், “துரியோதனா! நான் பாண்டவர் தூதனாக வந்திருக்கிறேன்; தூதர்கள் காரியம் முடியாமுன் புசிப்பதில்லை. நீ பாண்டவர் களைப் பகைக்கின்றாய். பாண்டவர்கள் என்னுடைய பிராணன்கள். அவர்களைப் பகைத்தவர்கள் என்னைப் பகைத்தவர்களே; அவர்களை நேசிக்கிறவன் என்னை நேசிப்பவனே.” எவன் ஆசையையும் கோபத்தையும் கொண்டு குணவானை விரோதிக்கிறானோ அவனுடைய அன்னம் உண்ணத்தக்க தன்று. மனத்தையும் கோபத்தையும் ஜெயிக்காமல், எந்த அதமன் நற் குணமுள்ள ஞாதிகளை (தாயாதிகளை)ப் பகைக்கிறானோ, அவன் வெகுகாலம் செல்வத்துடன் நிலைத்திருக்க மாட்டான். அவனுடைய அன்னமும் புசிக்கத் தக்கதன்று. விதுரருடைய அன்னம் ஒன்றே புசிக்கத்தக்கது” என்று கூறிவிட்டு, தம்மிடத்து மெய்யன்பு பூண்ட விதுரர் வாழும் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்: துரோண பீஷ்மாதி பெரியோர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றா ரில்லை.

விதுரர் பகவானை எதிர்கொண்டு மணித்தவிசு நல்கி, வாயார வாழ்த்தி உபசரித்தார். தவம்புரியும் முனிபுங்கவர்க்கும் எளிதிற் கிடைக்காத பெருமான் தன்வீட்டில் வலிய வந்ததை எண்ணி உடல் புளகித்து, கண்ணீர் சொரிந்து, கைகுவித்துத் துதிப்பாராயினார்.

இருந்து வந்தரு ளிறைவனை யிறைஞ்சினா னிறைஞ்சிப் பெருந்து வந்தனைப் பிறப்பையு மிறப்பையும் பிரித்தான் மருந்து வந்தனை யமரருக் கருளிய மாயோன் விருந்து வந்தன னென்றுள முருகிய விதுரன்.

கோடு கொண்டகைக் குரிசிலை யலர்ந்த கோகனகக் காடு கண்டெனக் கண்டுதன் கண்ணினை களியாத் தோடு கொண்டதார் விதுரனிப் பிறப்பையுந் தொலைத்தான் வீடு கண்டவர்க் கியம்பவும் வேண்டுமோ வேண்டா.

உள்ளினா னுணர்ந்த துள்ளமு முருகினா னெழுந்து துள்ளினான் விழுந் திணையடி சூடனான் துயரைத் தள்ளினான் மலர்த் தடக்கையால் தத்துவ வமுதை அள்ளினா னெனக் கண்களா லருந்தினா னளியோன்.

முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்னகாதிப் பாயலோ பச்சையா லிலையோ
சொன்ன நால்வகை சுருதியோ கருதி நீ யெய்தற்கு
என்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி லென்றான்.

மும்மையாகிய புவனங்கள் முழுதையு மருந்தும்
எம்மையாளுடைய நாயகன் விருந்தினுக் கிசைந்தான்
அம்மவென்றன னாறுநூ றாயிர மடையர்
தம்மை நோக்கினன் அவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்.

இங்ஙனம் விதுரர் பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கி
புத்தேளிர் புத்தமுதினுஞ் சுவையுடைத்தாய் நால்வகை
யுண்டிகளையும் அறுசுவைகளாகச் செய்வித்து,
கண்ணபிரானுக்கு விருந்து செய்வித்து, ஒருவரும்
பெறாதபெரும் பேற்றைப் பெற்றாய்ந்தார்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! பரம! குருபர! இமயவல்லியின்
புதல்வரே! பழநிமலைமேல் நின்ற பெருமானே!
அடியேன் ஆசைப் பெருங்கடலில் அழுந்தி அவமே
துன்புறாமல் மெய்ப்பொருளை யுபதேசிக்க கோழிக்
கொடியுடன் மரகத மயிலில் வந்து அருள் புரியவேண்டும்.

22

முருகு செறிகுழல் முகிலென நகில்நறு
முளரி முகையென இயலென மயிலென
முறுவல் தளவென நடைமட வனமென இருபார்வை
முளரி மடலென இடைதுடி யதுவென
அதர மிலவென அடியிணை மலரென
மொழியு மமுதென முகமெழில்மதியென மடமாதர்
உருவ மிணையன எனவரு முருவக
வுரைசெய் தவர்தரு கலவியி னிலவிய
வுலையின் மெழுகென வருகிய கசடனை
யொழியாமல்

உவகை தருகலை பலவுணர் பிறவியி
னுவரி தனிலுறு மவலனை யசடனை
உனது பரிபுர கழலிணை பெறஅருள் புரிவாயே

அரவ மலிகடல் விடமழு துடனெழு
 அரிய யனுநரை யிபன்முத லனைவரும்
 அபய மிகவென அதையயி லிமையவ னருள்பாலா
 அமர்செய் நிசிசர ருடலவை துணிபட
 அவணி இடிபட அலைகடல் பொடிபட
 அமரர் சிறைவிட அடலயில் நொடியினில்
 விடுவோனே

பரவு புனமிசை யுறைதரு குறமகள்
 பணைகொ ளணிமுலை முழுகுப னிருபுய
 பணில சரவணை தனில்முள ரியின்வரு
 முருகோனே

பரம குருபர எனுமுரை பரசொடு
 பரவி யடியவர் துதிசெய மதிதவழ்
 பழநி மலைதனி லினிதுறை யமரர்கள் பெருமானே.

பதவுரை

அரவ மலிகடல்-ஓசை மிகுந்த சமுத்திரத்தில், விடம் அமுதுடன்
 எழ-ஆலகால விஷம் அமிர்த்தத்துடன் தோன்றியபோது, அரி-திருமாலும்,
 அயனும்-பிரமாவும், நரை இபன் முதல் அனைவரும்-வெள்ளை
 யானையை யுடைய இந்திரன் முதலிய யாவரும், அபயம் மிக
 என-அடைக்கலம் என்று மிகவும் ஓலமிட, அதை அயில்
 இமையவன்-அந்த விடத்தை உண்ட தேவதேவராகிய சிவபெருமான்,
 அருள்பாலா-பெற்றபுதல்வரே! அமர் செய்-போர் செய், நிசிசரர் உடல்
 அவை துணிபட-அசுரர்களின் உடல்கள் அறுபட்டு விழவும், அவணி
 இடிபட-பூமி இடிபடவும், அலைகடல் பொடிபட-அலையுடன் கூடிய
 சமுத்திரம் வற்றித் தூள்படவும், அமரர் சிறைவிட-தேவர்கள்
 சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுபடவும், அடல் அயில்-வலிமையுள்ள
 வேலாயுதத்தை, நொடியினில் விடுவோனே-ஒரு நொடிப் பொழுதில்
 விடுத்தவரே, பரவு புனமிசை உறைதரு குறமகள்-புகழப்படுகின்ற
 தினைப்புனத்திலே வசித்த வள்ளியம்மையாரின், பணை கொள்
 அணிமுலை முழுகு-பருத்துள்ள அழகிய தனங்களில் முழுகிய, பன்
 இருபுய-பன்னிரு தோள்களையுடையவரே! பணில சரவணைதனில்-
 சங்குகள் விளங்கும் சரவணப் பொய்கையில், முளரியில் வரு-தாமரை
 மலர்மீது எழுந்தருளியுள்ள, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! பரம-பெரிய
 பொருளே! குருபர-குருமூர்த்தியே, எனும் உரை பரசொடுபரவி-என்னும்
 புகழ் மொழிகளால் போற்றி செய்து, அடியவர் துதி செய-அடியார்கள்
 துதிசெய்ய, மதி தவழ்-சந்திரன் தவழ்கின்ற, பழநிமலைதனில் இனிது
 உறை-பழநி மலைமீது இனிதாக எழுந்தருளியுள்ள, அமரர்கள்
 பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! முருகு செறி
 குழல் முகில் என-வாசனை நிறைந்த கூந்தல் மேகம் எனவும், நகில் நறு

முளரி முகை என்-தனங்கள் மணமுள்ள தாமரையின் அரும்பு எனவும், இயல் என மயில் என-சாயலானது மயில் எனவும், முறுவல் தளவு-பற்கள் முல்லையரும்பு எனவும், நடை மட அனம் என-நடை மடப்பமுடைய அன்னம் எனவும், இரு பார்வை முளவி மடல் என-இரு கண்களும் தாமரையின் இதழ்கள் எனவும், இடை துடி அது என-இடை உடுக்கை யெனவும், அதரம் இலவு என-இதழ் இலவம் பூ எனவும், அடி இணை மலர் என-பாதங்கள் இரண்டும் மலர் எனவும், மொழியும் அமுது என-சொல் அமுதம் எனவும், முகம் எழில் மதி என-முகமானது அழகிய சந்திரன் எனவும், மடமாதர்-மடமைக் குணம் உடைய பெண்களின், உருவம் இனையன எனவரும் உருவகம்-வடிவங்களை இவை இவையென்று உருவகப்படுத்தி, உரை செய்து-புகழ்ந்து கூறி, அவர் தரு கலவியின் நிலவிய-அம்மாதர்கள் தரும் கலவி இன்பத்தில் பொருந்தி, உலையின் மெழுகு என-உலையில் அகப்பட்ட மெழுகு போல், உருகிய கசடனை-உள்ளம் உருகிய மூடனுக்கு, ஒழியாமல்-எப்போதும், உவகை தரு கலை பல உணர்-மகிழ்ச்சி தரும் கலைகள் பலவற்றையும் உணர்வதற்கு இடமான, பிறவியின் உவரிதனில் உறும் அவலனை-பிறவிக் கடலில் கிடக்கும் வீணனுக்கு, அசடனை-அறிவில்லாதவனுக்கு, உனது பரிபுர கழல் இணைபெற-உமது சிலம்பு அணிந்த பாதங்கள் இரண்டையும் பெறுமாறு, அருள்புரிவாயே-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

ஒலி மிகுந்த கடலில் அமிர்தத்துடன் விடம் எழுந்த போது மாலும் நான்முகனும் வெள்ளை யானையுடைய இந்திரன் முதலான எல்லாரும் அடைக்கலம் என்று முறையிட, அவ்விடத்தையுண்ட சிவபெருமான் அருளிய திருக்குமாரரே! போர் புரிந்த அசுரருடைய உடல்கள் அறுபடவும், பூவுலகம் இடிபடவும், அலைகள் நிறைந்த கடல் வற்றித் துகள்படவும், தேவர்கள் சிறையிலிருந்து விடுபடவும், நொடிப் பொழுதில் வலிமை நிறைந்த வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! புகழ் பெற்ற தினைப்புனத்தில் இருந்த வள்ளியம்மையின் பருத்த தனங்களில் முழுகுகின்ற பன்னிரு புயங்களை யுடையவரே! சங்குகள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் தாமரை மலர்மீது எழுந்தருளிய முருகக் கடவுளே! பரம்பொருளே! குருநாதரே! என்று புகழ் மொழி புகன்று அடியார்கள் துதி செய்யச் சந்திரன் தவழ்கின்ற பழநிமலையில் இனிதாக உறைகின்ற தேவர் தொழும்

பெருமையிற் சிறந்தவரே! வாசனை நிறைந்த கூந்தல் மேகம் எனவும், தனங்கள் மணமுடைய தாமரையின் அரும்பு எனவும், சாயலானது மயில் எனவும், பற்கள் முல்லையரும்பு எனவும், நடை மடப்பமுடைய அன்னம் எனவும், இரு கண்கள் தாமரையின் இதழ் எனவும், இடை உடுக்கை யெனவும், இதழ் இலவமலர் எனவும், பாதங்கள் மலர் எனவும், மொழி அமுதம் எனவும், முகம் அழகிய சந்திரன் எனவும், மடமையுடைய மாதர்களின் வடிவத்தை இவ்வாறு உருவகஞ் செய்து உரைத்து, அவர்கள் தருகின்ற கலவியின்பத்தில் பொருந்தி, உலையில் வைத்த மெழுகு போல் உள்ளம் உருகிய மூடனுக்கு, எப்போதும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற பல கலைகளை யுணர்வதற்கு உரிய பிறவிக் கடலில் அகப்பட்ட வீணனுக்கு, அறிவில்லாதவனுக்கு, தேவரீருடைய சிலம்பணிந்த திருவடியைப் பெற அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

இத்திருப்புகழில் புலவர்கள் பெண்களின் வடிவங்களை என்ன என்ன உவமை தந்து உருவகப் படுத்துகின்றார்கள் என்பதைச் சுவாமிகள் தெளிவு படுத்துகின்றார். இந்த வண்ணம் பெண்களின் கண், வாய் முதலிய உறுப்புகளை உயர்ந்ததாக உருவகப்படுத்தி உரைப்பது ஆசையின் மிகுதியினால் விளைந்த விளைவு.

உலையின் மெழுகென உருகிய கசடனை:—

மோகமானது நெருப்பு. ஊரில் எழுகின்ற எரிக்கு நீரில் முழுகி உய்யலாம்; அதை மோகமாகிய நெருப்பு நீரில் குளிப்பினுஞ் சுடும்; குன்றேறி ஒளிப்பினும் சுடும். நினைத்தாலும் சுடும்; காதில் கேட்டாலும் சுடும்; அதனை அகற்றினாலும் சுடும். வெறும் மயக்கத்தை மட்டுந் தருகின்ற கள்ளினும் காமங் கொடியது. அதனால் இம்மோகத் தீயில் விழுந்தோருடைய உள்ளம் உலையிலிட்ட மெழுகென உருகியழிவர்.

ஒழியாமல் உவகைதரு கலைபல வுணர் பிறவி:—

இறைவன் நமக்கு இந்த உடம்பையும் கருவி கரணங்களையுந் தருகின்றான்; அதனால் அறிவு விளக்கம் பெறும் பொருட்டு, பெற்ற பிறவியைக்கொண்டு இனிப் பிறவாத பெற்றியைப் பெறவேண்டும். ஏணியின் பயன் மாடிமீது ஏறுவது; ஏணிமீதே ஒழியாது நின்று ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. அதுபோல் முத்திவீடு ஏறுவதற்கு இவ்வுடம்பு ஓர் ஏணி. இந்த உடம்புடனேயே இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பக்கூடாது.

இந்தப் பிறவியில் பல கலைகள் மூலம் நல்ல அறிவில் இன்பம் உண்டாகும். அக் கலையின்பத் துடனேயே நின்று விடக்கூடாது. அவற்றைக் கடந்து இறையின்பத்தை நாடவேண்டும். கலைகளைக் கற்பதன் பயன் கடவுளையடைவதேயாகும். கடவுள் உணர்ச்சியில்லாத கலை, உயிரில்லாத உடம்பு போன்றது என வுணர்க.

அரவமலி கடல்.....அருள் பாலா:—

இது ஐந்தாவது அடி. அரனார் ஆலகால விடமுண்டு அருளிய அருள் திறத்தை அழகாகக் கூறுகின்றது.

அமரர்கள் அமுதத்தை வேண்டி பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். சிவபெருமான் “வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்” என்றதை அவர்கள் உணரவில்லை. அமுதம் வேண்டும் என்று சிவ பெருமானை வேண்டியிருந்தால் ஒரு கணத்தில் அமுதத்தை அருளியிருப்பார். இந்த சுலபமான வழியை விடுத்து, அவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து வேதனைப் பட்டார்கள்.

மேரு கிரியாகிய மத்துக்குத் தாம்புக்கயிறாகப் பிணிந்த வாசுகி என்ற அரவரசன் ஆலகால விஷத்தைக் கக்கினான். அது உலகங்களை யெல்லாம் நடுக்கியது. அதன் வெப்பம் தேவர்களைச் சுட்டது. தேவர் யாவர்களும் நடுங்கி ஒடுங்கி திருக்கைலாசஞ் சென்று “ஐயனே! அருட்பெருங் கடலே! காப்பாற்ற வேண்டும்”

என்று முறையிட்டார்கள். கருணைக் கடலான சிவபெருமான் நஞ்சையுண்டு அமுதத்தை அமரர்க்கு ஈந்து அருள் புரிந்தார். இத்தகைய ஈசனார் பெற்ற திருப்புதல்வன் முருகன். நமக்கு வரும் இடர்களைக் களைந்து இன்னருள் புரிவான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அமர்செய் நிசிசரர்.....விடுவோனே:—

இந்த ஆறாவது அடியில் முருகவேள் அசுரர்கள் மீது வேல் விடுத்த திறத்தைக் கூறுகின்றார். நிசி—இரவு, சரர்—உலாவுகின்றனர். நிசிசரர்—இரவில் சஞ்சரிக் கின்றவர்; இராக்கதர்.

பணிவ சரவண தனில் முளரியில் வரு:—

பணிலம்—சங்கு. சரவணம்—இயற்கையில் உண்டாகிய நீர்நிலை. சரம்—நாணல். வானம்—காடு, தருப்பைக்காடு, முளரி—தாமரை. முருகப்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் 1008 இதழ்களையுடைய அழகிய செந்தாமரை மீது தோன்றியருளினார்.

“உதயரவி வார்க்கநிகர் வனகிரண விர்த்தவித
முடையசத பத்ர நவ பீடத்து வாழ்பவனும்”

—திருவகுப்பு (12)

இந்தப் பகுதியில் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் கூறுகின்ற அழகிய அருந்தமிழ்ப் பாடலைச் சிந்தியுங்கள்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல் நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமலமூர்த்தி அறுமுக வருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவணத்தின் வெறிகமழ்கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளினானே

பெருந்தரை நடுவணாகிப் பிறங்கிய சரவணத்தில் இருந்தனிக் கமலம் ஒன்றில் குமரவேல் இருந்த பான்மை திருந்துநல் லண்டப் புத்தேள் சிந்தையாம் புண்டரீக புரந்தனில் விரும்பித் தாதை வைகிய இயற்கை போலும்

மாலயன் எழிலி மேலோன் வானவர் ஏனோர் யாரும் பாலுற மரனும் மாவும் பறவையும் பிறவுஞ் சூழ ஏலுறு குமரன் கஞ்சத் திருந்தது பரமன் ஆதிக் காலையில் உயிர்கள் நல்கிக் கமலமேல் இருத்தல் போலும்.

சலங்கிளர் தரங்கத் தெய்வச் சரவணக் கமலப் போதில்
நலங்கிளர் குமரன் சேர்தல் நான்முகற் சிறைமேல் வீட்டிப்
புலங்கிளர் உயிர்கள் நல்கப் பொருந்து நற்பகலின் முன்னர்
இலங்கெழிற் பதும் பீடத் தேறிய இயற்கை போலும்.

கருத்துரை

பழநிப் பெருமானே! மோகத்தீயில் முழுகாமல்
உனது பாத மலரில் முழுக அருள்புரிவீர்.

23

கனத்திறுகிப் பெருத்திளகிப்	
பணைத்து மணத் திதத்துமுகக்	
கறுப்புமிகுத் தடர்த்து நிகர்த்	தலமேராய்
கவட்டையுமெத் தடக்கிமதர்த்	
தறக்கெருவித் திதத்திடுநற்	
கலைச்சவுளித் தலைக்குலவிக்	களிகூருந்
தனத்தியர்கட் கிதத்துமிகுத்	
தனற்குண்மெழுக் கெனப்புவிபிற்	
றவித்திழிசொற் பவக்கடலுற்	றயர்வாலே
சலித்தவெறித் துடக்கு மனத்	
திடக்கனெனச் சிரிக்கமயற்	
சலத்தின்வசைக் கிணக்கமுறக்	கடவேனோ
புனத்தின் மலைக் குறத்தியுயர்த்	
திருக்குதனக் குடத்தினறைப்	
புயத்தவநற் கருத்தையடைக்	குகவீரா
பொருப்பரசற் கிரக்கமொடுந்	
றற்றச்சிலத் தவச்சிவனிற்	
புலச்சிதனக் கிதத்தையிகுத்	திடுநாதா
சினத்தெதிர்துட் டரக்கர்தமைத்	
திகைத்துவிழக் கணப் பொழுதிற்	
சிதைத்திடுநற் கதிர்க்கைபடைத்	துடையோனே
செருக்கொடுநற் றவக்கமலத்	
தயற்குமரிக் கருட்புரிசைத்	
திருப்பழநிக் கிரிக்குமரப்	பெருமானே.

பதவுரை

புனத்தில்-தினைப்புனத்தில் வாழ்ந்த, மலைக்குறத்தி-மலை குறத்தியாகிய வள்ளி பிராட்டியின், உயர் திருக்கு-சிறந்த கண்களும், தனக்குடத்தின்-குடம் போன்ற தனங்கள், தோய்ந்து நறை புயத்தவ-மணக்கின்ற புயங்களையுடையவனே! நல் கருத்தை உடை-நல்ல எண்ணங்களையுடைய, குக-குகப் பெருமானே! வீரா-வீர மூர்த்தியே! பொருப்பு அரசற்கு-மலையரசனாம் இமவானிடம் இரக்கமொடு, உற்ற-கருணையுடன் சென்றவரும், அறல் சடலத்த-கங்கையைத் தரித்த சடை முடியையுடையவரும் ஆகிய, அசிவனில்-அந்தச் சிவ மூர்த்தியிடத்துள்ள, புலச்சி தனக்கு-ஞானம்பாளுக்கு, இதத்தை மிகுத்திடு நாதா-இனிய அன்பைத் தரும் தலைவரே! சினத்து எதிர் துட்ட அரக்கர் தமை-கோபத்துடன் எதிர்த்து வந்த கொடிய அகரர்களை, திகைத்து விழ-திகைப்புண்டு விழுமாறு, கணப்பொழுதில்-ஒரு நொடிப் பொழுதில், சிதைத்திடும்-அழித்த, நல் கதிர் கை-ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தை, படைத்துடையோனே-உடைமையாக உடையவரே! செருக்கொடு நல்தவ-மகிழ்ச்சியுடன் தவம் நிறைந்த, நல் கமலத்து அயற்கும்-நல்ல தாமரையில் வாழ்கின்ற பிரமதேவனுக்கும், அரிக்கு-திருமாலுக்கும், அருள-அருள் புரிந்த, புரிசை திருப்பழநிக் கிரிகுமார, மதில் குழ்ந்த திருப்பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள குமரக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கனத்து-பாரமுள்ளதாய், இறுகி-அழுத்தமுள்ளதாய், பெருத்து-பெருமையுடையதாய், இளகி-நெகிழ்ச்சியுடையதாய், பணைத்து-எழுச்சியுள்ளதாய், மணத்து-மணங்கொண்டதாய், இதத்து-இனிமையுடையதாய், முக கறுப்பு மிகுத்து-முனையில் கருமை மிகுந்ததாய், அடர்த்து நெருங்கியுள்ளதாய், நிகர்தல் மேராய்-மேரு மலைக்குச் சமானமுடையதாய், கவட்டையும், மெத்த அடக்கி-கபடத்தை மிகவும் உள்ளடக்கினதாய், மதர்த்து-செழிப்புள்ளதாய், அற செருவித்து, மிகவும் ஆடம்பரமுள்ளதாய், இத்து-இன்பம் தருவதாய், இடு நல் கலை சவுளி தலை குலவி-அணியப்பட்ட ஆடை அணிகலங்களுடன் சேர்ந்ததாய், கனிகூறும்-மகிழ்ச்சி மிகுந்ததாய் விளங்கும். தனத்தியர்-கொங்கைகளையுடைய பொதுமகளிரது, கட்டு இதத்து மிகுத்து-கண்களுக்கு இன்பத்துடன் ஈடுபட்டு, அனற்கு உள்மெழுக்கு என-நெருப்பில் விழுந்த மெழுகு போல் புவியில் தவித்து, பூமியின் கண் துன்புற்று, இழிசொல் பவகடல் உற்ற-இழிந்த சொல்லுக்கு இடமாகிய பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து, அயர்வாலே அயர்ச்சியினால் சலித்த வெறி துடக்கு மனத்து-அலுத்த வெறியில் கட்டுண்ட மனத்தையுடைய, இடக்கண் என சிரிக்க-கீழ் மகன் என்று நல்லோர் சிரிக்கும்படி, மயல் சலத்தின் வகைக்கு இணக்கம் உறக் கடவேனோ-மயக்கத்திலும் கோபத்திலும் வகைக்கும் தொடர்புடையவனாக அடியேன் ஆகலாமோ?

பொழிப்புரை

தினைப்புனத்தில் இருந்த மலைக்குறத்தியாம் வள்ளி
நாயகியின் சிறந்த கண்மலர்களும் குடம் போன்ற

தனங்களும் தோய்ந்து மணம் வீசும் புயத்தையுடையவரே! நல்ல எண்ணங்களையுடைய குக மூர்த்தியே! வீரப் பொருளே! மலையரசனாகிய இமவானிடம் கருணையுடன் சென்றவரும், கங்கா நதியை தரித்தவருமாகிய அந்த சிவபெருமானிடத்தில் உறைகின்ற ஞானாம்பிகையின் மனம் மகிழ்கின்ற திருக்குமாரரே! கோபத்துடன் எதிர்த்த அசுரர் திகைத்துவிழ, ஒரு கணப்பொழுதில் கொன்ற நல்ல ஒளிவீசும் வேற்படையை யுடையவரே! தாமரையில் மகிழ்ச்சியுடன் தவம் புரியும் பிரமாவுக்கும், நாராயணருக்கும் அருள் புரிந்த, மதில் சூழ்ந்த திருப்பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமித முடையவரே! பாரமும், அழுத்தமும், பருமனும், நெகிழ்ச்சியும், எழுச்சியும், மணமும், இனிமையும், நுனியில் கருமையும், நெருக்கமும் மேருமலைக்குச் சமானமும், உள்ளடக்கிய கபடமும், செழிப்பும், மிகுந்த ஆடம்பரமும், நல் ஆடை அணிகலன்களும், மகிழ்ச்சியும் உடைய தனபாரங்களைக் கொண்ட விலைமாதருடைய கண்களில் இன்பத்துடன் ஈடுபட்டு, அழலில் பட்ட மெழுகுபோல் பூதலத்தில் தவித்து, இழிந்த பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்த அயர்ச்சியினால் சலித்து, பயித்தியம் பிடித்த மனதோடு தொடர்புடைய மூடன் என்று பெரியோர்கள் சிரிக்குமாறு மயக்கத்திற்கும், கோபத்திற்கும், பழிப்புக்கும் இணக்கம் உற்றவனாக அடியேன் ஆகலாமோ?

விரிவுரை

கனத்திறுகி.....தனத்தியர்:—

இந்த ஆறு வரிகளில் மாதர்களின் தனபாரத்தினைப் பற்றி விளக்கமாக விளம்புகின்றார்.

பவக்கடலுற் றயர் வாலே:—

ஆன்மாக்களாகிய நாம், பிறவிப் பெருங்கடலுள் வீழ்ந்து பல்லாழி காலமாகப் பெருந்துன்ப முறுகின்றோம். கரைகாணாது கலங்குகின்றோம். முருகன் திருவடியாகிய தோணியைப் பற்றினால் முத்திக்கரை சேரலாம். அத்தோணிக்கு அப்பரம குருநாதனே மீகாமன்.

“சுவர்க்க லோக மீகாம சமஸ்த லோக பூபால
தொடுத்தநீப வேல்வீர வயலூரா”

—(அனித்தமான) திருப்புகழ்

சலித்த வெறித் துடக்கு மனம்:—

பிறவித் துயரால் மனம் அயர்ந்து வெறிபிடித்தது போல் வேதனையடைகின்றது. இந்த வெறியை வென்றவரே மேன்மை யடைவர்.

“வெறிவென்றவ ரோடுறும் வேலவனே” -கந்தாநுபூதி (48)

இடக்கனெனச் சிரிக்க:—

“நன்னெறி நில்லாது, இடக்கான கருமங்களையே புரியும் கீழ்மகனாகிய என்னை நல்லோர்கள் பரிகசித்து நகைப்பார்களே” என்று வருந்துகின்றார்.

இங்ஙனம் வேறு பாடல்களிலும் கூறுகின்றார்.

“பார் நகைக்குமையா” (எதுபுத்தி) திருப்புகழ்

“ஊரில் அனைவரும் நகைக்க” (மனையவன்) திருப்புகழ்

“ஏசிடார்களோ பாசநாசனே” (அறுகுநுனி) திருப்புகழ்

மயற்சலத்தின் வசைக்கிணக்கம் உறக்கடவேனோ:—

“இணக்கமறிந்திணங்கு” என்று கூறியவாறு, நல்லாரோடு இணங்காது, மயக்கத்துடனும், கோபத்துடனும் நான் இணங்கக் கூடாது. சலம்-கோபம்.

“சலமான பயித்திய மாகித் தடுமாறி”

—(நிலையாத) திருப்புகழ்

பொருப்பாசற் கிரக்கமொடுற்ற:—

மூவருக்கும் தேவருக்கும் எட்டாத முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான், மலையரசனாகிய இமவானை மாமனாராகக் கொண்டு கருணையினால் அவன்பால் சென்றருளினார்.

புலச்சி:—

புலம் - அறிவு மயமானவர். புலவர் என்ற சொல்லும் புலம் என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்தது. புலவர்-அறிஞர் என்று பொருள். வித்-அறிவு.

வித்வான்-அறிஞன். உமாதேவி ஞான பூரணி ஆதலால் புலச்சி என்றனர்.

சினத்தெதிர்...சிதைத்திடும்:—

கோபத்துடன் எதிர்த்த அசுரர்கள் பாவக் கூட்டங்கள். வேல்—ஞானம். ஞானத்தினால் பாவக் கூட்டங்களைப் பரமன் ஒரு கணத்தில் அழித்தனர். பஞ்சப் பொதியைத் தீப்பொறியால் எளிதில் எரிப்பதுபோல் என அறிக.

தவக் கமலத்தயற்கு மரிக்கருள்:—

தவமுடைய பிரம விஷ்ணுக்களுக்குப் பழநியில் முருகவேள் அருள் புரிந்தனர்.

“திருமருவு புயன் அயனோடு அயிராவதக்குரிசில்
அடிபரவு பழநிமலை” —(குமர...குகனே) திருப்புகழ்

கருத்துரை

குகமூர்த்தியே! வள்ளி மணவாளா! பழநியப்பா! மாதர் வசப்படாது அடியேனைக் காத்தருள் செய்வீர்.

24

குறித்தமணிப் பணித்துகிலைத்
திருத்தியுடுத் திருட்குழலைக்
குலைத்துமுடித் திலைச்சருளைப் பிளவோடே
குதட்டியதுப் புதட்டைமடித்
தயிற்பயிலிட் டழைத்துமருட்
கொடுத்துணர்வைக் கொடுத்துநகக் குறியாலே
பொறித்ததனத் தணைத்துமனச்
செருக்கினர்கைப் பொருட்கவரப்
புணர்ச்சிதனிற் பிணிப்படுவித் திடுமாதர்
புலத்தலையிற் செலுத்துமனப்
ப்ரமத்தையறப் ப்ரசித்தமுறப்
புரித்தருளித் திருக்கழலைத் தருவாயே
பறித்ததலைத் திருட்டமணக்
குருக்களசட் டுருக்களிடைப்
பழுக்களுகக் கழுக்கள்புகத் திருநீறு

பரப்பியதத் திருப்பதிபுக்

கனற்புனலிற் கனத்தசொலைப்

பதித்தெழுதிப் புகட்டதிறற்

கவிராசா

செறித்தசடைச் சசித்தரியத்

தகப்பன்மதித் துகப்பனெனச்

சிறக்கவெழுத் தருட்கருணைப்

பெருவாழ்வே

திகழ்படுசெய்ப் பதிக்குளெனைத்

தடுத்தடிமைப் படுத்தஅருட்

டிருப்பழநிக் கிரிக்குமாப்

பெருமானே.

பதவுரை

பறித்த தலை-உரோமத்தைப் பறித்த தலையை உடையவரும், திருட்டு-கள்ளமுடையவருமாகிய, அமண குருக்கள்-சமணர்களுடைய குருமார்களாம், அசட்டு உருக்களிடை-அறியாமையின் வடிவங்களின், பழுக்கள் உக-விலா எலும்புகள் முறிந்து விழ, கழுக்கள் புக-கழுமரங்களில் ஏறும்படி, திருந்து பரப்பிய-விபுதியைப் பரவ வைத்த, தத்திருப்பதி புக்கு-அந்த மதுரையம்பதி சென்று, அனல் புனலில்-நெருப்பிலும் நீரிலும், கனத்த சொலை-பெருமையுள்ள திருப்பதிகத்தை பதித்து, எழுதிப் புகட்ட-பொறித்து எழுதிய ஏடுகளைப் புகவிட்ட, திறல் கவி ராசா-ஞான வலிமையுடைய கவியரசரே! செறித்த சடை-நெருங்கி அடர்ந்த சடையில், சசி தரி-சந்திரனைத் தரித்த, அ தகப்பன் - அந்த தந்தையாகிய சிவபெருமான், மதித்து உகப்பன் என-பாராட்டி மகிழ்ச்சியுறுவார் என்று, சிறக்க எழுத்து அருள்-சிறப்புறும் வகையில் பிரணவ எழுத்தின் உட்பொருளை உபதேசித்த, கருணை பெரு வாழ்வே-கருணை நிறைந்த பெரிய வாழ்வாக விளங்குபவரே! திகழ்படு செய் பதிக்குள்-விளக்கமுறும் வயலூரில், எனை தடுத்து அடிமைப் படுத்த-அடியேனைத் தடுத்து ஆட்கொண்டு அடிமையாக்கிய, அருள் திரு பழநி கிரி குமர-அருள் நிறைந்த திருப்பழநி மலைமீது எழுந்தருளிய குமாரக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! குறித்த மணி பணி-சிறந்ததென்று கருதிய இரத்தின மணிகள் பதிந்த ஆபரணங்களையும், துகிலை-ஆடைகளையும், திருத்தி உடுத்து-சரிப்படுத்தித் தரித்துக்கொண்டு, இருள் குழலை குலைத்து முடித்து-இருண்ட கூந்தலைக் கலைத்து நன்கு முடித்து, இலை கருளை பிளவோடே-வெற்றிலையைப் பாக்குடன், குதட்டிய-மெல்லுகின்ற, துப்பு உதட்டை மடித்து-பவளம் போன்ற இதழ்களை மடித்து, அயில் பயிலிட்டு அழைத்து-வேல் போன்ற கண்ணால் நெருக்கி அழைத்து, மருள் கொடுத்து-மயக்கத்தை நல்கி, உணர்வை கெடுத்து-நல்லுணர்வைக் கெடுத்து, நகக் குறியாலே-நகத்தின் குறியினால், பொறித்து-அடையாளம் இடப்பட்ட, தனத்து அணைத்து-தனபாரங்களில் தழுவி, மன செருக்கினர், வந்தவர்களின் கையிலுள்ள பொருளைக் கவரும் பொருட்டு,

புணர்ச்சி தனில் பிணிப்படுவித்திடு-கலவிச் சேர்க்கையில் கட்டுப்படுத்துகின்ற, மாதர் புலர்த்தலையில்-பொதுமகளிர் இடத்திலே, செலுத்து மன-செலுத்துகின்ற மனத்தின், ப்ரமத்தை அற-மயக்கமானது அற்றுப்போகவும், ப்ரிசித்தம் உற-பெரும் புகழ் பெறவும், புரித்து அருளி-அன்பு கூர்ந்து அருள் புரிந்து, திரு கழலை தருவாயே-உமது அழகிய திருவடியைத் தருவீராக.

பொழிப்புரை

தலைமயிரைப் பறிக்கின்ற வஞ்சகர்களாகிய சமணர்களுடைய குருமார்களாம் அசடர்களின் விலா எலும்புகள் முறியுமாறு கழுக்களில் ஏறும்படியும், திருநீறு எங்கும் பரவுமாறும் அந்த மதுராபுரியிற் சென்று, நெருப்பிலும் நீரிலும் பெருமை மிகுந்த திருப்பதிகத்தை எழுதிய ஏட்டைச் செலுத்திய ஞான வலிமையுடைய கவி ராசரே! அடர்ந்த சடையில் சந்திரனைத் தரித்த பிதாவாகிய சிவமூர்த்தி மதித்து உவக்குமாறும் சிறப்புறவும் பிரணவத்தின் உட்பொருளை உபதேசித்த கருணைப் பெருவாழ்வே! விளங்குகின்ற வயலூரில் அடியேனைத் தடுத்தாட் கொண்டு அடிமை கொண்டு அருளியவரே! திருப்பழநி மலைமீது நின்றருளிய குமாரக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! சிறந்ததென்று கருதப்படுகின்ற இரத்தின மணிகள் பதிந்த அணிகலன்களையும் ஆடைகளையும் திருத்தி உடுத்து, இருண்ட குழலைக் குலைத்து முடித்து, வெற்றிலைப் பாக்கை மெல்லுகின்ற பவளம் போன்ற உதட்டை மடித்து, வேல் போன்ற கண்ணால் நெருங்கி வர அழைத்து, ஆசை மயக்கத்தை தந்து, நல்லுணர்வைக் கெடுத்து, நகக்குறியால் அடையாளம் இடப்பட்ட கொங்கையில் அணைத்து, மனக்கர்வங் கொண்டவராய், தம்பால் வந்தவர்களிடம் கைப்பொருளைக் கவரும் பொருட்டு, கலவிச் சேர்க்கையில் கட்டுப்படுத்துகின்ற பொது மாதர்களிடத்திலே செலுத்துகின்ற மனமயக்கமானது ஒழியவும், சிறந்த புகழை அடையவும் அன்பு கூர்ந்து அருளி, உமது அழகிய பாத மலரைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

குறித்தமணிப் பணி.....மாதர்:—

இந்த மூன்று அடிகளிலும் பொது மகளிரின் இயல்புகளைக் கூறி அம் மயலில் புகுதல் தீமையென்று விளக்குகிறார்.

ப்ரசித்தையற:—

ப்ரமம்—மயக்கம்.

ப்ரசித்தமுற:—

ப்ரசித்தம்—பெரும்புகழ். மனிதனுக்கு அழியாத செல்வம் புகழ்.

தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று, —திருவள்ளுவர்

பறித்ததலைத் திருட்டமணக் குருக்கள்:—

சமணர்கள் தலைமயிரைப் பறிப்பதைத் தமது சமய ஒழுக்கமாகக் கொண்டவர்கள்.

“முகடூர் மயிர் கடிந்த செய்கையார்” —சம்பந்தர்

“கேசம் பறி கோப்பாளிகள்” —(தவர்வாட்) திருப்புகழ்

களவுத்தனம் படைத்தவர்கள், வஞ்சனையால் பலப்பல கொடுமைகள் புரிபவர்கள். இவ்வாறு ஆறாம் நூற்றாண்டிலே சிலர் இருந்தார்கள். அப்போது அக்கொடுமையை அகற்ற வந்த அவதாரம் திருஞான சம்பந்தர்.

திருஞான சம்பந்தருடைய காலத்திலே எண்ணாயிரம் சமணக் குமாரர்கள் பாண்டி நாட்டிலேயிருந்து, சைவ சமயத்தை அழித்து, சமண சமயத்தைப் பரப்பினார்கள். அக்காலை ஞானசம்பந்தர் அவதரித்து, சமணசமயத்தை அழித்து, திருநீற்று நெறியை எங்கும் பரப்பினார்.

தத் திருப்பதி புக்கு:—

தத்—அந்த; இது வடசொல், திருப்பதி—மதுரை.

அனல் புனலில் கனத்த சொலைப் பதித்தெழுதிப் புகட்ட:—

அனல் வாதம், புனல் வாதம் புரிந்தபோது, தேவாரப் பதிகத்தை எழுதிய ஏட்டினை இட்டு, ஆளுடைய பிள்ளையார் வென்றனர். புகவிட்ட என்ற சொல் புகட்ட என மருவியது.

தகப்பன் மதித் துகப்பனென:—

தந்தை மெச்சிய மைந்தன் என வருவது அரிது; நம்மில் தம் மக்கள் அறிவுடையவராகத் திகழ்தல் வேண்டும்.

“தம்மில்த ம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மண்ணுயிர்க் கெல்லாம் இனிது”

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

இந்த அறத்தை உலகுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு முருகவேள் சிவமூர்த்திக்கு உபதேசம் செய்தருளினார்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் தந்தையிலும் மைந்தன் அறிவு, ஆற்றல், குணம், அறம், பண்பு முதலிய நலங்களில் உயர்ந்திருக்க வேண்டும்; அதனால் அக்குடும்பம் சிறந்து ஒங்கும். உலகம் புகழும்.

திகழ்ப்படு செய்பதிக்கு ளெனைத் தடுத்தடிமைபடுத்த:—

செய்—வயல்; பதி—ஊர், அருணகிரிநாதரை வயலூர் என்ற திருத்தலத்தில் முருகப்பெருமான் தடுத்து ஆட்கொண்டு, அவர் முடி மீது திருவடிகுட்டி, திருப்புகழை விசேடமாகப் பாடும் திறத்தையும் திருவருளையும் வழங்கியருளினார்.

இதனைச் சுவாமிகள் பல இடங்களில் கூறி நன்றி பாராட்டுகிறார்.

“பாத பங்கயம் உற்றிட உட்கொண்
டோதுகின்ற திருப்புகழ் நித்தம்
பாடுமென்பது செய்ப்பதியில்தந்

தவன் நீயே”

— (கோலகுங்கும) திருப்புகழ்

— (குருவு) திருப்புகழ்

கருத்துரை

கவிராசரே! கருணைக்கடலே! பழநியாண்டவரே!
மயக்கமற்றுப் புகழுறப் பதமலரைத் தருவீர்.

25

கலவியி லிச்சித திரங்கி நின்றிரு
கனதனம் விற்கச் சமைந்த மங்கையர்
கயல்கள்சி வப்பப் பரிந்து நண்பொடு மின்பமுறிக்
கனியித முற்றுற் றருந்தி யங்குறு
மவச மிகுத்துப் பொருந்தி யின்புறு
கலகம் விளைத்துக் கலந்து மண்டணை யங்கமீதே
குலவிய நற்கைத் தலங்கொ டங்கணை
கொடியிடை மெத்தத் துவண்டு தண்புயல்
குழலள கக்கட் டவிழ்ந்து பண்டையி
லங்கம்வேறாய்க்

குறிதரு வட்டத்தடர்ந்த சிந்துர
முகதல முத்துப் பொலிந்தி லங்கிட
கொடிய மயற்செய்ப் பெருந்தடந்தனில் மங்கலாமோ
இலகிய சித்ரப் புனந்த னிந்துறை
குறமகள் கச்சக் கிடந்த கொங்கைமி
னிணிதுறு பத்மப் பத்மப ணிந்தருள் கந்தவேளே
எழுகடல் வற்றப் பெருங்கொ டங்கிரி
யிடிபட மிக்கப் ப்ரசண்டம் விண்டுறு
மிகலர்ப் தைக்கத் தடிந்தி லங்கிய செங்கைவேலா

பலவித நற்கற் படர்ந்த சுந்தரி

பயில்தரு வெற்புத் தருஞ் செழுங்கொடி

பணைமுலை மெத்தப் பொழிந்து பண்புறு

கின்றபாலைப்

பலதிசை மெச்சத் தெரிந்த செந்தமிழ்ப்

பகரென இச்சித் துகந்து கொண்டருள்

பழநியில் வெற்பிற் றிகழ்ந்து நின்றருள் தம்பிரானே.

பதவுரை

இலகிய-விளங்குகின்ற, சித்ர-அழகிய, புனம் தனிந்து உறை-தினைப் புனத்தில் தனித்திருந்த, குறமகள்-வள்ளியம்மை, கச்சு கிடந்த கொங்கை மின்-கச்சு அணிந்த தனபாரங்களை யுடைய மின்னொளி போன்ற அவளுடைய, இனிது உறு பதம் பதம் பணிந்து அருள்-இனிய பாத தாமரையில் பணிந்து அவருக்கு அருள் புரிந்த, கந்தவேளே-கந்தக் கடவுளே! எழுகடல் வற்ற-ஏழு சமுத்திரங்களும் வற்றவும், கொடும் கிரி இடிபட-கொடிய கிரவுஞ்ச மலை இடிந்து தூளாகவும், மிக்கப் ப்ரசண்டம் விண்டு உறும்-மிகுந்த வேகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வந்த, இகலர் பதைக்க-பதைக்களாகிய அகரர்கள் பதை பதைக்கவும், தடிந்து இலங்கிய-அழிவு செய்து விளங்கிய, செங்கை வேலா-சிவந்த திருக்கரத்தில் வேலை ஏந்தியவரே! பலவித நல்கற்பு அடர்ந்த சுந்தரி-பல வகையான நலம் கற்புக் குணங்கள் நிரம்பிய அழகியவரும், பயில்தருவெற்பு தரும்-நல்ல பயின்ற இமயமலை யரசர் ஈன்ற, செழும் கொடி-செழிப்புள்ள கொடி போன்றவரும் ஆகிய உமா தேவியார், பணைமுலை-பருத்த திருமுலையில் மெத்த பொதிந்து பண்பு உறுகின்ற-மிகுதியாக நிறைந்து குணம் தங்கிய, பாலை-சிவஞான அமுதத்தை, பலதிசை மெச்ச-பல திசைகளில் உள்ளவர்களும் மெச்சிப் புகழுமாறு, தெரிந்த செந்தமிழ் பகர் என-உணர்வினால் உணர்ந்த செவ்விய தமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடுக என்று கூறித் தர, இச்சித்து உகந்து கொண்டு அருள்-அப்பாலை விருப்பமுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உட்கொண்டருளிய, பழநியில் வெற்பில் திகழ்ந்து நின்று - அருள் பழநியம்பதியில் மலையிது கருணையால் விளங்கி நின்று அடியார்க்கு அருள் புரிகின்ற, தம்பிரானே-தனிப்பெருந் தலைவரே! கலவியல் இச்சித்து-கலவி யின்பத்தில் ஆசைப்பட்டு, இரங்கி நின்று-பரிந்து நின்று, இரு கனதனம் விற்க சமைந்த மங்கையர்-பெரிய தனங்களை விலைப்படுத்த ஒப்புதலாகி நிற்கும் விலைமகளிரது, கயல்கள் சிவப்ப-கயல் மின் போன்ற கண்கள் சிவக்கும்படி, பரிந்து நண்பொடும்-அன்பு பூண்டு நட்புகொண்டும், இன்பம் ஊறி-இன்ப வெள்ளத்தில் அழுந்தி, கனி இதழ் உற்று உற்று அருந்தி-கொவ்வைக் கனி போன்ற இதழமுதை அடிக்கடி பருகி, அங்கு உறும் அவசம் மிகுத்து-அங்கு அதனால் மயக்கம் அடைந்து, பொருந்தி

இன்புறும்—அவருடன் அணைந்து இன்பத்தை யடைந்து, கலகம் விளைத்து கலந்து—மறுபடியும் ஊடல்கொண்டு பின் கலந்தும், மண்டு அணை அங்கமிதே—நெருங்கிய பஞ்சணைகளுடன் கூடிய கட்டிலின் மீது, குலவிய நல் கைத்தலம் கொடு அங்கு அணை—குலவுகின்ற நல்ல கரதலத்தால் அங்கு தழுவி, கொடி இடை மெத்த துவண்டு—கொடி போன்ற மெல்லிய இடையானது மிகவும் துவளவும், தண்புயல் குழல் அளகம்கட்டு அவிழ்ந்து—குளிர்ந்த மேகம்போன்ற அளகபாரக் கூந்தல் கட்டு அவிழவும், பண்டையில் அங்கம் வேறாய்—முன்னிருந்த உடம்பின் பொழிவு வேறுபடவும், குறிதரு வட்டத்து அடர்ந்த சிந்துர—அடையாளமாகவும் வட்டமாகவும் நெருக்கமாகவும் இட்ட குங்குமப் பொட்டுள்ள, முகதல முத்து பொலிந்து இலங்கிட—முகத்தில் முத்துப் போன்ற வீரவைத் துளி அழகாக விளங்கவும், கொடிய மயல் செய்—கொடுமையான மயக்கத்தைச் செய்கின்ற, பெரும் தடம் தனி மங்கலாமோ—பெரிய தடாகம் போன்ற அக்காம வெள்ளத்தில் அடியேன் மங்கிப் போகலாமோ?

பொழிப்புரை

அழகு நிரம்பிய தினைப்புனத்தில் தனித்திருந்த குறமாதும், கச்சுடன் கூடிய தனபாரங்களை யுடைய மின்னற் கொடி போன்றவரும் ஆகிய வள்ளி பிராட்டியாருடைய இனிய தாமரைத்தாளில் பணிந்து அவருக்கு அருள்புரிந்த கந்தக்கடவுளே! ஏழு கடல்கள் வற்றவும் பெரிய கொடிய கிரவுஞ்சமலையானது இடிந்து பொடி படவும், மிகுந்த வேகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வந்த பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் பதைபதைத்து அழியவும் போர்புரிந்த வேலாயுதத்தை ஏந்திய திருக்கரத்தை யுடையவரே! பலவகையான நல்ல கற்புக் குணங்களை யுடைய அழகியவரும், நல்ல பயின்ற இமவானுடைய குமாரியும், செழிப்புள்ள மலர்க்கொடி போன்றவரும் ஆகிய பார்வதியம்மையார், பருத்த தனங்களில் நிரம்பி வந்த குணமுடைய பாலமுதத்தை, பல திசைகளில் உள்ளவர்கள் மெச்சும்படி, இனிய தமிழ் பதிகங்களைப் பாடு என்று தர, அதனை அன்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உண்டருளிய, பழநியம்பதியில் மலை மீது நின்று ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரிகின்ற தனிப்பெரும் தலைவரே! கலவியின்பத்தில் ஆசைப்பட்டு பரிந்து நின்று, தமது பெரிய தனங்களை விற்பதற்கு உடன்பட்டுள்ள பொது மாதர்களின் கயல்மீன் போன்ற கண்கள் சிவக்கும்படி அவர்களைக் கலந்து, நட்போடு

இன்ப வெள்ளத்தில் அழுந்தி, கொவ்வைக் கனிபோன்ற இதழ்முதத்தை அடிக்கடி பருகி, அங்கு மிகுந்த மயக்கத்தை யடைந்து கலந்து இன்புற்று, ஊடல் கொண்டும் கூடியும்; நெருங்கிய பஞ்சணையுடன் கூடிய கட்டிலின் மீது குலவிய நல்ல கரதலங்களால் தழுவி, கொடி போன்ற மெல்லிய இடை துவளவும், குளிர்ந்த மேகம் போன்ற அளக பாரக் கூந்தல் கட்டு அவிழவும், முன்பிருந்த உடம்பின் பொலிவு வேறாகவும், அடையாளமாகவும் வட்டமாகவும் இட்ட குங்குமப் பொட்டுடன் கூடிய முகத்தில் வேர்வைத் துளி முத்துப்போல் தோன்றி அழகு செய்யவும், தீய மையலைப் புரியும் அம்மாதர்களின் பெரிய காம வெள்ளத்தில் அடியேன் விழுந்து மங்குதலையடையலாமோ?

விரிவுரை

இத்திருப்புகழில் முதல் அடிகள் நான்கிலும் விலை மகளிரது கலவி நலன்களின் தன்மைகளை எடுத்து சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

குறமகள்.....பதம் பணிந்தருள்:—

வள்ளியம்மையாரை முருகவேள் பணிந்தார் என்று பல இடங்களில் அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார். தாய் தன் குழந்தையை மிகமிகக் கருணையுடன் பாலூட்டி வளர்க்கின்றாள்; அக்குழவி பாலுண்ண மறுக்கின்ற போது, “அன்புள்ள கண்ணா! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்; பால் குடித்துவிட்டு விளையாடு” என்று வேண்டுவாள். அதுபோல் எவ்வுயிர்க்குந் தாயாகிய தயாபரன், வள்ளிக்கு அருள்புரியும் பொருட்டு, அவளை வணங்கியும் அருள்புரிந்தான் என்று கொள்க. இது அப்பெருமானுடைய அளவற்ற கருணையைக் குறிக்கின்றது.

பலவித நற்கற்படந்த சுந்தரி:—

உமையம்மையாருடைய சிறந்த கற்புக் குணங்களை இங்கே சுவாமிகள் கூறுகின்றார். அம்பிகைக்குப் பல நாமங்கள்; அவற்றுள் ஒரு சிறந்த நாமம் உத்தமி என்பது.

“உத்தமி புதல்வனை” என்றும் “இமவான் மடந்தை உத்தமி பாலா” என்றும் கூறுகின்றார்.

சிவபிரானை நிந்தித்த தக்கனுடைய புதல்வி யென்று இனி யான் வாழ்கில்லேன் என்று அம்மை நினைத்து அவன் வளர்த்த உடம்பும் தாட்சாயணி யென்ற பேரும், வேண்டாம் என வெறுத்து, அவற்றை யகற்றிப் பர்வத ராஜனுக்குத் திருமகளாகத் திருவவதாரஞ் செய்து, பார்வதி என்ற திருப்பேருடன், சிவமூர்த்தியைத் திருமணம் புரிந்து கொண்டார். இதனால் அம்மையின் அரிய பெரிய கற்புக்குணம் இனிது புலனாகின்றது.

பெண்கள் தமது கணவனாரை நிந்தித்தவர் தாய் தந்தையுடன் பிறந்தார் யாவராயினும் அவர்களை விட்டு விடவேண்டும்.

கொண்டானின் துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை”

—நான்மணிக்கடிகை

கற்பனை முதலிய கடந்த கண்ணுதல்
தற்பர நினையிகழ் தக்கன் தன்னிடைப்
பற்பகல் வளர்ந்தவன் பயந்த மாதெனச்
சொற்படு நாமமுஞ் சூழ்ந்தி லேனியான்.

ஆங்கதோர் பெயரையும் அவன்கண் எய்தியே
ஓங்கிநான் வளர்ந்த இவ் வுடலந் தன்னையும்
தாங்கினன் மேலவை தரித்தற் கஞ்சினேன்
நீங்குவன் அவ்வகை பணித்தி நீ என்றாள்.

—கந்தபுராணம்

இத்தகைய உயர்ந்த பண்புகள் பலவற்றையும் உலகுக்கு உணர்த்தும் அன்னை திருஞானசம்பந்தருக்குத் திருமுலைப்பால் ஈந்து, உலகம் மெச்சும்படி திருப்பதிகம் பாடுமாறு அருள் புரிந்தனர்.

கருத்துரை

வள்ளி நாயகரே! வேலாயுதரே! பழநியாண்டவரே!
மாதர் மயல் அற அருள்புரிவீர்.

முகிலள கத்திற் கமழ்ந்த வண்பரி
 மன அலர் துற்றக் கலந்தி டந்தரு
 முகிழ்நுதி தைத்துத் துயர்ந்த மங்கைய ரங்கமீதே
 முகம்வெயர் வுற்றுப் பரந்து செங்கயல்
 விழியிணை செக்கச் சிவந்து குங்கும
 ம்ருகமத மத்தந் தனங்க ளின்மிசை யெங்குமேவி
 உகவுயி ரொத்துப் புயங்க ளின்புற
 வுறவினை யுற்றுத் திரண்டு கொங்கள
 வறுமனை யுற்றுத் திரங்கு மஞ்சமி லொன்றுமேவி
 ஒளிதிகழ் பத்மக் கரங்க ளின்புற
 முறுவளை யொக்கக் கலின்க லென்கவு
 முயர்மய லுற்றுற் றிரங்கு மன்பதொ ழிந்திடாதோ
 செகமுழு தொக்கப் பயந்த சங்கரி
 அடியவர் சித்தத் துறைந்த சம்ப்ரம
 சிவனொரு பக்கத் துறைந்த மங்கைக மங்கைநீடு
 திகழ்வன பச்சைப் பசங்கி யம்பண
 கரதலி கச்சற் றிலங்கு கொங்கையள்
 திருவரு ணற்பொற்பரந்திடும்பரை யண்டமீதே
 பகலிர வற்றிட் டுயர்ந்த அம்பிகை
 திரிபுரை முற்றிட் டிரண்டொ டொன்றலர்
 பரிவுற வொக்கச் செய்யப் பரம்ப்ரமி யன்புகூரும்
 பதிவ்ரதை மிக்கச் சிரந்தெ ரிந்தருள்
 பகிரதி வெற்பிற் பிறந்த பெண்தரு
 பழநியில் வெற்பிற் றிகழ்ந்து நின்றருள் தம்பிரானே.

பதவுரை

செகம் முழுது ஒக்க பயந்த-உலகம் முழுவதும் ஒருசேர
 ஈன்றவரும், சங்கரி-சுகத்தைச் செய்பவரும், அடியவர் சித்தத்து
 உறைந்த-அடியார்களுடைய உள்ளக்கோயிலில் உறைகின்ற,
 சம்ப்ரம-சிறப்புடைய, சிவன் ஒரு பக்கத்து உறைந்த மங்கை-
 சிவபெருமானுடைய ஒரு பாகத்தில் இடங்கொண்ட பெண்மணியும், சு
 மங்கை-மேலான மாதாவும், நீடு திகழ்வன பச்சை பசங்கி-பெரிதும்
 விளங்குகின்ற பச்சைப் பசேல் என்ற நிறம் உடையவரும்,
 அம்பணகரதலி-அம்பணம் என்ற யாழைக் கரத்தில் ஏந்தியவரும், கச்ச
 உற்று இலங்கு கொங்கையள்-கச்சுடன் விளங்கும் தனபாரங்களை

யுடையவரும், திருவருள் நல்பொன் பரந்திடும் பரை-திருவருளாகிய நல்ல செல்வத்தை எங்கும் பரவச் செய்யும் பராசக்தியும், அண்டமீது பகல் இரவு அற்றிட்டு உயர்ந்த அம்பிகை-அண்டங்கட்கு அப்பால் பகலும் இரவும் இல்லாத உயர்ந்த இடத்தில் உள்ள அம்பிகையும், திரிபுரை-மூன்று உலகங்கட்குத் தலைவியும், முற்றிட்டு இரண்டொடு ஒன்று அலர்-பூரணராகி மூவரும் அல்லரான சிவபெருமான், பரிவு உற-அன்பு கொள்ளுமாறு, ஒக்க செய்யும்-பொருந்திய தவம்புரியும், பரப்ரமி-பெரிய பொருளானவரும், அன்பு கூரும்-அன்பு மிக்க, பதிவ்ரதை-பதிவிரதையும், மிக்க சிரம் தெரிந்தருள் பகிரதி-(சிவமூர்த்தியின்) சிறந்த சென்னியில் விளக்கமுற்றருளும் கங்காதேவி உற்பத்தியாகும், வெற்பில் பிறந்த பெண்தரு-இமயமலையில் உதித்தவருமாகிய உமாதேவியார் பெற்ற பாலகரே! பழநியில் வெற்பில்-பழநியம்பதியில் மலைமீது, திகழ்ந்து நின்று அருள்-விளக்கமுற்று நின்று ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரிகின்ற, தம்பிரானே-தனிப்பெரும் தலைவரே! முகில் அளகத்தில் கமழ்ந்த-மேகம் போன்ற கூந்தலில் வாசனை வீசும், வண்பரிமள அலர் துற்ற கலந்து-நல்ல மணமலர்கள் நெருங்கிச் சேர்ந்து இடம்தரும், முகிழ் நுதி தைத்து-இடம் பெறும்படி விளங்கும் நகநுனியால் அழுந்தப் பதித்து, துயர்ந்த மங்கையர் அங்கமீது-தொடர்கின்ற பெண்களின் உடலின் மீது, முகம் வெயர்புற்று பரந்து-முகத்தில் வேர்வை தோன்றிப் பரவவும், செம் கயல் விழிஇணை செக்க சிவந்து-சிவந்த கயல் மினை யொத்த இரண்டு கண்களும் செக்கச் சிவக்கும்படியும், குங்குமம்-குங்குமமும், ம்ருகமத-கஸ்தூரியும் அணிந்து, மத்த தனங்களின் மிசை எங்கு மேவி-செருக்குள்ள கொங்கைகளின் மேலெல்லாம் பொருந்தி, உகஉயிர் ஒத்து-வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் உயிர் என அம்மாதரைக் கருதி, புயங்கள் இன்பு உற-தோள்கள் இன்புறுமாறு தழுவிடும், உறவினை உற்று-சம்பந்தஞ் செய்தும், திரண்டு கொங்கு அளவுறும்-திரண்டுள்ளதும் வாசனை கலந்துள்ளதுமாகிய, அனை உற்று-படுக்கையில் அமர்ந்து, திரங்கு மஞ்சமில் ஒன்றி மேவி-சருக்கங் கொள்ளும் அக்கட்டிலில் அவர்களுடன் ஒன்றுபட்டிருந்து, ஒளிதிகழ் பத்ம-ஒளி விளங்கும் தாமரை போன்ற, கரங்களின் புறம் உறு-கரங்களின் மேலுள்ள, வளை ஒக்க கலின் மேல் என்கவும்-வளையல் ஒரு சேர கலின்கல் என்று ஒலிக்கவும், உயர் மயல் உற்று உற்று-மிகுந்த மயக்கங் கொண்டு இரங்கும், அன்பு அது-அம்மகளிர்க்காக இரக்கங் காட்டும் அன்பானது, ஒழிந்திடாதோ-என்னை விட்டு ஒழியாதோ?

பொழிப்புரை

உலகங்கள் முழுவதும் ஒரு சேர ஈன்றவரும், சுகத்தைச் செய்பவரும், அடியார்களுடைய உள்ளக் கோயிலில் உறைகின்ற சிறப்புடைய சிவபெருமானுடைய ஒரு பாகத்தில் எழுந்தருளியவரும், மேலான பெண்மணியும், மிகவும் விளங்குகின்ற பச்சைப் பசேல்

என்ற மரகத நிறமுடையவரும், அம்பணம் என்ற யாழை ஏந்திய கரத்தினரும், கச்சணிந்த தனபாரங்களை யுடையவரும், திருவருளாகிய நல்ல செல்வத்தை எங்கும் பரவச் செய்பவரும், பராசக்தியும், அண்டங்களுக்கு அப்பால் அல்லும் பகலும் இல்லாத நிலையில் விளங்கும் அம்பிகையும், மூவுலகங்கட்கும் முதல்வியும், மூவருக்கும் மேற்பட்ட சிவமூர்த்தி அன்பு கொள்ளும்படி தவம் புரிந்து கலந்தவரும், பரம்பொருளானவரும், அன்புமிகுந்த மகா பதிவ்ரதையும், சிறந்த சிவபெருமானுடைய சென்னியில் வீற்றிருந்தருளும் கங்காதேவி உற்பத்தியாகும் இமயமலையில் உதித்தவரும் ஆகிய பார்வதியம்மையார் தந்த திருக்குமாரரே! பழனாபுரியின் மலைமீது சிறப்புடன் எழுந்தருளியுள்ள தனிப்பெருந் தலைவரே! மேகம் போன்ற கூந்தலில் வாசனை நிறைந்த மலர்கள் சேர்ந்து, இடம் பெற்றுள்ள நகநுனியால் அழுந்தப் பதித்து நான் தொடர்கின்ற மங்கையரது உடலின்மீதும் முகத்திலும் வேர்வை உற்றுப் பரவவும், சிவந்த கயல்மீன் போன்ற இரு கண்கள் மிக்க சிவப்பாகவும், குங்குமமும், கஸ்தூரியும் தரித்து பூரித்துள்ள கொங்கைகளின் மீது பொருந்தி, வெளியே உலாவும் உயிர் என்று அம்மாதர்களைக் கருதி, தோள்கள் இன்புறுமாறு சம்பந்தஞ் செய்து, வாசனையுடன் திரண்டுள்ள படுக்கையுடன் சுருக்கங் கொண்ட கட்டிலின் மீது பொருந்தியிருந்து, ஒளி மிகுந்த தாமரை போன்ற கரங்களில் உள்ள வளையல்கள் கலீர் என்று ஒலிக்க, அவ் விலைமாதருடன் சேரும் பெரிய மோக மயக்கத்தைக் கொண்டு, அம்மாதர்மீது இயங்குகின்ற அன்பானது என்னை விட்டு நீங்காதோ!

விரிவுரை

இத்திருப்புகழில், முன்னுள்ள நான்கு அடிகளில் காமுகருக்கு, அவர்கள் காதலித்த பரத்தையர்பால் நிகழும் நிலைகளைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

செகமுழு தொக்கப் பயந்த:—

அகில உலகங்களை யின்றவர் உமாதேவியார். சர்வலோக மாதா. “அகிலாண்ட கோடியின்ற

அன்னையே! பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்தரூப மயிலே!” என்கிறார் தாயுமானார். “அகிலஜக அண்ட நாயகி” என்று அருணகிரியார் திருவானைக்கா திருப்புகழில் கூறுகின்றார். “முழுதுல கீன்றாள் செங்கை பற்றினன் பற்றிலார்க்கே வீடருள் பரமயோகி” என்கிறார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

சங்கரி:—

சம்—சுகம். கரம்—செய்வது. சுகத்தைச் செய்கின்றவன் சங்கரன். தினத்தைச் செய்கின்றவன் தினகரன். செய்கின்ற கருவிக்குக் கரம் என்று பேர். கைக்குத் தெலுங்கில் “செய்” யென்றே பேர். எனவே எல்லா வுயிர்களுக்கும் சுகத்தைச் செய்கின்ற தேவிக்குச் சங்கரி என்று பேர்.

சுகம் என்பது செல்வத்தாலும் மனைவி மக்களாலும் நிலபுலன்களாலும் எய்தமாட்டா. செல்வம் ஈட்டி அச்செல்வத்தால் சுகம் பெறுவேன் என்பாருடைய முயற்சி, நெய்யை விட்டு நெருப்பினை அணைப்பாருடைய முயற்சியை யொத்தது.

எனவே ஞானம் ஒன்றே சுகத்திற்குக் காரணம். அந்த ஞானத்தின் சொரூபம் அம்பிகை. ஞானாம்பிகை. ஆகவே ஞானபூரணியே தன்னை வழிபடும் அன்பர்க்கு ஞானத்தை நல்கி, ஞானத்தினால் சுகத்தைச் செய்கின்றாள்.

அடியவர் சித்தத் துறைந்த சம்பரம சிவன்:—

சிவபெருமான் அனவரதமும் இடையறாது நீங்கா துறைகின்ற இடம் அடியாருடைய உள்ளம் என உணர்க.

“இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க”

—மணி வாசகர்

“நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன்”

—அப்பர்

“கூற்றறியாத பெருந்தவர் உள்ளக் கோயிலிருந்த குணப்பெருங் குன்றே”

—வள்ளலார்

பச்சைப் பசங்கி:—

உமாதேவியாருடைய நிறம் மரகத நிறம். பச்சை நிறம் பேரழகுடையது. பச்சைப் பயிர், பச்சை மணி முதலியன, கண்டார் கருத்தைக் கவர்வன. அது கருணையைக் குறிக்கின்ற நிறம். அம்பிகை கருணையே வடிவமானவள். கருணாம்பிகை நாமம் படைத்தவள்.

அம்பணம்:—

அம்பணம் என்பது ஒருவகை யாழ். அந்த யாழை அம்பிகை கரத்தில் ஏந்தியிருக்கிறாள்.

பகலிர வற்றிட் டுயர்ந்த அம்பிகை:—

பகல்-நினைப்பு; இரவு-மறப்பு. நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாத ஞானானந்த மயமான அருள் அநுபவத்தில் விளங்குகின்ற தாய் பராசக்தி என உணர்க.

இரண்டொ டொன்றவர்:—

இரண்டொ டொன்று—மூன்று. சிவமூர்த்தி மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரல்லர். வேதத்தில் அவரை சதுர்த்தம் என்று—நான்காவது பொருள் என்று கூறுகின்றது. “மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்” என்று திருவாசகம் முரசறைகின்றது. மூவரில் ஒருவராக நினைப்பது தவறு.

“பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ராதிதம் சிவம்” என்று உபநிஷதங்கள் பேசுகின்றன.

“ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவம் அத்வைதம்
சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஆத்மா ஸவிஜ்ஞேய.”

என்று மாண்டூக்ய உபநிஷதம் கூறுகின்றது.

பதிவ்ரதை:—

பதியை யன்றி வேறு ஒரு பொருளையும் விரும்பாத உத்தம குணமுடையவளுக்குப் பதிவிரதை என்று பேர். பதிபக்தியில் தலைசிறந்தவரை உலகமெல்லாம் கைகூப்பி வணங்கும். பதிவிரதா தருமத்திற்குச் சிகரமானவர் உமாதேவியார்.

கருத்துரை

பார்வதி பாலகரே! பழநியப்பரே! மாதர் தொடர்பு
அற அருள் புரிவீர்!

27

அவனிதனி லேமி றந்து மதலையென வேத வழந்து
அழகுபெற வேந டந்து இளைஞோனாய்
அருமழலை யேமி குந்து குதலைமொழி யேபு கன்று
அதிவிதம தாய்வ ளர்ந்து பதினாறாய்
சிவகலைக ளாக மங்கள் மிகவுமறை யோது மன்பர்
திருவடிக ளே நினைந்து துதியாமல்
தெரிவையர்க ளாசை மிஞ்சிவெகுகவலை யாயுமுன்று
திரியுமடி யேனை யுன்ற னடி சேராய்
மவுனவுப தேச சம்பு மதியறுகுவேணி தும்பை
மணிமுடியின் மீதணிந்த மகதேவர்
மனமகிழ வேய ணைந்து வொருபுறம தாக வந்த
மலைமகள் குமார துங்க வடிவேலா
பவனிவர வேயுகந்து மயிலின் மிசை யேதிகழ்ந்து
படியதிர வேந டந்த கழல்வீரா
பரமபத மாய செந்தில் முருகனென வேயு கந்து
பழனிமலை மேல மர்ந்த பெருமானே.

பதவுரை

மவுன உபதேச சம்பு-(வேதாகமங்களின் முடிவாகிய அத்துவித உண்மையை வாய்திறந்து கூறாமல்) மௌனமாகவே இருந்து (கல்லாலின் கீழ் நால்வர்க்கும்) உபபேசித்தருளிய சுககாரணரும், மதி-சந்திரனையும், அறுகு-அறுகம்புல்லையும், வேணி-கங்காநதியையும், தும்பை-தும்பை மலரையும், மணிமுடியின் மீது அணிந்த மகதேவர்-அழகிய சடையின் மீது தரித்துக் கொண்டுள்ள தேவ தேவருமாகிய சிவபெருமான், மனமகிழவே அணைந்து-திருவுள்ளம் களிப்புறுமாறு கலந்து, ஒரு புறமதாக வந்த-அப்பெருமானது இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவரும், மலைமகள்-மலையரையனது திருப்புதல்வியாருமாகிய உமாதேவி யாருடைய குமார-திருக்குமாரரே! துங்க வடிவேலா-வெற்றி பொருந்தியதும், கூர்மையுள்ளதுமாகிய வேற்படையை உடையவரே! பவனி வரவே உகந்து-திருஉலாப் போந்தருள அன்பு கொண்டு, மயிலின் மிசையே திகழ்ந்து-மயில்வாகனத்தின் மீது (கோடி சூரிய) ஒளியுடன் வற்றிறிருந்து, படி அதிரவே நடந்த-உலகம் கிடு கிடு என்று அதிருமாறு

எழுந்தருளி வந்த, கழல் வீரா-வீரக் கழலையணிந்துள்ள வீரரே! பரமபதம் ஆய செந்தில்-பூவுலக மோக்ஷமாக விளங்கும் திருச்செந்தூரில், முருகன் எனவே உகந்து-தெய்வத் தன்மையுடையவர் என்று அடியார்கள் துதிக்குமாறு எழுந்தருளியிருந்து, பழநி மலைமேல் அமர்ந்த-பழநியங்கிரி மேல் வீற்றிருந்தருளும், பெருமாளே - பெருமையில் மிக்கவரே! அவனிதனிலே பிறந்து-பூதலத்தில் (குழந்தையாகப்) பிறந்து, மதலை எனவே தவழ்ந்து-பிள்ளைப் பருவத்திலே மெல்லத் தவழ்ந்து, அழகு பெறவே நடந்து, (காண்பார் கண்கவருங்) கவினுடன் தளர் நடையிட்டு நடந்து, இளைஞோன் ஆய்-சிறிது வளர்ந்து பாலனாகி, அரு மழலையே மிகுந்து-இனிமையான (எழுத்துக்கள் நிரம்பாத) இளஞ்சொற்களையே மிகவும் பேசி, குதலை மொழியே புகன்று-கேட்பதற்கு இனிய சிறிது திருந்திய குதலைச் சொற்களைக் கூறி, அதிவிதமதாய் வளர்ந்து-(பெற்றோர்களால்) அநேக விதமாக வளர்க்கப்பெற்று வளர்ந்து, பதினாறாய்-பதினாறாட்டைப் பருவமடைந்த பின், சிவகலைகள்-சிவ சம்பந்தமான பதிநூல்களாகிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையும், ஆகமங்கள்-சிவாகமங்களையும், மறை-வேதங்களையும், மிகவும் ஓதும் அன்பர்-நன்றாகக் கற்றுத் தெளிந்து மிகுதியாக அதனையே ஒதுகின்ற மெய்யன்பர்களுடைய, திருவடிகளே நினைந்து துதியாமல்-சிறந்த பாதங்களையே பற்றுக்கோடாக எண்ணி தோத்திரஞ் செய்யாமல், தெரிவையார்கள் ஆசை மிஞ்சி-பெண்கள் மீது மிக்க ஆசையை யுடையவனாகி, வெகு கவலையாய் உழன்று திரியும்-அவ்வாசை காரணமாக மிகுந்த வருத்தத்தை யடைந்து சுற்றித் திரிகின்ற, அடியேனை உன்றன் அடிசேராய்-அடியேனைத் தேவரீருடைய திருவடியிற் சேர்த்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

(ஆலின்புடையமர்ந்து அருந்தவர் நால்வர்கட்கும் ஆரண ஆகம சாரமாகிய அத்துவிதத்தின் உண்மையை) மௌனமுத்திரையைக் காட்டியே நன்கு விளங்குமாறு உபதேசித்தருளியவரும் சுககாரணரும் பிறைச் சந்திரனையும், அறுகம்புல்லையும், கங்கா நதியையும், தும்பை மலரையும் அழகிய சடைமுடியின் மீது தரித்துக் கொண்டுள்ள பெரிய தேவரும் ஆகிய சிவமூர்த்தியி னுடைய திருவுள்ளமானது மகிழ்ச்சி யடையுமாறு கலந்து இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளியவரும் மலைமன்னனது திருமகளாருமாகிய உமையம்மையாருடைய திருக் குமாரரே! வெற்றியையுடையதும் கூர்மையையுடையது மாகிய வேலாயுதத்தைக் கரத்தில் தரித்தவரே! திரு உலாப் போந்தருளத் திருவுளங் கொண்டு மரகதமயிலின் மீது

ஊர்ந்து மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்கி உலகம் அதிரும்படி எழுந்தருளி வரும் வீரக்கழலையணிந்த வீராதிவீரரே! பூதலத்தில் மோக்ஷ உலகம்போல் விளங்கும் செந்திலம் பதியில், அடியார்கள் 'முருகக்கடவுளே' என்று வணங்கி உய்யுமாறு இருந்தும் பழநிமலையின்மேல் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! மண்ணுலகில் (அடியேன்) பிறந்து, மதலைப் பருவத்தில் தவழ்ந்து, பாலப்பருவத்தில் இளநடையுடன் அழகாக நடந்து, இளைஞனாய் அருமையான மதலைச் சொற்கள் மிகுந்து இனிய குதலை மொழிகளையே பேசி, பதினாறாம் ஆண்டு நிரம்பியபின், சைவ சமய சித்தாந்த நூல்களையும், சிவாகமங்களையும், வேதங்களையும் நன்கு உணர்ந்து, ஒதுகின்ற மெய்யன்பர்களுடைய திருவடிகளை உள்ளத்தில் நினைத்து (ஆவியீடேறும் பொருட்டு) துதிக்காமல், பெண்களின் மீது பெரிய மயக்கமும் ஆசையும் கொண்டு அதனால் மிகுந்த கவலையை யடைந்து, பெண்களையடையும் பொருட்டு (காற்றாடி போல்) சுற்றித் திரிகின்ற அடியேனைத் தேவரீரது திருவடித் தாமரைகளில் சேர்த்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

பதினாறாய்:—

உலகில் மனிதனாகப் பிறந்து, இனிது வளர்ந்து, பதினாறாண்டு நிறைந்தவுடன், நல்லாரோடு கூடி ஆவியீடேறும் வழியை நாடி, கள்ளப் புலக் குரம்பைக் கட்டழித்து, மீட்டிங்கு வாராத மெய்க்கதியை யடைவதற்கு முயற்சிக்காமல், அவநெறி சென்று பாழ்படுகின்றதைக் குறித்துக் கருணை வடிவாம் அருணகிரிநாதர் வற்புறுத்தி உபதேசிக்கின்றனர்.

சிவகலைகள்:—

ஆன்மாக்களுடன் அநாதியேயிருந்து, பதியை யுடைய வொட்டாது மறைத்து, தன்னையும் காட்டாது பிறவற்றையும் அறியவொட்டாமற் செய்யும் ஆணவ மலத்தினின்று நீங்கி, சிவத்தை யடையும் செந்நெறியை யுணர்த்தி, உயிர்க்கு உறுதியை நல்கும் பதிநூல்களே

சிவகலைகளாகும். அவை அடியிற்கண்ட பதினான்கு நூல்களாகும்.

உந்தி களிறு உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம்—வந்தஅருட்
பண்புவினா போற்றி கொடிபாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தியார், திருபாவிருபஸ்து, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப்பஹொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சு விடுதூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன.

இப்பதினான்கு நூல்களை நற்குணமடைந்த சற்குரு மூர்த்தியை யடுத்து, அவர்பால் ஓதியுணர்ந்து, பொய் கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித நிலையை அடைதல் வேண்டும். இந்நூல்களையே மெய்கண்ட சாத்திரம் என்பர். இச்சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஒவ்வொருவரும் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

ஆகமங்கள்:—

ஆகமம் என்பதற்கு ஆ—பாசம், க—பசு, ப—மலநாசம்; முப்பொருள்களை உணர்த்துவது என்பது பொருள்.

ஆ—சிவஞானம், க—மோகஷம், ம—மலநாசம் மலத்தைக் கெடுத்து மோகஷத்தை யருளுவது என்றும் பொருள்படும். இறைவன் திருமுகத்தினின்றும் வந்தது என்றும் பொருள்படும். ஆகமம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு பாதங்களையுடையது. “நாலாரு மாமகத்தின் நூல்” என்றார் பிறிதோரிடத்தில்; பதி பசுபாச இலக்கணங்களைத் தெளிவாகக் கூறுவது சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்ரமார்க்கம், தாச மார்க்கம் என்ற நான்கு வழிகளையுடையது. இவ்வாகமம் 28 வகை. அவையாவன காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சவாகம்,

சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரௌரம், மகுடம், விமலம், சந்திர ஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், வாதுளம்.

மறை:—

எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு மறைத்து வைத்திருப்பதனால் வேதத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. வேதம் பொதுநூல்; ஆகமம் சிறப்பு நூல்.

ஓதும் அன்பர் திருவடிகளே நினைந்து துதியாமல்:—

வேத சிவாகம சித்தாந்த நூல்களை ஓதியுணர்ந்த நல்லன்பர்களை யடுத்து அவர்களுடன் கலந்து அவர்களது திருவடித் தாமரைகளை உள்ளத்தில் உன்னித் துதிப்பது சிவகதியடைதற்கு எளிய தவநெறியாம்; அவ்வன்பர்களது உதவியால் அவ்வருள் நூல்களின் உண்மைக் கருத்துக்களை யுணர்ந்து உய்யலாம். அவருதவியின்றி அந்நூல்களின் கருத்துக்களை உணர முடியாது.

தண்ணீர் விடாய் கொண்டோன், கடல்நீரை நேரே சென்று பருகுவானேயானால் விடாய் தீருமா? மேலும் மிகுதியுறும். மேகம் சென்று, கடல் நீரைப்பருகி, அதனிடத்துள்ள உப்பை நீக்கி, நன்னீரைத் தர, அதன் வாயிலாக வந்த நீரைக் குடிப்பவனுக்கே விடாய் நீங்கும். அது போல் நல்லோரை யடுக்காது, தாமே சாத்திரங்களை ஓத முயல்பவன் மனந்தெளிவடையாது. மேலும் மேலும் ஐயம், விபரீதம், மயக்கம் முதலியவற்றை யடைந்து கெடுவன். குருவாயிலாகவே கற்றல் வேண்டும். குருநாதனாகிய மேகம், வேதாகமாதி கடலில் சென்று, அதைப் பருகி, அதனிடத்துள்ள ஐய விபரீதங்களாகிய உவரை நீக்கி, நல்லுணர்வாகிய நன்னீரை யருளும்.

சாத்திரத்தை ஓதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன மாத்திரத்தே வாய்த்தவளம் வந்துறுமே—ஆர்த்தகடல் தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ தெண்ணீர்மை யாயிதனைச் செப்பு.

—திருக்களிற்றுப்படியார்.

வெகு கவலையா யுழன்று திரியும்

நல்லாரிணக்க மின்மையால், பெண்மயக்க மென்னும் பேய் வாய்ப்பட்டு, கங்குல்பகலாகக் கறங்குபோல் திரிந்து, மிகுந்த துன்பத்தையடை கின்றார்கள். ஆதலால் துன்ப நீக்கத்திற்கும் இன்ப ஆக்கத்திற்கும் ஏது - நல்லன்பரிணக்கமேயாம். அரிவையராசை அல்லற்கு இருப்பிடமாம்.

மவுன உபதேச சம்பு:—

எண்ணுதற் கெட்டாக் கண்ணுதற்கடவுள், அன்றாலின் கீழிருந்து குன்றர்த் தவத்தினர்க்கு, ஞான வரம்பாகிய மோனநிலையை வாய்மலர்ந்துரையாது மௌனமாகவே சின்முத்திரையாலேயே காட்டி சகலாகமசாரமாகிய அத்துவித உண்மையை உபதேசித் தருளினார்.

ஐன்றெனற்குச் சுட்டு விரலினையு மோரிரண் டென்றிடற்ஃ தோடொன் றினையுமிரண்—டொன்றுமென ஆட்டியொன் றாக்குதலுங் காட்டாமல் அத்துவிதங் காட்டியதே கல்லாலிற் கை. —காசி யாத்திரை-பாம்பன் சுவாமிகள்

மௌனோபதேச வரலாறு

உமாதேவியார் தக்கன் சிவாபராதி யானதால் அவனால் வளர்ந்த உடம்பும் பேரும் நீங்குதற் பொருட்டு, சிவபெருமான்பால் அருளும் விடையும் பெற்று மலையரையனிடம் மகளாகி வளர்ந்து சிவமூர்த்தியைக் குறித்து தவமேற்கொண்டிருந்தனர். அக்காலையில் பிரம குமாரர்களாகிய சநகர், சநந்தனர், சநாதனர், சனத் குமாரர் என்னும் முனிவர் நால்வரும் வேதங்களை யாராய்ந்து அதனால் மனமடங்கப் பெறாராய், பற்பல தவங்களைச் செய்து, உள்ளுவார் வினையகற்றும் வெள்ளி மலையை யடைந்து, திருநந்தி தேவரிடம் பணிந்து விடைபெற்று திருச்சந்நிதியுட் சென்று, ஆலமுண்ட நீலகண்டப் பெருமானை வணங்கி, கரமலரை சிரமிசை கூப்பி, “மலைமகள் மகிண! அருட்கடலே! ஆதிபுராதன! அநந்தவகையாகிய ஆரணப் பொருளை ஆராய்ச்சி

செய்தும் அடியேங்களுடைய மனம் அலைந்து கொண்டேயிருக்கிறது. மனமடங்கி யாங்கள் கடைத் தேறும் பொருட்டு வேதங்களின் உட்கிடையாக உள்ள பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் தவமுனிவர் கட்டு அருள் புரிந்து “இங்கு இருத்தீர்” என்று அருள்புரிய, அவர்கள் அண்ணலாரது பொன்னடி மலரின் கீழ்த் தங்கினர்.

அந்திவண்ணர் நந்திதேவரை யழைத்து, “எம்மைத் தரிசிக்க மூவர் தேவாதிகளில் யாவரெய்தினும் சந்நிதிக்குள் விடாதொழிக: மதனன் வரில் வரவிடுக” எனப் பணித்து. கயிலைமலையில் கவினுறத் திகழும் கல்லாலின் கீழிருந்து நால்வர்கட்கும் சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட பதி பசு பாசங்களாகிய முப்பொருளிலக்கணங்களை விளக்கி வெளியிட்டருளினர். சனகாதியர் “அருள்வடிவாகிய குருநாத! எங்கள் மனம் விரிந்திருப்பதால் மனமடங்கும் வகை ஞானோபதேசம் புரிந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்ட, புரமெரித்த பரமசிவனார் புன்முறுவல் பூத்து, வாய்மலர்ந்தொன்றுங் கூறாது, “அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று குறிப்பாற்காட்ட, திருக்கரமொன்றனைத் திருமார்பிற் சேர்த்து சின்முத்திரை காட்டி, முனிவர்போல் ஒருகணப் பொழுது மோன நிலையில் நின்றருளினார். அதனால் அந்நால்வர்களும் மனமடங்கி, ஞானநிலை யுணர்ந்து, பேரின்பப் பெருவெள்ளத்தில் அழுந்திச் செயலற்று சித்திர விளக்கென இருந்தனர்.

இருவரு முணரா வண்ண லேனவெள் ளெறியாமை சிரநிரை யநந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர்கொள் கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி ஒருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரி னுற்றான்

—கந்தபுராணம்

ஆலமரத்தின் கீழ் ஓர் அதிசயமுண்டு! குரு வயது முதிர்ந்தவராகவும், சீடர் இளைஞராகவும் இருப்பது உலக வழக்கம்; அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் குரு இளைஞர்,

சீடர்கள் வயது முதிர்ந்தவர்கள். குரு வியாக்யானம் செய்வதும் சீடர் மௌனமாக இருந்து கேட்பதும் உலக வழக்கம். அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் குரு மௌனமாக இருக்கிறார். சீடர் ஐயமெல்லாம் நீங்க வியாக்யானஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த அதிசயத்தை ஆலமரத்தின் கீழ் கண்டேன் என்று அதிசங்கரர் கூறினார்.

சித்ரம் வடதரோர் மூலே வருத்தாச்சிஷ்யா குருர்யுவா!
குரோஸ்து மௌனம்வ்யாக்யானம் சிஷ்யாஸ்து சிந்நஸம்யசா:

“துங்கமி குசனகன்முதல் முனிவோர் கொழுதருகில் வீற்றிருப்ப
சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே சொருபாநு
பூதிகாட்டிச்
செங்கமல பீடமேற் கல்லாலடிக்குள் வளர் சித்தாந்த முத்தி
முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே சின்மயானந்த குருவே”

—தாயுமானவர்

படியதிரவே நடந்த கழல் வீரா:—

முருகப் பெருமான் மயில் மிசை பவனி வருங்கால் உலகங்கள் அதிர்கின்றன என அவருடைய பவனிச் சிறப்பை வியக்கின்றனர். மேலும் அப்பெருமான் குழவிப் பருவம் மேற்கொண்டு தளர் நடையிட்ட போது, ஆதிசேடனது ஆயிரமுடிகளும், கீழ் ஏழுலகங்களும், நெறு நெறு என்று அதிர்ந்தன. வடமேருகிரி இடிந்து பொடிபட்டது: இந்திரன் தனது அமராவதியிற் குடி புகுந்தான்: நிருதர்கள் வயிற்றில் எரிபுகுந்தது எனப் பிறிதோரிடத்தில் வியந்தோதுகின்றனர்.

“இமையவர்கள் நகரிலிறை குடிபுகுத நிருதர்வயி
றெரிபுகுத உரகர்பதி அபிஷேகமாயிரமும்
எழுபிலமு நெறுநெறென முறியவட குவடிபய
இளையதளர் நடைபழகி விளையாடல் கூருவதும்”

—சீர்பாத வகுப்பு

பரமபதமாய செந்தில்:—

திருச்செந்தூர் உலகில் பரமபதமாக விளங்கி இகபர நலன்களை எளிதில் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது

என்பதை விளக்குகிறது; “பரமபதமே செறிந்த” என்றும் பாடமுளது.

கருத்துரை

சிவபெருமானது இடப்புறமாகிய மலைமகள் குமரா! வடிவேல! மயில்மிசை பவனிவரும் கழல் வீர! செந்திலதிப! பழனாபுரிப்பகவ! அடியேன் உலகிற் பிறந்து வளர்ந்து வாலப்பருவமடைந்து பெண்மயக்கில் சிக்கி வீணே அலையாமல், சிவகலை யுணர்ந்த அடியாருடன் கலந்து தேவரீரது திருவடியிற் சேருமாறு அருள்புரிவீர்.

28

உலகபசு பாச தொந்த

உறவுகிளை தாயர் தந்தை

மலசலசு வாச சஞ்ச

மதிநிலைகெ டாம லுன்ற

சலமறுகு பூளை தும்பை

சரவணப வாழு குந்தன்

பலகலைசி வாக மங்கள்

பழநிமலை வாழ வந்த

மதுவான

மனைபாலா

லமதாலென்

னருள்தாராய்

யணிசேயே

மருகோனே

பயில்வோனே

பெருமானே.

பதவுரை

சலம்-கங்காதேவியையும், அறுகு-அறுகம் புல்லையும், பூளை-பூளைமலரையும், தும்பை-தும்பை மலரையும், அணிசேயே-தரித்துக் கொண்டுள்ள சிவமூர்த்தியின் திருக்குமாரரே! சரவணபவா-சரவணத் தடாகத்தில் தோன்றி யருளினவரே! முகுந்தன் மருகோனே-திருமாலினரது மருகரே! பலகலை-பற்பல நூல்களையும், சிவ ஆகமங்கள்-சிவசம்பந்தமான ஆகமங்களையும், பயில்வோனே-திருவாய் மலர்ந்தருளியவரே! பழநிமலை வாழ வந்த பெருமானே-பழநிமாமலை இனிது சிறப்புறுமாறு அதில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! உலக பசுபாச தொந்தம் அது ஆன-உலகத்தில் ஆன்மாக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் மலபந்து சொரூபங்களான, உறவு-சுற்றம், கிளை-சகோதரர், தாயர்தந்தை-தாய்தந்தையர், மனை-மனைவி, பாலர்-குழந்தைகள் முதலியவர்களாலும், மல சல கவாச சஞ்சலம் அதால்-மலஜல உபாதைகளாலும் பிராண வாயுவினாலும் உண்டாகும் துன்பங்களாலும், என் மதி நிலைகெடாமல்-அடியேனுடைய

அறிவுநிலையானது கெட்டுப் போகாமலிருக்குமாறு, உன்றன் அருள் தாராய்—தேவரீரது திருவருளைத் தந்து காத்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

கங்காநதியையும் அறுகம் புல்லையும் பூளைப் பூவையும் தும்பை மலரையும் அணிந்து கொண்டுள்ள சிவகுமாரரே! சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவரே! திருமால்மருகரே! பற்பல சாத்திரங்களையும் சிவாக மங்களையும் சொல்லி யருளினவரே! பழநிமலை சிறந்து உய்யுமாறு அதில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமித முடையவரே! உலகத்தின்கண் உயிர்களைக் கட்டுப் படுத்தும் மலபந்தங்களாகிய சுற்றத்தார் துணைவர் தாய் தந்தையர் மனைவி மக்கள் முதலியவராலும், மலஜல பிராண வாயுக்களாலும் உண்டாகும் துன்பங்களாலும் அடியேனுடைய மெய்யறிவு நிலை அழியாமலிருக்குமாறு தேவரீருடைய திருவருளைத் தந்து ஆட்கொள்ளல் வேண்டும்.

விரிவுரை

உலக பசுபாச தொந்தம்:—

பதியை யறிந்து அடைய வொட்டாமல் பசுக்களைக் கட்டுப்படுத்தி மயக்குவிப்பது பாசம். பசுக்களுக்குப் பாசம், செம்பிற் களிம்பு போல் வேறு காரணமின்றி அநாதியே உடனிருந்து வருதலின், ஆன்மா தானே யுணருமாறின்றிக் கருவிகளைப் பற்றி நின்றுணர்வ தாயிற்று.

அந்தக் கரணமவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

—சிவஞான போதம் 4ஆம் குத்திரம்

பாச சம்பந்தத்தினால் ஆன்மா பசுவெனப்பட்டது. (பதிஞானத்தால்) பாச நீக்கமுற முத்தான்மா பசுவெனப் படாது.

“பசு:பசுத்வ ஸம்யோகாந் நமுக்த: பசுருச்சயதே”

—முண்டகோபநிஷத்

“பாசமற்ற வேதகுரு” பரனாகிய குமரேசனுடைய திருவடி ஞானத்தாலே, பாசத்தை யறுத்து அத்துவித முத்தியை யடைதல் வேண்டும்.

உறவு கிளை.....மனை பாலர்:—

பாசத்தினால் வந்த மயக்க வுணர்வினால் துணையாகாத உறவினர் மனைவி மகார் முதலியவரைத் துணையென நம்பி வறிதே நாள்களைக் கழித்து அவமே கெட்டு ஆன்மாக்கள் அல்லற்படுகின்றன.

மதிநிலை கெடாமல்:—

ஆன்மாக்களுக்குள்ள அறிவை ஆணவமலம் மறைத்து அறியவிடாமல் தடுக்கின்றது. அதனால் ஆன்மா அறிவு கெட்டு தன்னுண்மையையும் தலைவனுண்மையையும் அறியாமல் தவிக்கின்றது.

ஞான சொரூபமாயுள்ள சிவம் என்ற அருட்பெருஞ் ஜோதி ஆன்மாவிற்கு உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கும் போது, ஆணவ மலமெனும் இருள் ஆன்மாவை மறைப்பது யாங்ஙனம் எனின் - “கூகைக்குச் சூரியன் இருட்டாக காணப்படுமாறு மூடனுக்குச் ஸ்வப்ரகாச பராநந்தத்தில் இருட்டுள்ளதாகும்” என்பது அறியப்படுகின்றது.

உலூகஸ்ய யதாபாநு ரந்தகார: ப்ரதீயதே !

ஸ்வப்ரகாசே பராநந்தே தாமோ மூடஸ்ய ஜாயதே !

—ஆத்ம ப்ரபோதோபநிஷத்

தன்னுயிர்க் குயிராய் நிற்குங் கடவுட்டன்மையே “ஸ்வப்ரகாச பராநந்தம்” எனப்பட்டது. இங்ஙனம் கூகை பகற்குருடாயிருத்தற்கு அதன் விழிக் குற்றமேயாம். சூரியன் குற்றமன்று. அதுபோல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து ஞானப்பகலாகவே யுள்ள தெய்வத்தைத் தரிசியாது, குருடாயிருத்தற்கு ஆணவ மலக்குற்றமேயாம் என்பதனை உணர்க. பூதவிருளும் ஆணவாதி ஐவகைப் பாசங்களும் சிவபரம்பொருளை மறையாமே சிவனது அறிவையே மறைக்குமென்பதையுந் தெள்ளிதினோர்க. யாண்டும் ஞானப்பகலா யிருத்தலினாலும் அவ்வா

றிருக்கும் பதிக்குச் சுட்டியறியக் கிடப்பதொன்றின்மையாலும் அப்பதியை அறிய அறிவிருந்தும் பசு அறியாது நின்றலினாலும் அறியறி வில்லாப் பாசமும் அப்பதியை மறையாது அப்பிரகாசமாய் கிடத்தலினாலுமே சிவஞானபோதம் 7ஆம் சூத்திரம் “யாவையுஞ் சூனியஞ்சத் தெதிர்” என்று உபதேசிக்கின்றது. விளங்கி நில்லாமையே சூனியம் எனப்பட்டது. கூகைக்கு இருளில் பார்வை நிகழுமாறு, சீவனுக்கும் அஞ்ஞான தசையிற் சிற்றறிவு நிகழும்.

ஆதலால் அவ்வாணவ மறைப்பினின்று நீங்கி, சிவத்தையடைய அருளின் துணை அவசியமாகின்றது. அதனைத் தான் “சத்திநிபாதம்” என்பர். சக்தி—அருள், நி—மிகுதி, பாதம்—பதிதல், (விழுதல்) மிகுதியாக அருள்பதிதல் என்பதாம். அத்திருவருளைத் தரவேண்டும் என்று சுவாமிகள் இப்பாகுரத்தில் எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

சலம் அறுக்கு:—

கங்கையைத் தரித்த வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 197ஆம் பக்கத்திலும் அறுகின் பெருமையை இப்புத்தகம் 38ஆவது பாடல் விரிவுரை யிலுங் காண்க.

சிவாகமங்கள்:—

ஆகமம் என்னும் வடமொழிப் பதம் “வந்தது” என்று பொருள்படும். “எங்கிருந்து வந்தது?” என்ற வினாவுக்குப் ‘பரம ஆப்தரது திருநாவிலிருந்து வந்தது’ என்பது விடையாகும். பரமாப்தர் சிவபெருமானேயாம். சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களையும் விளக்கி ஆகமங்களைக் கூறினார்.

“நாலாரு மாகமத்தின் நூலாய ஞானமுத்தி
நாடோறு நானுரைத்த

நெறியாக”

—(நாவேறு) திருப்புகழ்

ஐம்முகருக்கும் ஆறுமுகருக்கும் பேதமின்றாதலின் குமாரக் கடவுளே ஆகமங்களைக் கூறினார் என்றனர்.

சரவணபவா:—

இதற்குப் பொருள் திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 91ஆம் பக்கத்தில் காண்க.

முகுந்தன்:—

முத்தியைக் கொடுப்பவர். மு-முத்தி, கு-பூமி, த-இவற்றைத் தருபவர்; தன்னை வழிபடு மடியவர்கட்குத் தனது பரமபதத்தையும் இந்த உலக சுகத்தையும் அருள் புரிபவர் என்றும் பொருள்படும்.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! சரவணபவ! மாயன்மருக! வேதாகம வித்தக! பழநியாண்டவ! பாசத்தினின்று நீங்கி பதிஞானம் பெற்றுய்யத் தேவரீரது திருவருளைத் தந்தருள வேண்டும்.

29

கருவினுரு வாகிவந்து வயதளவி லேவளர்ந்து	
கலைகள் பல வேதெரிந்து	மதனாலே
கரியகுழல் மாதார்தங்க ளடிகவடு மார்புதைந்து	
கவலை பெரிதாகிநொந்து	மிகவாடி
அரகரசி வாயவென்று தின முநினை யாமல் நின்று	
அறுசமய நீதியொன்று	மறியாமல்
அசனமிடு வார்க்கள்தங்கள் மனைகள் தலைவாசல்	
	நின்று
அநுதினமு நாணமின்றி	அழிவேனோ
உரகபட மேல்வளர்ந்த பெரியபெரு மாளரங்க	
ருலகளவு மால்மகிழ்ந்த	மருகோனே
உபயகுல தீபதுங்க விருதுகவி ராஜசிங்க	
உறைபுகலி யூரிலன்று	வருவோனே
பரவைமனை மீதிலன்று ஒருபொழுது தூதுசென்ற	
பரமனரு ளால் வளர்ந்த	குமரேசா

பகையசுரர் சேனைகொன்று அமரர்சிறை மீளவென்று
பழநிமலை மீதில்நின்ற பெருமானே.

பதவுரை

உரக படம் மேல் வளர்ந்த-ஆதிசேனாகிய பாம்பின் படத்தின்
மீது கண்வளர்ந்து அறி துயில் புரிகின்றவரும், பெரிய
பெருமான்-பெருமையிற் சிறந்த பெருந் தகைமை யுடையவரும்
அரங்கர்-திருவரங்கம் என்னுந் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவரும்,
உலகு அளவு மால்-(மாபலிபால் மூவடிகேட்டு) உலகை ஓர் அடியால்
அளந்தவருமாகிய, திருமால் மகிழ்ந்த மருகோனே-திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து
மதிக்கத்தக்க மருகரே! உபயகுலதீப-தாயின் குலம் தந்தையின்குலம்
என்னும் இருகுலங்களையும் விளக்க வந்த தீபமும், துங்க-
பரிசுத்தமுடையவரும், விருது கவி ராஜ சிங்க-கொடி சிவிகை தாளம்
முதலிய விருதுகளையுடைய அருட்கவி ராஜசிங்கமும் ஆக, உறை புகலி
ஊரில் அன்று வருவோனே-வசிப்பதற்குத் தகுதியான சீகாழிப்பதியில்
அந்நாளில் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியாகத் திருவவதாரம் புரிந்து
வந்தவரே! பரவை மனை மீதில்-பரவைநாச்சியார் திருமனைக்கு, அன்று
ஒருபொழுது தூது சென்று-அன்றொரு நாள் (அவர்கொண்ட ஊடலைத்
தணிக்கும்பொருட்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காகத்) தூது
சென்றருளிய, பரமன் அருளால் வளர்ந்த-எப்பொருட்கும் இறைவராகிய
சிவபெருமானது திருவருளால் வளர்ந்தருளிய, குமர-குமாரக் கடவுளே!
ஈசா-இறைவரே! பகை அசுரர் சேனை கொன்ற-தேவர்களிடத்துப் பகை
கொண்ட அசுரர்களது சேனைகளைக் கொன்று, அமரர் சிறை
மீளவென்று-தேவர்கள் சிறையினின்று நீங்கி மீண்டுவர (குராதிகளை)
வென்று பழநிமலையின்மேல் என்னும் இன்பத் தருமாறு நின்றருளிய,
பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! கருவின் உரு ஆகி-தாயாரது
கருப்பையில் ஒரு வடிவத்தைப் பெற்று, வந்து-உலகில் குழந்தையாகப்
பிறந்து, வயதளவிலே வளர்ந்து-வயதின் அளவு அளவாக செழிப்புடன்
வளர்ந்து, கலைகள் பல (ஏ-அசை) தெரிந்து-பல நூல்களைப் படித்து
உணர்ந்து கொண்டு, மதனாலே கரிய குழல் மாதர் தங்கள்-(படித்ததன்
பயனை யுணர்ந்து அதனைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய்யாமல்)
மன்மதனுடைய மலர்க்கணையினால் மயங்கி, கருமை நிறமுடைய
கூந்தலோடுகூடிய பெண்களது, அடி கவடு மார்புதைந்து-(கலவியில்
அப்பெண்களின்) பாதச் கவடு அடியேனது மார்பில் புதையும்படி
விளையாடி, கவலை பெரிது ஆகி நொந்து-மிகவும் துன்பத்தையுடையவ
னாகி மனம் வருந்தி, மிகவாடி-மிகவும் வாட்டத்தை யடைந்து, அரகர
சிவாய என்று-அரஹர சிவாய என்ற திருநாமங்களைச் சொல்லி, தினமும்
நினையாமல் நின்று-நாள்தோறும் நெஞ்சில் அன்புடன் நினையாமல்
(வெறுமரம் போல்) நின்று, அறுசமய நீதி ஒன்றும் அறியாமல்-ஆறு
சமயங்களின் நீதிகளில் ஒன்றையேனும் அறிந்து கொள்ளாமல், அசனம்
இடுவார்கள் தங்கள் மனைகள் தலைவாசல் நின்று-(வயிற்றை
வளர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு) சோறு போடுகிறவர்களுடைய

வீடுகள் தோறும் சென்று அவ்வீட்டின் தலைவாசலில் நின்று, அநுதினமும் நாணம் இன்றி அழிவேனோ-நாள்தோறும் சிறிதும் வெட்கமில்லாமல் கெடுவேனோ? (அங்ஙனம் கெடாமல் உம்மையடைந்து உய்வேன்.)

பொழிப்புரை

ஆதிசேடனாகிய பன்னகப் பாயலின்மேல் அறிதுயில் கொண்டு திருக்கண் வளர்கின்றவரும், மிகுந்த பெருமையையுடையவரும், திருவரங்கம் என்னும் திருத்தலத்தில் உறைபவரும், பலிச்சக்கரவர்த்தியிடம் மூவடிகேட்டு ஓரடியால் உலகமுழுவதும் அளந்தவரும் ஆகிய நாராயண மூர்த்தி மிகவும் மகிழ்கின்ற மருகரே! தாய்தந்தை என்னும் இருகுலங்களையும் விளங்கச் செய்ய வந்தவரும், ஞான தீபமும், தூய்மையானவரும், சிவிகை கவிகை கொடி முதலிய விருதுகளுடைய அருட்கவிராஜ சிங்கமும் ஆகி, நலன்கள் யாவுக்கும் உறையுளான சீகாழியில் (சைவசமயம் மங்கியிருந்த அந்நாளில்) திருஞானசம்பந்தராகத் திருவவதாரம் செய்தருளி வந்தவரே! (சுந்தரமூர்த்தியிடம் ஊடல்கொண்ட) பரவையம்மை திருமனைக்கு அந்நாளில் தமது திருத் தொண்டர் பொருட்டு தூதுசென்றருளிய சிவபெருமானுடைய திருவருளால் வளர்ந்த குமாரக் கடவுளே! தலைவரே! பண்ணவர்பால் பகை கொண்ட அசுரசேனையையழித்து, தேவர்கள் சிறையை யொழித்து, சூராதிகளை வென்று பழநிமலை மேல் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! தாய் வயிற்றிற் கருவிலிருந்து உருப்பெற்று பூமியிற் பிறந்து, கிரமப்படி வளர்ந்து, பல கலைகளைக் கற்றுணர்ந்து, மன்மதனது செயலால் மயங்கி, கரிய கூந்தலுடைய காரிகையர்களது கலவியில் மூழ்கி, அவர்கள் பாதச்சுவடு என் மார்பிற் படுமாறு லீலைகள் செய்து, அதனால் பெருங்கவலையுற்று, மனம் நொந்து, மிகவுஞ் சோர்வுற்று, ஹரஹர சிவ சிவ என்ற திருமந்திரங்களை நாள்தோறும் நினையாமலும், ஆறு சமயநீதிகளில் ஒன்றை யேனும் உணராமலும், (சோற்றுப் பையை நிரப்புவதையே பிறவியின் நோக்கமெனக் கொண்டு) சோறு போடுபவர்கள் வீட்டின் தலைவாசலில் போய் நின்று, நாள்தோறும் சிறிதும் நாணமின்றி

அலைந்து உழன்று அழிவேனோ? அங்ஙனம் அழியாது உமது அருட்சோற்றை நாடி ஆலயத்தின் முன்வந்து நிற்கக்கடவேனாக.

விரிவுரை

கவலை பெரிதாகி நொந்து மிகவாடி:—

மதனன் மலர்க்கணையால் மயங்கி, மதிகெட்டு, விலைமகளிரிடம் செல்வோர் திருவெலாம் இழந்து வறுமையும் நோயும் கொண்டு, பழி பாவம் பகை இவற்றைப் பெற்று அதனால் அளக்கரும் அல்லல்களையடைந்து, பண்டைத் தனது பெருமிதத்தை உன்னி உன்னி உள்ளம் உடைந்து மனம் மறுகி மாழ்குவார்.

அரகர சிவாய என்று தினமும் நினையாமல்:—

அறியாமையாலும், அறிஞர்களின் கூட்டுறவின்மையாலும் நெறி தவறி பாவங்களைச் செய்தவர்கள், அப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு உய்ய வேண்டுமாயின் அரன்நாமத்தை இடைவிடாது சிந்தித்தல் வேண்டும். அரன் பாவத்தையழிப்பவன் என்பது பொருள். எனவே பாவ நீக்கத்திற்கும் பரகதியின் ஆக்கத்திற்கும் அரன்நாமத்தை நினைப்பதே சிறந்த சாதனமாகும்.

“நாக்கைக் கொண்டான் நாமம் நவில்கிலார்” —அப்பர்

அரகரா என்று அன்புடன் ஒதுபவர்க்குக் கிடைக்கத் தகாத பொருள் முவுலகங்களிலுமில்லை. அரகர என்பார்களுக்கு அரிய செயல் ஒன்றுமில்லை. அரகர என்போர் தேவர்களுமாகிப் பிறங்கிப் பெருமித முறுவர். அரகர என்று அனுதினமும் ஒதுவார்க்குப் பிறவி நோயும் எளிதில் நீங்கும்.

அரகர வென்ன அரியதொன் றில்லை

அரகர வென்ன அறிகிலர் மாந்தர்

அரகர வென்ன அமரரு மாவர்

அரகர வென்ன அறம்பிறப் பன்றே.

—திருமந்திரம்

சிவாய என்பது திருயட்சரம். சிவாய என்று உச்சரித்தவுடன் மனமாசுகளும் மலமாசுகளும் நீங்கி வரம்பிலா வாழ்வு பெறுவார்.

“சிவாயமெ னுநாமமொ ருகாலுநி னையாததி
மிராகரனை வாவென் றருள்வாயே”

—(அவாமரு) திருப்புகழ்

சிவாயவொ டவ்வே தெளிந்துள்ளத் தோதச்
சிவாயவொ டவ்வே சிவனுரு வாகும்
சிவாயவொ டவ்வுத் தெளிய வல்லார்கள்
சிவாயவொ டவ்வே தெளிந்திருந் தாரே' —திருமந்திரம்

ஆதலால், பிறவிப் பிணியை நீக்கிப் பிறவாப் பெற்றியைப் பெறுதற்கு அவாவும் பேரன்பர்கள் எக்காலமும் இம் மந்திரசிரோமணியைத் தைலதாரை போல் இடைவிடாது சிந்திப்பார்களாக. செம்மேனிப் பெம்மான் திருவருள் துணைசெய்யுமாக.

அறுசமய நீதி:—

சைவசமயத்திற்குள் அகச்சமயங்கள் ஆறு. அவை: சைவம், பாசுபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் என்பன. இவையேயுமன்றி வைதிக சமயங்கள் ஆறும் உள. இவை: சைவம், வைணவம், காணாபத்யம், கௌமாரம், சாத்தேயம், செளரம் என்பன.

அசனமிடுவார்கள்.....அழிவேனோ:—

உயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் சன்மார்க்க நெறியைச் சார்ந்து அந்நெறியில் தம்மை உய்க்கும் சான்றோர்களது தலைவாசலிற் சென்று நிற்கவேண்டும். அங்ஙனம் நிற்காமல் கேவலம் வயிற்றை வளர்க்கும் பொருட்டு அச்சோறிடுவோர் தலைவாசலிற் போய் நாள்தோறும் நிற்பது வெட்கக்கேடாம். உடற்பசியை நீக்க முயல்வ தோடு உயிர்ப் பசியை நீக்கவும் விரைந்து முயலுதல் வேண்டும்.

“இரைதேடுவ தோடு இறையையுந் தேடு” —பாம்பண்டிகள்

உரகபடமேல்வளர்ந்த பெரியபெருமான்:—

உரகமென்பது குண்டலிசக்தி. அதன்மீது பகவான் பள்ளி கொண்டு யோகநித்திரை செய்கின்றார். அவர் அவ்வறிதூயில் செய்கின்றதனால் உலகில் உயிர்கள் இன்புறுகின்றன. அத்தூக்கமே பேரின்ப நிலையாம்.

தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவ யோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் நிலைசொல்வ தெவ்வாறே.

—திருமந்திரம்

உலகளவு மால்:—

உரகணைச் செல்வன் உலகளந்த வரலாறு

இரணியனுடைய புதல்வர் பிரகலாதர்; பிரகலாதருடைய புதல்வன் விரோசனன்; விரோசனனுடைய மைந்தன் பலி. இந்தப் பலி இந்திரனால் எல்லா நலன்களையும் இழந்து, பிருகுவமிசத்தில் வந்த மகரிஷிகளை யடுத்து, அவர்களுக்குச் சீடனாக இருந்தான். அம்முனிவர்கள் அப்பலியின் க்ஷேமத்தைக் குறித்து, விசுவசித்து என்ற ஒரு யாகத்தைச் செய்தார்கள். கதிரவன் குதிரைகட்கு நிகரான புரவிகள் பூட்டிய பொற்றேரும், சிங்கக்கொடியும், பெரிய வில்லும், குறையாத அம்பறாத் தூணிகள் இரண்டும், உறுதியான கவசமும் அந்த யாகத்தில் உண்டாயின. இவற்றைப் பலிக்கு முனிவர்கள் வழங்கினர். பிதாமகரான பிரகலாதர் வாடாத பத்மமாலையையும், சுக்கிரர் ஒரு சங்கத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்தனர்; பலி பொற்றேரில் ஊர்ந்து, சங்கத்தொனி செய்து, உலகங்களையெல்லாம் நடுங்கச் செய்தான். அசுர சேனைகள் சூழ இந்திரனுலகிற் சென்று முற்றுகையிட்டு, சங்கத்தை ஊதினான். இந்திரன் பலியின் படை பலத்தையும் முனிவர்கள் தந்த வரங்களையும் உணர்ந்து, பயந்து சுவர்க்கலோகத்தைவிட்டு தேவர்களுடன் ஒளிந்து ஓடினான். பலியானவன் மூன்று உலகங்களையும் வசப்படுத்திக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்தான். பிறகு

நூறு அசுவ மேத யாகங்களைச் செய்து பெரும் புகழ் படைத்து சகல சம்பத்துடன் விளங்கினான்.

தேவமாதாவாகிய அதிதி தேவி, தன் மக்களாகிய தேவர்களுக்கு தைத்யர்களாலே உண்டான துன்பத்தை யறிந்து, தன் கணவராகிய கசியபரைக் குறித்துத் தவமிருந்தாள். வெகுகாலத்திற்குப் பின் காசிபர் சமாதியினின்றும் வெளிப்பட்டு அதிதியின்பால் வர, அதிதி கணவனைக் கண்டு முறைப்படி பூசித்து “என் புதல்வர்க்கு வாழ்வு உண்டாகுமாறு அருள்புரிவீர்” என்று வேண்டினாள். கசியபர் “பெண் மணியே! வருந்தற்க. எனது பிதாவாகிய பிரமதேவர் எனக்கு உபதேசித்த இதனை அனுஷ்டிப்பாயாக. பால்குனமாதம் சுக்கில பட்சத்திலே, பிரதமை முதல் பன்னிரண்டு நாள் மிகுந்த பயபக்தியுடன், பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரந்தாமனை வழிபாடு செய்வாய். இதற்குப் பயோவிரதம் என்று பேர். இவ்விரத பலத்தால் எண்ணிய நலனை நீ விரைவில் பெறுவாய்” என்று அப்பயோவிரதத்தை நோற்கும் முறைகளையும் துவாதசாக்ஷர மகாமந்திரத்தையும் உபதேசித்து அருள் புரிந்து காசிபர் நீங்கினார்.

அதிதிதேவி அந்த அரிய விரதத்தை அன்புடன் அனுஷ்டித்து அரவணைச் செல்வனை வழிபட்டாள். வாசுதேவர் சங்குசக்கர கட்க கேடகத்துடன் அவள் முன் தோன்றியருளினார். அதிதி பெருமானைத் தெரிசித்து, அஞ்சலி செய்து துதித்து, தன் குறைகளை விண்ணப்பித்து நின்றாள். பகவான் “அம்மா! அதிதிதேவியே! நின்னுடைய மைந்தர்களாகிய வானவர்கள் சுவர்க்கத்தை யிழந்து, பலியினால் துன்புறுவதைக் கண்டு மிகவும் வருந்தி என்னை ஆராதித்தனை. தேவர்களுக்கு இப்போது நற்காலமில்லை. அவர்களுக்கு பராக்கிரமம் இப்போது உண்டாவது அரிது. ஆயினும், நின் விரதபலத்தால் உண்டாக்கி வைக்கிறேன். உனது பதியினிடத்தில் என்னுடைய இந்த உருவத்தைத் தியானித்து புத்திர பாக்கியத்தை யடைவாயாக. உனது துன்பத்தை நீக்கி தேவர்கட்கு இன்பத்தைத் தருவதற்காக நான் நினக்கு

மைந்தனாக வருவேன்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். அதிதி மிகவும் மகிழ்ந்து பகவானைத் தியானித்து, பதியாகிய கசியபரை யடைந்தாள். அரியினுடைய அம்சம் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்ததை சமாதியினால் அறிந்த கசியபர், அந்த அரியின் அம்சத்தை அதிதியிடம் ஸ்தாபித்தார். கசியபரால் கர்ப்பதானம் செய்யப்பட்ட அதிதி - சுருவிருந்தாள். பகவான் நீல நிறத்தை யுடையவராயும், இரு மகரகுண்டலங்களை யுடையவராயும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மருவை விஷ்சிலே உடையவராயும், கௌஸ்துப மணியையும் மணிமகுட ஆரகேயூர இரத்தினாலங்கிருதராயும் அதிதியினிடத்தில், சுக்கிலபட்ச சிரவண துவாதசியில் ஸ்ரீ வாமனமூர்த்தி யாகத் திருவவதாரம் புரிந்தார். தேவ துந்துபி முழங்கிற்று. விண்ணவர் தண்மலர் பொழிந்தனர். வாமன மூர்த்தியைக் கண்டு அதிதி தேவியும், கசியப முனிவரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். அருந்தவ முனிவர்கள் சாதகருமம் முதலிய வைதிக கருமங்களைச் செய்துவைத்து உபநயனமும் செய்து வைத்தனர். வாமன மூர்த்திக்கு கதிரவன் காயத்திரியை உபதேசித்தான். பிரகஸ்பதி பிரம சூத்திரத்தைக் கொடுத்தார். கசியபர் முஞ்சியைக் கொடுத்தார். பூமிதேவி கிருஷ்ணாசனத்தைக் கொடுத்தாள். சந்திரன் தண்டத்தைக் கொடுத்தான். பிரமா கமண்டல பாத்திரத்தைக் கொடுத்தார். குபேரன் பாத்திரத்தைக் கொடுத்தான். உமாதேவியார் பிஷையைக் கொடுத்து ஓமஞ் செய்தார்.

வாமனமூர்த்தி அதன் பிறகு, பலிச்சக்கரவர்த்தி பிருகுவமிச முனிவர்களைக் கொண்டு செய்கின்ற அசுவமேத யாகசாலையிற் புகுந்தார். அவருடைய திருமேனியின் ஒளியால் அக்கினியும் ஆதித்தனும் ஒளி மழுங்கினார்கள். யாகசாலையிலுள்ளோர் அவரைக் கண்டு வியப்புற்றார்கள். அவரைக் கண்டு யாகபதியாகிய பலி, எழுந்து எதிர் சென்று அடிவணங்கி, ஆசனத் தந்து திருவடியைப் பூசித்து, அப் பாத நீரைத் தன் தலையிற் தெளித்துக் கொண்டு, “இன்றே அடியேன் புனித னாயினேன். உங்கள் வரவு நல்வரவு. உமது பார்வையால்

அடியேன் பரிசுத்த மடைந்தேன். உமது பாதோதகத்தால் என் பாவமெல்லாம் நசித்தன. என் பிதிரர்களும் மகிழ்வுற்றார்கள். யாசிக்க வந்தவராக உம்மைக் குறிப்பினாலுணர்கிறேன்; வேண்டியதைக்கேளும்; உடனே தருகிறேன்” என்று கூறினான்.

பகவான் பலியின் அந்த இதமான வசனங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, “மூவுலகாதிபதியே! உனக்கு பிரகலாதரும் பிருகுவமிச முனிவரும் குருவாக இருக்கின்றார்கள். உமது வார்த்தை ஒரு பொழுதும் பொய்க்காது. யாசிக்கும் யாசகனுக்கு எந்த தாதா கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் பின் இல்லை யென்று அவமானம் பண்ணுகிறானோ அவன் இந்தக் குலத்தில் இல்லை. பிரகலாத பேரனாகிய நீ சொற்சோர்வு படாதவன். உனது பிதாவாகிய விரோசனன் வேதியவுருக் கொண்ட விண்ணவர்க்குத் தன் ஆயுளை யெல்லாங் கொடுத்தான். அத்தகைய புகழ்பெற்ற குலத்தில் பிறந்த உன்னிடத்தில் என்னுடைய அடியினால் அளக்கப்பட்ட மூன்றடி பூமியை யாசிக்கிறேன். சக்கரவர்த்தியும் மகா தாதாவுமாகிய நீ இதனைக் கொடுப்பாயாக” என்றார். பலிச்சக்கரவர்த்தி புன்முறுவல் கொண்டு “ஐயா! நீர் சிறுபிள்ளையா யிருப்பதால் சிறு பயனை விரும்புகிறீர். மூன்று தவீபத்தையும் கொடுக்குந் தகுதியுடைய என்னைப் புகழ்மொழிகளால் பூசித்து மூன்றடியை யாசிக்கிறீர்; வேண்டாம்; நிரம்ப விசாலமான பூமியைக் கேளும்” என்றான். பகவான், “பலியே! ஆசைக்கோர் அளவில்லை. மூன்றடியால் திருப்தி யடையாதவன் மூவுலகங்களாலும் திருப்தி யடையமாட்டான். நான்கேட்ட மூன்றடி யிடத்தைக் கொடுத்தால் போதும்” என்றார். பலிச்சக்கரவர்த்தி “அப்படியே பெற்றுக் கொள்ளும்” என்று பூதானம் செய்ய நீர்ப் பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்தான். அப்போது சக்கிராச்சாரியார் தனது சீடனாகிய பலியை நோக்கி, “அன்பனே! இங்கு வாமனனாய் வந்திருப்பவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே யாவான். இவன் அநிதி மைந்தனாய் தேவர்கட்கு அநுகூலம் புரிய வந்திருக்கிறான். இவன் வஞ்சனைக்கு மயங்கி விடாதே! வஞ்சனையாய் யாசிப்பவர்கட்குக் கொடுக்கப்படாது.

இந்த தானத்தால் நீ அழிவது திண்ணம். நின்னைச் சார்ந்தவர்களும் அழிவார்கள். ஆபத்தில் பொய் சொல்லலாம். ஆதலால் நீ அவசரப்பட்டு இவர் கேட்டதைக் கொடுத்து துன்பத்திற்கு ஆளாகாதே” என்று தடுத்தனர். பலிச்சக்கரவர்த்தி “குருநாதா! பிரகலாத பேரனாகிய நான் ஒருபோதும் அசத்தியனாக மாட்டேன். உயிர் நீங்கினும் கொடுக்கிறேன் என்றதைக் கொடுக்காமல் ஒளிக்க மாட்டேன். பூமிதேவி ‘பொய்யனைத் தவிர மற்றவர்களைச் சிரமமின்றி தாங்குகிறேன்’ என்று சொன்னாளல்லவா? நரகமே எனக்கு வரின்னும் ‘இல்லை’ என்று சொல்ல இசையேன். தருமமே சிறந்த துணைவன். ஈந்துவக்கும் இன்பமே பெரிய இன்பம். ஈதலும் இசையுடன் வாழ்தலும் உயிர்க்குச் சிறந்த ஊதியங்களாகும். ஆதலால் இவ் வாமனருக்கு இவனைத் தந்து பொன்றாப் புகழைப் பெறுவேன்” என்றான். சுக்கிராச்சாரியார் “விதியினால் ஏவப்பட்ட மூடனே! என் ஆணையை அவமதித்து நீ விரைவில் எல்லா ஐஸ்வரியங்களையும் இழப்பாயாக” என்று சபித்தார். பலி அதனால் சற்றும் சலிப்புறாது, வாமனமூர்த்தியை முறைப்படி பூசித்து தண்ணீர் தாரைவிட்டு “மூன்றடியைக் கொடுத்தேன்” என்றான். அப்போது பலியின் மனைவியாகிய விந்தியாவலி என்பவள், சுவர்ண கும்பத்தில் நீர் கொண்டு வந்து வாமனர் பாதத்தை யலம்பினாள். அந்த பாதத்தீர்த்தத்தை பலி தலையில் தெளித்துக் கொண்டு புனிதனானான். தேவர்களும் துந்துபிகளை முழக்கி மலர் மாரி பொழிந்தார்கள்.

அப்போது வாமன மூர்த்தியின் திருவுரு வளர்ந்து விசுவரூபங் கொண்டது. வாயுமண்டல சூரியமண்டல சந்திரமண்டல வன்னி மண்டலங்களை யெல்லாங் கடந்தன. எல்லாத் தேவர்களையும், ஏழுகடல்களையும், எண்டிசைப் பாலகர்களையும், எல்லா நதிகளையும் பிறவற்றையும், அந்த அரியின் திருவுருவில் பலிச் சக்கரவர்த்தி கண்டான். திரிவிக்கிரமனான திருமால் பூ மண்டல முழுவதையும் ஓரடியாலும், சுவர்க்கலோகத்தை ஓரடியாலும் அளந்தார். மூன்றாவது அடிக்கு அணுவளவும் இடமில்லாமற் போயிற்று. பகவான்

‘பலியே! உன் சொல்லை நிறைவேற்றுவாயாக. அசத்தியன் நரகிற் சொல்லுவான். மூன்றாவது அடிக்கு ‘இடம் எங்கே?’ என்று கேட்க, பலி “தேவசிரேட்டரே! என்னுடைய சொல் பொய்க்காவண்ணம் உமது திருவடியை அடியேனது சென்னியில் வைத்தருள்வீர். நரகத்தையனுபவிப்பதாயினும் சொன்னதை மாத்திரம் தவற மாட்டேன்” என்றான். அப்போது பிரகலாதர் தோன்றி பெருமானை வணங்கி, “பலி உம்மால் காப்பாற்றத்தக்கவன்” என்றார். பலியின் மனைவியாகிய விந்தியாவலி, “எம்மை என்றும் காக்கவல்லவர் நீரே; உலக பரிபாலன மூர்த்தியாதிய நீர் உமது இயற்கையான கருணையால் காத்தருள்வீர்” என்றான். பிரம தேவர் “எம்பெருமானே! சர்வசொத்தையும் உமக்கு சமர்ப்பித்த இந்தப் பலியை விட்டுவிடும். இவன் காக்கத்தக்கவன். அறுகம்புல்லையும் சிறிது நீரையும் கொண்டு பூசித்தவன் உத்தமமான கதியை யடைகின்றான். இந்தப் பலியோ உமக்கு மூன்று உலகங்களையுங் கொடுத்தவன். இவனை ஆண்டருள்வீர்” என்றார்.

பகவான் “அன்புடைய பலியே! நீ சுதலலோகத்தில் சுகமே இருப்பாயாக; உனது வாசலில் நான் எப்போதுமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுவேன். உனக்கு நன்மை உண்டாகக் கடவது! இனி வரப்போகிற காவர்ணி மனுவந்திரத்தில் நீ இந்திரனாகப் போகிறாய். நீ எப்போதும் என்னைத் தெரிசித்துக் கொண்டு இருப்பாயாக” என்று அருள் புரிந்தார். பலியை சுதல உலகத்தில் இருத்தி, பகவான் அமரர்கட்கு அமராவதியைக் கொடுத்து, அதிதியை மகிழ்வித்து இந்திரனுக்குத் தம்பியென்னும் முறையில் உபேந்திரனாகி விளங்கினார்.

“துகைத்தி வுலகையொ ரடிக்கு ளளவிடு
துலக்க அரிதிரு முருகோனே”

—(முடித்த) திருப்புகழ்

“வடிவுகுறளாகி மாபலியை
வலியசிறையிட வெளியின் முகடு கிழிபடமுடிய
வளருமுகில்”

—திருவகுப்பு (1)

.....“படி மாவலிபால்
மூவடி கேட்டு அன்று மூதண்ட கூட முகடுமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமான்” —அலங்காரம் (15)

விருதுகவிராஜ சிங்கம்:—

சுப்ரமணிய மூர்த்தியின் சாரூபம் பெற்ற அபரசுப்ரமணிய மூர்த்திகளில் ஒன்று, சுப்ரமணியத்தின் திருவருள் தாங்கி பரசமய கோளரியாகச் சீகாழியில் அவதரித்தது, முக்கண்ணியின் திரு முலைப்பாலுண்டு திருஞான சம்பந்தராக விளங்கி, சமண சமயத்தை அழித்து, சைவ சமயத்தை நிறுவியருளினார். அவர் ஒருவரே கவி ராஜ சிங்கம் எனத்தக்கவர். விருதுகள் பல அவர்க்குச் சிவபெருமான் நல்கியருளினார்.

“விருதுகவி விதரண விநோதக் காரப் பெருமானே”

—(ஒருபொழுது) திருப்புகழ்

பரமன் பரவையிடத்தில் தூதுசென்ற வரலாறு

பரவையனை மீதிலன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற பரமன்:—

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்மை விடுத்துச் சென்று திரு ஒற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்துகொண்ட தன்மையைறிந்து, பரவை நாச்சியார் தம்மையறியா வெகுளியினால் தரியா நெஞ்சினோடு தளர்ந்திருந்தார். திருவாரூர் வந்தடைந்த நம்பியாரூரர் பரவையார் பிணங்கியிருப்பதை யுணர்ந்து, சில பெரியோர்களை பரவையார் பிணக்கை நீக்குமாறு தூதுவிட்டார். நம்பியருளாற் சென்ற அப்பெரியோர்கள், நங்கை பரவையரது பைம்பொன் மனையிற் போந்து “எம்பிராட்டிக்கு இது தகுமோ” என்று பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்தார்கள். பரவையர் சினந்தணியாராய் “குற்றமிக்க அவர் விஷயத்தைக் கூறுவீரேல் என்னாவி நீங்கும்” என்றனர். அவர்கள் அஞ்சி, யதனை ஆரூரரிடம் கூறலும், பரவையாரது ஊடலால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துன்பமாம் பரவையில் முழ்கி, பேயும் உறங்கும் அப்பேரிருட் கங்குலில் பிறைச் சடைப் பெருமானை நினைத்து “எம்பெருமானே! நீரே தூது சென்று

பரவையின் ஊடலைத் தீர்த்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார். அடியார் குறை முடிக்கும் அம்பலக் கூத்தர் நெடியோனுங்காணா அடிகள் படிதோய வந்து தொண்டர்க்குத் தரிசனத் தந்தருளினார். பெருமானைக் கண்டவுடன் தொண்டர் உடல் கம்பித்து உளமுவந்து அடித்தாமரை மேல் வீழ்ந்து “எம்பெருமானே! தேவரீர் அருள் செய்யத் திருஒற்றியில் சங்கிலியை அடியேன் மணந்துகொண்டதை யுணர்ந்து சினங்கொண்டு, யான் சென்றால் மடிவேன் என்று துணிந்திருக்கிறாள். நாயனீரே! நான் உமக்கு இங்கு அடியேனாகில், நீர் எனக்கு தாயில் நல்ல தோழருமாந் தம்பிரானாரேயாகில் அறிவழியும் அடியேனுக்காக இவ்விரவே சென்று பரவையின் ஊடலைத் தணித்தருள்வீர்” என்று வேண்டி நின்றார். அன்பையே வேண்டும் அரனார் “துன்பம் ஒழிக; நினக்கு யாம் தூதனாகி இப்பொழுதே பரவையின் பைம்பொன் மனைக்குப் போகின்றோம்” என்று அருள் செய்து,

அண்டர் வாழக் கருணையினா லால கால மமுதாக
உண்ட நீலக் கோலமிடற் றொருவ ரிருவர்க் கரிவறியார்
வண்டு வாழும் மலர்க்கூந்தல் பரவை யார்மாளிகைநோக்கித்
தொண்டனார்தந் துயர்நீக்கத் தூதனாரா யெழுந்தருள.

தேவர்களும் முனிவர்களும் பூதகணங்களும் முன்னும் பின்னும் புறத்துமாகச் சென்றார்கள். தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்; எம்பெருமானது பாதச் சிலம்புகள் ஒலித்தன. அவ்வொலி “மாலு மயனுங் காணாத மலர்த்தாளை வணங்குஞ் சமயம் இதுவே; எல்லாரும் வம்மின் வம்மின்” என்று அறைகூவி அழைப்பதுபோல் இருந்தது. அடியார் தொடரவும், சடைவாழ் அரவு தொடரவும், மறைகள் தொடரவும், வன்றொண்டர் மனமுந்தொடர பெருமான் திருவாரூர் வீதியிற் சென்றருளினார். அது சமயம் அத்திருவீதி சிவலோகம் போல் விளங்கியது. பரவையர் திருமனைக்குப் பரமன் வந்து அனைவரையும் புறத்தே நிற்கச் செய்து, தாம் குருக்கள் வடிவு தாங்கி கதவிடம் சென்று “பாவாய்! மணிக்கதவம் திறவாய்” என்று

அழைக்க, பரவையார் துணுக்குற்று எழுந்து அவரை அருச்சிப்போர் என்று நினைத்து வந்து, கதவு திறந்து வணங்கி “என்னையாளும் பெருமானே! பேயும் நாயும் உறங்கும் இப்பேரிருட்கங்குலில் நீர் எழுந்தருளிய காரணம் யாது” என்று வினவினார்.

வேதியராக வந்த விமலன், “பரவையே! நான் கூறுவதை மறுக்காமல் செய்வையேல் கூறுவேன்” என்ன பரவையார், “இசையுமாகில் செய்வேன்; கூறும்” என்றார். பெருமான் “பரவையே! சுந்தரமூர்த்தி இங்குவர அனுமதிக்க வேண்டும்” என்றார். பரவையார், “சங்கிலித் தொடக்குண்ட அவருக்கு இங்கு வருவது தகாது; நீர் கூறியது மிக அழகியதே” என்னலும், சிவபெருமான் “மடவரலே! நம்பியாருரன் செய்த நவையைக் கருதாது சினந்தணிந்து மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்வாய். உன்னை மிகவும் மன்றாடி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” என்றார். பரவையார் “ஐயரே! நீர் இக்கருமத்தை மேற்கொண்டு இந்நள்ளிரவில் வந்தது உமது மேன்மைக்குத் தகுதியற்றது. அவரை இங்குவர அனுமதிக்கேன்; செல்லுவீர்” என்று மறுத்துரைத்தார். மணிமிடற்றண்ணல் அன்பனுடன் விளையாடும் காரணமாய், தமது நல்லுருவையவருக்குக் காட்டாமல் “நன்று” என்று திரும்பி தமது வருகையை எதிர் நோக்கியிருந்த நம்பியாருரர்பால் வந்தார். பிணக்கு தீர்த்தே வந்தார் என்று மகிழ்ந்து பணிந்து “பரவையின் ஊடல் தீர்த்து என்னையாட்கொண்ட எந்தையே” என்று துதித்தார். பெருமான், “அன்பனே! நான் போய்க் கூறியும் பரவை மறுத்துவிட்டாள்” என்று சொன்னார்; சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் “எம்பெருமானே! அமரருய்ய ஆலமுண்ட அண்ணலே! புரமெரித்த புராதன! பாவியேனை வலிய ஆட்கொண்ட பரமகருணா நிதியே! அடியேனைப் பரவைபால் சேர்க்காவிடில் என் ஆவி நீங்கிவிடும்” என்று வருந்திப் பூமியில் விழுந்தார். நம்பியாருரது நடுக்கத்தைக் கண்டு எம்பிரான் திருவுளமிரங்கி “மீண்டும் நாம் சென்று பரவையை சமாதானப் படுத்துகிறோம்” என்று கூறி, தேவபூத கணங்கள் சூழ தேவதேவர் பரவையார் திருமாளிகைக்கு வருவாரானார்.

அங்கு பரவையார் தம்மிடம் வந்த அருச்சகர் சிவபெருமானே என்று கருத்தினாலுணர்ந்து “அந்தோ! என் செய்தேன்! தோழருக்காகத் தூது வந்தவரை அருச்சகர் என்று ஏமாந்து போனேனே! மூவர்க்கு மெட்டா முழுமுதல் என்று உணராமற் போனேனே! மனவாசகங் கடந்த மகாதேவர் உரையை மறுத்துப் பேசினேனே! என்னைப் போன்ற பாவிகளு முளரோ” என்று மனம் புழுங்கி கண்துயிலாராய் கருத்தழிந்து திருவாயிலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சென்றடையாத் திருவுடை கொன்றை வேணிப் பெருமான் தமது தெய்வத் திருவுருவுடன் தேவரும் முனிவரும் பூதரும் சூழவந்தருளினார். அம்மாளிகை அக்காலை வெள்ளியங்கிரிபோல் விளங்கிற்று. அதுகண்டு பரவையார் ஆகமும் அகமும் நடுங்கி எதிர்கொண்டு, இணையடிகளை இறைஞ்சி நிற்ப, எண்டோ னெம்பிரான் “பரவையே முன்போல மறுக்காது நம்பியாரூரனை ஏற்றுக் கொள்ளும்” என்றார். பரவையார் கசிந்து கண்ணீர் பொழிந்து “மறைக்கு மெட்டாத மகாதேவராகிய நீர் ஓரிரவு முழுவதும் உமது மலரடி சிவப்ப அன்பர்க்காகத் தூது வந்து உழல்வீராகில் அடியேன் சம்மதியாமல் என்செய்யக்கூடும்” என்றார். உடனே பெருமான் உளமுவந்து நங்கையார் வழிவிடச் சென்று, நம்பியாரூரர் பால் வந்து “பரவை சினந்தணிந்தாள். இனி நீ செல்லுதி” என்று பணித்து விடை மீது உருக்கரந்தார். சுந்தரர் மகிழ்ந்து பரவையார் மாளிகைக்கு வர அம்மையார் பொற்சண்ணந் தெளித்து நறுங்கலவைச் சாந்தால் மெழுகி பூரணகும்பம் வைத்து நாயனாரை எதிர்கொண்டு வணங்கி இன்புற்றார்.

இவ்வரலாறு சிவபெருமானது கருணையின் எளிமையையும் அடியாரது பெருமையையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. இதனாலன்றோ பரஞ்சோதியார் சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரை அடியிற் கண்டவாறு துதிக்கின்றார்.

அரவக லல்குலார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்

பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பானாள்
இரவினில் தூதுகொண்டோ னிணையடி முடிமேல் வைப்பாம்.

கருத்துரை

உலகளந்த உரகணைச் செல்வரின் மருகரே!
திருஞான சம்பந்தராகத் திருவவதாரம் புரிந்தவரே!
பரவை மனைக்குத் தூது சென்ற பரமனது
திருப்புதல்வரே! பழநிமலையாண்டவரே! அடியேன்
கருவிலிருந்து பிறந்து, கலைகள் பல தெரிந்து, மதனனால்
கருத்தழிந்து, சிவநாமங்களை நினையாமல் ஆக்கைக்கே
இரை தேடி யுழலாமல் ஆண்டருள்வீர்.

30

சுருளளக பாரகொங்கை மகளிர்வச மாயி சைந்து
சுரதக்ரியை யால்வி ளங்கு மதனூலே
சுருதியென வேநி னைந்து அறிவிலிக ளோடிணங்கு
தொழிலுடைய யானு மிங்கு னடியார்போல்
அருமறைக ளேநி னைந்து மநுநெறியி லேந டந்து
அறிவையறி வால றிந்து நிறைவாகி
அகிலபுவ னாதியெங்கும் வெளியுறமெய்து ஞானஇன்ப
அமுதையொழி யாத ருந்த அருள்வாயே
பருதிமகன் வாசல் மந்தரி அநுமனோடு நேர்ப ணிந்து
பரிதகழை யாமுன் வந்து பரிவாலே
பரவியவி பீட ணன்பொன் மகுடமுடி சூட நின்ற
படைஞரொ டிரா வணன்ற னுறவோட
எரிபுகுத மாறி லண்டர் குடிபுகுத மாறு கொண்ட
ரகுபதியி ராம சந்த்ரன் மருகோனே
இளையகுற மாது பங்க பழநிமலை நாத கந்த
இமையவள்த னால்ம கிழ்ந்த பெருமாளே.

பதவுரை

பருதி மகன்-சூரியனுடைய புதல்வனாகிய சக்ரீவனுடைய, வாசல்
மந்தரி-அரண்மனைவாசலில் மந்தரிதொழில் பூண்டிருந்த, அநுமனோடு-
அநுமானுடைய உதவியால் அவருடன், பரி தக அழையாமுன்
வந்து-(ஸ்ரீராமர்) தன்னை அன்புடனும் தகவுடனும் அழைப்பதற்கு

முன்னமேயே தானே பக்தியுடன் அடைந்து, நேர்பணிந்து-ஸ்ரீராமர் சந்நிதியில், வணங்கி, பரிவால் பரவிய விபீடணன்-மிகுந்த அன்புடன் துதி செய்த விபீஷணர், பொன் மகுடமுடி சூட-பொன்னாற் செய்யப்பட்ட மணிமகுடம் புனையவும், நின்ற படைஞரோடு-எதிர்த்து நின்ற அதிர சேனைகளுடன், இராவணன் தன் உறவோடே-இராவணன் தனது சுற்றத்தவர்களுடன், எரிபுகுத-நெருப்பிற்கு இரையாகி மடியவும், மாறுஇல் அண்டர்-தருமவிரோதமில்லாத தேவர்கள், குடிபுகுத-இந்திரலோகத்தில் குடிபுகுந்து வாழவும், மாறுகொண்ட-இராவணாதிகளிடம் பகை கொண்ட, ரகுபதி இராமச்சந்த்ரன் மருகோனே-இரகுசூரத்திற்குத் தலைவராகத் திருவவதாரம் செய்த ஸ்ரீராமச்சந்த்ர மூர்த்தியினுடைய மருகரே! இளையகுறமாதுபங்க-இளம்பருவமுடைய வள்ளிநாயகியாரை ஒரு பாகத்தில் கொண்டவரே! பழநிமலைநாத-பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவரே! கந்த-கந்தப்பெருமானே! இமயவள் தன்னால் மகிழ்ந்த-இமவானது திருக்குமாரியாராகிய உமையம்மையார் திருவுளம் மகிழ்கின்ற, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! சுருள் அளகபார-சுருண்டுள்ள கூந்தற்றொகுதியையும், கொங்கை-தனபாரங்களையுமுடைய, மகளிர் வசமாய் இசைந்து-பொது மாதர்களுடைய வசத்தில் சேர்ந்து, சுரத க்ரியையால் விளங்கும்-கலவியின் தொழில்களை யெல்லாம் விளக்கிச் சொல்வதால் விளங்குகின்ற, மதனூலே சுருதியென (ஏ-அசை) நினைந்து - மதன சாத்திரத்தையே வேதம் என்று எண்ணி, அறிவு இலிகளோடு இணங்கு தொழில் உடைய யானும்-சிறிது கூட அறிவே இல்லாத கீழ்மக்களோடு சேர்ந்து உறவாடுகின்றதையே தொழிலாகக்கொண்ட அடியேனும், இங்கு உன் அடியார் போல்-இந்த உலகில் தேவரீருடைய அடியார்களைப் போல், அருமறைகளே நினைந்து-அருமையான வேதங்களையே மெந்நூலாக எண்ணி, மநுநெறியிலே நடந்து-மநு தரும சாத்திரத்திற் கூறிய நீதிநெறியிலேயே ஒழுகி, அறிவை அறிவால் அறிந்து - அறிவை அறிவினால் அறிந்து, நிறைவாகி-பூரண ஞானம்பெற்று, அகில புவன ஆதி எங்கும் வெளியுற-எல்லா உலகங்களிலும் எங்கும் சுத்த ஞான வெளியாகவே கண்டு, மெய்ஞான இன்ப அமுதை-உண்மையறிவான பேரின்பத் தெள்ளமுதை, ஒழியாது அருந்த, அருள்வாயே-எக்காலமும் குறைபாடன்றி பருகிக்கொண்டிருக்கத் திருவருள் செய்வீர்.

பொழிப்புரை

சூரிய குமாரனாகிய சக்ரீவனுடைய அரண்மனை வாசலில் மந்திரித் தொழில் பூண்டிருந்த அநுமார் தன்னைத் தக்கவனென்று கூறியுதவ, அவருடன் ஸ்ரீராமர் பரிவுடன் தன்னை அழையாமுன்னரே தானே வலிதில் வந்து, அவருடைய சந்நிதியில் பணிந்து மிகுந்த மெய்யன்புடன் தோத்திரம் புரிந்த விபீஷணர் இலங்கைக்கு அரசராகப் பொன்முடி புனைந்து

இன்புறுமாறும்: எதிர்த்து நின்ற சேனைகளுடனும், பந்துக்களுடனும் இராவணன் அழிந்து தீக்கிரை யாகுமாறும், அறநெறி பிறழாத அமரர்கள் சுவர்க்க லோகத்தில் குடிபுகுந்து இன்புறுமாறும், இராவணாதி களிடம் மாறுபாடு கொண்டவரும் இரகுசுலத்திற்குத் தலைவராக திருவவதாரம் புரிந்தவருமாகிய ஸ்ரீ இராமச்சந்திரப் பெருமானுடைய மருகரே! இளம் பருவமுடையவரும் குறவர் குடியிற் பிறந்தவருமாகிய வள்ளியம்மையாரை ஒருபாகத்திற் கொண்டவரே! பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள எப்பொருட்குமிறைவரே! கந்தவேளே! இமயவல்லியாகிய உமாதேவியார் திருவுளம் மகிழ்கின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! சுருண்டுள்ள அளகபாரத்தையும், தனபாரங்களையுமுடைய விலை மகளிர் வசமாக இணங்கி, கலவித் தொழிலை விரித்துரைக்கும் காமநூலையே வேதமென்று எண்ணி, அறிவற்ற கசடர்களுடைய கூட்டுறவைக் கொண்ட அடியேன், இந்நிலவுலகில் தேவரீருடைய மெய் யடியார்களைப் போல், அறிவைத் தருகின்ற அரிய வேதங்களையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மநுநெறியில் நடந்து, அறிவை யறிவினால் அறிந்து, பூரண ஞானம் பெற்று, எல்லா உலகங்களிலும் எங்கும் வெட்ட வெளியாகவே கண்டு, மெய்ஞ்ஞானப் பேரின்பத் திருவமுதை எக்காலமும் இடையறாது பருகி இன்புற்றிருக்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

மதனூலே சுருதியெனவே நினைத்து:—

மாயைக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்ற காமநூலையே கதிதருகின்ற ஞானநூல் என்று எண்ணி, அதனைப் படித்து அதன் கிளைநூல்களாகிய அறிவைக் கெடுக்கின்ற சுவடிகளைப் பெரிதும் பாராட்டிக் கெடுவதை மறுக்கின்றார்.

அறிவிலிக ளோடிணங்கு தொழில்:—

மனிதனை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும் நட்பே யாகும். நல்லினம் சேர்ந்தோர் உயர்வர். தீநட்புக்

கொண்டோர் கெடுவர். வானின்று வந்த தண்ணீர், தான் சார்ந்த நிலத்தின் வண்ணம் நிறம் சுவை முதலியன அடைதற்போல (உவர் நிலத்திற் சார்ந்த நீர் உவர்ப்பாகவும், செந்நிலத்தைச் சார்ந்த நீர் சிவப்பாகவும் ஆதல் காண்க.) மனிதனுடைய அறிவு தான் சேர்ந்த நட்பினர்களுடைய நற்குணங்களையும் தீக்குணங்களையு மடைகின்றது.

நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்

கினத்தியல்ப தாகு மறிவு

திருக்குறள்

அறிவில்லார் கேண்மை அறிவைத் தேய்த்து அறத்தை மாய்த்து அருநரகத்து உய்க்கும்.

அருமறைகளே நினைந்து:—

மறை வேதம். வித்-என்னுந் தாதுவினின்று தோன்றிற்று. வித் என்பது அறிவு (ஞானம்) எனப் பொருளாம். வேதம், ஜகலக்ஷணம், ஜீவபந்த லக்ஷணம், அவற்றினுற் பத்தி, இலயம், மோக்ஷலக்ஷணம், பரலக்ஷணம், யோகமுறை, ஞானமுறை முதலிய வெல்லாம் அறிவிக்கும் ஆற்றலுடைத்து. ஆதிநூல், ஆரணம், எழுதாக்கிளவி, அத்தியாயம், அந்தணர் வாக்கு, ஒத்து, சாகை, சுருதி, நிகமம், மறை, முதலூல் எனும் பல பெயர் கொண்டு விளங்கும்.

பரமேசுரனது திருவருளால் நாதப்பிரமமாகி. குடிலையிலிருந்து அகார உகார மகாரங்களாகிய மூன்று பிரணவம் விந்துநாதங்களோடு தோன்ற அவற்றின் கண்ணிலிருந்து அற்புதமும் பலமும் வேதமந்திர ரூபமும் பெருகற்கேதுவான மூன்று பேத பாதத்தாற் காயத்ரி பிறந்து, அது சமஷ்டி வியஷ்டியென இரண்டாகி அவை, சிவபிரானுடைய கிழக்குமுக முதல் நான்கு முகங்களின் வாயிலாக இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையும் நல்கின. தற்புருஷ முகத்திற் றோன்றிய இருக்கு வேதம் 21 சாகையும், அகோரமுகத்திற் றோன்றிய யஜுர்வேதம் 101 சாகையும், சத்யோஜாத முகத்திற் றோன்றிய சாமவேதம் 1000 சாகையும், வாமதேவமுகத்திற் றோன்றிய அதர்வண வேதம் 9 சாகையும் உடையன. “ருக்” என்பது மந்திரமெனவும், “யஜுர்” என்பது கட்டளையெனவும், “சாமம்” என்பது

துதியெனவும், 'அதர்வணம்' எங்குங் கலப்பு (மேல் மூன்று வேதங்களிலும் கலந்திருக்கு முண்மை) எனவும் பொருள்படும். இவ்வேதம் கருமகாண்டம், ஞான காண்டம் என இரு திறப்படும்.

மநுநெறியிலே நடந்து:

மநுநெறியென்பது மநுதரும் சாத்திர மென்க. "அது ஒரு குலத்துக்கொரு நீதியாக இற்றைக்காலத்துக் கேற்காத வண்ணம் இருக்கிறதே. ஆதலால் அது சொல்லத்தக்க தன்று தள்ளத்தக்கதாம்" என்று ஆசங்கிப்போருமுளர். மநுதரும் சாத்திரத்தை மநு வென்பவர் செய்தாரில்லை. ஒரு சட்ட நூலை செய்து அதனை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் தகுதி சக்கரவர்த்திக்கே பொருந்தும். சிறந்த மநுதரும் நூலை முதன்முதலாகத் தேவர் சொர்க்க சக்கரவர்த்தியாகிய கந்தப்பெருமானே செய்தருளினார். அதனை மநு வெளியாக்கினார். ஆதலால், மநு நூலெனப் பெயர்பெற்றது. பிறகு பல இடைச் செருகல்களுடன் அது திரிவு பெற்றது.

"இந்திரை கேள்வர் பிதாமகன் கதி
ரிந்து சடாதரன் வாசவன் தொழு
தின்புறவே மநுநூல் விளம்பிய

கந்தவேளே"

(சந்திர) திருப்புகழ்

அறிவையறிவாலறிந்து நிர்வகி:

அறிவையறிவாலறிந்து நிறைவாகும் தன்மையை அநுபவத்தாலறிந்து இன்புறுவதன்றி, எழுத்தாலும் சொல்லாலும் விளக்கும் எளிமையுடையதன்று. சிவபெருமான் குகப்பெருமானை வழிபட்டு "குடிலை மந்திரத்தின் பொருள் யாது" என வினாவ புத்திரகுருவாகிய சத்திவேலாயுதர் "அறிவையறிவது பொருள்" என்று விளக்கியருளிய பெருமிதமுடைத் தென்றால் எம்மனோரால் எண்ணுதற்கும் தகுதியில்லை.

"அரவுபுனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர ஒளிதிகழ்
அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே"

—(குமரகுருபர-நிசிர) திருப்புகழ்

இவ்வருமைத் திருப்புகழின் ஆழ்ந்த கருத்தை உன்னி உன்னி உணர்வு தலைப்பட்ட தாயுமான அடிகள்.

அறிவையறிவதுவே ஆகும் பொருளென்
றறுதிசொன்ன உண்மையினை ஒருநாள் எந்நாளோ"

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை எண்ணுவோர்க்கு இதன் அருமை புலனாகும். பாச அறிவும் பசு அறிவும் போய்ப் பதியறிவு பெற்று அவ்வறிவால் அறிவே வடிவாகவுள்ள இறையை யறிந்து அறிவு வடிவைப் பெற்று அறிவுமயமாகி நிறைவுபெறுவர் ஆன்றோர். இறைவனுக்கு "அறிவே வடிவு; அறிவே வடிவாயமர்ந்த திருப்பாரே" என்ற திருமூலர் திருவாக்கு நோக்கத்தக்கது. "அறிவும் அறியாமையுங்கடந்த அறிவு திருமேனியென்றுணர்ந்துன் அருணாசரணாரவிந்தம் என்று பெறுவேனோ" என்று நம் அருணையடிகளின் அருள் மொழியை ஈண்டுசிந்திப்பார்க்கு சித்தம் தித்திக்கும். "அறிவொன்றற நின்று அறிவார் அறிவில் பிறவொன்றற நின்ற பிரான்" என்ற அநுபூதியின் அருமையை என்னென்று இயம்புவது? அது தன்னந்தனியே இருந்து எண்ணுந் தோறும் இன்பக் கடலில் முழுகவைக்கும் அனுபவத் திருவாக்கன்றோ? அழுக்கை அழுக்கால் நீக்குவது போலும், முள்ளை முள்ளால் எடுப்பது போலும் அறிவை அறிவால் அறிதல் வேண்டும். "அறிவையறிவதுவே இன்பம்" என்றார். வேறோரிடத்தில், "அறிவையறிபவர் அறியும் இன்பந் தனை" (அகரமுத திருப்புகழ்)

அகிலபுலனாதியெங்கும் வெளியுற:—

உலகமெல்லாம் மறைந்து வெறு வெளியாய்க் காணும் மனவாக்கிறந்த தனிநிலை.

"ஓளியில் விளைந்த வயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மே லளியில் விளைந்ததோ ரானந்தத் தேனை யநாதியிலே வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத் தெளிய விளம்பியவா முகமாறுடைத் தேசிகனே"

“மேலாஞ் சிரமாகித் திருவருளாம் வெளியாய்”
 “ஏகாந்தப் பெருவெளிக்குள் இருந்தவாழ்வே”
 “மெய்யுணர்ந்த வாதவூர் மலையைச் சுத்த
 வெளியாக்கிக் கலந்துகொண்ட வெளியே”
 “மோன வெளியில் நிறை ஆனந்த விளைவாந் தேவே”
 “வஞ்ச வெளியே இன்பமயமாந் தேவே”

—இராமலிங்க அடிகள்

‘அகிலபுவனாதியெங்கும் வெளியுறமெய்ஞ்ஞான
 இன்ப அமுதை யொழியாதருந்த அருள்வாயே’

என்ற அடியை அன்பர்கள் உணவு கொள்வதற்கு முன்
 இலையிற் படைத்த அன்னத்தை, மண்டலாகாரமாக
 நீர்விட்டு வணங்கி (மேற்கண்ட திருப்புகழடியை)ச்
 சொல்லி குகார்ப்பணஞ் செய்து உண்பாரேல், அன்னம்
 உடம்பிற்சென்று தூய ரத்தத்தையும் தூய மனத்தையும்
 தூய எண்ணத்தையும் உண்டாக்கும்.

பருதி...விபீஷணன் மகுடமுடிசூட்:—

சீதையைச் சிறைவிடுமாறு நன்மதி கூறிய
 விபீஷணரை இராவணன் சிறிப் பழிக்க, விபீஷணர்
 தம்மை சேர்ந்த நான்கு அரக்கர்களுடன் எழுந்து,
 இராமரைத் தஞ்சமடைதற் பொருட்டு வானர
 சேனைகளிருக்குமிடம் வந்து, தன் வரலாற்றையும்
 இராமபிரானைச் சரணம் புக வந்ததையும்
 வானரர்களிடம் கூற, சுக்ரீவன் கேட்டு அதனை
 ராகவன்பால் விண்ணப்பம் செய்தான். ஸ்ரீராமர்
 விபீஷணரைப் பற்றி ஆலோசிக்க, அங்கதன் சுக்ரீவன்
 முதலியோர் “பகைவன்பாலிருந்து வந்தவனைச் சேர்ப்பது
 கூடாது” என்று சொல்ல, அநுமார், “விபீஷணர் சிறந்த
 குணவந்தர்; நன்மனமுடையவர்; நட்புக்குத் தகுதியான
 வர்; ஆதலால் அவரை ஐயமின்றி ஏற்றுக்கொள்வது
 நன்மை” என்று கூறினார். இராமர் அநுமதி கொடுக்க,
 விபீஷணர் தாசரதியின் தாள் மலர்மேல் வீழ்ந்து
 “அடியேன் இராவணனுடைய தம்பி; அவனால்
 அவமானப்பட்டு எல்லா உயிர்களுக்கும் அடைக்கலமாக
 விளங்கும் தங்களையே சரணமாக அடைந்தேன்” என்று

முறையிட்டனர். ஸ்ரீராமர் வீபீஷணரை எடுத்து
அணைத்து அபயந் தந்து,

“குகனொடு மைவரானேம் முன்புமின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடு மறுவரானேம் எம்முறை யன்பின்வந்த
அகனமர்காத லைய நின்னோடு மெழுவரானேம்
புகலருங் கானந்தந்து புதல்வராற் பொலிந்தாலுந்தை”

என்று கூறி ஏற்றுக்கொண்டு இலங்கைக்கு இறைவனாகப்
பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, “சிரஞ்சீவியாக இருக்கக்
கடவது” என்று இன்னுரை கூறி அருள் செய்தனர்.

“பாவியி ராவண னார்தலை சிந்தச்
சீரிய வீடணர் வாழ்வுற மன்றற்
பாவையர் தோள்புணர் மாதுவர் சிந்தைக் கினியோனே”

—(தோலொடு) திருப்புகழ்

இமையவள் தனால் மகிழ்ந்த:—

உமாதேவியாருக்கு அன்பின் மிக்க குழந்தை முருகப்
பிரான்.

“கருணை பொழி கிருபை முந்தப்
பரிவினொடு கவுரி கொஞ்சக்
கலகவென வருக டம்பத்

திருமாற்பா”

(அரிவையர்கள்) திருப்புகழ்

“கச்சித்தாய் உச்சியை மோந்து கண்ணோடனைக்குந்
திருத்தாளா”

—போரூர்ச் சந்நிதிமுறை

கருத்துரை

மால்மருக! பார்வதிபால! வள்ளிமணாள!
பழனாபுரியாண்டவ! மாதர் வசப்பட்டு மதனாக
மங்களைப் படித்து, அறிவிலிகளோடிணங்கி அழியாமல்,
தேவரீரது அடியார் போல் வேதங்களை ஓதி, மநுநெறியில்
நடந்து, அறிவையறிவாலறிந்து நிறைவாகி, எங்கும்
பரவெளியாகக் கண்டு, மெய்ஞ்ஞான இன்ப அமுதை
ஒழியாது பருக அருள்புரிவீர்.

வனிதையுடல் காயநின்ற உதிரமதி லேயுருண்டு
 வயிற்றில்நெடு நாளலைந்து புவிமீதே
 மனிதருரு வாகிவந்து அநுதினமு மேவளர்ந்து
 வயதுபதி னாறுசென்று வடிவாகிக்
 கனகமுலை மாதர்தங்கள் வலையில்மிக வேயுழன்று
 கனிவதுட னேயணைந்து பொருள்தேடிக்
 கனபொருளெலாமிழந்து மயில்மிக வேயலைந்த
 கசடனெனை யாளவுன்ற னருள்தாராய்
 புனமனில் வாழுகின்ற வநிதைரகு நாதர்தந்த
 புதல்வியித லூறலுண்ட புலவோனே
 பொருமதனை நீறுகண்ட அரியசிவ னாருகந்த
 புதியமயி லேறுகந்த வடிவேலா
 பனகமணி மாமதங்கி குமரிவெகு நீலிசண்டி
 பரமகலி யாணிதந்த பெருவாழ்வே
 பகையசுரர் மாளவென்று அமரர்சிறை மீளவென்று
 பழநிமலை மீதினின்ற பெருமாளே.

பதவுரை

புனம் அதனில் வாழுகின்ற வநிதை-தினைப்புனத்தில் வாழுகின்ற பெண்மணியும், ரகுநாதர் தந்த புதல்வி-ரகு குலத்தின் தலைவராகிய திருமால் பெற்ற மகளுமாகிய வள்ளிபிராட்டியின், இதழ் ஊறல் உண்ட-இதழின் அமுதத்தைப் பருகிய, புலவோனே-அறிஞரே! பொரும் மதனை நீறு கண்ட-மலர்க்கணையால் போர் செய்த மன்மதனைச் சாம்பராகச் செய்த, அரிய சிவனார் உகந்த-அருமையுடைய சிவபெருமான் மகிழ்ந்த, புதிய மயில் ஏறு கந்த-புதுமையான மயிலின்மீது ஏறுகின்ற கந்தக் கடவுளே! வடிவேலா-கூர்மையுடைய வேலாயுதரே! பனகம் அணி மா மதங்கி-பாம்பை ஆபரணமாகப் பூண்ட சிறந்த பார்வதியும், குமரி-இளமையானவரும், நீலி-நீல நிறமுடையவரும், சண்டி-வேகமுடையவரும், பரமகலியாணி-நித்திய மங்கள முடையவருமாகிய உமாதேவியார், தந்த-பெற்றருளிய, பெருவாழ்வே-பெரிய வாழ்வே, பகை அசுரர் மாள வென்று-பகைத்த அசுரர்கள் மாயுமாறு வெற்றி பெற்று, அமரர் சிறை மீளவென்று-தேவர்கள் சிறையிலிருந்து மீளுமாறு அருள்புரிந்து, பழநிமலைமீதில் நின்ற-பழநிமலை மேல் நின்றருளிய, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! வனிதை உடல் காய நின்ற-தாயாருடைய உடல் வற்றுமாறு நின்ற, உதிரம் அதிலே உருண்டு - இரத்தித்திலே திரட்சி பெற்று, வயிற்றில்

நெடுநாள் அலைந்து-அவளுடைய வயிற்றில் நீண்ட நாட்கள் துன்புற்று, புலி மீதே-பூதலத்தின் கண், மனிதர் உருவு ஆகி வந்து-மனித வருஷுடன் பிறந்து, அநுதினமுமே வளர்ந்து-தினந்தோறும் வளர்ச்சி பெற்று, வயது பதினாறு சென்று-பதினாறு வயதை யடைந்து, வடிவு ஆகி-அழகனாகி, கனகமுலை மாதர் தங்கள்-அழகிய முலைகளையுடைய பெண்களின், வலையில் மிகவே உழன்று-வலையில் அகப்பட்டு மிகவும் திரிந்து, கனிவதுடனே அணைந்து-அன்புடனே அப்பொது மகளிரைத் தழுவி, பொருள் தேடி-அவர்கள் பொருட்டு பணத்தைத் தேடி, கனபொருளெலாம் இழந்து-பெரும்பொருள் எல்லாவற்றையும் இழந்து, மயலில் மிகவே அலைந்த-மயக்கத்தில் அதிகமாக அலைந்த, கசடன் எனை ஆள உன்றன்-மூடனாகிய அடியேனை ஆட்கொள்ள உமது, அருள்தாராய்-திருவருளைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

தினைப்புனத்தில் வசிக்கின்றவரும் ரகுநாதருடைய திருமகளும் ஆகிய வள்ளி நாயகியின் இதழமுதத்தைப் பருகிய புலவரே! மலர்க்கணைகளால் போர் புரிந்த மன்மதனைச் சாம்பராகச் செய்த அருமையான சிவபெருமான் மகிழ்ந்த புதுமையான மயில் வாகனத்தின் மீது ஆரோகணிக்கின்ற கூரிய வேலாயுதரே! நாகாபரணத்தை யணிபவரும், சிறந்த மதங்க முனிவருடைய புதல்வியரும், இளமையுடையவரும், நீலநிறமுடையவரும், நித்திய கல்யாணியும் ஆகிய உமாதேவியார் பெற்றருளிய பெருவாழ்வே! பகைகொண்ட சூராதியவுணரை மாய்த்து, தேவர்களை சிறை மீட்டு வெற்றி பெற்று, பழநிமலை மீது நின்றருளிய பெருமிதமுடையவரே! தாயாருடைய உடல் வற்றுமாறு உதிரத்தில் திரட்சியுற்று, அவர் வயிற்றில் பல நாள் துன்புற்று, பூமியில் மனிதக் குழந்தையாக உதித்து, தினந்தோறும் வளர்ந்து, பதினாறு வயதை யடைந்து, அழகனாகி, அழகிய தனங்களுடைய பொது மகளிரின் வலையில் அகப்பட்டு மிகவும் அலைந்து, அன்புடன் அவர்களைத் தழுவி, பொருள் தேடி, அப்பொருள் அனைத்தும் அவர்கட்கு ஈந்து, மயக்கத்திலே மிகுதியாக அவதிப்பட்ட மூடனாகிய அடியேனை ஆள உமது திருவருளைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

வனிதை யுடல் காய நின்ற உதிரமதிலே யுருண்டு:—

தாய் வயிற்றில் கரு ஏற்பட்டவுடன், அருகுநுனிப் பனித்துளி யளவுள்ள அக்கரு, தாயின் உதிரம் முதலிய சத்துப் பொருள்கள் சேர்ந்து வளர்கின்றது. அதனால் தாய் உடல் வற்றுகின்றது. அவளின் உதிரம் உருண்டு திரண்டு கரு வளர்கின்றது.

“பனியின் விந்துளி போலவே கருவினுறு
மளவிலங்கொரு சூசமாய் மிளகுதுவர்
பனைதெனங்கனி போலவே பலகனியின் வயிறாகி”

—திருப்புகழ்

வயிறில் நெடு நாளலைந்த:—

தாய் வயிற்றில் ஒவ்வோர் உயிரும் முன்னூறு நாட்கள் இருந்து வேதனைப்படுகின்றது. ஜாடராக்கிவி கொளுத்தும்; மல சல நாற்றம்; ஒரே இருள் மயம்; நெருக்கம்; திரும்ப முடியாத குறுகிய இடம்; இவ்வாறு துன்பம் நிறைந்த கருக்குழியில் குழந்தை, அளவுபடுத்த இயலாத அல்லலுற்று இடர்ப்படுகின்றது. ஆதலால் நாம் இறப்புப் பிறப்பில்லாத இறைவனை வேண்டி மீண்டும் கருவுறாத திருவினைப் பெறுதல் வேண்டும்.

புனிம்தே மனித ருருவாகி வந்து:—

கருவில் இருந்த குழந்தை மலையிலிருந்து தலைகீழாக உருள்வது போல் தலைகீழாக நெருக்கமான வழியில் இடர்ப் பட்டு இம்மண்ணில் பிறக்கின்றது. அம்மா! அத்துயர் எல்லையில்லாதது. ஆதலினால் ஆன்றோர்கள் பிறவி வேண்டாம் என்று என்றும் இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார்கள்.

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை” ...திருவள்ளுவர்

“இனிப் பிறவாது நீயருள் புரிவாயே”

—(அப்படியே) திருப்புகழ்

“.....பாதிரிப்புலியூர்

இருந்தாய் அடியேன் இனிப் பிறவாமல் வந்து
ஏற்றுக் கொள்ளே”

—அப்பர்

“பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான்யானும் உன்னைப் பரவுவனே”

...மணிவாசகர்

மனிதர் உருவாக வந்தவர் மனிதப்பண்பையும் பெறவேண்டும். உருவத்தினால் மட்டும் மனிதராக இருந்தால் அமையாது. குணங்களினால் மனிதனாக அமைவதே சிறப்பு.

அநுதினமுமே வளர்ந்து:—

தாய்தந்தையர் மிக்க பட்சத்துடன் நல்ல நல்ல இனிய உணவுகளைக் கொடுக்கவும், ஆடை அணிகளால் அலங்கரிக்கவும், மக்கள் நெடு நெடு என்று வளர்ச்சியுறுகின்றனர்.

வயது பதினாறு சென்று வடிவாகி:—

இசைப் பயிற்சியுடையார்க்கு ஜண்டவரிசை ஒரு கடினமான பகுதி. அத்துடன் இசைப்பயிற்சிக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பவர் பலர். அதுபோல மனிதனுக்குப் பதினாறாவது ஆண்டு. ஒருவர் பதினாறு வயது எய்தியவுடன் சன்மார்க்கத்திற் சென்றாலும் செல்லுவர். அல்லது வேறுமார்க்கத்திற் சென்றாலும் செல்லுவர்.

“வயது எட்டோடு மெட்டும் வர
வாலக்குணங்கள் பயில் கோலப் பெதும்பையர்க
ளுடனுறவாகி” —(இத்தாரணிக்குள்) திருப்புகழ்

வடிவு—அழகு. பதினாறு வயதில் உடை நடைமுதலிய செயற்கையாலும் இயற்கையாலும் அழகு நிரம்பி நிற்பர்.

கனக முலைமாதர் தங்கள் வலையில் மிகவே யுழன்று:—

பொன்போன்ற அழகிய தனங்களையுடைய பொது மாதர்களின் ஆசை வலையில் அகப்பட்டு அதனின்றும் தப்புவதற்கு வழியின்றி பெரிதும் உழலுவர்.

கனிவதுடனே அணைந்து:—

அம்மாதர்களை இன்பப்பொருளாக மாறுபடக் கருதி, விட்டில் பூச்சி விளக்கில் விழுவதுபோல் மிக்க அன்புடன் தழுவுவர்.

பொருள் தேடி:—

தான் விரும்பிய பொதுமகளிர்க்குத் தரும்பொருட்டு பலப்பல திசைகட்குஞ் சென்று பொன்னையும் பொருளையும் தேடித் துன்புறுவர்.

“திக்கோடு திக்குவரை மட்டோடி மிக்க பொருள் தேடிச் சுகந்த அணை மீதிற்றயின்று”

—(இத்தாரணிக்குள்) —திருப்புகழ்

“பொருள்தேடிச்

சிறிது கூட்டிக் கொணர்ந்து தெரிவை மார்க்குச் சொரிந்து”

—(அறிவிலாப்) திருப்புகழ்

கனபொருளெலாமிழந்து மையலில் மிகவே யலைந்த:—

பெரிய பொருள்கள் யாவற்றையும் மகளிர் பால் ஈந்து வறியவனாகி, பெருமையும் அருமையும் இழந்து சிறுமையும் வறுமையும் உற்று மாந்தர் பலர் மயங்குவர்.

கசடனெனையாள வுன்றன் அருள்தாராய்:—

இவ்வாறு அலைந்து திரிந்த அறிவில்லாத மூடனாகிய அடியேனை அருள் தந்து ஆட்கொண்டருள்வாய்.

புனமதனில்.....புலவோனே:—

ரகுசூல திலகனாகிய இராமராக அவதரித்த திருமாலின் திருமகளாகிய வள்ளிபிராட்டியின் இதழ்முதம் உண்ட புலவரே! (புலம்—அறிவு; புலவன்—அறிஞன்)

மாமதங்கி:—

மதங்க முனிவருடைய மாதவத்துக்கு இரங்கி அம்பிகை அவருடைய யாகத்தில் புதல்வியாகத் தோன்றியருளினார். அதனால் அம்பிகைக்கு மாதங்கி என்று திருநாமம் ஏற்பட்டது.

குமரி:—

என்றும் இளமைப் பருவத்துடன் இருப்பவர்.

சண்டி:

சண்டம்—வேகம். வேகமுடையவர்—சண்டி.

பரம கலியாணி:—

எப்போதும் மங்களகரமாகத் திகழ்பவர்.

கருத்துரை

வேலவரே! பழநியப்பரே! மாதர் மயலறுத்து அருள்
புரிவீர்.

32

மருமலரி னன்துரந்து விடவினைய ருந்த அந்தி
மதியொடுபி றந்துமுன்பெய் வதையாலே
வகைதனைம றந்தெழுந்து முலைதனைய ருந்தியந்த
மதலையென வந்துகுன்றின் வடிவாகி
இருமயல்கொ டுந்துவண்டு பொதுவையர கம்புகுந்து
இரவுபகல் கொண்டோடுங்கி யசடாகும்
இருவினைபொ திந்தஇந்த ஜனனமரணந்துறந்து
னிணையடிவ ணங்க என்று பெறுவேனோ
திருவொடுப யர்ந்திருண்ட வனமிசை நடந்திலங்கை
திகழெரியி டுங்குரங்கை நெகிழாத
திடமுளமு குந்தர்கஞ்சன் வரவிடுமெல் வஞ்சகங்கள்
செறிவுட னறிந்துவென்ற பொறியாளர்
பரிவொடும் கிழ்ந்திறைஞ்சு மருதிடைத வழ்ந்துநின்ற
பரமபத நண்பரன்பின் மருகோனே
பதுமமிசை வண்டலம்பு சுனைபல விளங்குதுங்க
பழநிமலை வந்தமர்ந்த பெருமாளே.

பதவுரை

திருவொடு பெயர்ந்து—இலக்குமியாகிய சீதாதேவியுடன்
அயோத்தியை விட்டு நீங்கி, இருண்ட வனமிசை நடந்து—இருள் நிறைந்த
கானகத்தில் நடந்து சென்று, இலங்கை திகழ் எரி இடும்
குரங்கை—இலங்காபுரியில் பெரிய நெருப்பையிட்ட அநுமானை,
நெகிழாத—அன்பினால் கைவிடாதவரும், திடம் உளமுகுந்தர்—
உறுதியுள்ள முக்தியை வழங்குபவரும், கஞ்சன் வரவிடு மெல்
வஞ்சகங்கள்—கம்சன் அனுப்பின நயவஞ்சக சூழ்ச்சிகளை, செறிவுடன்
அறிந்து வென்ற—கூர்மையாக உணர்ந்து அவற்றை வெற்றி பெற்ற,
பொறியாளர்—அறிவாளரும், பரிவொடு மகிழ்ந்து இறைஞ்சும்: அன்புடன்
மகிழ்ந்து வணங்கும், மருது இடை தவழ்ந்து நின்ற—மருத மரங்களின்
நடுவிலே தவழ்ந்து சென்றவரும், பரமபத நண்பர்—பரம பதத்தில் வாழும்

நண்பரும் ஆகிய திருமாலின், அன்பின் மருகோனே-அன்புள்ள திருமருகரே! பதுமமிசை வண்டு அலம்பு-தாமரை மலரின் மீது வண்டுகள் ஒலி செய்கின்ற, சுனைபல விளங்கு-சுனைகள் பல விளங்குகின்ற, துங்க பழநிமலை வந்து அமர்ந்த-பரிசுத்தமான பழநிமலைமீது வந்து எழுந்தருளிய, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! மருமலரினன் துரந்துவிட-வாசனையுள்ள தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமதேவன் விதித்து அனுப்ப, வினை அருந்த - வினைப்பயனை அநுபவிக்கும் பொருட்டு, அந்தி மதியொடு பிறந்து-முடிவான (பத்தாவது மாதத்தில்) பிறந்தது, முன் செய்வதையாலே-முற்பிறப்பில் செய்த வினையினால், வகைதனை மறந்து எழுந்து-வந்த வகையை மறந்து எழுந்து, முலைதனை அருந்தி-தாயின் பாலைக் குடித்து, அந்தமதலை எனவந்து-அழகிய குழந்தையெனவந்து, குன்றின் வடிவு ஆகி-மலை போன்ற பருத்த வடிவையடைந்து, இருமயல் கொடும் துவண்டு-பெரிய காம மயக்கத்தைக் கொண்டு வாடி, பொதுரையவர் அகம் புகுந்து-பொது மாதருடைய வீடுக்குச் சென்று, இரவு பகல் கொண்டு ஒடுங்கி-இரவும் பகலும் (அவருடன் ஆடி) ஒடுக்கமுறுகின்ற, அசடு ஆகும்-மூடனாகும், இருவினை பொதிந்த-நல்வினை தீவினைகளால் மூடப் பெற்ற, இந்த ஜனன மரணம் துறந்து-இந்த பிறப்பு இறப்பு என்பவற்றை விட்டு, உன் இணை அடி வணங்க-தேவாரது இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கும் பேற்றினை, என்று பெறுவேனோ-அடியேன் என்ற பெறுவேனோ?

பொழிப்புரை

இலக்குமியான சீதாதேவியுடன் அயோத்திமா நகரை விட்டு நீங்கி இருண்ட காட்டில் நடந்தவரும், இலங்காபுரியில் பெரிய தீவைத்த அனுமானைக் கைவிடாதவரும், உறுதியுள்ள முத்தியை வழங்குபவரும், கம்சன் அனுப்பிய நயவஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளை யெல்லாம் கூர்மையாக அறிந்து வென்றவரும், அறிவாளரும், அன்புடன் மகிழ்ந்து வணங்கும் மருதமரங்களின் இடையே தவழ்ந்து சென்றவரும், பரமபதத்தின் நண்பருமாகிய திருமாலின் அன்புள்ள மருகரே! தாமரை மலரின்மீது வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சுனைகள் பல விளங்குகின்ற பரிசுத்தமான பழநிமலைமீது வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! நறுமணமுடைய நற்றாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் விதித்து அனுப்ப, வினையை நுகரும் பொருட்டு, முடிவான பத்தாம் மாதத்தில் கருவினின்றும் பிறந்து, முன் செய்த வினையால் வந்த வகையை அறிந்து எழுந்து, தாய்ப்பாலையுண்டு, அழகிய மகவு எனவளர்ந்து,

குன்றுபோல் பருத்து, அழகுடன் விளங்கி, பெரிய காம மயக்கம் கொண்டு துவண்டு, பொதுமகளிரது வீடுகள் தோறும் சென்று, இரவு பகல் தெரியாது அங்கு அவருடன் உறவுகொண்டு, அதனால் கருவிகாரணங்கள் ஒடுங்கி, மூடனாகும் அடியேன், நல்வினை தீவினையென்ற வினைகளால் மூடப்பெற்ற பிறப்பு இறப்பு என்ற இவற்றை யகன்று, உமது இரு சரணாரவிந்தங்களை, வணங்கும் பேற்றினை என்று பெறுவேனோ?

விரிவுரை

மருமலரினன் துரந்துவிட:

ஒவ்வொருவரும் புரிந்த பாவ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்ப பிரமதேவர் விதிவிலக்கு அவரவர் தலையில் எழுதி கருவில் விடுகின்றார்.

வறியவர்க்கு அன்னம் வழங்கிய ஒருவனை நிலபுலம் உள்ளவனுக்கு மகனாகவும்,

பொன் பொருள் வழங்கியவனைப் பெருந்தனவந்தனுக்கு மகனாகவும்,

ஏழை மாணவர்கட்குப் புத்தகமும் பொன்னுந் தந்து படிக்க உதவி செய்த ஒருவனை கல்விமானுக்கு மகனாக்கி கலைஞனாகவும்,

ஏழைகட்கு வீடுகட்டியுதவியோனைப் பல மாட மாளிகையுடையோன் மகனாகவும்,

பெருஞ்செல்வத்தைப் படைத்திருந்தும் ஏழைகட்கு உதவாத ஒருவனைப் பெரும் வறுமையாளனாகவும்,

ஏழைகள் மனத்தை நோவ வைத்தவனை நோயாளியாகவும்,

பெரியோர் மனத்தைப் புண்படுத்திய ஒருவனை உடம்பெல்லாம் அழுகிய தொழுநோயாளனாகவும்,

பிறன் மனைவியை விரும்பிப் பார்த்த ஒருவனைப் பிறவிக் குருடனாகவும்,

தெய்வம் இல்லை என்ற ஒருவனை ஊமையாகவும்

இங்ஙனம் அவரவர் நல்வினை தீவினைகட்கு ஏற்ப அவரவர் தலைகளில் எழுதி பிரமதேவர் பிறப்பிக் கின்றனர்.

“எழுதாக்குறைக்கு அழுதால் வருமா?” “அன்று எழுதினவன் அழித்து எழுதப்போகிறானா?” என்று பழமொழிகள் இது குறித்து எழுந்தன.

“தாதாதா தாதாதா தாக்குறைக்கென் செய்குதும்யாந் தாதாதா என்றுலகில் தானலைந்தோம்—போதாதா”

என்று பாடுகின்றார் வடலூர் வள்ளலார்.

(முதல் வரியில் ஏழு தா; எழுதாக்குறைக்கு என் செய்வேன்! தாதா—வள்ளலே! தா—கொடு என்று அலைந்தேன்)

வினை அருந்த:—

முன் செய்த வினைகளை நுகரும் பொருட்டு இந்தப் பிறவியை இறைவன் தந்துள்ளான். இந்த உடம்பு கொண்டு நுகரும் வினை பிராரப்த கன்மம் எனப்படும்.

பிராரப்த கன்மம் மூன்று வழியால் வரும்; ஆத்யான் மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதி பெளதிகம்.

(1) தன்னாலும் பிறராலும் விலங்கு, அரவம், தேள், எறும்பு, செல், அட்டை, நண்டு, முதலை, மீன் முதலிய உயிர்களாலும் வரும் நலம் தீங்கு முதலியன ஆத்யான் மிகம்.

தன்னால் பிறரால் தனக்குவருந் தீங்குநலம்
இன்னா விலங்கரவம் தேளறும்பு—சென்முதனீர்
அட்டையல வன்முதலை மீனரவ மாதியினாங்
கட்டமுமிங் காண்மிகமே காண்.

(2) கருவிலே ஏற்படும் துன்பமும், பிறக்கும்போது ஏற்படுத்துன்பமும், திரை, நரை, மூப்பு, மரணம் இவற்றால் எய்தும் இடர்ப்பாடும், சுவர்க்க நரகங்களில் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களும், செல்வம் வறுமை முதலியவற்றால் வரும் இன்ப துன்பங்களும் ஆதிதைவிகம்.

கருவிற் றுயர் செனிக்குங் காலைத் துயர் செய்
திரைநரைமுப் பிற்றிளைத்துச் செத்து—நரகத்தி
னாமுந் துயர் புவியை யாளின்ப மாதியெலாம்
ஊழுதவு தைவிகம் என்றோர்.

(3) பனி, இடி, வாடை, தென்றல், நீர், நெருப்பு
இவற்றால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்கள் ஆதி பெளதிகம்.

பனியா லிடியால் படர்வா டையினாலும்
துனிதென் றலினால் ககமும்—தனையனைய
நீரினாம் இன்பின் னலுநெறுப் பினாந்துயரின்
போரிற் பவுதிக மாகும்.

அந்தி மதியொடு பிறந்து:—

சேய் தாய் வயிற்றில் கிடந்து முற்றியபின் பத்தாவது
மாதத்தில் தனஞ்சயன் என்ற வாயு பிடித்துத் தள்ள
தலைகீழாகி மலையினின்றும் உருள்வது போன்ற
இடுக்கண் எய்திப் பூமியில் வந்து பிறக்கும்.

வகைதனை மறந்து:—

இப்பிறவி வந்ததன் நோக்கம் பிறப் பிறப்பில்லாத
பெருமானை நினைந்து இருவினையற்று இனிப் பிறவாத
தன்மையைப் பெறுதலேயாம். அதனை மறந்து மண்,
பெண், பொன் முதலிய ஆசைக் கடலில் வீழ்ந்து அறிவு
மயங்கி கானலை நீர் என மயங்கும் மான் போல்,
துன்பத்தை இன்பமெனக் கருதி, விழலுக்கு முத்துலை
யிட்டிறைத்து மக்கள் தமது அரியமானுடப் பிறப்பை
விறிதே கெடுத்து மடிகின்றார்கள்.

வந்த வரவை மறந்து—மிக்க
மாதர் பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்
இந்த மயக்கை அறுக்க—எனக்
கெந்தை மெய்ஞ்ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான்.

—தாயுமானார்

“வரும் வகையி தேது காயம் என நாடும் விதியிலி”

—(மதிதனை) திருப்புகழ்

குன்றின் வடிவாகி:—

மகனாகப் பிறந்து, நல்ல உணர்வுகளை யுண்டு உறங்கி, உடம்பு நன்கு பருத்து குன்று போலாகி விடுகின்றது.

“மினுகுமினு கெனுமுடல் மறமுறுகி நெகிழ்வறவும்”

(அறுகுநுனி) திருப்புகழ்

இருமயல் கொடுந் துவண்டு:—

இரு பெரிய-பெரிய மயக்கங் கொண்டு அதனால் உடம்பு துவண்டு வாடுவர்.

பொதுவையரகம் புகுந்து.....யசடாகும்:—

பொது மகளிரது வீடுகளிற் சென்று இரவுபகல் என்ற வேற்றுமை தெரியாது திரிந்து இளைஞர்கள் கெடுவார்கள்.

“கண்டுளம் வருந்தி நொந்து மங்கையர் வசம் புரிந்து
கங்குல் பகலென்று நின்று விதியாலே”

(கண்டுமொழி) திருப்புகழ்

இருவினை பொதிந்த இந்த ஜனன மரணம்:—

நல்லவினை தீவினையாலேயே பிறப்பும் இறப்பும் அமைகின்றன.

“அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி”

—சிவபுராணம்

இலங்கை திகழெரியிடுங் குரங்கை நெகிழாத:—

தென் திசையில் சீதையைத் தேடிச்சென்று, சம்பாதியின் சொல்லால் தெளிவுற்று, இலங்கைசென்று அம்மாநகர் முழுவதும் தீயிட்டுக் கொளுத்திய அநுமானிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர் இராமர்.

திடமுள முகுந்தர்:—

முகுந்தர் முத்தியைத் தருகின்றவர். திடம்-உறுதி யுள்ளவர்.

கஞ்சன் வரவிடு மெல் வஞ்சங்கள்.....பொறியாளர்:—

மதுரையை அதர்ம வழியில் அரசுபுரிந்து வந்த கம்சன், கண்ணபிரானைக் கொல்லும்பொருட்டு,

வஞ்சகமாக பூதகி, திருணாவர்த்தன், சகடாசுரன் முதலிய பலரை அனுப்பினான். அவர்கள் வேறு வேறு மாய வடிவில் வந்து கண்ணனைக் கொல்ல முயன்றார்கள். அவர்களது மாயத்வதக் கண்ணபிரான் அறிந்து அவர்களை எல்லாம் கொன்று இறுதியில் கம்சனையும் மாய்த்து, உக்ரசேனனுக்கு முடிசூட்டி அறத்தை நிலைநாட்டி யருளினார்.

பரிவோடு மகிழ்ந்திறைஞ்சும் பரமபத நண்பர்:—

நளகூபரன் மணிகர்வன் என்பவர் குபேரனுடைய குமாரர்கள். இருவரும் மதுவருந்தி ஆடையின்றி நீர் விளையாட்டு புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். நாரத முனிவர் அங்கே வந்தனர். அவரைக் கண்டு நாணம் இன்றி கட்டைபோல் நின்றார்கள்

“நல்லோர் முன் ஆடையின்றி மரம்போல் நின்ற படியால் மரங்களாகப் பிறக்கக் கடவது” என்று நாரத முனிவர் சபித்தனர். அவர்கள் அஞ்சி அவரை அஞ்சலி செய்து மன்னிக்குமாறு வேண்டினார்கள். நாரதர் திருவுளம் இரங்கி, “நீவிர் ஆயர்பாடியில் நந்தகோபாலன் திருமாளிகையில் மருத மரங்களாக முளைப்பீர்கள். கண்ணபிரானுடைய வண்ண மலரடி தீண்டப் பெறுதலால் சாபம் நீங்கும்” என்று அருள் புரிந்தனர். கண்ணபிரான் உரலிலே கட்டப்பட்டு அம்மரங்களின் இடையே தவழ்ந்து சென்று, உரல் அம்மரங்களின் இடையே தடைப்பட்டதனால் சேவடி தீண்டி மரங்களை உதைத்தருளினார். உடனே அம்மரங்கள் வேருடன் வீழ்ந்தன. அவர்களது சாபம் பாபம் இரண்டும் வேரற்று வீழ்ந்தன. இருவரும் பண்டை வடிவம் பெற்று கமலக் கண்ணனைக் கைதொழுது துதி செய்து தங்கள் உலகம் பெற்றார்கள்.

கருத்துரை

மாயவன் மருகா! பழநியாண்டவா! பிறப்பிறப் பொழிய அருள்வாய்.

விரைமருவு மலரணிந்த கரியபுரி குழல்சரிந்து
 விழுவதன மதிவிளங்க அதிமோக
 விழிபுரள முலைகுலுங்க மொழிகுழற அணைபுகுந்து
 விரகமயல் புரியுமின்ப மடவார்பால்
 இரவுபக லணுகி நெஞ்ச மறிவழிய வருகுமந்த
 இருளகல வுனது தண்டை யணிபாதம்
 எனதுதலை மிசை யணிந்து அழுதழுது னருள்விரும்பி
 இனியபுகழ் தனைவிளம்ப அருள்தாராய்
 அரவில்விழி துயில்மு குந்த னலர்கமல மலர்மடந்தை
 அழகினொடு தழுவு கொண்டல் மருகோனே
 அடலசுர ருடல்பிளந்து நிணமதனில் முழுகி யண்ட
 அமரர்சிறை விடுப்சண்ட வடிவேலா
 பரவைவரு விடமருந்து மிடறுடைய கடவுள் கங்கை
 படர்சடையர் விடையரன்ப ருளமேவும்
 பரமரரு ளியக டம்ப முருகஅறு முகவ கந்த
 பழநிமலை தனில மர்ந்த பெருமானே.

பதவுரை

அரவில்-ஆதிசேடன் மீது, விழி துயில் முகுந்தன்-அறிதுயில்
 புரிகின்றவரும் முத்தியைத் தருபவரும், அலர் கமல மலர்
 மடந்தை-மலர்ந்த தாமரை மலரில் எழுந்தருளியுள்ள இலக்குமி தேவி,
 அழகினொடு தழுவு கொண்டல்-அழகோடு தழுவுகின்ற நீலமேக
 வண்ணரும் ஆகிய நாராயணரது, மருகோனே-திருமருகரே! அடல் அசுரர்
 உடல் பிளந்து-வலிமை நிறைந்த அசுரருடைய உடல்களைப் பிளந்து,
 நிணம் அதனில் முழுகி-அவ்வுடலின் கொழுப்பில் முழுகி, அண்ட அமரர்
 சிறைவிழு-விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவர்களது சிறையை விடுவித்த,
 பிரசண்ட வடிவேலா-மிகுந்த வேகமும் கூர்மையும் உடைய வேலாயுதரே!
 பரவை வரு விடம் அருந்தும்-கடலில் தோன்றிய ஆலகால
 நஞ்சினையுண்ட, மிடறு உடைய கடவுள்-நீலகண்டத்தையுடைய
 கடவுளும், கங்கை படர் சடையர்-கங்காநதி பரந்துள்ள சடை
 முடியுடையவரும், விடையர்-இடப வாகனத்தையுடையவரும், அன்பர்
 உளம் மேவும்-அன்பு நிறைந்த அடிவலர்களது உள்ளக் கோயிலில்
 இருப்பவரும், பரமர்-பெரிய பொருளும் ஆகிய சிவபெருமான், அருளிய
 கடம்ப-பெற்றருளிய கடப்ப மலர் மாலையினரே! முருக-முருகக்
 கடவுளே! அறுமுகவ-ஆறுமுகப் பெருமானே! கந்த-கந்தவேளே!
 பழநிமலைதனில் அமர்ந்த-பழநிமலை மீது எழுந்தருளியுள்ள,
 பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! விரை மருவு மலர்

அணிந்த-மணங் கமழும் மலர்களை யணிந்த, கரிய புரிசூழல் சரிந்து விழ-கரிய சுருளுடன் கூடிய கூந்தல் சரிந்து விழவும், வதனமதி விளங்க-முகம் சந்திரனைப் போல விளங்கவும், அதிமோக விழிபுரள-மிகுந்த மோகத்தைத் தரவல்ல கண்கள் புரளவும், முலை குலுங்க-தனங்கள் அசையவும், மொழி குழற-சொற்கள் தழுதழுக்கவும் அணை புகுந்து-படுக்கையில் சென்று, விரக மயல் புரியும்-காமச் செயல்களைப் புரிகின்ற, இன்ப மடவார் பால்-இனிய விலைமகளிரிடம், இரவு பகல் அணுகி-இரவும் பகலும் நெருங்கிச் சென்று, நெஞ்சம் அறிவு அழிய-உள்ளமும் உணர்வும் தன்னிலை கெடுமாறு, விருகும் அந்த இருள் அகல-உருகுகின்ற அந்த அறியாமையாகிய இருள் என்னை விட்டு நீங்குமாறு, உனது தண்டை அணி பாதம்-தேவாரூடைய தண்டையணிந்த திருவடிகளை, எனது தலைமிசை அணிந்து-அடியேனுடைய தலையின் மீது தரித்து, அழுது அழுது உன் அருள் விரும்பி-(அன்பின் மிகுதியால்) அழுது அழுது உமது திருவருளை விரும்பி, இனிய புகழ்தனை விளம்ப-இனிமையான உமது திருப்புகழைப் பாட, அருள் தாராய்-திருவருளைத் தருவீராக.

பொழிப்புரை

பாம்பணையின் மீது அறிதுயில் புரிகின்றவரும் முத்தியைத் தரவல்லரும், மலர்ந்த தாமரை மலர் மீது அமர்ந்திருக்கின்ற திருமகளை அழகாகத் தழுவுகின்ற வரும், நீலமேக வண்ணரும் ஆகிய திருமாலின் திருமருகரே! வறிய அசுரர்களுடைய உடம்பைப் பிளந்து அவ்வுடலில் உள்ள கொழுப்பில் குளித்து, விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவர்களின் சிறையை விடுவித்த வேகமும் கூர்மையும் உடைய வேலாயுதத்தை ஏந்தியவரே! கடலில் தோன்றிய ஆலகால விடத்தையுண்ட நீலகண்டரும், எல்லாவற்றையும் கடந்தவரும், கங்காநதி பரந்துள்ள சடைமுடியுடையவரும், இடபவாகனத்தின் மீது வருபவரும், அன்புடைய அடியார்களது உள்ளக் கோயிலில் உறைபவரும், பரம்பொருளும் ஆகிய சிவபெருமான் பெற்ற கடப்ப மாலையணிந்தவரே! முருகக் கடவுளே! ஆறுமுகப் பெருமாளே! கந்தவேளே! பழநிமலைமீது எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதமுடையவரே! நறுமணங் கமழ்கின்ற மலர்களை யணிந்த கரிய சுருளுடன் கூடிய கூந்தல் சரிந்து விழவும், முகமாகிய சந்திரன் விளக்கமுறவும், மிகுந்த மோகத்தைச் செய்யும் கண்கள் புரளவும், தனங்கள் அசையவும், சொற்கள்

குழறவும், படுக்கையிற் புகுந்து காமலீலைகளைச் செய்கின்ற, இன்பத்தையுடைய விலைமாதர்களிடம், இரவு பகலாக நெருங்கிச் சென்று உள்ளமும் உணர்வும் தன்னிலை கெடுமாறு உருகுகின்ற இந்த அறியாமையிருள் நீங்குமாறு, உமது தண்டையணிந்த திருவடிகளை அடியேனுடைய தலையில் சூட்டி, அழுது அழுது உமது திருவருளை விரும்பி இனிய திருப்புகழைப் பாடி உய்யுமாறு உமது திருவருளைத் தருவீராக.

விரிவுரை

இரவு பகலணுகி நெஞ்சமறிவழிய உருகும்பந்த இருளகல:—

விலைமாதரிடம் அறுபது நாழிகையும் ஒழிவின்றி நெருங்கியிருந்து, அதனால் உள்ளமும் அறிவும் தத்தம் செயலினின்றும் நிலைகெட்டழியுமாறு அவர்களை நினைந்து விடபுருடர்கள் உள்ளம் உருகுவார்கள். இறைவனை நினைந்து உருகார்.

இது அறியாமையால் நிகழ்கின்றது. பொருளை விளங்கப் புரியாது, குழியும் வழியும் தெரியவொட்டாது இருள் நம்மை மயக்கும். அதுபோல அறியாமையாகிய இருள், எது இன்பம், எது துன்பம் என்ற தெளிவை மறைக்கும். முருகப் பெருமான் திருவடி நூறு கோடி சூரியவொளியுடன் கூடியது.

“உத்தியிடை கடவுமர கதவருண குலதுரக
உபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்
உதயமென அதிகவித கலபகக மயிலின் மிசை
உகமுடிவின் இருளலக ஒரு சோதி வீகவதும்”

திருவகுப்பு(1)

ஒளியுண்டாகுமாயின் இருளைப் பிடித்துத் தள்ள ஆள் தேடவேண்டாமே? அதுபோல ஞான பண்டிதனுடைய ஞானமேயான திருவடியின் ஒளிவீச மாயின் அஞ்ஞான இருள் தானே அகன்று ஒளியும்.

தண்டையணி பாதம் எனது தலையிசை யணிந்து:—

தண்டையணி பாதம்-என்றதனால் இளமை மாறாத திருவடி எனவுணர்க. தண்டை-குழந்தைகள் அணிகின்ற

அணிகலன். முருகர் என்றும் இளமையுடையவர்; அதனால் அவருடைய திருவடியைச் சிற்றடியென்றே அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“சிற்றடியும் முற்றியப னிருதோளும்” —(பக்கரை) திருப்புகழ்

“சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்தன் சிற்றடியே”

—அலங்காரம் (15)

அயன் கையெழுத்தை யழிக்கின்ற, ‘ரப்பர்’ முருகன் திருவடியென உணர்க.

இத்திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் முருகப் பெருமானுடைய திருவடியைத் தனது சென்னிமேல் சூட்டுமாறு விண்ணப்பம் புரிகின்றார். அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிய பெரிய பேறு இறைவன் திருவடிசூடப் பெறுதல். அத்திருவடி தேவருக்கும் மூவருக்குங் கிடைத்தற்கு அரியது.

“அரிப்பிரம ரளப்பரிய பதக் கமலம்”

—(குறிப்பறிய) திருப்புகழ்

“அரிய சமய மொருகோடி அமரர் சரணர் சதகோடி
அரியும் அயனும் ஒரு கோடி யிவர்கூடி
அறிய அறிய அறியாத அடிகள்” —(சுருதிமறை) திருப்புகழ்

“அண்டத் திறைவன் பொன்முடிக்கும்
அமலக் கமலன் மணிமுடிக்கும்

அமரர் முனிவர் தலைகளுக்கும்
அணியப் பணியக் கிடையாத

தண்டைப் பதம்” —திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்

இத்தகைய முருகப் பெருமானுடைய திவ்ய சரணார விந்தத்தைத் தன்தலைமீது சூட்டியருளுமாறு சுவாமிகள் வேலவனை வேண்டி நின்றனர். வேண்டிய போகமது வேண்டியபோதடியார் வேண்டவொறாதுதவு பெருமானாகிய முருகர், அருணகிரியாருடைய முடிமீது அடிமலர் சூட்டியருளினார்.

“சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணம்

குடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ”

அநுபூதி (44)

“மாமயிலோன்
கால்பட்டழிந்ததிங் கென்தலை மேலயன் கையெழுத்தே”

—அலங்காரம்(40)

திருநல்லூர் என்னுந் திருத்தலத்தில் அப்பர்
சுவாமிகள் வேண்ட, சிவபெருமான் அவருடைய
சென்னிமேல் திருவடியைச் சூட்டியருளினார். அந்த
அருள் திறத்தை அப்பரடிகள் கூறுகின்றனர்.

நினைந்துருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்
நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்
சினந்திருகு களிற்றுரிவைப் போர்வை வைத்தார்
செழுமதியந் தளிர் வைத்தார் சிறந்து வானோர்
இனந்துருவி மணிமகுடத் தேறத்துற்ற
இனமலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பிலகி
நனைந்தனைய திருவடிஎன் தலைமேல் வைத்தார்
நல்லூர்எம் பெருமானார் நல்லவாறே.

அழுதழுதுனருள் விரும்பி:—

இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்குச் சிறந்த
எளிய வழி அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை நினைந்து
உள்ளங் குழைந்து உருகி, கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக
அழுவதேயாம். அழுதடியடைந்த அடிகளாம் மணி
வாசகப் பெருந்தகையார். “அழுதால் உன்னைப்
பெறலாமே” என்கின்றார்.

“விழியாற் புனற் சிந்தி விம்மியழு நன்மைவேண்டும் என்றே”

—பட்டினத்தார்

“அழுதழு தாட்பட முழுதுமலர்ப் பொருள் தந்திடாயோ”

—(விரகற்) திருப்புகழ்

இனிய புகழ்தனை விளம்ப அருள்தாராய்:—

முருகனுடைய திருப்புகழ் மிகமிக இனிமையானது.
சர்க்கரைப் பாகு செய்து அதில் தானே உதிர்ந்த
மாம்பழம், மாதுளம்பழம், திராட்சைப்பழம், பலாப்பழம்,
ஆரஞ்சுப்பழம் முதலிய பழங்களைப் பிழிந்து, அதில்
நெய்யும் பாலும் விட்டுக் காய்ச்சி இறக்கிவைத்து
இளஞ்சூட்டில் கொல்லிமலைத் தேனையும் விட்டுக்

கிண்டி வைத்தால் அது எப்படியிருக்குமோ அதைவிட மதுரமானது முருகன் திருப்புகழ்.

எதிரும் புலவன் வில்லிதொழ
எந்தை உனக்கந் தாதிசொல்லி
ஏழைப்புலவர் செவிக்குருத்தோ
டெறியுங் கருவி பறித்தெரிந்த
அதிருங் கடல்குழ் பெரும்புவியில்
அறிந்தார் அறியார் இரண்டுமில்லார்
ஆரும் எனைப்போல் உனைத்துதிக்க
அளித்த அருண கிரிநாதன்
உதிருங் கனிகை நறும்பாகில்
உடைத்துக் கலந்து தேனைவடித்
தூற்றி யமுதி னுடன்கூட்டி
ஒக்கக் குழைத்த ருசிபிறந்து
மதுரங் கனிந்த திருபுகழ்ப்பா
மாலை புனைந்தான் வருகவே
வரதச் சரதத் திருமலையின்
மழலைக் குழனி வருகவே.

—திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

அரவில் விழி துயில் முகுந்தர்:—

திருமால் அரவணையில் அறிதுயில் புரிகின்றார். அரவு—ஆதிசேடன்; அது வெண்பாம்பு; சுழுமுனை என்ற நாடி வெள்ளைநரம்பு. அதில் பிராணவாயுவைச் செலுத்தி நிற்கும் சிவயோகச் செயலை அறிவிக்கின்றது இந்தப் பகுதி.

கடவுள்:—

கடவுதல்—செலுத்துதல், உடம்புக்குள் உயிரும் உயிருக்குள் இறைவனும் நின்று செலுத்துவதனால் இறைவன் கடவுள் எனப்பட்டான்.

செலுத்துதல் என்னுஞ் சொல்லே கடவுதல் எனச்செந் நூல்கள் பலத்துடன் உரைக்கு மாற்றால் பசுக்களின் உளத்தே நின்று செலுத்துள மாங்குகற்குக் கடவுளென் திருப்பேர் ஒன்றெத் தலத்தரும் இறும்பு தெய்தத் தமிழினில் ஏய்ந்ததாமே.

—பாம்பன் கவாமிகள்

மேலும் சகல கருவிகரணங்களையும் சகல உலகங்களையுங் கடந்து நின்றது கடவுள்.

அன்றி, பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கச் செய்வது கடவுள். கடந்து நின்று நம்மைக் கடக்கவைக்குங் கருணைப் பெருங்கடல் கடவுள்.

அன்பர் உளமேவும் பரமர்:—

இறைவன் அங்கங்கெனாதபடி எங்கும் பூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்றான் எனினும், நினைந்துருகும் அடியவர் மனத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்” —அப்பர்

“கூற்றறியாத பெருந்தலைவர் உள்ளக் கோயிலிருந்த குணப்பெருங் குன்றே” —அருட்பா

நினையாதார் உள்ளத்திலும் இறைவன் உதிக்கின்றான். நினைப்பவர் உள்ளத்திலும் இருக்கின்றான். ஆனால் இரண்டுக்கும் வேற்றுமையுண்டு. நினையாதார் நெஞ்சில் பாலில் நெய் போல் மறைந்திருக்கிறான். நினைப்பவர் நெஞ்சில் கடைந்த தயிரில் வெண்ணெய் போல் திரண்டு உருண்டு காட்சி தந்து நிற்கின்றான் இறைவன்.

“சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்”

—மாணிக்கவாசகர்

வானத்தான் என்பாரும் என்மகற் றும்பர்கோன் தானத்தான் என்பாருந் தாமென்க—ஞானத்தான் முன்னஞ்சத் தால்இருண்ட மொய்யொளிகேர் கண்டத்தான் என்னெஞ்சத் தான்என்பன் யான். —காரைக்காலம்மையார்

தானவரும் மாலுஞ் சதுமுகனும் மற்றுமுள்ள வானவரும் தேடி மயங்கவே—ஞானமுடன் நேயம் பெறுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே நிற்பதென்ன மாயஞ் சிதம்பரதே வா. —குருநமசிவாயர்

அறுமுகவ:—

சிவபெருமானுடைய பழைய வடிவு ஆறுமுக வடிவு என்பதைத் ‘தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறுங்

கொண்டான்' என்ற கந்த புராண வாக்கால் அறிக.
“பழைய வடிவாகிய வேலா” என்று திருப்புகழில்
அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம்,
சத்யோஜாதகம் என்ற ஐந்து முகத்தோடு - அதோமுகமும்
சேர்ந்தது ஆறுமுக சொருபம். மேல், கிழக்கு, தெற்கு,
வடக்கு, மேற்கு, கீழ் என்ற ஆறு பக்கங்களிலும்
நோக்கியவை ஆறுமுகம் என அறிக. அது எழுத
முடியாதது. “எழுதரிய ஆறுமுகம்” என்று கூறுகின்றார்.
எல்லாப் பக்கங்களிலும் எம்பெருமான் பார்க்கின்றான்
எனவுணர்க. ஆகவே சண்முகமூர்த்தியே உண்முகமாகித்
தண்முகமுமாக அருள் புரிவது.

கருத்துரை

திருமால் மருகா! சிவகுமாரா! பழநியப்பா! உனது
திருவடியை என் சிரமேல் வைத்துத் திருப்புகழ் பாட
அருள் புரிவாய்.

34

இரவியென வடவையென ஆலால விடமதென
உருவுகொடு ககனமிசை மீதேகி மதியும்வர
இரதிபதி கணைகளொரு நாலேவ
விருதுகுயிலதுகூவ
எழுகடலின் முரசினிசை வேயோசை விடையின்மணி
யிசைகுருகி மிரு செவிமி னாராச முறுவதென
இகல்புரிய மதனகுருவோராத அணையர்கொடு
வசைபேச
அரஹரென வநிதைபடு பாடோத அரிதரிது
அமுதமயி லதுகருதி யாரோடு மிகல்புரிவள்
அவசமுற அவசமுற ஆரோமல் தரவுமிக
மெலிவானாள்
அகுதியிவள் தலைமில்விதி யானாலும் விலகரிது
அடிமைகொள வுனதுபரம் ஆறாத வொருதனிமை
அவளையணை தரஇனிது னோகார பரியின்மிசை
வருவாயே

நிறைபரவி வரவரையு ளோர்சீத மருதினொடு
 பொருசுகடு வுதையதுசெய் தாமாய மழைசொரிதல்
 நிலைகுலைய மலைகுடைய தாவேகொள்
 கரகமலன் மருகோனே
 நிருமலிய திரிநயனி வாள்வீச வருகுமரி
 கவுரிபயி ரவிரவ பூணாரி திரிபுவனி
 நிபுடமலை யரசனருள் வாழ்வான புரணவுமை
 யருள்பாலா
 பரவைகிரியசுரர்திரள் மாசேனை தவிடுபொடி
 படஅமரர் துயரகல வேலேவி யமர்பொருத
 மதுரகவி தலமுருக நால்வேத கரரணிக மயில்வீரா
 பளிதம்ருக மதகளப சேறார வளருமுலை
 வநிதைகுற மகள் மகிழும் லீலாவி தரமதுர
 பநுவல்தரு பழநி வரு கோலாக லவவமரர்
 பெருமாளே.

பதவுரை

வரையுள் நிறைபரவி வர-மலையினிடத்தில் உள்ள பசுக்கூட்ட
 மெல்லாம் துதிசெய்து தம்மைச் சூழ்ந்துவர (வேணுகானஞ் செய்தவரும்)
 ஓர் சீதமருதின் ஒடு-ஒப்பற்ற மருதமரத்தையும், பொருசுகடு உதையது
 செய்து-போர் புரிந்து கொல்லும் பொருட்டு வண்டியருவமாய் வந்த
 சகடாகரனையும் உதைத்துக் கொன்றவரும், ஆமாய மழை சொரிதல்
 நிலைகுலைய-(தன்னை வழிபடாமையால் சினந்து இந்திரன் ஆணையால்)
 பசுக்கள் அழியுமாறு பெருமழை சொரியுந்தன்மை கெட்டொழியுமாறு,
 (பசுக்களுக்கும் கோபாலர்கட்கும் நன்மை விளையுமாறு) மலை
 குடையதாவே கொள்-கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்த,
 கரகமலன்-தாமரை மலர் போன்ற திருக்கரங்களுடையவருமாகிய
 வாகதேவரது, மருகோனே-மருகரே! நிருமலிய-மலமில்லாதவரும்,
 திரிநயனி-மூன்று கண்களையுடையவரும், வாள்வீச வருகுமரி-(ஞான)
 ஞானிவீச எழுந்தருளி வருகின்ற இளங்கன்னிகையும், கவுரி-
 பொன்னிறமுடையவரும், பயிரவி-காளியாக வந்தருளியவரும், அரவ
 பூணாரி-பாம்பை ஆபரணமாகவுடையவரும், திரிபுவனி-மூன்று
 புவனங்களுக்குத் தலைவியும், நிபுட-நெருக்கமாகவுள்ள (சிகரங்களை
 யுடைய) மலை அரசன் அருள் வாழ்வு ஆன-பருப்பத வேந்தாகிய
 இமவான் தவத்தினால் பெற்ற பெருவாழ்வாக விளங்குபவரும், புரண
 (பூரண) உமை-எங்கும் நிறைந்தவரும் ஆகிய உமா தேவியார்,
 அருள்பாலா-பெற்றருளிய திருப்புதல்வரே! பரவை-சமுத்திரமும்,
 கிரி-கிரௌஞ்ச மலையும், திரள் அகரர் மாசேனை-திரண்ட
 இராக்கதருடைய பெரிய சேனைகளும், தவிடு பொடிபட-தவிடுபோல

தூள்பட்டழியவும், அமரர் துயர் அகல-தேவர்களது துன்பமானது நீங்கவும், வேல் ஏவி அயர் பொருத-வேல் ஏவிப் போர் செய்த, பதுமகரதல-தாமரை மலர் போன்ற திருக்கரங்களையுடையவரே! நலர்வேதகர-வேதங்கள் நான்கையும் கரத்தில் தாங்கியுள்ளவரே! முருக-முருகப் பெருமானே! ரணிக மயில்வீரா-பொன் நிறமுடைய மயில் வாகனத்தில் வரும் வீரரே! பளித-பச்சைக் கற்பூரமும், ம்ருகமத-கஸ்தூரி இவைகள் கலந்த, களபசேறார-கலவைச் சாந்து பூசப்பெற்று, வளருமுலை வணிதை குறமகள் மகிழும்-வளர்கின்ற தனபாரங்களையுடைய குறமடந்தையாகிய பெண்மணி உளம் மகிழுமாறு, லீலாவிதர-இன்ப லீலைகளைப் புரியும் சிறந்த பராக்கரமுடையவரே! மதுர பநுவல்தரு பழநி வரு-இனிமையான நூல்களால் துதிக்கப்படுகின்ற பழநிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கோலாகலா-சம்பிரமமுடையவரே! அமரர் பெருமானே-தேவர்களுக்குள் பெருமையின் மிக்கவரே, இரவி என-சூரியனைப் போலவும், வடவை என-வடவைத் தீயைப் போலவும், ஆலால விடம் அது என-ஆலாலவிடத்தைப் போலவும், உருவுகொடு ககனமிசை மீது ஏகி மதியும் வர-மிருந்த வெப்பத்தைக் கொடுக்கும் உருவத்தைக் கொண்டு சந்திரனானவன் ஆகாயத்திற் சென்று (துன்புறுத்திக் கொண்டு) வரவும், இரதிபதி கணைகள் ஒருநாள் ஏவ-இரதிதேவியின் கொழுநலாகிய மன்மதன் மலர்க்கணைகள் ஐந்தையும் ஏவவும், விருது குயில் அதுகூவ- (அம்மதனனது) விருதாகிய குயில் இனிமையாகக் கூவி விரகத்தை யதிகப்படுத்தவும், எழுகடலின் முரசின் இசை-மன்மதனுடைய பேரிகையாகிய ஏழு சமுத்திரங்களின் ஒசையும், வேய்ஒசை- புல்லாங்குழலின் (இனிய) ஒசையும், விடையின் மணி ஒசை-எருதுகளின் கழுத்திற் கட்டிய மணிகளின் ஒசையும், இருசெவியில் நாராசம் உறுவது என-இரண்டு காதுகளிலும் அம்பு வந்து புகுந்தாற்போல், குறுகி இகல்புரிய - நெருங்கி வந்து போராடவும், மதனகுரு ஓராத-மன்மதனால் வரும் வருத்தத்தை நன்கு யோசனை செய்யாத, அ(ன்)னையர் கொடுவசை பேச-தாய் முதலியோர் கொடிய வசை மொழிகளைப் பேசி நகையாடவும், அரஹுரான வணிதை படுபாடு ஓத அரிது அரிது-அரஹுரானு என்று துதி செய்து இப்பெண் மடந்தை படுகின்ற துன்பத்தை அளவிட்டுச் சொல்லுவது மிகவும் அரிது. அமுதம் அயில் அது கருதி-அழியாத தன்மையை யருளும் வேலாயுதத்தை நினைந்து, ஆரோடும் இகல்புரிவன்-அக்குக நெறி மாறுபடுபவர்களிடம் வாதிடுவன், அவசம் உற அவசம் உற-மிகவும் இளைப்புற்று, ஆர் ஓமல் தரவும்-ஊர் பேச்சு நிறைந்து வளரவும், மிகமெலிவு ஆனான்-மிகவும் உடல் மெலிந்து விட்டான். அகுதி இலள்-பெண் திக்கற்றவன், தலையில் விதி ஆனாலும் விலக அரிது-இவ்வாறு துன்புறுவது தலையில் பிரமன் விதித்த விதியாயினும் அதனை விலக்குவது அரிதாகும். அடிமைகொள்-இவனை அடிமைகொள்வது, உனதுபரம்-தேவர்களுடைய பாரமேயாம், ஆறாத ஒரு தனிமை-தணியாத காதலுடன் தனித்து நின்று வருந்துபவளாகிய, அவனை அணைதர-இப்பெண்மகளை அணைத்து ஆட்கொள்ளுமாறு, இனிதின்-இனிமையுடன், ஒகார பரியின்மிசை-ஒங்கார வடிவத்தோடு கூடிய மயில் வாகனத்தின் மீது, வருவாயே-வந்தருள், வீர்.

பொழிப்புரை

மலையினிடத்துள்ள பசுக்கள் பரவசப்பட்டு தம்மிடத்துச் சூழ்ந்து வருமாறு வேய்ங் குழலிசைத்தவரும், ஒப்பற்ற மருதமரத்தையும், (கொல்ல வந்த) சகடா சுரனையும் உதைத்துக் கொன்றவரும், (ஆண்டுதோறும் உத்தராயண முதல் நாளன்று தனக்குச் செய்து வந்த பூஜையை மாற்றிச் செய்ததால் இந்திரன் சினந்து ஆணையிட) பசுக்களும் இடையர்களும் மாய்ந்தழியுமாறு பெய்த பெரு மழையைத் தடுக்க மலையைக் குடையாகப் பிடித்த தாமரைத் தடக்கையருமாகிய நாராயண மூர்த்தியின் திருமருகரே! மனமில்லாதவரும் முக்கண்ணியும் ஞான ஒளியுடன் வருங் கௌமாரியும், பொன்னிறமுடையவரும், காளியும், நாகபூஷணியும், மூவுலகங்கட்கும் தலைவியும், நெருங்கிய சிகரங்களை யுடைய மலையரசனது புதல்வியும், எங்கும் நிறைந்த வருமாகிய உமையம்மையாரது திருப்புதல்வரே! சமுத்திரமும் கிரௌஞ்ச வெற்பும் திரண்டு வந்த அசுரசேனைகளும் தவிடு பொடிபட்டழியுமாறும் தேவர்கள் துன்பம் நீங்குமாறும் வேற்படையை ஏவிப் போர் புரிந்த மயில் வீரரே! பச்சைக்கற்பூரம் கஸ்தூரி இவற்றால் கூட்டிய கலவைச் சாந்து பூசப்பட்ட, தனபாரங்களையுடைய குறவர் குலக் கொழுந்தாகிய, வள்ளி நாயகியார் மகிழுமாறு லீலைகளைப் புரியும் சிறந்த சமர்த்தரே! பொருட் சுவையோடு கூடிய, பிரபந்தங்களையுடைய, பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள சம்பிரமுடையவரே! தேவர்களுக்கெல்லாம் பெருமையிற் சிறந்தவரே! தேவரீர் மீது காதல் கொண்டுள்ள இப்பெண் மடந்தைக்குக் காதல் மிகுதியால் ஏற்பட்ட விரகவேதனையால் சந்திரன் சூரியனைப் போலவும் வடவாமுகாக்கினியைப் போலவும், ஆலகாலவிடத்தைப் போலவும் விண்மிசை தோன்றி வெப்பத்தைக் கொடுக்கவும், மன்மதன் ஐந்து மலர்க்கணைகளை விடுவிக்கவும், அவனது விருதாகிய குயில் கூவவும், அம்மதனது முரசாகிய ஏழு கடல்களின் ஒலியும், புல்லாங்குழலின் ஒலியும், இடபத்தின் கழுத்திற்கட்டிய

மணியொலியும் வந்து இரண்டு செவிகளிலும் அம்பு நுழைந்தாற்போல் துன்பத்தைச் செய்யவும் மன்மதன் செய்யும் வருத்தத்தை நன்குணராத தாய் முதலியோர் கொடிய வசை பேசவும், “அரஹர” என்று துதி செய்து இப்பெண் படுகின்ற துன்பத்தைச் சொல்லவொண்ணாது; மரணமில்லாப் பெருவாழ்வை வழங்கும் வேற்படையை நினைந்து, குகநெறிக்கு மாறுபடுவோரிடம் வாதிட்டுப் போரிடுகின்றாள். மிகவும் சோர்ந்து ஊரெங்கும் இவள் பேச்சாகவே பேச, உடல் மிகவும் மெலிந்து விட்டாள். திக்கற்றவளாகிய இவளுடைய தலைவிதி யிப்படியாயினும் அதனை விலக்குதல் அரிதே. ஆயினும், இவளை அடிமை கொள்வது உமது பாரமே. தணியாத காதல் கொண்டு தனித்திருந்து வாடும் இவளைத் தழுவி யாட்கொள்ளுமாறு பிரணவ வடிவாகிய மயில் வாகனத்தின் மீது இனிது வந்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

இரவியென...மதியும் வர:—

இப் பாசரம் நாயகி நாயக பாவத்தில் பாடப்பட்டது. காதல் மிக்குடையார்க்குக் குளிர்ந்த சந்திரன் மிகுந்த வெப்பத்தைத் தருவான். காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாயிருந்த காம மலர் மாலை மலர்ந்து தனித்திருந்து துன்புறும் காதலர்கட்குச் சந்திரன் ஒரு பெரும்பகை.

பிரபுதேவர் மீது காதல் கொண்டு மாயை விரகதாபத்தால் வருந்தி, தன்னை மேலும் வருத்தும் சந்திரனைக் கண்டு, “ஏ நிலாவே! நீ உதயமானவுடன் தாயார் கைகளால் தலையில் மோதி மோதி மலரும்படி காய்கின்றாய்; (சந்திரோதயமானவுடன் சந்திரன் பிறப்பிடமாகிய கடல், மிகுந்த அலைகளை வீசி ஆரவாரிக்கும்) நின்னுடன் பிறந்தாளாகிய இலக்குமி தேவியின் வீட்டை நாள்தோறும் இடித்து அழிக்கின்றனை; அமிர்த மதன காலத்தில் சந்திரனுடன் பிறந்த (திருமகளுரை விடமாகிய தாமரை சந்திரோதயத்தால் அழிவதைக் குறிப்பது) தாய்க்கும் உடன் பிறந்தாளுக்குமே துன்பத்தைச் செய்து நிலையின்றி தேய்கின்ற நீ,

உன்னுடன் ஒரு சம்பந்தமுமில்லாத என்னைத் துன்பம் செய்யாமல் விடுவையோ” என்று அலறுவதாக, எண்ணுந்தோறும் இதயம் வியக்குமாறு பிரபுலிங்க லீலையில் கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய சிவப்பிரகாசர் கூறுமாறு காண்க.

தாய்வா யடைந்து மிகுந்தலையை மோதி மோதிச் சலித்தலறக் காய்வாய் நிலவே யுடன் பிறந்தா ளிருந்துவாழுங் கடிமனையை நீவானெழுந்து வந்தழிப்பா யென்றாலந்தோ நிலையின்றித் தேய்வாய் நின்னோடியையில்லா வென்னை யென்ன செய்வாயே.

குயிலது கூவ.....இகல் புரிய:—

காதல் நோய்ப்பட்டார்க்குக் குயில் கூவுதலும் கடலோசையும் வேய்ங்குழல் முதலியவும் இனிமை பயவாது. காதில் சூட்டிருப்புக் கோல் செருகியது போல் துன்பமே செய்யும்.

“தொல்லை நெடு நீலக் கடலாலே

மெள்ள வருசோலைக் குயிலாலே

மெய்யுருகு மானைத் தழுவாயே” —(துள்ளுமத) திருப்புகழ்

அவளையணைதர.....வருவாயே:—

தேவரீரைக் காதலித்து உடலும் உள்ளமும் மெலிந்து வாடுகின்ற ஜீவான்மாவாகிய பெண்ணைத் தழுவிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் தரும் பொருட்டு மயில்புரவி மேல் வந்தருள்வீர் என்று சுவாமிகள் முருகனை வேண்டுகின்றார்.

வளருங் கறியறியா மந்திதின்று மம்மர்க் கிடமாய்த் தளருந் தடவரை தண்சிலம்பா தன தங்க மெங்கும் விளரும் விழுமெழும் விம்மு மெலியும் வெண்மாமதிநின் றொளிருஞ் சடைமுடியோன் புலியூரன்ன வொண்ணுதலே.

—திருக்கோவையார்

நிரைபரவிவர.....மலைகுடையதாவே கொள்:—

கண்ணபிரான் குழலிசைத்துக் குன்றைக் குடையாகப் பிடித்த வரலாற்றை, 133 ஆம் பக்கம் காண்க.

கருத்துரை

திருமால் மருகா! பார்வதிபாலா! அவுணர்குல கால! வள்ளி மணவாள! பழநிக்குமர! தேவரிடங் காதல்

கொண்டமையால், சந்திரன் வெப்பத்தைக்
கொடுக்கிறான்: குயில், புல்லாங்குழல் முதலிய இசைகள்
துன்புறுத்துகின்றன; இவ்வாறு இன்பவேட்கை கொண்ட
இப்பெண்கொடியைத் தழுவி யாட்கொள்ள மயில் மிசை
வந்தருள்வீர்.

35

இருகனக மாமேரு வோகளப துங்க
கடிகடிகுன பாடர வாரமுத கும்ப
மிணைசொலிள நிரோக ராசலஇ ரண்டு
குவடேயோ

இலகும்ல ரேவாளி யாகியஅ நங்க
னணிமகுட மோதானெ னாமிகவ ளர்ந்த
இளமுலைமினார் மோக மாயையில் விழுந்து
தணியாமல்

பெருகியொரு காசேகொ டாதவரை யைந்து
தருவைநிக ரேயாக யதிர்பு கழ்ந்து
பெரியதமி மேபாடி நாடொறுமி ரந்து நிலைகாணாப்
பிணியினக மேயான பாழுடலை நம்பி
உயிரையவ மாய்நாடி யேபவ நிரம்பு
பிறவிதனி லேபோக மீளவுமு ழன்று திரிவேனோ
கருணையுமை மாதேவி காரணிய நந்த
சயனகளி கூராரி சோதரிபு ரந்த
கடவுளுடன் வாதாடு காளிமலை மங்கை
யருள்பாலா

கருடனுடன் வீறான கேதனம்வி ளங்கு
மதிலினொடு மாமாட மேடைகள்லு லங்கு
கலிசைவரு காவேரி சேவகனொ டன்பு புரிவோனே
பரவையிடை யேபாத காசுராவி முந்து
கதறியிட வேபாக சாதனனு நெஞ்சு
பலிதமென வேயேக வேமயிலில் வந்த குமரேசா
பலமலர்க ளேதுரவி யாரணந வின்று
பரவியிமை யோர்குழ நாடொறுமி சைந்து
பழநிமலை மீதோர்ப ராபரணி றைஞ்சு பெருமானே.

பதவுரை

கருணை உமை-கருணை நிறைந்த உமாமகேசவரியும், மாதேவி-பெருமை மிகுந்த தேவியும், காரணி-எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவரும், அந்ந்தசயன களிகூர்-ஆதிசேடன் மீது மகிழ்ச்சியுடன் அறிதுயில் புரியும், அரி சோதரி-திருமாலின் சகோதரியானவரும், புரந்த கடவுளுடன் வாது ஆடு காளி-எல்லா உலகங்களையும் காத்தருளிய சிவபிரானுடன் நடனத்தில் வாது செய்த குமாரியாகத் தோன்றியவரும் ஆகிய பார்வதியம்மையார், அருள் பாலா-பெற்றருளிய திருக்குமாரரே! கருடனுடன் வீறு ஆனகேதனம் விளங்கும்-கருடனோடு போட்டியிடுவது போல் உயரத்தில் பறக்கும் கொடிகள் திகழும், மதிலினொடு-திருமதில்களோடு, மாமாட மேடைகள் துலங்கு-பெரிய மாடங்களும் மேடைகளும் விளங்குகின்ற, கலிசை வரு-கலிசை என்ற நகரில் தோன்றிய, காவேரி சேவகனொடு-காவேரி சேவகன் என்ற மன்னனிடத்தில், அன்பு புரிவோனே-அன்பு செய்பவரே! பரவையிடை-கடலின் நடுவில், பாதக அகரர் விழுந்து கதறியிட-பாலிகளான அகரர்கள் விழுந்து அலறவும், பாக சாதனனும்-தேவேந்திரனும், நெஞ்சு பலிதம் எனவே ஏக-தனது உள்ளத்தின் எண்ணம் பலித்ததென்று தன்னகருக்குக் குடியேறவும், மயிலில் வந்த-மயிலின் மீது எழுந்தருளி வந்த, குமரேசா-குமாரக் கடவுளே! பல மலர்களே தூவி-பலவிதமான மலர்களைச் சொரிந்து, ஆரணம் நவின்னு-வேதங்களை ஒதி, பரவி இமையோர் குழ-துதி செய்து தேவர்கள் குழ, நாள்தோறும் இசைந்து-தினமும் இடையறாது மகிழ்ந்து, பழநிமலை மீது-பழநி மலையின்மேல், ஓர் பராபரன் இறைஞ்சு-ஒப்பற்ற சிவபெருமான் வணங்குகின்ற, பெருமாளே-பெருமை மிகுந்தவரே! இருகனக மாமேருவோ-இரண்டு பொன் மயமான பெரிய மேரு மலையோ? களப துங்க-கலவைச் சந்தனமணிந்த பரிகத்தமானதும், கடி கடின-வாசனையொடு கெட்டியானதும், பாடர-பச்சைக் கற்பூரம் அணிந்ததும், வார் அமுத கும்பம்-கச்சு அணிந்ததும் ஆகிய அமித கலசமோ? இணைசொல் இளநீரோ-சமானமென்று கூறப்படும் இளநீரோ? கர அசல இரண்டு குவடேயோ-யானை போன்ற இரண்டு குன்றுகளோ? இலகு மலரே வாளியாகிய அநங்கன்-சிறந்த மலர்களுடைய கணைகளாகக் கொண்ட மன்மதனுடைய, அணைமகுடமோதான்-அழகிய முடிதானோ? என மிக வளர்ந்த-என்று கூறும்படியிகவும் வளர்ந்துள்ள, இள முலை-இளமையான தனங்களையுடைய, மினார் மோக மாயையில் விழுந்து-பொது மாதர்களின் ஆசையாகிய மாயையில் விழுந்து, தணியாமல்-அம்மோகங்குறையாமல், பெருகி-பெருக்கமுற்று, ஒரு காசே கொடாதவரை-ஒரு காசு கூடக் கொடுக்காத உலோபிகளை, ஐந்து தருவை நிகரே ஆகவே எதிர் புகழ்ந்து-கற்பக முதலிய பஞ்ச தருக்களை நிகராவீர்கள் என்று எதிரில் புகழ்ந்து, பெரிய தமிழே பாடி-பெரிய தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடி, நாள்தோறும் இரந்து-தினமும் யாசித்து, நிலைகாணா பிணியின் அகமே ஆன-நிலை காண முடியாத நோய்க்கு உள்ளான, பாழ் உடலை நம்பி-பாழான இவ்வுடலை நம்பி, உயிரை அவமாய்

நாடியே-உயிரைப் பயனிலதாய் செய்து, பவம் நிரம்பு-பாவ வினை நிரம்பியுள்ள, பிறவிதனிலே போக-பிறவியல் சேரும்படி, மீளவும் உழுன்று-மறுபடியும் மறுபடியும் அலைந்து, திரிவேனோ-அடியேன் திரியக் கடவேனோ?

பொழிப்புரை

கருணை மிகுந்த உமையம்மையாரும், பெரிய தேவியும், எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக இருப்பவரும், ஆதிசேடன் மீது மகிழ்ச்சியுடன் அறிதுயில் புரிகின்ற அச்சதரது சகோதரியாரும், உலகங்களைக் காத்தருளிய சிவபெருமானுடன் நடனத்தில் வாதாடிய காளியாக வந்தவரும், மலை மன்னனுடைய புதல்வியாரும் ஆகிய பார்வதியார் பெற்ற பாலகரே! கருடனுடன் போட்டியிடுவது போல் உயரத்தில் பறக்கும் கொடிகளுடன் விளங்கும் திருமதில்களும் பெரிய மாடங்களும், மேடைகளும் விளங்குகின்ற கவிசை என்ற நகரில் அவதரித்த காவேரி சேவகரிடம் அன்பு செய்பவரே! கடலின் நடுவில் வீழ்ந்து அசுரர்கள் கதறவும், இந்திரன் தனது நினைவு பலித்ததென்று மகிழ்ந்து தன் நகரில் குடியேறவும், மயிலின் மீது எழுந்தருளி வந்த குமாரக் கடவுளே! பலவகையான மலர்களைச் சொரிந்து, வேத மந்திரங்களைக் கூறி, தேவர்கள் சூழவும், எப்போதும் உள்ளம் உவந்து பழநி மலையின் மேல் ஒப்பற்ற சிவ மூர்த்தி வணங்கும்படியும் எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! பொன்மயமான இரண்டு பெரிய மேரு மலைகளோ? சந்தனக் கலவையணிந்த தூய்மையானதும், வாசனையுடையதும் கெட்டியானதும் பச்சைக் கற்பூர மணிந்ததும் கச்சுடன் கூடியதுமாகிய அமுத கலசமோ? நிகர் என்று கூறும் இளந்தீரோ? யானை போன்ற இரு குன்றங்களோ? சிறந்த மலர்க்கணைகளையுடைய மன்மதனுடைய அழகிய மகுடமோ? என்று கூறுமாறு மிகவும் வளர்ந்துள்ள இளந்தனங்களையுடைய மின்னலைப் போன்ற விலைமாதருடைய மோகமாகிய மாயையில் விழுந்து, அம்மயக்கங் குறையாது பெருக்கெடுத்து, ஒருகாசந் தராத உலோபியரை ஐந்து தேவதருக்குள் என்று புகழ்ந்து, பெரிய தமிழ்க் கவிகளைப்

பாடித் தினந்தோறும் பொருள் யாசித்து, நிலையில்லாத நோய்களுக்குள்ளான பாழான உடம்பை நம்பி உயிரைப் பயனற்றதாகச் செய்து, வினை நிரம்பிய பிறவியிலேயே செல்லுமாறு மிகவும் அலைந்து அடியேன் திரியக் கடவேனோ?

விரிவுரை

இருகனக மாமேருவோ:—

காமுகர்கள் தாம் விரும்பிய மகளிரது வெறும் தசை திரட்சியாகிய தனங்களை மிகப்பெரிய குவியலாக நினைத்து, மதிமயங்கித் தியங்குவர். கட்டையை கள்வன் என்றும், இப்பியை வெள்ளியென்றும், கயிற்றைப் பாம்பென்றும், ஒளியும் இருளும் கூடிய நேரத்தில், ஒன்றை ஒன்றாகத் திரிபாக உணர்வது போல் சிறிது அறிவும் அறியாமையுங் கூடிய மக்கள், துன்பத்தை இன்பமாக நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாவார்கள்.

இவ்வண்ணம் மயக்க வுணர்வால் மாமிசத்தின் பகுதியைப் பொன்மேரு மலையோ? அமுத கலசமோ? மன்மதன் மகுடமோ? சந்தனக் குன்றமோ? என் றெல்லாம் உயர்வாகவுன்னி இடர்ப்படுவார்கள் என்று அருணகிரிப் பெருமான் கூறுகின்றார்.

ஆறுவரிகள் அந்த வகையில் அவர்களது மாறுபட்ட மயக்க அறிவின் விபரீதத்தை விளக்குகின்றன. கானகத்தில் கானலை நீரெனக் கருதி மான் ஓடியோடி வாடுவது போல் எனவுணர்க.

ஒருகாசே கொடாதவரை ஐந்து தருவை நிகரே யாகவே எதிர்புகழ்ந்து பெரிய தமிழோபாடி நாடொரு மிரந்துநிலைகாணா:

உலகிலே குணக்கேடுகள் பல. அவற்றுள் தலையாய தீக்குணம் உலோபம் ஒன்றே. அநேக குணங்களை யெல்லாம் உலோபம் என்ற ஒன்று அழித்துவிடும்.

“உளப்படும் பிணிப்புறா உலோபம் ஒன்றுமே
அளப்பருங் குணங்களை அழிக்கும்”

என்று கம்பநாடார் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டா நிறையவுள்ள பாலினை ஒரு துளி நஞ்சு அழித்துவிடுவது போல் எனவுணர்க.

மரம் நிழல் தருகின்றது. கருங்கல் - கோயில், வீடு முதலியவை கட்ட உதவுகின்றது. துணிதோய்க்கப் பயன்படுகின்றது. இடிந்த சுவர், மறைவுக்கு ஆகின்றது. உடைந்த கண்ணாடித் துண்டு, சுவருக்குமேல் வைக்கப் பட்டு கள்ளனைத் தடுக்கின்றது. உடைந்த பாளை, வறுக்க உதவுகின்றது. கிழிந்த கந்தல், விளக்குத் துடைக்கத் துணை புரிகின்றது. விளக்குமாறு கூட்டுகின்றது. சாணம் உரத்துக்காகின்றது. நாய் வேட்டையாடுகின்றது. கழுதை பொதி சுமக்கும். இப்படி இழிந்தவைகள் யாவும் பயன்படுகின்றன. உலோபி ஒன்றுக்கும் பயன்பட மாட்டான்.

பொருளைத் திரட்டி வைத்துப் பூதம்போல் காத்துக் கொண்டிருப்பான். அவனும் உண்ணான், உண்ணுகின்ற வரையும் உண்ண விடான். பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வாழப்போவதாக நினைத்துப் பணத்தை மூட்டை கட்டிக் கொண்டு உடன் கொண்டுபோகவேண்டும் என்று எண்ணி, மூடனான உலோபி வறிதே பழிபாவம் இரண்டுக்கும் ஆளாகிறான். அந்தோ பாவம்! பாவம்! பரிதாபப் படவேண்டியவன் அவன். வைக்கோற் போரைக் காத்த நாய்போல் இருப்பான். வைக்கோலை நாயும் தின்னாது, தின்ன வரும் பசுவையும் தின்னவிடாது குலைக்கும். என்னே அறியாமை!

ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அறியாது மடிவன். உலோபியிடம் உள்ளபணமும் விதந்துவின் அழகும் ஒன்றுதான். இந்த இரண்டும் யாருக்குப் பயன்? ஆதலால் உலோப குணம் மிக மிக வெறுக்கத்தக்கது. தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவனுக்கு ஒரு காசங் கொடாது விரட்டியடிப்பன்.

இத்தகைய பரம மூடனாகிய உலோபியைப் பாடுகின்றவன் அவனினும் மூடனாகின்றான். காமதேனுவின் பாலைக் கமரில் சிந்துவதுபோல் நல்ல

தமிழைக் கொண்டு பொல்லாதவனைப் பாடித் திரிவர் பலர்.

தேவ தருக்கள் ஐந்து:- கற்பகம், பாரிஜாதம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், சந்தானம் என்பவை. இவை நினைத்தவற்றைத் தரும் உயர்ந்த பண்புடையவை. பாடினாலுங்கூட ஒரு சல்லியுந் தராத உலோபிகளிடம் போய் கால் தேய “நீ தேவதரு; சிந்தாமணி” என்று இனிய செந்தமிழால் புகழ்ந்து பாடிப் பல புலவர்கள் துதி செய்து மதியிழப்பர்.

இத்தன்மையை சுவாமிகள் இப்பாடலில் கண்டிக்கின்றார்.

பிணியினகமேயான பாழுடலை நம்பி:-

இந்தப் புன்புலால் உடம்பு புழுக்கூடு. மலபாண்டம், நோய்க்கு உறைவிடம். இந்த உடம்பை வச்சிரத்தூண் என்று நம்பியிருப்பது பேதைமை.

“நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை”

என்று கூறுகின்றார் திருவள்ளுவ தேவர்.

“அறித்தமான ஊன்நாளும் இருப்பதாகவே” என்று உபதேசிக்கின்றார் அருணையடிகள் மற்றொரு திருப்புகழில்.

பிறப்பாகிய பெருந்துன்பத்தை ஒழிப்பதற்கு ஐந்து சாதனங்களைக் கூறுகின்றார் திருஞான சம்பந்தர்.

1. தன்னுடைய பெருமை நினையாமை, 2. தான் என்று எண்ணாதிருத்தல், 3. பிறரிடம் யாசிக்காதிருத்தல், 4. இப்புலால் உடம்பைப் பழித்தல், 5. சிவத்துடன் ஒன்றி நிற்பல்.

தன் பெருமை எண்ணாமை தற்போத மேயிறத்தல்
மின்பெருமை யாசகத்தை வேண்டாமை—தன்பாழ்
உடலைத் தினம் பழித்தல் ஓங்குசிவத்தொன்றல்
நடலைப் பிறப்பொழியு நாள்.

—சிவபோக சாரம்.

ஆதலால் அறித்தமான ஊனுடம்பை நித்தம் என நித்தம் நினைந்து, இந்த உடம்புக்கே இரைதேடி இதனையே நன்கு அலங்கரித்து மாந்தர் மாள்கின்றார்கள்.

“ஆக்கைக்கே இரைதேடி அலமந்து
காக்கைக்கே இரையாகிக் கழிவரே”

-அப்பர்

இந்த உடம்பு அசுத்தமானது. அருவருப்பானது. முடிவில் நாய்க்கும் நரிக்கும் பேய்க்கும் ஈக்கும், தீய்க்குமாகிக் கழிவது.

இப்புலால் உடம்பின் இழிவை அநுபவஞானியாகிய தாயுமானப் பெருந்தகையார் கூறுமாறு காண்க.

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடு துருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காமவேள் நடன சாலையை
மோக ஆசைமுறி யிட்ட பெட்டியைமும்
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக இந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
வேதம் ஓதிய குலாலனார்
வனைய வெய்யதடி கார னானயமன்
வந்தடிக்கு மொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெனக் கருதி
ஐய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே அமல
சிற் சகோதய விலாசமே

ஆதலால் சுவாமிகள் “பாழுடலை நம்பி” என்றனர்.

உயிரை அவமாய் நாடி:—

அருமையான உயிரை நற்கதிக்கு ஆளாக்காமல் அவமாக்கி யலைவர். எனவே உயிரை அவமாக்காமல் சிவமாக்கவேணும்.

பிறவிதனிலே போக மீளவு முழுன்று திரிவேனோ:—

உடம்பு வினையினால் விளைந்தது. உடம்பெடுத்த நாம் பற்பல வினைகளைச் செய்து அவ்வினையினால்

மீள மீள உடம்பையே எடுத்து உழல்கின்றோம்.
பிறப்பொழிய வேண்டுமானால் வினையொழிய
வேண்டும். தீவினை செய்தல் கூடாது. பயன் கருதாது
கடமை உணர்ச்சியுடன் நல்வினை புரிதல் வேண்டும்.

கருணையுமை:—

அம்பிகை கருணையே வடிவானவர். அருட்பெருஞ்
சோதி சிவம். தனிப்பெருங் கருணை உமை.

மாதேவி:—

தேவி-ஒளிமயமானவர்.

காரணி:—

சகல வுலகங்கட்கும் ஐம்பெருந் தொழில்கட்கும்
எல்லாக் காரியங்கட்கும் காரணமாக விளங்குபவர்
பார்வதி தேவியார்.

புரந்த கடவுள்:—

எல்லா வுலகங்களையும் காத்தவர். இனி, புரந்த
என்ற சொல்லை புராந்தக என்று கூறினும் அமையும்.

காவேரி சேவகனொ டன்பு புரிவோனே:—

கலிசை யென்ற திருநகரில் அரசனாக விளங்கியவர்
காவேரி சேவகன் என்பவர். இவர் பெரிய முருகனடியார்.
இத்திருவாளரை அருணகிரிநாதர் பல திருப்புகழ்ப்
பாடல்களில் பாராட்டியுள்ளார். அதனால் இவர் மிகப்
பெரிய பண்புடையவர் எனத் தெரிகின்றது.

கருத்துரை

பார்வதி பாலரே! பழநியாண்டவரே! பிறவித்துயர்
கெட அருள் புரிவீர்.

36

சிறுபறையு முரசுதுடி சத்தக் கணப்பறையு

மொகுமொகென அதிரவுட னெட்டிப்பிடித்துமுடி

சிறுகயிறு நெடிதுகொடு கட்டிட்டிமுக்க இனி

யணுகாதே

சிலதமார்க ஞறவுகிளை கத்திப் பிதற்றியெடு
 கடலைதனி லிடுகனலை யிட்டுக் கொளுத்துபுனல்
 திரைகடலில் முழுகெனவு ரைக்கப் படிக்குடலை
 யொழியாதே

மறைமுறையி னிறுதிநிலை முத்திக் கிசைத்தபடி
 உடலுயிர்கள் கரணவெளி பட்டுக் குணத்திரயம்
 வழிபடவும் நினதடிமை யிச்சைப் படுத்துவது
 மொருநாளே

வருதுரக மயில்மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தமிட
 ஒருபதுட னிருபுயமு மட்டுத் தொடைக்கிசைய
 மனமகிழ இனியமொழி செப்பிச் சிவத்தபத
 மருள்வாயே

நறையிதழி யறுகுபல புட்பத் திரட்களொடு
 சிறுபிறையு மரவுமொழி லப்புத் திருத்தலையி
 னளினமுற அணிசடையார் மெச்சிப் ப்ரியப்படவு
 மயிலேறி

நவநதிகள் குமுகுமென வெற்புத் திரட்கழல
 அகிலமுத லெழுபுவன மெத்தத் திடுக்கிடவும்
 நவமணிகள் உரகனுடல் கக்கத் துரத்திவரு
 முருகோனே

குறவர்முனை கெடமனது வெட்கப்படக்குடிலில்
 மலையிலெழு தினையிதனில் வைத்துச் சிறுக்கியிரு
 குவிமுலையு மணியிடையு மெச்சிப் புணர்ச்சிச்செயு
 மணவாளா

குறுமுனிவ னிருபொழுதும் அர்ச்சித்து முத்திபெற
 அறிவுநெறி தவநிலைகள் செப்புத் தமிழ்க்கினிய
 குருகுமர பழநிவளர் வெற்புத் தனிற்றிகழு
 பெருமாளே.

பதவுரை

நறை இதுழி-வாசனையுள்ள கொன்றை மலரையும், அறுகு -
 அறுகம்புல்லையும், பல புட்ப திரள்களொடு-அநேக வகையான மலர்க்
 குவியல்களையும், சிறு பிறையும்-சிறிய பிறைச் சந்திரனையும்,
 அரவும்-பாம்பையும், எழில் அப்பு-அழகிய கங்காநதியையும், திரு
 தலையில்-சிறந்த சென்னி மீது, நளினம் உற அணிசடையார்-இனிது
 விளங்கத் தரித்திருக்கின்ற சடைமுடியுடைய சிவபெருமான், மெச்சி ப்ரியப்
 படவுட்-மெச்சி அன்புகொள்ள, மயில் ஏறி-மயிலின் மீது ஆரோகணித்து,

நவ நதிகள்-ஒன்பது நதிகளும், குமுகுமு என-குமுகுமு என்று கலங்கவும், வெற்பு திரள் கழல-மலைக் கூட்டங்கள் கழற்சியடையவும், அகில முதல் எழுபுவனம் மெத்த திடுக்கிடவும்-பூலோகம் முதலிய எழு வுலகங்களும் மிகவுந் திடுக்கிடவும், உரகன் உடல் நவமணிகள்கக்க-பாம்பினுடைய உடலினின்று ஒன்பது மணிகள் வெளிப்படவும், துரத்தி வரும்-அகரர்களைத் துரத்திக்கொண்டு வந்த, முருகோனே-முருகப் பெருமானே! குறவர் முனை கெட-குறவர்களுடைய போர் அழியவும், மனது வெட்கப்பட-மனமானது நாணப்படவும், குடிலில்-குடிசையிலும், மலையில் எழு தினை இதணில் வைத்து-மலையின்கண் தினைப்புனத்துப் பரணிலும் வைத்து, சிறுக்கி-சிறு பெண்ணாகிய வள்ளியம்மையாருடைய இரு துவிமுலையும்-இரண்டு குவிந்த தனங்களையும், அணி இடையும் மெச்சி-அழகிய இடையையும் பாராட்டி, புணர்ச்சி செய்பம்-கலந்து அருளிய மணவாளா-கணவரே! குறு முனிவன்-அகத்திய முனிவர், இருபொழுதும்-காலை மாலை என்ற இரு வேளைகளிலும், அர்ச்சித்து முத்திபெற-மலர்களால் அர்ச்சனை செய்து வீடு பேறு பெறுமாறு, அறிவு நெறி தவநிலைகள் செப்பு-ஞான வழியையும் தவ நிலைகளைப் பற்றியும் உபதேசித்த, தமிழுக்கு இனிய குரு-தமிழுக்கு இனிமையான குருமூர்த்தியே, குமர-குமாரக் கடவுளே! வளர்பழநி வெற்புதனில் திகழும்-அருள்வளர்கின்ற பழநிமலையின்மீது எழுந்தகுளியுள்ள, பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! சிறுபறையும்-சிறிய பறைகளும், முரசு-முரகம், துடி-உடுக்கையும், சத்தகண பறையும்-ஒலிக்கின்ற கூட்டமான பறைகளும், மொகு மொகு என அதிர-மொகு மொகு என்று பேரொலி செய்யுமாறு, உடன் எட்டிப் பிடித்து-உடனே (யமதூதர்கள்) எட்டிப் பிடித்து, முடி சிறு கயிறு நெடிது கொடு-தலையை சிறிது பாசக் கயிற்றால், நெடுமையாக, கட்டிட்டு இழுக்க-கட்டி இழுக்கவும், இனி அணுகாதே-இனி அவர் பிழைக்க மாட்டார் என்று கருதி நெடுங்காலம் இருந்து, சில தமர்கள்-சில உறவினர்கள், உறவு கிளை-உறவு மிகுந்த உடன் பிறந்தவர்கள் எல்லாரும், கத்தி பிதற்றி-ஓ என்று அலறி அழுது, எடு கடலைதனில் இடு-எடு என்றும் கடலைக்குக் கொண்டு போ என்றும், புனல்திரை கடலில் முழுகு என உரைக்கும்படி-நீர் நிறைந்த அலையுடன் கூடிய கடலில் முழுகுங்கள் என்றும் கூறும்படிக்குள்ள, குடிவை ஒழியாதே-இச்சாரம் அந்த முறையில் நீங்காத வண்ணம், மறை மறையின் இறுதி நிலை-வேத நூல்களில் முடிவாகச் சொல்லப்பட்ட நிலையாகிய, முத்திக்கு இசைத்தபடி-முத்தி பெறுவதற்குக் கூறிய வழிப்படி, உடல் உயிர்கள் கரண வெளிப் பட்டு-உடலும் உயிர்களும் அந்தக்கரணங்களும் பரவெளியில் சம்பந்தப்பட்டு, குணதரயம் வழிபடவும்-முக்குணங்களும் வழிபட்டு ஒழுக; நினது அடிமை-உமது அடிமையாகிய எனக்கு, இச்சை படுத்துவதும் ஒரு நாளே-(தேவர் மீது) இச்சை வருமாறு என்னை ஆண்டருளும் ஒரு நாள் எனக்குக் கிடைக்குமோ? வரு துரக மயில்-நீர் ஏறிவரும் குதிரையாகிய மயில், மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தம் இட-மணிகள் ஒலிக்குமாறு நடனஞ் செய்ய, ஒருபது உடன் இருபுயமும்-பன்னிரு புயங்களும், மட்டு தொடைக்கு இசைய-தேன் ஒழுகும் மாலைகட்குப் பொருந்தி விளங்க, மனம் மகிழ-அடியேனுடைய மனமானது மகிழுமாறு.

இனிய மொழி செப்பி-இனிமையான உபதேச மொழி யுரைத்தருளி, சிவந்த பதம்-உமது சிவந்த திருவடிகளை, அருள்வாயே-அடியேனுக்கு அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

பரிமளம் மிகுந்த கொன்றை மலரும், அறுகம்புல்லும், பலவகையான மலர்க் குவியலும், சிறிய பிறை மதியும், பாம்பும், அழகிய நதியும் ஆகிய இவற்றைச் சிறந்த சென்னியில் இனிமையாகத் தரித்துள்ள சடை முடியுடைய சிவபெருமான் பாராட்டி அன்பு கொள்ள, மயிலின் மீது ஆரோகணித்து, ஒன்பது நதிகளும் குமுகுமு என்று கலங்கவும், மலைக் கூட்டங்கள் சுழற்சியடையவும், பூலோக முதல் ஏழு உலகங்களும் மிகவுந் திடுக்கிடவும், பாம்பு தன் உடலிலிருந்து ஒன்பது மணிகளையுங் கக்கவும், அசுரர்களைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த முருகப் பெருமானே! குறவர் செய்த போர் அழியவும், அவர்கள் மனம் நாணவும், குடிசையிலும், மலையில் உள்ள தினைப்புனத்தின் பரணிலும் சிறுமியாகிய வள்ளி நாயகியின் குவிந்த இரு தனங்களையும் அழகிய இடையையும் பாராட்டித் தழுவிய நாயகரே! அகத்திய முனிவர் காலை மாலைகளில் மலரால் அர்ச்சனை செய்து வீடு பெறுமாறு, ஞான வழியுடன் கூடிய தவ நிலைகளை உபதேசித்த தமிழ்க்கு இனிய குருநாதரே! குமாரக் கடவுளே! அருள் வளர்கின்ற பழநி மலை மீது எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! சிறிய பறைகளும், முரசும், உடுக்கையும் ஒலிக்கின்ற கூட்டமான பறைகளும் மொகுமொகு என்று முழங்கவும், உடனே இயம தூதுவர்கள் என் தலையை எட்டிப் பிடித்து சிறிய பாசக் கயிற்றால் நெடுகக் கட்டி இழுக்கும்போது, நெருங்கி வராமல் நின்று சில உறவினர்களும், உடன் பிறந்தார்களும் கதறியழவும்; எடும், மயானத்தில் சுடும் என்றும், எடுத்துக் கொண்டு போய் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி நீர் நிறைந்த அலையுடன் கூடிய கடலில் முழுகும் என்றும் உரைக்குமாறு, இந்த உடம்பை ஒழிக்காமல், வேத நூலின் முடிவில் கூறும் முத்தி நிலைக்கு ஏற்றவாறு, என் உடல், உயிர், கரணம் ஆகியவைகள் பர

வெளியில் கலந்து, முக்குணங்கள் நல்வழிப்பட்டு, உமது அடிமையாக அன்பு வைத்து என்னை ஆண்டருளும் நாள் என்று எனக்கு உண்டாகுமோ? பவனி வருகின்ற குதிரை போன்ற மயில், மணிகள் ஒலி செய்யுமாறு நடனம் புரிய பன்னிரு புயங்களில் தேன் துளிக்கும் மலர் மாலை பொருந்த வந்து, என் மனம் மகிழுமாறு, இனிய உபதேசம் புரிந்து சிவந்த திருவடியை தந்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

சிறுபரை முரசு துடி சத்தக்கணப் பறையி...அதிர:—

உயிர் போனவுடன் சிறுசிறு பறைகள், தாரை, கொம்பு, பெரிய பறைகள் முதலியவற்றைக் கொட்டி மிகுதியாக முழக்குவர்: கணப்பறை-அதமக் கருவி. அந்தப் பிணப் பறையறையாதவாறு முருகன் அடி சேர வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

... ... சமனோலை

“அதுவருகு மளவிலுயி ரங்கிட் டிங்குப்
பறைதி மிலை திமிர்தமிகு தம்பட்டம்பற்
கரையவுற வினரலற உந்திச் சந்தித் தெருவூடே”

—(அமுதுததி) திருப்புகழ்

அணுகாதே சில தமர்கள் உறவு கிளை கத்திப் பிதற்றி:—

நெருங்கி அன்பாக இருந்த உறவினர்கள் முதலியோர் பிணம் என்று அருவருப்புடன் அகல இருந்து ஒவென்று கதறியழுவார்கள்.

எடு கடலை தனிலிடு...முழுகெனவுரைக்க:

ஏழைகட்கு ஒரு பிடி யன்னமுந் தராமல் தினந் தினம் பாலுந் தேனும் நெய்யும் அன்னமும் அடைத்து வளர்த்த இந்த உடம்பை உயிர் போனவுடனே, சுற்றத்தார்கள் கூடி “எடும்; நேரமாகின்றது; இடுகாட்டில் கொண்டு போய் சுடும்” என்று கூறுவார்கள். இது தான் இந்த உடம்பின் முடிவு நிலை.

“அருங்கான் மருங்கே எடுங்கோள் சுடுங்கோள்

அலங்கார நன்றி

தெனமூழ்கி

அகன்றாசையும் போய் விழும்பா முடம்பால்
அலைந்தேனை யஞ்சல்

எனவேணும்"

—(பெருங்காரியம்) திருப்புகழ்

உயிரற்ற உடம்பைக் கொண்டு சுற்றத்தார்கள் நீரில்
முழுகியவுடன் பாசத்தை விட்டு தத்தம் இடம் ஏகி உண்டு
உறங்குவார்கள்.

மறை முறையி னிறுதிநிலை முத்திக் கிசைந்தபடி:—

வேத-வேதாந்தங்களின் முடிவாகிய சித்தாந்த
சாத்திரங்களில் கூறிய முத்தி எனக்குச் சித்திக்க வேண்டும்
என்று இங்கே இறைவனிடம் விண்ணப்பிக்கின்றார்.

"உள்ள மலம்நீங்கி ஓங்கி சிவானந்த
வெள்ளந் திளைத்ததுவாய் மேவுதலே—கள்ளவிழ்பூங்
கொத்தார் விரிசடையார் கூறு சிவாகமத்தில்
சித்தாந்த முத்தியெனத் தேறு." —சிவஞானபோதம்

உடலுயிர்கள் கரண வெளிபட்டு:—

உடம்பு - உயிர், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்,
கரணங்கள் யாவும் பர வெளியில் கலந்து நிற்கும்
தன்மையைப் பெறவேண்டும் என்றார்.

குணத்திரயம் வழி படவும்:—

சத்துவம் இராஜசம் தாமதம் என்ற முக்குணங்களும்
தமது செயலடங்கி அருள்வழி பட்டு நிற்கும்.

நினதடிமை இச்சைப்படுத்துவது மொருநாளே:—

"பெருமானே! உமது அடிமையாகிய அடியேன்
உமது திருவடியில் இச்சை வைத்து உய்யும் நாள் ஒன்று
எனக்குக் கிடைக்குமோ" என்று சுவாமிகள் அருள்
தாகத்துடன் கூறுகின்றார். மிகவும் உருக்கமாக
உரைக்கின்றார்.

"ஐதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவது எந்தநாளோ"

(அவகுண) திருப்புகழ்

நவநதிகள்:—

கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நர்மதை, சிந்து,
கோதாவரி, காவேரி, சோண, துங்கபத்திரை.

அகிலமுதல் எழுபுவனம்:—

பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம்.

நவமணிகள்:—

வைரம், வைடூர்யம், முத்து, பவளம், நீலம், மரகதம், கோமேதகம், புஷ்பராகம், மாணிக்கம்.

குறவர் முனை கெடமனது வெட்கப்பட:—

முனை—போர். முருகர் வேட வடிவிற் சென்று வள்ளியம்மையாரைக் கொணர்ந்த போது வேடர்கள் முருகர் என்று அறியாது போர் புரிந்தனர். பின்னர் பெருமான் என்று அறிந்து நாணி வணங்கினார்கள்.

குறுமுனிவ னிருபொழுது மர்ச்சித்து முத்திபெற:—

முருகனடியார்களில் அகத்தியர் முதன்மையானவர். முருகனிடம் பிரணவ மந்திரமும் செந்தமிழும் உபதேசம் பெற்றவர். முனிகணத் தலைவர். சிவமூர்த்திக்கு நிகராகப் பொதிகையில் வாழ்பவர். அவர் காலை மாலைகளில் நறுமலர்களைக் கொண்டு கந்தவேளை அர்ச்சித்து முத்தி பெற்றனர். முத்தி நெறியில் முதன்மையானது மலரிட்டு வணங்குவது எனவுணர்க.

“போதொடு நீர் சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர்பின்புகுவேன்”

—அப்பர் தேவாரம்

கருத்துரை

மயில் வாகனரே! வள்ளி நாயகரே! பழநியப்பரே! அடியேனுக்கு உபதேசம் புரிந்து திருவடி தந்தருளுவீர்.

சுருதிமுடி மோனஞ்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ
சமயவடி வாய்வந்த அத்துவித மாணபர
சுடரொளிய தாய் நின்ற நிட்களசொ ரூபமுத
லொருவாழ்வே

துரியநிலை யேகண்ட முத்தரித யாகமல
 மதனின்விளை யாநின்ற அற்புதசு போதசுக
 சுயபடிசு மாவின்ப பத்மபத மேஅடைய உணராதே
 கருவிலுரு வேதங்கு சுக்கிலநி தானவளி
 பொரும அதி லேகொண்ட முக்குணவி பாகநிலை
 கருதவரி யாவஞ்ச கக்கபட முடியுடல் வினைதானே
 கலகமிட வேபொங்கு குப்பைமல வாழ்வு நிஜ
 மெனவுழலு மாயஞ்செ னித்தகுகை யேஉறுதி
 கருதசுழ மாமிந்த மட்டைதனை யாளஉன
 தருள்தாராய்

ஒருநியம மேவிண்ட சட்சமய வேத அடி
 முடிநடுவு மாயண்ட முட்டைவெளி யாகியுயி
 ருடலுணர்வ தாயெங்கு முற்பனம தாகஅம
 ருளவோனே

உததரிசமாமின்ப புத்தமிர்த போகசுக
 முதவுமம லாநந்த சத்திகர மேவுணர
 வருபிரண வாமந்தர் கர்த்தவிய மாகவரு குருநாதா
 பருதிகதி ரேகொஞ்ச நற்சரண நூபுரம
 தசையநிறை பேரண்ட மொக்கநட மாடுகன
 பதகெருவி தாதுங்க வெற்றிமயி லேறுமொரு
 திறலோனே

பணியுமடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள தாகநவில்
 சரவண பவாவென்று வற்கர முமாகிவளர்
 பழநிமலை மேனின்ற சுப்ரமணி யாவமரர்
 பெருமாளே.

பதவுரை

கருதி முடி-வேதங்களின் முடிவில் விளங்கும், மோனம்
 சொல்-மௌன நிலையை (தன்னையடுத்துக் கேட்டோர்க்கு)
 உபதேசித்தருளும், சித் பரம-முற்றறிவுடைய பெரிய பொருளே!
 ஞான-அறிவுடன் கூடிய, சிவசமய வடிவாய் வந்த-சைவ சமயத்திருமேனி
 தாங்கி எழுந்தருளி வந்த, அத்துவிதம் ஆன பர-எல்லாவற்றிலும்
 கலந்திருக்கின்ற பரம்பொருளே! கடர் ஒளியது ஆய் நின்ற
 நிட்கள-ஒளிக்குள் ஒளியாய் நிற்கின்ற உருவமில்லாதவரே!
 சொருப-அருள் வடிவமுடையவரே! முதல்-முதற் பொருளே! ஒரு
 வாழ்வே-ஒப்பற்ற சிவானந்தப் பெருவாழ்வே! ஒரு நியமமே விண்ட-ஒரு
 விதியையே கூறுகின்ற, சட் சமய வேத-ஆறு சமயங்களைத் தன்னகத்தே

கொண்ட வேதத்தின், அடிமுடி நடுவுமாய்-முதலும் முடிவும் நடுவுமாகி, அண்ட முட்டை வெளி ஆகி-உருண்டை வடிவாகவுள்ள அண்டங்களாகவும் அதற்கப்பாலுள்ள பெருவெளியாகவுமாகி, உயிர் உடல் உணர்வு அது ஆய்-ஆன்மாக்களினது உயிர்க்குயிராகவும் உடலாகவும் அறிவாகவுமாகி, எங்கும் உற்பனம் அது ஆக அமர் உளவோனே-யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து தோன்றுபவருமாகியுள்ள நித்தியப் பொருளே! உததரிசமாம் இன்ப-தண்ணீர் ஊற்றெடுப்பதுபோல மாறாத இன்பத்தை நல்கும். புது அமிர்த போகசுகம் உதவும்-புதிய அமிர்தத்தையொத்த சிவபோகப் பேரின்ப நலத்தை வழங்குகின்ற, அமல ஆனந்த-மலமில்லாத இன்ப வடிவான எம்பெருமானே! சத்திகர-வேற்படையை கரத்தில் ஏந்தியிருப்பவரே! மேவு உணர் அ வருபிரணவாமந்தர்-பொருந்திய அறிவுருவமாகிய அந்தப் பிரணவ மந்திரத்திற்கு, கர்த்தவியம் ஆகவரு குருநாதா-முதன்மைப் பொருளாக எழுந்தருளி வருகின்ற குருநாதரே! பருதி கதிரே கொஞ்ச-குரியப் பிரகாசத்தை இனிது வெளிப்படுத்துகின்ற, நல்சரண நூபுரம் அது அசைய-நன்மையைத் தரும் தேவரீரது திருவடிகளின் தண்டைகள் அசைந்து இனிய ஒலி செய்ய, நிறைபேர் அண்டம் ஒக்க-நிறைந்த பெரிய அண்டங்களெல்லாம் ஒருங்கு அசைய, நடமாடும்-நடனம் புரிகின்றதும், கனபதகெருவிதா-பெருமை பொருந்திய அடிகளையுடையமையால் செருக்குள்ளதும், துங்க-பரிசுத்தமும், வெற்றி-வெற்றி உடையதுமாகிய, மயில் ஏறும் ஒரு திறலோனே-மயில்வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி வருகின்ற பெருவலிமையுடையவரே! பணியும் அடியார்-தேவரீரது திருவடிகளைத் தொழுகின்ற அடியார்களது, சிந்தை மெய்ப் பொருள் அது ஆக நவில்-உள்ளமானது இதுவே உண்மைப் பொருளென்று உச்சரிக்கின்ற, சரவணபவா-சரவணபவ என்னும் ஆறெழுத்துக்குரியவரே! ஒன்று வல்கரமும் ஆகி வளர்-அஞ்ஞான இருளை நீக்கும் வலியுடைய ஒளி பொருந்தியுள்ள, பழநிமலை மேல் நின்ற-பழநி மலை என்னும் திருப்பருப்பதமேல் எழுந்தருளியுள்ள, சுப்ரமணியா-சுப்ரமணியப் பரம்பொருளே! அமரர் பெருமானே-தேவர்கள் யாவருக்கும் பெருமையின் மிக்கவரே! துரிய நிலை கண்ட முத்தர்-துரிய நிலையில் அசைவற்றிருந்து உண்மைப் பொருளைக் கண்ட ஜீவன் முத்தர்களுடைய, இதய அ கமலம் அதனில்-அந்த இதயத் தாமரையாகிய தகராகாய புண்டரீக வெளியில், விளையாநின்ற-விளைகின்றதும், அற்புத-ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதும், சுபோத-மேலான ஞானத்தைத் தருவதும், கக-ககத்தை தருவதும், சுயபடிகாமம் இன்ப-சுயமான படிகம் போன்ற தூய இன்பத்தை யுண்டாக்குவதும், பத்ம-தாமரைக்கு நிகரானதுமாகிய, பதமே அடைய உணராதே-தேவரீரது திருவடிகளை அடைந்துய்யும் திருநெறியை அடியேன் உணராமற் படிக்கு, கருவில் உருவே தங்கு சுக்கிலம்-கருப்பாசயத்தில் உருவாகத் தங்கிய சுக்கிலமானது, நிதானவளி பொரும-உயிர்ச் சார்புடைய பிராண வாயுவாய் பூரிக்க, அதிலே கொண்ட-அவ்வுருவிலே பொருந்திய, முக்குணவிபாக நிலை-சத்துவ இராஜச தாமசமென்னும் மூன்று குணங்களின் வேறுபாடான நிலையை, கருத அறியா-நினைப்பதற்கு முடியாத, வஞ்சக கபடம் மூடி-

வஞ்சனையுடன் கூடிய கபட குணத்தால் மூடப்பெற்று, உடல் வினைதானே கலகம் இடவே-உடலினால் வந்த தீவினைகளானவை கலகங்களைச் செய்ய, பொங்கு குப்பை மலவாழ்வு-மிருந்த குப்பைக்குச் சமமான மும்மல சம்பந்தத்தால் வந்த அறித்திய வாழ்வையே, நிஜம் என உழுவும்-நிலைத்தது என்று உழன்று கொண்டிருப்பவனும், மாயஞ்செனித்த குகையே உறுதி கருதும்-மாயா குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான இவ்வுடலையே அழிவற்றதெனக் கருதுகின்றவனும், அகழும் ஆம்-நாய்க்குச் சமமானவனுமாகிய, இந்த மட்டைதனை ஆள-மட்டியாகிய இவ்வடியேனை ஆட்கொள்ள, உனது அருள் தாராய்-தேவரீரது திருவருளைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

வேதங்களின் முடிவில் விளங்கப்படுகின்ற மோன நிலையை (பக்குவப்பட்டோர்க்கு) உபதேசித்தருளும் முற்றறிவுடைய பெரியபொருளே! ஞானமார்க்கத்துடன் கூடிய சைவ சமயத் திருமேனி தாங்கிவந்து எல்லாவற்றிலும் கலந்திருக்கின்ற பரம்பொருளே! ஒளிக்கு ஒளியாய் நின்ற அருவ மூர்த்தியே! உருவமூர்த்தியே! முதற்பொருளே! ஒப்பில்லாதவரே! ஒரு நியமத்தையே யுரைக்கும் ஆறு சமயங்களைக் கொண்ட வேதங்களின் முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் விளங்குபவராக அண்டகோளங்களுமாகி, ஆன்மாக்களின் உயிர் உடல் உணர்வு முழுவதும் ஆகி, எங்கும் நிறைந்து தோன்றுபவருமாகிய நித்தியப் பொருளே! தண்ணீர் ஊற்றுபோல் இடைவிடாது இன்பத்தை நல்கும் புதிய அமிர்தத்தையொத்த சிவபோகப் பேரின்பப் பெரு வாழ்வை வழங்கும் அமலானந்தரே! வேலாயுதரே! பொருந்திய அறிவுருவமாகிய பிரணவமந்திரத்திற்குத் தலைவராக வருகின்ற குருபரரே! கோடி சூரியப் பிரகாசமுடைய தேவரீரது நல்ல திருவடிக் கமலத்தில் அணிந்துள்ள தண்டைகள் ஒலிக்க, சகலாண்டங்களும் அசைய நடனம் புரிகின்ற பெருமையுடைய சேவடிகளை யுடைமையால் செருக்குள்ளதும் தூய்மையும் வெற்றியுமுடையதாகிய மயில்மிசை வரும் ஆற்றலுடையவரே! தேவரீரது திருவடிகளைப் பணிகின்ற மெய்யடியாரது திருவுள்ளத்தில் இதுவே மெய்ப்பொருள் என்று சதா உச்சரிக்கும் "சரவணபவ" என்னும் சடக்கரப்

பொருளே! அஞ்ஞான இருளை நீக்கும் வலிமையுடைய ஞான வொளி வீசும் பழநிமலைமேல் எழுந்தருளியுள்ள தேவர்கள் யாவரிலும் பெருமை மிக்கவரே! துரிய நிலை கண்ட ஜீவன் முத்தர்களுடைய இதய புண்டரீக தகர வெளியில் விளைகின்றதும், அற்புதத்தை யுண்டாக்கு வதும், மேலான ஞானத்தைத் தருவதும், சுகத்தையும் தூய படிகம் போன்ற சிவானந்த இன்பத்தையும் வழங்குவதுமாகிய தேவரீரது திருவடித் தாமரைகளை யடையும் திருநெறியையும் அடியேன் உணராமல், கருப்பாசயத்தில் உருவாகத் தங்கிய சுக்கில பிராணவாயுவால் பொருமுதலடைய, அவ்வுருவிலே பொருந்திய முக்குணங்களின் வேறுபாடான நிலையை நினைத்தற்கொண்ணாத வஞ்சக கபடமாகிய குணத்தால் மூடப்பெற்று, உடலினால் வந்த தீவினைகள் கலகம் விளைக்க, மிக்க குப்பை மலவாழ்வையே நித்தியமெனக் கொண்டுழன்று, மாயச்செயல்கள் நிறைந்த இப்பாவவுடலையே அழிவற்றதெனக் கருதுகின்ற நாய்க்கு நிகரான மூடனாகிய அடியேனை ஆட்கொள்ள உமது திரு வருளைத் தந்து அருளுவீராக.

விரிவுரை

சுருதி:—

வேதம்; எழுதிப் படிக்காமல் ஆசிரியரிடம் கேட்டுக் கேட்டு வருவதால் இப்பெயர் பெற்றது. “சிற்பரம ஞான” என்ற தொடரில் சிற்பரம என்ற பதங்களை விளியாக்காது ஞானத்திற்கு அடைகளாகவும் வைத்துப் பொருள் கொள்ளலாம். “பரசுடரொளியதாய்” என்ற தொடரில் “பர” என்பதை விளியாகக் கொள்ளாமல் சுடருக்கு அடையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“நிட்கள சொரூபமுதல் ஒருவாழ்வு” என்ற சொற்றொடருக்கு நிட்கள வடிவாகவுள்ள ஆதிமுதற் காரணமான ஒப்பற்ற வாழ்வே என்று பொருள் கூறினும் அமையும்.

சுருதி முடி என்ற தொடக்கமுதல் சொரூபமுதல் ஈறாகவுள்ள அனைத்தையும் ஒரு வாழ்வே என்பதனுக்கே கூட்டிப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

மோனம்:—

மன சம்பந்தமற்றது மௌனம். மோனநிலை. இது
“உரையவிழ உணர்வவிழ உளமவிழ உயிரவிழ உளபடியை
உணரும்” உண்மை நிலை; ஞானத்திற்கு வரம்பாகத்
திகழ்வது மோனமேயாம்.

“மோன மென்பது ஞானவரம்பு” —ஒளவையார்

“தமர பரிபுர சரணமு மவுனமும் அருள்வாயே”

—(அருவமிடை) திருப்புகழ்

துரியநிலை:—

“துரியமே லற்புதப் பரமஞா னத்தனிச்
கடர்வியா பித்தநர் பதியுடு”

—(சரியையாளர்க்கு) திருப்புகழ்

முத்தரிதயா அற்புத:—

“சுத்தவ மகாதவ சிகாமணியெ னோதுமவர்
சித்தமதிலே குழய தாவுறையு மாறுமுக”

—(குத்தமயில்) திருப்புகழ்

முக்குணம்:—

(1) சத்துவம்: நற்குணங்களில் மனம் பற்றுதல்

(2) இராஜசம்: ஆசைமிகுந்திருத்தல்; மிகுந்த
பொருளுக்கு ஆசை வைத்தல்; எதிர்ப்பட்டதில் பற்றி
நிற்றல்.

(3) தாமசம்: எதிர்ப்பட்ட காரியத்தைச்
செய்யாதிருத்தல்; சோம்பல்; மயக்கம்.

குப்பை மல வாழ்வு:—

உலகவாழ்வு பயனற்றது; குப்பை எப்படி ஒதுக்கப்
படுத்துவதாயுள்ளதோ அதுபோல, உலகவாழ்வும்
அறிஞரால் ஒதுக்கப்படுவதாம்.

அசுழம்:—

நாய்: உண்டதைக் கக்கி மீண்டும் அதையே
உண்ணும் இயல்புடையது நாய். அதுபோல் நாமும்
அநுபவித்ததையே திரும்பத்திரும்ப அநுபவித்து
வெறுப்படையாது விருப்பம் மேலும் உண்டாகி அலைந்து
திரிகின்றோம்.

ஒரு நியமமே விண்ட சட்சமயம்:—

ஆறுசமயங்களும் ஒரு முடிவையே கூறுகின்றன.

ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள்
என்றது போல இருமுச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது என்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத்தார்களே.

முதலொன்றாமானை முதுகுடன் வாலும்
திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகால்
மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே
அதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே.

—திருமந்திரம்

வேத அடி முடி நடுவுமாய்:—

வேதத்தின் முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் முருகக்
கடவுளே பரம்பொருளென முரசறைகின்றது.

“ஓலமறைக ளறைகின்ற ஒன்றது”

—திருப்புகழ்

“மறைபலவுமோதி தொழமுது பழநிமேவு பெருமாளே”

—(ஒருவரை) திருப்புகழ்

“மறை ஆயிரங்களும் குமரகுருவென”

—(ஒருவரையு) திருப்புகழ்

“மறைகளுங் கடந்ததோர் தலைவன்”

—கந்தபுராணம்

உயிர் உடல் உணர்வதாய்:—

ஆன்மாக்களின் இதய குகை தோறும் அமர்ந்து
உள்ளும் புறம்பும் ஊனும் உடலும் உயிரும் உணர்வுமாய்
குகப்பெருமான் — பாலில் நெய்ப்போல் நீக்கமற
நிறைந்திருக்கின்றார்.

“பரமாத்மரூபம் குஹாசயம் நிஷ்கள மத்விதீயம்”

—கைவல்யோபநிடதம்

“ஊனுமுயிரு முழுதுங்க லந்தது” —(ஓலமறைக) திருப்புகழ்

எங்கும் உற்பனமதாக:—

குமாரக் கடவுள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும்
பரிபூரணமாக நிறைந்த அகண்ட பரம்பொருளாவர்.

“எங்கணும்பணி வதனங்க ளெங்கணும் விழிகள்
எங்கணுந்திருக் கேள்விகளெங்கணுங் கரங்கள்
எங்கணுந் திருக்கழலடி யெங்கணும் வடிவம்
எங்கணுஞ் செரிந் தருள் செயு மறுமுகத் திறைக்கே”

—கந்தபுராணம்

“அமலாநந்தசத்திகர” என்ற தொடரில் “அமலாநந்த” என்பதை விளிக்காது சத்தி என்பதற்கு அடையாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறலாம்.

பேரண்டமொக்க நடமாடு:—

மயில் சகலலோகங்களும் ஒருங்கு அசைய நடமிடும் தகைமையை மயில் விருத்தத்திலும் வியந்துள்ளதைக் கண்டு மகிழ்க.

“அண்ட கோளகை வெடிபட இடிபட

எண்டி சாமுக மடமட நடமிடும்

அந்த மோகர மயிலினில்”

—(பஞ்சபாதக) திருப்புகழ்

சரவணபவ:—

இச் சடக்கரமந்திரமே மந்திர நாயகமாக விளங்குகின்றது. இம்மந்திரத்தை முறைப்படி குரு மூலமாகத் தெரிந்து காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி ஒதி செபம் புரிவார், இம்மையில் எல்லா நலன்களும் பெற்று ஈற்றில் குகப்பிரமத்துடன் இரண்டறக் கலந்து ஈறிலா இன்பமெய்துவார்.

நின்றாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் நில்லாது சென்றாலும் துயின்றாலும் அயின்றாலும் தினந்தோறும் இம்மகா மந்திரத்தை உச்சரித்தல் வேண்டும். தன்னை மறந்திருக்கும்போதும், தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதும், நோய் முதலியவற்றால் அவசமுற்றிருக்கும் போதும் நாவானது இம்மந்திரத்தைச் செப்பும். அத்துணைப் பெரும்பழக்கத்தை உண்டாக்கக் கணந்தோறும் முயலவேண்டும்.

இத்தகைய நிலையையடைந்த பெருந்தவராஜராகிய பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள், தமது அனுபவ நிலையை உரைக்குந் திறத்தை நோக்கி அத்திறம் நமக்கு

என்று உண்டாகுமோ என்று ஏங்கி வேண்டுவோர்
வேண்டியவாறீயும் வேற்கரத் தண்ணலிடம் விரைந்து
விரைந்து அன்பு செய்து உய்வோமாக.

“நண்ணுவா ருறவே யெண்ணிவாரிறையே நான்மறை
முடிவிற்பொற்சொருளே
மண்ணும் வானகமும் பண்ணுமாள் வினைஞா மட்டிலா
நடனவெம்பரனே
உண்ணுவா னமுதே கன்னலா ரிழுதே யுயர்நிலைச் சீரலை
வாயா
தண்ணமார் சரணா உனை மறக்கினுநா சாற்றிடுஞ் சரவண
பவவே”

கருத்துரை

வேதவேதாந்தங்களின் முடிவாக—ஞானப்பரஞ்
சுடராக—ரூபாரூபமாக உள்ள பரம்பொருளே! மயில்
வாகனரே! வேலாயுதரே! பிரணவ மந்திரத்தின்
தலைவரே! சடக்கரப் பொருளாகி, பழநிமலையில் நின்ற
பெருமானே! கருவழிப்பட்டு, முக்குண வசத்தனாகி,
வஞ்சனையால் மூடப்பட்டு, நின் திருவடியைக்கருதாது,
மல வாழ்வில் மூழ்கியுள்ள அடியேனுக்கு அருள்தருவீர்.

38

தலைவலி மருத்தீடு காமாலை சோகைசுரம்
விழிவலி வறட்குலை காயாசு வாசம்வெகு
சலமிகு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணி யணுகாதே
தலமிசை யதற்கான பேரோடு கூறிமிது
பரிகரி எனக்காது கேளாது போலுமவர்
சரியும் வயதுக்கேது தாரீர்சொ ல்ரெனவும்
விதியாதே

உலைவற விருப்பாக நீள்காவின் வாசமலர்
வகைவகை யெடுத்தேதொ டாமாலி காபரண
முனதடியி னிற்குட வேநாடு மாதவர்களிரு பாதம்
உளமது தரித்தேவி னாவோடு பாடியருள்
வழிபட எனக்கேத யாவோடு தாளுதவ
உரகம தெடுத்தாடு மேகார மீதின்மிசை வரவேணும்

அலைகட லடைத்தேம காகோர ராவணனை
 மணிமுடி துணுத்தாவி யேயான ஜானகியை
 அடலுட னழைத்தே கொள் மாயோனை மாமனெனு
 மருகோனே

அறுகினை முடித்தோனை யாதார மானவனை
 மழுவுழை பிடித்தோனை மகாளி நாணமுனம்
 அவைதனில் நடித்தோனை மாதாதையெனவும்
 வருவோனே

பலகலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை
 மிருசரண வித்தார வேலாயு தாவயர்செய்
 பரண்மிசை குறப்பாவை தோள்மேவ மோகமுறு
 மணவாளா

பதுமவய லிற்புக மீதேவ ரால்கள்துயில்
 வருபுனல் பெருக்காறு காவேரிசூழவளர்
 பழநிவரு கற்பூர கோலாக லாவமரர் பெருமானே.

பதவுரை

அலைகடல் அடைத்தே-அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தை
 அணை கட்டி யடைத்து (ஏ-அசை), மகா கோர ராவணனை-மிகவும்
 கொடுமையைச் செய்த இராவணனை, மணிமுடி துணித்து-இரத்தின
 மகுடங்களையுடைய அவனது தலைகளையறுத்துத் தள்ளி, ஆவியே ஆன
 சானகியை-தனது உயிருக்கு நிகரான சீதா பிராட்டியாரை, அடலுடன்
 அழைத்தே கொள்-வெற்றியுடன் (சிறையினின்று) மீட்டுக்கொண்ட,
 மாயோனை மாமனெனும் மருகோனே-மாயைக்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீ
 நாராயணமூர்த்தியை “மாமன்” என்று அழைக்கும் மருகரே! அறுகினை
 முடித்தோனை - அறுகம்புல்லை சடைமுடியில் தரித்துக் கொண்டிருப்ப
 வரும், ஆதாரம் ஆனவனை-எல்லா உலகங்களுக்கும் உயிர்களுக்கும்
 ஆதாரமாக இருப்பவரும், மழுஉழை பிடித்தோனை-மழுவையும் மானையும்
 தமது திருக்கரத்தில் தாங்கியிருப்பவரும், மா காளி நாண-நடிப்புத்
 திறத்தில் வல்லவளான காளியானவள் வெட்கத்தையடைந்து
 தோல்வியுறுமாறு, முனம் அவைதனில் நடித்தோனை-முன்னாளில் (தேவர்
 மூவாதிகள் கூடிய) பொற்சபையின் கண் அற்புத ஆனந்தத் திருநடனம்
 புரிந்தருளியவருமாகிய சிவபெருமானை, மாதாதையே எனவும்
 வருவோனே-“பெருமையின் மிக்க தந்தையே” என்று அழைக்குமாறு
 அவரிடத்தில் திருக்குழந்தையாகத் தோன்றி யருளியவரே! பல கலை
 படித்து ஒது-பற்பல அறிவு நூல்களை நன்கு கற்று தேவரீரது அருட்
 புகழை யோதுகின்ற, பாவாணர் நாவில் உறை-புலவர்களது நாவில்
 என்றும் நீங்காது உறைகின்ற, இருசரண-இரண்டு திருவடிகளை
 யுடையவரே! வித்தார-விசாலமான புலமையுடையவரே!

வேலாயுதா-படைக்கல நாயகமாகிய வேற்படையைக் கரத்தில் தரித்தவரே! உயர் செய் பரண்மிசை-(தினைப்புனத்தில்) உயரமாகச் செய்துள்ள பரண் மீதில் இருந்த, குறப்பாவை தோள்மேவ மோகம் உறு-குறவர் மகளாக வளர்ந்த வள்ளிநாயகியாரது தோளையடைய காதல் கொள்ளும், மணவாளா-மணவாளரே! பதுமவயலில்-தாமரை மலர்ந்துள்ள வளம் பெற்ற வயல்களிலுள்ள, பூக மீதே வரால்கள் துயில்வரு-பாக்கு மரங்களின் மீது வரால் மீன்கள் பாய்ந்து தூங்கும் வண்ணம் உயர்ந்து வருகின்ற, புனல் பெருக்கு ஆறு காவேரி குழ-நீர்ப்பெருக்கு மிகுதியாகவுடைய மகாநதியாகிய காவேரியானது குழ, வளர் பழநி வரு-குழந்திருக்க வளர்கின்ற பழநிமலை என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளி வருகின்ற, கற்பூர கோலாகலா-கற்பூர தீபங்களின் கோலாகலத்தை யுடையவரே! அமரர் பெருமானே-தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராகிய பெருமையை யுடையவரே! தலைவலி-தலைநோய், மருத்தீடு-மருந்திடுதலினால் வருந்தோஷம், காமாலை-காமாலை யென்னும் நோய், சோகை-சோகையென்னும் நோய், சுரம்-வெப்பு நோய், விழிவலி-கண்ணோய், வறல்-வறட்சி, குலை-குலை நோய், காயாகவாசம்-சுவாச காசம், வெகு சலம்-அதிகமாக நீர்க்கோத்தல், மிகு விஷப் பாகம்-கொடிய விஷநோய்கள், மாயாவிகாரபிணி அணுகாதே-மாயாவிகாரத்தால் (காமவிகாரத்தால்) வரும் நோய்கள் முதலியவை அடியேனை வந்து அணுகாமலிருக்கவும், தலமிசை-இந்நிலவுலகின் மேல், அதற்கு ஆன பேரொடு கூறி-(வைத்தியர்களிடம் சென்று) மேற்கூறிய நோய்களின் துன்பத்தையும் அந்நோய்களின் பேரையும் விவரமாக எடுத்துச் சொல்லி, இது பரிகரி என-இந்நோய்களை நீக்குவீர் என்று சொன்னால், அவர் காது கோளாறு போலும்-அவ்வைத்தியர்கள் யான் சொன்னது காது கேட்காதது போல் இருந்து, சரியும் வயதுக்கு ஏது தாரீர் சொல்லீர் எனவும்-“வயதின் முதிர்ச்சியால் நோய்கள் வருகின்றன. ஆதலால் அப்படி தளர்ந்து கொண்டேவரும் வயதை பழையபடி பலப்படுத்துவதற்கு என்ன பொருள் கொடுப்பீர் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லவும், விதியாதே-அடியேனை அந்த வகையில் வைத்தியரிடம் சென்றலையுமாறு விதியாமல் அருள்புரியவும், உலைவு அற-சோக மில்லாமற்படி, விருப்பாக-அன்புடன், நீள்காவின் வாச மலர்-விசாலமான நந்தவனத்திலுள்ள மணமிகுந்த மலர்களை, வகை வகை எடுத்தே-நந்தியா வட்டம், மல்லிகை, கடம்பு முதலியவற்றை) வகை வகையாக (அன்புடன்) எடுத்து, தொடாமாலிகை ஆபரணம்-தொடுத்த மாலையாகிய திருவாபரணத்தை, உனது அடியினில் சூடவே நாடும் மாதவர்கள்-தேவரீரது திருவடியில் சூட்டுவதையே தமது திருநெறித் தொண்டாகக் கொண்ட பெரிய தவசிகளுடைய, இருபாதம் உளமது தரித்து-இருபாதங்களையும் அடியேனுடைய உள்ளத்தில் தரித்து, வினாவோடு பாடி-வினவுதலோடு துதித்துப் பாடி, அருள்வழிபட-அடியேன் திருவருள் நெறியில் நிற்கவும், எனக்கே தயாவோடு தான் உதவ-அடியேனுக்குக் கருணையுடன் தமது திருவடியைத் தந்தருளவும், உரகம் அது எடுத்து ஆடும்-பாம்பை தனது காலால் எடுத்து ஆடுகின்ற,

மேகார மீதிஸ்மிசை வரவேணும்—மயில் வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி வந்தருள்வீர்.

பொழிப்புரை

அலைகளை வீசும் சமுத்திரத்தில் அணைக்கட்டிச் சென்று, மிகவும் கொடிய செயலையுடைய இராவணனுடைய இரத்தினங்களிழைத்த கிரீடங்களோடு கூடிய தலைகளை யறுத்து வீழ்த்தி, தனது ஆருயிராக இருக்கும் சீதாதேவியை சிறைமீட்டு அழைத்துக் கொண்ட திருமாலை “மாமன்” என அழைக்கும் மருகரே! அறுகம்புல்லைச் சூடியுள்ளவரும், உலகங்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவரும், மழுமானைத் தரித்தவரும், மகாகாளிதேவி தோற்று நாணத்தையடையுமாறு, (தேவர் மூவாதிகள் சேர்ந்துள்ள) சிற்சபையின் கண் முன்னாளில், ஆனந்த அற்புதக் கூத்தாடுகின்றவருமாகிய சிவபெருமானை “சிறப்புடைய தந்தையே” என்று அழைக்கும் வண்ணம் திருப்புதல்வராக வந்தவரே! பலப்பல அறிவு நூல்களைப் படித்ததன் பயனாக உமது திருவருட் புகழையோதுகின்ற புலவர்களது நாவினிடத்து உறையும் இரண்டு திருவடிகளை யுடையவரே! விசாலமான புலமையை யுடையவரே! வேலாயுதரே! தினைப்புனத்தில் உயரமாகச் செய்துள்ள பரண்மிசை யிருந்த குறவர் மகளாகிய வள்ளி பிராட்டியாரது தோள் புணர அன்பு கொள்ளும் மணவாளரே! தாமரைகளோடு கூடிய வயல்களில் வளர்ந்துள்ள பாக்கு மரங்களின் மீது வரால்கள் பாய்ந்து நித்திரை செய்யும் படியாக, நீர் பெருக்கெடுத்துவரும் காவிரிநதி சூழ வளம் பெற்றுள்ள பழநிமலை மீது எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! தலைவலி, மருத்திடு, காமாலை, சோகை, சுரம், கண்ணோய், வறட்சி, சூலை, சுவாசகாசம், நீர்க்கோப்பு, விஷப்பீடைகள் முதலிய பிணிகள் அடியேனை வந்து அடையாம லிருக்கவும் உலகத்தில் அந்நோய்கட்குரிய பேர்களையும் நோய்களின் வகைகளையும் வைத்தியரிடம் கூறி, இவற்றை நீக்கிவைக்க வேண்டுமென்னும்போது, அவர்கள் தமது மருத்துவச் செருக்கால் காது

கேளாததுபோல் நடித்து “தளர்கின்ற வயதை தளராவண்ணம் செய்வதற்கு என்ன பொருள் தருகிறீர்?” என்று கேட்கும்படி அடியேனை விதிக்கா வண்ணமும், வாட்டமற மலர்க்காவிற் சென்று விருப்பத்துடன் வகை வகையாக மலர்களை எடுத்துத் தொடுத்த மாலையாகிய ஆபரணத்தை தேவரீரது திருவடிகளில் சூட்ட வேண்டுமென்று அன்புடன் எண்ணுகின்ற, பெருந்தவசிகளுடைய பாததாமரைகள் இரண்டையும் அடியேனுடைய உள்ளத்தில் தரித்து, வினாவுதலோடு பாடி, திருவருள் நெறியில் நிற்கவும் அடியேனுக்குக் கருணையுடன் உமது திருவடியைத் தருமாறும் பாம்பை எடுத்து ஆடுகின்ற மரகத மயில் மீது எழுந்தருளி வருவீராக.

விரிவுரை

தலைவலி.....அணுகாதே:—

உடம்பினாலாய பயன் உடம்பிற்குள்ளுறையும் உத்தமனை யறிவதுவே; அதற்குச் சாதகமாகவுள்ள உடம்பு நோயின்றிருக்க வேண்டியதும் அவசியமே. ஆதலால், உடம்பிற்கு நோய்வராமல் இருக்கப் பவரோக வைத்திய நாதனிடமே முறையிடுகின்றார். நோய்வாய்ப்பட்டவர் இந்தப் பாசுரத்தைப் பக்தியுடன் ஒதி திருநீறு தரிக்க நோய் நிவர்த்தியாகும். நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகட்கு இத்திருப்புகழையோதி திருநீறு கொடுக்க சுபமுண்டாகும். இது அனுபவத்திற் கண்டது.

உலைவற.....மாலிகாபரணம்:—

விருப்பத்தோடு “சிறையளிபுகுதா முன்னம் சிறு காலை எழுந்திருந்து” நந்தவனஞ் சென்று வகைவகையாக மலரெடுத்து மாலை தொடுத்து பெருமானுக்குத் தரிக்கச் செய்வது மிகமிக மேலான தொண்டாகும். முருக நாயனார், சங்கிலியார் முதலியோர் இத்திருத் தொண்டின் வழிநின்று மீட்டிங்கு வாராக் கதியைப் பெற்றார்கள்.

“துளக்கினன் மலர் தொடுத்தால் தூயவிண் ணேறலாகும்”

“பூமாலை புனைந்தேத்தேன்”

—மாணிக்கவாசகர்

“மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து
மாபத மணிந்து

பணியேனே”

—(வாதினையடர்ந்த) திருப்புகழ்

மாதவர்கள்.....உளமது தரித்தே:—

ஆதலால், இத்திருத்தொண்டைச் செய்ய வேண்டுமென நினைக்கின்றவர்கள் திருவடியை உள்ளத்தில் தரிக்க வேண்டும் எனக் கல்மனமுங்கரைந்துருகுமாறு கூறினர்.

வினாவோடு:—

“இறைவனே! உன் கருணை என்று எனக்குக் கிடைக்கும்? உன்னையடையும் நாள் என்றோ?” என்று வினவுதலோடு துதித்தல்.

உர கம தெடுத்தாடு மேகாரம்:—

விந்து தத்துவமாகிய மயில் பிராணவாயுவாகிய பாம்பை மிதித்து ஆடுகிறது என்பது அதன் தத்துவம்.

அலைகடலடைத்தோனை:—

இராமசந்திரர் நானாவிதமான எண்ணங்களாகிய அலைகளை ஒழியாது வீசுகின்ற சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்தை வைராக்கியமாகிய அணைகட்டி, காமக்ரோதாதிகளாகிய அசுரர்களை அழித்தனர்.

ஆழியில் அணைகட்டிய வரலாறு

ஸ்ரீராமர் கடற்கரையில் தருப்பைகளைப் பரப்பி, வருணனை நினைத்து, கரத்தைத் தலையணையாக வைத்து, கிழக்கு முகமாகப் படுத்தார். அயோத்தியில் நவரத்ன மயமான தங்கக் கட்டிலில் நறுமலர்ச் சயனத்திலிருந்த அவர் திருமேனி பூமியில் படுத்திருந்தது. மனோவாக்கு காயங்களால் நியமமுள்ளவராய் மூன்று நாட்கள் தவமிருந்தார். மூடனான சமுத்திரராஜன் இராமருக்கு முன் வரவில்லை. இராமருக்குப் பெருங்கோபம் மூண்டது. இலட்சுமணனை நோக்கி, “தம்பி! இன்று சமுத்திரத்தை வற்றச்செய்கிறேன்,

முடர்களிடத்தில் பொறுமை காட்டக்கூடாது. வில்லைக் கொண்டுவா; திவ்வியாஸ்திரங்களையும் எடுத்துவா. சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்து வானரர்கள் காலால் நடந்து போகச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லி உலகங்கள் நடுங்க, கோதண்டத்தை வளைத்து நானேற்றிப் பிரளய காலாக்கினிபோல் நின்றார். அப்போது கடல் கொந்தளித்தது. சூரியன் மறைந்தான்; இருள் சூழ்ந்தது. எரிகொள்ளிகள் தோன்றின. மலைகள் நடுங்கின. மேகங்களின்றியே இடியும் மின்னலும் உண்டாயின. இராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லில் சந்தித்தார். இலட்சுமணர் ஓடிவந்து “வேண்டாம் வேண்டாம்” என்று வில்லைப் பிடித்துக் கொண்டார். பிரளயகாலம் வந்துவிட்டதென்று தேவர்கள் மருண்டனர். உயிர்கள் “இனி உய்வு இல்லை” என்று அசைவற்றுக் கிடந்தன.

உடனே மேருமலையினின்றும் சூரியன் உதிப்பது போல், கற்பக மலர் மாலையுடனும் நவரத்ன மாலையுடனும் குழப்பமடைந்த மனத்துடன் வருண பகவான் “ராம ராம” என்று துதித்துக்கொண்டு தோன்றி, கால காலரைப் போல் கடுங்கோபத்துடன் நிற்கும் ரகுவீரரிடம் வந்து பணிந்து, “ராகவரே! மன்னிப்பீர்; வானர சேனைகள் கடலைக் கடக்குமாறு அணை கட்டுகையில் அதனை அடித்துக்கொண்டு போகாமல் நிலம் போல் நிற்கச் செய்கிறேன்” என்றான். இராமர் “நதிகளின் நாயகனே! எனது வில்லில் தொடுத்த இந்த அம்பு வீண் போகாது; இதை நான் எவ்விடத்தில் விடலாம் சொல்லுக” என்றார். “வடதிசையில் என்னைச் சேர்ந்த துரும குல்யம் என்ற ஒரு தலமுள்ளது. அங்கே அநேக கொடியவர்கள் அதர்மத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது இக்கணையை விட்டருள்வீர்” என்று சொல்ல, இராமர், உடனே அக்கணையை விடுத்தார். அக்கணை சென்று அந்த இடத்தைப் பிளக்க ரஸாதலத்திலிருந்து தண்ணீர் பொங்கியது. அவ்விடம் விரண கூபம் என்று பெயர் பெற்றது. அந்தப் பிரதேசம் மருகாந்தாரம் என வழங்குகிறது. அவ்விடம் “எல்லா நன்மைகளுக்கும்

உறைவிடமாயும் சகல வளங்களுமுடையதாயும் விளங்குக” என்று இரகுநாயகர் வரங் கொடுத்தார்.

பிறகு வருணன் இராமரைப் பார்த்து “சாந்த மூர்த்தியே! இவன் நளன் என்ற வானரவீரன்; விசுவ கர்மாவினுடைய புதல்வன்; தந்தைக்குச் சமானமானவன்; தந்தையினிடம் வரம் பெற்றவன். இவ்வானரன் என்மேல் அணைகட்டட்டும். நான் தாங்குகிறேன்” என்று சொல்லி மறைந்தான். சிறந்த பலம் பொருந்திய நளன் எழுந்து இராமரை வணங்கி, “சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரே! வருணன் கூறியது உண்மையே! விசாலமான இந்தக் கடலில் நான் எனது தந்தையின் வல்லமையைக் கைப்பற்றியவனாய் அணைகட்டுகிறேன். வீரனுக்குத் தண்டோபாயமே சிறந்தது; அயோக்கியர்களிடம் சாமம் தானம் என்பவற்றை உபயோகித்தால் தீமையே. இச்சமுத்திரராஜன் தண்டோபாயத்தினாலேயே பயந்து அணை கட்ட இடங் கொடுத்தான். வானரவீரர்கள் அணைகட்டுவதற்கு வேண்டியவற்றைக் கொணரட்டும்” என்றான்.

இராமர் அவ்வாறே கட்டளையிட, வானரவீரர்கள் நாற்புறங்களிலும் பெருங் காட்டிற் சென்று, ஆச்சா, அசுவகர்ணம், மருதம், பனை, வெண்பாலை. கர்ணீகாரம், மா, அசோகம் முதலிய தருக்களை வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து குவித்தார்கள். மலைகளையும் கற்குன்று களையும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக் கணக்காகவும் கொணர்ந்தார்கள். சிலர் நூறுயோசனை தூரம் கயிறுகளைக் கட்டிப் பிடித்தார்கள். சிலர் அளவு கோலைத் தாங்கி நின்றார்கள். நளன் பெரிய அணையைக் கட்டலானான். பெரிய பாறைகளும் மலைகளும் அக்கடலில் வீழ்த்தப்பட்ட பொழுது பெருஞ் சத்தமுண்டாயிற்று. மனந்தளராத அவ்வானர வீரர்கள் முதல் நாள் 14 யோசனை தூரம் அணை கட்டினார்கள். பயங்கரமான சரீரமும் பலமும் பொருந்திய வானரவீரர்கள் இரண்டாம் நாள் விரைவாக 20 யோசனை தூரம் அணைகட்டினார்கள். மிகுந்த பரபரப்பும் தொழில் செய்வதில் ஊக்கமுமுள்ள

அவ்வானர சிரேட்டர்கள் மூன்றாவது நாள் 21 யோசனை தூரம் கட்டினார்கள். நான்காவது நாள் 22 யோசனை தூரம் கட்டினார்கள். எல்லாத் தொழிலையும் விரைவில் முடிக்கவல்ல அவ்வானரங்கள் ஐந்தாவது நாள் 23 யோசனை தூரம் சுவேலமலை வரையும் அணை கட்டினார்கள். இவ்வாறு வெகுவிரைவில் 100 யோசனை தூரம் அணைகட்டி முடித்தார்கள். அவ்வற்புத்ததைப் பார்க்க விரும்பி ஆகாயத்தில் திரண்ட தேவர்களும் அதைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். மனத்தால் நினைக்க முடியாததும் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாக்குவதுமாகிய அச்சேதுவைப் பார்த்து எல்லாப் பிராணிகளும் இறம்புதுற்றன.

அறுகினை முடிந்தோனை:—

சிவார்ச்சனைக்கு மிகவும் சிறந்தது அறுகு;
அடியார்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்ட அறுகைப் பெருமான்
அன்புடன் முடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

“மவுனவுப தேச சம்பு மதியறுகு வேணி தும்பை
மணிமுடியின் மீதணிந்த

மகதேவர்”

—(அவனிதனிலே) திருப்புகழ்

இவ்வறுகம்புல்லை விதிப்படி எடுத்து சிவ பெருமானைப் பக்தியுடன் அர்ச்சித்தால் இனிப்பிறவா நிலையாகிய சிவகதியடைவர். இதனை மிக அழகாக திருவருட்பிரகாச வள்ளலாராகிய இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளதைக் கண்டு மகிழ்க.

பகுதி தகுதி விசுதி எனும் பாட்டில்

இகலி லிடையை யிரட்டித்—தகவின்

அருச்சித்தான் முன்னா மதுகடையாங் கண்டீர்

திருச்சிற் சபையானைத் தேர்ந்து.

இதன் பொருள்:—

பகுதி, தகுதி, விசுதி என்ற இம்மூன்று பதங்களின் இடையிலுள்ள “கு” என்ற எழுத்தை இரட்டித்தால், குகு, குகு, குகுஅறுகு ஆயிற்று. இந்த அறுகைகொண்டு திருச்சிற்சபையிலுள்ள சிவமூர்த்தியை அர்ச்சித்தால், முற்

கூறிய மூன்று பதங்களின் முதலெழுத்துக்களைக் கூட்டின் ப, த, வி—பதவி; இந்திர பிரம விட்டுணுக்களின் பதவிகள், மேற்கூறிய பதங்களின் கடையெழுத்துக்களைக் கூட்டின் தி, தி, தி...முத்தி (பதவிகளுக்கு மேற்பட்ட சிவகதி) இந்த இரண்டும் எளிதில் சித்திக்கும்.

மாகாளி நாணமுனம் அவைதனில் நடித்தோனை:—

திருநடன வரலாறு

திருவாலங்காட்டின் பெருமையைச் சிவபெருமான் சொல்லக் கேட்ட சுநந்த முனிவர், பெருமான் அருளிய வண்ணம் தாண்டவ அருட்கோலத்தைக் காணவிழைந்து திருவாலங்காடு சென்று தவமிழைத்திருந்தனர். கண்ணுதற் பெருமானது கைவிரலணியாகிய கார்க்கோடகன் திருவிரலில் விடத்தைக் கக்க, பெருமான் “நம்மைக் கருதாது தருக்குடன் நீ செய்த தீமைக்காகத் திருக்கைலையினின்று நீங்குக” எனப்பணித்தனர். நாகம் நடுநடுங்கிப் பணிய சிவமூர்த்தி, “திருவாலங்காட்டில் அநேக ஆண்டுகளாக அருந்தவமியற்றும் சுநந்தருடன் சண்ட தாண்டவத்தைத் தரிசித்துப் பிறகு வருதி” என்று அருளிச் செய்தனர். கார்க்கோடகன் கருடனுக்கு அஞ்ச எம்பெருமான் “இத்தீர்த்தத்தில் முழுகி அங்குள்ள முத்தி தீர்த்தத்தில் எழுக” என்று அருள்பாலிக்க, அரவு அவ்வாறே ஆலவனம் வந்து, சுநந்தரைக் கண்டு தொழுது, தனது வரலாற்றைக் கூறி நட்புகொண்டு தவத்திருந்தது. சுநந்தர் நெடுங்காலம் தவத்திருப்ப, அவரைப் புற்று முடி முடிமேல் முஞ்சிப்புல் முளைத்துவிட்டது. அதனால் அவர் முஞ்சிகேச முனிவர் எனப் பெயர் பெற்றனர். இது நிற்க,

நிசும்பன், சும்பன் என்னும் அசுரர் இருவர் ஒப்பாரு மிக்காருமின்றி பல தீமைகளைச் செய்து வந்தனர். அத்துன்பத்திற்கஞ்சிய தேவர்கள் உமாதேவியாரை நோக்கி அருந்தவம் செய்தனர். அகிலாண்டநாயகி அமரர் முன் தோன்றி, “உங்களைத் துன்புறுத்தும் அசுரரை அழிப்பேன்” என்று அருளிச்செய்து, மலைச்சாரலையடைந்து, தவவடிவத்தைக் கொண்டு உறைகையில்,

சண்டன் முண்டன் என்னும் அவுணரிருவர் அம்பி கையையடைந்து “நீ யார்? தனித்திருக்குங் காரணம் என்ன? சும்பனிட்டுச் சேருதி” என்னலும், உமையம்மையார், “தவமியற்றும் யான் ஆடவர்பால் அணுகேன்” என்று கூற, அவ்வசுரர் சும்பன்பாற் சென்று தேவியின் திருமேனிப் பொலிவைக் கூறி, அவனால் அனுப்பப்பட்ட படையுடன் வந்து அழைத்தும் அம்பிகை வராமையால் வலிந்து இழுக்க எண்ணுகையில், இமயவல்லி, சிறிது வெகுள, அம்மையார் தோளிலிருந்து அநேகஞ் சேனைகளும் ஒரு சக்தியும் தோன்றி, அவற்றால், அசுர சேனையும் சண்டனும் முண்டனும் அழிந்தனர். உமாதேவியார் “சண்டனையும் முண்டனையும் கொன்றதனால் சாமுண்டி எனப் பெயர்பெற்று உலகோர் தொழ விளங்குதி” என அச்சக்திக்கு அருள் புரிந்தனர். அதனை அறிந்த நிசம்பன், சும்பன் என்போர் வெகுண்டு ஆர்த்து, அளப்பற்ற அசுர சேனையுடன் வந்து, அம்பிகையை எதிர்த்துக் கணைமாரி பெய்தனர். அகில ஜக அண்டநாயகி தனது உடலினின்றும் சத்த மாதர்களையும் சிவதூதியரையும் உண்டாக்கிப் போருக்கனுப்பி, அவர்களால் அசுரசேனையை அழிப்பித்து, தாமே முதலில் நிசம்பனையும் பிறகு சும்பனையும் கொன்றருளினார்.

அவ்விரு நிருதர்கட்கும் தங்கையாகிய குரோதி என்பவள் பெற்ற இரத்த பீசன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் தனது உடலினின்றும் ஒருதுளி உதிரம் தரைமேல் விழுந்தால், அத்துளி தன்னைப்போல் தானவனாமாறு வரம் பெற்றவன். அவன், இச்செய்தி யறிந்து இமைப் பொழுதில் எதிர்த்தான். அந் நிருதனுடன் சத்த மாதர்கள் சமர் செய்கையில், அவனுடம்பினின்றும் விழுந்த உதிரத்துளிகளினின்றும் அவனைப் போன்ற அசுரர்கள் பல ஆயிரம்பேர் தோன்றி எதிர்த்தனர். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ட சத்த மாதர்கள் அம்பிகையிடம் ஓடிவந்து கூற, அம்பிகை வெகுள; அவர் தோளினின்றும் பெரிய உக்கிரத்துடன் காளி தோன்றினாள். “பெண்ணே! யான் இரத்த பீசனைக் கொல்லும்போது உதிரத்துளி ஒன்றும் மண்ணில் விழாமல் உன் கைக் கபாலத்தில் ஏந்திக் குடிக்கக் கடவாய்” என்று பணித்து, இரத்த பீசனை

அம்பிகை எதிர்த்து, காளி உதிரத்தைப் பருக, இறைவியார் இரத்தபீசனை சங்கரித்தருளினார். இமையவரைத் தத்தம் இருப்பிடத்திற் கனுப்பிவிட்டு, காளியை மகிழ்வித்து அவளுக்கு சாமுண்டி என்ற பெயரும் தெய்விகமும் சிவபெருமானிடம் நிருத்தஞ் செய்து அவர் பக்கலில் உறைதலுமாகிய நலன்களைத் தந்தருளி, சத்த மாதர் கட்டும் அருள்புரிந்து மறைந்தருளினார்.

காளி அசுரர் உதிரங்குடித்த ஆற்றலாலும், உமையிடம் பெற்ற வரத்தாலும் இறுமாந்து ஊன்களைப் புசித்து, மோகினி, இடாகினி, பூத பிசாசுகள் புடைசூழ ஒரு வனத்திலிருந்து மற்றொரு வனத்திற்குப் போய், உலகம் முழுவதும் உலாவி, திருவாலங்காட்டிற்கு அருகில் வந்து அனைவருக்கும் துன்பத்தைச் செய்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஒரு நாள் திருவாலங்காடு சென்ற நாரத முனிவருக்குக் காளியின் தீச்செயலை கார்ட்கோடக முனிவர் கூற, நாரதர் கேட்டுச் செல்லுகையில் காளி விழுங்கவர, அவர் மறைந்து சென்று திருமாலிடம் கூறி முறையிட்டார். திருமால் சிவபெருமானிடஞ் சென்று, "எந்தையே! காளியின் தருக்கையடக்கி யருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, முக்கட்பெருமான் "இப்போதே காளியின் செருக்கை யடக்க வடாரண்யத் திற்கு வருவோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்து, சுநந்த முனிவர் கார்க்கோடக முனிவர்கட்குத் திருவருள் செய்யத் திருவுளங்கொண்டு திருவாலங்காட்டிற்கு எழுந்தருளினார்.

கூற்றையுதைத்த குன்றவில்லி, வயிரவ வடிவு கொண்டனர். உடன் வந்த பூதங்களுடன் காளியின் சேனை எதிர்த்து வலியிழந்து காளியிடம் கூற, அவள் போர்க்கோலந் தாங்கி வந்து, அரனாரைக் கண்டு அஞ்சி "நிருத்தயுத்தஞ் செய்குதும்" எனக்கூற, கண்ணுதற் கடவுள் இசைந்து, முஞ்சிகேச கார்க்கோடகர்கட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்திற்குத் தேவருடன் வந்தருளினார். அக்காலை அமரர் அவரவர் கட்கிசைந்த பல வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம், அற்புதம், ரௌத்ரம், கருணை, குற்சை, சாந்தம், சிருங்காரம், பயம், பெருநகை, வீரியம்

என்னும் நவரசங்களும் அபிநயமும் விளங்க வாத்தியங்
கட்கொப்ப பாண்டரங்கமாகிய சண்ட தாண்டவத்தைக்
காளியுடன் அதியற்புத விசித்திரமாகச் செய்தருளினார்.

இன்கவை பொழியுஞ் சாய லபினய மிலங்கச் செவ்வாய்
புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புணரவா னந்தம் பூரித்
தன்புறு மவையோருள்ள மயர்தர வியங்கட் கேற்ப
வின்படு நடனங்காளி யோடரன விளைத்த காலை

மடிதரு முலக மென்ன வயங்கரு ணல்கி மெல்ல
அடிபெயர்ந் தாடல் செய்ய அருகுறுங்காளி நோக்கி
ஒடிவறு நாணின் மேவி யொளிமுக மிறைஞ்சி யொல்கி
வடிவறு பாவைபோலச் செயலற மயங்கி நின்றாள்.

இவ்வாறு நடனஞ் செய்கையில், பெருமானது
திருச்செவியிலிருந்து குண்டலமானது நிருத்த வேகத்தால்
நிலத்தில் விழ, அதை இறைவரே திருவடி யொன்றினால்
எடுத்துத் தரித்து ஊர்த்துவ தாண்டவஞ் செய்ய, காளி
செயலற்று நாணிப் பணிந்தனள். சிவபெருமான் “நீ இங்கு
ஒரு சத்தியாயிருத்தி” எனத் திருவருள் புரிந்து,
இருமுனிவரும், எண்ணில்லா அடியவரும் தமது
தாண்டவத் திருவருட் கோலத்தை எந்நாளும் தெரிசிக்க
ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! சிவகுமாரரே! புலவர்
நாவிலுறையும் பொற் பாதரே! வேலாயுதரே!
வள்ளிமணவாளரே! பழநியாண்டவரே! நோயற்ற
வாழ்வையும் அடியார் பக்தியையும் தந்து அருள்வழி
படவும் திருவடியை அடியேற்கு அருளவும் மயில்மிசை
வந்தருள்வீர்.

கலக வாள்விழி வேலோ சேலோ

மதுர வாய்மொழி தேனோ பாலோ

கரிய வர்குழல் காரோ கானோ

துவரோவாய்

களமு நீள்கழு கோதோள் வேயோ
 உதர மானது மாலேர் பாயோ
 களப வார்முலை மேரோ கோடோ இடைதானும்
 இழைய தோமலர் வேதா வானோ
 னெழுதி னானிலை யோவாய் பேசீ
 ரிதென மோனமி னாரே பாரீ ரெனமாதர்
 இருகண் மாயையி லேழும் காதே
 உனது காவிய நூலா ராய்வேன்
 இடர்ப டாதருள் வாழ்வே நீயே தரவேணும்
 அலைவி லாதுயர் வானோ ரானோர்
 நிலைமை யேகுறி வேலா சீலா
 அடியர் பாலரு ளீவாய் நீபார் மணிமாற்பா
 அழகு லாவுவி சாகா வாகா
 ரிபமி னாள்மகிழ் கேள்வா தாழ்வா
 ரயலு லாவிய சீலா கோலா கலவீரா
 வலபை கேள்வர்பி னானாய் கானார்
 குறவர் மாதும் ணாளா நாளார்
 வனச மேல்வரு தேவா மூவா மயில்வாழ்வே
 மதுர ஞானவி னோதா நாதா
 பழநிமேவுகு மாரா தீரா
 மயுர வாகன தேவா வானோர் பெருமானே.

பதவுரை

அலைவு இலாது உயர்-அலைச்சல் இல்லாத வண்ணம் உயர்வு
 பெற்ற, வானோர் ஆனோர்-தேவர்களுடைய, நிலைமையே
 குறி-நிலைமையைக் கண்காணித்தருளும் வேலா-வேலரே!
 சீலா-ஒழுக்கமுள்ளவரே! அடியார்பால் அருள் ஈவாய்-அடியவர்களிடம்
 திருவருள் புரிபவரே! நீப ஆர் மணி மாற்பா-கடப்ப மலர் மாலையணிந்த
 அழகிய மார்பினரே! அழகு உலாவு விசாகா-அழகு பொலியும் விசாகரே!
 வாகு ஆர் இபமினாள் மகிழ் கேள்வா-அழகு நிறைந்த தேவயானை
 யம்மைமயார் மகிழ்கின்ற நாயகரே! தாழ்வார் அயல் உலாவிய
 சீலா-பணிபவர்களுடைய அருகில் இருந்து உதவுகின்ற குணசீலரே!
 கோலாகல வீரா-சிறப்புடைய வீரரே! வலபை கேள்வர் பின்
 ஆனாய்-வல்லபையின் கணவனாராகிய விநாயகருடைய தம்பியே! கான்
 ஆர் குறவர் மாது மணாளா-கானகத்தில் வாழ்கின்ற குறமகளாகிய
 வள்ளிபிராட்டியின் மணவாளரே! நாள் ஆர் வனசமேல் வரு தேவா-புதிய
 தாமரைமீது எழுந்தருளியுள்ள ஒளிமயமானவரே! மூவா மயில்
 வாழ்வே-முதுமையில்லாத இளம் மயிலை வாகனமாகவுடையவரே! மதுர

ஞான விநோதா-இனிய ஞானத்தில் பொழுது போக்குபவரே! நாதா-நாதமயமானவரே! பழநி மேவு குமாரா-பழநிமலைமீது வீற்றிருக்கும் குமாரக் கடவுளே! தீரா-தீரமூர்த்தியே! மயுரவாகன தேவா-மயில் வாகனக் கடவுளே! வானோர் பெருமானே-தேவர் போற்றும் பெருமையில் மிகுந்தவரே! கலக வாள் விழி வேலோ சேலோ-கலகத்தை விளைவிக்கின்ற ஒளி பெற்ற கண்கள் வேலாயுதமோ? சேல்மினோ? மதுர வாய்மொழி தேனோ-இனிமையான வாய்ச்சொல் தேனோ? பாலோ-பாலோ? கரிய வார் குழல்-கருமையான நீண்ட கூந்தல், காரோ-மேகமோ? கானோ-காடோ? வாய் துவரோ-அதரமானது பவளமோ? களமும் நீள்கமுகோ-கழுத்து நீண்ட பாக்குமரமோ? தோள்வேயோ-தோள்கள் மூங்கிலோ? உதரம் ஆனது மால் ஏர்பாயோ-வயிறானது திருமால் பள்ளிகொண்ட அழகிய ஆலிலையோ? களப வார் முலை மேரோ-சந்தனம் பூசப்பட்டுக் கச்ச அணிந்த தனங்கள் மேருகிரியோ? கோடோ-யானைக் கொம்போ? இடைதானும் இழையதோ-இடையான நூலோ? மலர் வேதவானோன் எழுதினான் இலையோ-பிரமதேவன் இடையை எழுதவில்லையோ? வாய் பேசீர்-வாய் திறந்து பேசுங்கள்! இது என மோனம்-இது என்ன மௌனம் சாதிக்கின்றீர்களே? மினாரே பாரீர்-மின் போன்ற பெண்மணிகளே பாருங்கள், என மாதர் இருகண்மாயையிலே மூழ்காதே-என்றெல்லாம் கூறிப் பொது மாதரைப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய இருகண் வலையாகிய மாயையில் அடியேன் முழுகாமல், உனது காவிய நூல் ஆராய்வேன்-தேவர்களுடைய அருள் நூல்களை ஆராய்வேன்! இடர் படாது-இடர்கள் வந்து என்னைத் தாக்காத வண்ணம், அருள் வாழ்வே-திருவருள் வாழ்வினை, நீயே தரவேணும்-தேவரீர் தந்தருள வேணும்.

பொழிப்புரை

தேவர்களுக்குப் பகைவராலாகிய அலைச்சலையகற்றி அமைதியாக வாழுமாறு அருளிய வேலாயுதரே! சீலமுடையவரே! அடியார்க்கு அருள்புரிபவரே! கடப்பமலர் மாலை யணிந்த திருமார்பினரே! அழகு நிறைந்த விசாகரே! வனப்பு நிறைந்த தெய்வயானை யம்மையின் கணவரே! வணங்கும் அடியாரது அருகில் உலாவுகின்ற குணசீலரே! சிறந்த வீரமூர்த்தியே! வல்லபையின் கணவராகிய கணபதியின் தம்பியே! கானகத்தில் வாழும் குறமகளின் மணாளரே! புதிய தாமரை மலர்மீது வீற்றிருக்கும் தேவரே! முதுமையடையாத இளமைமிக்க மயில் வாகனரே! பழநி மலைமீது எழுந்தருளியுள்ள குமார்க்கடவுளே!

தெரியமுள்ளவரே! மயிலையுடையவரே! ஒளியுருவினரே! தேவர்கள் போற்றும் பெருமீதம் உடையவரே! கலகத்தைச் செய்யும் ஒளியுடைய கண்கள் வேலோ? இனிய மொழி தேனோ? பாலோ? கரிய கூந்தல் மேகமோ? காதோ? அதரம் பவளமோ? கழுத்து பாக்கு மரமோ? தோள் மூங்கிலோ? வயிறு மாயவன் பள்ளி கொண்டுள்ள அழகிய ஆலிலையோ? சந்தனம் பூசிய கச்சணிந்த தனம் மேருகிரியோ? யானையின் கொம்போ? இடை நூலோ? தாமரைமீது வாழும் பிரமன் இடையை எழுதவில்லையோ? “வாய் திறந்து கூறுங்கள்; ஏன் இந்த மௌனம்? பெண்களே பாருங்கள்” என்று கூறிப் பொது மாதர்களுடைய கண் வலையின் மாயையில் முழுகாமல், அடியேன் தேவரீருடைய அருள் நூல்களை ஆராய்வேன்; இடர் நேராத வண்ணம் திருவருள் வாழ்வைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

கலக வாள்விழி:—

பொதுப்பெண்டிருடைய ஒளிபெற்ற கண்கள் ஆடவருடன் பெருங் கலகத்தை விளைவிக்கும். அன்றியும் பொறி புலன்களுக்கு மாறுபட்டுக் கலகத்தைச் செய்யும்.

இத்திருப்புகழில் முதல் மூன்றடிகளில் அருணகிரி நாதர் அம்மாதரது அங்கங்களைக் கண்டு காமுகர் மயக்கவுணர்வால் புகழ்ந்து கூறும் வெற்றுகரைகளை விளக்கிக் கூறுகின்றனர்.

உனது காவிய நூலாராய்வேன்:—

நூல்களில் பசுநூல் என்றும் பதிநூல் என்றும் இரு வகையுண்டு. செத்துப் பிறக்கின்ற பசுக்களாகிய அரசர்களைப் பற்றி யெல்லாம் கூறும் நூல்கள் பசுநூல்களாகும்.

அதிவீரராம பாண்டியர் சிறந்த புலவர். அவர் நடைதம் என்ற ஒரு நூலைக் காவியச் சுவை ததும்பப் பாடித் தனது தமையனார் வரதுங்கராம பாண்டியரிடங் காட்டினார். சிவபக்தியிற் சிறந்த வரதுங்கராமர், “தம்பி!

பதிநூல் பாடாது பசுநூல் பாடி அறிய தமிழாகிய பாலினைக் கமரில் கவிழ்த்தனையே” என்று கூறி வருந்தினார். அது கேட்ட அதிவீரராமர் பின்னர் சிவ சம்பந்தமான கூர்மபுராணம் பாடி உய்வு பெற்றனர்.

ஆதலால் பிறவிப் பெருங் கடலைக் கடக்க விரும்புவோர் பசுநூல்களை ஓதாமல் பதிநூல்களை ஓதுதல் வேண்டும். ஒதி உணர்தல் வேண்டும். கந்தபுராணம் முதலிய அருள் நூல்கள் பதிநூல்களாகும். அதனை ஆய்ந்து, அதில் தோய்ந்து, வினைகள் ஓய்ந்து விலக, உய்வு பெறுவதே அறிவுடைமையாகும்.

இடர்படாதருள் வாழ்வே நீயே தரவேணும்:—

அங்ஙனம் இறைவனுடைய முதல் நூல்களை ஆராயும்போது அதன் நுண் பொருள்களை அறிவதில் இடர்ப்பாடு வரா வண்ணம் “முருகா! தேவரீர் திருவருளைத் தந்து அருள் புரிவேணும்” என்று வேண்டுகிறார்.

தாழ்வார் அயலுலாவிய சீலா:—

இறைவன் திருவடியையே தாழ்ந்து வணங்கும் அடியவர்கள் அருகில் முருகன் இருந்து அருள்புரிவான். பாம்பன் அடிகள் கால் முறிந்து, மருத்துவச் சாலையில் படுக்கையில் கிடந்தபோது, முருகப்பெருமான் ஒரு குழந்தை வடிவாக, அவர் அருகில் படுத்திருக்க, தலைமை மருத்துவராகிய ஆங்கிலேயர் கண்டு அதிசயப்பட்டார்.

“தொழுது வழிபடு மடியர் காவல்காரப் பெருமானே”

—(ஒரு பொழுது) திருப்புகழ்

நாளார் வனசமேல்வரு தேவா:—

நாளார்—புதுமை நிறைந்த, முருகப்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் அழகிய தாமரை மலர்மீது அழகே ஒரு வடிவாய் குழந்தை வடிவுடன் தோன்றி யருளினார்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல் நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடு நிமல மூர்த்தி

அறுமுக வருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே.

இது ஆன்மாக்களின் இதய கமலந்தோறும் அப்பரம்
பொருள் உறைகின்றான் என்ற உண்மையை
உணர்த்துகின்றது.

கருத்துரை

பழநியப்பா! மையல் கடலில் வீழாது உனது
அறநூல்களை ஒதி உய்ய அருள்புரிவாய்.

40

கொந்துத் தருகுழ் லிருளோ புயலோ
விந்தைத் தருநுதல் சிலையோ பிறையோ
கொஞ்சிப் பயில்மொழி அமுதோ கனியோ
விழிவேலோ

கொங்கைக் குடமிரு கரியோ கிரியோ
வஞ்சிக் கொடியிடை துடியோ பிடியோ
கொங்குற் றுயரல்கு லரவோ ரதமோ எனுமாதர்

திந்தித் திமதிமி திமிதா திமிதோ
தந்தித் திரிகிட கிடதா எனவே
சிந்திப் படிப்பில் நடமாடியபா விகள்பாலே

சிந்தைத் தயவுகள் புரிவே னுணையே
வந்தித் தருள்தரு மிருசே வடியே
சிந்தித் திடமிகு மறையாகியசீ ரருள்வாயே

வெந்திப் புடன்வரு மவுணை சனையே
துண்டித் திடுமொரு கதிர்வே லுடையாய்
வென்றிக் கொருமலை யெனவாழ்மலையே
தலவாழ்வே

விஞ்சைக் குடையவர் தொழவே வருவாய்
கஞ்சத் தயனுட னமரே சனுமே
விந்தைப் பணிவிடை புரிபோ தவர்மே
லருள்கூர்வாய்

தொந்திக் கணபதி மகிழ்சோ தரனே
செங்கட் கருமுகில் மருகா குகனே
சொந்தக் குறமகள் கணவாதி றல்சேர் கதிர்காமா

சொம்பிற் பலவள முதிர்சோ லைகள்குழ்
 இஞ்சித் திருமதில் புடைகு முருள்சேர்
 துங்கப் பழநியில் முருகா இமையோர் பெருமானே.

பதவுரை

வெந்திப்புடன்யரும்-உடைவாள் அம்பராத் தூணி முதலிய கட்டுக்களுடன் போருக்கு வந்த, அவுண ஈவனை-அகரர் தலைவனாகிய சூரபன்மனை, துண்டித்திடும்-பிளந்த, ஒரு கதிர்வேல் உடையாய்-ஒப்பற்ற ஒளி மிகுந்த வேற்படையை உடையவரே! வொன்றிக்கு ஒரு மலை என வாழ் மலையே-வெற்றிக்கு ஒரு மலை என்று புகழும்படி வாழ்கின்ற மலையே! தவ வாழ்வே-தவஞ் செய்வோர்க்கு வாழ்வாக விளங்குபவரே! விஞ்சைக்கு உடையவர் தொழுவே வருவாய்-ஞான வித்தைக்கு உடையவர்கள் பணிய வந்து அருள் புரிபவரே! கஞ்சத்து அயனுடன்-தாமரை மலர் மீது உறையும் பிரமதேவரும், அமர ஈசனும்-தேவேந்திரனும், விந்தை பணிவிடை புரிபோது அவர் மேல் அருள் கூர்வாய்-அழகிய திருத்தொண்டுகள் செய்யும்போது அவர் மீது அருள் மிகுதியாகச் செய்பவரே! தொந்திக்கணபதி மகிழ் சோதரனே-பெரிய வயிற்றைவுடைய கணேசப் பெருமான்: மகிழ்கின்ற துணைவரே! செங்கண் கருமுகில் மருகா-சிவந்த கண்களையுடைய நிலமேக வண்ணராம் திருமாலின் திருமருகரே! குகனே-உயிர்களின் இதய குகையில் இருப்பவரே! சொந்தக் குறமகள் கணவர்-சொந்தமாகிய வள்ளிபிராட்டியின் கணவரே! திறல்சேர் கதிர்காமா-அருள் வலிமையுடைய கதிர்காமத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! சொம்பில் பலவளம் முதிர்-அழகு வாய்ந்த பல வளமைகள் நிறைந்த; சோலைகள் குழ்-சோலைகள் குழந்ததும், இஞ்சி திருமதிள் புடைகுழ்-கோட்டையும் திருமதில்களும் அருகில் சுற்றியிருப்பதும், அருள் சேர் துங்க-அருள் சேர்ந்ததும் பரிசுத்தமானதும் ஆகிய, பழநியில் முருகா-பழநிப்பதியில் வீற்றிருக்கும் முருகக் கடவுளே! இமையோர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமை மிகுந்தவரே! கொந்து தருகுழல் இருளோ புயலோ-பூங்கொத்துகள் உள்ள கூந்தல் இருளோ? மேகமோ? விந்தை தருநுதுல் சிலையோ பிறையோ-விசித்திரமான நெற்றி வில்லோ? பிறைச் சந்திரனோ? கொஞ்சிப் பயில் மொழி அமுதோ கணியோ-கொஞ்சிப் பேசுகின்ற சொற்கள் அமுதமோ? பழமோ? விழிவேலோ-கண்கள் வேலாயுதமோ? கொங்கைக் குடம் இரு கரியோ கிரியோ-தனங்களாகிய குடங்கள் இரு யானைகளோ? மலையோ-வஞ்சிக் கொடி இடை துடியோ பிடியோ-வஞ்சிக்கொடி போன்ற இடை உடுக்கையோ! ஒரு பிடியில் அடங்குவதோ? கொங்கு, உற்று உயர் அல்குல் அரவோ ரதமோ-வாசனை கொண்டு உயர்ந்துள்ள அல்குல் பாம்பின் படமோ தேரோ? எனும் மாதர்-என்று உவமை கூறிப் புகழப்படுகின்ற பொதுமாதர்கள், திந்தித் திமி திமிதிமிதா திமிதோ தந்தித் திரிகிட கிடதா எனவே-திந்தித் திமிதிமி என்பனவாதி ஒலியுடன், சிந்து இப்படி பயில நடம் ஆடிய-சிந்து எனப்படும் இசைப்பாடல்களை இவ்வண்ணம் பயின்று

அதற்கேற்ப நடனம் புரிகின்ற, பாவிகள் பால்-பாவியராம் பொதுமாதரிடத்தே, சிந்தை தயவுகள் புரிவேன்-மனம் அன்பு கூர்ந்த செயல்களைச் செய்பவனாகிய அடியேன், உணையே வந்தித்து-தேவரீரையே வணங்கி, அருள் தரும் இரு சேவடியே சிந்தித்திட-திருவருளைப் பாலிக்கும் இரு சிவந்த திருவடிகளைத் தியானிக்குமாறு, மிகு மறையாகிய சீர் அருள்வாயே-மிகுந்த இரகசியமாகிய உபதேசப் பொருளை அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

போருக்குரிய கட்டுக்களுடன் வந்த சூரபன்மனைப் பிளந்த ஒப்பற்ற ஒளியுடைய வேலாயுதரே! வெற்றிக்கு ஒருமலை போல் விளங்கும் கருணைமலையே! தவமுனிவர்க்கு வாழ்வு தருபவரே! வித்தையில் வல்லவர் தொழ வருபவரே! தாமரையில் வாழும் பிரமதேவரும் இந்திரனும் அழகிய பணிவிடைகள் புரிகின்றபோது அவர்கட்கு அருள் மிகுதியாகச் செய்பவரே! பெரு வயிறுடைய விநாயகர் மகிழ்கின்ற சகோதரரே! சிவந்த கண்களையுடைய நீல மேக வண்ணருடைய மருகரே! உயிர்களுடைய இதய குகையில் இருப்பவரே! சொந்தமாகிய வள்ளியம்மையின் கணவரே! அருள் வலிமை மிக்க கதிர்க்காங்கடவுளே! அழகிய பலவளம் பொருந்திய சோலைகளும், கோட்டை மதில்களும் சூழ்ந்த, திருவருள் நிறைந்த புனிதமான பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானே! தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! பூங்கொத்துக்களுடன் கூடிய கூந்தல் இருளோ, மேகமோ? அதிசயமான நெற்றி வில்லோ, பிறைமதியோ? கொஞ்சிப் பேசும் மொழி அமுதமோ, பழமோ? கண் வேலாயுதமோ? குடம் போன்ற தனம் யானையோ, மலையோ? வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடை உடுக்கையோ, ஒருபிடிதானோ? வாசனையுடன் உயர்ந்த அல்குல் பாம்பின் படமோ, தேரோ? என்று கூறிப் புகழ்ப்பெறுகின்ற பொதுமாதர்கள், திந்தித் திமிதிமி திமிதா திமிதோ தந்தித் திரிகிட கிடதா என்ற தாள ஒலியுடன் சிந்து என்ற இசைப்பாடல்களைப் பயின்று அதற்கு ஏற்றவாறு நடனமாடும் பாவியராம் வேசையரிடத்தில், மனம் அன்பு கூர்ந்த செயல்களைச்

செய்கின்ற அடியேன் தேவரீரை வணங்கி, அருள் புரிகின்ற சிவந்த இருபாத கமலங்களைத் தியானித்து உய்யுமாறு மிகுந்த இரகசியமான உபதேசத்தை அருள் புரிவீராக!

விரிவுரை

இந்தத் திருப்புகழிலும் முதல் இரண்டு அடிகள் மகளிரது அவயவ நலங்களை அவாவினோர் உள்ளத்தில் எழும் உவகையால் கூறும் உவமை நயங்களைச் சுவாமிகள் கூறுகின்றனர், “கரியோ கிரியோ” “துடியோ பிடியோ” என்ற சொற்றொடர்கள் மிக்க அழகாக அமைந்திருப்பதைக் காண்க.

பிடியோ என்பது ஒரு பிடியில் அடங்குவது என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. “ஒரு பிடி நுகப்பினானை” என்று சிந்தாமணியில் வருமாறு காண்க. மூன்றாவது அடியில் அம்மகளிருடைய நடனமாடுந் திறமையைக் கூறுகின்றார்.

சிந்திப் படி பயில்:—

சிந்து இப்படி பயில் என பதப்பிரிவு செய்து கொள்க. சிந்து என்ற வகைப்பாடல்களில் நொண்டிச் சிந்து, காவடிச் சிந்து, வழிநடைச் சிந்து என்று பல வகைகள் உண்டு.

நடமாடிய பானிகள் பாலே:—

இசையும் இசைக்கூத்தும் மனிதனுக்கு கஞ்சா, அபினியைப் போல் போதையை - மயக்கத்தை உண்டாக்குவன. இவற்றை நம் ஆன்றோர்கள் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து மகிழ்ந்தார்கள். ஆனால் பலர் இவற்றை வெறும் இன்பத்துக்கு என எண்ணி மையல்பட்டு அழிவர்; மாதவியின் ஆடலில் மயங்கிய கோவலன், அவள் மீது காதலுற்றுக் கண்ணகியைக் கைவிட்டு, ஆடம்பர வாழ்வில் வாழ்ந்து வறுமையாம் சிறுமைப் பட்டு, வாழ்வு அவலமுற்றதை உன்னி உணர்க.

இசைக்கலை, நாடகக்கலை இவை எல்லாம் தெய்வ சம்பந்தம் அடையாதபோது மணம் பெறுவதில்லை.

மிகுமறையாகிய சீர்:—

குருநாதன் கூறும் உபதேச மொழி பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கே கூறும் தன்மையுடையது. பெண் மணிகள் அணிகலன்கள் அனைத்தும் பிறர் காண வெளிப்படையாக இருக்கும். அத்தனை நகைகளுக்கும் ஆதாரம் திருமாங்கல்யம். அது இருந்தால்தான் எல்லா அணிகலன்களும் அணிய முடியும். ஆதலால் அணிகளுக்கெல்லாம் மூலாதாரமாகத் திகழ்வது திருமாங்கல்யம். ஆனால் அது பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆடைக்குள் மறைந்திருக்கும். உயர்ந்த பொருள்கள் மறைமுகமாகத் தான் இருக்கும். உயிர் உடம்புக்குள் மறைந்திருக்கின்றது. காது முக்கு சிகை இவை வெளிப்படையாக இருக்கின்றன. உயிர் இல்லாத போது காதும் முக்கும் இருந்து என்ன பயன்? அதுபோல் உயர்ந்த பொருளாகிய உபதேசப் பொருள் மிக்க இரகசியமானது. செவியில் ஆசிரியர் சிறந்த நேரத்தில் மெல்லக் கூறும் திறமுடையது.

வெந்திப்புடன்:—

பெந்திப்பு என்பது வெந்திப்பு எனத் திரிந்தது. பகரம் வகரமாகத் திரிவது இயல்பு. பண்டி வண்டி என வருவதையும் காண்க. சூரபன்மன் அம்பறாத் தூணி, கவசம் முதலியவற்றை உடம்பில் கட்டிக் கொண்டு போருக்கு வந்தான்.

விஞ்சைக்குடையவர்:—

வித்தைகளில் வல்லவர்க்கு இறைவன் அருள்வான்.

அங்கானி வேதாஸ்சத்வாரோ மீமாம்ஸாந்யாய விஸ்தர:
புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரம்ச வித்யாஹ்யேதா: சதுர்தச

வேதம் 4. அங்கம் 6. உபாங்கம் 4. ஆக வித்தை பதினான்கு.

வேதம்:—ருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆக நான்கு.

அங்கம்—சிகை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் ஆக ஆறு.

உபாங்கம்:— மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தரும சாஸ்திரம் ஆக நான்கு. இந்தப் பதினான்கும் வித்தை யெனப்படும். “வித்தை விரும்பு” என்று ஓளவையார் கூறுவது இதனைத்தான். இதில் வல்லவர்கள் வித்யாதரர். இவர்கள் பதினெண் கணங்களுள் ஒருவர்.

தொந்திக் கணபதி:—

விநாயகருடைய பெருவயிறு, அகில உலகங்களும் அவருடைய திருவுதரத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன என்ற குறிப்பை உணர்த்துகின்றது.

கருவுற்ற பெண்ணின் வயிறு கனத்திருப்பது அழகு செய்யும். அது தாய்மையைக் குறிக்கும். ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகும் பெண்மணியின் வயிறு கனத்திருப்பதுபோல், அகில வுலகங்களுக்கும் அன்னையான கணபதி பெருவயிறுடையராகக் காட்சி தருகின்றார்.

சொந்தக் குறமகள்:—

தாய்மாமன் மகள் என்பதைக் குறிக்கச் சொந்தம் என்று கூறினார்.

கருத்துரை

பழநியாண்டவனே; திருவடித் தியானத்தைத் தந்தருள்வாய்.

41

ஆல காலமெ னக்கொலை முற்றிய	
வேல தாமென மிக்கவி ழிக்கடை	
யாலு மோகம்வி ளைத்துவி தத்துட னிளைஞோரை	
ஆர வாணமெ யிட்டும றித்துவி	
கார மோகமெ முப்பிய தற்குற	
வான பேரைய கப்படு வித்ததி	விதமாகச்
சால மாலைய னித்தவர் கைப்பொருள்	
மாள வேசிலு கிட்டும ருட்டியெ	
சாதி பேதம றத்தழு வித்திரி	மடமாதர்

தாக போகமொ ழித்து உனக்கடி
 யானென் வேள்விமு கத்தவ முற்றிரு
 தானை நாளும்வ முத்திநி னைத்திட அருள்வாயே
 வால மாமதி மத்தமெ ருக்கறு
 காறு பூளைத ரித்தச டைத்திரு
 வால வாயன ளித்தரு ளற்புத முருகோனே
 மாய மானொட ரக்கரை வெற்றிகொள்
 வாலி மார்புதொ ளைத்திட விற்கொடு
 வாளி யேவிய மற்புய னச்சதன் மருகோனே
 நாலு வேதந விற்றுமு றைப்பயில்
 வீணை நாதனு ரைத்தவ னத்திடை
 நாடி யோடிகு றத்தித னைக்கொடு வருவோனே
 நாளி கேரம்வ ருக்கைப முத்துதிர்
 சோலை சூழ்பழ நிப்பதி யிற்றிரு
 ஞான பூரண சத்தித ரித்தருள் பெருமானே.

பதவுரை

வால மா மதி-சிறந்த இளந் திங்களையும், மத்தம்-ஊமத்த
 மலரையும், எருக்கு-எருக்கம் பூவையும், அறுகு-அறுகம்புல்லையும்,
 ஆறு-கங்கா நதியையும், பூளை-பூளைப் பூவையும், தரித்த
 சடை-சடைமுடி மீது தரித்த, திரு ஆலவாயன்-மதுரையம்பதி நாதராம்
 சிவபிரான், அளித்து அருள் அற்புத-பெற்றருளிய அற்புதம் நிறைந்த.
 முருகோனே-முருகக் கடவுளே! மாய மானொடு-மார்சனாகிய
 மாயமானையும், அரக்கரை வெற்றி கொள்-அரக்கர்களையும்
 வென்றவரும், வாலி மார்பு தொளைத்திட-வாலியின் மார்பைத்
 துளைக்கும் வண்ணம், வில்கொடு வாளி ஏவிய மல்புயன்-வில்லைக்
 கொண்டு அம்பை விடுத்தவரும் மற்போருக்குரிய வலிய தோளை
 யுடையவரும் ஆகிய, அச்சதன்-திருமாலின், மருகோனே-திருமருகரே!
 நாலு வேதம் நவிற்று முறை பயில்-நான்கு வேதங்களையும் முறையுடன்
 பயின்று நவில்கின்ற, வீணைநாதன்-வீணை ஏந்திய நாரத முனிவர்,
 உரைத்த வனத்திடை-கூறிய கானகத்தில், நாடி ஓடி குறத்திதனை கொடு
 வருவோனே-எங்கே என்று நாடி விரைந்து சென்று வள்ளி பிராட்டியைக்
 கொண்டு வந்தவரே! நாளிகேரம்-தென்னையும், வருக்கை-பலாவும்,
 பழுத்து உதிர் சோலை சூழ்-நன்கு பழுத்த பழங்கள் உதிர்கின்ற
 சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள, பழநிப்பதியில்-பழநியம்பதியிலே, திரு ஞான
 பூரண சத்தி தரித்து அருள்-சிறந்த ஞானத்தின் நிறைவாகிய வேலைத்
 தரித்து அருள் புரிகின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே!
 ஆலகாலம் என-ஆலகால நஞ்சு எனவும், கொலை முற்றிய வேல் அது
 என-கொலைத் தொழில் முதிர்ந்த வேற்படை என்னவும், மிக்க வழி

கடையாலும்-மிகுந்த கடைக்கண்ணாலும், மோகம் விளைத்து-மோகத்தை யுண்டாக்கி, இதத்து உடன்-இனிமையாக, இளைஞோரை-இளைஞர்களை, ஆர ஆணை மெய் இட்டு-நிரம்ப ஆணைகளை உண்மை போல் உரைத்து, மறித்து-அவர்களை எங்கும் போகவிடாமல் தடுத்து, விகார மோகம் எழுப்பி-மாறுபடுகின்ற ஆசையை அதிகப்படுத்தி, அதற்கு உறவு ஆன பேரை அகப்படுவித்து-அதற்கு வசப்பட்டவர்களைக் கைவசஞ் செய்து, அதிவிதமாக-அநேக விதங்களாக, சால மாலை அளித்து-மிகுந்த மயக்கந் தந்து, அவர் கைப்பொருள் மாளவே-அவர்களுடைய கையிலுள்ள பணம் வற்றிப்போகுமாறு, சிலுக்கு இட்டு மருட்டி-சிறு சண்டையிட்டு மருட்டியும், சாதி பேதம் அற தழுவி திரி மடமாதர்-சாதி வேற்றுமை யின்றித் தழுவித் திரிகின்ற பேதைமையுடைய பொது மாதர்களது, தாக போகம் ஒழித்து-விடாயுள்ள அநுபவத்தை ஒழித்து, உனக்கு அடியான் என்-தேவர்களுக்கு அடியவன் என்ன, வேள்வி முக தவம் உற்று-ஆராதனையுடன் கூடிய தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, இருதானை நாளும் வழுத்தி நினைத்திட அருள்வாயே-உமது இரு திருவடிகளைப் புகழ்ந்து நினைக்கும் வண்ணம் அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

இளமையான சிறந்த பிறைமதியையும் ஊமத்த மலரையும் எருக்கம்பூவையும் அறுகம்புல்லையும் கங்கா நதியையும் பூளைப்பூவையும் சடையில் தரித்த மதுரை நாயகனாம் சொக்கநாதன் பெற்றருளிய அற்புதமான முருகக் கடவுளே! மாரீசனாகிய மாயமானையும், அரக்கர்களையும் வெற்றிகொண்டு, வாலியின் மார்பைத் துளைக்குமாறு வில்லில் கணையை ஏவிய மற்போருக்கு ஏற்ற புயங்களையுடைய திருமாலின் திருமருகரே! நான்கு வேதங்களையும் முறையுடன் பயின்று கூறுகின்ற யாழ் முனிவராகிய நாரதர் கூறிய வள்ளிமலைக் கானகத்தில், விரும்பி விரைந்து சென்று வள்ளியம்மையாரைக் கொண்டு வந்தவரே! தென்னை, பலா முதலிய மரங்கள் பழுத்து உதிர்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த பழநியம்பதியில் உயர்ந்த ஞானத்தின் பூரணமாகிய வடிவேலை ஏந்தி நிற்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! ஆலகாலவிடம் எனவும், கொலைத் தொழிலில் முதிர்ந்த வேலாயுதம் என்னவும், மிகுந்த கடைக்கண்ணால் மோகத்தை யுண்டாக்கி, இனிமையாக இளைஞர்களை நிரம்பவும் ஆணைகள் உண்மைபோல் இட்டு அவர்களைப் போக

விடாமல் தடுத்து, வேற்றுமையான ஆசையை அதிகரிக்கச் செய்து, அதற்கு உட்பட்டவரைத் தமது கைவசஞ் செய்து, பல விதமாக நிரம்பவும் மயக்கத்தைத் தந்து அவர்களுடைய கைப்பொருள் வற்றுமாறு சினுங்கி மருளச் செய்து, குலவேற்றுமை யில்லாமல் எவரையும் தழுவித்திரிகின்ற அறிவில்லாத விலை மகளிரது விடாயுடன் கூடிய அநுபோகத்தை ஒழித்து, தேவரீருக்கு அடியவன் என்ன, ஆராதனையுடன் கூடிய தவவொழுக்கத்தை யடைந்து, இருபாதாரவிந்தங்களைப் புகழ்ந்து நினைந்து உய்ய அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

ஆலகாலமென...விழிக்கடையாலும் மோகம் விளைத்து:—

பொது மகளிருடைய கடைக்கண்கள் மிகவும் கூர்மையானவை; கொல்லுந் தன்மையுடையவை. அதனால் அக்கண்களை நஞ்சு என்றும் வேல் என்றும் கூறுவர்.

“படையம படையென அந்திக் குங்கட் கடையாலே”

—(பரிமளகளப) திருப்புகழ்

குழலாலும் நடை உடையாலும் மோகம் விளைவிப்பர். அதனால் கடைக் கண்ணாலும் விளை விப்பர் என்று கூறுகின்றார். (எச்சஉம்மை.)

இளைஞோரை ஆரவாண மெயிட்டு:—

தெருவில் போகும் இளைஞர்களை, ‘நீர் போகக் கூடாது, என்மேல் ஆணை; சுவாமிமீது ஆணை’ யென்று கூறி அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி சாகசம் புரிவர். அவர்களுடைய பொருள்களையும் தந்திரமாகப் பறிப்பர். இன்னார் இனியர் என்று பாராமல் எவரேயாயினும், காச தந்தவரைக் கூடி மகிழ்வர்.

வேள்வி முகத்தவ முற்று:—

வேள்வி—ஆராதனை, இறைவனை ஆராதனை யுடன் கூடிய தவவொழுக்கத்தில் நின்று வழிபடுதல் வேண்டும்.

நாலுவேத நவிறு முறைப்பயில வீணை நாதன்:—

வீணை நாதன்—நாரத முனிவர். இவர் தேவரிஷி. கீதையில் கிருஷ்ணர் “நான் ரிஷிகளில் நாரதராக இருக்கின்றேன்” என்கின்றார். வேதாகமங்களிலும் இசை நூலிலும் மிக வல்லவர் நாரதமுனிவர்.

வேல்-ஞானம். பரிபூரண ஞானமே வேல்.

கருத்துரை

பழநி வேல் முருகா! உனது திருவடியை நினைக்க அருள் புரிவாய்.

42

ஒடி யோடி யழைத்துவ ரச்சில
சேடி மார்கள் பசப்ப அதற்குமு
னோதி கோதி முடித்தவி லைச்சுரு ளதுகோதி
நீடு வாச நிறைத்த அகிற்புழு
கோட மீது திமிர்த்தத னத்தினில்
நேச மாகி யணைத்தசி றுக்கிக ளுறவாமோ
நாடி வாயும் வயற்றலை யிற்புன
லோடை மீதி னிலத்ததி வட்கையி
னாத கீத மலர்த்துளி பெற்றளி யிசைபாடுங்
கோடு லாவிய முத்துநி ரைத்தவை
காவர் நாடத னிற்பழ நிப்பதி
கோதி லாதகு றத்திய ணைத்தருள் பெருமாளே.

பதவுரை

நாடி வாயும் வயல் தலையில்—தேடி வாய்த்த வயலிடத்தும், புனல் ஓடைமீதில்—நீரோடைமீதும், நிலத்த திவட்கையில்—நிலத்தில் திளைத்து இன்புறத் தக்க இடத்தும், அளி-வண்டுகள், நாத கீத—நாத கீதஞ் செய்து, மலர் துளி பெற்று—மலரில் உள்ள தேனையுண்டு, இசைபாடும்—இனிது ஒலிக்கும், கோடு உலாவிய—சங்குகள் அசைந்தும், முத்து நிறைத்த—முத்துக்கள் வரிசையாகவுள்ளதுமாகிய, வைகாவர் நாடு அதனில்—வைகாவர் நாட்டினில், பழநி பதியில்—பழநியம்பதியில், கோதிலாத குறத்தி அணைத்து அருள்—குற்றமில்லாத வள்ளி பிராட்டியைத் தழுவியருள் புரிகின்ற, பெருமாளே—பெருமையிற் சிறந்தவரே! ஒடி ஒடி அழைத்துவர—ஒடி ஒடி இளைஞர்களை அழைத்து

வரவும், சில சேடிமார்கள் பசப்ப-சில பாங்கிமார்கள் பசப்பு வார்த்தைகள் கூறி ஏமாற்றவும், அதற்கு முன் ஒதி கோதி முடித்து-அதற்கு முன் தலை மயிரைச் சிக்கெடுத்து முடித்தும், அ இலை சுருள் அது கோதி-அந்த வெற்றிலைச் சுருளை ஒழுங்குபடுத்தியும், நீடுவாசம் நிறைத்த அகில்-மிகுந்த வாசனை நிறைத்து சேர்க்கப்பட்ட அகில், புழு கு ஓட மீது நிமிர்ந்த-புனுகு சட்டம் முதலிய வாசனைகள் மிகுதியாகப் பூசப்பட்ட, தனத்தினில் நேசம் ஆகி-தனங்களில் ஆசை வைத்து, அணைத்த சிறுக்கிகள் உறவு ஆமோ-தழுவிக்கொள்ளும் பொது மகளிரது உறவு ஆகுமோ?

பொழிப்புரை

வளமை அதுவே தேடி வந்து அமைந்த வயலிலும், நீரோடைகளிலும் இன்புறத் தக்க நிலப்பரப்பிலும், வண்டுகள் மலர்களில் உள்ள தேனையுண்டு, நாதகீதஞ் செய்து இசை பாடவும், சங்குகள் உலாவவும், வரிசையாக முத்துக்கள் விளங்கவும், திகழும் வைகாசுர் நாட்டினில் பழநித் தலத்தில், குற்றமில்லாத வள்ளிப் பிராட்டியைத் தழுவி யருள்புரிகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! இளைஞர்களை ஓடியோடி அழைத்து வரவும், சில தோழிகள் பசப்புரை கூறவும், அதற்கு முன் கூந்தலை அழகாக முடிக்கவும், வெற்றிலைச் சுருளைத் திருத்தவும், நிறைந்த வாசனையுடைய அகில், புனுகு, முதலிய நறுமணம் பூசப்பட்ட கொங்கைகளில் ஆசைப்பட்டு தழுவப்பட்ட பொது மாதருடைய நட்பு கூடுமோ? (கூடாது.)

விரிவுரை

ஓடி ஓடி அழைத்துவர:—

விலைமகளிருடைய பரிசனங்கள் பொருளா சையால் அங்கும் இங்கும் தனம் படைத்தவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

சில சேடிமார்கள் பசப்ப:—

அங்குள்ள சில தோழிமார்கள் “அம்மா உங்களைக் காணவேண்டும் என்று வெகு நாட்களாக ஆவல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். உங்கள் பாதம் பட்டதால் எங்கள் வீடு புனிதமாயிற்று, தங்கள் கை பட்டால் பட்ட மரந்

துளிர்க்குமே? தாங்கள் 'அள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளல். உங்களைப் போன்ற ஒரு உத்தமர் உலகில் உண்டா? ஆ! ஆ! உங்கள் முகத்தில் என்ன களை? அழகு ஒழுகும் உங்கள் திருமுகத்தைக் கண்டால் பசியாறுமே! இதுமுதல் எங்கட்கு நல்லகாலம்'' என்றெல்லாம் பசப்பு மொழிகளைக் கூறுவர்.

ஓதி கோதி முடித்து:—

ஓதி—பெண் மயிர்; பொதுமகளிர் தங்கள் கூந்தலை அடிக்கடி கோதி ஒழுங்கு செய்து, அலைவீசுவது போல் சுருட்டிச் சுருட்டி வைத்துப் பின்னி அழகு செய்வர்.

இலைச் சுருளது கோதி:—

இலைச் சுருள்—வெற்றிலைச்சுருள். வெற்றிலையில் பல வாசனைகள் கலந்தும் தம்மீது மீளாத ஆசை வைக்கும் மருந்துகளைத் தடவியும் தருவர்.

நாடி வாயும் வயற்றலை:—

வயல்களில் வளமை அதுவே நாடி வந்து அணைந்தது என்கிறார்.

அளி இசைபாடும்:—

வண்டுகள் இசைபாடுகின்றன. அடியார்கள் முருகனுடைய திருவடிக் கமலங்களில் உள்ள பேரின்பத் தேனைப் பருகி இறைவனுடைய புகழை இனிது பாடுவார்கள் என்பது குறிப்பு.

கருத்துரை

பழநியப்பா, மாதர் மயக்கமற அருள்புரிவாய்.

43

சகடத்திற் குழையிட் டெற்றிக்
குழலுக்குச் சரம்வைத் தெற்றிப்
புளகித்துக் குவளைக் கட்பொற்
கணையொத்திட் டுழலச் சுத்தித்
தரளப்பற் பவளத் தொட்டக்
களபப்பொட் டதலிட் டத்திக்

குடவான

தனதுத்திப் படிசம் பொற்பிட்

டசையப்பெட் பசளைத் துப்புக்
கொடியொத்திட் டிடையிற் பட்டைத்
தகையிற்றொட் டுகளப் பச்சைச்
சரணத்துக்கியலச் சுற்றிச்

சுழலிட்டுக்கடனைப் பற்றிக்

கொளுமாதர்

சுகமுற்றுக் கவலைப் பட்டுப்

பொருள்கெட்டுக் கடைகெட் டுச்சொற்
குளறிட்டுத் தடிதொட் டெற்றிப்
பிணியுற்றுக் கசதிப் பட்டுச்
சுகதுக்கத் திடர்கெட் டுற்றுத்
தளர்பட்டுக் கிடைபட் டுப்பிக்

கிடைநாளில்

சுழலர்ச்சக் கிரியைச் சுற்றிட்

டிறுகக்கட் டுமிரைப் பற்றிக்
கொளுகப்பற் பலரைக் கட்டிக்
கரம்வைத்துத் தலையிற் குத்திச்
சடுகட்டைச் சுடலைக் கட்டைக்

கிரையிட்டுப் பொடிபட் டுட்கிச்

சடமாமோ

திசுடத்திக் குசுடட் டுட்டுட்

டமட்டட் டமட்ட் டிக்குட்
டிமிடிட்டி டிமிடிட் டிக்குத்
தொகுதொக்குத் தொகுதத் தொக்குச்
செகணக்கச் செகணச் செக்குத்
தகுடத்தத் தகுடத் தட்டுட்

டிடிபேரி

திமிலைக்கைத் துடிதட் டெக்கைப்

பகடிட்டுப் பறையொத் தக்கட்
டிகையெட்டுக் கடல்வற் றித்தித்
தரவுக்கக் கிரியெட் டுத்தைத்
தியருக்குச் சிரமிற் றுட்கச்

சுரர்பொற்புச் சொரியக் கைதொட்

டிடும்வேலா

பகலைப்பற் சொரியத் தக்கற்

பதிபுக்கட் டுழலிட் டுத்திட்
புரமட்கிக் கழைவிற் புட்பச்

சரணைச்சட் டயனைக் கொத்திப்

பவுரிக்கொட் பரமர்க் குச்சற்

குருவொத்துப் பொருளைக் கற்பித்தருள்வோனே

பவளபொற் கிரிதுத் திப்பொற்
 றனகொச்சைக் கிளிசொற் பற்றிப்
 பரிவுற்றஎக் கமலப் புட்பத்
 திதழ்பற்றிப் புணர்சித் ரப்பொற்
 படிகத்துப் பவளப் பச்சைப்
 பதமுத்துப் பழிநிச் சொக்கப்
 பெருமானே.

பதவுரை

திருடத்திக் குகுட் டுட்டுட் டமட்டட் டமட்ட டிக்குட்
 டிமிட்டிட்டிமிட்டிக்குத் தொகு தொக்குத்தொகுதத் தொக்குச்
 செகணக்கச் செகணச் செக்குத் தகுடத்தத் தகுடத் தட்டுட்டு
 இடிபேரி-திருடத்தித்..... தட்டுட்டு என்று ஒலித்து இடிபோல் முழங்கும்
 பேரி வாத்தியமும், திமிலை-திமிலை என்ற பறையும், கைதுடி-சிறிய
 உடுக்கையும், தட்டு எக்கை பகடு இட்டு பறை ஒத்த-தட்டி எழுகின்ற
 ஒலிவன்மைகொண்ட பறையும் ஆகிய இவை முழங்க, கண்திகை எட்டு
 கடல் வற்றி-இடம் அகன்ற எட்டு திசைகளிலும் உள்ள சமுத்திரமானது
 வற்றிப் போகுமாயும், தி தர-தீயைத் தரவும், கிரி எட்டு உக்க-எட்டு
 மலைகளும் நிலைகுலையவும், தைத்தியருக்குச் சிரம் இற்று
 உட்க-அசுரர்கள் தலை அற்று ஒழியவும், சுரர் பொன்பு சொரிய-தேவர்கள்
 பொன் மலர்களை பொழியவும், கை தொட்டிடும் வேலா-
 திருக்கரத்திலிருந்து தொடுத்த வேலாயுதரே! பகலை பல்
 சொரிய-சூரியனுடைய பற்களைத் தகர்த்தும், தக்கன் பதி
 புக்கு-தக்கனுடைய நகரில் சென்று, அட்டு இழல் இட்டு-அவனைக்
 கொன்று அவன் தலையை நெருப்பில் இட்டும், திண்புரம் மட்கி-வலிய
 திரிபுரத்தை எரித்தும், கழைவில் புட்பரசனை சுட்டு-சுரும்பும் வில்லும்
 மலர்க்கணையும் உடைய மன்மதனைச் சுட்டு எரித்தும், அயனைக்
 கொத்தி-பிரமனது தலையை யரித்தும், பரிவுகொள்-திருநடனம் புரிகின்ற,
 பரமர்க்கு-பெரிய பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கு, சற்குரு
 ஒத்து-உத்தமமான குருநாதராக நின்று, பொருளை கற்பித்து
 அருள்வோனே-பிரணவப் பொருளை உபதேசித்து அருளியவரே! பவள
 பொன்கிரி-பவளமலைபோலும் பொன் மலை போலும், துத்தி-தேமலுடன்
 கூடிய, பொன் தன-அழகிய கொங்கைகளையும், கொச்சை கிளிசொல்
 பற்றி-திருந்தாத கிளி போன்ற மொழியையும் உடைய வள்ளி பிராட்டியை
 விரும்பி, பரிவு உற்று-அப்பிராட்டி மீது அன்பு வைத்து, கமல புட்பத்து
 இதழ்பற்றி-தாமரை மலர்போன்ற இதழ்முதைப் பற்றியுண்டு, புணர்
 சித்ர-கலந்து மகிழ்ந்த அழகரே! பொன் படிகத்து பவள பச்சை பத
 முத்து-பொன்னும் பளிங்கும் பவளமும் மரகதமும் இனிய முத்தும் உடைய
 பழி சொக்க பெருமானே-பழிநிமலை மீது எழுந்தருளியுள்ள தூய
 பெருமையிற் சிறந்தவரே! சகடத்தில் குழைவு இட்டு-சக்கரம் போன்ற
 வட்டவடிவுள்ள தோட்டினை, எற்றி-கண்டோர் மனத்தைத் தாக்கியும்,
 குழலுக்கு சரம் வைத்து எற்றி-கூந்தலில் பூமாலை வைத்துத் தாக்கியும்,

புலகித்து-புளகாங்கிதங் கொண்டு, குவளை கண்-குவளை மலர் போன்ற கண்கள், பொன் கண்ண ஒத்து உழல்-அழகிய அம்புக்கு நிகராசிச் சுழல், சுத்தி தரள பல் பவளத்து ஒட்ட-மாசில்லாத முத்து போல் பற்கள் பவளம் போன்ற இதழுக்கு அருகில் விளங்க, களப அப்பு ஒட்டுதல் இட்ட அத்தி குவடு ஆன - சந்தனக் கலவை அப்பி ஒட்டுதலுற்ற யானையையும் மலையையும் சமானமென்று கூறுகின்ற, தனதுத்தி-தனங்களானது தேமலுடன், படிக பொற்பு இட்டு அசைய-படிகத்தின் அழகைப் பூண்டு அசைய, பெள் பசளை துப்பு கொடி ஒத்திட்டு இடையில்-விரும்பத்தக்க பசளைக் கொடியையும், பவளக் கொடியையும், நிகர்க்கும் இடுப்பில், பட்டை தகையில் தொட்டு-பட்டாடையைத் தக்கபடி தொடும்படி, உகள பச்சை சரணத்துக்கு இயல் சுற்றி சுழல் இட்டு-இருபசிய பாதம்வரை தொங்குமாறு பொருந்தச் சுற்றி வளைய உடுத்து, கடனைப் பற்றிக் கொள்ளும் மாதர்-தாங்கள் பெறக்கூடிய பொருளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் பொதுமகளிரின், சுகம் உற்று-சுகத்தை யடைந்து, கவலைப்பட்டு-பின்னர் கவலைப்பட்டு, பொருள் கெட்டு-கையிலிருந்த பொருள் யாவும் அழிந்துபோக, கடைகெட்டு-முடிவுவரை கெட்டு, சொல் குளறிட்டு-சொற்கள் குழறிப்போய், தடி தொட்டு எற்றி-ஊன்றுகோல் பிடித்து தடுமாறி நடந்து, பிணி உற்று-நோயுற்று, கசதிபட்டு-துன்பப்பட்டு, சுகதுக்க திடர் கெட்டு உற்று-சுக துக்கங்களாகிய மேடு பள்ளங்களை யடைந்து துன்புற்று, தளர் பட்டு-தளர்ச்சியடைந்து, கிடை பட்டு உப்பி-படுக்கையில் கிடந்து உடல் வீங்கி, கிடைநாளில்-கிடக்கும் நாளில், சுழலர்-சுழன்று வரும் காலதூதர்கள், சக்கிரியால் சுற்றிட்டு-பாம்பு போன்ற பாசக் கயிற்றால் சுற்றிப் பிடித்து, இறுகக் கட்டி-என் உயிரை அழுத்திக் கட்டி, உயிரைப் பற்றி கொளுக-உயிரைக் கொண்டுபோய் பொழுது, உபற்பலர்-உறவினர் பலரும் வந்து, கட்டி-கைகளால் என் உடலைக் கட்டித் தழுவியும், கரம் வைத்து தலையில் குத்தி-கைகளால் தலையில் அடித்துக்கொண்டும்,. சுடுகட்டை-சுடுதற்குரிய என் உடம்பாகிய கட்டையை, கடலை கட்டைக்கு இரை இட்டு-மயானத்தில் உள்ள கட்டைகளுக்கு இரையாக ஆக்கி, பொடிபட்டு உட்கு-சாம்பலாகி ஒழியும், இச்சடம் ஆமோ-இந்த உடல் விரும்பத் தக்கது ஆகுமோ?

பொழிப்புரை

திசுடத்திக் குகுடட்டுட்டுட் டமடட்டட்டமட்டடிக் குட் டிமிடிட்டிட் டிமிடிட் டிக்குத் தொகு தொக்குத் தொகுதத் தொக்குச் செகணக்கச் செகணச் செக்குத் தகுடத்தத் தகுடத் தட்டுட்டு என்று இடிபோல் முழங்கும் பேரிவாத்தியமும், திமிலை, சிறிய உடுக்கை தட்டுகின்ற பறை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும், இடம் அகன்ற எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள கடல்கள் வற்றி நெருப்பைத் தரவும், எட்டு குலமலைகள் நிலைகுலையவும், அசுரர்களுடைய தலைகள் முறிந்து மாளவும், அமரர்கள்

கற்பக மலர் மழை பொழியவும், திருக்கரத்தில் உள்ள வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! தக்கனது தலைநகரில் சென்று சூரியனுடைய பற்களை உதிர்த்தும், தக்கனைக் கொன்று தலையை நெருப்பில் இட்டும், வலிமையுடைய முப்புரத்தை எரித்தும், கரும்பு வில்லையும் மலர்க்கணைகளையும் உடைய மன்மதனைச் சுட்டு எரித்தும் பிரமனது தலையைக் கிள்ளியும் நடனம் புரிந்த பரமசிவனுக்கு, சற்குருவாய் அமர்ந்து பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தருளியவரே! பவள மலை போலவும், பொன்மலை போலவும் உயர்ந்து தேமலுடன் கூடியுள்ள அழகிய தனங்களை உடையவளும் கிரியன்ன கொச்சை மொழியை யுடையவளும் ஆகிய வள்ளியம்மையின் மீது அன்பு வைத்து, தாமரை மலர் போன்ற இதழைப் பற்றிக் கலந்த அழகரே! பொன்னும், பளிங்கும், பவளமும், மரகதமும், இனிய முத்தும் உடைய பழநிமலைமீது எழுந்தருளியுள்ள தூய பெருமிதம் உடையவரே! சக்கரம் போன்ற வடிவுள்ள குழையைப் பூண்டு, கண்டோர் மனத்தைத் தாக்கியும், கூந்தலில் பூச்சரம் வைத்து மயக்கித் தாக்கியும், புளகாங்கிதம் அடைந்து, அழகிய அம்புக்கு நிகராகும்படி கண்கள் சுழலவும் தூய முத்து போன்ற பற்கள் பவளம் போன்ற இதழுக்கு அருகில் விளங்கவும், கலவைச் சந்தனத்தை அப்பி, யானை போன்றதும் மலை போன்றதுமான தனங்கள் தேமலுடன் பளிங்கு என அழகுடன் அசையவும், விரும்பத்தக்க பசலைக் கொடியையும், பவளக் கொடியையும் ஒத்த இடையில் பட்டாடையைத் தக்கபடி எடுத்து, இருபசிய பாதங்கள் வரையில் தொங்குமாறு வளைத்துச் சுற்றியுடுத்தும், தாங்கள் பெறவேண்டிய பொருளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் பொதுமாதரின் சுகத்தைப் பெற்று, பின்னர் துக்கப்பட்டு கைப் பொருள்யாவும் அழிந்து போக முடியவும் கெட்டு சொற்கள் குழறி, தடிகொண்டு நடந்து நோயுற்று, வேதனைப் பட்டு, இன்ப துன்பமாகிய மேட்டில் ஏற்றுண்டு, உணர்ச்சியற்று, தளர்ச்சியடைந்து, படுக்கையிற் கிடந்து உடல் வீங்கிக் கிடக்கும் நாளில், சுழன்று வரும் காலதூதர்கள், பாம்பு போன்ற பாசக் கயிற்றால் அழுந்தக் கட்டி உயிரைப் பற்றிக்கொண்டு

போகும் பொழுது, உறவினர் பலரும் வந்து உடம்பைக் கட்டியழுது தலையில் அடித்துக்கொண்டு வருந்தி, சுடத்தக்க உடம்பை மயானத்திற் கொண்டு போய் விறகில் வைத்துச் சுட, சாம்பலாகி ஒழிந்து போகும் இந்த உடம்பு விரும்பத்தக்கது ஆகுமோ? (ஆகாது)

விரிவுரை

இத் திருப்புக்ஷம் வல்லொற்று மிகுதியாக வந்த கடின சந்தத்தால் ஆனது. உடம்புக்கு வரும் கொடுமையைக் கூறுவதனால் கடிய சந்தத்தால் சுவாமிகள் கூறுகின்றனர். சகடத்திற் குழையிட்டெற்றி:—

மாதர்கள் அணியும் குழை சக்கரம்போல் வட்ட வடிவமாக இருக்கும். அந்த அழகினால் பார்த்தவர்கள் மனத்தைத் தாக்குவர்.

குழலிக்குச் சரம்வைத்தெற்றி:—

பொதுமகளிர் தங்கள் கூந்தலைப் பலப்பலவாறு முடிப்பதில் வல்லவர்கள். அவ்வாறு அழகாக குழலை முடித்து, அதில் நறுமணம் பொருந்திய மலர்மாலையை வைத்து, கண்டவர்களின் உள்ளத்தை மயக்கித் தாக்குவர்.

கடனைப் பற்றிக் கொளுமாதர்:—

தம்பால் வந்த ஆடவர்களிடமிருந்து பொருளைப் பறிப்பதுவே தமக்குச் சிறந்த கடன் என்று கருதி, இன்னுரை கூறி, அவர்களின் உள்ளத்தை உருக்கிப் பொருளைப் பறிப்பது பொதுப் பெண்டிரின் தன்மை.

கசதி:—

கசதி என்ற சொல் வருத்தம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. இன்று கஸ்தி என்று கூறுகின்றனர்.

கிடைபட்டுப்பிக் கிடைநாளில்:—

முடிவில் படுக்கையில் கிடந்து உடலில் உள்ள நல்ல உதிரங் கெட்டு, அதனால் வீக்கத்தையடைந்து நோயும் நொடியுமாகப் பாயிற்கிடந்து வேதனையுறுவர்.

சுழலர்:—

காலதூதர்கள் பாவிகளின் உயிரைப் பற்றுதற் பொருட்டு இங்குமங்குமாகச் சுழன்று திரிவார்கள். ஆதலின் 'சுழர்' என்றனர்.

சக்கிரியை:—

சக்கிரி—பாம்பு. இது உவமை ஆகுபெயராகக் காலபாசத்தைக் குறிக்கின்றது. காலபாசம் நீண்டநாகம் போன்றது. அப்பாசத்தால் உயிரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு போவார்கள்.

பற்பலரைக் கட்டி:—

பற்பலர்-உறவினர். ஐ-சாரியை. உறவினர்கள் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு 'ஓ' என்று கதறியழுது புலம்புவர். அழுவதற்குக் காரணம் அறியாமையே ஆகும். மரணத்தைக் குறித்து வருந்துவது பேதமை. ஒருவன் சிறைச்சாலையில் நுழைவதற்கு முன்னரே அவன் விடுதலையாகும் தேதி உறுதி செய்யப்படுகின்றது. அன்றியும் புகைவண்டியில் ஏறு முன்னரேயே இறங்கும் இடம் நிச்சயமாகின்றது. அதுபோல் பிறக்கு முன்னரேயே இறக்கும் நாள் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

மேலே எறியப்பட்ட கல் கீழே விழுவதில் சந்தேகம் இல்லைதானே? அதுபோல் உடம்பு எடுத்த உடனே அது கீழே விழுதல் உறுதியாகும். இத்தெளிவு இல்லாதவர் இறந்தவரைக் குறித்து இன்னல் படுவர்.

இச்சடமாமோ:—

நெருப்புக்கு இரையாகின்ற இந்த வுடம்பு விரும்பத் தக்கது ஆகுமோ? ஒருபோதும் ஆகாது. ஆகவே இந்த உடம்பில் பற்று வைக்கக்கூடாது.

பிறப்பை ஒழிக்க எண்ணுவோர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டிய நெறிகளைப் பற்றி குருஞான சம்பந்தர் கூறுகின்றார். அதில் உடம்பைப் பழித்தல் ஒன்று என உணர்க.

தன் பெருமை எண்ணாமை தற்போதமே யிறந்தல்
மின் பெருமை யாசகத்தை வேண்டாமை—தன்பால்

உடலைத் தினம் பழித்தல் ஓங்குசிவத் தொன்றல்
நடலைப் பிறப்பொழியு நாள்.

பகலைப்பற் சொரிய:—

தட்ச யாகத்தில் வீரபத்திரர் சூரியனுடைய
பற்களை உடைத்தனர். சூரியன் கல்வியிற் சிறந்தவர்.
படிப்பாளிக்குப் பல் முக்கியமானது. பல் போனால்
சொல் போகும். ஆதலால் பகலவன் பல்லை
உடைத்தனர்.

தக்கற் பதிபுக்கட்டிலிட்டு:—

பதி புக்கு அட்டு அழல் இட்டு எனப் பதப்பிரிவு
செய்க. சிவநிந்தை புரிந்த தக்கனது வேள்விச்சாலைக்குச்
சென்று, சிவபரம்பொருளை இகழ்ந்த அவன் தலையை
வெட்டி நெருப்பிலிட்டு, அங்கிருந்த அமரர்களை
யெல்லாம் தண்டித்தனர்.

திப்புரமட்கி:—

திண்—திண்ணிய, வலிமையுடைய திரிபுரங்களைப்
பெருமான் சிரித்து எரித்து விட்டனர்.

கழைவிற புட்பச்சரணைச் கட்டு:—

கரும்பு வில்லையும், சுரும்பு நானையும், அரும்பு
அம்புகளையும் உடைய மன்மதன் இரும்பையும் உருகச்
செய்வான். அவனைக் கண்ணால் பார்த்து ஈசனார்
எரித்தருளினார். ஆசையை உண்டுபண்ணுகின்ற
தேவதையை எரித்தார் என்றதால், ஈசன் ஆசையற்
றார்க்கே அருள்புரிவான் என்பது விளங்கும்.

அயனைக் கொத்தி:—

பிரமதேவன், தான் படைக்குந் தலைவன் என்று
இறுமாந்த போது, அவனுடைய தலையை எம்பெருமான்
நகத்தால் ஒரு துரும்பைக் கிள்ளுவது போல் கிள்ளி
விட்டார்.

நல்ல மலரின்மேல் நான்முக னார்தலை

ஓல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற

உகிரா லரிந்ததென் றுந்தீபற.

—மாணிக்கவாசகர்

கிளிச்சொற்பற்றி:—

வள்ளிபிராட்டியார் கிளிபோல் கொஞ்சும் மொழி யுடையவர். தேன், பால் இவை யாவும் அம்மையின் மொழிக்கு இணையாகா.

கருத்துரை

வேலாயுதரே! சிவகுருவே! பழநியாண்டவரே! இந்த உடம்பினை விரும்பாது உம்மை விரும்ப அருள் புரிவீர்.

44

முத்துக்குச் சிட்டுக் குப்பிழு

டித்துச்சக் கைப்பிற் சுற்றியு

முற்பக்கத் திற்பொற் புற்றிட

நுதல்மீதே

முக்யப்பச் சைப்பொட் டிட்டணி

ரத்னச்சுட் டிப்பொற் பட்டிவை

முச்சட்டைச் சித்ரக் கட்டழ

கெழிலாடத்

தித்திக்கச் சொற்சொற் றுப்பிதழ்

கச்சுக்கட் கற்புச் சொக்கியர்

செப்புக்கொக் கக்கச் சுப்பெறு

தனமேருத்

திட்டத்தைப் பற்றிப் பற்பல

லச்சைக்குட் பட்டுத் தொட்டுயிர்

சிக்கிச்சொக் கிக்கெட் டிப்படி

யுழல்வேனோ

மெத்தத்துக் கத்தைத் தித்தியி

னிச்சித்தத் திற்பத் தத்தொடு

மெச்சிச்சொர்க் கத்திற் சிற்பர

மருள்வாயே

வித்தைக்குக் கர்த்ருத் தற்பர

முக்கட்சித் தர்க்குப் புத்திர

விச்சித்ரச் செச்சைக் கத்திகை

புனைவோனே

நித்யக்கற் பத்திற் சித்தர்க்

ளெட்டுத்திக் குக்குட் பட்டவர்

நிஷ்டைக்கற் புற்றப் பத்தர்கள்

அமரோரும்

நெட்டுக்குப் புட்பத் தைக்கொடு

முற்றத்துற் றர்ச்சிக் கப்பழ

நிக்குட்பட் டத்துக் குற்றுறை

பெருமானே.

பதவுரை

வித்தைக்கு கார்தரு-கல்விக்குத் தலைவரே! தற்பர-
பரம்பொருளே! முக்கண் சித்தர்க்கு புத்திர-மூன்று கண்களையுடைய
சிவபெருமானுடைய புதல்வரே! விசித்திர-அழகிய, செக்ஷை கத்திகை
புணைவோனே-வெட்சி மாலையைத் தரித்தவரே! நித்ய கற்பத்தில்
சித்தர்கள்-கற்ப காலத்திலும் அழிவின்றி நித்தியமாக நிற்கும்
சித்தர்களும், எட்டு திக்கு உட்பட்டவர்-எட்டு திசைகளின் எல்லைக்கு
உட்பட்டவர்களும், நிஷ்டைக்கு அற்பு உற்ற பக்தர்கள்-தியானத்தில் அன்பு
கொண்ட பக்தர்களும், அமரோரும்-தேவர்களும், நெட்டுக்கு புட்பத்தை
கொடு-நெடுந் தொலைவிலிருந்து மலர்களைக் கொணர்ந்து, முற்றத்து
உற்று-தேவரூடைய சந்நிதியை அடைந்து, அர்ச்சிக்க-அருச்சனை
செய்து நிற்க, பழநிக்குள் பட்டத்து உற்று உறை-பழநியம்பதியில் ஆட்சி
பூண்டு உறைகின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! முத்துக் குச்சு
இட்டு-முத்துக்கள் பதிந்த குச்சினை அணிந்து, குப்பி முடித்து-குப்பி
என்ற அணிகலனையும் தலையில் தரித்து, கக்கை பின்
கற்றியும்-பூமாலையைப் பின்புறத்தில் கற்றி, முன்பக்கத்தில் பொற்பு
உற்றிட-முன்புறத்திலே அழகு நிரம்புமாறு, நுதல் மீது-நெற்றியில், முக்ய
பச்சை பொட்டு இட்டு-சிறந்த பச்சை நிறமுள்ள திலகத்தை யணிந்து,
அணி ரத்ன சுட்டி-அழகிய இரத்தினச் சுட்டி, பொன்பட்டு-பொன்
இழைப்புடன் கூடிய பட்டுச்சேலை, முச்சட்டை இவை-மூன்று விதமான
ரவிக்கைகள் முதலியவற்றை, சித்ர கட்டு அழகு எழில்
ஆட-விசித்திரமாகவும் நல்ல அழகாகவும் அணிந்து அழகு பொழிய
விளங்கி, தித்திக்க சொல் சொல்-இனிமையாக பேசும் பேச்சு, துப்பு
இதழ்-பவளம் போன்ற இதழ், நச்சு கண்-நஞ்சைக் கக்கும் கண், கற்பு
சொக்கியர்-கற்பனை உரைகள் இவற்றைக் கொண்டு மயங்குகின்ற
பொது மகளிரது, செப்புக்கு ஒக்க-சிமிழை ஒத்ததும், கச்சு
பெறு-இரவிக்கையணிந்ததுமான, தன் மேரு திட்டத்தைப் பற்றி-
தனமாகிய மேருமலையைச் செவ்வையாகப் பற்றி, பற்பல லச்சைக்கு
உட்பட்டு-பலப்பல நாணுதற்கரிய செயல்களில் ஈடுபட்டு, தொட்டு உயிர்
சிக்கி-மாலையை யடைந்து உயிர் அதில் சிக்குண்டு, சொக்கி இட்டு
இப்படி உழல்வேனோ-மயக்கமுற்று அழிந்து இவ்வண்ணம் அடியேன்
திரியலாமோ? மெத்த துக்கத்தை தித்தி-அதிகமான துன்பத்தை
அனுபவித்த நான், இனி சித்தத்தில் பத்தத்தோடு-இனிமேல் உள்ளத்தில்
நன்றியறிவுடன் மெச்சி உம்மைப் புகழ்ந்து பாடி, சொர்க்கத்தில் சிற்பரம்
அருள்வாயே-சொர்க்கலோகத்திலும் சிறந்ததான ஞானப்பொருளை
பெறுமாறு அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

கலைஞானத்துக்குத் தலைவரே! பரம்பொருளே!
முக்கட் பெருமானுடைய குமாரரே! விசித்திரமான
வெட்சி மலர்மாலையை அணிந்தவரே! கற்பகாலத்திலும்

அழியாத சித்தர்களும், எண்திசைகட்குள்ளே வாழ்பவர்களும், தியானத்தில் அன்புள்ள பக்த சீலர்களும், தேவர்களும், நெடுந்தாரத்திலிருந்தும் மலர்களைக் கொணர்ந்து, உமது சந்நிதியில் அர்ச்சனை செய்து துதித்து நிற்கப் பழநியம்பதியில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டு வாழ்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! முத்துக்குச்சம், தலையில் அணியும் குப்பியும் தரித்து, பூமாலையைத் தலையில் சுற்றிவிட்டு, முன்புறத்தில் அழகாக நெற்றியில் சிறந்த பச்சைநிறப் பொட்டினை இட்டு, அழகிய இரத்தினச் சுட்டியைத் தரித்து, நல்ல பட்டுப் புடவை இரவிக்கைகள் இவற்றை விசித்திரமாக உடுத்தி, அழகுபொலிய இனிய மொழிகளை மொழிந்தும், பவள இதழும் விஷத்தைக் கக்கும் கண்ணும் கற்பனைப் பேச்சும் உடைய பொதுமாதர்களின் சிமிழை ஒத்த கச்சணிந்த மேருமலை போன்ற கொங்கைகளைப் பற்றிப் பலவிதமான வெட்கப்படும் செயல்களைச் செய்கைக்கு உட்பட்டு உயிர் சிக்குண்டு மயங்கி அல்லல்பட்டு இவ்வாறு திரிவேனோ? இங்ஙனம் அதிக துன்பத்தை அனுபவித்த அடியேன் இனிமேல் மனத்தில் உண்மையுடன் உம்மைப் புகழ்ந்து சொர்க்கத்திலும் மேம்பட்ட ஞான வீட்டினைப் பெறுமாறு அருள்வீராக.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழ் வல்லின ஒற்றெழுத்து மிகுந்த கடினமான சந்தத்தாலானது.

முத்துக்குச் சிட்டுக் குப்பி முடித்து:—

முத்துக் குச்சு என்பது பெண்கள் தலை மயிரைப் பின்னி அதில் தொங்கவிடும் நகை: முத்துக்கள் பதித்துச் செய்வது.

குப்பி என்றது பின்னலில் வைக்கும் அணிகலன். சடையில் வைத்தலினால் சடை வில்லை என்பர்.

கக்கைப்பிற் சுற்றி:—

சுக்கை-பூமாலை. பெண்கள் பின்புறத்தில் கூந்தலை பின்னிவிட்டு அதில் மலர் மாலையை வளைத்துச் சுற்றி அழகு செய்வார்கள்.

முற்பக்கத்திற் பொற்புற்றிட...பொட்டிட்டு:—

முன் புறத்திலே - நெற்றியில் நல்ல நிறம் என்று கருதிப் பச்சை நிறத்தில் திலகம் அணிவார்கள்.

முச்சட்டை:—

உள்ளே ஒரு சிறு சட்டையும் அதற்குமேல் பூ வேலை செய்த ஒரு சட்டையும், அப்பூக்கள் தெரியுமாப் போல் ஒரு மெல்லிய சட்டையும், ஆக மூன்றுவகையான ரவிக்கைகள் அணிந்து அழகு செய்வார்கள்.

தித்திக்க சொற்சொல்:—

கற்கண்டு போல் கனி மதுரமாக தித்திக்குமாறு சொற்களைச் சொல்லுவார்கள்.

துப்பிதழ்:—

துப்பு—பவளம். பவளம் போன்ற சிவந்த இதழ்.

நச்சுக்கண்:—

பொது மாதர்கள் கண்களில் நஞ்சைப் பொழிவார்கள். (அருளாளர்கள் அமுதத்தைப் பொழிவார்கள்.)

கற்புச் சொக்கியர்:—

கற்பு என்ற சொல்லுக்கு இங்கே கற்பிதமாகப் பேசுதல் என்று பொருள். கற்பிதமாகப் பேசி ஆடவனைச் சொக்கவைப்பார்கள். பொது மகளிரது தன்மையை இங்ஙனம் சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

செப்புக் கொக்கக் கச்சுப்பெறு:—

செப்பு—சிமிழ்; செப்புக்கு ஒக்க கச்சு பெறு என்று பதச்சேதஞ் செய்க.

பற்பல லச்சைக்குட்பட்டு:—

நாணப்படுகின்ற தொழில்கள் பல செய்து உழல்வர்.

மெத்தத் துக்கத்தைத் தித்தியினிச் சித்தத் திற்பத் தத்தொடு:—

மெத்த துக்கத்தை தித்தி இனி சித்தத்தில் பத்தத்தொடு என்று பதப் பிரிவு செய்க. “மிகுந்த துன்பத்தை அனுபவித்து உழல்கின்ற நான் இனி மிகுந்த

நன்றியறிதலுடன் உம்மை மெச்சிப் புகழ்ந்து பாடும் அருள் ஞானத்தைத் தருவீர்” என்று இப்பாடலில் அருணகிரிநாதர் வரங்கேட்கின்றார்.

சொர்க்கத்திற் சிற்பரம்:—

சுவர்க்க இன்பத்திலும் மேலானது சிவஞானம்; அதனை இறைவன்பால் இறைஞ்சி வேண்டுகின்றார் அருணைமுனிவர்.

வித்தைக்குக் கர்தரு:—

சகல வித்தைகளுக்கும் முருகப் பெருமானே தலைவன் என அறிக. நாதம், விந்து, கலை இந்த மூன்றுக்கும் முருகன் தலைவன் ஆதலின், “நாத விந்து கலாதீ நமோ நம” என்கிறார்.

தற்பர:—

தனக்குத்தானே தலைவனான தனிப்பொருள். தனக்கு மேல் தலைவன் இல்லாதவர்.

மூக்கட் சித்தர்க்குப் புத்திர:—

சிவபெருமானை இங்கே சித்தர் என்றார். இது அவர் மதுரையிலே எல்லாம் வல்ல சித்தராக வந்த விளையாடலை நினைவு படுத்துகிறது.

விசித்திர செச்சைக் கத்திகை:—

விச்சித்திர என்பது சந்தத்தைக் கருதி வல்லொற்று மிகுந்து விசித்திர என வந்தது. விசித்திரம்-அழகு. செச்சை-வெட்சி மலர். கத்திகை-மாலை. முருகனுக்கு உவந்த மலர் வெட்சி.

“செச்சைத் தொடை இளையானுகர் தீம்பால் மணநாறும் கச்சைப் பொரு முலையாளுறை கச்சிப்பதி கண்டான்”

—வில்லிபுத்தூரார்

நித்தியக் கற்பத்திற் சித்தர்கள்:—

மாநாட வருடம் 360 தேவ வருடம் ஒன்று;

தேவ வருடம் 4000 கிருதயுகம்; அதன்

ஆதி 400

அந்தம் 400

„ 3000 திரேதாயுகம்; அதன்

ஆதி 300

அந்தம் 300

„	2000	துவாபரயுகம்; அதன்	ஆதி 200 அந்தம் 200
„	1000	கலியுகம்; அதன்	ஆதி 100 அந்தம் 100

ஆக தேவவருடம் 12000ம் சேர்ந்தது சதுர்யுகம். கலியுகம் பத்துபிராமணங் கொண்டது ஒரு சதுர்யுகம்.

இதற்கு 43,20,000 ஆண்டுகள்.

இத்தகைய சதுர்யுகம் ஆயிரம் கொண்டது பிரம தேவருடைய பகல்; அதற்கு ஆண்டுகள் 4,32,00,00,000 இவ்வளவு கொண்டது ஓர் இரவு. எனவே பிரமனுடைய ஒருநாள் 8,64,00,00,000 ஆண்டுகள்.

இப்படி நாள் 30 கொண்டது ஒரு மாதம்.

இந்த மாதம் 12 கொண்டது ஓர் ஆண்டு.

இந்த ஆண்டுகள் 100 கொண்டது பிரமாவுடைய ஆயுள்.

பிரமனுடைய இந்த 100 ஆண்டுகள், 7 கல்பங்களை யுடையது. அதாவது 7கல்பங் கொண்டது பிரமாவின் ஆயுள்.

முன் நடந்தது லட்சுமி கல்பம்; இப்போது நடப்பது சுவேதவராக கல்பம்.

பிரமனுடைய பகலில் 14 மனுவந்தரம் நடக்கும். இப்போது ஏழாவது வைவஸ்த மனுவந்தரம். ஒரு மனுவந்தரத்திற்கு 71 சதுர்யுகம். இதில் இப்போது நடப்பது 28ஆவது சதுர்யுகம்.

இந்த கல்பங்களை வென்ற சித்தர்கள் பழநியில் வந்து ஞானதண்டாயுதபாணியை வணங்குகிறார்கள். பழநிக்குச் சித்தன் வாழ்வு என்று பேருண்டு. அங்கு சித்தர்களும் முத்தர்களும் பத்தர்களும் வந்து பரவுகின்றார்கள்.

நிஷ்டைக்கு கற்புற்றப் பத்தர்கள்:—

நிஷ்டை-தியானத்தில் நிலைத்து நின்றல்.

நெட்டுக்குப் புப்பத்தைக் கொடு:—

நல்ல மலர்களை வேண்டி நெடுந்தூரம் சென்று
கொண்டு வருகிறார்கள்.

முற்றம்:—

இறைவன் திருமுன்.

கருத்துரை

பழநியப்பா! ஞானவீட்டினை அருள் புரிவாய்.

45

அகல்வினை யுட்சார் சட்சம யிகளொடு வெட்கா தட்கிடு
மறிவிலி வித்தா ரத்தன மவிகார
அகில்கமழ் கத்தூ ரித்தனி யணைமிசை கைக்கா
சுக்கள
வருள்பவர் நட்பே கொட்புறு மொருபோதன்
பகலிர விற்போ திற்பணி பணியற விட்டா ரெட்டிய
பரமம யச்சோ திச்சிவ மயமாநின்
பழநித னிற்போ யுற்பவ வினைவிள கட்சேர் வெட்சிசு
ரவுபயில் நற்றாள் பற்றுவ தொருநாளே
புகலிவ னப்பே றப்புகல் மதுரைமன் வெப்பா றத்திகழ்
பொடிகொடு புற்பாய் சுற்றிகள் கழுவேறப்
பொருதச மர்த்தா குத்திர துரகமு கக்கோ தைக்கிடை
புலவரில் நக்கீ ரர்க்குத வியவேளே
இகல்படு நெட்டுர் பொட்டெழ இளநகை மிட்டே சுட்டருள்
எழுபுவி துய்த்தார் மைத்துனர் மதலாய்வென்
றிடறற முப்பால் செப்பிய கவிதையின் மிக்கா ரத்தினை
எழுதிவ னத்தே யெற்றிய பெருமாளே.

பதவுரை

புகலி வனப்பு ஏற-சீகாழி என்ற திருத்தலம் அழகு பெறவும், புகல்
மதுரை மன் வெப்பு ஆற-சரணம் அடைந்த மதுரைக்கு அரசனாகிய கூன்
பாண்டியனுடைய வெப்பு நோய் தணியவும், புல் பாய் சுற்றிகள் கழு
ஏற-புல்லினாலாகிய பாயை உடுத்த சமணர்கள் கழுவில் ஏறவும், திகழ்
பாடி கொடு பொருத-சிறந்த திருநீற்றைக் கொண்டு போர் செய்த,
சமர்த்தா-ஆற்றல் படைத்தவரே! குத்திர-வஞ்சனையுடைய, துரக முக

கோதைக்கு இடை-குதிரை முகமுடைய பெண் பூதத்தின் வசத்தே சிக்கிய, புலவரில் நக்கீரர்க்கு உதவியவேளே-புலவர்களில் ஒருவராகிய நக்கீரனார்க்கு அருள் புரிந்த உபகாரியே, இகல்படு நெட்டு ஊர் பொட்டு எழு-மாறுபட்ட பெரிய ஊர்களாகிய திரிபுரங்கள் பொடியாகுமாறு, இள நகை இட்டே சுட்டு அருள்-புன்னகை புரிந்து எரித்தருளியவரும், எழுபுவி துய்த்தார் மைத்துனர்-ஏழு உலகங்களையும் உண்ட திருமாலின் மைத்துனரும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய, மதலாய்-திருக்குமாரரே! வென்று-பகைவரை வென்று, இடர் அற-இடர்கள் நீங்குமாறு, முப்பால் செப்பிய கவிதையின் மிக்க-அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று பாலைக் கூறும் திருக்குறளினும் மிகுந்த பெருமையுடைய, ஆரத்தினை எழுதி-தேவாரமாகிய திருப்பாசுரத்தை எழுதி, வனத்தே எற்றிய-தண்ணீரில் எதிரே விட்ட, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! அகல்வினை உள்சார்-பரந்த வினைவசத்துக்கு உட்பட்ட, சட் சமயிகளொடு-ஆறு சமயத்தவரோடும், வெட்காது அட்கிடும்-கூச்சமின்றி தடுத்து வாதம் புரியும், அறிவு இலி-அறிவில்லாதவனும், வித்தார தனம்-பருத்துப் பரந்துள்ள தனங்களை, அலிகாரம்-விகாரமற்ற, அகில்-அகிலும், கமழ் கத்தூரி-மணமுள்ள கத்தூரியும் உள்ள, தனி அணை மிசை-தனிமையான படுக்கையில், கைகாசுக்கு அளவு அருள்பவர்-தாம் கையில் பெற்ற பொருள் அளவுக்குத் தக்கபடி அன்பு காட்டும் வேசையருடைய, நட்பே கொட்பு உறும்-நட்பினாலே கழற்சியடைகின்ற, ஒரு போதன்-தனிப்பட்ட அறிவுடையவனாகிய அடியேன், பகல் இரவில் போதில்-பகல் இரவு என்ற எப்பொழுதிலும், பணிபணி-வேலை செய்தும், அறவிட்டார்-எல்லாவற்றையும் துறந்தவர்கள், எட்டிய-உணர்வினால் எட்டியறிந்த, பரமமய சோதி-பெரிய மயமான ஒளிப் பொருளாகவும், சிவ மயமாம் நின்-அன்பு மயமாகவும் உள்ள தேவரீரது, பழநி தனில் போய்-பழநியம்பதிக்குச் சென்று, உற்பவ வினை விள-பிறவிக்கு மூலமாகிய வினை நீங்கும்படி, கள்சேர் வெட்சி-தேன் துளிக்கின்ற வெட்சி மலரும், குரவு பயில்-குராமலரும் சேர்ந்துள்ள, நல்தாள் பற்றுவது ஒருநாளே-நல்ல திருவடியைப் பற்றும்படியான நாள் ஒன்று எனக்குக் கிடைக்குமோ?

பொழிப்புரை

சீகாழி நகர் பெருமை பெறவும், சரண் அடைந்த கூன்பாண்டியனுடைய வெப்பு நோய் நீங்கவும், புல்லினாலாய பாயையுடுத்த சமணர்கள் கழுவில் ஏறவும், சிறந்த திருநீற்றினைக் கொண்டு வாதிட்ட சமர்த்தரே! வஞ்சனையுடைய கற்கிமுகி என்ற பெண் பூதத்தினால் துன்புற்ற புலவர்களில் நக்கீரருக்கு உதவி செய்த உபகாரியே! பகைமைகொண்ட நெடிய திரிபுரங்கள் தூளாகுமாறு இளநகை புரிந்து எரித்தவரும்,

ஏழுலகங்களையுண்ட திருமாவின் மைத்துனரும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! மக்களின் துன்பமகல வெற்றி பெற்று, அறம் பொருள் இன்பம் என்ற மூன்று பால் அடங்கிய திருக்குறளிலும் மிகுந்த பெருமையுடைய தேவாரப் பாடலை எழுதி நதியில் எதிரேறுமாறு விட்ட பெருமிதம் உடையவரே! பரந்த வினைகளுக்கு உட்பட்ட ஆறு சமயங்களுடன் அஞ்சாது தடுத்து வாதஞ் செய்யும் புத்தியில்லாதவனும், பருத்த தனத்தினைத் தந்து, அழகிய அகில் கஸ்தூரி முதலிய மணம் நிறைந்த படுக்கையில், தாம் பெற்ற பொருளுக்குத் தக்கபடி அன்பு செய்யும் பொது மாதருடைய நட்பினால் சுழலுகின்ற ஒரு மதி படைத்த அடியேன், பகலிலும் இரவிலும் உமது திருப்பணியைச் செய்து, எல்லாப் பற்றுக்களையும் விடுத்தவர்களது மெய்யுணர்வினால் கண்ட, பரம சொரூபமாய் - சோதி சொரூபமாய் - சிவ சொரூபமாய் விளங்கும் தேவரீருடைய பழநியம்பதிக்குச் சென்று, பிறவி என்ற வினை அகலுமாறு, தேன் துளிக்கும் வெட்சி, குரா என்னும் மலர்கள் நிரம்பியுள்ள உமது நல்ல பாத மலரைப் பற்றுகின்ற நாள் ஒன்று சிறியேனுக்குக் கிடைக்குமோ?

விரிவுரை

அகல்வினை உட்சார் சட்சமயிகள்:—

வினை - ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என்று மூன்று வகைப்படும். நல்வினை தீவினை என்று இரு வகைப்பட்டும், பரந்திருப்பதனால் “அகல்வினை” என்றார். அந்த வினைக்கு உட்பட்டவர்கள் ஆதலின் “உட்சார்” என்றனர்.

சட்சமயிகள்: அறுவகைச் சமயத்தார்கள்.

அகச்சமயம் 6: வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம் என்பன.

புறச்சமயம் 6: உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சம், பாஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம்.

இத்தகைய சமயத்தாரோடு நாணம் இன்றி சதா தர்க்கமிட்டு அல்லல்படுவர் பலர்.

பகலிரவிற் போதிற் பணி பணி:

பணி பணி-தொண்டு பண்ணி என்று பொருள் கொள்க. பணி பண்ணி என்பது பணி பணி என்று வந்தது. “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்ற அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கினைப் போல், சதா இறை பணி, ஆலயப் பணி, அடியார்பணி, மக்கள் பணி, உயிர்ப் பணி இவற்றைச் செய்தல் வேண்டும்.

அறவிட்டார் எட்டிய:

அறவே அனைத்தையும் விட்டவர்கள். சர்வ சங்க பரித்தியாகம் என்பர் வட நூலார்.

அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்

வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு.

—திருக்குறள்

இங்ஙனம் எல்லாந் துறந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் உணர்வினால் எட்டிய பரம்பொருள் இறைவன்.

பரமமயச் சோதிச் சிவமயமா நின் பழநி:

பழநி மலையைப் பற்றிச் சுவாமிகள் இந்தத் திருப்புகழில் எத்துணைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார் என்பதை நினைக்க உள்ளம் உவகை கூறுகின்றது. பழநி பரமமயமானது, சோதி மயமானது, சிவமயமானது.

உற்பவ வினை விள:

விள்ள என்பது விள என்று வந்தது. விள்ளுதல்-நீங்குதல். பழநித் திருத்தலத்திற் சென்று பக்தியுடன் பணிந்தோர்க்குப் பிறவிக்குக் காரணமான வினைகள் விலகும்.

நற்றாள்:

இறைவனுடைய திருவடியை நற்றாள் என்றனர்.

“வாலறிவன் நற்றாள் தொழா ரெனின்” என்ற திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், ‘பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாகலின் நற்றாள் என்றனர்’ எனக் கூறுகின்றார். ஆகவே இறைவனுடைய திருவடி பிறவி நோய்க்கு நல்ல மருந்தெனவுணர்க.

பற்றுவதொருநாளே:

நம் மனத்தில் எத்தனை எத்தனையோ பற்றுக்கள் உளது. அவற்றை அகற்ற வேண்டுமாயின் பற்றற்ற பரமனுடைய நற்றானைப் பற்றினால் ஏனைய பற்றுக்கள் தாமே விலகியொழியும். எனவே இறைவனை, உனது நற்றான் பற்றுவது ஒருநாளே என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

புகலி வனப் பற:

எல்லாவுயிர்களுக்கும் புகலிடம் ஆதலின் சீகாழி புகலி எனப் பெற்றது. அங்கு திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரஞ் செய்தபடியால் அந்தத் தலம் மேலும் பெருமை பெற்றது.

புகல் மதுரைமன் வெப்பாற:

புகல்-சரண்; சரண் என்ற மதுரை வேந்தனாம் பாண்டியனைப் பற்றி எரிந்த வெப்பு நோய் நீங்கவும்.

திகழ்பொடி கொடு பொருத:—

எண்ணாயிரம் சமணர்களுடன் ஒரு சிட்டிகைத் திருநீற்றைக் கொண்டு போர் புரிந்தார் திருஞான சம்பந்தர். இதன் விபரம் 36ஆம் பக்கத்தில் கண்டு கொள்ளவும்.

“பவமாய்த் தாணது வாகும் பனைகாய்த் தேமண நாளும்
பழமாய்ப் பார்மிசை வீழும் படிவேதம்
படியாப் பாவிகள் பாயன் றியுடாப் பேதைகள் கேசம்
பறியாப் பாவிகள் யாருங் கழுவேறச்
சிவமாய்த் தேனமுதூறும் திருவாக்கால் ஒளிசேர் வெண்
திருநீற்றால் அமராடும் சிறியோனே”

—(தவர்வாட்டோமர) திருப்புகழ்

குத்திர துரகமுகக் கோதைக்கிடை புலவரில்
நக்கீரர்க் குதவிய வேளே:

குத்திரம்—வஞ்சகம்.

“குத்திரங் கோள் கரவு கல்லாமல்”

—பட்டினத்தார்

குதிரைமுகமுடைய ஒரு பெண் பூதம், சிவபூஜையில் வழுவியோர்களுையெல்லாம் ஒரு மலைக்குகையில் அடைத்து ஆயிரம்பேர் ஆனவுடன் கொன்று தின்னும்.

நக்கிரர்-நல்ல சொல்லையுடையவர்.

நக்கிரர், 'உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' என்று தொடங்கி திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாடினார். வெற்றி வேற்பெருமான் வேலால் மலையையும் பூதத்தையும் பிளந்து, நக்கிரருக்கும் அவரைச் சேர்ந்த ஏனைய புலவர்கட்கும் அருள்புரிந்தார்.

இந்த வரலாற்றின் விரிவை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 426ஆம் பக்கம் காண்க

முப்பால் செப்பிய கவிதையின் மிக்காரத்தினை:

முப்பால்-திருக்குறள். அத் திருக்குறள் உலகம் போற்றும் பொது மறை. அது அமுத மயமானது. அதனினும் மேம்பட்டது ஞானசம்பந்தருடைய திருவாக்கு என்று கூறுகின்றார். ஆரம்-தேவாரம்.

எழுதி வனத்தே யெற்றிய:-

சமணர்களுடன் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் புனல் வாதம் புரிந்தபோது "வாழ்க அந்தணர்" என்ற திருப்பாசரத்தைப் பாடி எழுதி, அத்திரு ஏட்டினை வைகை நதியில் இட்டருளினார். அது எதிர் ஏறிச் சென்றது. வனம்-நீர்.

கருத்துரை

சிவகுமாரா! உன் திருவடியைப் பற்ற அருள் செய்வீர்.

அதல விதலமுத லந்தத் தலங்களென

அவனி யென அமரர் அண்டத் தகண்டமென

அகில சலதியென எண்டிக்குள் விண்டுவென

அங்கிபாநு

அமுத கதிர்களென அந்தித்த மந்த்ரமென
அறையு மறையென அருந்தத்து வங்களென
அணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொரு
சம்பந்தாயம்

உதய மெழிஇருள்வி டிந்தக்க ணந்தனிலி
ருதய கமலமுகி ழங்கட்ட விழ்ந்துணர்வி
லுணரு மநுபவம னம்பெற்றி டும்படியை
வந்துநீழுன்

உதவ இயலினியல் செஞ்சொற்ப்ர பந்தமென
மதுர கவிகளில்ம் னம்பற்றி ருந்துபுகழ்
உரிய அடிமையுனை அன்றிப்ர பஞ்சமதை
நம்புவேனோ

ததத ததததத தந்தத்த தந்ததத
திதிதி திதிதிதிதி திந்தித்தி திந்திதிதி
தகுகு தகுதகுகு தந்தத்த தந்தகுகு திந்திதோதி
சகக சககெணக தந்தத்த குங்கெணக
டிடிடி டிடிடிடிடி டிண்டிடி டிண்டிடிடி
தகக தகதகக தந்தத்த தந்தகக என்றுதாளம்

பதலை திமிலைதுடி தம்பட்ட மும்பெருக
அதில நிசிசரர்ந டுங்கக்கொ டுங்கமுகு
பரிய குடர்பழுவெ லும்பைப்பி டுங்கரண துங்ககாளி
பவரி யிடநரிபு லம்பப்ப ருந்திறகு
கவரி யிடயிகலை வென்றுச்சி கண்டிதனில்
பழநி மலையின்மிசை வந்துற்ற இந்திரர்கள்
தம்பிரானே.

பதவுரை

ததத ததததத தந்தத்த தந்ததத திதிதி திதிதிதிதி திந்தித்தி
திந்தி திதி தகுகு கதுகதுகு தந்தத்த தந்தகுகு திந்தி தோதி சகக
சககெணக தந்தத்த குங்கெணக டிடிடி டிடிடிடிடி டிண்டிடி டிண்டிடிடி
தகக தகதகக தந்தத்த தந்தகக என்று தாளம்-ததத....தந்தகக
என்கின்ற ஒலியுடன் தாளங்களும், பதலை-ஒருகண் பெரிய
வாய்ப்பறையும், திமிலை-திமிலை என்ற பறையும், துடி-உடுக்கையும்,
தம்பட்டமும்-தம்பட்டம் என்ற வாத்தியமும், பெருக-நன்கு ஒலிக்கவும்,
அகில நிசிசரர் நடுங்க-எல்லா அசுரர்களும் நடுக்கங் கொள்ளவும்,
கொடும் கமுகு-கொடிய கமுகுகள், பரிய குடர்-பெரிய குடல்களையும்,
பழு எலும்பை பிடுங்க-விலா எலும்புகளைப் பிடுங்கவும், ரண துங்க காளி

பவுரி இட-போரில் வெற்றியுடைய காளி நடனம் புரியவும், நரி புலம்ப-நரிகள் ஊளையிடவும், பருந்து இறகு கவரி இட-பருந்துகள் தம் சிறகுகளினால் சாமரம் வீசவும், இகலைவென்று-போரை வென்று, சிகண்டி தனில்-மயிலின் மீது ஆரோகணித்து, பழநி மலையின் மிசை வந்து உற்ற-பழநி மலையின் மீது வந்து எழுந்தருளியுள்ள, இந்திரர்கள் தம்பிரானே-இந்திரர்கள் போற்றுந் தனிப்பெருந் தலைவரே! அதல விதல முதல்-அதலம் விதலம் என்று சொல்லப்படுகின்ற உலகங்கள் முதலான, அந்த தலங்கள் என-அந்தக் கீழேயுள்ள உலகங்கள் எனவும், அவனி என-இந்தப் பூமண்டலம் எனவும், அமரர் அண்டத்து அகண்டம் என-தேவர்களுடைய அண்டங்களான மேல் உலகங்கள் எனவும், அகில சலதி என-எல்லாக் கடல்கள் எனவும், எண் திக்குகள் விண்டு என-எண் திசைகளில் உள்ள மலைகள் எனவும், அங்கி பாநு-அக்கினி சூரியன், அமுத கதிர்கள் என-குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரன் என்ற மூன்று கடர்கள் எனவும், அந்தித்த மந்த்ரம் என-முடிவில் ஒன்றுபடுகின்ற மந்திரங்கள் எனவும், அறையும் மறை என-சிறப்பாக ஒதுகின்ற வேதம் எனவும், அரும் தத்துவங்கள் என-அரிய உண்மைப் பொருள்கள் எனவும், அணுவில் அணு என-அணுவுக்குள் அணு எனவும், நிறைந்திட்டு நின்றது ஒரு சம்பந்தாயம்-இவ்வகையாய் எல்லாமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ளதாகிய ஒப்பற்ற பேருண்மை, உதயம் எழ-அடியேனுடைய உள்ளத்தில் தோன்றி விளங்கவும், இருள் விடிந்த அ கணம் தனில்-அறியாமையாகிய இருள் ஒழிந்து அந்தக் கணத்திலேயே, இருதய கமல முகிழம் கட்டு அவிழ்ந்து-இதய தாமரையாகிய மொட்டு அங்கே கட்டு நீங்கி மலர்ந்து, உணர்வில் உணரும் அநுபவம் மனம் பெற்றிடும்படியை-உணர்விலே உணருகின்ற அநுபவ ஞானத்தை என் மனம் பெற்று உய்யும் வகையை, உதவ-உதவியருள, இயலின் இயல் செம்சொல் பரபந்தம் என-உழுவலன்பால் அருமையும் இனிய சொற்களால் ஆய நூலாகிய, மதுரகவிகளில்-தித்திக்கின்ற கவிகளில், மனம் பற்று இருந்து-அடியேனுடைய உள்ளம் அன்பு வைத்து, புகழ் உரிய அடிமை-தேவாரைத் திருப்புகழால் பாடும் உரிமையுடைய அடியேனாகிய தமிழேன், உனை அன்றி ப்ரபஞ்சம் அதை நம்புவேனோ-தேவாரை யன்றி இந்த உலக வாழ்வினை விரும்புவேனோ? (விரும்பேன்).

பொழிப்புரை

ததத ததததத தந்தத்த தந்ததத திதிதி திதிதிதிதி திந்தித்தி திந்திதிதி தகுகு தகுதகுகு தந்தத்த தந்தகுகு திந்திதோதி சகக கககெணக தந்தத்த குங்கெணக டிடிடி டிடிடிடிடி டிண்டிட்டி டிண்டிடிடி தகக தகதகக தந்தத்த தந்தகக என்ற தத்தகாரங்களுடன் தாளங்கள் ஒலிக்கவும், பதலை, திமிலை, உடுக்கை, தம்பட்டம் முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், அசுரர்கள் அனைவரும்

நடுங்கவும், கொடிய கழுகுகள் பருத்த குடல்களையும் விலா எலும்புகளையும் பிடுங்கவும், போர்க்களத்தில் சிறந்த காளியானவள் நடனம்புரியவும், நரிகள் ஊளையிடவும், பருந்துகள் இறகுகளினால் சாமரம் போடவும், பகையை வென்று மயிலின் மீது ஆரோகணித்த பழநிமலை மீது வந்து அமர்ந்த, இந்திரர் போற்றும் தனிப்பெருந் தலைவரே! அதலம் விதலம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் எனவும், இம்மண்ணுலகம் எனவும், தேவர்களுடைய அண்டங்களான மேல் உலகங்கள் எனவும், சகல கடல்கள் எனவும், எண் திசையிலுள்ள மலைகள் எனவும், அக்கினி சூரியன், சந்திரன் என்ற முச்சுடர்கள் எனவும், முடிவில் ஒன்றுபடுகின்ற மந்திரங்கள் எனவும், ஒதுகின்ற வேதங்கள் எனவும், அருமையான உண்மைப் பொருள்கள் எனவும், அணுவுக்கு அணு எனவும், எங்கும் நிறைந்த பொருளாய் நின்ற ஒரு பேருண்மை அடியேனுடைய உள்ளத்தில் தோன்றி விளங்கவும், அறியாமையிருள் ஒழியவும், அக்கணமே இதய தாமரை மொட்டவிழ்ந்து மலரவும் உணர்விலே உணர்கின்ற அநுபவ ஞானத்தை என் மனம் பெறுமாறு என்முன் தோன்றி தேவரீர் உபதேசித்து உதவி அருள்புரிய இடையறாத அன்பினால் இனிய சொற்களுடன் கூடிய மதுரகவியாகிய திருப்புகழ் என்ற நூலைச் சிறியேன், பாடிப் புகழ்கின்ற உரிமையுடைய அடியேன் தேவரீரையன்றி உலகில் உள்ள வேறு ஒன்றை விரும்புவேனோ? (விரும்பமாட்டேன்.)

விரிவுரை

அதல விதல முதலந்தத் தலங்களென:—

அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், மகாதலம், இராசதலம், பாதலம், என்ற இவை கீழே உள்ள ஏழு உலகங்கள்.

அமரர் அண்டத் தகண்டமென:—

பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம் என்ற இவை மேலே உள்ள உலகங்கள்.

அகில சலதியென:—

உவர்க்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், தேன்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், நன்னீர்க்கடல் எனக் கடல்கள் ஏழு என்பர்.

எண்டிக்குள் விண்டு என:—

எட்டுத் திசைகளிலுள்ள குலமலைகள்; கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிததம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனம்.

அங்கி பாநு அமுத கதிர்கள் என:—

உலகிற்கு ஒளிதரும் சுடர்கள் மூன்று. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி.

அந்தித்த மந்தாமென:—

அந்தி—முடிவு. மந்திரங்கள் யாவும் முடிவில் ஒன்றுபடும்; மந்திரங்கள் ஏழுகோடி, நம, ஸ்வதா, ஸ்வாகா, பட், ஹும்பட், வஷட், வெளஷட் என்ற ஏழு நுனிகளையுடையன.

அறையு மறை யென:—

விதிப்படி ஒதுகின்ற வேதங்கள். அநேக நுண் பொருள்கள் அவற்றில் மறைந்திருப்பதனால் மறையெனப்பட்டது.

அருந் தத்துவங்கள் என:—

தத்துவங்கள் 36. சிவதத்துவம் 5, வித்யா தத்துவம் 7, ஆன்மதத்துவம் 24, ஆக, 36. இனி புறநிலைக்கருவிகள் 60. மண்ணின்கூறு 5, நீரின் கூறு 5, நெருப்பின் கூறு 5, காற்றின் கூறு 5, வெளியின் கூறு 5, வாயு 10, நாடி 10, வசனாதி 5, வாக்கு 4, குணம் 3, ஏடணை 3, ஆக 60.

அணுவில் அணுவென:—

அணுவுக்குள் பரமானுக்கள் பல இருந்து இடையறாது அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நிறைந்திட்டு நின்றதொரு சம்பந்தாயம்:—

இவ்வளவிலும் ஊடுருவிக் கலந்திருக்கின்ற பொருள் ஒன்றுதான். அதன் உண்மையை அருணகிரிநாதருக்கு முருகவேள் குருநாதனாகி வந்து உணர்த்தியருளினார்.

உதய மொழி:—

உண்மைப்பொருள் இன்னதென்று அருணகிரிநாதர் உள்ளத்தில் தோன்றி விளங்க இறைவன் உபதேசித் தருளினார்.

இருள் விடிந்த கணந்தனில்:—

உண்மைப் பொருள் இது என்ற ஞானவொளி தோன்றிய அக்கணத்திலேயே அஞ்ஞான இருள் நீங்கியொழியும்.

இருதய கமலமுகிழங் கட்டவிழ்ந்து:—

இதய கமலமானது ஞானவொளிபட்டு குவிந்திருந்த இதழ்கள் ஒவ்வொன்றாக விரிந்து மலர்ந்தது.

உணர்விலுணரு மநுபவமனம்.....முன் உதவ:

ஞான போதகம் இத்தன்மைத்தென்று வாய் விட்டுக்கூற இயலாதது. பக்குவ ஆன்மாக்கட்கு ஆசாரியன் உணர்த்த உணர்வது.

செவ்வா னுருவில் திகழ்வே லவனன்
 றெவ்வா ததென உணர்வித் ததுதான்
 அவ்வா றறிவார் அறிகின் றதலால்
 எவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே —அநுபூதி (30)

அளவற்ற தவம் புரிந்தவராதலின் அருணகிரிப் பெருமான், சிவகுருவாம் செவ்வேட்பரமனே குருமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டு உபதேசமுகத்தால் அநுபவஞானத்தை உணர்த்தியருள உணர்ந்தனர். தனக்குக் கிடைத்த அநுபவத்தை இத்திருப்புகழில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இயலினிய செஞ்சொற் ப்ரபந்தமென மதுரகவிகளில் மனம் பற்றிருந்து புகழ் உரிய அடிமை:—

அருணகிரிநாதர் எப்போதும் முருகனுடைய புகழைப் பாடுவதிலேயே மனம் வைத்திருந்தனர். அது இனிய கனியமுதம் போன்ற சொற்களால் ஆனது; மிக்க அன்பினால் ஆனது.

உணையன்றி ப்ரபஞ்சமதை நம்புவேனோ:—

நம்புதல்—விரும்புதல். இறைவனையன்றி உலக வாழ்வை விரும்பேன் என்று சுவாமிகள் தனது தூய மனநிலையைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

இத்திருப்புகழில் பிற்பகுதி யுத்தகள வர்ணனை.

கருத்துரை

பழநியப்பா! உன்னையன்றி உலகை விரும்பிடேன்.

47

- அரிசனவாடைச் சேர்வை குளித்துப்
பலவித கோலச் சேலை யுடுத்திட்
டலர்குழ லோதிக் கோதி முடித்துச் சுருளோட
அமர்பொரு காதுக் கோலை திருத்தித்
திருநுதல் நீவிப் பாளித பொட்டிட்
டகில்புழு கார்ச் சேறு தனத்திட் டலர்வேளின்
சுரதவி நோதப் பார்வைமை யிட்டுத்
தருணக லாரத் தோடை தரித்துத்
தொழிலிடு தோளுக் கேறவ ரித்திட்
டிளைஞோர்மார்
துறவினர் சோரச் சோரந கைத்துப்
பொருள்கவர் மாதர்க் காசைய ளித்தற்
றுயரற வேபொற் பாதமெ னக்குத் தருவாயே
கிரியலை வாரிச் குரரி ரத்தப்
புணரியின் மூழ்கிக் கூளிக ளிக்கக்
கிரணவை வேல்புத் தேளிர்பி ழைக்கத்
தொடுவோனே
கெருவித கோலப் பாரத னத்துக்
குறமகள் பாதச் சேகர சொர்க்கக்
கிளிதெய்வ யானைக் கேபுய வெற்பைத்
தருவோனே
பரிமள நீபத் தாரொடு வெட்சித்
தொடைபுனை சேவற் கேதன துத்திப்
பணியகல் பீடத் தோகைம யிற்பொற் பரியோனே

பனிமல ரோடைச் சேலு களித்துக்
ககனம ளாவிப் போய்வரு வெற்றிப்
பழநியில் வாழ்பொற் கோமள சத்திப் பெருமானே.

பதவுரை

கிரி-மலைகளிலும், அலைவாரி-அலைகளுடன் கூடிய கடலிலும் இருந்த, குரர்-குரர்களுடைய, ரத்த புணரியின் மூழ்கி-உதிரக் கடலில் குளித்து, கூனி களிக்க-பேய்கள் மகிழ்ச்சியடையவும், புத்தேளிர் பிழைக்க-தேவர்கள் உய்யுமாறும், கிரண வை வேல் தொடுவோனே-ஒளியும் கூர்மையும் பொருந்திய வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! கெருவித-செருக்கு உறத்தக்க, கோல-அழகுடைய, பார தனத்து-கனத்த தனங்களையுடைய, குறமகள் பாத சேகர-வள்ளிபிராட்டியின் திருவடியைத் தரித்தவரே! சொர்க்க-சுவர்க்க வுலகிலே வளர்ந்த, கிளி-கிளி போன்ற தெய்வயானைக்கே-தெய்வயானையம்மையாருக்கே, புய வெற்பை தருவோனே-மலைபோன்ற தோள்களைத் தருகின்றவரே! பரிமள நீப தாரொடு-நறுமணம் நிறைந்த கடப்பமாலையுடன், வெட்கி தொடை புனை-வெட்சி மாலையணிந்த, சேவல் கேதன-சேவலங் கொடியினரே! துத்தி-படத்தில் பொறிகளையுடைய, பணி அகல்-பாம்பு அஞ்சி அகல்கின்ற, பீட-ஆசனம்போல் விளங்கும், தோகை மயில் பொன் பரியோனே-கலாபத்துடன் கூடிய அழகிய மயிலை வாகனமாக உடையவரே! பனிமலர் ஒடை-குளிர்ந்த மலர்களுடன் கூடிய ந்ரோடைகளில், சேல் களித்து-சேல் மீன்கள் மகிழ்ச்சியுற்று, ககனம் அளாவு போய்வருவெற்றி-விண்வரை துள்ளிக் குதித்துச் சென்று வரும் வெற்றியுடன் கூடிய, பழநியில் வாழ்-பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற, பொன் கோமள சக்தி-அழகும் இளமையும் உடைய வேலை ஏந்திய, பெருமானே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! அரிசனவாடை சேர்வை குளித்து-மஞ்சள் வாசனைக் கலவையுடன் கூடிய நீரில் குளித்து, பலவித கோல சேலை உடுத்திட்டு-பலவிதமான அலங்காரத்தைச் செய்து புடவைகளை உடுத்து, அலர் குழல் ஒதி கோதி முடித்து-மலர் தரித்த கூந்தல் மயிரைச் சிக்கெடுத்து முடித்து, சுருளோடே அமர்பொரு காதுக்கு ஓலை திருத்தி-சுருண்டுள்ள அக்குழலுடன் நெருங்கிப் போர் புரிகின்ற காதுகளில் பொன்னோலைகளைத் தரித்து, திருநுதல் நீவி-அழகிய நெற்றியைச் சீர் பெறத் துடைத்து, பாளித பொட்டு இட்டு-பச்சைக் கற்பூரங் கலந்த திலகத்தையிட்டு, அகல் புகுரு ஆர சேறு தனத்து இட்டு-அகில், புனுகு, சந்தனம் முதலியவை கலந்த குழம்பை கொங்கையில் பூசி, அலர்வேளின்-மலர்க்கணை ஏந்திய மன்மதனுடைய, சுரத விநோத பார்வை மை இட்டு-காமசாத்திரத்திற் கூறிய படி இன்பத்தை விளைவிக்கும் கண்களில் மையையிட்டு, தருண கலார தோடை தரித்து-அப்பொழுதலர்ந்த செங்கழுநீர் மாலையைப் புனைந்து, தொழிலிடு தோளுக்கு ஏற வரித்திட்டு-கலவித் தொழில் செய்யும் தோள்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் நிரம்ப அலங்கரித்து, இளைஞோர்மார்-இளைஞர்கள் முதல், துறவினர்-துறவிகள் வரை, சோர

சோர நகைத்து-உள்ளந் தளரத் தளரப் புன்னகை புரிந்து, பொருள் கவர் மாதர்க்கு ஆசையளித்தல்-பணத்தைப் பறிக்கின்ற பொது மாதர்களிடம் ஆசை வைக்கின்ற; துயர் அறவே-துன்பம் நீங்குமாறு, பொன் பாதம் எனக்கு தருவாயே-தேவரூடைய அழகிய திருவடிகளை அடியேனுக்குத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

மலைகளிலும், அலைகடலிலும் இருந்த சூரர்களின் உதிரக்கடலில் முழுகிப் பேய்கள் மகிழவும், தேவர்கள் ஈடேறவும், ஒளியும் கூர்மையும் பொருந்திய வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! செருக்குடன் கனத்திருக்கும் அழகிய தனங்களையுடைய வள்ளி யம்மையின் பாதங்களைச் சூடிக்கொண்டவரே! விண்ணுலக மடந்தையாகிய கிளி போன்ற இனிய சொற்களையுடைய தெய்வயானையம்மைக்கு மலை போன்ற தோள்களைத் தருகின்றவரே! நல்ல வாசனை பொருந்திய கடப்ப மலர் மாலையையும் வெட்சி மலர் மாலையையும் புனைகின்ற சேவல் கொடியினரே! படத்தின் பொறிகளுடன் கூடிய அரவங்கள் அஞ்சி அகல்கின்ற மயிலை ஆதனமாகவும் வாகனமாகவும் கொண்டவரே! குளிர்ந்த மலர்களுடன் கூடிய ஓடைகளில் சேல்மீன்கள் களிப்புடன் விண்ணளவும் துள்ளிக் குதித்து உலாவும் வெற்றி நிறைந்த பழநியம் பதியில் வாழ்கின்ற அழகும் இளமையும் உடைய ஞானவேல் ஏந்திய பெருமிதம் உடையவரே! மஞ்சள் வாசனை கலந்த நீரில் குளித்து, அநேகமான அலங்காரங்களைச் செய்து, நல்ல புடவைகளை யடுத்தி, மலர்க் கூந்தலைக் கோதி முடித்து, அக்கூந்தலுடன் நெருங்கிப் போர்புரிகின்ற காதுக்குப் பொன்னோலையைத் திருத்தித் தரித்து, அழகிய நெற்றியைத் துடைத்து, பச்சைக் கற்பூரத் திலகத்தைத் தரித்து, அகில் புனுசு சந்தனம் முதலிய நறுமணப் பொருள்களைக் கொங்கையில் அப்பி, மலர்க்கணை ஏந்திய மன்மத னுடைய காம நூலில் கூறியபடி விருப்பத்தை விளைக்கும் பார்வையுடன் கூடிய கண்களில் மையிட்டு, புதிய செங்கழுநீர் மலர் மாலையைத் தரித்து, கலவித் தொழில்

செய்யும் தோள்களுக்குப் பொருந்தும் முறையில் அலங்கரித்து, இளைஞர்கள் முதல் துறவிகள் வரை, உள்ளம் தளரத் தளரப் புன்னகை புரிந்து, செல்வத்தைக் கவர்கின்ற பொது மாதர் மீது ஆசை வைத்தலாகிய துன்பம் தீர, உமது அழகிய திருவடியை அடியேனுக்குத் தந்தருளுவீராக.

விரிவுரை

தருணகலாரத் தோடை தரித்து:—

தருணம்-புதுமை. கலாரம்-செங்கமுநீர். தோடை என்ற சொல் சந்தத்தை நோக்கி தோடை என நீண்டு வந்தது.

துறவினர் சோர சோர நகைத்து:—

துறவிகளுடைய உள்ளமும் நினைந்து நினைந்து உருகி வருந்துமாறு பொதுமகளிர் நகைத்து கண்பார்வையால் வளைத்துப் பிடிப்பர்.

“துறந்தோர் உள்ளத்தை வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க் கிளைத்துத் தவிக்கின்ற என்னை எந்நாள் வந்திரட்சிப்பையே”

—அலங்காரம்(32)

மாதர்க்கு ஆசையளித்தல் துயரற:—

பெண்கட்கு ஆசைவைத்தலாகிய துன்பம் நீங்க, ஆசை—பொன். பொதுமாதர்க்குப் பொன்னைத் தரும் துயர் நீங்க என்றும் பொருள்படும்.

கிரியலைவாரிச் சூர:

சூராதி யவுணர்கள் மலைகளிலும் கடல் நடுவிலும் நகரங்களை யமைத்து வாழ்ந்தார்கள்.

கூளி களிக்க:—

கூளி—பேய். பேய்கள் அசுரர்களுடைய உதிரமாகிய வெள்ளத்தில் முழுகி மகிழ்ந்தன.

கிரண வை வேல்:—

வேல் என்பது ஞானம். ஞானம் ஒளியுடையது கூர்மையுடையது. அஞ்ஞானம் இருள்; ஞானம் ஒளி “கூர்த்த மெய்ஞ் ஞானத்தால்” என்பது சிவபுராணம். அறிவு “கூர்மையால் விளங்கும்.” “அரம் போன்ற கூர்மையரேனும்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். அறிவில்லாதவனை ‘கூர்கெட்டவனே’ என்றும், ‘உலக்கைக் கொழுந்தே’ என்றும் வையும் உலக வழக்கையும் உன்னுக. எனவே வேலை வழிபட்டோர்க்கு ஞான ஒளியும் கூர்த்த மதியும் உண்டாகும்.

குறமகள் பாத சேகர:—

பாதசேகரன்—பாதத்தைச் சூடிக்கொண்டவன். வள்ளியம்மையை யாட்கொள்ளும் பொருட்டு இறைவன் புரிந்த கருணையின் எளிமையை இது தெரிவிக்கின்றது.

வேதாமுதல் விண்ணவர் குடுமலர்ப்

பாதா குறமின் பத சேகரனே”

—அநுபூதி (36)

தெய்வயானைக்கே வெற்பைத் தருவோனே:—

பெருமான் வள்ளியை மணந்துகொண்டாலும், தெய்வயானையம்மையாரைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவரிடம் மிகுந்த பிரியமாக இருக்கின்றான் என்று சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

“நவமாமணி வடமும்பூத்த

தனமாதெனும் இபமின் சேர்க்கை

நழுவானகை பிரியங்காட்டு

முருகோனே”

—(முகிலாமெனுமளங்) திருப்புகழ்

பரிமள நீபத்தாரொடு வெட்சித் தோடையுனை:—

முருகப் பெருமானுக்கு உகந்த மலர்கள் கடப்பமும் வெட்சியுமாகும். இரண்டும் செந்நிறமுடையவை. முருகவேளுக்கு சிவந்த ஆடை, சிவந்த மலர், சிவந்த சந்தனம் இவை உவகை தருவனவாகும்.

சேவற் கேதன:—

முருகன் அடியார்களை ஆதரிக்க எழுந்தருளும் போது முன் எச்சரிக்கையாக “முருகன் வருகிறான்” என்று

சேவல் கூவி இன்பத்தைத் தரும். சேவல் வணங்கத்தக்க
பெருமையுடையது.

வந்திப்பேன் அநுதினமும் வாழ்ந்திடுவேன் உனது திரு வடியை
நாளுஞ்
சிந்திப்பேன் முப்பொழுதுஞ் சேவிப்பேன் செஞ்சூட்டுச் சேவலே
கேள்

பந்திப்பேன் எனதுவலி பார் என்னும் ஆணவமாம்
பகைவிண்டோடக்
கொந்திற்றேன் பொழிற்சாரல் தணிகைவரை யான் வர நீ
கூவுவாயே.

—தணிகை சந்திதிமுறை.

திருமாலின் அடியார்கள், திருமாலின்
வாகனமாகிய கருடன் வம்சமாகிய கருடனைக்
காணுந்தோறும் “அரிகரி” என்று கூறி மகிழ்கின்றார்கள்.
அதுபோல் முருகனுடைய அடியார்கள், முருகவேளின்
கொடியாகிய சேவலைக் காணுந்தோறும் “முருகா
முருகா” என்று துதித்துக் கும்பிடவேண்டும்.

கருத்துரை

பழநியாண்டவனே! மாதராசையற நின்
பாதமலரைத் தருவாய்.

48

அறமிலா நிலைகற்று கொடியவேல் விழிவிட்டு
னறிவுதா னறவைத்து விலைபேசி
அமளிமீ தினில் வைத்து பவளவா யமுதத்தை
அதிகமா வுதவிக்கை வளையாலே
உறவினா லுடலத்தை யிறுகவே தழுவிக்கொ
ளுலையிலே மெழுகொத்த மடவாரோ
டுருகியே வருபெற்றி மதனநா டகபித்து தரவேணும்
ஒழியுமா றொருமுத்தி
மறவர்மா தொருரத்தன விமலகோ கனகத்தி மணிமாற்பா
மயிலனாள் புணர்செச்சை
மருள்நிசா சரன்வெற்பி லுருகிவீழ் வறமிக்க வடிவேலா
மயிலிலே நியவுக்ர

பறைகள் பேணியருத்ரி கரியகா ரளகத்தி

பரமர்பா லுறைசத்தி

எமதாயி

பழையபார் வதிகொற்றி பெரியநா யகிபெற்ற

பழநிமா மலையுற்ற

பெருமானே.

பதவுரை

மறவர் மாது-வேடர்குலத்தில் வந்தவரும், ஒரு ரத்ன-ஒப்பற்ற ரத்னம் போன்றவரும், விமல-பரிசுத்தமானவரும், கோகனகத்தி மயில் ஆனாள்-தாமரையில் வாழ்கின்ற இலட்சுமியாகிய மயில் போன்ற அழகிய வள்ளி பிராட்டி, புணர் செச்சை மணிமாம்பா-தழுவுகின்ற வெட்சி மலர் தரித்த அழகிய திருமாற்பினரே! மருள் நிசாசரன்-மயங்கி நின்ற தாரகாசரன், வெற்பில் உருகி வீழ்வு உற-கிரவுஞ்ச மலையிலே உருகி வீழ்ந்து அழிய, மிக்க மயிலில் ஏறிய-சிறந்த மயில் வாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்த, உக்ர வடிவேலா-வேகமுடைய கூரிய வேலையுடையவரே! பறைகள் பேணிய ருத்ரி-போர்ப்பறைகளை விரும்புகின்ற உருத்திரியும், கரிய கார் அளகத்தி-கரிய மேகம்போன்ற கூந்தலை யுடையவரும், பரமர்பால் உறை சத்தி-சிவபெருமானிடம் உறைகின்ற பராசத்தியும், எமது ஆயி-எங்கள் அன்னையும், பழைய பார்வதி-பழைமையான பார்வதி தேவியும், கொற்றி-துர்க்கா தேவியும், பெரியநாயகி-பெரியநாயகி என்ற பெயரையுடையவரும் ஆகிய உமையம்மையார், பெற்ற-தந்த, பழநி மாமலை உற்ற-பழநி மாமலையில் வீற்றிருக்கும், பெருமானே-பெருமிதம் உடையவரே! அறம் இலா நிலை கற்று-அறவழியில்லாத நிலைமையைக் கற்று, கொடியவேல் விழி விட்டு-கொடுமையான வேல் போன்ற கண்களைச் செலுத்தி, உன் அறிவுதான் அற வைத்து-நினைக்கின்ற அறிவானதைக் கெட வைத்து, விலை பேசி-இவ்வளவு பணம் என்று விலை கூறி, அமளி மீதினில் வைத்து-படுக்கை மீது சேர்த்து, பவளவாய் அமுதத்தை-பவளம் போன்ற இதழில் ஊறும் அமுதத்தை, அதிகமாக உதவி-நிரம்பவுந் தந்து, கை வளையாலே-வளையலணிந்த கரங்களால், உறவினாள் உடலத்தை இறுகவே தழுவிக்கொள்-உறவு கூறி உடம்பை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, உலையிலே மெழுகு ஒத்த-உலையில் இட்ட மெழுகென உருகுவதுபோல் பசப்பும், மடவாரோடு-பொது மகளிருடன், உருகியே வரு பெற்றி-உள்ளம் உருகி வருகின்ற நடையுடன் கூடிய, மதன நாடக பித்து ஒழியுமாறு-காம நாடகம் என்ற மயக்கம் என்னை விட்டுத் தொலையுமாறு, ஒரு முத்தி தரவேணும்-ஒப்பற்ற முத்தியின்பத்தைத் தந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

வேடர்குலப் பெண்மணியும், ஒப்பற்ற மாணிக்க மணி போன்றவரும், பரிசுத்தமானவரும், தாமரை மாது என்ற மயில் போன்றவருமாகிய வள்ளிபிராட்டியார்

தழுவுகின்ற வெட்சிமலர் மாலை புனைந்த அழகிய
திருமார்பினரே! மயங்குகின்ற தாரகாசுரன் கிரவுஞ்ச
மலையில் அழிந்து விழச் சிறந்த மயிலின்மீது ஏறிய
வேகமும் கூர்மையும் உடைய வேலாயுதரே! போர்ப்
பறைகளை விரும்பும் உருத்ரியும், கரிய மேகம் போன்ற
கூந்தலை யுடையவரும், சிவபெருமானிடம் உறைகின்ற
பராசக்தியும், எங்கள் தாயும், பழைமையுடையவரும்,
பார்வதியும், துர்க்கையும் ஆகிய பெரியநாயகி
பெற்றருளிய பழநிமாமலைமீது எழுந்தருளிய பெருமிதம்
உடையவரே! அறவழி நிலலாத நிலைமையைக் கற்று,
கொடுமையான வேல் போன்ற கண்களைச் செலுத்தி,
நினைக்கின்ற அறிவை அழிய வைத்து, விலைபேசி,
படுக்கையின்மீது சேர்த்து, பவளம்போன்ற இதழில்
ஊறும் அமுதத்தை நிரம்பவும் தந்து, வளையல் தரித்த
கரங்களால் உறவு கூறி உடம்பை இறுகத்
தழுவிக்கொண்டு, உலையில் இட்ட மெழுகு போல்
உருகுகின்றதாக நடிக்கும் விலைமாதர்களுடன் கூடி,
உள்ளம் உருகி நிற்கும் காம நாடகமாகிய மயக்கமானது
என்னை விட்டு நீங்குமாறு, ஒப்பற்ற முத்தியின்பத்தைத்
தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

அறமிலா நிலைகற்று:

ஒருவன் வருந்திக் கற்கவேண்டியது அறம் என்ற
ஒன்றே யாகும். அதனால்தான் வேதம் தொடங்கும்
போது, “தர்மம் சர” என்கின்றது. ஓளவையார் “அறம்
செய விரும்பு” என்கின்றார். “அறம் விசாரியா மூடர்”
என்கின்றார் அருணகிரிநாதர். உலகமெல்லாம் அழிந்து
ஒடுங்கியபோது அறம் ஒன்று மட்டும் அழியாது நின்றது.
அது இடப வடிவமாகச் சென்று இறைவனை யடைந்தது.
உலகங்களை யெல்லாம் தாங்கும் இறைவனை
இடபமாகிய அறந் தாங்கியது. இத்தகைய அறத்தை
விடுத்து, மற நெறியை விலைமகளிர் கற்பர் என்று
சுவாமிகள் இப்பாடலில் கூறுகின்றனர்.

கொடிய வேள்விழிவிட்டு:—

கொலைக்குரியது என்பதால் கொடிய வேல் என்றனர். வேல் உடம்பை மட்டும் கொல்லும். மானார் விழி உயிரையும் உள்ளத்தையும் கொல்லும். வேல் விழியாலும் பால் மொழியாலும் ஆடவரை வதைப்பர்.

மதன நாடக பித்து ஒழிய:—

காம நாடகமாகிய அவலத்தின்மீது மனம் பற்றி அதனால் அறிவு குன்றி மக்கள் பித்தாகி யுழல்வர். இன்பத்தை துன்பத்தை மயங்கி யுணர்வர். விட்டில் பூச்சி விளக்கைச் சுகமென நினைந்து விழுவதுபோல் எனவுணர்க.

ஒரு முத்தி தர வேணும்:—

முத்தி—வீடுபேறு. முத்த—விடுபடுவது. சிப்பியி லிருந்து விடுபடுவதனால் முத்து இப்பேர் பெற்றது.

பந்தத்திலிருந்து ஆன்மா விடுபடுவது முத்தியெனப் படும். முத்தி—வடசொல். வீடு—தென் சொல். விடுபடு என்ற முதலிலை நீண்டு வீடு என வந்தது; முத்திக்கு நாயகன் முருகன்; ஆதலின் அப்பெருமானிடம் முத்தி நலத்தை வேண்டுகின்றனர்.

பறைகள் வேணிய ருத்ரி:—

உருத்ரி சங்கார காலத்தில் போர்ப் பறைகளை விரும்பி நிற்பன்; சகல உலகங்களையும் ஒடுக்கி நிற்பன்.

பழைய பார்வதி:—

பழம் பொருளாக நிற்பவர் ஆதலின் அம்பிகையைப் பழைய பார்வதி என்றனர்.

பெரிய நாயகி:—

பழநிமலையின் அடிவாரத்தின் மேற்கேயுள்ள நகரத்தில் உள்ள திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள அம்பிகைக்குப் பெரிய நாயகி என்று பேர்.

கருத்துரை

பழநியப்பா! முத்திநலம் அருள்புரிவாய்.

இலகிய களபசு கந்த வாடையின்
 ம்ருகமத மதனைம கிழ்ந்து பூசியெ
 இலைசுருள் பிளவைய ருந்தி யேயதை யிதமாகக்
 கலவியி லவரவர் தங்கள் வாய்தனி
 லிடுபவர் பலபல சிந்தை மாதர்கள்
 கசனையை விடுவது மெந்த நாளது பகர்வாயே
 சிலைதரு குறவர்ம டந்தை நாயகி
 தினைவன மதனிலு கந்த நாயகி
 திரள்தன மதனில ணைந்த நாயக சிவலோக
 கொலைபுரி யசுரர்கு லங்கள் மாளவெ
 அயிலயி லதனையு கந்த நாயக
 குருபர பழநியி லென்று மேவிய பெருமாளே.

பதவுரை

சிலைதரு குறவர் மடந்தை நாயகி-மலை தந்த குறவர் மகளாகிய நாயகியும், தினைவனம் அதனில் உகந்த நாயகி-தினைப் புனத்தில் விரும்பியிருந்த நாயகியும் ஆகிய வள்ளிபிராட்டியின், திரள் தனம் அதனில் அணைந்த நாயக-திரண்ட தனபாரத்தில் அணைந்த நாயகரே! சிவலோக-சிவலோக நாயகரே! கொலைபுரி அசுரர் குலங்கள் மாளவெ-கொலைத் தொழிலே புரிகின்ற அசுரர்களுடைய குலங்கள் மாளுமாறு, அயில் அயில் அதனை உகந்த நாயக-கூரிய வேலாயுதத்தை மகிழ்ந்து தரித்த நாயகரே! குரு பர-மேலான குருமூர்த்தியே! பழநியில் என்றும் மேவிய-பழநியம்பதியில் எந்நாளும் விரும்பி வீற்றிருக்கும், பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! இலகிய களப சுகந்த வாடையின்-விளங்குகின்ற கலவைகளின் நறுமணம் வீச, ம்ருக மதம் அதனை மகிழ்ந்து பூசியே-கஸ்தூரியை மகிழ்ச்சியுடன் பூசியும், இலை .சுருள் பிளவை அருந்தியே-வெற்றிலைச் சுருளையும் பாக்கின் பிளவையும் உண்டு, அதை இதம் ஆக-அதனை இன்பமான பேச்சுடன், கலவியில் அவர் அவர் வாய்தனில் இடுபவர்-புணர்கின்ற பொழுது அவ்வாடவர்களது வாயில் தருகின்றவரும், பலபல சிந்தை மாதர்கள்-பல்வேறு நினைவுகளை யுடையவருமாகிய பொதுமாதர்களின், கசனையை விடுவதும் எந்த நாள்-பற்றினை விடுகின்ற நாள் எது, அது பகர்வாயே-அதனை அடியேனுக்குக் கூறியருள்வீர்.

பொழிப்புரை

வள்ளிமலையில் தோன்றிய குறமகளாம் நாயகியும், தினைப் புனத்தில் விரும்பியிருந்த நாயகியும், ஆகிய

வள்ளியம்மையாருடைய திரண்ட தனங்களைத் தழுவிய தலைவரே! சிவலோகத்துக்குத் தலைவரே! கொலையே புரிகின்ற அசுரர்களின் குலங்கள் அழியுமாறு கூரிய வேலைத் தரித்த தலைவரே! மேலான குரு நாதரே! பழனாபுரியில் என்றும் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமிதம் உடையவரே! விளங்கும் கலவைச் சாந்தின் நறுமணம் வீச, கஸ்தூரியை மகிழ்ச்சியுடன் பூசியும், வெற்றிலை சுருளைப் பிளந்த பாக்குடன் தின்று, இனிய மொழியுடன் புணர்கின்றபோது அதனை ஆடவர்களது வாயில் இடுகின்றவர்களும், பல்வேறு எண்ணங்களை யுடையவருமாகிய பொது மகளிரின் பற்றினை அடியேன் விடுகின்ற நாள் எது என்பதனைக் கூறியருளும்.

விரிவுரை

இலகிய களப சுகந்த வாடை:—

பொதுமாதர் தம்பால் வரும் ஆடவர் மகிழுமாறு, நாறுகின்ற தம் உடம்பில் நல்ல நறுமணம் மிகுந்த சந்தனக் கலவைகளைப் பூசிக்கொண்டிருப்பர்.

ம்ருகமத மதனை மகிழ்ந்து பூசியே:—

ம்ருகம்-மான் மதம்-அதன் மதமாகிய கஸ்தூரி. வாசனையில் உயர்ந்தது கஸ்தூரி. விலையுயர்ந்த கஸ்தூரியை அம்மகளிர் மகிழ்ச்சியுடன் பூசிக்கொள்வர்.

இலை சுருள் பிளவை யருந்து:—

கண்ணுக்கு அழகாக மையும், வாய்க்கு அழகாகத் தாம்பூலமும் தரிப்பர். இலைசுருள்-வெற்றிலைச்சுருள்; பிளவை-பிளந்த பாக்கு.

அதை இதமாக...வாய்தனில் இடுபவர்:—

பொதுமகளிர், வாசனைத் தாம்பூலத்தை மென்று, இன்னுரை கூறி, அதனைத் தம்மை விரும்பித் தழுவும் ஆடவரது வாயினில் உமிழ்வர்.

“ஒருத்தர் வாய்ச்சுருள் ஒருவர் கை யுதவுவர்.”

—(பழிப்பர்) திருப்புகழ்

பலபல சிந்தை மாதர்கள்:—

தம்பால் வந்த ஆடவர்களின் உடமை எவ்வளவு? இவர்கள் பால் பொருள் பறிக்கின்ற வழிவகைகள் எவை? இவரினும் மேலான தனவந்தர் யார்? அவர்களை வசப்படுத்துவது எப்படி? என்பனவாதி வேறு வேறு எண்ணங்களை உடையவர்கள். சொல் வேறு எண்ணம் வேறாய் நிற்பர். அதனால் திருவள்ளுவர் இருமனப் பெண்டிர் என்றனர்.

கசனையை விடுவது எந்த நாளது பகர்வாயே:—

யாழ்பாணத்துக் கப்பலில் செல்பவர்க்கு இந்தியாவின் கரை தெரிகின்றவரை இலங்கையின் கரை தெரியாது; இலங்கையின் கரை தெரிந்தால் இந்தியாவின் கரை தெரியாது. அதுபோல் உலக நினைவு உள்ளவரை கடவுள் தெரியாது. கடவுளின் காட்சி தெரிந்தால் உலகந் தெரியாது.

பரத்தைப் பார்ப்பவர் பாரினைப் பாரார். பாரினைப் பார்ப்பவர் பரத்தைப் பாரார். பார் மறைந்தால் பரந் தெரியும்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதமே —திருமந்திரம்.

எனவே உலக மயக்கமாகிய பற்றினை யகற்ற நாள் எது என்று இறைவனைக் கேட்கின்றார் அருணைநாதர்.

சிலைதரு குறவர் மடந்தை நாயகி:—

சிலை-கல்லின் தொடர்புள்ள மலை. வள்ளி பிராட்டி வள்ளிமலையில் பிறந்தார். அதனால் 'சிலைதரு' என்றனர்.

இப்பிராட்டி பெருமை மிகுந்த திருமாலின் திருப்புதல்வி. மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானுடைய திருப்பத்தினி, குறவர்கள் தம் புதல்வியாக நினைத்து வளர்த்தார்கள். ஆதலின் அக்குறவர் புரிந்த தவத்தை யாரே அளக்கவல்லார்.

மூவா முகுந்தன் முதல்நாள் பெறும் அமுதைத்
தேவாதி தேவன் திருமைந்தன் தேவிதனை
மாவாழ் சுரத்தில்தம் மாமகளாய்ப் போற்றுகையால்
ஆவா குறவர்தம் ஆர் அளக்க வல்லாரே. —கந்தபுராணம்

தினைவன மதனி லுகந்த நாயகி:—

தினைவனம் என்பது தூய ஆன்மா விளைவிக்கும்
ஞானப்பயிர். இதன் விவரங்களை கந்தபுராணக்
கவியமுதம் என்ற நூலில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன்.
அதனிற் காண்க. “தினைவனங் கிளி காத்தசவுந்தரி” என்று
பிறிதொரு திருப்புகழிலும் அழகாகக் கூறுகின்றனர்.

கொலைபுரி யசுரர்கள் குலங்கள் மாளவெ:—

அசுரர்கள் உயிர்க்கொலை புரிவதையே
தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். அதனாலேயே முருக
வேள் அவர்களது குலத்தை அடியுடன் அழித்தருளினார்.

இதனைக் கீழ்வரும் பாடலால் அறிக.

பாரினை யழைத்துப் பல்லுயிர் தமக்கும்
பருவரல் செய்து விண்ணவர் தம்
ஊரினை முருக்கித் தீமையே இயற்றி
உலப்புறா வன்மை கொண்டுற்ற
சூரனை அவுணர் குழுவொடுந் தடிந்து
சருதியின் நெறிநிநீஇ மகவான்
பேரர சளித்துச் சுரந்துயர் அகற்றிப்
பெயர்தி என்றனன் எந்தைபெருமான்.

அயிலயில் தனையுகந்த நாயக:—

அயில்—சூர்மை. அயில்—வேல்.

பழநியில் என்று மேலிய:—

ஞான பூமியாகிய பழநியில் ஞான பண்டிதன்
என்றும் அகலாது உரைகின்றான்.

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளா! பழநி முருகா! மாதராசையற
அருள்வாய்.

இலகுகனி மிஞ்சு மொழியிரவு துஞ்சு	
மிருவியெ னஞ்சு	முகமீதே
இசைமுரல் கரும்பு மீளமுலைய ரும்பு	
மிலகியக ரும்பு	மயலாலே
நிலவிலுடல் வெந்து கரிய அலமந்து	
நெகிழுமுயிர் நொந்து	மதவேளால்
நிலையழியு நெஞ்சி லவர்குடிபு குந்த	
நினைவொடு மிறந்து	படலாமோ
புலவினைய னைந்து படுமணிக லந்து	
புதுமலர ணிந்த	கதிர்வேலா
புழுகெழும் ணந்த குறமகள்கு ரும்பை	
பொரமுகையு டைந்த	தொடைமார்பா
பலநிறமி டைந்த விழுசிறைய லர்ந்த	
பருமயில டைந்த	குகவீரா
பணைபணிசி றந்த தரளம ணிசிந்து	
பழநிமலை வந்த	பெருமாளே.

பதவுரை

புலவினை அனைந்து-புலாலைக் கலந்து, படுமணி கலந்து-ஒலிக்கின்ற மணியுடன், புதுமலர் அணிந்த-புதிய மலர்களைப் புனைந்துள்ள, கதிர்வேலா-ஒளி மிகுந்த வேலாயுதரே! புழுகு எழ மணந்த-புனுகின் நறுமணம் வீசமாறு மணந்துகொண்ட, குறமகள்-வள்ளிநாயகியின், குரும்பை பொர-தென்னங்குரும்பை போன்ற தனங்கள் தங்குதலால், முகை உடைந்த தொடை மார்பா-அரும்புகள் விரிந்து மலர்ந்த மலர் மாலை தரித்த திருமார்பினரே! பலநிறம் மிடைந்த-பலப்பல நிறங்கள் நெருங்கினதாய், விழுகின்ற அலர்ந்த-மேலான சிறகுகள் பரந்து ஒளிரும், பருமயில் அடைந்த-பெரிய மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட, குகவீரா-குகையில் வசிக்கும் வீரரே! பணை-மூங்கில்கள், பணி சிறந்த தரளமணி சிந்து-வேலைப்பாட்டுக்குத் தக்கதான முத்து மணிகளை உதிர்க்கும், பழநிமலை வந்த-பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! இலகு கனி மிஞ்சு மொழி-சுவை விளங்கும் பழத்தின் இனிமையினும் மேம்பட்ட மொழியும், இரவு துஞ்சும் இருவிழி என் நஞ்சம்-இரவில் துயில் புரியும் இரு கண்கள் என்கின்ற நஞ்சம், முகமீதே இசைமுரல் கரும்பும்-முகமாகி தாமரை மலரின் மீது இசை ஒலிக்கும் வண்டும், இளமுலை அரும்பும்-இளந் தனங்களாகிய அரும்பும், இலகிய கரும்பும்-அழகிய கரும்பு போன்ற தோள்களும் கொண்ட (என்மகள்), மயலாலே-தலை

மகன் மீது கொண்ட மோகத்தினால், நிலவில் உடல் வெந்து - கரிய சந்திரனுடைய குளிர்ந்த ஒளியினால் உடல் வெந்து கரியவும், அலமந்து-வேதனைப்பட்டு, நெகிலும் உயிர் நொந்து-நெகிழ்ச்சியுறும் உயிரானது நலிவுற்று, மதவேளால்-மன்மதனால், நிலை அழியும் நெஞ்சில்-தனது நிலை அழிகின்ற உள்ளத்தில், அவர் குடிபுகுந்த-தலைமகன் வந்து குடிபுகுந்த, நினைவோடும் இறந்து படலாமோ-அந்த நினைவினால் இன்புறாது இவள் மடியலாமோ?

பொழிப்புரை

மாற்றாரின் நினைங்களுடன் கலந்து, ஒலிக்கின்ற மணியுடன் புதிய மலர்களைப் புனைந்த ஒளி மிகுந்த வேலாயுதத்தையுடையவரே! புனுகின் நறுமணம் வீச மணந்து கொண்ட வள்ளிநாயகியின் தென்னங் குரும்பையை நிகர்த்த தனங்கள் தாக்குதலால், மொட்டு அவிழ்ந்து விரிந்த மலர் மாலையுடன் கூடிய மார்பினரே! பலப்பல நிறங்கள் நெருங்கிய மேலான சிறகுகள் பரந்து ஒளிரும் பெரிய மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவரே! குகையில் வாழும் வீரமூர்த்தியே! நல்லவேலைப் பாட்டுக்குகந்த முத்து மணிகளை மூங்கில்கள் உதிர்க்கின்ற பழநிமலையில் எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! சுவை விளங்கும் கனிகளின் இனிமைக்கு மேம்பட்ட மொழியும், இரவில் துயில்கின்ற இரு கண்கள் என்ற நஞ்சும், முகமாகிய தாமரையில் ஒளிசெய்யும் வண்டும், இளமுலையாகிய அரும்பும், அழகிய கரும்பு போன்ற தோளும் உடைய என் புதல்வி, தலைவன் மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியால், நிலவின் வெப்பத்தால் உடம்பு கரிந்து வேக, வேதனையுற்று, உயிர் நெகிழ்ச்சியுற்று துன்பம் அடைந்து, மன்மதனால் நிலைமை குன்றி, தான் விரும்பிய தலைமகன் அவள் உள்ளத்தில் குடிபுகுந்து அந்த நினைவுடன் இன்பமுறாமல் இறந்து படலாமோ?

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் முருகனைத் தலைமகனாக விரும்பிய ஒரு பெண்ணின் நிலைமை குறித்து தாய் வருந்துவதாக (நற்றாயிரங்கலாகு)ப் பாடியது.

இலகுகனி மிஞ்சு மொழி:—

தாய் தன் மகளின் நலன்களை எடுத்து முருகனிடங் கூறுகின்றாள். “முருகா! என் புதல்வியின் மொழி சுவை மிகுந்த கனியிலும் இனிமையானது.”

இரவுதுஞ்சம் இருவிழியெனஞ்சம்:—

இரவில் துயில்கின்ற இரு கண்கள் நஞ்சைப் போன்றது. நஞ்சு உண்டாரைக் கொல்வது. இக்கண்கள் கண்டாரைக் கொல்வது.

‘மகளிர்க்கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி நளிரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சமொத்தலர்ந்த செய்யகண்ணை’ என்று இராமருடைய கண்களை அநுமன் கூறுவதனாலும் அறிக.

முகமீதே இசைமுரல் கரும்பு:—

வண்டுகள் இப்பெண்மணியின் முகத்தைத் தாமரையென்று கருதி வந்து இசையுடன் ஒலி செய்கின்றன.

இளமுலையரும்பு:—

இவளுடைய முற்றாத இளந்தனங்கள் தாமரையின் அரும்பு போல் அழகு செய்கின்றன.

இலகிய கரும்பு:—

அழகியகரும்பு—இங்கே இது உவமை ஆகுபெயராகத் தோள்களைக் குறிக்கின்றன. அல்லது கரும்பு போன்ற என் செல்வ மகள் என்று கூறினும் அமையும்.

மயலாலே நிலவிலுடல் வெந்து கரிய:—

முருகவேளாகிய தலைவன் மீது கொண்ட மையலால் குளிர்ந்த அமுதமயமான தண்ணிலவைப் பொழியும் சந்திரன் வெம்மையாகக் காட்சி தருவான். அவனுடைய சீதள ஒளி அக்கினியின் வெப்பம் போல் சூடாக வெதும்பி உடம்பைக் கருக்குகின்றது.

அலமந்து நெகிழுமுயிர் நொந்து:—

தலைவன் மீது கொண்ட காதலால் துன்புற்று உயிர் நீராய் நெகிழ்ந்து உருகுகின்றது.

மதவேளால் நிலையழியும் நெஞ்சில் அவர் குடிபுகுந்து:—

மன்மதன் மலர்க்கணைகளைப் பொழிய, அதனால் என் மகள் தன் நிலைமை யழிந்தாள். அவளுடைய நெஞ்சில் தலைவனாகிய நீ புகுந்தனை; அவர்—என்பது முருகனை.

நினைவொடு மிறந்து படலாமோ:—

“தனது இன்பம் முற்றாமல் கணவனுடைய நினைவுடன் இவள் உயிர் துறக்கலாமோ! அவ்வண்ணம் இறத்தல் முறையாகாது; முருகா! ஆகவே என் மகள் இறக்குமுன் நீ வந்து இவளைத் தழுவினாள் கொள்ள வேண்டும்” என்று தாய் தலைவனாகிய பழநியப்பனிடம் முறையிடுகின்றாள்.

புலினை யளைந்து:—

பெருமானுடைய வேலாயுதம் மாற்றாருடைய உடம்பைப் பிளந்து மாய்த்தலால், அந்த நிணம் அவ்வேலில் அளைந்துளது.

படுமணி கலந்து:—

வேலாயுதத்தின் கழுத்தில் வீரமணி ஒலிக்கின்றது. வெற்றி நாதத்தை இது உணர்த்துகின்றது.

புதுமலர் அணிந்த கதிர் வேலா:—

ஞான மயமானது, சிவவொளியால் மலர்ந்த இதய தாமரையில் விளங்குவது ஆதலின், அந்த இதய தாமரையாகிய புதிய மலரை அணிகின்றது என்கிறார்.

பலநிறமிடைந்த விழுசிறை யலர்ந்த பருமயில்:—

மயிலின் உடம்பில் உள்ள கலாபம்—சிறகுகள்; இவற்றில் அநேக வர்ணங்கள் பளிச்சிட்டு ஒளிரும். விழு—விழுப்பம் (உயர்வு.)

பணைபணி சிறந்த தரளமணி சிந்து பழநி:—

மூங்கில்கள் உயர்ந்த முத்துக்களை உதிர்க்கின்றன. நல்ல முதிர்ந்த மூங்கிலில் முத்து பிறக்கும். இத்தகைய வளமையுடன் கூடியது பழநி மலை.

கருத்துரை

வேலவரே! பழநியாண்டவரே! என் புதல்வியை ஆண்டருள்.

வரதாமணிநீ	யெனவோரில்
வருகா தெதுதா	னதில்வாரா
திரதா திகளால்	நவலோக
மிடவே கரியா	மிதிலேது
சரதா மறையோ	தயன்மாலும்
சகலா கமநூ	லறியாத
பரதே வதையாள்	தருசேயே
பழனா புரிவாழ்	பெருமானே.

பதவுரை

சரதா-சத்தியவடிவினரே! மறை ஒது-வேதங்களைச் சொல்லுகின்ற, அயன்மாலும்-பிரமவிட்டுணுக்களாலும், சகல ஆகம நூல்-எல்லா ஆகம சாத்திரங்களாலும், அறியாத-அறிந்து கொள்ளமாட்டாத பெருமிதமுடையவராகிய, பரதேவதையாள்-மகாதேவியாகிய உமையம்மையார், தருசேயே-பெற்றருளிய திருக்குழந்தையே! பழனாபுரிவாழ்-பழநியம்பதியில் உறைகின்ற, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! வரதா-வரத்தை வழங்குபவரே! மணி நீ என-நினைத்தபடி வழங்கும் சிந்தாமணி தேவாரே என்று, ஓரில்-ஆராய்ந்துணர்ந்து அன்புசெய்தால், ஏதுதான் வருகாது-எண்ணிய எப்பொருள்தான் கிடைக்காது? (எல்லாம் கிடைக்கும்) அதில் வாராது-அப்படி ஆறுமுகக் கடவுள் அருளால் அடையாமல், இரதாதிகளால்-இரசம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வாதித்து, நவலோகம் இடவே கரியாம்-ஒன்பது லோகங்களையும் கூட்டி நெருப்பிலிட்டு ஊதுவதனால் எல்லாம் கரியாகவே போய்விடும். இதில் ஏது-இதனால் பயன் யாது? (ஒன்றுமில்லை.)

பொழிப்புரை

உண்மைவடிவினரே! வேதங்களை ஒதுகின்ற பிரம தேவராலும், விட்டுணுமூர்த்தியாலும், சகல ஆகம சாத்திரங்களாலும், அறியமுடியாத பரமேஸ்வரியார் ஈன்றருளிய திருக்குமாரரே! பழநிமலையில் வாழும் பெருமிதமுடையவரே! எல்லா வரங்களையும் எண்ணியவாறு வழங்கும் வரதரே! சிந்தாமணி தேவாரே என்று ஆராய்ந்து, உமது திருவடியில் அன்பு செய்தால் எப்பொருள்தான் கிடைக்காது? (எல்லாம் கிடைக்கும்.) இதனையறியாமல், நவலோகங்களையும் நெருப்பிலிட்டு

ஊதி இரவாதஞ் செய்து அலைவதனால் கரியாகுமே யன்றி வேறு அதனால் அடையும் பயன் ஒன்றுமில்லை.

விரிவுரை

வரதா:—

தேவர்களுக்கும், அயன், அரி, அரன் என்ற மூவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும், மற்ற யாவர்களுக்கும் வரங் கொடுத்தருளுகின்ற வரதர் முருகப் பெருமான் ஒருவரேயாவர். “ஓம் பக்தாபீஷ்ட வரதாய நம:” “ஓம் ஆச்ரிதேஷ்டார்த்த வரதாய நம.” என்ற சுப்ரமண்ய மஹாமந்திரங்களாலும் “பிரமதேவர் வரதா முருக தம்பிரானே” “வரதா முருகா மயில்வாகனனே” என்ற சுவாமிகளது திருவாக்குகளாலும் இக்கருத்து நன்கு வலியுறுமாறு காண்க. தேவரும் மூவரும் சூரபன்மனால் பன்னெடுங்காலம் வருந்தி, “இனி உய்வு உண்டா?” என்று ஏங்கி, எம் குமாரநாயகனை இறைஞ்சி ஏத்தி முறையிட, அவர்களது அலக்கணை யகற்றி, கேட்ட வரங்களை யெல்லாம் வழங்கியருளினார்.

மணி நீ:—

சிந்தித்ததைத் தரும் சிந்தாமணியும், தெய்ய மணியும் முருகவேளேயாம் என்று ஆராய்ந்து அறிந்து துதித்தால் வாராத பொருள் ஒன்றுமில்லை. “அடியவரிச்சையில் எவையெவை யுற்றன அவை தருவித்தருளும் பெருமா” ளாதலால் எல்லாவற்றையும் விரைவிற்பெறலாம்.

இரதாதிகளால்.....கரியாம்:—

இரசவாதஞ் செய்து புடம் வைத்து, நவலோகங் களையும் ஊதி ஊதி ஆசைவயத்தராய் அலைவதனால் பயன் கிடையாது.

மறையோதும் அயன்மாலும்.....அறியாத பரதேவதையாள்:—

வேதம், அயன் மால் ஆகமங்கள் இவற்றால் அறியமாட்டாத அறிவுவடிவாக விளங்குபவர் அம்பிகை.

“மந்த்ராணாம் மாத்ருகாதேவீ சப்தானாம் ஜ்ஞானரூபிணீ
ஜ்ஞானானாம் சிந்மயாதீதா” —தேவி உபநிஷத்

கருத்துரை

உண்மைப் பொருளே! உமாசுதரே! பழனாபுரிவாழ்
பெருமானே! தேவரீரை நினைத்தால் எல்லாம்
சித்தியாகும். இரசவாதத்தால் யாது பயன்? நினைது
திருவடிப் பேற்றைத் தந்தருள்வீர்.

52

அருத்தி வாழ்வொடு தனகிய மனைவியு முறவோரும்
அடுத்த பேர்களு மிதமுறு மகவொடு வளநாடும்
தரித்த லுருமெ யெனமன நினைவது நினையாதுன்
தனைப்ப ராவியும் வழிபடு தொழிலது தருவாயே
எருத்தி லேறிய இறையவர் செவிபுக உபதேசம்
இசைத்த நாவின இதணுறு குறமக எரிபாதம்
பரித்த சேகர மகபதி தரவரு தெய்வயானை
பதிக்கொ ளாறிரு புயபழ நியிலுறை பெருமானே.

பதவுரை

எருத்தில் எறிய-இடப வாகனத்தின் மீது ஆரோகணித்
தருளுகின்ற, இறையவர்-எப்பொருட்குந் தலைவராகிய சிவபெருமா
னுடைய, செவிபுக-திருச்செவியில் புகுமாறு, உபதேசம்-பிரணவ
மந்திரோபதேசம், இசைத்த நாவின-மொழிந்தருளிய திருநாவை
யுடையவரே! இதணுறு குறமகள்-பரண் மிசை இருந்த வள்ளி
நாயகியாரது, இருபாதம் பரித்த சேகர! இரண்டு திருவடிகளையும் தாங்கி
திருமுடியிலணிந்து கொண்டவரே! மகபதி தரவரு தெய்வயானை-
தேவேந்திரன் செய்த தவத்தினால் மகவாக வந்தருளிய தெய்வயானை
யம்மையார், பதிக்கொள் ஆறிரு புய-பதியாகக் கொண்ட பன்னிரு
புயாசலத்தையுடையவரே! பழநியில் உறை-பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற,
பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! அருத்தி வாழ்வொடு-ஆசையை
விருத்தி பண்ணுகின்ற உலக வாழ்வையும், தனகிய மனைவியும்-சரசு
செய்கின்ற மனைவியையும், உறவோரும்-சுற்றத்தாரையும், அடுத்த
பேர்களும்-சினேகிதர்களையும், இதம் உறு மகவொடு-இன்பத்தைத்
தருகின்ற குழந்தைகளையும், வள நாடும்-வளம்பெற்ற நாட்டையும், தரித்த
ஊரும்-பொருந்தி வாழ்கின்ற ஊரையும், மெய்யென மனம்
நினைவது-இவையே எப்பொழுதும் நிலைத்தவை என்று ஏண்ணுகின்ற

பொய் எண்ணத்தை, நினையாது-எண்ணாமற்படிக்கு, உன் தனைப் பரவியும்-தேவரீருடைய திருவடியை நினைந்தும் துதித்தும், வழிபடு தொழிலது தருவாயே-காயத்தால் வழிபடுகின்ற தொண்டைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

இடபத்தின் மீது எழுந்தருளி வருகின்ற தனிப் பெருந்தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய திருச்செவியில் புகுமாறு பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருளை உபதேசித் தருளிய திருநாவையுடையவரே! தினைப் புனத்தில் பரம் மிசை நின்ற வள்ளிநாயகியாரது திருவடிகளிரண்டையுந் தாங்கிச் சென்னிமேற் சூடியவரே! நூறு பரிமேதங்களைச் செய்த இந்திரனது தவப்பயனால் திருக்குழந்தையாக வந்தருளிய தெய்வயானையார் பதியாகக் கொண்ட பன்னிரு புயத்தை டுடையவரே! பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! ஆசையை விருத்தி பண்ணுகின்ற சரசம் பேசி விளையாடுகின்ற மனைவியையும், சுற்றத்தாரையும், என்னை அடுத்துள்ள நண்பர்களையும், இன்பத்தை விளைவிக்கின்ற மக்களையும், வளம் பொருந்திய நாட்டையும் பொருந்தி வாழ்கின்ற ஊரையும் நிலைத்தவை என்று எண்ணியிருக்கின்ற எண்ணத்தை யொழித்து (நிலை பேறாயுள்ள) தேவரீரது திருவடித் தாமரைகளை எண்ணித் துதித்து வாழ்த்தி வழிபடுகின்ற திருத் தொழிலைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

அருத்தி வாழ்வு:--

உலக வாழ்வு மேலும் மேலும் அவாவை வளரச் செய்வது, விடாய் கொண்டான் கடல் நீரை யருந்தினாப் போல், அவாவுற்றோன் அப்பொருளை யனுபவிப்பதால் அவாவடங்குதலிலது. மேலும் வளரவே செய்யும்.

தனகிய மனைவியும் தரித்தவரும்:--

மனைவி மக்கள் சுற்றம் ஊர் பேர் செல்வம் இவையே உயிர்க்கு உறுதி செய்வன என்று எண்ணி எண்ணி வீணையழியாமல் உயிர்க் குயிராகிய குகப்

பெருமான் ஒருவரே மெய்ப் பொருள் என்று எண்ணி
வழிபடவேண்டும்.

“உலக பகபாச தொந்த மதுவான
உறவுகிளை தாயார்தந்தை மனைபாலர்
மலசல சவாச சஞ்ச லமதாலென்
10திநிலை கெடாமலுன்ற னருள்தாராய்.”

—திருப்புகழ்

எருத்தில் ஏறிய இறையவர்:—

சிவபெருமான் விடையின் மீது எழுந்தருளியுள்ளார். உலக முழுவதும் அழிந்த பின் தருமம் ஒன்றே அழியாது நின்றது. தருமமொன்றே அழிவற்றது. மற்றதெல்லாம் அழிவனவாம். எல்லா மழிந்தும் தான்மட்டும் அழியாமல் நின்ற தருமம், சிவமூர்த்தியினிடம் இடப வடிவாகிச் சென்று அடைக்கலம் புக்கது; அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கு கால்களுடன் நின்ற தரும தேவதையைப் பெருமான் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டு அருள் புரிந்தனர். தருமமொன்றே இறைவனைத் தாங்குந் தகுதியுடையது. தருமத்தின் மீது எழுந்தருளும் அப் பரமபதி ஒருவரே யாவர்க்குந் தலைவர். எப்பொருட்கும் இறைவர்.

குறமகளிருபாதம் பரித்தசேகர:—

முருகர் வள்ளிநாயகியாரது திருவடியை வணங்கினார் என்பது எம்பிரானுடைய கருணையை காட்டுகிறது. குருமூர்த்தி தன்னை விரும்பி நோற்ற ஆன்மாவை யாட்கொள்ளத் தானே எளிதில் வெளி வந்து வணங்கியும் ஆட்கொள்வர்.

“பணியா வென வள்ளிபதம் பணியுந்
தணியா அதிமோக தயாபரனே” —அநுபூதி (6)

“குறமின் பதசேகரனே” —அநுபூதி (36)

கருத்துரை

சிவகுருவே! வள்ளி கணவ! தெய்வகுஞ்சரி நாயக!
பழநியாண்டவா! உலக வாழ்வை மெய்யென

நினையாமல் தேவரீரது திருவடியில் வழிபட்டுத்
தொழிலைத் தந்தருளுவீர்.

53

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி
ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் குடுமடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும்
ஏறுமயில் வாகனகு காசரவ ணானது
ஈசன மானமுன தென்றுமோதும்
ஏழைகள்வி யாகுலமி தேதெனவி னாவிலுனை
ஏவர்புகழ் வார்மறைய மென்சொலாதோ
நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவ வேலஅணி
நீலமயில் வாகவுமை தந்தவேளே
நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாமடிய
நீடுதனி வேல்விடும் டங்கல்வேலா
சீறிவரு மாறவுண னாவியுணு மானைமுக
தேவர்துணை வாசிகரி அண்டகூடஞ்
சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம
தேவர் வர தாமுருக தம்பிரானே.

பதவுரை

மாழை பொரு-பொன்னைப் போன்ற நிறத்துடன், நீறுபடு
மேனியவ-திருநீறு படிந்துள்ள திருமேனியை யுடையவரே!
வேல்-வேலாயுதரே! அணி - அழகியதும், நீல-நீல நிறத்துடன்
கூடியதுமாகிய, மயில் வாக-மயிலை வாகனமாக வுடையவரே! உமை
தந்த வேளே-உமையம்மையார் பெற்றருளியகுமார மூர்த்தியே! நீசர்கள்
(தம்)மோடு-கொடிய அசுரர்களுடன், எனது தீவினை எ(ல்)லாம்
மடிய-அடியேனது கொடுவினையனைத்தும் அழிந்துபோக, நீடுதனி
வேல்விடு-நெடியதும், நிகரற்றதுமாகிய வேற்படையை விடுத்தருளிய,
மடங்கல் வேலா-ஊழித் தீயை போன்ற உக்கிரமான வேற்படையை
உடையவரே! சீறி வரும் மாறு அவுணன்-கோபித்து வருகின்றவனும்
பகைமையை யுடையவனுமாகிய கஜமுகன் என்னும் அசுரனது, ஆவி
உ(ண்)ணும்-உயிரைப் போக்கிய, ஆனைமுக தேவர் துணைவா-யானை
முகத்தை யுடைய விநாயகப் பெருமானுக்கு அருந்துணைவரே! சிகரி
அண்டகூடம் சேரும்-கோபுரமானது வானுலகம் வரை ஓங்கியுள்ள, அழகு
ஆர் பழநிவாழ் குமாரனே-பெருவனப்பு நிறைந்த பழநி மலையில்

உறைகின்ற குமாரக் கடவுளே! பிரமதேவர் வரதா-அயன் முதலிய அமரர்கட்கு வரத்தைக் கொடுப்பவரே, முருக-தெய்வத் தன்மையுடையவரே! தம்பிரானே-தலைவரே! ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று-ஆறுமுகம் என்ற உமது திருப்பெயரை ஆறு முறை கூறி, பூதி-திருநீற்றை, ஆகம் அணி மாதவர்கள்-உடம்பில் தரித்துக் கொள்ளும் பெருந் தவமுடையவர்களது பாத மலர், குடும்-திருவடிகளைத் தன் தலையிற் குட்டிக்கொள்கின்ற அடியார்கள் பதமே துணை அது என்று-தொண்டர்களினுடைய திருவடித் தாமரைகளையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, நாளும்-நாள்தோறும், ஏறுமயில் வாகன-ஆன்மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவரே! குகா-ஆன்மாக்களின் இதய தாமரையில் உறைபவரே! சரவணா-சரவண தடாகத்தில் தோன்றியவரே! எனது ஈசா-என்னுடைய தலைவரே! என்மானம் உனதென்று-“அடியேனுடைய மானம் உம்முடையதே” என்று சொல்லி, மோதும்-மோதிக்கொள்கின்ற, ஏழைகள் வியாசுவம் இது ஏது என வினா இல்-ஏழைகளைக் கண்டு “உமக்கு இது என்ன கவலை” என்று நீர் கேட்டு அருளவில்லையானால், உனை ஏவர் புகழ்வார்-தேவரரை அருட்கடல் என்றும், சர்வக்ஞர் என்றும் யார்தான் புகழ்வார்கள்? மறையும் என் சொலாதோ-உம்மைப் பலவாறாகத் துதிக்கும் வேதந்தான் என்ன சொல்ல மாட்டாது?

பொழிப்புரை

1 திருநீறுபூசிய பொன்போன்ற திருமேனியரே! வேலாயுதரே! அழகிய நீலமயில் வாகனரே! உமாதேவியின் திருப்புதல்வரே! கொடிய அசுரர்களுடன் அடியேனுடைய தீவினைகள் முழுதும் அழிந்துபோக நிகரற்ற நெடியவேற்படையை விட்டருளிய ஊழித்தீயைப் போல் உக்ரமுடைய வேற்படையையுடையவரே! பகைகொண்டு சினத்துடன் வந்த கஜமுகாசுரனது ஆவியைப் போக்கிய கரிமுகக் கடவுளாம் கணபதியின் சகோதரரே! கோபுரங்கள் அண்ட கூடம் வரை ஓங்கி அழகு செய்யும் பழநி மலையின்மேல் உறைகின்ற குமாரக் கடவுளே! பிரமதி தேவர்களுக்கு வரத்தைக் கொடுக்கும் வரதராஜரே! முருகப் பெருமானே! எப்பொருட்குந் தலைவரே! ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று ஆறு முறை ஒதி திருநீற்றை அன்புடன் உடம்பில் அணிந்து கொள்ளும் மாதவர்களுடைய அடியார்களது பாதமலரே உற்ற துணையென்று நம்பி, “ஏறுமயில் வாகன! குகா! சரவணா! ஈசா! என்னுடைய மானம் உம்முடையதே”

என்று உம்மிடம் நாள் தோறும் மோதிக்கொள்கின்ற ஏழைகளுடைய துன்பத்தைக் கண்டு, 'உமக்கு யாது துன்பம்?' என்று வினவாது இருந்தால் அடியார்க் கெளியன் என்றும் அருளாகரனென்றும் யார் தாம் புகழ்வார்கள்? (உம்மையே பரம் என்று முழங்கிக் கூறும்) வேதந்தான் என்ன சொல்லும்? (உலகோர் உம்மை நிந்திக்காமலிருக்கும் பொருட்டும் வேதம் உம்மை வேறுவகையாகக் கூறாதிருக்கும் பொருட்டுமாவது அடியேனைக் காத்தருள்வீர்.)

விரிவுரை

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்.....என்று பூதி:—

திருநீற்றைத் தரிக்கும்போது ஆறுமுகம் என்று அன்புடன் ஆறுமுறை கூறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு தரிக்கில் உடம்புக்குற்ற பிணிகள் முதலியனவும் பேய்களின் கலக்கமும் நீங்குவதுமன்றி, உயிருக்குற்ற பிறவிநோயும் விரைவில் நீங்கும். ஆதலால், ஆறுமுகம் என்று திருநீற்றணியும் திருத்தவர்கள் இம்மை நலன்களும் மறுமைநலன்களும் எளிதிற் பெறுவர்.

பூதி ஆகமணிமாதவர்கள் பாதமலர் குடும் அடியார்கள் பதமே துணை:—

மேற்கூறியபடி திருநீற்றணிகின்ற பெருந்தவர்களின் அடியார்களுடைய திருவடியே எந்நாளும் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டும். இது முத்தி வீட்டில் எளிதிற் புகுத்தும் இனிய வழியாம். ஆண்டவனருள் பெறுவதற்கு அவனருள் பெற்ற அடியார் பக்தியே சாலச்சிறந்த வழியென்பதை, அப்பூதியடிகள், பெருமிழலைக்குறும்பர், கலிசைச்சேவகனார், பத்திர கிரியார் முதலியோர்களின் சரிதங்களை யுணர்ந்தோர்கள் அறிவார்கள்.

அடியார்களுக்குரிய சாதனங்களில் திருநீறு தலை சிறந்த ஒன்றாம். நவநாகரீகம் தாண்டவமிடும் இக்காலத்தில் "திருநீற்றணிவது அவசியமா? அணிவ தனால் வரும் பயன் யாது?" என்றெல்லாம் வினவு

கின்றனர். அதற்கு விடை நாம் கூற வேண்டியதில்லை; அதன் பேரே விடை தருகிறது. “திருநீறு” திரு—தெய்வத்தன்மை, நீறு—வினைகளை நீறாக்குவது என்பதாம். எனவே வினைகளை எரித்து நீறாக்கித் தெய்வத் தன்மையைக் கொடுக்கவல்லதனால் அதற்குத் திருநீறு என்னும் அழகிய திருநாமம் அமைந்துள்ளது. மேலான ஐஸ்வரியத்தைத் தருந் தகைமையுடையதால் “விபூதி” எனப்பெயர் பெற்றது. இம்மையில் பெருந்திருவைக் கொடுத்து மறுமையில் முத்தியையும் கொடுக்கும் இத்திருநீறு.

முத்தி தருவது நீறு முனிவரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருவாலவாயான் திருநீறே.

—தேவாரம்

எல்லா நிலையினரும் அவசியமாகத் திருநீறு தரித்தல் வேண்டும். திருநீற்றின் பெருமையை விளக்குவதற்காகவே ஓர் உபநிடதம் எழுந்துள்ளது. அது “பஸ்மஜாபாலம்” என்பதாம். அதில் அடியிற் கண்டவாறு ஒரு விஷயங் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

யதிர் பஸ்மதாரணம் த்யக்த்வா ஏகதா உபோஷ்ய
த்வாதச ஸஹஸ்ர ப்ரணவம் ஜப்த்வா சுத்தோ பவதி!!

பொருள்:- சந்யாசியும் ஒருவேளை பருமதாரணம் (விபூதி தரிக்க) செய்துகொள்ளத் தவறுவானேல் உபவாசமிருந்து பிரணவஜபம் பன்னீராயிரத்தால் அப்பாவம் நீங்கி பரிசுத்தனாகக் கடவன்.

சிவபெருமான் எக்காலமும் நீங்காது நின்று நிருத்தம் புரியும் நடனசாலை எது என்றால், முப்போதும் திருநீறணிந்து நித்தியமான, பஞ்சாட்சர ஜெபம்புரியும் அன்பர்களுடைய திருவுள்ளமேயாம்.

போதுவார் நீறணிந்து பொய்யாத ஐந்தெழுத்தை
ஓதுவார் உள்ளம் எனவுரைப்பாம்—நீதியார்
பெம்மான் அமரர் பெருமான் ஒருமன்கை
அம்மான் நின்று ஆடும் அரங்கு.

யாது பாதகம் புரிந்தவ ராயினும் இகழும்
பாதகங்களிற் பஞ்சமா பாதக ரெனினும்
பூதி போற்றிடிச் செல்வராய் உலகெலாம் போற்றத்
தீது தீர்ந்தனர் பவித்திர ராகியே திகழ்வார்.

—உபதேசகாண்டம்

ஆதலால் சைவப்பெருமக்களாகப் பிறக்கும் பெருந்தவம் புரிந்த யாவரும் திருநீற்றை அன்புடன் தரித்து, அதனை ஒரு பையில் உடன் வைத்திருந்து, தமது மக்களையும் தரிக்கச் செய்து, எல்லா நலன்களையும் பெறுவார்களாக. “திருவெண்ணீறு அணிகிலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே” என்ற தமிழ் மறையையும் ஓர்க.

என்மானம் உனது என்று மோதும் ஏழைகள்:—

நாள்தோறும் இறைவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறி “என்னுடைய மானம் உம்முடையதே” என்று சொல்லி, அவனுடைய திருவடிக் கமலத்தில் மோதிக் கொள்ளும் நல்லன்பர்கள்.

வியாகுலம் ஏதுஎனவினாவில்:—

“இத்தகைய நல்லன்பர்களின் துன்பத்தை நாள்தோறும் கண்டிருந்தும் சர்வாந்தர்யாமியாகிய தேவரீர் “என்ன துன்பம்?” என்று கேட்காதிருத்தல் வினாவில்—வினா இல், வினாவுதல் இல்லாத.

ஏவர் புகழ்வார்:—

உம்மை “அருளாளன்” என்று எவர்தாம் புகழ்வார்கள்? உம்முடைய கருணைக்குப் பங்கம் ஏற்படுமல்லவா?

மறையும் என்சொலாதோ:—

“நீரே மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரான் என்றும் தெய்வசிகாமணி என்றும், எல்லாங்கடந்த இறைவன் என்றும், சமயாதீதன் என்றும் ஓலமிடுகின்ற அந்த வேதங்கள்தாம் உம்மை என்ன சொல்லா? இவற்றை நோக்கியாவது உம்மையே கதியென்று வந்து நாள்தோறும் முறையிடுகின்ற ஏழையாகிய அடியேனை ஆண்டருள் வீர்.”

எனது தீவினை எலாமடிய நீடுதனி வேல்விடு மடங்கல் வேலா?—

மடம்—அறியாமை;

கல்—தோண்டியெடுத்து நீக்குகின்ற; வேல்—ஞானம்.

“அடியேனுடைய தீவினைக் கூட்டங்களெல்லாம் அடியோடு நீங்குமாறு வேற்படையை விடுகின்ற பெருமானே!” என்றதனால் வினையாகிய மலையைத் துகளாக்கும் வண்மை அவ்வேற்படை ஒன்றுக்கேயுள்ளது என்பது விளங்குகின்றது.

“வினை ஓடவிடுங் கதிர் வேல் மறவேன்” — அநுபூதி (40)

“வேலுண்டு வினையில்லை”

“மடங்கல்வேலா” என்பதற்கு சிங்கத்திற்கு நிகரான வேலாயுதரே! என்றும் பொருள் கூறலாம்.

சீறிவரு மாறவுணன் ஆவியுணும் ஆணைமுக தேவர்:—

கணபதி கஜமுகனை வதைத்த வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் அசுரர் குலத்தை யழித்தனன். அதனால் அசுரேந்திரன் வருந்தி, சுக்கிரருடன் ஆலோசித்து, அவர் பணித்தவாறு, தன் அசுரகுலம் ஓங்கும் பொருட்டு, வசிட்டர் மரபில் வந்தவரும் வேத வேதாந்த பாரங்கதரும் ஞானபானுவு மாகிய மாகதர் என்னும் மாபெருந் தவமுனிவர் தவஞ்செய்யுமிடத்திற் சென்று, அவருடன் கூடி தகவுடையொரு மகனைப் பெறுகென, விபுதை என்னும் ஓர் அசுரகன்னியை அனுப்பினான். விபுதை மேருமலைச் சாரலில் மிக உக்கிரமான தவத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கும் மாகத முனிவரைக் கண்டு அஞ்சி, “ஆ! கொடியது! வடவாக்கினியை அணைக்கும் மேகமுளதோ? இப் பெருந்தவரை நெருங்கவும் மயக்கவும் முடியாது; இவரைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து எண்ணியதை முடிப்பேன்” என்று துணிவுகொண்டு சிவமூர்த்தியைக் குறித்து அம்முனிவருக்கெதிரே தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவள் தவத்தின் பயனாய், நெடுங்காலத்திற்குப்பின் அங்கே ஓர் ஆண்யானை பெண்யானையோடு புணர, அதனை மாகத முனிவர் கண்டு மனம் சலித்து, காம இச்சை கொண்டார். தவம்புரிந்திருந்த விபுதையை நோக்கி, அவளது விருப்பத்தையுமுணர்ந்து, அவளைப் பெண்யானையாகச் செய்து தான் ஆண்யானையாகிப் புணர்ந்து இன்புற்றார். அப்பொழுது தேவர்கள் துன்புறும் வண்ணம் கயமுகன் என்னும் அசுரன் தோன்றினான். அவ் விபுதையின் உரோமங்களினின்றும் பலகோடி அசுரர்கள் தோன்றினார்கள். மாகதர் முன்னையறிவு கொண்டு வருந்தி தவமேற்கொண்டார்.

கயமுகாசுரன் அவுண சேனைகளோடும் எல்லாத் தேசங்களிலும் சென்று, மனிதர் முதலிய உயிர்களை வாரியுண்டு, இந்திராதி இமையவர்கட்கு இடுக்கண் புரிந்து செருக்குற்று உலாவினான். அசுரேந்திரனால் அனுப்பப் பட்ட சக்ரபகவான், கயமுகனை தவஞ்செய்து பல வரங்களைப் பெறுமாறு ஏவினார். கயமுகன் மேருவின் சாரலில் காமாதி யறுபகைவரைவென்று ஐந்தெழுத்தை ஒதி உறுதியான நிலையில் நின்று சிவபெருமானை வேண்டிப் பெருந்தவம் புரிவானாயினன். ஆயிரம் ஆண்டுகள் புற்களையும் இலைகளையும் நுகர்ந்தும், ஆயிரம் ஆண்டுகள் தண்ணீரைப் பருகியும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாயுவை நுகர்ந்தும், இங்ஙனம் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் புரிந்து, பிராணவாயுவை எழுப்பி, மூலாக்கினியை மூட்டி, விந்துத் தானத்திலுள்ள அமிர்தத்தைப் பருகுவானாயினன். அவன் தவநிலையைக் கண்டு “நம் பதங்கள் அழிந்தன” என்று அமரர் அலக்கணுற்றனர். கயமுகன் பின்னும் மிக உறுதியுடன் நாற்புறத்தும் தீயை மூட்டி, நடுவிலும் தீமூட்டி அத்தீயின் மத்தியில் நின்று பதினாயிரம் ஆண்டுகள் கடுந்தவஞ் செய்தான். அவன் தவத்தின் வலிமையால் அவனுடல் வைர மணிபோல் மிளிர்ந்தது. சிவபெருமான் அவன் தவத்திற்கு இரங்கி விடையின் மீது காட்சி தந்தருளினார். கயமுகன் வணங்கி நிற்ப, கண்ணுதற் கடவுள் “யாது வரம் வேண்டும்” என்று வினவினார். கயமுகன் “எந்தையே!

எந்த ஆயுதத்தாலும் சாகாத்தன்மையும் மாலயனாதி வானவர்கட்குத் தலைவனாமாறும், எல்லாவுலகங்களிலும் என் ஆணைச்சக்கரம் செல்லுமாறும், ஒரு வேளை பிறர்குழ்ச்சியால் அடியேன் இறக்கினும் பிரிதொரு பிறவியில்லாப் பேறும் தந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அரனார் அவ்வரத்தை வழங்கி மறைந்தருளினார்.

கயமுகாசுரன் பெருங்களிப்புற்று, தருக்குற்று நின்றான். அசுரகுருவும் அசுரேந்திரனும் ஏனைய அசுரர்களும் வந்து அவனைச்சூழ்ந்து ஆர்த்தார்கள். அசுர தச்சனைக் கொண்டு மதங்கமாபுரம் என்ற ஒரு நகரை உண்டாக்கி அதில் அமர்ந்து அரசு செய்து வந்தான். அசுரேந்திரன் மகளாகிய விசித்திரகாந்தி என்பாளை மணந்துமேலும் பல கவின் மிகுங் காரிகைகளுடன் கலந்திருந்தான். எல்லாவுலகங்களிலும் கொடுங்கோல் செலுத்தி தேவர் முனிவர்கட்கு ஊறு செய்துவந்தான். அநேக நாட்களுக்குப்பின் அவன் கொடுமைக்கு ஆற்றாத அரியயனாதி அமரர்கள் ஆலமுண்ட அண்ணலையடைந்து, அபயம்புகுந்து முறையிட்டனர். உமாபதி! ‘ஒரு மைந்தனைத் தந்து நுங்குறை நீக்குதும்’ என்று அருள் செய்தார்.

சிவபெருமான் ஒரு சமயம் உமையம்மையாரோடு திருநந்தவனத்தில் உலாவி, முடிவில் ஒரு சித்திர மண்டபத்திற் சென்றார். அம்பிகை அங்குள்ள ஓவியங்களைக் கூர்ந்து கண்ணுற்றார். அரனாரது ஆணையால் அம்மண்டபத்தினடுவே ஒரு பிரணவ எழுத்தே இருவடிவு கொண்டு யானைகளாய்த் தோன்றி உமையம்மையார் காணக்கூடிற்று. அம்பிகை அரனாரை நோக்கி, “இது என்னை?” என்று வினாவ, பெருமான் “உமையே! எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயுள்ள ஓரெழுத்தை நீ இச்சித்துப் பார்த்தமையால் இது நேர்ந்தது. காட்சி மாத்திரத்தில் இதனைச் செய்தற்குரிய உன்னுடைய மாட்சிமையை யாமன்றி வேறு அறிய வல்லார் யாவர்? உனது திருவருட் செய்கை மறைக்கும்

எட்டாததாகும்” என்று கூறியருளினார். அந்த யானைகள் இரண்டும் முன்போற் பிரணவமாயின.

அப்பொழுது ஐந்து கரங்களையும், மூன்று கண்களையும், தொங்குகின்ற வாயினையும், சந்திரனைத் தரித்தசெஞ் சடையையும், யானைமுகத்தையுமுடைய ஒரு புதல்வர் தோன்றியருளினார். அப்புதல்வர் அம்மையப்பரை வணங்கி நிற்க, அம்மையும் அப்பரும் அவரை எடுத்து அணைத்து ஆசி கூறி, “யாவரேயாயினும் எக்கருமத்தைத் தொடங்கும்போதும் உன்னை வணங்குவாராயின் அக்கருமத்தை விக்கினமின்றி முடித்துத் தருதி; உன்னை வழிபடாதவர் கருமத்திற்கு விக்கினஞ் செய்குதி; மால் அயன் முதலிய வானவர்கட்கும் கணங்கட்கும் நாயகனாயிரு” என்று அருள் புரிந்தார். விநாயகர் திருக்கைலையின் வாயிலிற் பூதகணங்கள் சூழ வீற்றிருந்தருளினார்.

பின்னர் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வந்து விநாயகரை வணங்கி “எம்பெருமானே! கயமுகனை வதைத்து எமக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டும். அவன் இட்ட தகாத குற்றேவலைச் செய்து வருந்தினோம்” என்று முறையிட்டார்கள். விநாயகக் கடவுள் “அஞ்சமின்” என்று அருள் புரிந்து, கதிரவன் போற்பிரகாசிக்கும் அசலன் என்பவன் மீது ஏறி, பூதர்கள் சூழப்போர்க்களஞ் சென்றார். தேவர்கள் மலர்மழை சிந்தி ஆரவாரித்தார்கள். ஒற்றராலறிந்த கஜமுகாசுரன் ஆர்த்து, அசுரசேனை களுடன் போர்க்கு வந்தான். பூதசேனைகளால் அசுரசேனை அழிந்தது. கயமுகன் சினந்து, கணைமழை சிந்தி பூதங்களையழித்தான். விநாயகக்கடவுள் கயமுகனை எதிர்த்து போர்புரிந்து, அவன் வில்லையறுத்து, அவனது படைக்கலங்களையெல்லாம் அழித்து, அசுரசேனை களையும் மாய்த்தனர். கயமுகன் மீண்டுஞ் செருச் செய வந்தபோது விநாயகர் அவன் எப்படையாலும் மாளாத வரம் பெற்றுள்ளதை நினைந்து தமது திருக்கோடியில் ஒன்றை முறித்து, அவன் மீது விடுத்தார். அது அவனுடம்பைப் பிளந்து, நன்னீர்க் கடலில் மூழ்கி, பெருமான் கரத்திலமர்ந்தது. அவ்வசுரர் தலைவன்

மயங்கி வீழ்ந்தான். அவன் மார்பிற் பெருகிய உதிர வெள்ளம், நதிபோற் பெருகி, அருகிலுள்ள காட்டில் பரந்தமையால் அவ்விடம் திருச்செங்காடு என்று பெயர் பெற்று இன்றும் விளங்குகிறது.

சிவபெருமானது வரத்தால் சாகாவரம் பெற்ற கயமுகாசுரன், ஓர் பெருச்சாளி வடிவங்கொண்டு, கோபாக்கினி சிந்தி, விநாயகரைக் கொல்லவந்தான். ஐங்கரப் பெருமான் அருள்மழை சிந்தி “நமக்கு வாகனமாக இருப்பாயாக” என்று அதன் மீது ஆரோகணித்தருளினார். அதுகண்ட தேவர்கள் பூமழை சிந்தி போற்றினார்கள். விநாயகக் கடவுள் உயிர் சிந்திய பூதர்களை எழுப்பி திருக்கைலையை அடைந்தார். பிரமதி தேவர்கள் கணபதியை வணங்கி, “யாங்கள் இதுகாறும் கயமுகன் முன் நாள்தோறும் வருந்தி இட்ட தோப்புக்கரணத்தை இன்றுமுதல் உமது திருமுன் இடுகிறோம். இங்ஙனம் உமது சந்நிதியில் அன்புடன் செவிமறித்துத் தோப்புக்கரணம் போடுபவர்கட்கு இடர் நீக்கி எண்ணியவற்றை ஈந்தருள வேண்டும்” என்று வரமிரந்தனர். ஆனைமுகப் பெருமான் அவ்வரம் நல்கி அருள் புரிந்தனர்.

பிரமதேவர் வரதா:—

பிரமதி தேவர்களுக்கும் வரங்கொடுக்கும் வரதராஜர் முருகப்பெருமான் என்பதை “ஓம் பக்தாபீஷ்ட வரதாயநம.” “ஓம் ஆச்ரிதேஷ்டார்த்த வரதாய நம:” “கலியுகவரதன்” என்பவற்றால் உணர்க.

கருத்துரை

திருநீறு தரித்த வேலாயுதரே! கஜமுகானுஜரே! பழநியாண்டவரே! வரதரே! ஆறுமுகமென்று நிறணியும் அடியார்க்கடியாரைப் பணிந்து உம்மைத் துதித்து முறையிடும் ஏழைகளது துன்பத்தை நீக்கியருளல் வேண்டும்.

இத்தா ரணிக்குள்மனு வித்தாய் முளைத்தமுது
 கேவிக் கிடந்துமடி மீதிற் றவழ்ந்தடிகள்
 தத்தா தனத்ததன இட்டே தெருத்தலையில்
 ஓடித் திரிந்துநவ கோடி ப்ரபந்தகலை
 யிச்சீர் பயிற்றவய தெட்டோடு மெட்டுவர
 வாலக் குணங்கள்பயில் கோலப் பெதும்பையர்க
 ளுடனுறவாகி

இக்கார் சரத்துமத னுக்கே யிளைத்துவெகு
 வாகக் கலம்பவகை பாடிப் புகழ்ந்துபல
 திக்கோடு திக்குவரை மட்டோடி மிக்கபொருள்
 தேடிச் சுகந்த அணை மீதிற் றுயின்றுசுக
 மிட்டா தரத்துருகி வட்டார் முலைக்குளிடை
 மூழ்கிக் கிடந்துமய லாகித் துளைத்துசில
 பிணியதுமூடிச்

சத்தான புத்தியது கெட்டே கிடக்கநம
 னோடித் தொடர்ந்துகயி றாடிக் கொளும்பொழுது
 பெற்றார்கள் சுற்றியழ ஁ற்றார்கள் மெத்த அழ
 ஁ருக் கடங்கலிலர் காலற் கடங்கவுயிர்
 தக்கா திவர்க்குமய னிட்டான் விதிப்படியி
 னோலைப் பழம்படியி னாலிற் றிறந்ததென
 எடுமெனவோடிச்

சட்டா நவப்பறைகள் கொட்டா வரிச்சுடலை
 யேகிச் சடம்பெரிது வேகப் புடஞ்சமைய
 இட்டே யனற்கு ளெரி பட்டா ரெனத்தமுவி
 நீரிற் படிந்துவிடு பாசத் தகன்றுனது
 சற்போ தகப்பதும் முற்றே தமிழ்க் கவிதை
 பேசிப் பணிந்துருகு நேசத்தை இன்றுதர
 இனிவரவேணும்

தித்தா திரித்துகுட தத்தா தனத்தகுத
 தாதத் தனந்ததனச தானத் தனந்ததன
 செச்சே செகுச்செகு தித்தா திமித்ததிரு
 தாதத் செந்திகுத தீதத்த செந்திரிக
 தித்தா கிடக்கணக டக்கா குக்குக்கு
 தோதக் கணங்கணக கூகுக் கிணங்கினென
 ஒருமயிலேறித்

திட்டே ரதத்தசுரர் பட்டே விழப்பொருது

வேலைத் தொளைந்துவரை யேழைப் பிளந்துவரு
சித்தா பரத்தமரர் கத்தா குறத்திமுலை

மீதிற் புணர்ந்துசுக லீலைக் கதம்பமணி
சுத்தாவுமைக்குமொரு முத்தாய் முளைத்தருரு
நாதக் குழந்தையென வோடிக் கடம்பமலர்

அணிதிருமார்பா

மத்தா மதக்களிறு பிற்றா னுதித்தகுசு

னேதத் திலங்கையினி லாதிக்க முண்டதொரு
முட்டா ளரக்கர்தலை யிற்றே விழக்கணைக

ளேதொட்ட கொண்டலுரு வாகிச் சுமந்ததிக
மட்டார் மலர்க்கமல முற்றா சனத்திருவை
மார்பிற் புணர்ந்தரகு ராமற்கு மன்புடைய

மருமகனாகி

வற்றா மதுக்கருணை யுற்றே மறைக்கலைக

ளோதித் தெரிந்து தமிழ் சோதித் தலங்கலணி
யத்தா பரத்தையறி வித்தாவி சுற்றுமொளி

யாகிப் ரபந்தமணி வேல்தொட்ட மைந்தபுய
வர்க்கா மருப்புழுகு முட்டா திருப்பழநி

வாழ்வுக்கு கந்தடிய ராவிக்குள் நின்றுலவி

வருபெருமாளே.

பதவுரை

தித்தாதிரித்திசு...கிணங்கின் என-என்ற தாளவரிசைகளுடன்
(வாத்தியங்கள் முழங்க) ஒருமயில் ஏறி-ஒப்பற்ற மயில் வாகனத்தின் மீது
ஊர்ந்து, திண்தேர் ரதத்து அசுரர்-வலிமையில் தேர்ந்த இரதத்தின் மீது
வந்த ராக்கதர்கள், பட்டு (ஏ-அசை) விழபொருது-இறந்து படுமாறு
போர்செய்து, வேலை தொளைந்து-சமுத்திரங்களைத் தொளைத்தும்,
வரை ஏழை பிளந்து வரு-குலகிரி ஏழையும் பிளந்து விசையுடன்
வருகின்ற, சித்தா-வல்லவரே! பரத்து அமரர் கத்தா-தேவர்களுக்
கெல்லாம் மேலான தலைவரே! குறத்தி முலைமீதில்
புணர்ந்து-வேடர்குலக் கொழுந்தாக அவதரித்த வள்ளியம்மையாரது
திருமுலைகளை யணைந்து, சுகலீலை கதம்பம் அணி-இன்பத்
திருவிளையாடல்களைச் செய்து பரிமளப் பொடிகளை யணிந்து
கொள்ளும், சுத்தா-தூய்மையுடையவரே! உமைக்கும் ஒரு முத்தாய்
முளைத்த-அகிலாண்ட நாயகியாகிய உமாதேவியாருக்குப் பெறுதற் கரிய
பெரும் பேறு என ஒரு முத்தைப்போல அவதரித்த, குருநாதா-குமர
குருபர! குழந்தை என ஓடி கடப்பமலர் அணி திருமார்பா-சிறு குழந்தை

போல் ஓடி, கடம்பமலர் மாலையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற திருமாற்பை யுடையவரே! மத்த மதகளிறு பின் தான் உதித்த குகன்-மதங்களை மிகவும் பொழிகின்ற யானைமுகமுடைய விநாயகமூர்த்திக்கு இளவலாகத் திருவவதாரம் புரிந்தவரும், ஆன்மாக்களின் இதய குகையில் வசிப்பவருமாகிய பெருமானே! ஏதத்து இலங்கையினில்-குற்றம் பொருந்திய இலங்கையில், ஆதிக்கம் உண்டது ஒரு முட்டாள் அரக்கர் தலை-தலைமை பூண்டு அரசு செலுத்திய மூடனாகிய இராவணன் முதலிய இராக்கதர்களுடைய தலைகளானது, இற்று (ஏ-அசை) விழ கணைகள் (ஏ-பிரிநிலை) தொட்ட-அறுந்து கீழே விழுந்து உருளுமாறு அம்புகளை ஏவியவரும், கொண்டல் உருவு ஆகி-காருண்ட மேகம்போன்ற நீலநிறத்தை யுடையவரும், சுமந்து அதிகம் மட்டு ஆர் மலர் கமலம்-மிகுந்த வாசனையைத் தாங்கிய தாமரை மலரை, உற்ற ஆசன திருவை-பொருந்திய பீடமாகக் கொண்ட திருமகளை, மார்பில் புணர்ந்த-திருமார்பில் இருக்க வைத்த, ரகுராமர்க்கும் அன்புடைய மருமகன் ஆகி-ரகுலத்தில் வந்த ஸ்ரீராமபிரானும் மிக்க அன்பு கொண்டு மெச்சத் தக்க மருகர் என்று புகழுமாறு விளங்கியும், வற்றா மது கருணை உற்று-குறையாததும் இனிமையுடையதுமாகிய திருவருள் செய்து, மறை கலைகள் ஒதி-வேதாகமங்களை உலகம் உய்யும் பொருட்டு திருவாய் மலர்ந்து, தமிழ் சோதித்து தெரிந்து-மதுரையில் உருத்திரசன்மராக வந்து இறையனார் அகப்பொருள் உரைகளில் சிறந்தது இது என்று ஆராய்ந்து தெரிவித்து, அலங்கள் அணி அத்தா-(பா) மாலையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற குரு மூர்த்தியே! பரத்தை அறிவித்து-பரம்பொருளைத் தெரிவித்து, ஆவி சுற்றும் ஒளி ஆகி-உயிரைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற அருட்பெருஞ் சோதியாக விளங்கி, ப்ரபந்தம் அணி வேல்தொட்டு அமைந்த புயவர்க்கா-துதி நூல்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வேலாயுதத்தை ஏந்திய வரிசையாக புயாசலங்களை யுடையவரே! மரு புழு கு முட்டா-குறைவற்ற புணு கு வாசனையை யுடைய, திருப்பழநி வாழ்வுக்கு உகந்து-தெய்விகம் பொருந்திய பழநிமலையில் வாழ்தற்கு விரும்பியதுடன், அடியவர் ஆவிக்குள் நின்று உலவி வரு பெருமானே-அடியார்களது உயிர்கள் தோறும் உயிர்க்குரியாய் நின்று உலவி வருகின்ற பெருமையின் மிக்கவரே! இத்தாரணிக்குள்-இந்த மண்ணுலகத்தில் மநு வித்தாய் முளைத்து-மனிதவித்தாகத் தோன்றி, கேவி அழுது கிடந்து-மூச்சுத் திணறும்படி விம்மி விம்மி அழுது செயலற்று, மடிமீதில் கிடந்து-தாய்மடித் தலத்தின் மீது சக்தியற்றுக் கிடந்து, தவழ்ந்து-பின் தவழலுற்று, அடிகள் தத்தாதனத்தன இட்டே-கால்களைத் தத்தி தத்தி என்று தளர் நடைபிட்டு, தெருத்தலையில் ஓடி திரிந்து-தெருக்களிலும் வீட்டு வாயிலிலுமாக ஓடி உலாவி, சில கோடி பிரபந்த கலை-புதுமையான கௌடிக் கணக்கான நூல்களை, இ சீர்பயிற்ற-இந்த சிறப்புப்படி கற்றுக்கொண்டு, வயது எட்டோடு எட்டு வர-பதினாறு வயதடைந்து, வால குணங்கள் பயில்-இளமைப் பருவத்திற்குரிய சேஷடைக் குணங்களில்

பயிற்சியுள்ள, கோல பெதும்பையர்கள் உடன் உறவு ஆகி-அழகிய பெண்களுடன் நட்பு கொண்டு, இக்கு ஆர் சரத்து-கரும்புவில்லினையும் அரிய மலர்க்கணைகளையுமுடைய, மதனுக்கு (ஏ-அசை) இளைத்து-மன்மதனுடைய செயலால் மெலிந்து, வெகுவாக கலம்பவகை பாடி-அநேகமான வகைவகையாக கலம்பகம் முதலிய நூல்களை, (தனவந்தர் மீது) பாடிக்கொண்டு-புகழ்ந்து, அம்மனிதர்களைப் புகழ்ந்து, பலதிக்கோடுதிக்குவரை மட்டு ஒடி-பல திசைகளிலும் திசை முடிவு வரை சென்று, மிக்க பொருள் தேடி-நிரம்பவும் செல்வத்தை ஈட்டிக் கொணர்ந்து, சுகந்த அணைமீதில் துயின்று-நல்ல வாசனை கமழும் மலர்ப்படுக்கையில் மேல் தூங்கி, சுகம் இட்ட ஆதரத்து உருகி-(போகமாதர்களது) இன்பத்தை நல்கும் வடிவமுடைய அருமையான தனங்களிடத்தில் தோய்ந்து இருந்து, கிடந்து-செயலற்றுக் கிடந்து, மயலாகி-மையல் மிகுந்து, துளைத்து, அந்த அகத்த போகங்களை அநுபவித்து, சில பிணி அது மூடி-அதனால் சிற்சில நோய்கள் வந்து வருத்தஞ் செய்ய, சத்து ஆன புத்தி அது கெட்டு (ஏ-அசை) கிடக்க-உண்மையை யறிவிக்கும் அறிவானது மயங்கி, யொழிந்து சடம்போல் கிடக்குந் தறுவாயில், நமன் ஓடிதொடர்ந்து- கூற்றுவான் ஓடி வந்து அடியேனைத் தொடர்ந்து, கயிறு ஆடிகொளும் பொழுது-பாசக்கயிற்றால் கட்டி உயிரைக் கொண்டு போகும் போது, பெற்றோர் சுற்றி அழ-தாய்தந்தையர் அடியேனைச் சூழ்ந்திருந்து வாய்விட்டலறவும், உற்றார்கள் மெத்த அழ-சுற்றத்தார்கள் மிகவும் புலம்பியழவும், ஊருக்கு அடங்கல் இலர்-(அங்கு வந்தாரிற் சிலர்) இறக்கின் இலர் ஊராருக்கு ஒருநாளும் அடங்கியதில்லை, காலற்கு அடங்க-இயமனுக்கு இன்று அடங்குமாறு, உயிர் தக்காது-இனி உயிர் நிலை பெறாது, இவர்க்கும் அயன் விதிப்படி இட்டான்-இவருக்கு இவ்வாறு பிரமதேவர் இன்றோடு அழியும்படி விதித்திருக்கின்றார். ஒலைப்பழம் படியினால் இன்று இறந்தது என-வழக்கம் போல, “இயமன் ஒலைவர இன்று இறந்துவிட்டார்” என்று கூறவும், எடும் என-“சிலர் நாழிகையாயிற்று கடலைக்கு எடுங்கள்” என்று கூறவும், ஓடி சட்டா நவ பறைகள் கொட்ட-(பெரிய மனிதன் இறந்தானென்று) ஓடி ஓடி திட்டப்பட்ட புதிய பறை வாத்தியங்களை வாசிக்கவும், வரி கடலை ஏகி-நீண்ட ஈமதேயத்திற்குச் சென்று, சடம் பெரிது வேகபடம் சமைய இட்டு-பெரிய உடலானது வெந்து நிறாகுவதற்கு வரட்டி முதலியவற்றையடுக்கி, அனற்குள் எரிபட்டார் என தழுவி-தீ வைத்துக் கொளுத்தி அந்நெருப்பில் “எரிந்துபோனார்” என்று ஒருவரையொருவர் கட்டியழுது, நீரிற் படிந்து விடு பாசத்து அகன்று-தண்ணீரில் முழுகியவுடன் என்மேலுள்ள அன்பு நீங்கி விடுகின்ற மனிதர்களிடத்துள்ள பந்த பாசத்தினின்றும் நீங்கி, உனது சத்போத புதுமம் உற்று-(ஏ-அசை) தேவரீரது உண்மை ஞானத்திற்கு உறைவிடமான திருவடித் தாமரைகளையே பற்றுக்கோடாக அடைந்து, தமிழ்க்கவிதை பேசி-தேவரீருடைய திருப்புகழைத் தமிழ்ப் பாடல்களால் பாடி, பணிந்து உருகு நேசத்தை-வணங்கி (அழலிடை மெழுகுபோல்)

உருகி வழிபடுகின்ற மெய்யன்பை, இன்றுதர-இன்றைக்கே அடியேனுக்கு வழங்கும் பொருட்டு, இனிவர வேணும்-இனித் தாமதியாமல் வந்து அருள் புரிய வேண்டும்.

பொழிப்புரை

தித்தாதிரித்திசுட கிணங்கின் என்ற தாள வரிசைகளுடன் வாத்தியங்கள் முழங்க, ஒப்பற்ற மயிற் புரவியின் மீது ஆரோகணித்து, திண்மையில் மிகுந்து தேருர்ந்து வரும் அவுணர்கள் இறந்து விழுமாறு போர் செய்து, ஏழுகடல்களையும் ஏழுகுலகிரிகளையும் பிளந்து வருகின்ற சித்தரே! தேவர்களுக்குள் சிறந்தவராக விளங்கும் தலைவரே! வள்ளிநாயகியாரது தனங்களிற் கலந்து, இன்பத் திருவிளையாடல்களைச் செய்து, பரிமளப் பொடிகளையணிந்து கொண்டிருக்கிற பரிசுத்தமுடையவரே! உமாதேவியாருக்கு ஒப்பற்ற முத்தைப்போல் தோன்றிய குருபர! குழந்தை வடிவெடுத்து விளையாடிக் கடப்பமலர் மாலையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற திருமார்பையுடையவரே! மிகுந்த மதங்களையுடைய யானைமுகத்துடன் கூடிய விநாயகமூர்த்திக்குத் தம்பியாக வந்த குகமூர்த்தியே! குற்றமே பெரிதுடைய இலங்கையில் தலைமை பூண்டு ஆட்சி புரிந்த மூடனாகிய இராவணன் முதலிய அவுணர்களது தலைகள் அற்றுக்கீழே விழுந்து உருளுமாறு கணைகளை விடுத்தவரும், நீலமேக வண்ணரும், மிகுந்த நறு மணத்துடன் கூடிய தாமரையைப் பீடமாகக் கொண்ட இலக்குமி தேவியை திருமார்பில் தரித்த ஸ்ரீரகுல திலகமாகிய இராமபிரானுக்கு அன்புடைய மருகராக விளங்கி, குறையாததும் தேன் போல் இனியதுமாகிய கருணையுடன் வேதாகமங்களை உலகிற்கு உரைத்தருளி, சங்கப்புலவர்கள் கூறிய பொருளதிகார உரைகளை ஆராய்ந்து உரைத்து, புகழ் மாலையை யணிந்துகொண்ட குருமூர்த்தியே! உண்மைப் பொருள் ஈதென்று உபதேசித்து உயிர்கள் தோறும் உயிர்க்குயிராய் உள்ளும் புறம்பும் சூழ்ந்து ஒளி வடிவாக விளங்கி, துதி நூல்களை மாலையாக அணிந்துள்ள வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய புயாசலங்களை

யுடையவரே! புனுகு மணம் குறையாமல் கமழுகின்ற திருபழநிமலையில் விருப்பத்துடன் உறைந்து அடியார் களுடைய ஆவிக்கு நீங்காதிருந்து உலவி வருகின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! இந்த மண்ணுலகத்தில் மனித வித்தாக முளைத்து கேவியழுது தாய்மடிமீதில் இருந்து, பின் பூமியில் தவழ்ந்து தத்தா தனத்த தன என்று தளர் நடையிட்டு தலைவாசலிலும் தெருவிலும் ஓடி விளையாடி, புதிய கோடிக்கணக்கான நூல்களைப் படித்து பதினாறாட்டைப் பிராயத்தை யடைந்து, இளம் பருவத்தின் குணங்களுடன் கூடிய அழகிய பெண்களுடன் உறவு கொண்டு, கரும்புவிலிலும் மலர்க் கணைகளையுடைய மன்மதனுடைய செயலால் மனம் மெலிந்து, அநேக விதமான கலம்பகம் முதலிய நூல்களை மனிதர்கள் மீது பாடி, பலதிசைகளிலும் திசை இறுதி வரை சென்று, நரத்துதி செய்து பொருள் சம்பாதித்துச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் மகளிரது அன்பினால் உருகி, வட்டமான அழகிய தனபாரங்களிடத்தில் கலந்து அநுபவித்து அவசமுற்றுக்கிடந்து, மயக்கமடைந்திருந்து, அதனால் சில நோய்களையுமடைந்து உண்மையை உணர்த்தும் அறிவு கெட்டுக் கிடக்குஞ் சமயத்தில், இயமன் ஓடிவந்து தொடர்ந்து பாசக் கயிற்றாற் கட்டிப் பற்றும்போது பெற்றோரும் உற்றார்களும் சுற்றியிருந்து மிகவும் கதறிப்புலம்பியழவும், சிலர் “இவர் ஊருக்கு ஒரு நாளும் அடங்காதவர்; இயமனுக்குத்தான் அடங்கினார்: இனி உயிர் நிற்காது. பிரமன் இப்படி விதித்தான் போலும்; வழக்கப்படி இயமனோலைவந்து இன்று இறந்தனர்” என்று சொல்லவும், சிலர் “நேரமாகிறது; எடுங்கள்” என்று சொல்லவும், “பெரிய மனிதன் இறந்தான்” என்று ஓடி ஓடி நீட்டமுடன் புதிய பறைகளை வாசிக்கவும், நீண்ட சுடலையிற் கொண்டு போய் பெரிய உடல் வேகதற்குத் தக்கபடி விறகு வரட்டி இவற்றை யடுக்கி, அதில் உடலை வைத்துக் கொளுத்தி “வெந்து சாம்பலாகி விட்டார் என்று எல்லாருங் கூடி அழுது, பின் தண்ணீரில் முழுகி அன்பைத்துறந்து மறந்துவிடுகின்ற மனிதர்களிடமுள்ள பந்த் பாசத்தினின்று நீங்கி, தேவரீருடைய உண்மை

ஞானமாகிய திருவடித் தாமரைகளே தஞ்சமென்று அடைந்து உமது புகழைத் தமிழ்கவிகளாற் பாடித் துதித்து, வணங்கி, தீவாய்ப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகிவழி படுகின்ற மெய்யன்பை அடியேனுக்கு வழங்கும் பொருட்டு, இனித் தாமதியாமல் இன்றைக்கே வந்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

மனு வித்தாய் முளைத்து:—

தந்தையிடமிருந்து தாயின் கருப்பையாகிய நிலத்தில் முளைத்து, வளர்ந்து, பயிராகி, உலகமாகிய பெருநிலத்தில் நாற்று நடப்பட்டு, இம் மனிதப்பயிர் விளைகின்றது. பெண்மயலாகிய கோடையால் வெதும்பி காமக்ரோத முதலிய களைகளால் மெலிந்து முத்திக்கதிர் தோன்றாமுன் சாவியாகிறது.

“எருவாய் கருவாய் தனிலே யுருவாய்

இதுவே பயிராய்

விளைவாகி”

—திருப்புகழ்

ஆவிகாவி யாகாமல் நீசற் றருள்வாயே

(பேரவா) திருப்புகழ்

பெதும்பை:

பதினாறு வயதுப் பெண்.

இக்கார்.....பிணியது மூடி:—

பதினாறு வயதை யடைந்து, ஆவியீடேறும் வழி தேடாமல், மன்மத பாணத்தால் மயங்கி, பரத்தையர் நட்புகொண்டு தாம் கற்றகல்வியை இறைவன் திருவருள் நெறியில் உபயோகிக்காது, இன்றிருந்து நாளையழியும் மனிதர்களிடம் போய், கொடாதவனைப் “பாரியே காரியே” என்றும் வலியிலாளை, “விஜயனே விறல் வீமனே” யென்றும்பல வகையாக கலம்பகம் மடல் பரணி கோவை தூது முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடி, அவர்கள் தரும் பொருள்களைக் கொணர்ந்து நல்வழியில் செலவழிக் காமல் பரத்தையர்க் கீந்து, மகளிர்போகமே சுவர்க்க வாழ்வு என்று மயங்கிக் கிடந்து

பிணிவாய்ப்பட்டு மடிகின்றதை சுவாமிகள் இதில் கண்டிக்கின்றார்.

நீரிற் படிந்துவிடு பாசம்:—

எத்துணை எத்துணைச் சிறந்த அன்பைச் செலுத்தினோரும் முடிவில் உயிர் நீத்தவுடன் உடம்பைக் கொண்டு போய் சுடலையில் தீ வைத்து நீரில் மூழ்கி அவ்வன்பைத் துறந்து மறந்து நீங்குவர். இத்தகையோர் மீதுள்ள பாசத்தினின்று கழன்று இமைப்பொழுதும் நீங்காதான் இரு தாளில் அன்பைச் செலுத்தி, செந்தமிழ் மலர்களை அவன் திருவடிமலர்களில் சூட்டி வழிபடுமாறு உபதேசிக்கின்றார்.

கபலலைக் கதம்பமணி சுத்தா:—

வள்ளிநாயகியாரிடம் இறைவன் ஏனையோர் போன்று வாழாமல், பேரின்ப நிலையை யருளிப் பெருவிளையாடல் செய்தானாதலால் “சுத்தா” என்று விளித்தனர்.

தமிழ் சோதித்து:—

முருகவேள் உருத்திர சன்மராக வந்து சங்கப் பலகை மேல் வீற்றிருந்து இறையனாரகப் பொருளுக்கு நாற்பத்தொன்பான் புலவர்களும் கூறிய உரைகளில் உயர்வு தாழ்வுகளை ஆராய்ந்து சங்கப்புலவர் கலகந் தீர்த்தருளினார்.

“ஏழேழுபேர்கள் கூறவரு பொருளதிகாரம்

ஈடாய லுமர்போல வணிகரில்

ஊடாடி யாலவாயில் விதிசெய்த

லீலாவிசார தீர வரதர

குருநாதா”

—(சீரான) திருப்புகழ்.

ஆவிக்குள் நின்றுலவிவரு பெருமான்:—

ஆன்மாக்களுடைய இதய குகையில் உயிர்க் குயிராய் இருந்து அருள்பவன் அவனே யாதலால் வேத வேதாந்தங்களில் அப்பரமபதியை “குகன்” என்று வியந்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“அணோரணியாந் மஹதோ மஹியா நாத்மா
குஹாயாம்”

கருத்துரை

நிருதர் குலகால! வள்ளிகணவ! உமாசுத!
கஜமுகாநுஜ! திருமால் மருக! புலவர் கலகந் தீர்த்த
புராதன! வேலாயுத! பழநிக் குமர! உலகில் பிறந்து
வளர்ந்து, கலை பயின்று, பொருள் தேடி, பெண்
மையலில் வீழ்ந்து, பிணி வாய்ப்பட்டு, முடிவில்
இறந்துபட்டு எரிக்கிரையாகாமல், பாசம் நீங்கி தேவரீரை
வழிபட்டுய்யும் அன்பைத் தந்தருளத் தாமதியாமல்
வந்தருள்வீர்.

55

உயிர்க்கூடு விடுமளவும் உமைக்கூடி மருவுதொழில்
ஒருக்காலு நெகிழ்வதிலை எனவேசுள்
உரைத்தேமுன் மருவினரை வெறுத்தேம திரவியம்
துடைத்தாய்பின் வருகுமவ ரெதிரேபோய்
பயிற் பேசி யிரவுபகல் அவர்க்கான பதமைபல
பட்பேசி யறுபொருள்கொள் விலைமாதர்
படப்பார வலைபடுதல் தவிர்த்தாள மணிபொருவு
பதத்தாள மயிலின்மிசை வரவேணும்
தயிர்ச்சோர னெனுமவுரை வசைக்கோவ வனிதையர்கள்
தரத்தாடல் புரியுமரி மருகோனே
தமிழ்க்காழி மருதவன மறைக்காடு திருமருகல்
தநுக்கோடி வருகுமுகர் தருவாழ்வே
செயிற்சேல்வி னுடுவினொடு பொரப்போய்வி மமர்பொருது
செயித்தோடி வருபழநி யமர்வோனே
தினைக்காவல் புரியவல குறப்பாவை முலைதழுவு
திருத்தோள அமரர்பணீ பெருமானே.

பதவுரை

தயிர் சோரன் எனும்-தயிரைத் திருநவன் என்ற, அ உரை
வசை-அந்த உரையாகிய நிந்தை புகல்கின்ற, கோவ வனிதையர்களின்
தரத்து-கோபிகைப் பெண்களிடம், ஆடல் புரியும்-திருவிளையாடல்
செய்த, அரி மருகோனே-திருமாலின் மருகரே! தமிழ் காழி-தமிழ்
வழங்குகின்ற சீகாழி, மருதவனம்-திருவிடை மருதூர்,
மறைக்காடு-திருமறைக்காடு, திருமருகல்-திருமருகல், தநுக்கோடி-
தநுக்கோடி என்ற இத்தலங்களில், வரு குமுகர்-எழுந்தருளியுள்ள

சிவபெருமான், தருவாழ்வே-தந்த புதல்வரே! செயில்-வயல்களில், சேல்-மீன், விண்உடுவினொடு பொரபோய்-ஆகாயத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்களுடன் போர்புரியச் சென்று, விம்மு அமர் பொருது-மிகுந்த போர் புரிந்து, செயித்து ஓடிவரு-வெற்றிபெற்றுத் திரும்பி வருகின்ற, பழநி அமர்வோனே-பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! தினைக்காவல் புரிய வல-தினைப்புனத்தில் காவல் புரிய வல்ல, குறபாவை முலை தழுவு-வள்ளியம்மையாருடைய திருமார்பைத் தழுவுகின்ற, திருதோள்-அழகிய தோள்களை யுடையவரே! அமரர்பணி-தேவர்கள் தொழுகின்ற, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! உயிர் கூடு விடும் அளவும்-உயிரானது இந்த உடம்பைவிட்டுப் பிரிகின்றவரை, உமை கூடி மருவு தொழில்-உம்மைக் கூடியிருக்குந் தொழிலை, ஒருக்காலும் நெகிழ்வது இலை எனவே-ஒருபோதும் நடுவ விடமாட்டேன் என்று, சூள் உரைத்தே-சபதமொழி கூறி, முன்மருவினரை வெறுத்த-ஏற்கனவே தம்மை மருவியிருந்தவரை வெறுத்து விலக்கி, ஏம திரவியம்-அது உடைத்தாய்-பொன் முதலிய பொருள்களை அடையப் பெற்று, பின் வருகும் அவர் எதிரே போய்-பின்னர் வருபவர்களின் எதிரிற் சென்று, பயில் பேசி-இரகசிய வார்த்தைகளைப் பேசி, இரவு பகல் அவர்க்கு ஆன பதமை பல பட பேசி-இரவும் பகலும் அவர்கட்குப் பிரியமான பதங்களை பலவாறு பாடி, உறு பொருள் கொள் விலைமாதர்-அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைக் கவர்கின்ற (பறிக்கின்ற) விலை மாதர்களுடைய, படபார வலைபடுதல் தவிர்த்து-அழிந்துபடுதற்கு ஏதுவான வலையில் வீழ்வதை நீக்கி, ஆள-அடியேனை ஆண்டருள, மணி பொருவு பதத்தாள-மணி புணைந்த பாதங்களையுடைய, மயிலின்மிசை வரவேணும்-மயில் மீது வந்தருள வேணும்.

பொழிப்புரை

தயிரைத் திருடியவன் என்ற வசைமொழி புகன்ற கோபிகை மாதர்களிடம் திருவிளையாடல் புரிந்த திருமாலின் திருமருகரே! தமிழ் இனிது வழங்கும் சீகாழி, திருவிடைமருதூர், வேதாரணியம், திருமருகல், தறுக்கோடி என்ற திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் பெற்றருளிய பெருவாழ்வே! வயல்களில் வாழ்கின்ற மீன்கள் விண்ணில் உறைகின்ற நட்சத்திரங்களுடன் மாறுபட்டு மிகுந்த போர்செய்து வென்று மீளுகின்ற தன்மை வாய்ந்த பழநி மலையில் வாழ்கின்றவரே! தினைப்புனத்தில் காவல் புரிவதில் வல்ல வள்ளிபிராட்டியாரின் தனங்களைத் தழுவுகின்ற திருத்தோளரே! தேவர்கள் தொழுகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! உயிர் இந்த உடம்பை விட்டு

நீங்குகின்றவரை உம்மைக் கூடியிருக்குந் தொழிலை ஒருபோதும் நழுவ விடுவதில்லையென்று சபதம் புரிந்து முன் பொருள்களையெல்லாம் அடையப் பெற்று, பின்னே வருகின்றவர்களின் எதிர் சென்று, இரகசிய வுரைகளைப் பேசி, இரவு பகலாக அவர்க்கான பதங்களைப் பலவாறு பாடி அவரிடம் உள்ள பொருள்களைப் பறிக்கின்ற விலைமாதர்களின், அழிவதற்கு ஏதுவான வலையில் விழுவதைத் தவிர்த்து, அடியேனை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு, மணிபுனைந்த பாதங்களையுடைய மயிலின்மீது வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

உயிர்க்கூடு விடுமளவும்.....எனவே சூள் உரைத்து:—

இத்திருப்புகழில் விலை மகளிரது பொய்யொழுக் கத்தைச் சுவாமிகள் புகல்கின்றனர்.

தம்பால் வந்து மருவியுள்ள ஆடவர்களது பணங் காலியானவுடன், அவர்களை முடுக்கி ஓட்டுவர். பின் வந்தவர்களிடம் மிகவும் அன்புடன் பழகி, “உம்மை என் உயிர் பிரிகின்ற வரை பிரியமாட்டேன்., இது சத்தியம்” என்றெல்லாம் கூறி, அவர்கள் பால் உள்ள செல்வம் முழுவதும் பறித்துக்கொண்டு, அவர்களையும் அகற்றி பின்னே எவன் வருவான் என்று எதிர்பார்த்து நிற்பர்.

அவ்வாறு எதிர்பார்த்தபடி தம்பால் வந்த ஆடவர்களிடம் பலப் பல பதங்களைப் பாடியும், இரகசிய வார்த்தைகளைப் பேசியும் பணம் பறிப்பர்.

மணி பொருவு பதத்தான மயில்:—

எம்பெருமான் ஏறி வருகின்ற மயிலின் பாதங்களில் இனிய ஒலியுடன் கூடிய மணிகள் கட்டியிருக்கும்.

தமிழ்க் காழி:—

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருவவதாரம் புரிந்து திருநெறிய தமிழாகிய தேவாரம் பாடப்பெற்ற—தமிழ் மணம் வீசும் திருத்தலம் சீகாழி.

தருக்கோடி:—

இது இராமேச்சுரத்துக்கு அருகில் உள்ள நீராடு
கடற்றுறை.

“நீடுதருக் கோடியினை நினைத்தாலும் புகழ்ந்தாலும்
நேர்கண்டாலும்
வீடு பெறல் எளிதாகும்” —சேதுபுராணம்.

குழகர்:—

வேதாரணியத்துக்கருகே கோடி என்ற தலத்தில்
எழுந்தருளியுள்ள சிவமூர்த்திக்குக் குழகர் என்று பேர்.
“கோடிக்குழகர்” என வழங்கும்.

செயிற் சேல்:—

செய்யில்சேல், செய்—வயல். சேல்—மீன். பழநியின்
கண் வயலிலுள்ள மீன்கள் விண்ணளவு தாவி
விளையாடி, விண் மீன்களுடன் போர் செய்து வெற்றி
பெறுகின்றன என்று சுவாமிகள் கூறுகின்றனர். இது
உயர்வு நவீர்சியணி யெனப்படும்.

கருத்துரை

திருமால் மருகா! பழநிவேலா! மாதர் வலைப்படா
வண்ணம் மயிலின்மீது வந்து ஆட்கொள்வாய்.

56

ஒருவரை யொருவர் தேறி அறிகிலர் மதவி சாரர்
ஒருகுண வழியு றாத பொறியாளர்
உடலது சதமெனாடி களவுபொய் கொலைக ளாடி
உறநம னரகில் வீழ்வ ரதுபோய்பின்
வருமொரு வடிவ மேவி இருவினை கடலுளாடி மதுவாக
மறைவரி னனைய கோல மருள்வாயே
மருவிய பரமஞான சிவகதி பெறுக நீறு
வடிவறு அருளி பாத மருள்வாயே
திரிபுர மெரிய வேழ சிலைமத னெரிய மூரல்
திருவிழி யருள்மெய்ஞ் ஞான குருநாதன்
திருசரஸ் வதிம யேசு வரியிவர் தலைவ ரோத
திருநட மருளு நாத னருள்பாலா

சுரர்பதி அயனு மாலு முறையிட அசுரர் கோடி
 துகளெழ விடுமெய்ஞ் ஞான அயிலோனே
 சுககுற மகள்ம ணாள னென மறை பலவு மோதி
 தொழமுது பழநி மேவு பெருமாளே.

பதவுரை

திரிபுரம் எரிய-திரிபுரங்கள் எரிந்து அழியவும், வேழ சிலை மதன் எரிய-கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன் எரிந்து அழியவும், மூரல்-புன் சிரிப்பாலும், திருவிழி-திருக்கண்ணாலும், அருள்-அருளிய, மெய் ஞான குருநாதன்-உண்மையறிவை யுணர்த்தும் குருநாதரும், திரு-இலக்குமி, சரஸ்வதி-கலைமகள், மயேசுவரி-மகேசுவரி ஆகிய, இவர்-இவர் களுடைய, தலைவர் ஓத-தலைவர்களான பிரமா திருமால் உருத்திரன் என்ற மும்மூர்த்திகளுக்கும் துதி செய்ய, திருநடம் அருளும் நாதன் அருள் பாலா-திருநடனம் புரிகின்ற தலைவனும் ஆகிய சிவபெருமான் பெற்ற திருக்குமாரரே! சுரர்பதி-தேவேந்திரனும், அயனும்-பிரம தேவரும், மாலும்-விஷ்ணுவும், முறையிட-காத்தருள வேணும் என்று முறையிட, அசுரர் கோடி துகள் எழ-கோடிக்கணக்கான அசுரர்கள் அழிந்து தூளாகுமாறு, விடு மெய் ஞான அயிலோனே-செலுத்திய மெய்ஞ்ஞானமாகிய வேலாயுதரே! சுககுறமகள் மணாளன் என-இன்பத்தை நல்கும் வள்ளியின் கணவன் என்று, மறை பலவும் ஓதி தொழ-வேதங்கள் பலவும் துதி செய்து வணங்க, முது பழநி மேவு-பழையையான பழநியில் விரும்பி வாழ்கின்ற, பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! ஒருவர் தேறி அறிகிலர்-ஒருவர் சொல்வதை மற்றொருவர் இன்னதென்று தேர்ந்து அறியமாட்டாதவர்களாகிய, மதவிசாரர்-மதவாதிகளும், ஒரு குண வழி உறாத - ஒரு கொள்கை வழியில் நிலைத்து நிற்காத, பொறியாளர்-பொறிகளை யுடையவர்களுமான மனிதர்க்கு, உடல் அது சதம் என நாடி-இந்த உடம்பு நிலையானது என்று கருதி, களவு பொய் கொலைகள் ஆடி உற-திருடு பொய் கொலை முதலிய தீமைகளைச் செய்துகொண்டுவர, நமன் நரகில் வீழ்வர்-இயமனுடைய நரகத்திலே விழுவார்கள்; அது போய் பின்-அந்த நிலை போன பின்னர், வரும் ஒரு வடிவம் மேவி-வினையினால் வருகின்ற ஒரு உடம்பை யெடுத்து, இருவினைக் கடலுள் ஆடி-நல்வினை தீவினை யென்ற கடலினுள் முழுகி, மறைவர்-மறைந்து போவார்கள். இன் அனைய கோலம் அது ஆக-இத்தகையோரது வாழ்வு, இப்படியாக (அடியேன் அங்ங்கனம் ஆகாமல்), மருவிய பரம ஞானசிவகதியைப் பெறுக-திருவருள் பொருந்திய உயர்ந்த ஞான மயமான சிவகதியைப் பெற, வடிவு உற நீறு அருளி-ஞானவடியடையத் திருநீற்றினை அடியேனுக்குத் தந்து, பாதம் அருள்வாயே-உமது திருவடியைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

முப்புரங்கள் எரிந்து பொடி படுமாறு, புன்னகை புரிந்தவரும் கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதன் எரியுமாறு

திருக்கண் திறந்தருளியவரும், மெய்ஞ்ஞானக் குருநாதரும், திருமகள், கலைமகள், மகேசுவரி என்ற மூவருக்கும் தலைவர்களான - அயன் அரி அரன் என்ற மும்மூர்த்தி களும் துதி செய்ய திருநடனஞ் செய்கின்ற தலைவரும் ஆகிய சிவபெருமான் ஈன்ற திருப்புதல்வரே! தேவர் கோமானும், பிரமாவும், நாராயணரும் முறையிட, கோடிக்கணக்கில் அசுரர்கள் மாண்டு தூளாகுமாறு மெய்ஞ்ஞான வேலை விடுத்தவரே! இன்பத்தை நல்கும் வள்ளி நாயகியின் கணவன் என்று வேதங்கள் பலவும் துதித்துத் தொழ, பழைமையான பழநியில் விரும்பி உறைகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! ஒருவரை யொருவர் தேர்ந்து அறிகிலாராயும், மத விசாரர்களாயும், ஒருவழியில் நில்லாதவர்களாயும் உள்ள மனிதர்கள் இந்த உடம்பு நிலையானது என்று எண்ணி, திருடு, பொய், கொலை முதலிய பாவங்களைச் செய்துகொண்டே யிருந்து, முடிவில் இயமனுடைய நரகில் விழுவார்கள். அதற்குப் பின்னர், வினையால் வருகின்ற ஒரு பிறப்பை எடுத்து, நல்வினை, தீவினை என்ற கடலில் முழுகி மறைந்தொழிவார்கள். இத்தகைய தன்மை இதுவாக, அதுபடி அடியேன் அழியாமல், திருவருள் சேர்ந்த பெரிய ஞான சிவகதியைப் பெறவும், ஞான வடிவுறவும் திருநீறு தந்தருளி, உமது பாதமலரை அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேணும்.

விரிவுரை

ஒருவரை யொருவர் தேறி யறிகிலர் மத விசாரர்:—

உலகிலே மக்கள் ஒருவரை யொருவர் இன்னார் இனியார் என்று தெளிவாக அறியாது மயங்குகின்றார்கள். உடன் பிறந்தானான அர்ச்சுனனைக் கர்ணன், பகைவன் என்று கருதிப் பகைத்தான்.

இதம் சொன்ன வீடணனை, இராவணன் வெறுத்தான். கெடுமதி கூறிய மகோதரனை மதித்தான்.

அன்றி ஒரு மதத்தினர் கூறும் திறத்தினை மற்றொரு மதத்தினர் தெளிவாக அறியாத அவர்களுடன் தர்க்கமிட்டுக் கலகம் புரிகின்றார்கள்.

பசுக்கள் பல நிறமாயினும் பால் ஒரு நிறம்தானே? நதிகள் வளைந்து வளைந்து பல்வேறு வழிகளிற் சென்றாலும் முடிவில் கூடுகின்ற இடம் கடல்தானே? அதுபோல் சமயங்கள் முடிகின்ற இடம் ஒன்றுதான். ஆகவே சமயவாதம் புரிதல் கூடாது. இறையருளை நாடி ஒன்றுபட வேண்டும்.

சமயவாதம் புரிவோர் நரகிலே ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்வார்கள்.

“காதிமோதி வாதாடு நூல்கற்றிடுவோரும்

.....
மாறிலாத மாகாலனூர்புக் கலைவாரே”

—திருப்புகழ்

ஒருகுண வழியுறாத பொறியாளர்:—

ஒரு குணமும், ஒருவழியில் நிலைத்து நிற்கும் உறுதியும் இல்லாத பலப்பல நெறி செல்லும் நானாவிகாரிகள்.

ஒன்றிலே உறுதியாக நிற்கவேண்டும். ஒருவன் நீர் வேண்டி நிலத்தில் பத்து அடி ஆழம் வெட்டினான். நீர் இல்லையென்று வேறு இடத்தில் பத்து அடி ஆழம் வெட்டினான். நீர் இல்லை. இப்படி இருபது இடத்தில் பத்துப் பத்து அடிகளாகக் குழிவெட்டி நீர் கிடைக்காது வருந்திச் சென்றான். ஒரே இடத்தில் ஐம்பது அறுபது அடி வெட்டியிருந்தால் நிச்சயமாக அவனுக்கு நீர் கிடைத்திருக்கும். இருபது இடங்களில இருநூறு அடிகள் வெட்டியும் நீர் கிடைக்கப் பெறாது வருந்தினான். எனவே ஒரு மூர்த்தியை உறுதியாகப் பற்றி உபாசனை புரியவேண்டும்.

“தரையில் வெகுவழி சார்ந்த மூடனை”

—திருப்புகழ்

உடலது சதமெனாடி:—

சதம் என நாடி என்று பதப் பிரிவு செய்துகொள்க. சதமில்லாத பொய்யுடலை மெய்யென்று எண்ணி இப்புலாலுடம்பை ஒம்புதற்கே வாழ்நாளை யெல்லாம் செலவழிப்பர்.

சிலர் அருமையாக வீடுகட்டி சுண்ணாம்பு அடித்து வர்ணந் தடவி, தூண்களுக்கு உரைபோட்டு அழகு படுத்துவர். இந்த வீடு நமக்கே சொந்தம் என்று எண்ணி இறுமாந்திருப்பர். அதற்கு வரியுஞ் செலுத்துவார்கள். ஆனால் அந்த வீட்டில் வாழும் பல்லி, எட்டுக்கால் பூச்சி, கரப்பான் பூச்சி முதலிவை இந்த வீடு நமக்குத் தான் சொந்தம் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவன் அந்தப் பிராணிகள் மீது வழக்குத் தொடர முடியுமா? அதுபோல், இந்தவுடம்பு நமக்கே சொந்தம் என்று நாம் கருதுகின்றோம். இந்த வுடம்பில் வாழும் புழுக்கள் தமக்குச் சொந்தம் என்று மகிழ்ந்திருக்கின்றன. அன்றியும் இவ்வுடம்பை நெருப்பு தனக்குச் சொந்தம் என்று எண்ணியிருக்கின்றது. மயானத்தில் உள்ள பூமி இவ்வுடல் தனக்கே சொந்தம் என்று எண்ணுகின்றது. பருந்துகள் தமக்கு உரியதென்று உன்னியிருக்கின்றன. நரிகள் நமக்குச் சொந்தமென்று நினைக்கின்றன; நாய் நமக்கே இது உரியது என்று எண்ணுகின்றது. இத்தனைபேர் தத்தமக்குச் சொந்தம் என்று எண்ணுகின்ற உடம்பை நாம் எழுந்தவுடன் சிவநாமங் கூறாமலும், பல் தேய்க்காமலும் கூட, உண்டு உடுத்து வளர்க்கின்றோம். என்னே மதியீனம்?

எரியெனக் கென்னும் புழுவோ எனக்கெனும் இந்த மண்ணும் சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ எனக்கெனும் தான் புசிக்க நரியெனக் கென்னும் புன்னாய் எனக்கெனும் இந்நாறுடலைப் பிரியமுடன் வளர்த்தேன் இதனால் என்ன பேறெனக்கே.

—பட்டினத்தார்.

களவு:—

பிறருடைய பொன்னையும் பொருளையும் கவர்தல் பெரும் பாவம். ஐந்து மகா பாவங்களில் ஒன்று திருடு.

பிறருடைய பொருளைக் கவரவேண்டும் என்று மனத்தினால் எண்ணுதல் கூட பாவமாகும்.

உள்ளத்தால் உள்ளலுந் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்.

—திருக்குறள்.

பொய்:—

பொய்மை எல்லாத் தவங்களையும் அழித்துவிடும்.

“பொய் வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே”

—தாயுமானார்

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற

செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

—திருக்குறள்

சூர்ப்பணகையைக் கொடியவள் என்ற கூறவந்த கம்பநாடார், வடவைத் தீயினுங்கொடியாள், பாலை வனத்தினும் கொடியாள், ஆலாலவிடத்தினுங் கொடியாள் என்று கூறினாரில்லை.

“பொய்தங்கும் நெஞ்சில் கொடியாள்” என்றார். (பொய் தங்குகின்ற நெஞ்சினும் கொடியவள்.)

கொலை:—

முத்தி உலகிற்கு முதற்படி உயிர்க்கருணை, உயிர்களிடம் கருணையில்லாதவன் இறைவனுடைய கருணையைப் பெறமாட்டான். ஆதலால் எல்லா வுயிர்களையும் தன்னுயிர்போல் கருதுதல் வேண்டும். எக்காரணத்தை முன்னிட்டேனும் உயிர்களைக் கொல்லுதல் கூடாது.

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

—திருக்குறள்

தருமங்கட்கெல்லாம் மிகப்பெரிய தருமம் கொல்லாமை; பாவங்கட்கெல்லாம் பெரிய பாவம் கொலை.

நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனில் யாதொன்றும் கொல்லாமை சூழ்வான் நெறி.

—திருக்குறள்

நிலையஞ்சி நீத்தாரு ளெல்லாம் கொலையஞ்சி கொல்லாமை சூழ்வான் தலை.

—திருக்குறள்

உத்தி உற நமனரகில் வீழ்வர்:—

முன்கூறிய களவு பொய் கொலை முதலிய கொடுமைகளைச் செய்து வீணே மடிந்து நரகிலே

அழுந்துவார்கள். இருளும், பொறுக்க முடியாத வெப்பமும் நாற்றமும் நிறைந்த வுலகம் நரகம்.

கொல்வதே கன்றி நின்றார் கொடியவர் கடிய நீரார்
இல்லையே யிம்மை யல்லால் உம்மையும் உயிரும் என்பார்
அல்லதுந் தவழு மில்லை தானழு மிழுவென் பாருஞ்
செல்ப அந் நரகந் தன்னுள் தீவினை தேர்கள் ஊர்ந்தே.

—சிந்தாமணி

அரசாங்கத்தில் களவு முதலிய பாவம் புரிவார்க்குச்
சிறைச்சாலையை அமைத்திருப்பது போல், பாவிக்கு
இறைவன் நிரையத்தை அமைத்திருக்கிறார் என அறிக.

“கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம்
கடுநரகங்கள் வைத்தார்”

—அப்பர் தேவாரம்

அதுபோய் பின்வருமொரு வடிவமேவி:—

இங்ஙனம் தீமை புரிந்தோர் நரகிடைக் கிடந்து
துன்பத்தைத் துய்த்தபின், மிக்ர கருமங்களை யநுபவிக்கும்
பொருட்டு இருவினைப் பயனால் ஒரு உடம்பை யெடுத்து
உயிர் பிறக்கின்றது.

இப்படி வேறு வேறு பிறப்பை எடுத்து எடுத்து மாறி
மாறிப் பிறந்து ஆன்மா எத்தனையோ உகாந்த காலமாக
உழலுகின்றது.

இருவினை கடலுளாடி மறைவர்:—

நல்வினை தீவினை என்ற இருவினை தான்
பிறவிக்குக் காரணம். வினையினால் வந்தது இந்த வுடம்பு.

“அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி”

—சிவபுராணம்

“இருவினையின் இடர்கலியொடாடி நொந்து நொந்து”

—(ஒருவரையும்) திருப்புகழ்

மருவிய பரம ஞான சிவகதி பெறுக:—

“திருவருள் மருவிய உயர் ஞானமாகிய சிவகதியை
எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்” என்று இறைவனிடம்
யாசிக்கின்றார்.

நிறுவடிவறு அருளி:—

“ஞான வடிவு பெறும் பொருட்டு திருநீற்றினைத் தருவாய்” என்கின்றார்.

வேழசிலை மதன் எரிய மூரல் திருவிழியருள்:—

வேழம்—கரும்பு. கரும்பை வில்லாகவும், சுரும்பை நாணாகவும், அரும்பைக் கணையாகவும் கொண்டு இரும்பையும் உருகச் செய்வான் மன்மதன். மதனைச் சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தனர்.

ஆசையை விளைவிக்கின்ற தேவதை மன்மதன். ஆசையை வலிமையால் அடக்கமுடியாது; ஆசையை அறிவினால் தான் அழிக்கமுடியும். இந்த நுட்பத்தை இது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது.

சிரித்தார்—புரத்தை எரித்தார். பார்த்தார்—மதனைத் தீர்த்தார்.

மெய்க்ஞான குருநாதர்:—

சிவபெருமான் சனகாதிகட்குக் கல்லாலின்புடையமர்ந்து, சின் முத்திரை காட்டி எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிச் சொல்லாமல் சொன்ன குருநாதர்.

திரு சரஸ்வதி மயேசுவரி யிவர் தலைவர்:—

அலைமகள், கலைமகள், மலைமகள் என்ற மூன்று தேவிகளின் கணவர்கள் அரி, அயன், அரன்.

இந்த மூவர்கட்கும் அப்பாற்பட்டவர் சிவ பெருமான். அதனால் வேதம் சிவபிரானை சதுர்த்த சப்தத்தால் துதிக்கின்றது.

“ப்ரஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம்”

—மாணடேய உபநிடதம்

“மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்?” ...திருவாசகம்

திருநட மருளுநாதன்:—

மூவருந் தேவரும் துதிக்கவும், சகலவுலகங்களும் உயிர்களும் உய்யும் பொருட்டு சிவபெருமான் பொதுவில் இன்ப நடனம் புரிந்தருளுகின்றார்.

சுரப்பதி அயனுமாலு முறையிட:—

சூரபன்மனுடைய கொடுமைக்கு ஆற்றாத இந்திரனும் நான்முகனும் நாரணனும் “முருகா, முருகா” என்று முறையிட்டுத் துதி செய்தார்கள்.

“அரியு மயனோ டபய மெனவே
அயிலை இருள்மேல் விடுவோனே”

...(இருவர் மயலோ) திருப்புகழ்

அசுரர் கோடி துகளெழ விடுமெய்க்கு ஞான அயிலோனே:—

கோடிக்கணக்கான அசுரர்கள் மாண்டு தூளாகுமாறு ஞானமேயாய வேலை இறைவன் விடுத்தருளினார்.

சுகுற மகள் மணாளன் என மறை பலவு மோதி தொழ:—

வள்ளி இன்பரச சக்தி. ஆன்மாக்களுக்கு சுக நலத்தை வழங்குகின்றவள்.

அதனால் வேதங்கள் வள்ளிமணாளன் என்று துதி செய்து தொழுகின்றன.

முதுபழநி:—

முது-பழைமை. பழநி-பழைமையான திருத்தலம்.

பழைமையான மலை பழமலை. இது முதுகுன்றம் என்ற சிவதலம். இதனை வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கத் தெரியாதவர்கள் விருத்தாசலம் என்று பேர் அமைத்து விட்டார்கள். விருத்தாசலம் என்றால் கிழமலை என்று பொருள். பழமலை கிழமலையாகி விட்டது.

கருத்துரை

பழனாபுரி யாண்டவரே! சிவகதியும் திருநீறும் திருவடியுந் தந்தருள வேண்டும்.

கரட தடமுமத நளின சிறுநயன
 கரிணி முகவரது துணைவோனே
 வடவரை யின்முகடு அதிர ஒருநொடியில்
 வலம்வரு மரகத மயில்வீரா
 மகபதி தருகதை குறமினொ டிருவரு
 மருவு சரசவித மணவாளா
 அடலசு ரர்க்குல முழுது மடியவு
 ரமரர் சிறையைவிட பவலோலா
 அருண கிரணவொளி யொளிரு மயிலைவிடு
 மரகர சரவண பவலோலா
 படல வடுபதியை இதழி யணிசடல
 பசுபதி வரந்தி அழகான
 பழநி மலை யருள்செய் மழலை மொழி மதலை
 பழநி மலையில்வரு பெருமானே.

பதவுரை

கடலை-கடலையையும், பொரி-பொரியையும், அவரை-
 அவரையையும், பலகனி-பலவகையான பழங்களையும்,
 கழை-கரும்பையும், நுகர்-அருந்துகின்ற, கடின குட உதர-கடின குடம்
 போன்ற வயிற்றையும், விபரீத கரட தடமும் மத-அதிசயமான மதம் பாய்
 சுவடுள்ள இடங்கொண்ட மும்மதத்தையும், நளின சிறு
 நயன-தாமரையிதழ் போன்ற சிறிய கண்களையும் உடைய,
 கரிணிமுகவரது துணைவோனே-யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகப்
 பெருமானுடைய தம்பியே! வடவரையின் முகடு அதிர-வடமலையாகிய
 மேருகிரியின் சிகரங்கள் அதிரும்படி, ஒரு நொடியில் வலம் வரும்-(எல்லா
 உலகங்களையும்) ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் வலமாக வந்த, மரகத
 மயில்வீர-மரகதம் போன்ற மயிலையுடைய வீரரே! மகாபதி தரு கதை -
 வேள்விகட்கு அதிபனாகிய இந்திரன் தந்த மகளாகிய தெய்வயானை,
 குறமின்-குறவரிடம் வளர்ந்த வள்ளி நாயகி, இருவரும் மருவு சரசவித
 மணவாளா-இந்த இரு தேவிமார்களுடைய தழுவி இன்ப ஆடல் புரிகின்ற
 கணவரே! அடல் அகரர்கள் குல முழுது மடிய-வலிமை நிறைந்த
 அகரர்களின் குலம் யாவும் அடியோடு அழியுமாறும், உயர் அமரர்
 சிறையைவிட-உயர்ந்த தேவர்களுடைய சிறை நீங்கவும், எழில்
 மீறும்-அழகு மிகுந்த, அருண கிரண ஒளி ஒளிரும்-சிவந்த கதிரொளியை
 வீசும், அயிலை விடும்-வேலாயுதத்தை விடுத்த, அர அர-பாவத்தை
 ஒழிப்பவரே! சரவண பவ-சரவணப் பொய்கையில் தோன்றியவரே!
 வேலா-திருவிளையாடல் புரிகின்றவரே! படல உடுபதியை-கூட்டமான
 நட்சத்திரங்கட்குத் தலைவனான சந்திரனையும், இதழி-கொன்றை
 மலரையும், அணி சடல-தரித்திருக்கின்ற சடைமுடியுடைய,

பசுபதி-சிவபெருமானும், வரந்தி-கங்காநதியும், அழகு ஆன பழநிமலை-அழகிய பழையமையான பார்வதி தேவியும், அருள் செய்-பெற்றருளிய, மழலை மொழி மதலை-மதலை மொழி புகலும் குழந்தையே! பழநி மலையில் வரு-பழநி மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே!

பொழிப்புரை

அடியார்கள் அன்புடன் படைக்கும் கடலை, பொரி, அவரை, பலவித பழங்கள், கரும்பு இவற்றையருந்துகின்ற, குடம் போன்ற வயிற்றையும், அதிசயமான விசாலமான மும்மதங்களையும், தாமரை இதழ் போன்ற சிறிய கண்களையும், யானைமுகத்தையும் உடைய விநாயகமூர்த்தியின் தம்பியே! வடமலையாய மேருகிரியின் சிகரங்கள் அதிருமாறு உலகை ஒரு நொடியில் வலம் வருகின்ற பச்சை மயிலை வாகனமாகவுடைய வீரரே! யாகபதியான இந்திரன் மகளான தேவயானை, குறமகளான வள்ளி நாயகியென்ற இருவரும் தழுவி இன்ப ஆடல் புரிகின்ற மணவாளரே! வலிமை நிறைந்த அசுரர் குலம் முற்றும் அழியவும், உயர்ந்த தேவர்கள் சிறை நீக்கவும், அழகு மிகுந்த சிவந்த கதிரொளி வீசும் வேலை விடுத்தருளிய பாவத்தை நீக்குபவரே! சரவணப் பொய்கையில் தோன்றியவரே! திருவிளையாடல் புரிகின்றவரே! கூட்டமான நட்சத்திரங்களின் தலைவனான சந்திரனையும், கொன்றை மலரையும் தரித்த சடைமுடியுடைய சிவபெருமானும், கங்கா தேவியும், அழகிய பசுமையான பார்வதியம்மையும் பெற்றருளிய மழலை மொழியுடைய குழந்தையே! பழநிமலை மீது வாழும் பெருமிதம் உடையவரே!

விரிவுரை

கடலை பொரி அவரை பலகனி கழை நுகர்:—

மனிதனுக்குக் குணங்கள் உணவினால் மாறுபடுகின்றன. விலங்குகட்கும் அப்படியேதான்.

கடலை, பொரி, அவல், பழங்கள், கரும்பு முதலியவை சத்துவ குணத்தை உண்டாக்கும்.

உணவுகளின் பேதத்தாலேயே குண பேதங்கள் உண்டாகின்றன.

தழை, புல் முதலியவற்றை உண்ணுகின்ற ஆடு, மாடு, அணில், யானை முதலியவை சாந்தமாகவும், ஒற்றுமையாகவும், பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாமலும் உலாவுகின்றன. மாமிச உணவை உண்ணுகின்ற புலி, சிங்கம், கரடி முதலிய பிராணிகள் மிகுந்த அச்சத்தை உண்டாக்கி, துன்பத்தைச் செய்துகொண்டு, சேர்ந்து வாழாமல், தனித்து வாழும். உணவுகளின் வேற்றுமையாலேயே நற்குணமும் உண்டாகும். மாட்டு மந்தை ஆட்டுமந்தை என்று உண்டு. புலிமந்தை, சிங்கமந்தை என்று கிடையாது.

ஆகவே விநாயகருக்கு அவருடைய அடியார்கள் சத்துவகுணப் பொருள்களை நிவேதிக்கின்றனர். அப்பெருமான் நமக்குள் மூலாதாரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதால் சத்துவ குணப்பொருளை ஏற்று நமக்கு சத்துவ குணங்களை வழங்குன்றார். விநாயகர் ஓங்கார முகம் உடையவர்.

குடஉதர:—

சகல உலகங்களும் சகல உயிர்களும் அவருடைய வயிற்றில் அடங்கி இருக்கின்றன என்னும் குறிப்பையுணர்த்துகின்றது விநாயகருடைய பெருவயிறு. ஆதலின் அது கும்பம்போல் அழகாகவும் பெரிதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

முமத:—

இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்ற மூன்று சக்திகளையும் மூன்று மதங்களாக உடையவர்.

சிறுநயன:—

யானைகளுக்குக் கண் சிறியது, (விநாயகர்) யானை முகமுடையவராதல் பற்றி “சிறுநயன” என்றார்.

வடவரையின் முகடு அதிர ஒரு நொடியில்.....மயில் வீரா:—

மேரு மலையின் கொடுமுடிகள் அதிருமாறு முருகப் பெருமான் கனி காரணமாக அகில உலகங்களையும் ஒரு

நொடியில் வலம் வந்த பச்சை மயிலை வாகனமாக உடையவர். மயிலும் ஒங்காரம். இவ்வரலாற்றை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 3ஆம் பக்கத்தில் காண்க.

அரகர:—

சங்கரனே ஷண்முகன்; சிவனுக்கும் குகனுக்கும் பேதமில்லை. ஐம்முகச் சிவனாரது பழைய வடிவு ஆறுமுகம்; ஆதலால் அரன் எனும் திருநாமத்தால் முருகனை யழைக்கின்றார்.

காங்கேய கார்த்திகேயாதி நாமபி: பரமேச்வர:
நிகத்மயதே முநிச்ரேஷ்டைர் மூடாபிந் நதயா விது:

—கந்தபுராணம்

காங்கேயன் கார்த்திகேயன் முதலிய திருப்பெயர் கட்குப் பரமேசுவரனென்பது தான் பொருளென்பது முனிச்சிரேட்டர் கொள்கை. மடவோர்தம் பேதம் பேசுவார் என்பது.

“சிவசிவ அரகர தேவா நமோ நம
திரிபுர மெரிசெய்த கோவே நமோ நம
ஜெய ஜெய அரகர தேவா கராதிபர் தம்பிரானே”

—(அவகுண) திருப்புகழ்

பசுபதி வரந்தி...பழநிமலை...பழநிமலையில் வரு:—

சிவபெருமான் ஒருவரே சகலலோகங்கட்கும் சகல உயிர்களுக்கும் பதியாவர். மூவர்களும் தேவர்களும் பசுக்களையாவர்.

பதியரன் பாசந்தன்னிற் பட்டுழல் பசுநாமென்றே
விதியொடு மறைகள்கூறு மெய்ம்மையைத் தெரியவேண்டி
னிதுவென வுரைப்பன் யாங்க ளிவ்வர சியற்ற வீச
னதிர்கழ லருச்சித்தேத்து மாலயம்பலவுங் காண்டி.

—கந்தபுராணம்

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களுக்குப் பதியாதலால் பசுபதி என்னுந் திருநாமத்தையுடையவ ராயினர். இதனை அடியிற்காணும் வேதவசனத்தாலுங் கண்டு தெளிக.

“உமாபதியே பசுபதியே நமோநம”

—தைத்திரியாருண நாராயணவல்லி

முருகப்பெருமான் சிவமூர்த்திக்கும், கங்கா தேவிக்கும் பார்வதிதேவிக்கும் புதல்வராக இருந்து தமது மழலை மொழியால் அவர்களை மகிழ்விக்கின்றார்.

“புரக்குஞ்சங் கரிக்குஞ் சங்
கராக்குஞ் சங்கராக்கின்பம்
புதுக்குங் கங்கையட்குந்தஞ் சுதனானாய்”

—(கருப்பந்தங்) திருப்புகழ்.

பழநிமலையென்று இருமுறை கூறுகின்றார் பழநிமலை. பழநிமலை. பழைமையானநிமலை—பார்வதி, அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சொற்களை எடுத்து, ஆளுகின்ற அழகு மிக மிக ஆச்சரியமானது.

கருத்துரை

விநாயகமூர்த்தியின் துணைவரே! உலகை ஒரு நொடியில் வலம் வரும் மயில் வாகனரே! கஜவல்லி வனவல்லி சமேதரே! அசுரரையழித்து தேவர் சிறைமீட்ட வேற்படையினரே! சரவணபவ! சிவமூர்த்திக்கும், சுரநதிக்கும், கௌரியம்மைக்கும் திருப்புதல்வரே! பழனாபுரிப் பெருமானே!

(இத்திருப்புகழ் முழுதும் துதியாகவே அமைந்துள்ளது)

58

கதியை விலக்கு மாதர்கள் புதிய இரத்த பூஷண
கனதன வெற்பு மேல்மிகு மயலான
கவலை மனத்தனாகிலும் உனது ப்ரசித்த மாகிய
கனதன மொத்த மேனியு முகமாரும்
அதிபல வஜ்ர வாகுவும் அயில்நுனை வெற்றி வேலதும்
அரவு பிடித்த தோகையு முலகேழும்
அதிர வரற்று கோழியும் அடியர் வழுத்தி வாழ்வறும்
அபிநவ பத்ம பாதமு மறவேனே

இரவி குலத்தி ராசத மருவி யெதிர்த்து வீழ்கடு
 கணமுக சுத்த வீரிய குணமான
 இளையனுக்கு நீண்முடி அரசது பெற்று வாழ்வற
 இதமொ டளித்த ராகவன் மருகோனே
 பதினொரு ருத்தி ராதிகள் தபனம் விளக்கு மாளிகை
 பரிவொடு நிற்கு மீசுர கரலோக
 பரிமள கற்ப காடவி அரியளி சுற்று பூவுதிர்
 பழநி மலைக்குள் மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

இரவி குலத்து-சூரியன் மகனாய், இராஜத மருவி-ரசோகுணம் உடையவனாய், எதிர்த்து வீழ்-வாலியை எதிர்த்துத் தோல்வியுற்ற, கடுரணமுக சுத்த வீரிய குணம் ஆன-கடுமையான போர்க்களத்தில் தூய வீரம் வாய்ந்த குணம் படைத்தவனான, இளையவனுக்கு-சுக்ரீவனுக்கு, நீள் முடி அரசு அது பெற்று வாழ்வு உற-பெரிய அரசாட்சியைப் பெற்று வாழுமாறு, இதமொடு அளித்த ராகவன்-இதமாக உதவி செய்த இராமபிரானுடைய, மருகோனே-திருமருகரே! பதினொரு ருத்திராதிகள்-பதினொரு உருத்திராதிகளினுடைய, தபனம் விளக்கு மாளிகை-ஒளி திகழும் திருக்கோயிலில், பரிவோடு நிற்கும் ஈசுர-அன்புடன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவரே! கரலோக-தேவருலகில் இருக்கின்ற, பரிமள கற்பக அடவி-வாசனை வீசுகின்ற கற்பகக் காட்டில், அரி அளி சுற்று பூ உதிர்-வரிகளுடன் கூடிய வண்டுகள் குழ்ந்து மொய்ப்பதனால் மலர்கள் உதிர்கின்ற, பழநிமலைக்குள் மேவிய-பழநிமலைமீது வீற்றிருக்கின்ற, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! கதியை விலக்கு மாதர்கள்-நல்ல கதியை அடைய முடியாதபடி தடுக்கின்ற பொது மகளிரின், புதிய இரத்தன பூஷண-புதிய இரத்தின மணிகள் பதித்த ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள, கனதன வெற்பு மேல்-பருத்த கொங்கைமீது மிகு மயல் ஆன, மிகுந்த மயக்கம் வைத்ததனால் ஆகிய, கவலை மனத்தன் ஆகிலும்-வருத்தமுற்ற மனத்தை உடையவனாயிருந்த போதிலும், உனது ப்ரசித்தம் ஆகிய-தேவரூடைய புகழ் பெற்ற, கனதனம் ஒத்த மேனியும்-சிறந்த பொன் போன்ற திருமேனியையும், முகம் ஆறும்-ஆறு முகங்களையும், அதிபல வஜ்ரவாகும்-வலிமை நிறைந்த வைர மணி போன்ற தோள்களையும், அயில் நுனை வெற்றி வேலதும்-கூரிய நுனியுடைய வெற்றி வேலையும், அரவு பிடித்த தோகையும்-பாம்பைப் பிடித்துள்ள மயிலையும், உலகு ஏழும் அதிர அரற்று கோழியும்-ஏழு உலகங்களும் அதிரும்படி கூவுகின்ற சேவலையும், அடியவர் வழுத்தி வாழ்வு உறும்-அடியார்கள் துதி செய்து நல்வாழ்வைப் பெறுகின்ற, அபிநவ பத்ம பாதமும்-புதிய தாமரை போன்ற திருவடிகளையும், மறவேனே-அடியேன் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன்.

பொழிப்புரை

சூரியன் மகனாய், ரசோகுணம் உடையவனாய் வாலியை எதிர்த்து தோற்று நின்றவனாய், கடுமையான போர்க்களத்தில் தூய வீரம் படைத்தவனாய் நின்ற சுகர்வனுக்கு பெரிய அரசாட்சியைப் பெற்று வாழுமாறு அன்புடன் உதவி புரிந்த ஸ்ரீராமரது திருமருகரே! பதினொரு உருத்ராதிதிகளின் ஒளிவீசும் திருக்கோயிலில் அன்புடன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவரே! (தேவருலகில் உள்ள) நறுமணம் வீசும் கற்பகக் காட்டில் வரிவண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்ப்பதனால் மலர்கள் உதிர்கின்ற பழநி மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமதிமுடையவரே! நற்கதியை அடைய முடியாது விலக்கும் பொது மாதர்களின் புதிய இரத்தின மணிகள் பதித்த ஆபரணங்கள் தரித்த பருத்த தனங்களின்மேல் மிகுந்த மயக்கத்தால் உண்டான, கவலை கொண்ட மனத்தை யுடையவனாக அடியேன் இருந்த போதிலும், தேவரீருடைய புகழ்பெற்ற சிறந்த பொன் போன்ற திருமேனியையும் ஆறுமுகங்களையும், நிரம்ப வலிமையான வயிரமணி போன்ற தோள்களையும், கூர்மையான முனையுடைய வெற்றிவேலையும், பாம்பைப் பிடித்த மயிலையும், ஏழு உலகங்களும் அதிருமாறு கூவுகின்ற சேவலையும், அடியார்கள் துதித்து நல்வாழ்வு பெறுகின்ற புதிய தாமரை மலர்போன்ற திருவடியையும் அடியேன் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.

விரிவுரை

கதியை விலக்கு மாதர்கள்:—

முத்தியை விரும்புவார்க்கு ஆசை தடையாகும். ஆசையை விளைவிப்பவர் மாதர்கள். மேலும் பொது மகளிர் தங்கள் ஆடை அணிகலன், அலங்காரம், ஆடல் பாடல் இவற்றால் ஆடவரை மயக்கி மேன்மேலும் ஆசைத் தீயை மூட்டுவார்கள்.

கவலை மனத்தனாகிலும்.....மறவேனே:—

“மாதராசையால் மனக் கவலையுடையவனா யிருப்பினும் இறைவனே உனது திருவடி முதலியவற்றை மறவேன்” என்று சுவாமிகள் இப்பாடலில் கூறுகின்றார்.

நோயினால் வேதனை எவ்வளவு அடைந்தாலும் மருந்துண்பதை மறவாத ஒரு நோயாளன்போல் எனவுணர்க.

ப்ரசித்தமாகிய கனதன மொத்த மேனியும்:—

முருகப் பெருமானுடைய திருமேனி அருளே ஓர் உருவமானது. அத்திருமேனி கருணையின் மிகுதியால் அப்பெருமான் தானே எடுத்துக்கொண்டது. எங்கும் புகழ்பெற்றது; பொன் போன்ற ஒளியுடையது. “பொன்னார் மேனியனே” என்கின்றார் சுந்தரரும்.

முகமாரும்:—

ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோஜாதம் என்ற ஐந்து திருமுகங்களுடன் அதோ முகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகங்களாயின. சிவமூர்த்தியின் தொன்மை வடிவு ஆறுமுகம்.

ஆகாயம், கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு, பாதாளம் என்ற ஆறு திசைகளையும் ஆறுமுகங்களும் நோக்குகின்றன. எத்திசை நோக்கினும் அத்திசையில் எம்பெருமான் திருமுகங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆறுமுகம் அன்றி அருள்புரிகின்ற வேறு முகம் ஏது?

அதிபல வஜ்ர வாசுவம்:—

வாகு—தோள். ஒரு மனிதனுக்கு முக்கியமான அங்கம் தோள். தோள் வலிமையாகத் திகழ்தல் வேண்டும்.

“அலகி லவுணரைக் கொன்ற தோளென” —திருப்புகழ்

அதனால்தான் வாழ்த்துகின்றபோது முதலில் “ஆறிரு தடந்தோள்” என்கிறார் கச்சியப்பர்.

அயில் நுனி வெற்றி வேலதும்:—

வேல—ஞானம். அறிவு கூர்மையுடையது; வெற்றியைத் தருவது. ஆதலால் “அயில் நுனி வெற்றிவேல்” என்கின்றார்.

அரவு பிடித்த தோகையும்:—

தோகையுடையது மயில்; இது சினையாகு பெயர்.

மயில்—விந்து; பாம்பு—மூலப்ருகிருதி. —விந்து மூலப்ருகிருதியை அடக்கும். பூமியைத் தாங்குவது ஆதிசேஷன் என்ற பாம்பு என்ற குறிப்பையும் இதனால் உணர்க.

உலகேழும் அதிர அரற்று கோழியும்:—

கோழி என்பது நாத தத்துவம். சேவல் 'கொக்கறு கோ' என்று கூவினால் அப்பேரோசை கேட்டு ஏழு உலகங்களும் அதிர்ச்சியடைகின்றன. பறவைகளில் அதிக வீரமுடையது சேவல். வீரமூர்த்தியாகிய வேலன் வீரமுடைய சேவலைத் துவஜமாக வைத்திருக்கின்றான்.

அடியவர் வழத்தி வாழ்வறும் அபிநவபத்ம பாதமும்:—

இறைவனுடைய திருவடி, தாமரை போன்றது என்கின்றார். தாமரையில் தேன் துளிர்க்கும்; திருவடியில் கருணை துளிர்க்கும். தாமரையில் வண்டுகள் மொய்க்கும் இறைவன் திருவடியில் அடியவர்கள் மொய்க்கின்றார்கள். தாமரையில் நறுமணம் வீசுகின்றது. திருவடியில் மெய்ஞான வாசனை வீசுகின்றது; தாமரை சிவப்பாகத் திகழ்கின்றது; திருவடி செம்மைப் பண்புடன் திகழ்கின்றது. அடியார்கள் இளம்பூரணனுடைய இணையடியை வாழ்த்தி நல்வாழ்வு பெறுகின்றார்கள்.

முருகனுடைய திருவடியின் பெருமையைச் சீர்பாத வகுப்பினால் அறிக.

இரவி குலத்து....இளையவனுக்கு நீண்முடி...ராகவன்:

கதியை விலக்கு என்பது முதலடி. இரவி எனவந்தது எதுகைவழு. இருடிகள் வாக்கு ஆரிடம் எனப்படும். ஆரிடம் என்பதில் எதுகைக்கு முதன்மையில்லையென வுணர்க.

சூரியன் குமாரன் சுக்ரீவன், க்ரீவம் - கழுத்து. | க-அழகு. அழகிய கழுத்துள்ளவன். சுக்ரீவம். இவன் வாலியிடம் தோல்வியுற்றவனா யிருப்பினும் சுத்த வீரன். நன்றியுள்ளவன். நட்புக்கு உரியவன். இராமரிடம் மிக்க அன்பாக நடந்தவன்.

இவன் முதன் முதலாக இராவணனைக் கண்டான். கண்டவுடன் சீற்றம் கொதித்து எழுந்தது. உடனே விட்டிற் பூச்சியைப் போல் பாய்ந்தான். இராவணனுடன் கடும் போர் புரிந்தான். அவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் பிடித்துத் திருகித் திருப்பினான். இராமர் திருவடியில் வைத்து வணங்கினான். ஆனால் இராவணனுடைய தலைகள் இல்லை. மணிமகுடங்கள் தான் இருந்தன. இராவணனுக்குத் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போயிற்று.

சுகர்வன் நாணிநான். “பெருமானே! நாட்டிலே குகப்பெருமான் செய்த நன்மையைப் போலவும் அடியேன் செய்திலேன்; காட்டிலே சடாயு வேந்தன் செய்த தியாகத்தையும் செய்திலேன்; இராவணனை நேரில் கண்டேன்; கண்டும் எம்பிராட்டியை மீட்டிலேன். அவனுடைய தலைகளையுங் கொணர்ந்தேனில்லை” என்று கூறி தனது நன்றியறிவினை நனி புலப்படுத்தினான்.

காட்டிலே கழுகின் வேந்தன் செய்தன காட்டமாட்டேன்
நாட்டிலே குகனார் செய்த நன்மையை நயக்கமாட்டேன்
கேட்டிலேன் இன்றுகண்டும் கிளிமொழி மாதராளை
மீட்டிலேன் தலைகள்பத்துங் கொணர்ந்திலேன் வெறுங்கை
வந்தேன்.

அடுத்து “கால் வலிகாட்டிப் பாந்தேன்” என்று கூறுகின்றதனால் அவனுடைய ரசோகுணம் வெளியாகின்றது.

இராமர் கிட்கிந்தைக்கு அரசனாக சுகர்வனுக்கு முடி சூட்டினார். ஒருவராலும் கொல்ல முடியாத வாலியைக் கொன்று அவனை வாழ வைத்தருளினார்.

பதினொரு ருத்திராதிகள்:—

பதினொரு ருத்திரர்கள். ஏகாதச உருத்திரர் என்பர் வடமொழியில். மாதேவன், அரன், உருத்திரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விஜயன், வீமதேவன், பவோத் பவன், காபாலி, செளமியன்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! பழநியாண்டவரே! உம்மை
மறவேன்.

59

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத் தேவைத்	துணரேனே
உனதுபழ நிமலையெனு முரைச் சேவித்	தறியேனே
பெருபுலியி லுயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக்	குறியேனே
பிறவியற நினைகுவனெனாசைப் பாடைத்	தவிரேனோ
துரிதமிடு நிருதர்புர குறைக் காரப்	பெருமாளே
தொழுதுவழி படுமடியர் காவற் காரப்	பெருமாளே
விருதுகவி விதரணவி நோதக் காரப்	பெருமாளே
விறன்மறவர் சிறுமிதிரு வேளைக்காரப்	பெருமாளே.

பதவுரை

துரிதம் இடு-பாவத்வதச் செய்கின்ற, நிருதர் புர-அகரர்களுடைய நகரத்தை, குறைக்கார பெருமாளே-அவர்களுடைய ஆவியும் ஆக்கமும் கொள்ளை கொண்ட பெருமிதமுடையவரே! தொழுது வழிபடும்-தேவரீரை மெய்யன்பேட்டி வணங்கி வழிபாடு செய்யும், அடியர்-தொண்டர்களுக்கு, காவல்கார பெருமாளே-காவல்காரனாக இருந்து காத்தருள்கின்ற பெருமிதமுடையவரே! விருதுகவி-விருது கூறுகின்ற கவிகளைப் பாடிய, விதரண-வாக்கு வன்மையுடையவரே! விநோதக்கார பெருமாளே-திருவிளையாடல் பல செய்யும் பெருமிதமுடையவரே! விறல் மறவர் சிறுமி-வலிமை பொருந்திய வேடர்களது தவத்தாலுதித்த வள்ளி நாயகியாருக்கு, திருவேளைக்கார பெருமாளே-நல்ல சமயத்தில் வந்து உதவி செய்த பெருமிதமுடையவரே! ஒருபொழுதும்-ஒரு வேளையாவது, இரு சரண்-தேவரீருடைய இரண்டு சரணாரவிந்தங்களில், நேசத்து வைத்து உணரேன்-அன்பைச் செலுத்தி வைத்து மெய்யுணர்வைப் பெற்றேனில்லை. உனது பழநிமலை எனும்-தேவரீருடைய திருத்தலமாகிய பழநிமலை யென்னும், ஊரை சேவித்து அறியேன்-திவ்வியசேஷத்திரத்தை அன்போடு வந்து தெரிசித்தேனில்லை. பெருபுலியில்-பெரிய உலகத்தில், உயர்வு அரிய வாழ்வை-உயர்வு அரிதாகிய வாழ்வை, தீர குறியேன்-ஒழிக்குமாறு குறித்தேனில்லை. (இத்தகைய அடியேன்) பிறவி அற நினைகுவன்-பிறவி அற்றுப்போக வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். என் ஆசைப்பாடை தவிரேனோ-என்னுடைய ஆசாபாசத்தை அறவே யொழிக்கமாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

பாவங்களையே செய்யும் அசுரர்கள் வாழும் பட்டினத்தில் அவர்களுடைய உயிரையும் உடைமையையும் கொள்ளைகொண்ட பெருமானே! மெய்யன்போடு வணங்கி வழிபாடுசெய்யும் சீரடியார்களுக்கு காவல் காரனாக இருந்து பேரருள்புரியும் பெருமானே! விருது கூறிக் கவிபாடியவருக்கு வன்மையுடையவரே! அற்புத்த திருவிளையாடல் புரியும் பெருமானே! வலிமை மிக்க வேடர்களது குலத்தில் அவதரித்த வள்ளிநாயகி யாருக்கு உரிய பருவத்தில் வந்து உதவி செய்த பெருமானே! ஒரு சமயத்திலாவது தேவரீருடைய திருவடிக்கமலத்தில் அன்பை வைத்து மெய்யறிவு பெறுகின்றேனில்லை; தேவரீர் எழுந்தருளிய பழநிமலை யென்னும் திருத்தலத்தையாவது வந்து சேவித்தேனில்லை; உலகில் உயர்வற்றதாகிய வாழ்வை ஒழிப்பதற்குரிய உபாயம் எண்ணுகின்றேனில்லை, (இத்தகைய நற்குணமில்லாத அடியேன்) பிறவாத பெற்றியைப் பெறவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். (ஆனால், அப்பிறவிக்கு வித்தாகிய) ஆசையைவிட்டு ஒழிக்கமாட்டேனோ?

விரிவுரை

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத்தேவைத் துணரேனே:—

கதிபெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் கதிக்கு நாதனாம் கந்தக் கடவுளின் கழலிணைக் கஞ்சங்களிடத்து! அன்பைச் செலுத்தி அமைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அன்பு வையாதார் ஒருபோதும் உய்யமாட்டார். பலகாலும் அன்புவைத்து தைலதாரையைப் போல் இடையறாது உருகுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அன்பு செலுத்தும் ஆற்றலில்லாதார் ஒருபொழுதாவது அப் பரமபதியின் அடி மலரில் அன்புவைத்து உருகவேண்டும்.

“சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிட நேரமட்டில்
தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத”

—திருப்புகழ்

“தினைப்போதளவும்
ஒங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார்”
—அலங்கராம் (55)

உனது பழநிமலையெனும் ஊரைச் சேவித்தறியேனே:—

பழநிமலை மிகச் சிறந்த தலம். “சிகரி அண்டகூடம்
சேரும் அழகார் பழநி” “அதிசயமநேகமுற்ற பழநிமலை”
“பருதியின் ப்ரபை கோடியதாமெனும் வடிவுகொண்
டருள் காசியின் மீறிய பழநியங்கிரி” என்ற நம் சுவாமிகள்
திருவாக்காலேயே இதன் பெருமையை யுணரலாம்.
இம்மலைமீதேறி தண்டதரத் தனிப் பெருங்கடவுளைச்
சேவிக்காவிடினும் அம்மலையைக் கண்டமாத்திரத்தி
லேயே எல்லா வினைகளும் நீங்கப்பெற்று, இன்புறுவர்
என்பது உலகறிந்த வொன்றாம்.

பெருபுவியில்.....உயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக் குறியேனே:—

இந்த அடிக்கு, உயர்வுடைய இதனைச் செய்வேன்
என்று ஆராய்ந்து, எண்ணினேனில்லை என்று
கூறுவாருமுளர். அங்ஙனம் கூறும்போது தீர என்பது மிக
என்று பொருள் தரும்.

பிறவியற நினைகுவனெ னாசைப்பாடைத் தவிரேனா:—

பிறவிக்கு வித்து அவாவேயாம். ஏனைய விதைகள்
உரிய காலத்தில்தான் விளையும். கை பலனுடையார்கள்
விதைத்தால்தான் நன்றாக விளையும். சில விதைகள்
முளையாமலும் போய்விடும். அவா என்ற வித்து எந்தக்
காலத்திலும் விளையும், யாருக்கும் விளையும்;
ஒன்றுகூடத் தவறாமல் விளையும்.

“அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து”
—திருக்குறள்

ஒவ்வோர் அவாவும் ஒவ்வொரு பிறப்பைத்
தருகின்றது. எண்ணில்லாத அவாக்களை யுடையே
மாதலால் எண்ணில்லாத பிறவிகளை யடைந்து
கொண்டே வருகின்றோம். சிவத்தல யாத்திரை செய்து
வந்த குபேரன் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைக் கண்டு அதில்
தங்குவதற்கு அவாவுற்றதனால் பட்டினத்தடிகளாகப்

பிறந்தான். ஆலால சுந்தரர் திருக்கைலாய மலையில் திருநந்தவனத்தில் கமலினி அனிந்திதை என்ற பெண்ணைக் கண்டு சிறிது அவாவுற்றதால், திரு நாவலூரில் வந்து பிறக்குமாறு ஏற்பட்டு விட்டது. ஜடபரதர் சரிதமும் இங்ஙனமேயாம்.

“ஆசையறுமின்கள் ஆசையறுமின்கள்

ஈசனோடாயினும் ஆசையறுமின்கள்”

—திருமூலர்.

தொழுது வழிபடுமடியர் காவற்கார:—

இது முருகப் பெருமானுடைய பெருங்கருணையின் எளிமையைத் தெரிவிக்கின்றது. தனிப்பெருந்தலைவராகிய முருகப்பெருமான், தன்னை வழிபடும் அடியார்களுக்கு புறக்காவலாக இருந்து, இடர்களை நீக்கி, இன்பம் வழங்குவதோடு, உளத்தில் காவலாக இருந்து, தீய எண்ணங்கள் வந்து நுழையாவாறு காவல் புரிந்து காத்தருளுகின்றார்.

“அரனார்க்கதிக பொருள் காட்டிய

அடியார்க் கெளிய

பெருமானே”

—(நிலையப் பொருளை) திருப்புகழ்

“செஞ்சொலடியார்கள் வாரக்கார !” (முந்துதமிழ்) திருப்புகழ்

“அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள்”

—அலங்காரம் (33)

விருது கவி விதரண:—

“உபயகுல தீப துங்க விருது கவி ராஜசிங்க”

—(கருவினுரு) திருப்புகழ்

கருத்துரை

அசுரர் குலகால! அடியார்க்கெளியவரே! விருதுகவி ராஜ! வள்ளி மணவாள! ஒருபொழுதும் தேவரீரது திருவடியில் அன்பு வைத்திலேன்; பழநிமலையைச் சேவித்திலேன்; உலக வாழ்வை ஒழிக்கிலேன்; பிறவியற எண்ணுகின்றேன்; ஆசைப்பாடை.. ஒழிக்க மாட்டேனோ?

கரிய மேகம தோ இரு னோகுழல்
 அரிய பூரண மாமதி யோமுகம்
 கணைகொ லோஅயில் வேலது வோவிழி
 இதழ்பாகோ

கமுகு தானிக ரோவளை யோகளம்
 அரிய மாமல ரோதுளி ரோகரம்
 கனக மேரது வோகுட மோமுலை மொழிதேனோ

கருணை மால்துயி லாலிலை யோவயி
 றிடைய தீரொரு நூலது வோவென
 கனக மாமயில் போல்மட வாருடன் மிகநாடி

கசட னாய்வய தாயொரு நூறுசெல்
 வதனின் மேலென தாவிய நீயிரு
 கமல மீதினி லேவர வேயருள் புரிவாயே

திரிபு ராதிகள் நீற்றெழ வேமிக
 மதனை யேவிழி யால்விழ வேசெயும்
 சிவசொ ருபம கேசுர னீடிய தனயோனே

சினம தாய்வரு சூரர்கள் வேரற
 அமரர் வானவர் வாடிடு தேவர்கள்
 சிறைகள் மீளவு மேவடி வேல்விடு முருகோனே

பரிவு சேர்கமல லாலய சீதன
 மருவு வார்திரு மாலரி நாரணர்
 பழைய மாயவர் மாதவனார் திரு மருகோனே

பனக மாமணி தேவிக்கு பாகரி
 குமர னேபதி னானுல கோர்புகழ்
 பழநி மாமலை மீதினி லேயுறை பெருமானே.

பதவுரை

திரிபுராதிகள் மிக நிறு எழவே-முப்புரத்தில் உள்ளோர் வெந்து
 மிகவும் சாம்பராகுமாறும், மதனையே விழியால் விழவே
 செய்யும்-மன்மதனை திருக்கண்ணால் மாண்டு விழுமாறு செய்த,
 சிவசொருப-மங்கள் வடிவுடைய, மகேசுரன் நீட்டிய தனயோனே-பெருந்
 தலைவருடைய பெருமை மிக்க புதல்வரே! சினமது ஆய்வரு சூரர்கள்
 வேர் அற-கோபத்துடன் வந்த சூரன் முதலிய அசுரர்கள் அடியோடு
 அழிந்து போகுமாறும், அமரர்-அமுதம் உண்டு இறவாது வாழ்பவர்களும்,
 வானவர்-வானுலக வாசிகளும், வாடிடு தேவர்கள்-வாட்டமுற்றிருந்த

தேவர்களும், சிறைகள் மீளவும்—சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையடையுமாறும், வடிவேல் விடு முருகோனே—கூரிய வேலாயுதத்தை விடுத்த முருகப் பெருமானே! பரிவு சேர்—அன்பு பூண்டு, கமல ஆலய சீதன மருவ்வார்—தாமரைக் கோயிலில் வாழ்கின்ற இலக்குமியின் தனத்தைத் தழுவுகின்றவராம், திருமால்—பெரிய பெருமையுடையவரும், அரி—பாவங்களைப் போக்குபவரும், நாரணர்—நாராயணரும், பழைய மாயவர்—பழையமையான மாயையில் வல்லவரும், மாதவனார்—பெரிய தவத்து உரியவரும் ஆகிய விஷ்ணு மூர்த்தியின், திருமருகோனே—அழகிய மருகரே! பனகமாம் அணி—பாம்பாகிய அணிகலத்தையுடையவரும், தேவி—ஒளிமயமானவரும், க்ருபை ஆகரி—கருணைக்கு உறைவிடம் ஆனவரும் ஆகிய பார்வதி யம்மையாருடைய, குமரனே—திருக்குமாரரே! பதினாலு உலகோர் புகழ்—பதினான்கு உலகங்களில் உள்ள எல்லாரும் புகழ்ந்து துதிக்கின்ற, பழநி மாமலை மீதினிலே உறை—பெருமையுடைய பழநி மலையின் மீது எழுந்தருளியிருக்கின்ற, பெருமானே—பெருமையின் மிகுந்தவரே! குழல் கரிய மேகம் அதோ—கூந்தலானது கருமையான மேகந்தானோ? இருளோ—அல்லது இருட்டலமோ? முகம் அரிய பூரண மாமதியோ—முகமானது அருமையான சிறந்த முழு சந்திரனோ? விழிகணைகொலோ—கண்களானது அம்போ? அயில் வேல் அதுவோ—அல்லது கூர்மையான வேல்தானோ? இதழ் பாகோ—இதழானது சர்க்கரைப் பாகுதானோ? களம் கழுத்தான் நிகரோ—கழுத்தானது பாக்கு மரமும் நிகராகாதோ? வளையோ—சங்குதானோ? கரம் அரிய மாமலரோ—கரங்களானது அருமையான அழகிய மலரோ? துளிரோ—அல்லது இளந்தளிரோ? முலை கனக மேரு அதுவோ—தனங்கள் பொன் மேரு கிரியோ? குடமோ—பொற் குடமோ? மொழி தேனோ—சொல்லானது தேனோ? வயிறு கருணைமால் துயில் ஆல் இலையோ—வயிறானது கருணை நிறைந்த திருமால் துயில்கின்ற ஆலின் இலையோ? இடை அது ஈர் ஒரு நூல் அதுவோ என—இடையானது ஈர்க்கோ? ஒரு நூல்தானோ? என்றெல்லாம் பேசி, கனக மாமயில் போல் மடவார் உடன்—பொன்னிறமுடைய அழகிய மயில் போன்ற மாதர்களுடன், மிகநாடி—அவர்களை மிகவும் விரும்பி, கசடனாய்—அறிவில்லாதவனாய், வயது ஆய்—முதிர்ந்த வயதுடையவனாய், ஒருநாறு செல்வதனின் மேல்—ஒரு நூறு வருடத்திற்கு மேல் வாழ்கின்ற, எனது ஆவியை—அடியேனுடைய உயிரை, இருகமல மீதினிலே வரவே—உமது தாமரை யணைய திருவடியில் சேர, நீ அருள் புரிவாயே—தேவரீ! திருவருள் புரிதல் வேண்டும்.

பொழிப்புரை

முப்புரத்தில் வாழ்ந்தவர் எரிந்து மிகுந்த சாம்பராகுமாறும், மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்து மாளுமாறும் செய்த, மங்கல வடிவினரும் பெருந்தலைவரும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய திருப்புகழ்வரே!

கோபத்துடன் வந்த சூராதியவுணர்கள் அடியுடன் அழியுமாறும், அமரர்களும் வானவரும், வாட்டமுற்ற தேவர்களும் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையடையு மாறும் கூர்மையான வேலாயுதத்தை விடுத்த முருகக் கடவுளே! அன்புடன் தாமரைக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிதேவியின் தனங்களைத் தழுவுகின்றவரும், அழகும், பெருமையும் உடையவரும், பாவங்களை நீக்குபவரும், நாராயணரும், பழைமையானவரும், மாயையில் வல்லவரும், மாதவத்திற்கு உரியவரும் ஆகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருமருகரே! பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்தவரும், ஒளியுருவமுடையவரும், கருணைக்கு உறைவிடமானவரும் ஆகிய உமாதேவியின் திருக் குமாரரே! பதினான்கு உலகில் வாழ்கின்ற எல்லாரும் புகழ்கின்ற அழகிய பழநி மலைமீது எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமிதமுடையவரே! (மாதர்களுடைய) கூந்தல் கரிய மேகமோ? இருட்குழம்போ? முகம் அருமையான அழகிய மழுமதியோ? கண்கள் அம்போ? கூரிய வேலோ? இதழ் சர்க்கரைப் பாகோ? கழுத்து பாக்கு மரமோ? சங்கமோ? கரங்கள் அருமையான அழகிய மலரோ? இளந்தளிரோ? தனங்கள் பொன் மேரு கிரியோ? பொற்குடமோ? பேச்சு தேனோ? வயிறு கருணை நிறைந்த நாராயணர் துயில்கின்ற ஆலிலையோ? இடை ஈர்க்கோ? ஒரு நூலோ? என்றெல்லாம் புகழ்ந்து கூறி, அழகிய பெண் மயில் போன்ற மாதர்களை மிகுதியாக விரும்பி மூடனாகி, வயது முதிர்ந்து ஒரு நூறு ஆண்டுக்கு மேலும் ஆன அடியேனுடைய உயிர், உமது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் சேருமாறு தேவரீர் திருவருள் புரிதல் வேண்டும்.

விரிவுரை

இப்பாடலில் முதல் மூன்றடிகளிலும் காமுகர் பெண்களின் அவயவங்களைப் புகழ்ந்து கூறுவதைப் பற்றி சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

வயதாய் ஒரு நூறு செல்வதனில்மேல்:

அருணகிரிநாதர் ஒவ்வொரு பாடலும் உலகத்த வர்கள் தத்தம் குறைகளை முருகனிடம் கூறி

முறையிடுவதற்காகவே பாடியருளினார். இந்தப் பாடல் நூறு வயதுக்கு மேல் வாழும் ஒருவர் முருகனிடம் முறையிடும் முறையில் அமைந்தது.

“ஆண்டவனே! அடியேனுக்கு ஒரு நூறு வயதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. இனியும் இப்புவியில் வாழ்ந்து என்ன பயன்! எத்தனை காலம் வாழ்ந்தாலும் வாழ்வில் திருப்தி யென்பது உண்டாவதில்லை. இந்த உடம்பு நான்கு பேர் சிறிது நேரமே சுமக்குந் தன்மையானது, கனமானது; நாலு பேர் சுமையை நானே எத்தனை நாள் தான் சுமப்பேன்? வாழ்வாவது மாயம், மண்ணாவது திண்ணம். நூறும் உடலை நான் எத்தனை நாள் தான் தாங்குவேன்? தளர்ச்சியும் நரையும் திரையும் வந்து வருத்துகின்றன. ஆதலால் பெருமானே! இனி மண்ணில் வாழ விரும்புகின்றேனில்லை” என்று இறைவனிடம் முறையிட வேண்டும் என அறிவுறுத்துகின்றார்.

எனதாவியை நீயிருகமலமீதினிலே வரவேயருள் புரிவாயே:

ஆன்மா எந்நாள் தொடங்கியதென்று வரையறுக்க முடியாத காலமாக, ஆணவக் கருவறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு மாறிமாறி உடல்களை எடுத்துப் பயணஞ் செய்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றது. ஒருவன் பிரயாணம் புரிவானாயின் அதற்கு முடிவு வேண்டாமோ? சென்று சேருகின்ற இடம் ஒன்று இருக்க வேண்டாமோ? வண்டியிலோ, நடந்தோ சென்று கொண்டேயிருப்பது எத்துணைத் துன்பம்? ஓர் இடம் போய்ச் சேர்ந்தால்தானே இளைப்பாறலாம்.

அதுபோல் இந்த உயிரும் பன்னெடுங்காலமாக வேறு உடம்புகளாகிய வண்டிகளில் ஏறி ஏறிப் பயணஞ் செய்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றது. இதற்கு முடிவிடம்—தங்குமிடம் இறைவன் திருவடி. அதுதான் இளைப்பாறும் இடம்: இன்பம் விளைக்கின்ற நிழல். அங்கேதான் ஆனந்தத் தேனருவி யிருக்கின்றது. இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார் மீளவும் பிறந்திருந்து உழலமாட்டார். ஆதலால் “ஆண்டவனே! அடியேனுடைய உயிராகிய வண்டு உமது பாதமாகிய தாமரையில் ஊறுகின்ற

பேரின்பமாகிய தெளிதேனை உண்டு இன்புற்றிருக்கத் திருவருள் புரிவாய்” என்று அருணை யடிகள் வேண்டுகிறார்.

திரிபுராதிகள் நிறெழுவே மிக:—

திரிபுராதிகள் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களில் வசிக்கின்றவர்கள் ஆகும். அந்த மும்மலங்களையும் சிவபெருமான் எரித்து நீராக்கி விடுகின்றார்.

மதனையே விழியால் விழுவே செய்யு:—

மன்மதன் ஆசையை விளைவிக்கும் அதிதேவதை. ஆசையை ஞானத்தால்தான் அழிக்க வேண்டும். ஆதலால் இறைவன் ஞான விழியிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஞானத் தீயால் ஆசையின் அதிதேவதையை எரித்தருளினார்.

சிவ சொருப மகேசுரன்:—

சிவம்—மங்கலம். இறைவன் மங்கல வடிவானவர்.

ஈச்சுரன்—எப்பொருட்கும் தலைவர். மகேச்சுரன்—மிகப் பெருந் தலைவர்.

அமரர் வானவர் வாடிடு தேவர்கள்:—

அமரர், வானவர், தேவர் என்ற சொற்கள் பொதுவாக விண்ணுலகவாசிகளைக் குறிக்கும். எனினும் இதில் சிறு பிரிவுகள் உண்டு.

அமரர்—அமுதம் உண்டு சாவா நிலை பெற்றவர்கள். வானவர்—புண்ணியமிகுதியால் வான வுலகில் வாழ்பவர்கள். தேவர்—எட்டு வசக்கள், பன்னிரு ஆதித்தர்கள், பதினொரு உருத்திரர்கள், அச்வினிகள் என்ற முப்பத்து முத்தேவர்கள்.

“அண்ட வானவர் அமரரும் பணி” —ஞானசம்பந்தர்

திருமால்:—

மால்—பெருமை. சிறந்த பெருமையுடையவர் திருமால்.

அரி:

அரி—பாவத்தைப் போக்குபவர். சிவ சக்திகளில் ஒருவர் திருமால்.

அருட்சக்தி—பார்வதி; கோப சக்தி—துர்க்கை; போர் சக்தி—காளி; புருஷ சக்தி—திருமால்.

உத்தமன் என்பதன் பெண்பால் உத்தமி. முக்கண்ணன்—முக்கண்ணி. சங்கரன்—சங்கரி; வீரன்—வீரி; அரன்—அரி.

வருக்கைத் தடம்பொழிலாமாதையுயர்க்கு மாசொன்றில்லா முருக்கொத்தா மேனி அழகிய நாதர்க்கு மூச்சுவரத் திருக்கைக் கமல அரனார்க் கரி திருத் தேவியன்றேல் அரிக்குப் பொருள் உரையீர் கெடுவீர் நும் அறிவின்மையே.

—இரட்டையர் (திருவாமாதூர்க் கலம்பகம்)

நாரணர்:—

நாராயணர் என்பது நாரணர் எனக் குறுகியது. நாரம் அன்பு. அயனம்—உறைவிடம். அன்புக்கு உறைவிடமானவர் நாராயணர்.

பதினாலுலகோர் புகழ் பழநி:—

உலகங்கள் பதினான்கும் புகழ்கின்ற பெருமையுடையது பழநி.

“காசியின் மீறிய பழனாபுரி” —(விதமிசைந்தினி) திருப்புகழ்

கருத்துரை

சிவகுமாரா! பழநிவேலா! உன் திருவடியில் சேர்த்து அருள் புரிவாய்.

61

கரியிணைக் கோடெனத் தனமசைத் தாடிநற்
கயல்விழிப் பார்வையிற் பொருள்பேசிக்
கலையிழுத் தேகுலுக் கெனநகைத் தேமயற்
சலதியிட் டேயழைத் தணையுடே
செருமிவித் தாரசிற் றிடைதுடித் தாடமற்
ற்றமளித் தேபொருட் பறிமாதர்

செயலிழக்க காமலிக் கலியுகத் தேபுகழ்ச்
 சிவபதத் தேபதித் தருள்வாயே
 திரிபுரக் கோலவெற் பழல்கொளச் சீர்நகைச்
 சிறிதருட் டேவருட் புதல்வோனே
 திரைகடற் கோவெனக் குவடு கட் டுள்படத்
 திருடர் கெட்டோ டோடவிட் டிடும்வேலா
 பரிமளப் பாகலிற் கனிகளைப் பீறிநற்
 படியினிட் டே குரக் கினமாடும்
 பழநியிற் சீருறப் புகழ்குறப் பாவையைப்
 பரிபவறச் சேர்மணப் பெருமானே.

பதவுரை

திரிபுர கோல வெற்பு அழல் கொள-முப்புரம் எனப்படும் அழகிய மலை போன்ற நகரங்கள் எரியும்படி, சீர் நகை சிறிது அருள்-சிறந்த சிரிப்பு சிறிது அருளிய, தே அருள் புதல்வோனே-கடவுள் அருளிய திருப்புதல்வரே! திரை கடல் கோ என-அலைகளுடன் கூடிய கடல் கோ என்று கதறவும், குவடுகள் தூள்பட-கிரவுஞ்ச மலையும் குலமலைகள் ஏழுந் தூளாகுமாறும், திருடர் கெட்டு ஓட-கள்வர்களாகிய அரக்கர்கள் ஓடி மாளவும், விட்டிடும் வேலா-செலுத்திய வேலாயுதரே! பரிமள பாகலின் கனிகளை பீறி-வாசனை வீசும் பலாப்பழங்களைக் கீறி, நற்படியில் இட்டு-நல்ல படிகளில் பலாச்சுளைகளைச் சிதறி, குரக்கு இனம் ஆடும்-குரங்கின் கூட்டங்கள் விளையாடுகின்ற, பழநியில் சீர் உற-பழநி மலையில் கிர்த்தி விளங்க, புகழ் குற பாவையை-புகழ் மிகுந்த வள்ளி நாயகியை, பரிவு உற சேர் மணம்-அன்புடன் மணஞ் செய்து கொண்ட, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! கரி இணை கோடு என-யானைகளின் இரு கொம்புகள் என்னும்படி, தனம் அசைத்து ஆடி-தனங்களை அசைத்து நடனம் புரிந்து, நல் கயல் விழி பார்வையில்-நல்ல கயல் மீன் போன்ற பார்வையினாலேயே, பொருள் பேசி-பெரும் பொருள் தரவேண்டும் என்று பேசி, கலை இழுத்தே-ஆடையை இழுத்து இழுத்து இட்டும், குலுக்கென நகைத்தே-குலுக்கென்ற ஒலியுடன் சிரித்தும், மயல் கலதி இட்டே அழைத்து-மயக்கமாகிய கேட்டினைத் தந்தும் அழைத்துச் சென்று, அணை ஊடே-படுக்கையில், செருமி-நெருங்கி, வித்தார சிறு இடை துடித்து ஆட-அலங்கரித்த சிறிய இடை துடித்து அசைய, மல் திறம் அளித்தே-வளமையான இன்பத் திறத்தை நல்கி, பொருள் பறி மாதர்-பொருளைக் கவர்கின்ற விலைமாதர்களின், செயல் இழுக்காமல்-செயல்கள் என்னைக் கவராத வண்ணம், கலியுகத்தே புகழ்-இக்கலியுகத்தில் புகழப் படுகின்ற, சிவபதத்தே பதித்து அருள்வாயே-சிவபதவியில் அடியேனைப் பொருந்த வைத்து அருள் புரிவீராக.

பொழிப்புரை

அழகிய மலைபோன்ற முப்புரங்கள் எரியுமாறு சிறந்த புன்னகை சிறிது அருளிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய திருப்புதல்வரே! அலைகளுடன் கூடிய கடல் கோ என்று கதறவும், கிரவுஞ்ச மலையும் குலமலைகளும் இடிந்து தூளாகும்படியும், திருட்டுத் தனமுடைய அசுரர்கள் ஓடி அழியுமாறும், வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! நறுமணம் வீசும் பலாப்பழத்தைக் கீறி, அதன் சுளைகளை நல்ல படிகளில் சிதறி குரங்குக் கூட்டங்கள் விளையாடுகின்ற பழநி மலையில் கிர்த்தி விளங்க இருந்து, புகழ் மிக்க வள்ளி பிராட்டியை அன்புடன் மணம் புரிந்து கொண்ட பெருமிதம் உடையவரே! யானையின் இரு கொம்புகள் போன்ற தனங்களை அசைத்து நடனம் ஆடியும், நல்ல கயல் மீன் போன்ற கண்பார்வையில் பெரும் பொருள் தரவேண்டும் என்று பேசியும், மேல் முந்தானையை இழுத்து இழுத்து விட்டும், குலுக்கென்று அடிக்கடி சிரித்தும், மயக்கமான கெடுதியைத் தந்தும், அழைத்துக் கொண்டுபோய் படுக்கையில் நெருங்கி, அலங்கரித்த சிறு இடை துடித்து அசையவும், வளமையான இன்பத்தைத் தந்து பொருளைப் பறிக்கின்ற விலைமாதர்களின் செயல் அடியேனை இழுக்காமல், இக்கலியுகத்தில் புகழ்ப் படுகின்ற சிவபதத்தில் என்னைப் பொருந்துமாறு அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

முதல் மூன்றடிகளிலும் விலைமகளிரின் செயல் களைக் கூறுகின்றனர்.

இக்கலியுகத்தே புகழ் சிவபதத்தே பதித்தருள்வாயே:—

கலி-பாவம் மிகுந்த யுகம். அத்தகைய கலியுகத்திலும் புகழ்ப் பெறுவது சிவபதம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரமபதம், விஷ்ணுபதம் முதலிய எல்லாப் பதங்களிலுஞ் சிறந்தது சிவபதம் என வுணர்க.

நகைசிறிதருள் தே:—

தே—கடவுள். திரிபுரத்தை அழிக்கவேண்டும் என்று எல்லாத் தேவர்களும் சிவபெருமானிடம் முறை யிட்டார்கள். போருக்குரிய கருவிகள் யாவற்றையும் ஆயத்தம் புரிந்தார்கள். சகல தேவர்களும் ஒவ்வொரு கருவியாக ஆனார்கள்.

அப்படியமைந்த அமரர்கள் தம் உள்ளத்தில் “நாமெல்லாம் துணை புரிவதனால்தான் திரிபுரம் அழியப் போகின்றது” என்று கருதித் தருக்குற்றார்கள்.

சிவபெருமான் வில்லை வளைக்கவில்லை; பாணம் தொடுக்கவில்லை. நமக்கு வில்லுங் கணையும் வேண்டுமோ எனச் சிறிது புன்னகை புரிந்தார். அச்சிரிப்பில் ஒரு சிறு தீப்பொறி தோன்றியது.

முப்புரங்களும் எரிந்து பொடியாகி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டன. அமரர்கள் நாணி நின்றார்கள்.

இந்நா ரணனா தியர்யா வர்களும்
அந்நா ளமலன் பணியாற் றிடலும்
உன்னா அவர்சிந் தனைமொய்ந் நகையால்
ஒன்னார் புரம்அட் டதுணர்ந் திலையோ. —கந்தபுராணம்

பரிமளப் பாகலிற் கனிகளைப் பீறிநற் படியினிட்டே குரக்கினமாமும்
பழநி:—

பாகல்-பலா, பலாப்பழம் நல்ல வாசனையுடன் கூடியது.

பழநியில் குரங்குகள் பலாப்பழத்தைக் கொணர்ந்து கீறி அதன் சுளைகளை எடுத்து உண்டும், எஞ்சியவற்றைப் படிகளில் வீசி, சிதறும்படி செய்து விளையாடுகின்றன.

“.....பலாவின் இருஞ்களைகளும்
கீறி நாளும் முகக்கிளையோடு உண்டு உகளும் கேதாரமே”

என்று திருஞானசம்பந்தரும் குரங்கு பலாப்பழம் உண்பதைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றார்.

கருவுற்று வருந்தும் பெண்மந்திகட்கு, ஆண் மந்திகள் பலாப்பழத்தைக் கீறி தந்து உபசரிக்கின்றன என்று மகாபாரதத்திலும் வில்லிபுத்தூரார் கூறுகின்றார்.

“உலைவந்தயரும் குன்மந்திக் குருகா நிலங்கீண் டெவுகுலக் கலைவன் பலவின் களைகீறிக் களிப்போ டளிக்குங் காந்தாரத் தலைவன்”

கருத்துரை

சிவகுமாரா! பழநியப்பா! அடியேனுக்குச் சிவபதம் அருள்வாய்.

62

கருகி யகன்று வரிசெறி கண்கள்	
கயல்நிக ரென்று	துதிபேசிக்
கலைசுரு ளொன்று மிடைபடு கின்ற	
கடிவிட முண்டு	பலநாளும்
விரகுறு சண்ட வினையுடல் கொண்டு	
விதி வழி நின்று	தளராதே
விரைகமழ் தொங்கல் மருவிய துங்க	
விதபத மென்று	பெறுவேனோ
முருக கடம்ப குறமகள் பங்க	
முறையென அண்டர்	முறைபேச
முதுநிரை யொன்ற வருதிறல் வஞ்ச	
முரணசர் வென்ற	வடிவேலா
பரிமள இன்ப மரகத துங்க	
பகடித வென்றி	மயில்வீரா
பறிதலை குண்டர் கழுநிரை கண்டு	
பழநி யமர்ந்த	பெருமானே.

பதவுரை

முருக-முருகப்பெருமானே! கடம்ப-கடப்ப மலர் மாலை தரித்தவரே! குறமகள் பங்க-வள்ளிநாயகியை ஒரு பங்கில் வைத்தவரே! முறை என அண்டர்-ஓலம் என்று தேவர்கள், முறை பேச-முறையிட்டுத் துதி செய்ய, முது நிரை ஒன்று வரு-பழைமையான கடல்போலப் பரந்து வருகின்ற, திறல்-வலிமையும், வஞ்ச-வஞ்சனையும், முரண்-மாறுபாடும்

உடைய, அசுர் வென்ற-அசுரரை வென்ற, வடிவேலா-சுர்மையான வேலையுடையவரே! பரிமா இன்ப-நிறிய வாசனையைப் போல் இன்பத் தருவதும், மரகத-மரகதமணி போன்ற நிறம் பொருந்தியதும், துங்க-பரிசுத்தமானதும், பகடு-வலிமையும், இதம்-நன்மை உடையதும், வெற்றி-வெற்றியுடையதும் ஆகிய, மயில் வீரா-மயில் மீது வருகின்ற வீரரே! பறிதலை குண்டர்-தலை மயிரைப் பறிக்கின்ற சமணர்கள், கழுநிரை கண்டு-வரிசையான கழுவில் ஏறுவதைப் பார்த்து, பழநி அமர்ந்த பெருமானே-பழநிமலையிடு விரும்பியிருக்கின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! கருகி அகன்று-கருமை நிறம் படைத்த விசாலமுடையதாகி, வரி செறி கண்கள்-ரேகைகள் நிறைந்த கண்கள், கயல் நிகர் என்று-கயல்மீனுக்குச் சமானம் என்று, துதி பேசி-துதியுரைகளைக் கூறி, கலைசுருள் ஒன்றும்-புடவையின் சுருள் பொருந்தி, மிடைபடுகின்ற-நெருங்கியுள்ள, கடி விடம் உண்டு-காவலுடன் கூடிய மாதருடைய இன்பமாகிய நஞ்சினைப் பருகி, பல நாளும்-அநேக நாட்கள், விரகு உறு சண்ட வினை உடல் கொண்டு-வஞ்சனையைச் செய்யும் கொடிய வினையினாலாய உடம்பைச் சுமந்து, விதிவழி நின்று தளராதே-அயன் எழுதிய விதிப்படியே நின்று அடியேன் தளராதபடி, விரை கமழ் தொங்கல் மருவிய-வாசனை வீசுகின்ற மாலைகள் பொருந்திய, துங்க வித பதம் என்று பெறுவேனோ-பரிசுத்த விதமான உமது திருவடியை அடியேன் என்று பெறுவேனோ!

பொழிப்புரை

முருகக் கடவுளே! கடப்பமாலை புனைந்தவரே! வள்ளியை ஒரு புறத்தில் கொண்டவரே! ஓலம் என்று தேவர்கள் முறையிட பழைமையான கடலில் பொருந்தி வந்த வலிமையும் வஞ்சனையும் மாறுபாடும் கொண்ட அசுரர்களை வென்ற கரிய வேற்படையை யுடையவரே! வாசனையைப் போல் இன்பத்தைப் புரிவதும், பச்சை நிறம் பொருந்தியதும், பரிசுத்தமுடையதும், வலிமையும் நன்மையும் பூண்டதுமான வெற்றி மயிலை வாகனமாக உடைய வீரரே! தலை மயிரைப் பறிக்கின்ற சமணர்கள் வரிசையான கழுவில் ஏறுவதைக் கண்டு, பழநிமலையின் மீது விரும்பி யுறைகின்ற பெருமீதம் உடையவரே! கருமை நிறமுடன் விசாலமாக விளங்கி, ரேகைகளுடன் கூடிய கண்கள் கயல்மீனுக்கு நிகர் என்று புகழ் பேசி, புடவையின் சுருள் பொருந்தி நெருங்கியிருக்கின்ற காவலுடன் கூடிய மாதருடைய இன்பமாகிய நஞ்சை உண்டு, வஞ்சனையைச் செய்யும் கொடிய வினையினால் வந்த உடம்பைச் சுமந்து, விதியின் வழி நின்று

தளர்ச்சியடையாத வண்ணம் மணம் வீசும் மாலையுடன் கூடிய பரிசுத்த விதமான (தேவரீருடைய) திருவடியை என்று பெறுவேனோ?

விரிவுரை

விரகுறு சண்ட வினையுடல் கொண்டு:—

இந்த உடம்பு வினையால் வந்தது: “வினைபோகமே ஒரு தேசங்கண்டாய்” என்கின்றார் பட்டினத்தடிகள். எனவே வினையின் வேரற்றால் உடம்பும் அற்றுப்போகும்.

விதி வழி நின்று:—

வினைக்கு ஏற்ப சுக துக்கங்களை நுகருமாறு விதிக்கப் பெறுகின்றது. அவ் விதி வழியே ஒவ்வோர் உயிரும் நின்று இயங்குகின்றது.

துங்க வித பதம் என்று பெறுவேனோ?:—

இறைவன் திருவடி “யான் எனது” அற்ற இடம். ஆதலின் அது பரிசுத்தமானது. விரும்பித் தொழுகின்ற அடியவர்களை விண்ணுலகத்திற்கு ஏற்றுவதற்குரிய ஏணி போன்றது. மாணிக்கம் அனையது. மரகதம் போன்றது. வைர மணிக்கும் ஆணிப்பொன்னுக்கும் ஒப்பானது.

பேணித் தொழுமவர் பொன்னுல காளப் பிறங்கருளால் ஏணிப் படிநெறி இட்டுக் கொடுத்திமை யோர் முடிமேல் மாணிக்கம் ஒத்து மரகதம் போன்று வயிரமன்னி ஆணிக் கனகமும் ஒக்கும் ஐ யாறன் அடித்தலமே. —அப்பர்

முருக கடம்ப.....முறையென அண்டர் முறைபேசு:—

சூரபன்மன் போரின் முடிவில், ஆயிரங்கோடி அமாவாசையிருள் போன்ற காரிருள் வடிவு கொண்டு, வானவர்கள் அனைவரையும் வடிவாளால் கொல்லுதற்கு எழுந்தான். அப்போது மாலயனாதி தேவர்கள் யாவரும் ‘முருகா! முருகா!’ என்று ஓலமிட்டார்கள். அந்த ஓலத்தைச் செவிசாய்த்துக் கேட்ட முருகப்பெருமான் “ஏழுகடலுட எண் சிலம்பும் நிசிசரரும் அஞ்ச அஞ்சும் இமையவரை அஞ்சேல்” என்று வலக்கரத்தை நீட்டி

அபயந் தந்து, அந்த இருளின் மீது ஆயிரங்கோடி சூரிய ஒளி மயமான வேலாயுதத்தை விடுத்தருளினார்.

தேவர்கள் ஓலமிட்டதாகக் கூறும் கந்தபுராணக் கவிகளைக் காண்க.

நண்ணினார்க் கினியாய் ஓலம் ஞான நாயகனே ஓலம்
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் பரஞ்சுடர் முதலே ஓலம்
எண்ணுதற் கரியாய் ஓலம் யாவையும் படைத்தாய் ஓலம்
கண்ணுதற் பெருமான் நல்குங் கடவுளே ஓலம் ஓலம்.

தேவர்கள் தேவே ஓலம் சிறந்த சிற்பரனே ஓலம்
மேவலர்க் கிடயே ஓலம் வேற்படை விமலா ஓலம்
பாவலர்க் கெளியாய் ஓலம் பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம்
மூவரும் ஆகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்.

பரிமள இன்ப மரகத துங்க பகடித வென்றி மயில்:—

இந்த அடி எம்பெருமானுடைய மயிலைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது. மயில் இன்ப மயமானது. மரகத வடிவுடையது. தூய்மையானது. வலிமையும் நன்மையும் பூண்டது. வெற்றியையுடையது.

பறி தலை குண்டர்:—

சமணர் ஒருவனைக் குருவாக நியமிக்கும்போது, “இப் துக் பிற் சுக்” என்ற மந்திரத்தைக் கூறி, ஏனைய குருமார்கள் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று ஆளுக்கு ஒன்றாக தலைமயிரைப் பறிப்பார்கள். இப்துக்—இப்போது துக்கம். பிற் சுக்—பின்னால் சுகம். என்பது இம்மந்திரத்தின் பொருள்.

“கேசம் பறி கோப்பாளிகள்” என்று திருவோத்தூர்த் திருப்புகழிலும் கூறுகின்றார். குண்டர்—கீழ்மக்கள்.

கழு நிரை கண்டு:—

நிரை—வரிசை. மதுரையில் சமணர்கள் திருஞான சம்பந்தரிடம் அனல் வாதம் புனல் வாதம் புரிந்து தோல்வியுற்று, தாம் கழுவேறிக்கொள்வதாக முன்னமே கூறிய படி வரிசையாகக் கழுமரங்களை நட்டு கழுவேறினார்கள்.

அதனைத் திருஞானசம்பந்தர் கண்டருளினார்.
இங்கே ஞானசம்பந்தராக முருகவேளை அமைத்துப்
பாடுகின்றார்.

கருத்துரை

அசுர குல காலா! பழநி வேலா! உனது
திருவடியைத் தந்து அருள் புரிவாய்.

63

கருப்புவிதில் மருப்பகழி தொடுத்துமதன் விடுத்தனைய
கடைக்கணொடு சிரித்தனுகு
கருத்தினால் விரகுசெய் மடமாதர்
கதக்களிறு திடுக்கமுற மதர்த்துமிக எதிர்த்து மலை
கனத்தவிரு தனத்தின்மிசை
கலக்குமோ கனமதில் மருளாதே
ஒருப்படுதல் விருப்புடைமை மனத்தில்வர நினைத்தருளி
உனைப்புகழு மெனைப் புவியில்
ஒருத்தனாம் வகைதிரு அருளாலே
உருத்திரனும் விருத்திபெற அநுக்கிரகி யெனக்குறுகி
உரைக்கமறை யடுத்தபொருள்
உணர்த்துநா ளடிமையு முடையேனோ
பருப்பதமு முருப்பெரிய அரக்கர்களு மிரைக்குமெழு
படிக்கடலு மலைக்கவல
பருத்ததோ கையில்வரு மருகோனே
பதித்தமர கதத்தினுட னிரத்தனமணி நிரைத்தபல
பணிப்பனிரு புயச்சயில
பரக்கவே இயல்தெரி வயலூரா
திருப்புகழை உறைப்பவர்கள் படிப்பவர்கள் மிகப் பகைமை
செயித்தருளு மிசைப்பிரிய
திருத்தமா தவர்புகழ் குருநாதா
சிலைக்குறவ ரிலைக்குடிலில் புகைக்களக முகிற்புடை
செல்
திருப்பழநி மலைக்குளுறை
திருக்கைவே லழகிய பெருமானே.

பதவுரை

பருப்பதமும்-மலையையும், உரு பெரிய அரக்கர்களும்-பெரிய வடிவமுடைய அரக்கர்களையும், இரைக்கும் எழுபடி கடலும்-ஒலிக்கின்ற ஏழு பூமியையும் ஏழு கடல்களையும், அலைக்க வல-அலைத்துக் கலக்க வல்ல, பருத்த தோகையில் வரும்-பெரிய தோகை மயிலின் மீது வருகின்ற, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! பதித்த மரகதத்தினுடன்-பதிக்கப் பெற்ற மரகத மணியுடன், பெற்ற, பல பணி-பலவகையான அணிகலன்களை யணிந்துள்ள, பணிரு புய சயில-மலை போன்ற பன்னிரண்டு புயங்களையுடையவரே! பரக்கவே இயல்தெரி-விரிவாக இயற்றமிழைத் தெரிந்த, வயலூரா-வயலூரில் எழுந்தருளியவரே! திருப் புகழை உரைப்பவர்கள்-திருப்புகழை எடுத்துக் கூறி அதற்கு விரிவுரை பகர்கின்றவர்களுக்கும், படிப்பவர்கள்-ஒதுகின்றவர்களுக்கும், மிடி பகைமை செய்து அருளும்-தரித்திரத்தையும் பகைகளையும் தொலைந்து அருள்புரிகின்ற, இசைப் பிரிய-இசைக்கும் பிரியம் வைப்பவரே! திருத்தமாதவர் புகழ்-திருந்திய ஒழுக்கமுடைய சிறந்த தவத்தினர்கள் புகழ்கின்ற, குருநாதா-குருநாதரே! சிலைகுறவர் இலை குடிலில்-வில்லுடன் கூடிய குறவர்களுடைய இலையினால் வேய்ந்த குடிசையிலும், புகை களமுகில் புடை செல்-புகை போன்ற கருமையுடைய மேகங்கள் அருகில் தவழ்ந்து செல்கின்ற, திருப்பழநிமலைக்குள் உறை-திருப்பழநியிலும் வசிக்கின்ற, திருகை வேல் அழகிய-திருக்கையில் வேலையேந்திய அழகு நிறைந்த, பெருமாளே-பெருமை மிகுந்தவரே! கரும்பு விலில்-கரும்பு வில்லில், மரு பகழி தொடுத்து-வாசனையுடைய மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்து, மதன் விடுத்த-மன்மதன் விடுத்தது போன்ற, கடைக்கண்ணாடு-கடைக்கண் பார்வையுடன், சிரித்த அணுகு-சிரித்துக் கொண்டு நெருங்கி வந்து, கருத்தினால் விரகு செய்-கருத்தோடு உபாயச் செயல்கள் புரிகின்ற, மடமாதர்-மடமையுடைய விலைமாதர்களின், கத களிறு திடுக்கம் உற-கோபமுள்ள யானையுந் திடுக்கிடும்படி, மதர்த்து-செழிப்புற்று, மிக எதிர்த்து-மிகவும் எதிர்த்து, மலை கனத்த-மலை போல் பருத்துள்ள, இருதனத்தின் மிசை-இரண்டு தனங்களின் மீது, கலக்கு மோகனம் அதில்-கலந்து கொள்ளும் மோக வெறியில், மருளாதே-மயங்காமல், ஒரு படுதல் விருப்பு உடைமை மனத்தில் வர-ஒருமையடைதலில் விருப்புணர்ச்சி என் மனத்தில் உண்டாகும்படி, நினைத்து அருளி-திருவுள்ளத்தில் நினைத்து அருள் செய்து, உனை புகழும் எனை-தேவரையே புகழ்ந்து பாடும் அடியேனை, புவியில்-இப்பூதலத்தில், ஒருத்தனாம் வகை-நிகரில்லாதவனாகும் வகையை, திரு அருளால்-உமது திருவருளினால், உருத்திரனும் விருத்தி பெற-உருத்திரமூர்த்தியும் விளக்கம் பெற வேண்டி. அநுக்கிரகி என குறுகி-எனக்கு உபதேசித்தருளுக என்று உம்மை அநுகிக் கேட்க, உரைக்கும் அ மறை அடுத்த பொருள்-தேவரீர் உபதேசித்த அந்த

இரகசியப் பொருளை, உணர்த்தும் நாள்—அடியேனுக்கும் உணர்த்தி உபதேசிக்கின்ற ஒரு நாளை, அடிமையும் உடையேனோ—அடியேன் பெறக்கடவேனோ? (உபதேசிக்கின்ற ஒரு நாள் எனக்கு கிடைக்குமோ).

பொழிப்புரை

மலையையும், பெரிய வடிவமுள்ள அரக்கர் களையும், ஒலிக்கின்ற ஏழு பூமிகளையும், ஏழு கடல்களையும், கலங்கச் செய்வதில் வல்ல பெரிய தோகை மயில்மீது வருகின்ற முருகவேளே! பதித்துள்ள மரகத மணியுடன், இரத்தின மணிகள் இழைத்த பற்பல ஆபரணங்களை யணிந்த மலை போன்ற பன்னிரு புயங்களை யுடையவரே! இயற்றமிழை விரிவாகத் தெரிந்த வயலூர் முருகரே! திருப்புகழை உரை கூறுவோருக்கும், ஒதுவோர்க்கும் உள்ள வறுமையையும் பகைமையையுங் களைந்தருளும் இசையை விரும்புவரே! திருந்திய ஒழுக்கமுள்ள பெரிய தவத்தினர்கள் புகழ்கின்ற குருநாதரே! வில்லையேந்திய குறவர்களுடைய இலையால் வனைந்த குடிசைகளிலும் புகை போன்ற கரிய மேகம் படர்கின்ற திருப்பழநி மலையிலும் உறைகின்ற திருக்கையில் வேலேந்திய அழகிய பெருமிதம் உடையவரே! கரும்பு வில்லில் மணம் பொருந்திய மலர்க்கணைகளை மன்மதன் தொடுத்து விடுத்தது போன்ற கடைக்கண் பார்வையுடன், அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டு நெருங்கி வந்து, உள்ளத்தினால் உபாயச் செயல்கள் புரிகின்ற விலைமகளிருடைய, கோபமுள்ள யானையுந் திடுக்கிடுமாறு செழித்து, மிகவும் எதிர்த்து, மலைபோல் பருத்துள்ள இரு தனங்களின் மிசை கலக்கங் கொள்ளும் மோக வெறியில் மயக்கமடையாமல், ஒருமைப்பாட்டில் விருப்பமானது என் மனதில் வருமாறு தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளி, உம்மையே புகழ்கின்ற அடியேனை இப்புவியில் நிகரில்லாதவ னாகும்படி திருவருளினால், உருத்திர மூர்த்தியும் விளக்கமுறும்படி உபதேசிக்க வேண்டும் என்று அருகில் வந்து கேட்க உபதேசித்த, அந்த இரகசியப் பொருளை எனக்கும் உணர்த்துகின்ற நாள் ஒன்று கிடைக்குமோ?

விரிவுரை

முதல் இரண்டு அடிகளிலும் மாதர் திறம் கூறப்படுகின்றது.

ஒருப்படுதல் விருப்புடைமை மனத்தில் வர:—

மனமானது எதனை எதனையோ விரும்புகின்றது. ஆனால் பொருள்களை விரும்ப விரும்பத் துக்கமே மேலிடுகின்றது. ஒருமைப்பாடு ஒன்றினாலேயே உண்மையான சுகம் ஏற்படுகின்றது. “ஒருமையுடன் நினைது திரு மலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர்” என்கிறார் இராமலிங்க அடிகள்.

புனியில் ஒருத்தனாம் வகை:—

முருகனை உண்மையாக நினைக்கின்ற அடியாரை இப்புனியில் “இவர் சமானமில்லாதவர்” என்று உலகம் நினைக்கும்படி செவ்வேட்பரமன் செய்தருளுவார்.

“உலகத் தொருநீயாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும் பரிசில்” திருமுருகாற்றுப்படை

“என்னையும் ஒருவனாக்கி இருங்கழல்
சென்னியில் வைந்த சேவக போற்றி” —திருவாசகம்

உறைக்க மறையடுத்த பொருள்:—

உரைக்கு அம் மறை எனப் பதப்பிரிவு செய்க.

இந்த அடியில் அருணகிரிநாதர், “முருகா! உன் அப்பாவுக்கு உபதேசித்த மறைப்பொருளை அடியேனுக்கும் உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றார்.

“.....னிகம்பின் புரத்ரயம் எரித்த பெருமானும்
நிருபகுருபரகுமர என்றென்று பத்திகொடு
பரவ அரு ளியமவுன மந்த்ரந் தனைப்பழைய
நினதுவழி யடிமையும் விளங்கும் படிக்கினி
துணர்த்தி யருள்வாயே” —(அகரமுத) திருப்புகழ்

“நாதா குமரா நமவென் றானார்
ஓதாயென ஓதிய தெப்பொருள்தான்” —கந்தரநுபூதி (36)

திருப்புகழை உரைப்பவர்கள் படிப்பவர்கள் மிடிப்பகைமை
செயித்தருளும் இசைப்பிரிய:—

முருகனுடைய திருப்புகழை அன்புடன்
பாடுவோர்க்கும், அப்பாடலுக்கு உரை கூறுவோர்க்கும்
எப்போதும் வறுமையும் பகைச் சிறுமையும் இல்லாதபடி
இறைவன் அருள் புரிவான். “இசைப்பிரியன்” என்ற
படியால் இசையுடன் பாடவேண்டும் என்றும்
குறிப்பிடுகின்றார்.

சிலைக்குறவர் இலைக்குடிலில்:—

வெள்ளிமலையான திருக்கயிலாய மலையில்
எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் முருகன், எளிய
குறவருடைய இலைக்குடிசையிலும் அவர்களை
ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு உறைகின்றான்.

இது அப்பெருமானுடைய பெருங்கருணையை
உணர்த்துகின்றது. அப் பெருமான் ஏழைக்கிரங்கும்
பெருமான்.

இப்பாடலில் ஒவ்வோரடியிலும் இறுதியில் உள்ள
வரியை எடுத்து தனியே அமைத்தால் அது ஒரு தனித்
திருப்புகழாக அமையும். இது “கரந்துறை பாடல்” என்று
பேர் பெறும்.

கருத்தினால் விரகுசெய்	மடமாதர்
கலக்குமோ கனமதில்	மருளாதே
ஒருத்தனாம் வகைதிரு	வருளாலே
உணர்த்துநா ளடிமையு	முடையேனோ
பருத்ததோ கையில்வரு	முருகோனே
பரக்கவே இயல்தெரி	வயலூரா
திருத்தமா தவர்புகழ்	குருநாதா
திருக்கைவே லழகிய	பெருமானே.

கருத்துரை

முருகா! வயலூரா! பழநியப்பா! சிவமூர்த்திக்கு
உபதேசித்த இரகசியப் பொருளை அடியேனுக்கும்
உபதேசித்தருள்வாய்.

கலைகொடு பவுத்தர் காம கருமிகள் துருக்கர் மாய
 கபிலர்பக ரக்க ணாதர் உலகாயர்
 கலகமிடு தர்க்கர் வாம பயிரவர் விருத்த ரோடு
 கலகலென மிக்க நூல்க ளதனாலே
 சிலுகியெதிர் குத்தி வாது செயவுமொரு வர்க்கு நீதி
 தெரிவரிய சித்தி யான உபதேசந்
 தெரிதர விளக்கி ஞான தரிசன மளித்து வீறு
 திருவடி யெனக்கு நேர்வ தொருநாளே
 கொலையுற எதிர்த்த கோர இபமுக அரக்க னோடு
 குரகத முகத்தர் சீய முகவீரர்
 குறையுட லெடுத்து வீசி யலகையொடு பத்ர காளி
 குலவிமிட வெற்றி வேலை விடுவோனே
 பலமிகு புனத்து லாவு குறவநிதை சித்ர பார
 பரிமள தனத்தில் மேவு மணிமார்பா
 படைபொருது மிக்கயுக மழைமுகிலை யொட்டியேறு
 பழநிமலை யுற்ற தேவர் பெருமானே.

பதவுரை

கொலை உற எதிர்த்து—கொலைகள் நேரும்படி எதிர்த்து வந்த, கோர இபமுக அரக்கனோடு—கோரமுள்ள யானை முகமுடைய தாரகாகரனுடன், குரகத முகத்தர்—குதிரை முகமுடைய அகரர், சீய முக வீரர்—சிங்க முகமுடையவர்களின், குறை உடல் எடுத்து வீசி—குறைபட்ட உடல்களை எடுத்து வீசி எறிந்து, அலகையொடு—பேய்களுடன், பத்ரகாளி குலவி இட—பத்ரகாளியும் மகிழ்ச்சியடைய, வெற்றி வேலை விடுவோனே—வெற்றி வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! பலம் மிகு புனத்து உலாவு—நன்கு விளைந்து பலன் மிகுந்த தினைப்புனத்தில் உலாவுகின்ற, குற வநிதை—வள்ளியிராட்டியாருடைய, சித்ர—அழகிய, பார—கனத்த, பரிமள—வாசனையுடன் கூடிய, தனத்தில் மேவு—கொங்கைகளில் பொருந்திய, மணிமார்பா—அழகிய திருமார்பினரே! படை பொருது மிக்க யுகம்—ஒன்றோடொன்று போர் செய்து கொண்டு மிகுதியாக எழுந்த பெண் குரங்குகள், மழை முகிலை ஓட்டி ஏறு—மழை பொழியும் மேகத்தைக் கண்டு அஞ்சி ஏறி ஒளிக்கின்ற, பழநி மலை உற்ற—பழநிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், தேவர் பெருமானே—தேவர்கள் போற்றும் பெருமையின் மிக்கவரே! கலை கொடு—தாம் கற்ற கலைகளைக் கொண்டு, பவுத்தர்—புத்தர்களும், காம கருமிகள்—தன் சாதியின் கருமத்தைக் கொண்டே, முத்தனாவான் என்ற கருமியும், துருக்கர்—முகமதியர்களும், மாய—மாயா வாதிகளும், கபிலர்—கபில

முனிவர் நிறுவிய சாங்கியர்களும், பகர் அகணாதர்-சொல்லப்பட்ட அந்த கணாதர்களும், உலகாயர்-உலகாயதர்களும், கலகம் இடு தர்க்கர்-கலகம் புரியும் தார்க்கீகர்களும், வாம-வாம மதத்தினரும், பயிரவர்-பயிரவ சமயத்தினரும், விருத்தரோடு-தம்முடன் மாறுபட்ட கொள்கையுடன், கலகல என மிக்க நூல்கள் அதனாலே-கலகல என்னும் சத்தத்துடன் மிகுந்த நூல்களைக் காட்டி, சிலுகி-சண்டையிட்டு, எதிர் குத்தி வாது செயவும்-எதிர்த்துத் தாக்கி வாதம் செய்தும், ஒருவர்க்கும் நீதி தெரிவரிய-ஒருவர்க்குமே உண்மை இதுதான் என்று உணர்வதற்கு அரிதான, சித்தியான உபதேசம் தெரிதர விளக்கி-சித்தி தரும் பொருளான உபதேசத்தை அடியேன் அறியுமாறு விளக்கி, ஞான தரிசனம் அளித்து-உண்மை ஞானத்தைக் காண அருள் புரிந்து, வீறு திருவடி எனக்கு நேர்வது-சிறந்த திருவடியை அடியேனுக்குத் தந்தருளும் நாள், ஒரு நாளே-ஒன்று கிடைக்குமோ?

பொழிப்புரை

கொலைகள் உண்டாகும்படி எதிர்த்து வந்த கோரமான யானை முகம் படைத்த தாரகாசுரனோடு, குதிரை முகமும் சிங்கமுகம் படைத்த அசுரர்களின் குறையுடல்களை எடுத்து வீசி யெறிந்து, பேய்களும் பத்ரகாளியும் மகிழுமாறு வெற்றி மிகுந்த வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! நல்ல பலன் தருகின்ற தினைப்புனத்தில் உலாவிய வள்ளி நாயகியின் அழகும் கனமும் நறுமணமும் பொருந்திய தனங்களில் தழுவுகின்ற அழகிய திருமார்பினரே! ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர் புரிந்து, மிகுதியாக எழுந்த பெண் குரங்குகள், மழை மேகத்தைக் கண்டு அஞ்சி ஏறி ஒளிகின்ற பழநி மலைமீது வீற்றிருக்கின்ற தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! தாங்கள் கற்ற நூல்களைக் கொண்டு புத்தர்களும், காம கருமிகளும், முகம்மதியரும், மாயா வாதிகளும், கபில மதத்தினரும், சொல்லுகின்ற கணாதரும், உலகாயதர்களும், கலகம் புரிகின்ற தார்க்கீகரும், வாமமதத்தினரும், பயிரவர்களும், மாறுபட்ட கொள்கையுடன் கலகல என்று இரைச்சல் செய்து, மிகுந்த நூல்களை உதாரணமாகக் காட்டி, சண்டையிட்டு, எதிர்தாக்கி, வாதிட்டு ஒருவர்க்குமே உண்மை இதுதான் என்று உணர்வதற்கு அரிதான சித்தி தரும் பொருளான உபதேசத்தை அடியேன் அறியுமாறு

விளக்கி, ஞான தரிசனத்தைத் தந்து, சிறந்த உமது திருவடிக் கமலத்தைத் தருகின்ற நாள் ஒன்று உளதாகுமோ?

விரிவுரை

கலைகொடு பவுத்தர்:—

மதவாதிகளும் சமயவாதிகளும் தத்தம் மதமே-சமயமே சிறந்ததென்று கருதி, அதற்குரிய ஆதார நூல்களைக்காட்டி வாதிட்டு, ஒருவரை யொருவர் தாக்கியும், எதிர்த்துப் போர் புரிந்தும் உழலுவார்கள்.

இத்திருப்புகழில் சுவாமிகள் அதனைக் கண்டித் தருளுகின்றார்.

“திரமென்று தத்தம் மதத்தையே தாமதச்

செய்கையொடும் உளறவறிவார்” —தாயுமானவர்

முதலில் பவுத்தரைக் கூறுகின்றார்.

கௌதமபுத்தர் என்பவர் வடநாட்டில் கபிலவஸ்து என்ற நகரிலே அரசுகுமாரனாகப் பிறந்தவர். இளமையிலேயே மனைவியையும், மகனையுந் துறந்து, உலகத் துன்பத்திற்கு விடுதலை காண வேண்டும் என்று எங்குந் திரிந்து, முடிவில் ஓர் அரசமரத்தின் கீழ் இருந்து தவஞ் செய்தார். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்குதலே பேரறம்; ஊன் பயில் வேள்வியும், உடலைத் துன்புறுத்துந் தவமும் மக்கட்கு வேண்டாதன என்று கண்டார்.

புத்தர், இக்கொள்கையைத் தமார்க்கும் பிறர்க்கும் எடுத்து ஒதினார். நல்லொழுக்கத்தை மட்டும் போதித்தார். கடவுளைப் பற்றி யாதுங் கூறினாரில்லை.

அவர்க்குப் பின் வந்தவர்களும் அவர்கள் தலைவரும் புத்த சமயத்தைத் தனியே ஒரு சமயமாக்கிப் “பிடகநூல்” என்னும் ஒரு சமய நூலை வகுத்தார்கள். அந்த நூலில் அறிவே ஆன்மா என்று கூறப்பட்டது. அவ்வறிவானது ஒவ்வொரு கணப்பொழுதிலுந் தோன்றி யழியும், முற்கணத்தில் தோன்றியழியும் அறிவின் வாசனை பிற்கணத்தில் தோன்றும். அறிவின் பற்றுதலால்

நீரோட்டம் போல அறிவு தொடர்ச்சியாக நிகழ்கின்றது. இவ்வாசனை அழிவதுவே முக்தி. “கந்த நாஸ்தி” என்பர். அதுவே நிருவாணம் எனப்படும். உலகத்திலேயுள்ள பொருள் எல்லாம் இவ்வாறே கணந்தொறும் தோன்றியழியும் என்பதே புத்தமதக் கொள்கை.

மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், செளத்திராந்திகர், வைபாடிகர் எனப் புத்த மதத்தில் நான்கு வகையினர் உண்டு.

1. மாத்தியமிகர்:—

உலகப்பொருள்களெல்லாம் உண்மையிற் சூனியமே. உள் பொருளாயின் அழியமாட்டா. இல்பொருளாயின் தோன்றமாட்டா. ஆனால் உணர்ச்சிக்குப் புலனாதல் போலுதலின் அவை தோற்றமே என்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

இவர்கள் பிடகநூல் சொன்னதைச் சொன்னவாறே கொண்டு மேல் வினவாமையால் மத்தியம் மாணாக்கர் எனப்பட்டனர்.

2. யோகாசாரர்:

இவர்கள் புறப்பொருள் சூனியமாயின், ஞானமும் அத்தகைத்தோ என்ற தமது ஆசிரியனை வினாவினர். ஆசிரியன் “ஞானம் மாத்திரம் உள்பொருள்; அது இரு வகைப்படும். வடிவம் நிறம் முதலியவற்றேடு கூடியதொன்று; அங்ஙனம் கூடாததொன்று. அகத்திலுள்ள ஞானமே புறத்துலகமாகத் தோன்றுவது” என விடை கூறினான்.

3. செளத்திராந்திகர்:—

இவர்கள் புறப்பொருள் சூனியம் என்பதனை மறுத்து ‘யான் இது கண்டேன்’ என்றபோது, யான் என்னும் உணர்வு அகத்துப் பொருளும், இது என்று சுட்டியறியப் படுவது புறத்துப் பொருளும் வெவ்வேறு என்றனர்; அப்போது ஆசிரியன் கூறுவான்:

“புறத்துப் பொருளும் உள்பொருளே. அவைகணந் தோறும் தோன்றியழிதலின், அவற்றின் வடிவு முதலியன

அறிவிற்பட்டு நீங்க அழிவிற்பட்ட வடிவத்தையே அப்பொருளென அறிகின்றோம். பொருள்கள் அகச்சமுதாயம், புறச்சமுதாயம் என இருவகைப்படும்.

புறச் சமுதாயத்திற்குக் காரணம் நிலவணு, நீரணு, தீயணு, வளியணு என்பன.

அகச்சமுதாயம் என்பது சித்தமும் அதன் பகுதிகளும். அவற்றிற்குக் காரணம் உருவம், அறிவு, உணர்ச்சி, பெயர், தொழில் என்னும் ஐவகைக் கந்தங்கள். சித்தத்தில் சிந்திக்கப்படும் சுவை, ஒளி, ஊறு, நாற்றம் முதலியன உருவக் கந்தம் எனப்படும். உருவக் கந்தத்தை உணரும் உணர்வுகள் அறிவுக்கந்தம். அது பொது, சிறப்பு என இருவகைப்படும். இவ்வறிவில் தோன்றும் இன்ப துன்பங்கள் வேதனைக் கந்தம்; பொருள்களின் பெயர்கள் குறிக்கந்தம்; பொருள்களின் தொழில்கள் வாசனைக் கந்தம்.

கந்தம் என்ற சொல் கூட்டம் என்று பொருள்படும்.

உருவம், ஞானம், வேதனை, குறி, வாசனை என்ற ஐந்து கந்தங்களின் தொகுப்புக்கள் உள்ளத்துணரப் படுதலின், அவை அகச் சமுதாயமாம். எனவே, அங்ஙனங் கூறிய விடையைக் கேட்டு, இவ்வாறு கேட்பதற்குத் தக்கவாறு விடையறிவுறுக்கும் சூத்திரங்கள் எவ்வளவிலே முடியுமென்று வினாவிய மாணாக்கர்கள் சூத்திர அந்தம் யாது எனக் கேட்டமையின் சௌத்திராந்திகர் எனப்பட்டனர்.

4. வைபாடிகள்:—

இவர்கள் புறப்பொருள் காட்சிப் பொருளே என்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

இந்த நால்வகைப் புத்த சமயத்தவர்களும், கணபங்க வாதத்தையும், ஞானமே ஆன்மாவென்ற கொள்கையையும், பொதுவாகத் தழுவுபவர்கள்.

புத்தமதமானது வடநாட்டிலே பெருவழி, சிறுவழி என்று இரு பகுதிப்பட்டது.

தெய்வ வணக்கம், காயசித்தி முதலியவற்றோடு கூடிய நெறியாகிய பெருவழியே சீனநாடு முதலியவற்றில் பரவியது.

சிறுவழி பொதுமக்களுக்கு ஏற்புடையதன்றாயிற்று.

தென்னாட்டில் அசோகன் காலத்தே வந்தது கலப்பில்லாத புத்த மதமாகிய சிறுவழியே யாகும். இதனைச் சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்திலே விரிவாக ஒதி மறுக்கப்பட்டது. இது சௌத்திராந்திகக் கொள்கை யாம்.

காம கருமிகள்:—

தன் சாதி கருமமே பற்றி முத்தனாமவன் கருமி:

—வேதாந்த குத்திரம்-14

துருக்கர்:—

முகமது நபியினால் ஏற்பட்ட மதம்.

மாய:—

இவர்கள் மாயாவாதிகள் எனப்படுவர். இது ஏகான்மவாதத்தில் ஒன்று என உணர்க.

ஏகான்மவாதம், என்பது நான்கு பிரிவுகளை யுடையது.

மாயவாதம், பாற்கரிய வாதம், கிரீடாப் பிரம வாதம், சத்தப் பிரமவாதம் எனப்படும்.

1. மாயாவாதம்:—

பிரமமாகிய கடவுள் உள்ள பொருள்; உலகம் உயிர்களாகிய அனைத்தும் தோற்றம் மாத்திரமேயாகும். இத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் பிரமம், மாயையோடு தொடர்புற்று அதன் வாயிலாகப் பிரதிபலித்தலே; (பழுதையில் பாம்பு தோன்றுவது போல்) அந்த மாயை யாதெனில் அது இன்னதென்று சொல்ல முடியாதது. “அநிர்வசனீயம்.” இம்மாயைக்கு வேறாக உள்ள பிரமம் யான் என அறிவதே முத்தி என்ற கொள்கையுடையது.

2. பாற்கரியவாதம்:—

பிரமமே சடமும் சித்துமாய உலகமாயிற்று. அங்ஙனம் விகாரப்பட்டதை யறியாமையாற் பந்தமாயிற்று. வேதாந்த ஞானத்தால் உடம்புக்கு வேறாக ஆன்ம ரூபம் விளங்கும். அதன் கண் ஒடுங்குதலே முத்தியெனப்படும்.

3. கிரீடாப் பிரமவாதம்:—

பிரமம் யானே; நிகழ்பவையெல்லாம் என் விளையாட்டே என அறிவதே முத்தி என்று கூறும்.

4. சத்தப்பிரய வாதம்:—

முடிவு காலத்திற் பிரமம் சத்த வடிவாக இருக்கும். அதுவே அவிச்சையால் சடமும் சித்துமாய உலகங்களாம் என்ற கொள்கையுடையது.

இந்த ஏகான்ம வாதத்தை நன்கு பரவச் செய்தவர் சங்கராச்சாரியார்.

“நாங்களே கடவுளென்னும் பாதகத்தவரும்”

என்று தாயுமானாரும்,

“நாம் பிரமம் என்னும் சாம்பிரமம்” என்று இராம லிங்கரும் பிற ஆன்றோரும் இதனை நன்கு மறுத்திருக்கின்றார்கள்.

கபிலம்:—

இது சாங்கியமதம் எனப்படும். இதனைச் செய்தவர் கபிலமுனிவர். சடவுலகம் குணதத்துவத்தினின்றும் உண்டாகின்றது. சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்ற மூன்று குணங்களும் ஒப்ப நின்ற நிலையிலே அது பிரகிருதி தத்துவம் எனப்படும். அது எல்லாவற்றுக்கும் மூலமானதால் மூலப் பிரகிருதியாம்.

இதற்குக் கீழ் உள்ள,

மண், நீர், தீ, வளி, வெளி

—பூதம் 5

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்

—தன்மாத்திரை 5

மெய், வாய், கண், நாசி, செவி

—ஞானேந்திரியம் 5

வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம்

—கன்மேந்திரியம் 5

மனம், புத்தி, அகங்காரம்

3

ஆக இந்த இருபத்து மூன்று தத்துவங்களால் ஆகியதே உலகம். ஆன்மாக்கள் பல அவை அறிவு வடிவாயிருப்பன. மூலப் பிரகிருதியின் திரிபுவடிவாகிய புத்தியைச் சார்ந்து உயிர்கள் கட்டுப்பட்டமையால் அவைகட்கு இன்ப துன்ப உணர்வு தோன்றியது. மூலப் பகுதியினின்றும் தன்னைப் பகுத்து உணர்வதால் அவிச்சை நீங்கி முத்தியுண்டாம். இதன் கண் சற்காரிய வாதம் கூறப்படுகின்றது.

இந்த சாங்கிய—நூலின் தத்துவம் 25 தத்துவங்களை மட்டும் கூறும்.

“சுவையொளி” என்ற திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த இடத்திலே பரிமேலழகர் இந்த சாங்கிய நூற் கொள்கையை எடுத்து ஆண்டனர்.

சமணரைப் பார்க்கினும் சாங்கியன் உலக மூலத்தைக் காண்பதில் வல்லவன்.

சமணன்—அணுகரணவாதி. சாங்கியன்—பிரகிருதி வாதி.

பகரக்கணாதர்:—

பகர் அ கணாதர் என்று பிரியும். சொல்லப்படுகின்ற அந்த கணாதர் என்று பொருள்படும்.

இவர்கள் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றவர்கள், வேதத்தை உடன்படுகின்றவர்கள். ஆறு தரிசனம் என்று ஆறு சாத்திரங்களைச் செய்தார்கள்.

இந்த ஆறு தரிசனத்தில் ஒன்று கணாதமுனிவர் செய்த வைசேடிகம்.

உலகாயதம்:—

உலகாயதம் என்ற மதந்தான் சமய உலகில் முதலில் நிற்பது. இவர்கள் நிலம், நீர், தீ, காற்று என்ற நான்கு

பூதங்களே யுள்ளன. (ஆகாயத்தை இவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதில்லை) இவற்றின் கூட்டுறவால் உண்டாகிய உடம்பின்கண், வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பின் கலப்பினால் ஒரு சிவப்பு நிறம் உண்டாவதுபோல், ஓர் அறிவு தோன்றும்; அஃதே உயிர். உடம்பின் வேறாக உயிர் இல்லை. வினையென்பது கிடையாது. இன்ப துன்பங்கள் உடம்பிற்கு இயல்பாக வுள்ளன. பெண் இன்பமே முத்தி இன்பம். பிராணாயு நீங்கில் உடல் அழியும் என்ற கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தவர்கள்.

கலகமிடு தர்க்கர்:—

தருக்கநூலைச் செய்தவர் கௌதமர். நியாய சூத்திரங்களும் தருக்கமேயாம். இத் தார்க்கீகர்கள் ஐம்பூதங்கள், காலம், திசை, மனம், உயிர், கடவுள் என்பனவற்றை ஒப்புக் கொள்வர். கடவுள் எல்லாஞ்செய்ய வல்லவன். அவன் திருவுள்ளப்படி உலகந் தோன்றி நின்று ஓடுங்கும். இறைவன் வாக்கு வேதம், உயிர்கள் வினைக்கிடாகப் பிறப்புடையன. மனம் அணுவளவினதாய், உயிர் தோறும் வெவ்வேறாய் நிற்கும். மனத்தோடு கூடாமற் போனால் உயிர்க்கு அறிவில்லை, மனமற்றவிடத்தே உயிர் கல்போல் கிடக்கும். அதுவே முத்தியாகும்.

வாம:—

வாம மதம்: சக்தியை மட்டும் வழி படுவது. வாமம் என்ற ஆகமத்தைத் தழுவியது. இது சமயத்தைச் சேர்ந்தது.

பயிரவர்:—

பயிரவமதம்: இவர்கள் வைரவரை வழிபடுகின்றவர்கள்.

வாம மதத்தினரும், பைரவ மதத்தினரும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒப்புக்கொண்டவர்கள். எனினும் கடவுளுக்குப் பரிணாமங் கூறுகின்றமையாலும் கடவுள் உருவில் ஓடுங்குதலே முத்தியென்பதனாலும் இவையும் சித்தாந்த சைவத்தினின்றும் வேறுபடுகின்றன.

விருத்தரோடு கலகலென மிக்க நூல்களதனாலே சிலுகி:—

விருத்தம்—மாறுபாடு, (வடசொல்) தம் கொள்கைக்கு மாறுபடுகின்றவர்களை எதிர்த்து, தம் தம் சமய நூல்களை எடுத்துக் காட்டி வாதிட்டு நிற்பர்.

ஒருவர்க்கு நீதி தெரிவரிய சித்தியான வுபதேசம்:—

மேற்கூறிய சமயவாதிகள் அனைவர்க்கும் தெரிவதற்கு இயலாத சித்தாந்த சைவமான உண்மையை அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் என்று முருகனிடம் அருணகிரிநாதர் வேண்டுகின்றார்.

சித்தாந்த சைவம் என்பது:—முடிந்த முடிபாக உள்ளது. எல்லாச் சமயங்களையுந் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டது. எச்சமயத்தாரையும் இகழாதது.

நால்வர்கள், திருமூலர், பட்டினத்தார், அருணகிரி நாதர், மெய்கண்டார் முதலிய சந்தான குரவர்கள், தாயுமானார், பாம்பனடிகள் முதலிய ஆன்றோர்கள் அநுபவத்திற் கண்டது. வேதத்தின் தெளிவாகவும், சிவாகமங்களின் உட்பொருளாகவும் விளங்குவது.

இந்த அரிய சித்தாந்த சைவத்தைப் பற்றித் தாயுமானார் கூறுவதைக் காண்க.

இயல்பென்றுந் திரியாமல் இயமமாதி
எண்குணமும் காட்டியன்பால் இன்பமாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வாரமாகிப்
பண்புறவும் சௌபான பட்சங்காட்டி
மயலறு மந்திரஞ் சினைச் சோதிடாதி
மற்றங்க நூல் வணங்க மௌனமோலி
அயர்வறச்சென் னியில் வைத்து ராசாங்கத்தில்
அமர்ந்ததுவை திகைசைவ மழகிதந்தோ.

அந்தோஈ ததிசயமிச் சமயம் போலின்
றறிஞரெல்லாம் நடு அறிய அணிமா ஆதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கும் மற்றும் மற்றும்
இத்தராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கும்
இதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லைஇல்லை

சந்தான கற்பகம்போல் அருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி இந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம்.

ஞானதரிசன மளித்துவீறு திருவடி யெனக்கு நேர்வதெரு நாளே:—

“சைவ சித்தாந்தத்தின் அநுபவஞானமாகிய சிவஞாவன போதத்தை நல்கி, முருகா! உன் திருவடியை அடியேனுக்குத் தந்தருளும் நாள் ஒன்று எனக்கு உண்டாகுமோ?” என்று அருணகிரிநாதர் முருகனிடம் வேண்டுகின்றார்.

படைபொருது மிக்கயுக மழைமுகிலை யொட்டியேறு பழநி:—

பழநிமலையில் உள்ள குரங்குகள், மழை பொழியும் முகிலைக் கண்டு, நாம் நனைந்து துன்புறுவோமே என்று எண்ணி அஞ்சி, வருமுன் காக்கவேண்டும் என்று, மலை மீது ஏறி மழைக்குத் தற்காப்பான இடங்களில் பதுங்கிக் கொள்கின்றன.

இது என்ன கருத்தைக் குறிக்கின்றது?

கருமுகில் போன்ற கூற்றுவன் வருவான். அவன் கோபாக்கினியான மழை பொழிவான். அவன் வருமுன் முருகனுடைய சரண கமலாலயத்தில் ஒதுங்கி மரண பயந் தீர்க்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

திருஞான சம்பந்தரும் கூறுமாறு காண்க:

புலனைந்தும் பொடு கலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவழிந்திட் டைமேலுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
றருள் செய்வான் அமருங்கோயில்
வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதிர
மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்கும்
திருவையாறே.

இப்பாடலுக்கு “அறிவுரையமுது” என்ற நூலில் விரிவாக உரை எழுதியிருக்கின்றேன். அதில் காண்க.

கருத்துரை

பழநியப்பா! சித்தாந்த ஞானத்தை உபதேசித்து உன் திருவடியைத் தந்தருள்.

கனக கும்பமி ரண்டு நேர்மலை
 யெனநெ ருங்கு குரும்பை மாமணி
 கதிர்சி றந்த வடங்கு லாவிய முந்துகுதம்
 கடையில் நின்று பரந்து நாடொறு
 மிளகி விஞ்சியெ முந்த கோமள
 களப குங்கும கொங்கை யானையை இன்பமாக
 அனைவ ருங்கொளு மென்று மேவிலை
 யிடும டந்தையர் தங்கள் தோதக
 மதின்ம ருண்டுது வண்ட வாசையில் நைந்துபாயல்
 அவச மன்கொளு துன்ப சா கர
 முழுகு வஞ்சக நெஞ்சை யேயொரு
 தருப தங்கதி யெம்பி ரானருள் தந்திடாயோ
 தனத னந்தன தந்த னாவென
 டிகு கு டங்கு கு டங்கு பேரிகை
 தகுதி திந்தி கு திந்த தோவென வந்துதாளம்
 தமர சஞ்சலி சஞ்ச லாவென
 முழவு டுண்டு டுண்டு டுவென
 தருண கிண்கிணி கிண்கிணா ரமு முந்தவோதும்
 பணிப தங்கய மெண்டி சாமுக
 கரிய டங்கலு மண்ட கோளகை
 பதறி நின்றிட நின்று தோதக என்றுதோகை
 பவுரி கொண்டிட மண்டி யேவரு
 நிசிச ரன்கிளை கொன்ற வேலவ
 பழநி யங்கிரி யின்கண் மேவிய தம்பிரானே.

பதவுரை

தனதனந்தன தந்தனாவென டிகு கு டங்கு கு டங்கு
 பேரிகை-தனதனந்தன.....என்ற ஒலியுடனும், டிகு கு.....என்ற ஒலியுடனும்
 பேரிகைகள் ஒலிக்கவும், தகுதி திந்தி கு திந்தோ என உந்து தாளம் தமர
 சஞ்சலி என-தாளங்கள் தகுதி திந்தி கு திந்ததோ என்றும், சஞ்சலா
 என்றும் ஒலி செய்யவும், முழவு டுண்டு டுண்டு டுண்டு என-முரசு
 வாத்தியமானது டுண்டு டுண்டு டுண்டு என்று ஆரவாரிக்கவும்,
 தருணகிண்கிணி கிண்கிணுரமும் முந்தவோதும்-சிறிய சதங்கையானது
 கிண்ணாரம் போல் முற்பட்டொலிக்கவும், எண் திசாமுககரி
 அடங்கலும்-எட்டு திசைகளில் உள்ள யானைகள் யாவும், அண்ட

கோளகை பதறி நின்றிட-உருண்டை வடிவமான அண்டங்களும் நடுங்கி நிற்கவும், பணி பதம் கய நின்று-பாம்பைப் பெருமையுடன் காலில் அணிந்து நின்று, தோகை மயிலானது, தோதக என்று பவுரி கொண்டிட-தோதக என்ற ஒலிக்குறிப்புடன் நடனம் புரிய, மண்டியே வரும்-நெருங்கி வந்த நிகிரான் கிளை கொன்ற வேலா-சூரபன்மனுடைய சுற்றத்தைக் கொன்ற வேலாயுதரே! பழநி அம் கிரியின் கண் மேவிய-அழகிய பழநிமலை மீது விரும்பி வீற்றிருக்கின்ற, தம்பிரானே-தனிப்பெருந் தலைவரே! கனக குடும்பம் இரண்டும் நேர் என-மலைகட்கு நிகர் என்றும் கூறுமாறு, நெருங்கு குரும்பை-நெருங்கியுள்ள தெங்கின் இள நீர்க் குரும்பை போன்று, மாமணி கதிர் சிறந்த வடம் குலாவிய-அழகிய இரத்தன மணிகளின் மாலைகளுடன் கூடினவாய், முத்து குதம்-முற்பட்ட சூதாடு கருவியைப் போன்றனவான தனங்களுடன், கடையில் நின்று-தங்கள் வீட்டின் கடை வாசலில் நின்று, பரந்தும்-யாரை வசப்படுத்தலாம் என்ற பரபரப்பு கொண்டும், நாள் தோறும் இளகி-நாள் தோறும் நெகிழ்வுற்றும், விஞ்சி எழுந்த கோமள-மேல் எழுந்துள்ள அழகியதும், களப குங்கும கொங்கை யானையை இன்பம் ஆக-கலவைச் சாந்தும் குங்குமப் பூவும் பூசியுள்ள தனமாகிய யானையை இன்பத்துடன், அனைவரும் கொளும் என்று-எல்லாரும் பெறுங்கள் என்று கூறி, விலை இடும்-விலைக்கு விற்கும், மடந்தையர் தங்கள் தோதகம் அதில் மருண்டு-விலை மாதர்களின் வஞ்சகச் செயல்களில் மயங்கி, துவண்டு அவ்வாசையில் நைந்து-மெலிவுற்று அந்த ஆசையினால் உள்ளம் நைவுற்று, பாயல் அவசம் மன்கொளும்- படுக்கையில் மூர்ச்சை போன்ற மயக்கத்தை அதிகமாகக் கொள்ளும், இன்ப சாகரம் முழுகும் வஞ்சக நெஞ்சையே ஒழிதரும்-இன்பக்கடலில் முழுகும் எனது வஞ்சக மனத்தைத் தொலைக்க வல்ல, பதம் கதி-திருவடியாகிய புகலிடத்தை, எம்பிரான்-எம்பிரானே! அருள் தந்திடாயோ-உமது திருவருளை அடியேனுக்கு வழங்கமாட்டாயோ?

பொழிப்புரை

போர்ப் பறைகள் தன தந்தன தந்தனா என்றும் டிகு கு டிங்கு கு டிங்கு என்றும் ஒலிக்கவும், தாளமானது தகுதி திந்தி கு திந்ததோ சஞ்சலி சஞ்சலா என்று ஒலிக்கவும், முழவுகள் டுண்டு டுண்டு என்று ஒலிக்கவும், சிறிய கிண்கிணிகள் கிண் எனவும் கிண்ணாரம் முற்பட்டு ஒலிக்கவும், திசை யானைகளும் அண்டங்களும் நடுங்கி நிற்கவும், பாம்பைக் காலில் அணிந்த மயிலானது தோதக என்று நடிக்குமாறு நெருங்கி வந்த சூரபன்மனுடைய சுற்றத்தினர்களைக் கொன்ற வேலாயுதரே! அழகிய பழநிமலை மீது எழுந்தருளியுள்ள தனிப்பெருந் தலைவரே! இரண்டு பொற் குடத்தையும்

மலையையும் ஒத்ததும், நெருங்கிய தென்னங்குரும்பை போன்றதும், அழகிய மணி மாலை யணிப் பெற்றதும், குங்குமப்பூ, சந்தனக் கலவை பூசப்பட்டதும், சூது கருவி போன்றதும், மிகவும் மேல் எழுந்த இளமையான யானை போன்றதும் ஆகிய தனத்தை, உள்ளமுருகி, இன்பமாக யார் வேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று விலைபேசி விற்கின்ற பொது மாதர்களின் வஞ்சனையில் மயங்கித் தளர்ச்சியடைந்த, அந்த ஆசையில் நொந்து படுக்கையில் மயக்கத்தைக் கொள்ளுகின்ற இன்பக் கடலில் மூழ்கும் எனது வஞ்சக மனத்தை ஒழித்து, அடைக்கலமான உமது திருவடியை எம்பிரானே! அடியேனுக்குத் தந்து அருள மாட்டாயோ?

விரிவுரை

இப்பாடலில் நான்கு அடிகளில் உலக மாயை பற்றிக் கூறினார். பின்னே மூன்றடிகளில் போரின் வர்ணனையும் மயிலின் நடனச் சிறப்பும் கூறப்பட்டன.

கருத்துரை

பழநிவேலா! உன்பாத மலரைத் தருவாய்.

66

குருதி மலசல மொழுகு நரகுட
 லரிய புழுவது நெளியு முடல்மத
 குருபி நிணசதை விளைய முளைசளி யுடலோட
 குடிக ளெனபல குடிகை வலிகொடு
 குமர வலிதலை வயிறு வலியென
 கொடுமை யெனபிணி கலக மிடுமிதை யடல்பேணி
 மருவி மதனனுள் கரிய புளகித
 மணிய சலபல கவடி மலர்புனை
 மதன கலைகொடு குவடு மலைதனில் மயலாகா
 மனது துயரற வினைகள் சிதறிட
 மதன பிணியொடு கலைகள் சிதறிட
 மனது பதமுற எனது தலைபத மருள்வாயே

நிருதர் பொடிபட அமரர் பதிபெற
 நிசித அரவளை முடிகள் சிதறிட
 நெரிய கிரிகூட லெரிய வருவிய கதிர்வேலா
 நிறைய மலர்மொழி யமரர் முநிவரும்
 நிருப குருபர குமர சரணென
 நெடிய முகிலுடல் கிழிய வருபரி மயிலோனே
 பருதி மதிகனல் விழிய சிவனிட
 மருவு மேரு மலை யரையர் திருமகள்
 படிவ முகிலென அரியி னிளையவ ளருள்பாலா
 பரம கணபதி யயலின் மதகரி
 வடிவு கொண்டுவர விரவு குறமக
 ளபய மெனவணை பழநி மருவிய பெருமானே.

பதவுரை

நிருதர் பொடிபட—அசுரர்கள் அழிந்து பொடிபடுமாறும், அமரர் பதிபெற—தேவர்கள் தங்கள் நகரத்தைப் பெறுமாறும், நிசித அர—கூரிய நாகாத்திரம், வலை—சக்கராயுதம் என்ற கணைகளின், முடிகள் சிதறிட—உச்சிகள் சிதறிப்போகுமாறும், கிரி நெரிய—மலைகள் பொடிபடவும், கடல் எரிய—கடல்கள் தீப்பட்டு வேகவும், உருவிய கதிர்வேலா—செலுத்திய ஒளிமிகுந்த வேலாயுதரே! நிறைய மலர் பொழி—நிரம்பவும் மலர்களைப் பொழிந்து, அமரர்—தேவர்களும், முநிவரும்—முநிவர்களும் நிருப—அரசே! குருபர—குருநாதரே! குமர—குமாரக் கடவுளே! சரண் என—சரணம் என்று பணிய, நெடிய முகில் உடல் கிழிய வரு—பெரிய மேகத்தின் உடம்பு கிழியுமாறு ஊடுருவி வருகின்ற, பரி மயிலோனே—தாங்குகின்ற மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவரே! பருதி மதி கனல் விழிய—சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்ற முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகவுடைய, சிவன் இடம் மருவு—சிவபெருமானுடைய இடப் பாகத்தில் உள்ளவரும், ஒரு மலை அரையர் திருமகள்—ஒப்பற்ற மலையரசனுடைய திருமகளாக வந்தவரும், படிவம் முகில் அரியின் இளையவன்—மேகம் போன்ற உருவமுடைய திருமாலின் தங்கையுமாகிய உமாதேவியார், அருள் பாலா—பெற்ற பாலகரே! பரம கணபதி—பரம்பொருளாகிய விநாயக மூர்த்தி, அயலின் மதகரி வடிவு கொண்டுவர—அருகில் மதயானையின் உருவங்கொண்டு வர, விரவு குறமகள் அபயம் என அணை—அபயம் என்று வள்ளி அடைக்கலம் புகுந்து தழுவ, பழநி மருவிய பெருமானே—பழநியில் வசிக்கின்ற பெருமையின் மிகுந்தவரே! குருதி—உதிரம். மலசலம் ஒழுகு—மலம் நீர் ஒழுகுகின்ற, நர குடல்—மனிதக் குடலையும், அரிய புழு அது நெளியும் உடல்—சிறிய புழுக்கள் நெளிகின்ற உடலையுங் கொண்டு, மத குருபி—மதமுடைய விகார வடிவம் உடையவனாய், நிணம் சதை விளையும் உளை சளி உடலுடே—கொழுப்பு, சதை, ஊறியெழும்

சேறுபோன்ற சளி முதலியவெல்லாம் உடம்பினுள்ளே, குடிகள் என பல குடிகை கொடு-குடியிருப்பவர் போலப் பலவுங் குடிகொண்டு, வலி குமரவலி-வலிமையான குமரகண்ட வலி, தலை வயிறு வலி என-தலைவலி வயிற்று வலி என்று, கொடுமை என-கொடுமை என்னும்படி, பிணி கலசம் இடும் இதை-நோய்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலகம் புரிகின்ற இவ்வுடலை, அடல் பேணி-வலிமையாக விரும்பிய யான், மருவி-மாதரைத் தழுவி, மதனன் உள் கரிய-(பொறாமையால்) மன்மதனுடைய உள்ளமும் கரிந்து போக, புளகிதம்-புளகாங்கிதமும், மணி-மணிகளும் பூண்ட, அசல-மலைபோன்றதும், பல கவடி-பலகறை போன்ற நகைகளும், மலர்புனை-மலர்களும் புனைந்து, மதன கலை கொடு-மன்மதனுடைய நூலிற் கூறியபடி, குவடு மலைதனில் மயல் ஆகா-திரண்ட மலைபோன்றதுமான தனங்களில் மயக்கங் கொள்ளாமல், மனது துயர் அற-மனத்தின் துன்பம் ஒழியவும், வினைகள் சிதறிட-வினைகள் சிதறிப் போகவும், மதன பிணிகொடு-காம நோயுடன், கலைகள் சிதறிட-காமநூல்கள் விலகி நீங்கவும், மனது பதம் உற-அடியேனுடைய மனம் பக்குவப்படவும், எனது தலை-என்னுடைய தலையில், பதம் அருள்வாயே-தேவரீருடைய திருவடி யைச் சூட்டியருளுவீராக.

பொழிப்புரை

அசுரர்கள் மாண்டு பொடியாகுமாறும், தேவர்கள் தங்கள் திருநகரத்தைப் பெறும்படியும், கூரிய நாகாத்திரம் சக்கராயுதம் என்ற பாணங்களின் நுனிகள் சிதறுமாறும், மலைகள் நெரிந்து இடியவும், கடல்கள் தீப்பட்டு வெதும்புமாறும் செலுத்திய வேலாயுதரே! நிரம்பவும் மலர் மழை பொழிகின்ற தேவர்களும் முனிவர்களும், 'அரசே! குருபரனே! குமரா! சரணம்' என்று கூறி அடைக்கலம் புக, நீண்ட மேகப்படலம் கிழியுமாறு வருகின்ற, தாங்கும் ஆற்றலுடைய மயிலையுடையவரே! சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்ற முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகவுடைய சிவபெருமானது இடப் புறத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவரும், ஒப்பற்ற மலை மன்னரது திருமகளும், மேக வண்ணராம் திருமாலின் தங்கையும் ஆகிய பார்வதியம்மையார் பெற்றருளிய பாலகரே! பரம்பொருளாகிய கணபதி மதயானையின் வடிவு கொண்டு அருகில் வந்தவுடன், வள்ளி நாயகியார் அபயம் என்று நெருங்கி வந்து தழுவிக்கொண்ட பழநி மலையில் உறைகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! உதிரம்

மலம் நீர் இவை ஒழுகுகின்ற மனிதக் குடலும், சிறிய புழுக்கள் நெளிகின்ற உடம்பும், மதங்கொண்ட விகார வடிவுங்கொண்டவனாய், கொழுப்பு, சதை, ஊறி எழும் சேறு போன்ற சளி இவையெல்லாம் உடலினுள்ளே குடியிருப்பவர்கள் போலப் பலவுங் குடிகொண்டு, வலிமையான குமரகண்டவலி, தலைவலி, வயிற்றுவலி, என்ற கொடுமையுடன் கூடிய நோய்கள் வந்து ஒன்றுடன் ஒன்று கல்கம் புரியும் இந்த வுடம்பினை உறுதியாகப் பேணிய அடியேன், மாதரைத் தழுவி, மன்மதனும் உள்ளே கருகவும், புளகிதமும் மணியும் அணிந்ததும், மலை போன்றதும், பலகறை போன்ற அணிகலன்களும் மலரும் புனைந்ததும், மதன நூல்களில் கூறியபடி அமைந்து திரண்ட மலைபோன்றதுமான தனங்களில் மயக்கங் கொள்ளாமல், என் மனதின் துயரம் நீங்கவும், வினைகள் விலகவும், காம நோயுடன் காமக்கலைகள் அற்றுப்போகவும், என் மனம் பக்குவம் அடையவும் சிறியேனுடைய தலையின் மீது தேவரீருடைய திருவடியைச் சூட்டியருள் புரிவீராக.

விரிவுரை

குருதி மலசல மொழுகு நாகுடல்:—

நம்முடைய குடலில் இரத்தம் மலம் சலம் முதலியன ஒழுகும்: அசுத்தமானது.

அரிய புழுவது நெளியும் உடல்:—

கண்ணுக்குத் தோன்றுவதற்கு அரியதான சிறிய புழுக்கள் இந்த உடம்புக்குள் லட்சக் கணக்காக நெளிகின்றன.

“கிருமி வீடு” என்கிறார் வள்ளிமலைத் திருப்புகழில்.

உடலூடே குடிகலென:—

இந்த வீட்டில் குடியிருக்கும் பொருள்கள் எவை? மிகவும் அருமையான பரிசுத்தமான பொருள்கள்.

சளி, சீழ், தசை என்பவைகளாம்.

குமரவலி தலை வயிறு வலியென கொடுமையென பிணி
கலகமிடும்:—

இந்த உடம்பில் பலநோய்கள் இருந்து கலகமிட்டுத்
துன்பத்தைச் செய்யும்.

இதை அடல்பேணி:—

இந்த அருவருப்புடைய நிலையற்ற உடலை
வலிமையானதென்று எண்ணி இதனையே சதா பேணி
வளர்க்கின்றார்கள் மனிதர்கள்.

எனது தலை பதம் அருள்வாயே:—

முருகன் திருவடியைத் தலையில் சூட்டுமாறு
இப்பாடலில் அருணகிரிநாதர் வேண்டுகின்றார்.

இந்த வேண்டுகோளை முருகவேள் நிறைவேற்றி
வைத்தார். அதனை அருணகிரிநாதரே கூறுமாறு காண்க.

“எனது தலையிற் பதங்கள் அருள்வோனே”

—(களபமுலை) திருப்புகழ்

“சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணம்

சூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ?”

—அநுபூதி (44)

ஐந்தாவது அடியில் வேலின் பெருமையையும்,
ஆறாவது அடியில் மயிலின் பெருமையையும்
கூறுகின்றார்.

கருத்துரை

வேலவனே! மயிலவனே! பார்வதி பாலனே!
பழநியாண்டவனே! சகல வினைகளும் தொலைய
அடியேனுடைய தலையில் உமது பாத மலரைச்
சூட்டியருள் புரிவாய்.

குழல டவிமுகில் பொழில்வி ரவில்நுதல்

குமுத வதரமு

றுவலாரம்

குழைம கரம்வளை மொழிகு யிலமுது

குயமு ளரிமுகை

கிரிகுது

விழிக யலயில்ப கழிவ ருணிகரு	
விளைகு வளைவிட	மெனநாயேன்
மிகவ ரிவையரை அவநெ றிகள்சொலி	
வெறிது ளம்விதன	முறலாமோ
கழல்ப ணியவினை கழல்ப ணியைபணி	
கழல்ப ணியவருள்	மயில்வீரா
கமலை திருமரு கமலை நிருதரு	
கமலை தொளைசெய்த	கதிர்வேலா
பழநி மலைவரு பழநி மலைதரு	
பழநி மலைமுரு	கவிசாகா
பரவு பரவைகொல் பரவை வணஅரி	
பரவு மிமையவர்	பெருமானே.

பதவுரை

கழல் பணிய வினை-பண்ணின வினைகள் கழல், (நீங்குமாறு) கழல் பணியை அணி-வீரக் கழலையும் தண்டை முதலிய ஆபரணங்களையும் அணிந்துள்ள, கழல் பணிய அருள்-திருவடியைப் பணியும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிந்த, மயில் வீரா-மயில் மீது வருகின்ற வீரமூர்த்தியே! கமலை திருமுருக-தாமரையில் வாழும் இலட்சுமி தேவியின் திருமுருகரே! மலைநிருதர் உக-மலைகளில் வசித்த அரக்கர் அழிய, மலை தொளை செய்த-மலையைத் தொளைத்த, கதிர்வேலா-ஒளி மிகுந்த வேலாயுதத்தை யுடையவரே! பழநி-பழம் போன்றவரும், மலைவரு-இமயமலையில் அவதரித்தவரும், பழநிமலை-பழைமையுடைய மலமில்லாதவரும் ஆகிய பார்வதிதேவி, தரு-பெற்றருளிய, பழநிமலை முருக-பழநி மலையில் வாழ்கின்ற முருகப்பெருமானே! விசாகா-விசாக மூர்த்தியே! பரவு பரவை கொல்-பரந்துள்ள சமுத்திரத்தை அக்கினி யந்திரத்தால் அடக்கிய, பரவை வண-கடல் வண்ணம் பொருந்தியவரும், அரி-பாவத்தை யழிப்பவரும் ஆகிய நாராயணர், பரவும்-துதிசெய்கின்ற, இமையவர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமையில் மிகுந்தவரே! குழல்-பெண்களுடைய கூந்தலானது, அடவி-காடு என்றும், நுதல் விரலில்-நெற்றி வீரம் பொருந்திய வில் என்றும், அதரம் குமுதம்-வாயிதழ் குமுத மலர் என்றும், முறுவல் ஆரம்-பற்கள் முத்துக்கள் என்றும், குழை மகரம் வளை-மகர மீன் வடிவம் பொருந்திய குழை தரித்துள்ள காது வள்ளைக்கொடி இலை போன்றது என்றும், அமுது-அமுதம் போன்றது என்றும், கிரி-மலை போன்றது என்றும், குது-குதுக்காய் போன்றது என்றும், விழி கயல்-கண் மீன் என்றும், அயில்-வேல் என்றும், பகழி-கண்ண என்றும், வருணி-கடல் என்றும், கருவினை-காக்கட்டான் மலர் என்றும், குவளை-நீலோற்பலம் என்றும், விடம் என-நஞ்சு என்றும் புகழ்ந்து கூறி, நாயேன் மிக அறிவையரை அவ நெறிகள் சொலி-அடியேன் விலைமாதர்களை மிகவும் பயன்ற வழிகளில்

வியந்துரைத்து, வெறிது உளம் விதனம் உறலாமோ-வீணாக என் உள்ளம் துக்கப்படலாகுமோ?

பொழிப்புரை

அடியேன் முன் செய்த வினைகள் நீங்குமாறு, வீரக் கழல் தண்டை முதலிய அணிகலன்கள் விளங்கும், திருவடியைப் பணியும்படி அருள் புரிந்த மயில் வீரரே! தாமரையில் வாழும் திருமகளின் திருமருகரே! மலைகளில் வசித்த அரக்கர்கள் அழிய அம்மலைகளைத் தொளைத்த ஒளிமிக்க வேலாயுதரே! பழம் போன்றவரும், இமயமலையில் அவதரித்தவரும், பழைமையானவரும், மலம் இல்லாதவரும் ஆகிய உமாதேவியார் பெற்றருளிய பழநி மலையில் வாழும் முருகக் கடவுளே! விசாக மூர்த்தியே! பரந்துள்ள கடலின் மீது கணையை விடுத்து அடக்கிய கடல் வண்ணராகிய அரி நாராயணர் பரவித் துதி செய்கின்ற, தேவர் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! கூந்தலானது காடு, மேகம், பொழில் என்றும், நெற்றி வீர வில் என்றும், வாயிதழ் குமுத மலர் என்றும், பற்கள் முத்துக்கள் என்றும், மகரக்குழை தரித்த செவி வள்ளியிலை யென்றும், சொல் குயில், அமுதம் என்றும், தனம் தாமரையரும்பு, மலை சூதுக்கருவி யென்றும், கண் மீன், வேல், கணை, கடல் காக்கட்டான் மலர், நீலோத்பலம், விடம் என்றும் பெண்களுடைய அவயவங்களை வீணான வழிகளில் அடியேன் மிகவும் புகழ்ந்து கூறி, வெறுமையாக உள்ளம் துக்கப் படலாமோ?

விரிவுரை

குழலடவி முகில்:—

இத் திருப்புகழில் புலவர்கள் பெண்களின் கூந்தல், புருவம், இதழ், பல், காது, சொல், தனம், கண் முதலிய உறுப்புக்களைப் பல உவமைகள் கூறிப் புகழ்ந்து பாடுவதைத் தான் பாடி, அவமே கெடுவதாகக் கூறிக்கண்டிக்கின்றார்.

மக்களின் குற்றங்களை மாதா பிதாக்கள் தாம் தம் மீது ஏற்றி வருந்துவதுபோல், உலகவர் குற்றங்களைப் பரம

ஞானத் தந்தையாகிய அருணகிரிநாதர் தன் மீது ஏற்றிக்கொண்டு பாடுகின்றார்.

இத் திருப்புகழ் பிற்பகுதியில் சுவாமிகள் தமது அருட்புலமைத் திறத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். கழல் பணிய, கமலை, பழநிமலை என்ற மூன்று சொற்றொடர் மூன்று முறை வருமாறும் வெவ்வேறு பொருள் அமையுமாறும் பாடுகின்ற திறம் அற்புதமானது.

கழல் பணிய வினை:—

பண்ணிய என்பது பணிய என வந்தது. கழல் என்பது கழல் என வந்தது.

முன் செய்த வினைகள் நீங்குமாறு இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்குவதனால் பழைய வினைகள் நீங்கும்.

“பத்தி நெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்”

“முந்தைவினை முழுவதும் ஓய உரைப்பான்” —திருவாசகம்

“வல்லவர்தொல் வினை தீர்தல் எளிதாமே” —தேவாரம்

கழல் பணியை அருள் அணி:—

கழல்—வீரக்கழல். வீரர்களுடைய பாதத்தில் ஒரு மணி விளங்கும். அதற்கு வீரக் கழல் என்று பேர். நடராஜப் பெருமானுடைய தூக்கிய பாதத்தில் வீரமணியொன்று விளங்குவதைக் காண்க. அப்பாதம் இயமனை உதைத்த வீரத் திருவடி யன்றோ?

கழல் பணிய அருள்:—

திருவடியைப் பணியும்படி தனக்கு அருள் புரிந்த முருகன் அருளிய திறத்தினைக் கூறுகின்றார்.

கமலை திருமரு கமலை நிருதரு கமலை தொளை செய்த:—

கமலை:—(கமலம்-தாமரை) தாமரையில் வாழ்கின்ற இலட்சுமிதேவி.

கமலை திரு மருக-இலட்சுமிக்கு அழகிய மருகரே!

மலை நிருதர் உக மலை தொளை செய்த என்று பதப் பிரிவு செய்க.

மலைகளில் வசித்த அசுரர்கள் அழியுமாறு அம்மலைகளை முருகப்பெருமான் வேற்படையால் தொளைத்தருளினார்.

பழநி மலை வரு பழ நிமலை தரு பழநிமலை முருக:

பழ—பழம் (கனி) போன்றவரும், மலை வரு—இமய மலையில் அவதரித்தவரும்.

பழ—பழையுடையவரும், நிமலை—மலமில்லாதவரும் ஆகிய உமாதேவியார். தரு—பெற்றருளிய.

பழநிமலை முருக-பழநிமலையில் வாழ்கின்ற முருகவேளே.

பரவு பரவைகொள்:—

பரவை-சமுத்திரம். பரவு பரவை-பரந்துள்ள கடல்.

இராமர் சேதுபந்தனம் புரியும் பொருட்டு தென்கடற்கரையில் திருப்பல்லணையில் படுத்து வருணனை ஏழு நாள் வழி வேண்டினார். வருணன் ஏழு கடல்களுக்கு அப்பால் இரு பெரிய திமிங்கிலங்களின் போரை நிறுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் ஸ்ரீராமருடைய வேண்டுகலை அறியாதவனாகி நின்றான்.

ஸ்ரீராமர் வெகுண்டு அக்கினிக் கணையை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தார். அக்கணையின் வெம்மையால் கடல் வரண்டுவிட்டது.

இதனை இங்கு இந்த அடியில் கூறியுள்ளார்.

“இலங்காபுரிக்குப்

போகைக்கு நீ வழிகாட்டென்று போய்க்கடல் தீக்கொளுந்த வாசைச்சிலை வளைத்தோன் மருகர்”

—அவங்காரம் (54)

பரவை வண:—

பரவை வண்ணன்; கடல் வண்ணன்-நாராயணன். (பரவை—கடல்)

இது திருமாலுடைய கருணைத் திறத்தைக் குறிக்கின்றது.

கருத்துரை

பழநியாண்டவரே! அழிவதற்கு ஏதுவாய் மனிதப்
புலால் உடம்பினைப் புகழ்ந்து அழியா வண்ணம் அருள்
புரிவீர்.

68

சிந்துர கூரம ருப்புச் செஞ்சரி
செங்கைகு லாவந டித்துத் தென்புற
செண்பக மாலையு டித்துப் பண்புள தெருவூடே
சிந்துகள் பாடிமு முக்கிச் செங்கய
லம்புகள் போலவி ழித்துச் சிங்கியில்
செம்பவ ளாடை துலக்கிப் பொன்பறி விலைமாதர்
வந்தவ ராரென ழைத்துக் கொங்கையை
அன்புற மூடிநெ கிழ்த்திக் கண்பட
மஞ்சணி ராடிமி னுக்கிப் பஞ்சணை தனிவேறி
மந்திர மோகமெ முப்பிக் கெஞ்சிட
முன்றலை வாயி லடைத்துச் சிங்கிகொள்
மங்கைய ராசை விலக்கிப் பொன்பத மருள்வாயே
இந்திர நீலவ னத்திற் செம்புவி
அண்டக டாகம ளித்திட் டண்டர்க
ளெண்டு குரைய ழித்துக் கொண்டரு ளொருபேடி
இன்கன தேரைந டத்திச் செங்குரு
மண்டல நாடும் ளித்துப் பஞ்சவ
ரின்புறு தோழ்மையு டைக்கத் தன்திரு மருகோனே
சந்திர சூரியர் திக்கெட் டும்புக
முந்தமில் வாழ்வது பெற்றுத் தங்கிய
சங்கர னார்செவி புக்கப் பண்பருள் குருநாதா
சம்பரம மானகு றத்திக் கின்புறு
கொங்கையின் மேவுச மர்த்தச் சுந்தர
தண்டமிழ் சேர்பழ நிக் குட் டங்கிய பெருமானே.

பதவுரை

இந்திர நீல வனத்தில்-இந்திரனது காவலில் இருந்த இருண்ட
காண்டவ வனத்தில் (எரியூட்டியும்), செம்புவி அண்ட கடாகம்
அளித்திட்டு-செவ்விய யூதல முதல் அண்ட கோளத்தின் மேலோடு

வரையும், அண்டர்கள் எண்படு-தேவர்கள் எண்ணத் தக்கவாறு இருந்த, குரை அழித்து-துன்பத்தைச் செய்த அரக்கர்களை அழித்து, கொண்டு அருள்-அமரர் நாட்டைத் திருப்பித் தந்த, ஒரு பேடி-ஒப்பற்ற பேடியாகிய அர்ச்சுனனுடைய, இன்கன தேரை நடத்தி-இனிய தேரைச் சாரதியாகச் செலுத்தி, செம் குருமண்டல நாடும் அளித்து-செம்மையான குரு மண்டல நாட்டினைப் பாண்டவர்க்குத் தந்து, பஞ்சவர் இன்புறு தோழமை உடை-அப் பஞ்ச பாண்டவர்களுடன் நட்பு பூண்டிருந்த, கத்தன்-தலைவரான திருமாலின், திருமருகரே-சிறந்த மருகரே! சந்திர சூரியர் திக்கு எட்டும் புகழ்-சந்திரன் சூரியன் திசைகள் எட்டும் புகழும், அந்தம் இல்-முடிவு இல்லாத, வாழ்வு அது பெற்று தங்கிய-வாழ்வினைப் பெற்று விளங்கும், சங்கரனார் செவி புக்க-சிவமூர்த்தியின் திருச்செவியில் புகும்படி, பண்பு அருள் குகநாதா-உபதேசத்தை யருளிய குருநாதரே! சம்பரம் ஆன குறத்திக்கு-சிறப்பு மிக்க வள்ளி நாயகியின், இன்பு உறு கொங்கையில் மேவு-இன்பம் நிறைந்த தனபாரங்களை விரும்பியணைந்த, சமர்த்த-சமர்த்தரே! சுந்தர-அழகரே! தண் தமிழ் சேர்-குளிர்ந்த தமிழ்மொழி வறுங்கும், பழனிக்குள் தங்கிய-பழநியம்பதியின் உறைகின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! சிந்துர கூரமருப்பு-யானையின் கூரிய தந்தம் போன்ற தனங்களும், செம் கரி-செம்மையாகச் சரிந்துள்ள வளைகள் அணிந்துள்ள, செம் கைகுலாவ நடித்து-சிவந்த கரங்களும் குலுங்குமாறு நடித்து, தென்பு உற செண்பக மாலை முடித்து-ஊக்கத்துடன் செண்பகப் பூமாலை சூடி, பண்புஉள தெருவூடே-அழகிய தெருவின் நடுவில், சிந்துகள் பாடி முழக்கி-சிந்து என்ற பாடலைப்பாடி முழக்கஞ் செய்து, செம் கயல் அம்புகள் போல் விழித்து-செவ்விய கயல் மீனும் அம்பும்போல் கண்களைவிழித்து, சிங்கியில் செம்பவள ஆடை துவக்கி-சிங்கத்தின் இடை போன்ற இடையில் சிவந்த பவளம் போன்ற ஆடையை விளக்கமுற உடுத்து, பொன்பறி விலைமாதர்-பொருள் பறிக்கின்ற விலைமகளிர், வந்தவர் ஆர் என அழைத்து-வந்தவர்கள் ஆர் என்று விசாரித்து அழைத்து, கொங்கையை அன்பு உற மூடி-தனங்களை அன்பு அதிகப்படுமாறு துகிலால் மூடியும், நெகிழ்த்தி-தளர்த்தியும், கண்பட-கண்களில் தெரியுமாறு, மஞ்சள் நீர் ஆடி மினுக்கி-மஞ்சள் நீரில் முழுகி அழகு செய்தும். பஞ்ச அணைதனில் ஏறி-பஞ்ச மெத்தையில் ஏறி, மந்திரமோகம் எழுப்பி-மந்திர சக்தி போல் விரைவில் ஆசையை உண்டாக்கி, கெஞ்சிட-ஆடவர் கெஞ்சும்படி, முன் தலைவாயில் அடைத்து-முன்புறத்தில் உள்ள வாயில் கதவை மூடியும், சிங்கி கொள்-நாணம் இன்மையைக் கொண்ட, மங்கையர் ஆசை விலக்கி-மாதர் மீதுள்ள ஆசையை அகற்றி, பொன் பதம் அருள்வாயே-அழகிய திருவடியை அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

இந்திரனுக்குச் சொந்தமான இருண்ட காண்டவ வனத்தை எரித்தும், செம்மையான பூலோக முதல் அண்ட கோளம் வரை இருந்த அவுணர்களை அழித்தும்,

தேவர்களது நினைவில் இருந்த துன்பத்தை துடைத்தும் உதவிய ஒப்பற்ற பேடியுருவங்கொண்ட அர்ச்சனனுடைய இனிய தேரைச் செலுத்தி, செவ்விய குருநாட்டினைக் காப்பாற்றிப் பஞ்சபாண்டவர்க்கு நட்புப் பூண்ட தலைவராம் திருமாவின் திருமருகரே! சந்திரன் சூரியன் எண் திசைகள் எல்லாம் புகழுமாறு, இறுதியில்லாத பெரு வாழ்வில் விளங்கும் சிவபெருமானுடைய திருச்செவியில் உபதேசித்த குருநாதரே! சிறந்த வள்ளி பிராட்டியின் இன்ப மிகுந்த தனபாரங்களைத் தழுவும் சமர்த்தரே! அழகரே! குளிர்ந்த தமிழ்மொழி வழங்கும் பழநி மலைமீது எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! யானையின் கூர்மையான கொம்பு போன்ற கொங்கைகளுக்கும், செம்மையுடன் சரிகின்ற வளைகள் தரித்த கரங்களும் குலுங்க நடனம் புரிந்தும், ஊக்கமுடன் செண்பக மாலை தரித்தும், அழகிய தெருவின் நடுவில், சிந்துகள் பாடி முழக்கம் புரிந்தும், செவ்விய மீன் போலவும், அம்பு போலவும் விளங்கும் கண்களை விழித்தும், சிங்கத்தின் இடை போன்ற சிறுத்த இடையில் சிவந்த பவளம் போன்ற ஆடையை உடுத்தும், பொன்னைக் கவர்கின்ற விலைமாதர்கள், தம்பால் வந்தவர்கள் யார் என்று கேட்டறிந்து அழைத்து, தனங்களை அன்பு மிகுமாறு முடியும் கண்காணுமாறு தளர்த்தியும், மஞ்சள் நீராடியும், அழகு செய்தும், பஞ்சணை மீதிருந்து மந்திர சக்தி போன்ற மோகத்தை எழுப்பியும் கெஞ்சிடுமாறு முன் தலைவாயிலை அடைத்தும் சாகசம் புரியும் நானமில்லாத பொது மாதருடைய ஆசையை யகற்றித் தேவரீருடைய அழகிய திருவடியைத் தந்தருள்வீர்.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் முதல் நான்கு அடிகளில் காமுகர்களைப் பொதுமகளிர் எந்த வகையில் மயங்கச் செய்வார்கள் என்றும், அவர்கள் புரியும் ஆடல் பாடல்களைப் பற்றியும் சுவாமிகள் விளக்கிக் கூறுகின்றார்கள். அம் மாயவலைப் படாது, முருகன் அருளைப் பெற வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்து கின்றார்கள்.

இந்திர நீலவனத்தில்:—

காண்டவவனம் என்பது இந்திரனுக்குச் சொந்தமானது. வளமையான வனம்; பல அரக்கர்களும் அரவினங்களும் வாழ்கின்ற வனம்.

அக்கினி தேவன், சுவேத மன்னன் நூறாண்டு புரிந்த வேள்வியில் இடையறாது நெய் பருகியதால் மந்தத்தை யடைந்தான்.

அவன் தன் மந்தநோய் தீரும்பொருட்டு காண்டவ வனத்தைப் பலகாலும் எரிக்க முயன்றான். இந்திரன் மேகங்களை ஏவி மழை பொழிந்து தடுத்தான்.

அக்கினிதேவன் ஓர் அந்தணனாக அர்ச்சுனன்பால் வந்து உணவு கேட்டான். அர்ச்சுனன் தர இசைந்தான். காண்டவ தகனம் பற்றிக்கூறி, காண்டபம் என்ற பிரம தனுசையும், அழியாததும் வெண்புரவிகள் பூட்டியதும் ஆகிய தேரையுந் தந்தான். கண்ணபிரான் தேர்செலுத்த ஏழு மேகங்களையும் இந்திராதி இமையவர்களையும் வென்று, அரக்கர்களைக் கொன்று, காண்டவ வனத்தை அக்கினி தேவனுக்கு உணவாகத் தந்தான்.

செம்புனி அண்டகடாகம் அளித்திட்டு:—

அசுரர்கள் மண்முதல் விண்வரை இருந்து இமையவரை இடுக்கண் புரிந்தார்கள்.

காலகேய நிவாத கவசர்கள் என்ற அவ்வசுரர்களை அர்ச்சுனன் பாசுபத அத்திரத்தால் வதைத்து தேவர்கட்கு உதவி புரிந்தான்.

அண்டர்கள் என்படு குரை யழித்துக் கொண்டருள்:—

தேவர்கள் எண்ணி எண்ணி வருந்திய வருத்தத்தை யகற்றி, இந்திர நாட்டை இந்திரனுக்கு வழங்கியருளினான் விஜயன்.

ஒரு பேடி:—

இந்திரன் நகர் சென்று, இந்திரமுடி சூடிக்கொண்ட அர்ச்சுனனிடம் ஊர்வசி காதல்கொண்டு, நடு இரவில்

அவன்பால் வந்தாள். அர்ச்சுனன் அவளை அன்னை யென்று கருதி அடிபணிந்தான்.

ஊர்வசி: “அர்ச்சுனரே! உம்மைக் கரும்பாகக் கருதி காதல்கொண்டு வந்த என்னைத் துரும்பாகக் கருதி உம் நெஞ்சம் இரும்பாக இறுகி, என் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினீரே! என் ஆசையைக் கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் ஆக்கினீரே. இது தருமமா?” என்று கேட்டாள்.

அர்ச்சுனன், “அம்மா! உன்னைப் பொதுமகள் என்றும், என் சபை நடன மாது என்றும், என்னை விரும்பி வந்தாய் என்றும், உன்னைத் தழுவினால் பிழையில்லை என்பதையும் நான் நன்கு அறிவேன். மற்றவர்க்கு இது பொருந்தும். சிவபெருமானுடைய அஞ்செழுத்தை நெஞ்சழுத்தி நினைக்கும் சிவனடியானாகிய நான் உன்னை விரும்ப மாட்டேன். ஆதலின் நீ எனக்குத் தாய்” என்று கூறினான். நடுநிசியில் தன்னைக் காதலித்து வந்த ஊர்வசி என்ற தேவமாதைக் கண்டு கலங்காத சித்தத்துடன் நின்றான். பேராண்மை படைத்த அவன், ஆசையை வென்ற பேராண்மையும் படைத்தான்.

அவள் சீற்றங்கொண்டு “நீ பேடியாகுக” என்று சபித்தாள். அர்ச்சுனன் அக்கணமே பேடியானான். இந்திரன் கட்டளையால் அச்சாபம் நீங்கப்பெற்று, வேண்டும் போது பேடி யுருவம் ஓராண்டு அவன்பால் எய்தும் என்ற வரத்தையும் பெற்றான்.

பன்னிரு வருடம் வனவாசம் முடிந்தபின், விராட் நகரில் ஓராண்டு அஞ்ஞாத வாசம் புரிந்த அர்ச்சுனப் பெருமான், பேடியுருவங் கொண்டு வாழ்ந்தான்.

இக்கன தேரை நடத்திச் செங்குரு மண்டல நாடும் அளித்துப் பஞ்சவ ரின்புறு தோழ்மை யுடைக்கத்தன்:—

திருமால் இராமாவதாரத்தில் சூரிய குமாரனாகிய சுக்ரீவனுக்கு உதவி செய்து, இந்திர குமாரனாகிய வாலியை வதைத்தார்.

இதற்கு நேர்மாறாக, கிருஷ்ணாவதாரத்தில், இந்திர குமாரனாகிய அர்ச்சுனனுக்கு உதவி செய்து, சூரிய குமாரனான கர்ணனைக் கொன்றருளினார்.

பார்த்தனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக நின்று உதவி செய்தார். அதனால் பார்த்தசாரதி என்று பேர் பெற்றார்.

குருநாட்டினைக் காத்தருளினார். பரம பக்தர்களாகிய பாண்டவர்கள் ஐவர்கட்கும் பரிபூரண கருணை புரிந்தார்.

அந்தமில் வாழ்வது பெற்று:—

சிவபெருமான் ஒருவரே இறப்பு பிறப்பில்லாதவர்; முடிவில்லாதவர்.

“நூறு கோடி பிரமர்கள் நொங்கினார்
ஆறுகோடி நாராயண ரங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணலெண்ணில் இந்திரன்
ஈறி லாதவன் ஈசன் ஒருவனே.”

—அப்பரடிகள்

அப் பரமனே சர்வ சங்கார காரணன். எல்லாம் அவனிடத்தில் ஒடுங்க, அவன் ஒருவனே ஏகனாகி நிற்பன். அதனால் சர்வசங்காரமான மகா மயானத்தில் அவன் இருக்கிறான் என்று சாத்திரங்கள் முழங்குகின்றன.

தண் தமிழ்:—

தமிழ் இனிய மொழி. குளிர்ச்சியும் நீர்மையும் படைத்த மொழி.

“இனிமையும் நீர்மையும் தமிழென லாகும்”

என்று நிகண்டு கூறுகின்றது. தமிழ் பயிலும் உள்ளம் குளிர்ந்திருக்கும். அதனால் ‘தமிழ் கூறு நல்லுலகம்’ என்று பனம்பாரனார் தொல்காப்பியம் பாயிரத்தில் கூறுகின்றார்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! பழநிக் குமாரா! மாதரசையற உன் ஞானக் கழல் தந்தருள்!

ஞானங்கொள் பொறிகள் கூடி வானிந்து கதிரி லாத
 நாடண்டி நமசி வாய வரையேறி
 நாவின்ப ரசமதான ஆநந்த அருவிபாய
 நாதங்க ளொடுகு லாவி விளையாடி
 ஊனங்கள் உயிர்கள் மோக நானென்ப தறிவி லாம
 லோமங்கி யுருவமாகி யிருவோரும்
 ஓரந்த மருவி ஞான மாவிஞ்சை முதுகி னேறி
 லோகங்கள் வலம தாட அருள்தாராய்
 தேனங்கொ ளிதழி தாகி தாரிந்து சலில வேணி
 சீரங்க னெனது தாதை ஒருமாது
 சேர்பஞ்ச வடிவி மோகி யோகங்கொள் மவுன ஜோதி
 சேர்பங்கி னமல நாத னருள்பாலா
 கானங்கள் வரைகள் தீவு ஓதங்கள் பொழிய நீல
 காடந்த மயிலி லேறு முருகோனே
 காமன்கை மலர்கள் நாண வேடம்பெ ணமளி
 சேர்வை
 காணெங்கள் பழநி மேவு பெருமானே.

பதவுரை

தேன் அம் கொள் இதழி-தேனையுடையதும் அழகியதுமான
 கொன்றை மலரையும், தாகி (தாதகி)-ஆத்தி மலரையும்,
 தார்-மாஸையையும், இந்து-சந்திரனையும், சலிலம்-கங்கா தேவியையும்
 அணிந்துள்ள, வேணி-சடை முடியை யுடையவரும், சீர் அங்கன்-சிறந்த
 அருள் திருமேனியுடையவரும், எனதுதாதை-அடியேனுடைய பிதாவும்,
 வாது-ஒப்பற்ற பெண்ணரசும், சேர் பஞ்ச வடிவி-ஐந்து சக்திகளின்
 வடிவத்தைப் பொருந்தியவரும், மோகி-சிவத்தின் காதலுடைய ஒருவர்,
 யோகங் கொள் மவுன ஜோதி-சிவயோக மேவிய மௌன நிலையுடையார்
 கரணம் அருட்பெருஞ் சோதியுமாகிய உமாதேவியார், சேர்பங்கின்-
 சேர்ந்திருக்கின்ற இடப்புறத்தையுடையவரும், அமலன்-மலரகிதரும்,
 நாதன்-எல்லா உலகங்களுக்குத் தனிப்பெருந் தலைவருமாகிய
 சிவபெருமான், அருள்பாலா-பெற்றருளிய திருக்குமாரரே!
 கானகங்கள்-காடுகளும், வரைகள்-மலைகளும், தீவு-தீவுகளும்,
 ஓதங்கள்-கடல்களும், பொடிய-பொடியாகுமாறு, நீல-நீல
 நிறத்தையுடையதும், காடு அந்த-வனத்திலுலாவதும் அழகியதுமாகிய,
 மயிலில் ஏறும்-மயில்மிசை ஏறியருளும், முருகோனே-முருகக் கடவுளே!
 காமன் கைமலர்கள் நாண-மன்மதனுடைய கரத்திலுள்ள
 மலர்க்கணைகள் தம்முடைய வலியிழந்து நாணியழிய, வேடம்

பெண்-வேட்டுவ குலத்தில் வந்த வள்ளிநாயகியுடன், அமளி சேர்வை காண்-படுக்கையில் சேர்ந்திருக்கும், எங்கள் பழநி மேவும்-எமது பழநி மலையில் வீற்றிருந்தருளும், பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! ஞானங்கொள் பொறிகள் கூடி-ஞானப்பொறிகள் யாவும் ஒருமுகப்பட்டு, வான் இந்து கதிர் இலாத-ஆகாயத்திலுலாவும் சந்திரன் குரியன் முதலியவரின்றியே ஒளி செய்யும், நாடு அண்டி-உலகத்திற் சேர்ந்து, நமசிவாய வரையேறி-பஞ்சாக்கூரமாகிய மலையின்மீது ஏறி, நா இன்பரசம் அது ஆன-புறக்கருவியாகிய நாவுக்குப் பேரின்பமான இனிமையான தன்மையைத் தரும், ஆதந்த அருவி பாய-பேரானந்தப் பேரருவி பாய்ந்து நலம்தர, நாதங்களொடு குலாவி (அந்தச் சிவலோக சமாதியில் உண்டாகும்) பிரமநாதங்களைக் கேட்டு அதனுடன் கலந்து, விளையாடி-விளையாடல் புரிந்து, ஊனங்கள்-ஊன் பொதிந்த உடம்புடன் கூடிய, உயிர்கள் மோக-உயிர்களை மயங்கச் செய்யும் தன்மையும், நான் என்பது அறிவு இல்லாமல்-நான் என்ற தன்மையும் அற்று (ஜீவ போத மற்ற நிலையில் நின்று), ஓம் அங்கி உருவம் ஆகி-பிரணவ ஜோதி வடிவாகி, இருவோரும் ஓர் அந்தம் மருவி-ஜீவான்மாவாகிய அடியேனும் பரமான்மாவாகிய தேவாரும் ஒரு வடிவமாகி அத்து விதமாகிக் கலந்து, ஞானமாவிஞ்சை முதுகின் ஏறி-மெய்ஞ்ஞானக் கலையாகிய புரவியின் முதுகின் மீது ஊர்ந்து, லோகங்கள்-உலகமுழுதும், வலமது ஆட-வலமாக பவனி வரும் பெருவாழ்வை, அருள்தாராய்-அருள் புரியவேண்டும்.

பொழிப்புரை

தேன் துளிக்கும் அழகிய கொன்றை மலரையும், ஆத்திமலர் மாலையையும், பிறைமதியையும், கங்கா நதியையும் அணிந்துள்ள சடைமுடியை யுடையவரும், சிறந்த அருள் திருமேனியை யுடையவரும், அடியேனுடைய தந்தையாரும்; ஒப்பற்ற பெண்மணியும் ஐம்பெருஞ் சக்திகளாக இருப்பவரும், சிவயோகியர்கள் மௌன நிலையில் காணத்தகுந்த அருட்சோதியரும் ஆகிய உமையம்மையை ஒரு பங்கிலுடையவரும், மலரகிதரும், தனிப்பெருந் தலைவருமாகிய சிவபெருமான் திருவருளால் பெற்றருளிய திருப்புதல்வரே! காடுகளும் மலைகளும் தீவுகளும் கடல்களும் தூள் பட்டொழிய மிக வேகத்துடன் பறக்கும், நீல நிறத்துடன் கூடிய கானமையில் மீது ஏறி வந்தருள்கின்ற முருகப் பெருமானே! மன்மதனுடைய கரத்திலுள்ள மலர்க்கணைகள் மயக்கும் ஆற்றலின்றி நாணியழிய, வேட்டுவர் குலத்திற் பிறந்த வள்ளியம்மையாருடைய படுக்கையின் மீது பொருந்தி யுள்ள, எங்களுடைய பழநி மலையில் எழுந்தருளியுள்ள

பெருமையின் மிக்கவரே! ஞானேந்திரியங்கள் ஒருவழிப் பட்டு நின்று, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் சந்திர சூரியரின்றியே ஒளிசெய்யும் நாட்டினையடைந்து, நமசிவாயம் என்ற ஐந்தெழுத்தாகிய மலையின்மீது ஏறி, புறக்கருவியாகிய நாவிற்கும் நல்லின்பத்தை நல்கும் அமிர்தரசத்தோடு கூடிய பேரானந்தப் பேரருவிபாய, பிரமநாதங்களுடன் குலாவி விளையாடல் புரிந்து; உடம்புடன் கூடிய உயிர்களை மயக்கும் மாயையையும், நான் என்ற ஜீவ போதத்தையும் இழந்து பிரணவ ஜோதி மயமாகி, ஜீவனாகிய அடியேனும், சிவமாகிய தேவாரும் வேற்றுமையின்றி அத்துவிதமாகக் கலந்து மெய்ஞ்ஞான சாத்திரமாகிய குதிரை மீதேறி உலகங்களையெல்லாம் வலம் வர அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

ஞானங்கொள் பொறிகள்கூடி:—

விரிந்து கிடக்கின்ற பொறிகளையெல்லாம் ஒரு முகமாக்கி நின்றல், பொறி புலன்கள் விரிந்திருப்பதால் துக்கமே பெறுகின்றோம். புலன்கள் பலவழிப்படச் செய்யும் பூசையை இறைவனும் ஏற்றுக்கொள்வான்.

கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப் பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழு மொய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் செய்கின்றபூணை எவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே.

—பட்டினத்தடிகள்

வானிந்து கதிரிலாத நாடு:—

சூரிய சந்திரர்களில்லாமலேயே ஒளி செய்யும் சிவ ஜோதியுடன் கூடிய ஞான உலகம்; ஆங்கு பல கோடி வெண் மதிகளின் நிலாக்கற்றை வீசி அதிமோகரத் தன்மையுடன் சிவயோகிகள் உலாவுவார்கள்.

நாவின்ப ரசமதன ஆனந்த அருவி பாய:—

பொறி புலனொன்றி சித்திரதீபம் போல் பேசா அநுபூதியில் தன் வசமிழந்து நிற்பார்களுக்கு அமிர்தரசமான ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிக்

கரை புரண்டோடுகின்றது. அவ்வமிர்தரசு பானஞ் செய்து கொண்டு உடற்பயிற்சியும் உயிர்ப்பசியுமற்று “உரையவிழ உணர்வவிழ உளமவிழ உயிரவிழ உளபடியை யுணரும்” அநுபூதியில் நிலைத்து நிற்பர்.

நாதங்களொடு குலாவி:—

சிவயோகிகள் பிராணவாயுவை மறித்து, முதுகுத் தண்டினிடையேயுள்ள சுழுமுனை வழியாக ஆறாதாரங்களையும் படிகளாக்கொண்டு, துவாதசாந்தப் பெரு வெளியாகிய சஹஸ்ராரத்திற் செலுத்தி நிற்பர். அங்கு கேட்டறியாத இனிய கீதங்கள் உண்டாகும். அவ்வொலியைக் கேட்டோர் அந் நாதமயமாகி அநுபவித்தறியாத ஆநந்தமுடன் இன்புறுவர்.

“சூலம் பெற வோடிய வாயுவை	
மூலந்திகழ் தூண்வழியேயள	விடவோடிப்
பாலங்கிள ராறுசி காரமொ	
டாருஞ்சுட ராடுப ராபர	
பாதம்பெற ஞானச தாசிவ	மதின்மேவிப்
பாடுந்தொனி நாதமு நூபுர	
மாடுங்கழ லோசையி லேபரி	
வாகும்படி யேயடி யேனையும்	அருள்வாயே”

—(மூலங்கிள) திருப்புகழ்

நானென்ப தறிவிலாம:—

ஆன்ம அறிவுகெட்டு வபோதம் தலைப்பட்டு நிற்கும் நிலை.

“உடலம் வேறு யான்வேறு கரணம் வேறு வேறாக	
உதறிவாச காத்த	அடியூடே
உருகிஆரி யாசர பரமயோகி யாமாறுன்	
உபயபாத ராசீக	மருள்வாயே”

—(அடைபடாது) திருப்புகழ்

இருவோரும் ஓர்ந்தமருவி:—

சிவனும் சிவனும் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் அத்துவித முக்தி. இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் உண்டாக, சக்தி பதிந்த காலத்தில் சிவன் தன் நிலை கெட்டு சிவத்துடன் ஒன்றி, இன்பந் துய்க்கும்.

“இருவினைமு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற
ஏகபோகமாய் நீயுநானுமாய்
இறுகும் வகை பரமசுக மதனையரு ளிடைமருதில்
ஏகநாயகா லோகநாயகா இமையவர் பெருமானே”

—(அறுகுநுனி) திருப்புகழ்

சேர்பஞ்ச வடிவி:—

இறைவனுக்கு சத்தியே திருமேனியாம். இறைவன் மண், புனல், அனல், கால், வான் என்னும் ஐம் பெரும் பொருள்களினும் இரண்டறக் கலந்து நின்றலால், அவற்றிற்குரிய ஐவகை நிறங்களும் இறைவற்கு உள. மண்ணின் நிறம் பொன்மை. புனலின் நிறம் வெண்மை. அனலின் நிறம் செம்மை. காலின் நிறம் கருமை. வானின் நிறம் புகைமை. இவ்வைவகை நிறங்களை இறைவன் தாங்கியிருக்கின்றான்.

“நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர் களேத்த
மறைந்திருந்தாய்.”

—திருவாசகம்

மண்புனல் அனல்கால் வான்பால் வடிவநாற் கோணமாகுந்
தண்பிறை மூன்று கோணந் தகுமாறு கோணம் வட்டம்
வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை கறுப்பொடு, தூம வன்னம்
எண்டரும் எழுத்துத் தானும் வரயல வவ்வு மாமே.

—சிவஞானசித்தர்

ஆதலால் இறைவனுக்கு “ஓம் பஞ்சவர்ணாய நம.”
என்ற மந்திரமுளது. திருஉறந்தையுலுள்ள பெருமானுக்கு
பஞ்சவர்ணேஸ்வரன் என்ற திருநாமமுளது.
அவ்விறைவனுடன் பொன்னும் மணியும்போல் கலந்து
நிற்கும் உமாதேவியாருக்கும் அந்நிறங்கள் ஐந்தும் உள
என்பார்.

இனி ஆதிசக்தி, பராசக்தி, இச்சாசக்தி, கிரியா சக்தி,
ஞானசக்தி என்று ஐந்து சத்திகளாகி நிற்கின்றார்
என்பதும் ஒன்று.

கானங்கள்....பொடிய —மயில்: —

மயிலின் வேகத்தால் மலைகளும் வனங்களும் ஏழு
திவுகளும் ஏழு கடல்களும் தூள்பட்டுக் கலங்குகின்றன.

சூசை நெகிழா வெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக்
கசையிடு வாசி விசை கொண்ட வாகனப்பீலியின் கொத்
தசைபடு கால்பட் டசைந்தது மேரு அடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட அத்தூளின் வாரி திடர்பட்டதே.

—கந்தர் அலங்காரம் (11)

காமன்கை மலர்கள் நாண:—

ஞானபண்டிதனாகிய பழநிமலைப் பரமன் வள்ளி
நாயகியுடன் அமளிமேல் வீற்றிருந்தபோது, மன்மதன்
எம்பெருமான்மீது மலர்க்கணைகளைப் பொழிய,
அக்கணைகள் பெருமானை மயக்கும் ஆற்றலின்றி நாணி
வீழ்ந்தன என்பதாம். மாரன் கணையால் குமாரன்
மயங்குவது யாங்ஙனம்? காமனை எரித்த கண்ணுதற்
கடவுளுக்கும் ஞான குருவாயிருந்து, ஒரு மொழியை
உபதேசித்த மெய்ஞ்ஞானக் குருநாதன்மீது கணை
தொடுத்து மயக்க வந்த மாரனது மதியீனத்தை யாருடன்
சொல்லி நகையாடுவோம்? நன்று; நன்று; மாரன்
தொழில்! “ஞானந்தானுருவாகிய நாயகனியல்பை யானு
நீயுமா யிசைத்து மென்றாலஃதெளிதோ” என்ற
சிங்கமுகனுக்கு இருந்த மதியும் மாரனிடம் இல்லாமற்
போனதற்கு வருந்தாதிருக்க முடியவில்லை. ஞான
சக்தியைக் கரத்தில் தாங்கிய ஞான குரு—“மகமாயை
களைந்திட வல்லபிரான்”— ஞான குறமாதனையும்
ஞானதாதாவோ மாரன்கணைக்கு மயங்குவன்? பாவம்!
மாரன் நாணி அவன் கணையும் நாணவறிதே
திரும்பினான்.

“மதனன்விடு புஷ்பசர படலமுட லத்தனையு
மடலெழுதி நிற்கு மதிமோகத் தபோதனும்.”

—திருவகுப்பு (12)

கருத்துரை

சிவபுதல்வரே! மயில்வாகனரே! பழநிமலைப் பரம!
ஞானப் பொறிகள் கூடி, கதிரும், மதியுமில்லாத
நாடடைந்து, சிவாநந்த வெள்ளம் பருக, சீவ போதங்
கெட்டு பிரணவ வொளியுடன், தேவரீருடன் இரண்டற

கலந்து, மெய்ஞ்ஞானக் கலையின்மீதார்ந்து, உலகெங்கும்
வியாபித்து நிற்க அருள் புரிவீர்.

70

திடமிலிசற் குணமிலிநற் நிறமிலியற்	புதமான
செயலிலிமெய்த் தவமிலிநற் செபமிலிசொர்க்	கழுமீதே
இடமிலிகைக் கொடையிலிசொற் கியல்பிலிநற்	றமிழ்பாட
இருபதமுற் நிறுவினையற் நியல்கதியைத்	தரவேணும்
கெடுமதியற் நிடுமசுரக் கிளைமடியப்	பொரும்வேலா
கிரணகுறைப் பிறையறுகக்	கிதழ்மலர்க்கொக்
	கிறகோடே
படர்சடையிற் புனைநடனப் பரமர்தமக்	கொருபாலா
பலவயலிற் றரளநிறைப் பழநிமலைப்	பெருமானே.

பதவுரை

கெடுமதி உற்றிடும்-தீயவை செய்தற்கே தூண்டுகின்ற புத்தியை யுடையவர்களாகிய, அசுர கிளைமடிய-இராக்கதருடைய வம்சமானது அழியுமாறு, பொரும் வேலா-போர் புரிந்த வேற்படையை யுடையவரே! அறுகு-அறுகம்புல்லையும், அக்கு-உருத்திராக்க மணியினையும், இதழ் கிரண-ஒளி பொருந்திய, குறை பிறை-இளம் பிறைச் சந்திரனையும், மலர்-இதழ்களையுடைய மலர்களையும், கொக்கு இறகோடு-பறவையின் இறகுகளுடன், படர் சடையில் புனை-விரிந்த சடைமுடியில் தரித்துக் கொண்டிருப்பவரும், நடன-பஞ்சகிருத்ய ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிபவரும் ஆகிய, பரமர் தமக்கு-சிவபெருமானுக்கு, ஒரு பாலா-ஒப்பற்ற புலவரே! பலவயலில்-குறைபாடின்றி பலனைத் தரும் வயல்களில், தரள நிறை-முத்துக்கள் நிறைந்துள்ள, பழநிமலை பெருமானே-பழநிமலையின் மீது எழுந்தருளிய பெருமையின் மிக்கவரே! திடம் இலி-அடியேன் நினது திருவருள் நெறியில் உறுதியில்லாதவன், சற்குணம் இலி-உத்தம குணம் சிறிதுமில்லாதவன், நல்திறம் இலி-நல்ல தொண்டுகளைச் செய்வதற்குரிய ஆற்றலற்றவன், அற்புதம் ஆன செயல் இலி-அடியார்களால் வியக்கப்படுகின்ற செயற்கு அருஞ் செயல் ஒன்றேனும் செய்யாதவன்; மெய் தவம் இலி-மெய்யறிவோடு கூடிய தவத்தை ஒருபோதும் செய்யாதவன், நல் செபம் இலி-நன்மையை நல்கும் செபமும் செய்யாதவன். சொர்க்கமும் மீது இடம் இலி-சொர்க்க உலகத்திலும் இடம்பெறத் தகுதியற்றவன், கை கொடையிலி- (சுவர்க்கத்தில் இடம் பெறுவதற்காக) கரங்களால் ஒன்றும்

கொடுத்தறியாதவன், நல்தமிழ் பாடசொற்கு இயல்பு இலி-தேவரீரை நல்ல தமிழ்ப் பாமாலைகளால் பாடித் துதித்தற்கு சொல்வன்மை யில்லாதவன், (இத்தகைய ஒரு குணமுமில்லாத அடியேன்) இருபதம் உற்று-தேவரீருடைய இரண்டு சரணாரவிந்தங்களை யடைந்து, இருவினை அற்று-நல்வினை தீவினை என்கின்ற இரண்டையும் நீங்கி யுய்ய, இயல்கதியை தர வேணும்-மீட்டிங்கு வாராத முத்தி வீட்டைத் தந்தருளல் வேண்டும்.

பொழிப்புரை

கொடியசெயல்களையே செய்தற்குத் தூண்டுகின்ற தீய புத்தியையுடையவர்களாகிய அசுரர்களது குலம் அழிந்தொழியுமாறு போர்புரிந்த வேலாயுதரே! ஒளிர்கின்ற இளம்பிறைச் சந்திரன், அறுகு, உருத்திராக்கம், இதழ்களோடு கூடிய மலர்கள், பறவையின் இறகுகள் இவற்றை விரிந்த சடையில் தரித்துக் கொண்டிருப்பவரும், உயிர்களுடைய தகராகாசப் பெருவெளியில் இடையறாது ஆனந்த நடனஞ் செய்பவரும், பெரிய பொருளுமாகிய சிவபெருமானுடைய ஒப்பற்ற திருப்புதல்வரே! தவறாமல் நற்பலனைத் தரும் வயல்களில் (செந்நெல், கமுகு முதலியவை ஈனுகின்ற) முத்துக்கள் நிறைந்துள்ள பழநிமலையின் மீது எழுந்தருளியுள்ள பெருமித முடையவரே! அடியேன் தேவரீரை யடைதற்குரிய திருவருள் நெறியில் உறுதியில்லாதவன்; நற்குண மில்லாதவன்; திருவடித் தொழும்புகளைச் செய்தற்குரிய நல்ல திறமை யற்றவன்: உலகம் அதிசயப்படும்படியான செயற்கரிய செயல் ஒன்றேனும் செய்யாதவன்; உண்மையறிவோடு கூடிய தவமும் செய்யாதவன்; முறைப்படி நல்ல செபமும் செய்து பழகாதவன்: சுவர்க்கலோகத்தில் இன்புறுதற்கு சிறிதும் இடம் பெறாதவன்; ஆங்கு இடம் பெறுவதற்கு இம்மையில் கையால் ஒன்றும் வறியவர்க்கு வழங்கி யறியாதவன்; தேவரீரை நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைத் தொடுத்து பாக்களாகப் பாடித்துதிக்க சொல்திறமை யில்லாதவன்; இத்தகைய ஒருவிதமான நற்குணமு மில்லாத அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளிரண்டையும் சார்ந்து இருவினைகளும் நீங்கப்பெற்றுய்ய உயர்ந்த முத்தி வீட்டைத் தந்தருளல் வேண்டும்.

விரிவுரை

திடமிலி:

சிவபூஜையிலும், சிவாலய வழிபாட்டிலும், சிவமந்திர உச்சாரணத்திலும் உறுதியான நியமமிருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் மனத்திற்கு உவந்த ஒவ்வொரு தொண்டினை மேற்கொண்டு, அதனை நியமமுடன் உறுதியாகச் செய்துவர வேண்டும். அத் தொண்டிற்கு இடையூறு வருங்கால் உயிரையும் பொருளாக எண்ணாது உறுதியோடிருத்தல் வேண்டும்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் ஒவ்வொரு நியமங்கொண்டு அதற்கு இடையூறு நேருங்கால் தமது உயிரையும் பொருள்படுத்தாது அதிதீவிர நிலையிலிருந்தார்கள். தாய நாயனார் நாள் தோறும் சிவபெருமானுக்கு “அமுதாட்டுவது” என்ற நியமங்கொண்டு, தாம் கொண்டு போன திருவமுது வயல்வெடுப்பில் சிந்திவிட, தம் நியமத்திற்கு இடையூறு வந்துவிட்டதென்றஞ்சி அரிவாளால் தம் ஊட்டியை யரியத் தொடங்க, சிவபெருமானுடைய திருக்கரம் அவ்வயலிலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தடுத்து ஆண்டு கொண்டது.

திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் அடியார்க்கு துணி வெளுத்துத் தரும் நியமங்கொண்டு, அதற்கு ஓர் இடையூறுற்றபோது துணியொலிக்கும் பாறைமேல் தலையை மோதப்போகுந் தருணத்தில் சிவபெருமானுடைய திருக்கரம் வெளிப்பட்டுத் தடுத்து அருளியது. இப்படி ஒவ்வொருவரும் தாம் கொண்ட நியமத்தில் மிகுந்த உறுதியுடன் இருந்து முத்திபெற்றனர். அத்தகைய உறுதியே சாலச் சிறந்ததாம்.

சற்குணமிலி:—

சற்குணமாவது இறைவனை யேத்தி வழிபடுகின்ற திருவருட் குணமாம். அது முதலில் ஒருவனுக்கு உண்டாக வேண்டும்.

“குலம் பொல்லேன் குணம் பொல்லேன் குறியும்—பொல்லேன்”

—அப்பர்

நற்றிறமிலி:—

உயிர் ஈடேறுதற்குரிய சாதனங்களைச் செய்யும் திறமையில்லாதவன். அச்சாதனங்களாவன:—சிவாகம முறைப்படி திருநீறு தரித்தல், உருத்திராக்கம் பூண்டல், சிவபூஜை செய்தல், திருக்கோயில் வழிபாடு செய்தல், அடியாரை வணங்குதல், தோத்திரஞ் செய்தல் முதலியனவாம்.

அற்புதமான செயலிலி:—

உறுதியான நியமத்தால், சற்குணமுற்று, நற்றிறமடைவர். அதுகாலை உலகம் இறும்புதுறும், அற்புதச் செயல்கள் நிகழும். மாதேவனடியார்கட்கு 'வாளால் மகவரிந்தூட்டலும், மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறத்தலும், தொண்டு செய்து நாளாறில் கண்ணிடந்தப்பலும்; புனலில் ஏடெதிர் போகெனப் போதலும், கனலில் ஏடிடப் பச்சென்றிருத்தலும், பழைய என்பு பொற்பாவையாதலும், ஆழிமிசைக் கன்மிதப்பில் கரையடைதலும், மங்கைபாகனைத் தூதுநடாத்தலும் ஆகிய பற்பல அற்புதங்கள் திருவருட் டுணையால் நிகழும்.

மெய்த் தவமிலி:—

உண்மைப் பொருளை யடைதற்கு உண்மையறிவோடு கூடிய தவம் வேண்டற்பாலது. அத் தவமாவது உயிராவண மிருந்து இறைவனது திருவுருவத்தை உள்ளக் கிழியில் எழுதி, அகக்கண்ணாற் கண்டு, ஜீவபோதம் நீங்கி, மனமடங்கி சித்திர தீபம் போல் அசைவற்று நிற்பதாம்.

அங்ஙனம் நின்று நாள்தோறும் தவமிருப்பார் வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்துவார். அங்ஙனம் தவம்புரிவார் எல்லாவகைச் சித்தியும் பெறுவர். தம் தவத்திற்கு இடையூறு செய்தாரை யழித்தலும், நலம் புரிந்தாரை வாழ்வித்தலும் அவர்க்கு வெகு சுலபமாம்.

"வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ மீண்டு முயலப் படும்."

“ஒன்னார்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு
மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்.”

—திருக்குறள்

ஆதலால் தவமே மனிதனை யுயர்த்துவது.

“ஒரு தவமில்ன்”

—(உணைத்தினம்) திருப்புகழ்

நற் செபமிலி:—

ஜபம் என்பது தவத்திற்கு முன் பழகவேண்டிய ஒன்றாம். ஜபத்தினால் வரும் பயன் தவம். தவமென்பது வரையறை யின்றி தியானித்தலாம். ஜபம் என்பது எண்ணிக்கைக்குட்பட்டதாம். தவத்தின் ஆரம்பநிலை ஜபம். முதன் முதலில் குருமூர்த்தியிடம் முறைப்படி பெற்ற மந்திரத்தைத் தனியிடத்தமர்ந்து வடக்கு நோக்கி ஜபமாலை கரத்திற் கொண்டு முறைப்படி ஜபம் செய்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யும் ஜப விதியைச் சிறிது விளக்குதும்.

ஜபமாலையை சத்யோஜாத மந்திரத்தால் அபிடேகம் செய்து, வாமதேவமந்திரத்தால் குச்சுப்புல் சாத்தி, இருதய மந்திரத்தால் கந்த மலர் சாத்தி, அகோர மந்திரத்தால் தூபதீபங்கொடுத்து, தற்புருட மந்திரத்தால் ஒற்றாடை சாத்தி, ஒவ்வொரு மணியையும் தனித்தனியே தொட்டு, ஈசான மந்திரத்தினாலே நூறுருவிற் குறையாமல் அபிமந்திரித்து, நாயகமணியைத் தொட்டு பஞ்சப் பிரம மந்திரத்தினாலே நூறுருவிற் குறையாமல் அபிமந்திரித்துப் பூசித்து எடுத்து ஜபம் பண்ணுவதற்கு வைத்துக் கொள்க.

இங்ஙனம் பூசித்து விதிப்படி கொள்ளப்பட்ட ஜபமாலை கொண்டு ஜபிக்கின்றிப் பெரும்பயன் எய்தாதெனச் சிவாகமங்கள் கூறுமெனவறிக.

ஜபமாலை 108 மணிகளால் அமைக்கவேண்டும்; 54 அல்லது 27 மணிகளாலும் அமைக்கலாம்.

“செய்க செப மாலை நூற் றெட்டினாற் பாதியுற்
செய்யலுமாம் பாதத்துஞ் செய்”

—சைவ சமய நெறி

விரலினும் விரலிறை 8 மடங்கு அதிகம் பலன்.

அதனினும் புத்திரதீப மணிமாலை 10 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் சங்குமணிமாலை 100 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் பவள மணிமாலை 1000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் படிக மணிமாலை 10,000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் முத்து மாலை 1,00,000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் தாமரை மணிமாலை 10,00,000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் பொன்மணிமாலை 10,000,000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் தருப்பைப் பவித்திர முடிச்சு மாலை 100,000,000 மடங்கு அதிகம்.

அதனினும் உருத்திராக்கமணி மாலையானது அநந்த மடங்கு அதிக பலன்.

உருத்திராக்கமணியைத் தரிசித்தவருக்கு இலக்ஷ மடங்கு பலன்.

பரிசித்தவருக்கு கோடி மடங்கு பலன்.

சாரீரத்திலே தரித்தவருக்கு ஆயிரங்கோடி மடங்கு பலன்.

கையிற்கொண்டு ஜபித்தவருக்கு அநந்த மடங்கு பலன்.

உத்திராக்ஷ ஜபமாலை கோக்கும்போது முகம் முகத்தையும் அடி அடியையும் பொருந்தக் கோவைப் படுத்த வேண்டும். கயிறாயின் 27 இழையினாலாகியதாக யிருத்தல் வேண்டும். உச்சியில் நாயகமணியைக் கோக்கவேண்டும். நாயகம் எனினும் மேரு எனினும் ஒன்றேயாம்.

ஜபிக்கும்போது நாயகமணிக்கு அடுத்த முகம் மேல் நோக்கிய மணியை முதலாகத் தொட்டு ஜபித்துப் பின்பு நாயகமணி கைப்பட்டதாயின், அதனைக் கடவாமல்

திரும்ப மறித்து வாங்கி அதனைத் திரும்பக் கரத்திலேறிட்டுச் செபிக்கவேண்டும். நாயக மணியைக் கடந்து செபிக்கிற பாவமுண்டாகும்.

“இலங்கியா தேநா யகமேற்றிச் சொல்க

விலங்கிறேற் பாவமுறுமே”

—சைவ சமய நெறி

நாயகமணி யின்றி ஜபமாலையைச் செய்து கொண்டால் பாவமுமில்லை. பலனும் அதிகமில்லையென்றறிக.

ஜபிக்கும்போது ஜபமாலை பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படில் ஜபங்கள் பயன்படாவாம்; ஆதலால் ஜபமாலையைப் பிறர் காணா வண்ணம் பரிவட்டத்தால் முடிக்கொண்டு ஜபிக்கவேண்டும்.

“பரர் பார்வை பட்டாற் பலியா செங்கள்

பரர்பாரா வண்ணம் பரி”

—சைவ சமய நெறி

ஜபம் பண்ணும்போது ஜபமாலையின் மணிகள் ஒன்றோடொன்று ஒசைப்படிற் பாவ முண்டாம்; ஆதலால் அதனை ஆராய்ந்து ஒன்றோடொன்று ஒசைப்படாமல் பைய ஜபிக்கவேண்டும்.

“ஒசையுறிற் பாவ முறுமதனான் மாலைதனி

லோசையுறாமற் செப்பிக்க ஓர்ந்து”

—சைவ சமய நெறி

இத்தகைய ஜபம் மூன்று வகையாம். அவை உரை, மந்தம், மானதம் என்பன. (1) உரை யென்பது அருகிலுள்ள பிறர் செவிக்குங் கேட்குமாறு பைய ஜபித்தலாம். (2) மந்தம் என்பது தன் செவிக்கு மட்டும் கேட்குமாறு நாநுனி இதழைத் தீண்ட ஜபித்தலாம். (3) மாதனம் என்பது நாநுனி இதழைத் தீண்டிடாமல் ஒருமை பொருந்தி மனத்தினாலே ஜபித்தலாம். மந்தத்தை உபாம்சு எனவும் உறையை வாசகம் எனவுங் கூறுவர். மேற்கூறிய உரை, மந்தம், மானதம், என்ற மூவித ஜபங்களையும் செய்யும்போது முறையே தர்ச்சனி, மத்திமை, அநாமிகை (ஆள்காட்டு நடுமோதிர) விரல்களில் வைத்து ஜபிக்கவேண்டும். மூவிரலினும் வைத்து ஜபிக்கும்போது பெருவிரலால் தள்ளி ஜபிக்கவேண்டும். வாசகம்

நூறுமடங்கு பலமும், மந்தம் பதினாயிர பலமும், மானதம்
கோடிமடங்கு பலமும் தருமென்றறிக.

இவ்வாறு ஜபிக்கும்போது அம்மந்திரத்துக்குரிய
மூர்த்தியினது திருவடியை மனத்தில் தியானித்துக்
கொண்டு ஜபிக்கவேண்டும். அப்படி தியானமின்றிச்
செய்யும் ஜபம் குறைந்த பலனைத் தரும்.

“உன்னிச் செபிக்க வுளத்து ளமலனடி
அன்னியமும் தாழ்ந்தமல மாம்” —சைவ சமய நெறி

சரீராதிகளை வெறுத்த முத்தி விருப்புடையவன்,
ஜெபமாலையை மேல்நோக்கித் தள்ளி ஜபிக்க வேண்டும்.
உலக போகங்களை வேண்டியவன், கீழ்நோக்கித் தள்ளி
ஜபிக்கவேண்டும்.

“வெறுத்தா னுடன்மாலை மேற்புரிக போகம்
பொறுத்துத்தான் கீழ்நோக்கிப்புரி” —சைவ சமய நெறி

பிராணவாயுவானது சுழுமுனை நாடியில்
ஓடும்போது ஜபிக்கில் புத்திமுத்தி இரண்டு முண்டாம்;
இடை நாடியில் ஓடும்போது ஜபிக்கில் சுத்தமாய்
போகமுண்டாம்; பிங்கலை நாடியில் ஓடும்போது
ஜபிக்கில் எப்போதும் அலையாத முத்தி வீடு உண்டாம்.

“சுழுமுனையிற் சொல் லாமிரண்டுஞ் சுத்ததநு வாமத்
தழிவில்லா முத்திவலத் தாம்” —சைவ சமய நெறி

வீட்டிலிருந்து ஜெபிக்கின் ஒருருவேயாம்.

பசுக் கோட்டத்திலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று நூறாகும்.

திருநந்தவனத்திலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று
ஆயிரமாகும்.

மலையின் மேலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று
பதினாயிரமாகும்.

நதிக்கரையிலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று இலக்ஷமாகும்.

சிவாலயத்திலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று கோடியாம்.

சிவசந்நிதியிலிருந்து ஜபிக்கின் ஒன்று அநந்தமாம்.

மரப்பலகை, வஸ்திரம், கம்பளம், மான்தோல் புலித்தோல், தருப்பை என்னும் ஆசனங்களுள் இயன்ற தொன்றில் முழந்தாளிரண்டையும் மடக்கிக் காலோடு காலையடக்கி, இடத்தொடையினுள்ளே வலப்புறக் காலை வைத்து, இரண்டு கண்களும் நாசி நுனியைப் பொருந்த இருந்து கொண்டு ஜபிக்கவேண்டும்.

சட்டையிட்டுக் கொண்டும், சிரத்தில் வேட்டி கட்டிக் கொண்டும், போர்த்துக்கொண்டும், குடுமியை விரித்துக் கொண்டும், கௌபீனத் தரியாதும், விரலிலே பவித்திரம் தரியாதும், பேசிக்கொண்டும், இருளிலிருந்து கொண்டும், நாய் கழுதை பன்றி முதலியவற்றையும் புலையர் முதலாயினோரையும் பார்த்துக்கொண்டும், ஜபஞ் செய்யலாகாது.

ஜபஞ்செய்யும்போது கோபம், களிப்பு, கொட்டாவி, தும்மல், நித்திரை, சோம்பல், வாதம் முதலியவை ஆகாவாம்.

இன்னும் விரிக்கிற பெருகும். பிறவற்றைக் குரு முகத்தால் உணர்ந்து அநுஷ்டித்து உய்க.

சொர்க்கமும்தே இடமிலி:--

முற்பிறப்பிற் புண்ணியஞ் செய்யார் இவ்வுலகத் திலும் குடியிருக்க வீடு இன்றி அலைவர். இப்பிறப்பிலும் மேற்கூறிய சிவநெறிகள் யாதாமொன்றிலேனும் சென்று பண்பு பெறாமையால் மறுமையிலும் புண்ணிய வுலகத்தில் இடமின்றி நரகுறுவர்.

உம்-எச்ச உம்மை: ஏ-பிரிநிலை.

கைக்கொடையிலி:--

மேல் உலகில் இடம் பெறுவதற்கு இம்மையில் வறிஞர்களுக்கு வழங்குதல் வேண்டும்.

சொற்கியல்பிலி நற்றமிழ்பாட:--

மொழிகளில் சிறந்தது தமிழ் என்பதைக் குறிப்பிடுவான் நற்றமிழ் என்றார். இறைவனையடைவதற்கு எளிய மார்க்கம் பாடுவதேயாம்.

“அளப்பில் கீதஞ்சொன்னார்க் கடிகள் தாமருளுமாறே”

—தேவாரம்

“பாடுமவர் தோழத் தம்பிரானே” —(ஆலவழி) திருப்புகழ்

“பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்” —அநுபூதி (1)

இதழ் என்பதை இதழி எனக்கொண்டு கொன்றை எனப்பொருள் கூறுவாரும் உண்டு. பலவயல் என்பதற்கு பலவிதமான வயல் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். அது சிறந்த பொருளன்று.

கருத்துரை

அசுரகுலகால! சிவகுமரா! பழநியாண்டவ! உறுதி, சற்குணம், நல்லதிறம், அற்புதமான செயல், மெய்த்தவம், நல்லஜபம், சுவர்க்கத்தில் இடம், கொடை, தமிழ்பாடும் இயல்பு இவைகளில்லாத எளியேனுக்குத் தேவரீருடைய திருவடிப் பேற்றைத் தந்தருள வேண்டும்.

யார்வேண்டினாலும் கேட்ட பொருளியுந்தியா காங்க சீலராதலால் முருகவேள் பக்குமற்றவர்க்கும் பரகதியைத் தருவர் என்பது குறிப்பு.

71

நிகமமெ னிலொன்று மற்று நாடோறு

நெருடுகவி கொண்டு வித்தை பேசிய

நிழமலர்சிறு புன்சொல் கற்று வீறுள பெயர்கூறா

நெளியமுது தண்டு சத்ர சாமர

நிபிடமிட வந்து கைக்கு மோதிர

நெடுகியதி குண்டலப்ர தாபமு முடையோராய்

முகமுமொரு சம்பு மிக்க நூல்களு

முதுமொழியும் வந்தி ருக்கு மோவெனில்

முடிவிலவை யொன்று மற்று வேறொரு நிறமாகி

முறியுமவர் தங்கள் வித்தை தானிது

முடியுவுனை நின்று பத்தி யால்மிக

மொழியும்வளர் செஞ்சொல் வர்க்க மேவர

அருள்வாயே

திருதிசென மண்ட விட்ட தீயொரு

செழியனுடல் சென்று பற்றி யாருகர்

திகையினமண் வந்து விட்ட போதினு மமையாது

சிறியகர பங்க யத்து நீறொரு

தினையளவு சென்று பட்ட போதினில்

தெளியஇனி வென்றி விட்ட மோழைகள் கழுவேற

மகிதலம ணைந்த அத்த யோனியை

வரை வறம ணந்து நித்த நீடருள்

வகைதனைய கன்றி ருக்கு மூடனை மலருபம்

வரவரம னந்தி கைத்த பாவியை

வழியடிமை கொண்டு மிக்க மாதவர்

வளர்பழநி வந்த கொற்ற வேலவ பெருமாளே.

பதவுரை

திருதிசு என மண்ட விட்ட தீ-திருதிசு என்று மண்டி எரிய விட்ட தீயானது, ஒரு செழியன் உடல் சென்று பற்றி-ஒப்பற்ற பாண்டியனுடைய உடலைச்சென்று (சுரப்பினியாய்) பற்ற, ஆருகர் திகையின் அமண் வந்துவிட்ட போதிலும்-பல திசைகளில் வாழ்கின்ற சமணர்கள் வந்து முயற்சி செய்தும், அமையாது-அச்சுர நோய் தணியாமல் போக, சிறிய கர பங்கயத்து-உமது சிறிய திருக்கரமாகிய தாமரையினின்றும், நிறு ஒரு தினை அளவு சென்று பட்ட போதினில்-திருநீறு ஒரு தினை அளவு பாண்டியன் மீது போய் பட்டவுடனே, தெளிய-பாண்டியன் நோய் நீங்கித் தெளிவு அடைய, இனி வென்றிவிட்ட மோழைகள் கழு ஏற-வெற்றியை இழந்த அந்த அறிவிலிகள் கழுவில் ஏற, மகிதலம் அணைந்த அத்த-இப்பூமியில் அவதரித்த தலைவரே! யோனியை வரைவு அற மணந்து-பெண்களது குறியைக் கணக்கின்றிச் சேர்ந்து, நித்தம் நீடு அருள் வகைதனை அகன்று இருக்கும் மூடனை-நாள்தோறும் தேவரீரது பேருணை யுணராது விலகி நிற்கும் மூடனாகிய என்னை, மல ருபம்-ஆணவ மலத்தின் வடிவாகவே நின்று, வர வர மனம் திகைத்த பாவியை-நாளுக்கு நாள் மனம் கலங்கும் பாவியாகிய என்னை, வழி அடிமை கொண்டு-வழியடிமையாக ஆட்கொண்டு, மிக்க மாதவர் வளர்-சிறந்த பெருந்தவ முனிவர்கள் வாழ்கின்ற, பழநி வந்த-பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள, கொற்ற வேலவ-வீர வேலாயுதரே! பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! நிகமமெனில் ஒன்றும் அற்று-வேதப் பொருள் ஒரு சிறிதும் அறியாமல், நாள் தோறும்-தினந்தோறும், நெருடு கவிகொண்டு-மொழிகளைத் திரித்து இயற்றிய பாடலைக்கொண்டு, வித்தை பேசிய நிழலர்-தனது வித்தைப் பெருக்கைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசும் போலிக் கவிகள், சிறு புன் சொல் கற்று-சில அற்பச் சொற்களைக் கற்று, வீறு உள பெயர் கூறா-ஆடம்பரமான பட்டப் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு, நெளிய

முது தண்டு-தூக்குவோரது முதுகு நெளியத் தக்க கனத்த பல்லக்கு, சத்ரம்-குடை, சாமரம்-வெண்சாமரம் முதலியவை, நிபிடம் இட வந்து உலவி-நெருங்கும்படியாக வந்துஉலாவி, கைக்கு மோதிரம்-கையில் மோதிரங்கள், நெடுகி அதி குண்டல ப்ரதாபமும் உடையோராய்-(காதில்) நீண்டு தொங்குகின்ற ஒளிமிகுந்த குண்டலங்கள் பூண்டுள்ள சிறப்பை யுடையவர்களாயிருப்பார்கள். (ஆனால்) முகமும்-அவர்கள் முகமானது, ஒரு சம்பு மிக்க நூல்களும்-ஒப்பற்ற செய்யுளும் வசனமும் கலந்த நூல்களும், முதுமொழியும்-திருக்குறளும், வந்திருக்குமோ எனில்-கற்றுள்ளீரோ? விளக்கமுடியுமோ? என்று கேட்டால், முடிவில் அவை ஒன்றும் அற்று-முடிவில் அவை ஒன்றும் தெரியாததால், வேறு ஒரு நிறம் ஆகி-வெட்கத்தால் முகம் வெளுத்து நிறம் மாறி, முறியும் அவர் தங்கள் வித்தைதான்-மனம் உலகின்ற இவர்களுடைய இக்கல்வி எல்லாம், இது முடிய-(ஆதலால் இத்தகைய கல்வி போதும்!) இது முடிவதாக; உனை நின்று பத்தியால்-தேவரீரை ஒரு வழியில் நின்று அன்புடன், மிக மொழியும் வளர் செம் சொல்வர்க்கமே வர-மிகுதியாகத் துதிப்பதற்கு வளர்கின்ற செஞ்சொற்களின் வகைகள் பெருகிவர, அருள்வாயே-அருள்புரிவீராக.

பொழிப்புரை

திருதிரு என்று எரியவிட்ட அக்கினியானது வெப்பு நோயாகப் பாண்டியனது உடம்பில் சென்று பற்ற, பல திசைகளிலிருந்து வந்த சமணர்கள் முயன்றும் அந்த வெப்பு நோய் தணியாமையால், உமது தாமரை போன்ற சிறிய திருக்கரத்தால் திருநீறு ஒரு தினையளவு பூசியவுடன் சுரம் நீங்கி மன்னன் தெளிவுபெற, தோல்வியுற்ற சமணர்களாகிய மூடர்கள் கழுவில் ஏறுமாறு, இப்பூதலத்தில் அவதரித்த தலைவரே! பெண்கள் குறியை மிகுதியாகச் சேர்த்து நாள்தோறும் தேவரீரது திருவருளின் திறங்களை உணராது விலகி நிற்கும் மூடனாகிய என்னை-ஆணவ மலத்தின் உருவாகி நின்று நாளுக்கு நாள் மனங்கலங்கும் பாவியாகிய என்னை-வழியடிமையாக ஆட்கொண்டு, சிறந்த பெருந்தவ முனிவர்கள் வாழும் பழநியில் வந்து அமர்ந்துள்ள வீரவேற்படையுடையவரே! பெருமிதம் பூண்டவரே! வேதப் பொருள் ஒன்றும் தெரியாது, நாள்தோறும் மொழிகளைத் திரித்து பாடிய பாடல்களைக் கொண்டு, தமது வித்தைப் பெருக்கைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறும் போலிப் புலவர்கள், சில அற்பச் சொற்களைக் கற்று ஆடம்பரமான பட்டப்

பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு, சுமப்போரது முதுகு நெளியத் தக்க கனத்த பல்லக்கு, குடை, சாமரம் இவை நெருங்கும்படியாக உலாவி, கையில் மோதிரங்கள், காதில் நீண்டு தொங்கும் ஒளியுடைய குண்டலங்கள், தாங்கிய சிறப்பினை யுடையவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களைப் பார்த்து, “சம்பு, திருக்குறள் முதலிய நூல்கள் கற்றிருக்கின்றீரோ? அவற்றை விளக்க வல்லீரோ?” என்று கேட்டால்; முடிவில் ஒன்றும் தெரியாததால் அவர்கள் முகம் நாணத்தால் வெளுத்து நிறம் மாறி மனம் குலைவார்கள். இத்தகைய கல்வி முடிவு பெறுவதாக; ஒருவழியில் நின்று தேவரீரைப் பக்தியுடன் நிரம்பத் துதிப்பதற்கு மேலும் மேலும் வளர்ச்சியுறுகின்ற செஞ்சொற்களின் வகைகள் பெருகிவரத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் சுவாமிகள் போலிப் புலவர்களைக் குறித்து வருந்தி அவர்கள் திருந்தவேண்டும் என்று கூறுகின்றார்.

நிகமமெனி லொன்று மற்று:—

நிகமம்—வேதம். எல்லா சமயங்கட்கும் வேதம் பொதுவாகத் திகழும்.

ஒரு தாய்க்கு ஆறு பிள்ளைகள்; ஒருவன் வியாபாரி; ஒருவன் ஆசிரியன்; ஒருவன் மருத்துவன்; ஒருவன் உத்தியோகஸ்தன்; ஒருவன் விவசாயி; ஒருவன் சமையல்காரன்; இப்படி ஆறு பிள்ளைகளும் பல்வேறு தொழில்கள், பல்வேறு நிலைமை, பல்வேறு கொள்கைகள், பல்வேறு செயல்களையுடையவர்களாயிருப்பினும் தாய் ஒன்று தானே? தாயை நோக்கி இவர்கள் ஒன்றுபடுவார்கள்.

அதுபோல் சமயங்களும் வேறு வேறு கொள்கைகளைத் தாங்கி நிற்பினும் வேதம் மாதா வாதலின், வேதத்தினிடம் ஒற்றுமைப்பட்டு விடுவார்கள்.

வேதம் ஒதி அதன் வழி நின்றல் வேண்டும். சிலர் புலவர்கள் போல் நடித்து ஏதோ சில பாடல்களைக் கூறித் திரிவார்கள். ஆனால் வேதத்தில் ஒன்றும் அறியார்கள்.

நெருடு கவிகொண்டு வித்தை பேசிய நிழலர்:—

முன் கூறிய அப்புலவர்கள் தாம் அங்கொன்று இங்கொன்றாக உதிரியாகக் கற்ற பாடல்களிலிருந்து சில சில சொற்களைக் கொண்டு கவி பாடுவார்கள்: தாம் கற்ற வித்தையைப் பெரிதாகப் பேசுவார்கள்.

நிழலர்—போலிகள். மனிதனுடைய நிழல் வெறும் வடிவம் போல் காட்சி தருவதுபோல், புலவர்களைப் போல் நடிக்கும் போலிப் புலவர்களை நிழலர் என்றனர். புன்சொல் கற்று வீறுள பெயர் கூறா:—

புல்லிய சொற்களைக் கற்ற அப்புலவர்கள், ஏதேதோ டம்பமான பட்டப் பெயர்களை வைத்துக் கொள்வர்.

நெளிய முது தண்டு:—

தண்டு—சிவிகை. பாரம் அதிகம் ஆதலால் அதனைச் சுமப்போருடைய உடம்பு நெளிகின்றது.

சத்ர சாமரம்:—

சத்ரம்—குடை. சாமரம்—வெண்சாமரை. புலவர்கள் கொடி, மேளம், தாளம், குடை விருதுகளுடன் திரிவர். இப்படித் திரிகின்ற செருக்கு அழியாதோ என்று மற்றொரு திருப்புகழ்ப் பாடலிலும் கூறியிருக்கின்றார்.

“விருது கொடி மேள தாள தண்டுகை

வரிசையோ டுலாவு மாலகந்தை

தவிர்ந்திடாதோ”

—(படர்புலி) திருப்புகழ்

நிபிடமிட:—

நிபிடம்—நெருக்கம். மிக நெருக்கமாகப் பரிசனங்களுடன் உலாவுவர்.

சம்பு:—

சம்பு என்பது ஒரு வகை நூல். இது செய்யுளும் வசனமும் விரவி வருகின்ற நூல்.

முதுமொழி...நிறமாகி:—

முதுமொழி—திருக்குறள். முதுமொழி என்றால் பழமொழி என்று பொருள்படும். ‘திருவள்ளுவ தேவர் வாய்மையென்கின்ற பழமொழி’ என்று வேத திருப்புகழிலும் கூறுகின்றார்.

இப்புலவர்களை ஒருவர் சந்தித்து “உமக்கு சம்பு, திருக்குறள் நூல்கள் தெரியுமோ” என்று கேட்டவுடன் அவர்கள் திருதிரு என்று விழிப்பர். முகம் வெளுத்து நிறம் மாறுபடுவர்.

இது முடிய:—

இத்தகைய வித்தை முடிவு பெறுக: இதனால் உலகத்திற்கு பயனில்லை.

உனை நின்று பக்தியால் மிக மொழியும் வளர் செஞ்சொல்
வாக்கமே வர அருள்வாயே:—

“முருகா! அப்படி அவமே திரிகின்ற போலிப் புலவர்கள் உன் அருள் வழியில் ஒருமைப்பட்டு நின்று அன்பினால் வளர்கின்ற செஞ்சொல் மொழியால் துதிக்கின்ற தன்மையுண்டாக அருள்புரிவாய்” என்று அருணகிரிநாதர் வேண்டுகின்றார்.

திருதிருமொழி மண்டலம் தீ:—

மதுரையில் திருஞானசம்பந்தர் சென்று திருமடத்தில் தங்கியருளினார். அது கண்டு பொறாத சமணர்கள் இரவில் திருமடாலயத்தில் தீ வைத்தார்கள்.

ஒருசெழிய னுடல்பற்ற:—

அத் தீ வெப்பு நோயாகப் பாண்டியனைச் சென்று பற்றியது.

ஆருகர் திகையின மண் வந்துவிட்ட போதிலும் அமையாது:—

பல திசைகளிலிருந்து சமண குருமார்கள் வந்து தண்ணீர் மந்திரித்துத் தந்தும் அந் நோய் நீங்கப் பெறாதிருந்தது.

சிறியகர பங்கயத்து நீறு ஒரு தினையளவு சென்று பட்ட போதினில் தெளிய:—

திருஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளி, தமது தாமரையன்ன இளந் திருக்கரத்தினால் “மந்திரமாவது நீறு” என்று

பாடி, ஒரு தினையளவு திருநீற்றினைப் பூசியவுடன், பாண்டியன் வெப்பு நோய் தீரப்பெற்றுத் தெளிவு பெற்றனன்.

இனி வென்றிவிட்ட மோழைகள் கழுவேற:—

சமணர்கள் சம்பந்தருடன் அனல் வாதம், புனல் வாதம் புரிந்து தோல்வியுற்றுக் கழுவில் ஏறினார்கள்.

மகிதலம் அணைந்த அத்த:—

ஞானசம்பந்தராகப் பூமியில் அவதரித்த தலைவரே!

கருத்துரை

பழநியப்பா! புலவர்கள் திருந்த அருள்வாய்!

72

நெற்றிவெ யர்த்துளி துளிக்க வேயிரு
 குத்துமு லைக்குட மசைத்து வீதியி
 னிற்பவர் மைப்படர் விழிக்க லாபியர் மொழியாலே
 நித்தம யக்கிகள் மணத்த பூமலர்
 மெத்தையில் வைத்ததி விதத்தி லேயுட
 னெட்டுவ ரத்தொழில் கொடுத்து மேவியு முறவாடி
 உற்றவ கைப்படி பொருட்கள் யாவையு
 மெத்தவு நட்பொடு பறித்து நாடொறு
 முற்பன வித்தைகள் தொடுக்கு மாதர்க
 ஞறவாமோ
 உச்சித மெய்ப்புற அணைத்த யாவுடன்
 மெய்ப்படு பத்தியி னிணக்க மேபெற
 வுட்குளிர் புத்தியை யெனக்கு நீதர வருவாயே
 கற்றத மிழ்ப்புல வனுக்கு மேமகிழ்
 வற்றொரு பொற்கொடி களிக்க வேபெரு
 கற்பனை நெற்பல அளித்த காரண னருள்பாலா
 கற்பந கார்க்களி றளித்த மாதணை
 பொற்புய மைப்புயல் நிறத்த வானவர்
 கட்கிறை யுட்கிட அருட்குரு பாகர எனநாளும்

நற்றவ ரர்ச்சனை யிடத்த யாபர
 வஸ்துவெ னப்புவி யிடத்தி லேவளர்
 நத்தணி செக்கரன் மகிழ்ச்சி கூர்தரு மருகோனே
 நட்டுவர் மத்தள முழக்க மாமென
 மைக்குல மெத்தவு முழக்க மேதரு
 நற்பழ நிப்பதி செழிக்க மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

கற்ற தமிழ் புலவனுக்கும்-அறிவு நூல்களைக் கற்ற தமிழ்ப் புலவராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு, மகிழ்வும் உற்று-மகிழ்ச்சியடைந்து, ஒரு பொன்கொடி போன்ற பரவை நாச்சியார் உள்ளம் உவக்குமாறும், பொரு கற்பனை-சிறந்த கட்டளைப்படி வந்து குவிந்த, நெல் பல அளித்த-நெல் மலையைத் தந்த, காரணன் அருள் பாலா-காரண கார்த்தராகிய சிவபெருமான் அருளிய புதல்வரே! கற்ப நகர் களிறு அளித்த மாது அணை-கற்பகத் தருவுடன் கூடிய அமராவதியில் உள்ள வெள்ளை யானை வளர்த்த தெய்வ யானை தழுவும், பொன் புய-அழகிய புயத்தை யுடையவரே! மை புயல் நிறத்த-கரிய மேகம் போன்ற நிறமுடையவனும், வானவர்கட்கு இறை-தேவர்களின் தலைவனுமான இந்திரன், உட்கிட-அஞ்சியபோது, அருள் க்ருபாகர-அருள்புரிந்த கருணைக்கு உறைவிடமே! என நாளும்-என்று நாள்தோறும், நல்தவர் அர்ச்சனை இட-நல்ல தவ முனிவர்கள் அர்ச்சனை செய்ய, தயாபர வஸ்து என-கருணையுடைய பெரிய பொருள் என்று, புவியிடத்திலே, வளர்-பூமியில் வளர்ந்திருக்கின்ற, நத்து அணி செக்கரன்-சங்கு ஏந்திய சிவந்த திருக்கரணாம் திருமால், மகிழ்ச்சி கூர் தரு மருகோனே-மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ளும் மருகரே! நட்டுவர் மத்தள முழக்கம் ஆம் என-நட்டுவர்கள் முழக்கும் மத்தளத்தின் ஒலிதானோ என்று ஐயுறுமாறு, மை குல மெத்தவும் முழக்கமே தரு-கரிய மேகக் கூட்டம் முழக்கம் புரியும், நல் பழநி பதி செழிக்க மேவிய-நல்ல பழநியம்பதியில் செழிப்புற வீற்றிருக்கும், பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! நெற்றி வெயர் துளிக்கவே-நெற்றியிலே வியர்வைத் துளிகள் துளிக்க, இரு குத்து முலை குடம் அசைத்து-இரண்டு பெரிய குடம் போன்ற தனங்களை அசைத்து, வீதியில் நிற்பவர்-தெருவில் நிற்பவர்கள், மை படர் விழி கலாபியர்-மை எழுதியுள்ள கண்களையுடைய மயில் போன்ற மாதர்கள்-மொழியாலே நித்தம் மயக்கிகள்-தங்கள் பேச்சினால் தினமும் மயக்குபவர்கள், மணத்த பூமலர் மெத்தையில் வைத்து-மணம் பொருந்திய அழகிய மலர்பரப்பிய படுக்கையில் வைத்து, அதிவிதத்திலே-அநேக சாகசம் புரிவதனால், உடல் நெட்டுவர தொழில் கொடுத்து மேவியும்-உடலில் திமிர் ஏறும்படியான தொழில்களைக் காட்டித் தந்தும் நெருங்கியும், உறவு ஆடி-உறவு கொண்டு, உற்றவகைப்படி-உள்ள வழக்கத்தின்படி, பொருள்கள் யாவையும்-வந்தவர்களிடமிருந்து பணங்கள் முழுவதையும், மெத்தவும் நட்பொடு

பறித்து-மிகுதியான நட்பினைக் காட்டிப் பறித்து, நாள் தோறும் உற்பன வித்தைகள் தொடுக்கு மாதர்கள்-நாள்தோறும் புதிது புதிதாகத் தோன்றுகின்ற வித்தைகளைக் காட்டும் விலைமகளிருடைய, உறவு ஆமோ-சம்பந்தம் ஆகுமோ? உச்சித மெய்ப்பு உற-மேலான உண்மை உடையதான, அனை தயானவுடன்-தாயன்புடன், மெய் படு பத்தியின் இணக்கமே பெற-மெய்யான பக்தியின் சேர்க்கையை அடியேன் பெறுமாறு, உள் குளிர் புத்தியை-உள்ளம் குளிரும் அறிவை, எனக்கு-அடியேனுக்கு, நீ தர வருவாயே-தேவரீர் தந்தருள வந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

ஞான நூல்களைக் கற்ற தமிழ்ப் புலவராகிய சுந்தர மூர்த்திநாயனாருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்பற்ற பொன் கொடி போன்ற பரவையார் களிக்குமாறு, அளவற்ற நெல் மலையைத் தந்த காரணராம் கண்ணுதலார் தந்த குமாரரே! கற்பக மரத்துடன் கூடிய அமராவதி நகரில் உள்ள வெள்ளை யானை வளர்த்த தெய்வயானை தழுவுகின்ற அழகிய புயத்தினரே! கரிய மேகம் போன்ற இந்திரன் அஞ்சித் தஞ்சம் புக, அருள்புரிந்த கருணைக்கு உறைவிடம் என்று நாள்தோறும் நல்ல தவமுனிவர்களால் அர்ச்சிக்கப் பெற்றவரும், தயாமூர்த்தி எனப் பூதலத்தில் வளர்கின்றவரும், சங்கமேந்திய செங்கரத்தினருமாகிய திருமால் மகிழும் மருகரே! நட்டுவர்கள் மத்தள முழக்கம்போல் கரிய மேகங்கள் மிக்க ஒலிக்கின்ற நல்ல பழநிப்பதி செழிப்புற வீற்றிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! நெற்றியில் வியர்வைத் துளி துளிக்கவும், இரண்டு பெரிய தனங்கள் அசையவும் வீதியில் நிற்பவர், மை எழுதிய கண்களையுடைய மயில் போன்றவர், இன்சொற்களால் தினந்தோறும் ஆடவரை மயக்குபவர். நறுமணம் பொருந்திய அழகிய மலர்கள் பரப்பிய மெத்தையில் வைத்து, சரச விதங்கள் புரிந்து, உறவு செய்து, தமக்கு ஏற்ற அளவில் பொருள் முழுவதும் மிக்க நட்புடன் பறித்து, நாள்தோறும் புதிய புதிய சாகசங்கள் செய்யும் மாதர்களாம் விலைமகளிருடைய உறவு ஆகுமோ? மேலான உண்மை அடைய தாயன்புடன் மெய்யான பக்தியின் சேர்க்கையை அடியேனுக்குத் தந்தருள வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

கற்ற தமிழ்ப் புலவனுக்கு..நெற்பல அளித்த காரணன்:—

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் முறையே வேத சிவாகமங்களையும் தமிழ் நூல்களையும் நன்கு கற்றவர்.

இவர் திருவாரூரில் பரவையாருடன் வாழ்ந்திருக்கும் காலத்தில், குண்டையூர்க்கிழார் என்பவர் சுந்தரருக்கு நெல்லும் சர்க்கரையும் தவறாது தந்து வந்தார். மழையின்மையால் வயல் வளம் குன்றியது. அதனால் சுந்தரருக்கு நெல் அனுப்புதற்கு இயலாமல் குண்டையூர்க்கிழார் வருந்தினார்.

அவருடைய வருத்தம் நீங்க சிவபெருமான் குண்டையூர் முழுவதும் நெல் மலையை வழங்கியருளினார். இதனைத் திருவாரூருக்கு எவ்வாறு சேர்ப்பேன் என்று அவர் வருந்தி சுந்தரர்பால் சென்று கூறினார். சுந்தரர் திருக்கோளிலி என்ற திருத்தலம் சென்று,

“நீளநினைந் தடியேன் உமை நித்தலுமகைதொழுவேன்
வாளன் கண்மடவாள் அவள் வாடி வருந்தாமே
கோளிலி எம்பெருமான் குண்டையூர்ச்சிலநெல்லுப்பெற்றேன்
ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித் தரப்பணியே.”

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடி யருளினார்.

இறைவன் கட்டளையால் அந்த நெல் மலை, பூத கணங்களால் திருவாரூரில் சேர்க்கப்பட்டது. பரவையார் அது கண்டு பரமன் அருளை வியந்து, அவ்வூரார் அனைவர்களும் அவரவர் வீட்டின் எல்லையில் உள்ள நெற்குவியல்களை எடுத்துக்கொள்ளுமாறு பறையறை வித்தனர்.

கற்பக நகர்க்களி றளித்த மாதணை பொற்பு:—

கற்பகத் தருக்கள் நிறைந்த நகரம் அமராவதி. அதில் வாழ்கின்ற யானை ஐராவதம். திருமாலின் திருக்கண்ணில் அவதரித்த அமுதவல்லி முருகவேள் கட்டளையிட்ட வண்ணம் இந்திரனிடம் சிறு பெண் குழவியாக சென்றாள். அம்மகவை இந்திரன் தனது

பட்டத்து யானை ஐராவதத்தின் பால் தந்து
வடர்க்குமாறு செய்தான். ஐராவதம் வளர்த்தபடியால்
தெய்வயானை என்று பேர் பெற்றனர்.

மைப்புயல் நிறைந்த வானவர்கட் கிறை:—

இந்திரன் கருநிறமுடையவன். அவனுக்கு அவ்வப்
போது அசுரர்களால் இடர் எய்தும். அஞ்சி நின்ற
இந்திரனை அஞ்சல் எனத் திருமால் இடர் தீர்த்து
உதவுவார்.

மத்தள முழக்க மாமென மைக்குலம்.....முழக்கமேதரு:—

அருணகிரிநாதர் இந்த அடியில் ஒரு புரட்சி
செய்கின்றார்.

மத்தள முழக்கத்துக்கு மேக முழக்கத்தை
உவமையாகக் கூறுவது புலவர் மரபு. உவமானம்
உயர்ந்தது; உவமேயம் தாழ்ந்தது: மலைபோன்ற அன்னக்
குவியல் என்றால் மலை உவமானம்: அன்னக்குவியல்
உவமேயம்.

மேக கர்ஜனை போன்ற மத்தளம் என்றுதான் இது
வரை எல்லாரும் கூறிவந்தார்கள்.

“முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்கும் திருவையாறே”
என்பது திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு.

அருணகிரிநாதர் இங்கே மத்தளம்போல் மேகம்
முழங்குகின்றது என்று ஒரு புரட்சி செய்துவிட்டார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் இவ்வண்ணம்
ஒரு புரட்சி செய்துள்ளார். உலகில் உள்ள உத்தமப்
பெண்களை அருந்ததிக்கு நிகரான கற்புடையவள்
என்றுதான் எல்லாரும் இயம்புவர்.

கண்ணகியின் கற்புத்திறத்தைக் கூறவந்த இளங்கோ
வடிகள், அருந்ததியின் கற்பு கண்ணகியின் கற்புக்கு
நிகரானது என்பர்.

“தீதிலா வடமீ னின்திறம் இவள்திறம்.”

கருத்துரை

சிவகுமாரா! திருமால் மருகா! பழநி வேலா!
பத்தியையும் புத்தியையும் தந்தருள்வாய்!

73

பஞ்ச பாதகன் பாவிமுழு மூடன்வெகு
வஞ்ச லோபியன் குதுகொலை காரன்மதி
பண்கொ ளாதவன் பாவகடலூடுநுழை சவுஷாசை
பங்கன் மோதியம் பாழ்நரகில் வீணின்விழ
பெண்டிர் வீடுபொன் தேடிநொடி மீதில்மறை
பஞ்ச மாமலம் பாசமொடு கூடிவெகு சதிகாரர்
அஞ்ச பூதமுண் டாகடிய காரரிவர்
தங்கள் வாணிபங் காரியம் லாமலரு
என்பர் பாலுடன் கூடியறி யாதபுக முடியேனை
அண்டர் மாலயன் தேடியறி யாதவொளி
சந்த்ர சேகரன் பாவைவினை யாடுபடி
கந்த நாடுடன் கூடிவினை யாடஅருள் புரிவாயே
வஞ்ச மாகுரன் சேனைகட லோடுகுவ
டுங்க வேயினன் போலவொளிர் வேலைவிடு
வண்கை யாகடம் பேடு தொடையாடுமுடி
முருகோனே
மங்கை மோகசிங் காரரகு ராமரிட
தங்கை சூலியங் காளியெமை மீண்புலழ்
மங்க ளாமிசந் தானசிவ காமியுமை யருள்பாலா
கொஞ்ச மாசுகம் போலமொழி நீலகடை
பெண்கள் நாயகம் தோகைமயில் போலிரச
கொங்கை மால்குறம் பாவையவல் தீரவர
அணைவேனே
கொண்டல் குழமஞ் சோலைமலர் வாவிசயல்
கந்து பாயநின் றாடுதுவர் பாகையுதிர்
கந்தி யோடகஞ் சேர்பழநி வாழ்குமர பெருமாளே.

பதவுரை

வஞ்ச மா சுரன்-வஞ்சனை நிறைந்த பெரிய குரனும், சேனை
கடலோடு-அவனுடைய சேனையும் கடலும், குவடும் கவே-கிரவுஞ்ச

மலையும் கவிழ்ந்து அழியுமாறு, இனன் போல ஒளிர்-சூரியனைப் போல் ஒளி செய்கின்ற, வேலை விடு-வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய, வண்கையா-வழங்குந் தன்மையுடைய கரத்தினரே! கடம்பு ஏடு தொடை ஆடு முடி-கடப்ப மலரின் இதழ்கள் விளங்கும் மாலை அசைகின்ற திருமுடியுடன் கூடிய, முருகோனே-முருகக்கடவுளே! மங்கை-மங்கைப் பருவமுடையவரும், மோக சிங்கார ரகுராமர் இட தங்கை-கண்டோர் காதலிக்கும் அழகுடைய ஸ்ரீ ராமருடைய தங்கையும், சூலி-திரி சூலத்தை ஏந்தியவரும், அம் காளி-அழகிய காளிதேவியும், எமை ஈண புகழ் மங்கள ஆயி-எங்களை ஈன்ற புகழ் பெற்ற மங்களகரமான அம்மையும், சந்தான சிவகாமி-சந்தான தருவைப்போல் வேண்டியதைத் தருகின்ற சிவகாமியும் ஆகிய, உமை அருள்பாலா-உமா தேவியார் அருளிய குமாரரே! கொஞ்சு மாசுகம் போல மொழி-கொஞ்சுகின்ற அழகிய கிளி போன்ற மொழியும், நீல கடை-நீல மணி போன்ற கடைக்கண்ணும், பெண்கள் நாயகம்-பெண் குலத்திற்கே தலைமையும், தோகை மயில் போல்-தோகையுடைய மயில் போன்ற சாயலும், இரச கொங்கை-இன்பத்தைத் தருகின்ற தனங்களும், மால்-பெருமையும் உடைய, குற பாவை ஆவல் தீர-குறமகளாம் வள்ளிபிராட்டியின் ஆவல் தீருமாறு, அர அணைவோனே-அரவணைத்துத் தழுவுபவரே! கொண்டல் குழும்-மேகமானது குழ்கின்ற, அம் சோலை-அழகிய சோலைகளும், மலர் வாவி-மலர்கள் நிறைந்த குளங்களும், கயல்-மீன்கள், கந்து பாய-குதிரைப் பாய்ச்சலாகப் பாய்வதனால், நின்று ஆடு-நின்று அசைகின்ற, துவர் பாகை உதிர்-துவர்க்கின்ற பாக்குகள் உதிர்கின்ற, கந்தியோடு-பாக்கு மரங்களும், அகம் சேர்-தன்பால் விளங்குகின்ற, பழநி வாழ் குமர-பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற குமாரமூர்த்தியே! பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! பஞ்ச பாதகன்-ஐந்து பாதகங்களையுஞ் செய்தவன்; பாவி-பாவி, முழுமூடன்-அறிவு முழுதும் இல்லாதவன், வெகு வஞ்ச லோபியந்-மிக்க வஞ்சனையுடன் கூடிய உலோபி, குது கொலைகாரன்-குதாகக் கொலை புரிபவன், மதி பண்கொளாதவன்-அறிவில் நல்ல பண்பைக் கொள்ளாதவன், பாவ கடலாடு நுழை-பாவமாகிய கடலுள் நுழைகின்ற, பவுஷ ஆசை பங்கன்-செருக்கிலும் ஆசையிலும் பங்கு பெற்றவனும் ஆகிய நான், மோதி அபாழ் நரகில் வீணின் விழ-தாக்குண்டு அந்த நரகத்தில் வீணாக விழும்படி, பெண்டிர்-பெண்களையும், வீடு-வீடுகளையும், பொன்-பொன்னையும், தேடி-நிரம்பத் தேடி, நொடி மீதில் மறை-ஒரு நொடிப் பொழுதில் மறைகின்றவன், பஞ்ச மாமலம் பாசமொடு கூடி-ஐந்து மலங்களுடனும் பாசத்துடனும் கூடி, வெகு சதிகாரர்-மிக்க மோசக்காரராம், அஞ்ச பூதம் உண்ட அ கடிய காரர் இவர் தங்கள்-ஐந்து பூதங்களை உண்ட அந்த கடுமையானவர்களாகிய இவர்களுடன், வாணிபம் காரியம் அலாமல்-வியாபார காரியங்களில் கலவாத, அருள் அன்பர் பாலுடன் கூடி அறியாத-அருள் பெற்ற அன்பர்களிடம் சேர்ந்து அறியாத, புகழ் அடியேன்-புகழுக்கு உரிய அடியேன், அண்டர் மால் அயன் தேடி அறியாத-தேவர்கள் திருமால் பிரமன் முதலியோர்கள் தேடியுங் காணாத, ஒளி சந்திர சேகரன்-ஒளி யருவராம் பிறைமுடிப் பெருமானும்,

பாவை-பார்வதியம்மையும், விளையாடு-விளையாடுகின்ற, படிசு அந்த நாடு உடன் கூடி விளையாட-படிகம் போன்ற அழகிய சிவலோகத்தில் சேர்ந்து விளையாட, அருள் புரிவாயே-திருவருள் செய்வீர்.

பொழிப்புரை

வஞ்சனையுடைய பெரிய சூரபன்மனும், அவனுடைய சேனையும், கடலும், கிரவுஞ்சமலையும் கவிழ்ந்து அழியுமாறு, சூரியனைப் போல் ஒளிர்கின்ற வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய வழங்கும் தன்மையுடன் கூடிய திருக்கரத்தினரே! கடப்ப மலர் மாலை அசைகின்ற திருமுடியையுடைய முருகப்பெருமானே! மங்கைப் பருவம் உடையவரும், கண்டவர் காதலிக்கும் அழகுடைய ரகுலத்தில் அவதரித்த இராமருடைய தங்கையும், சூலத்தை ஏந்தியவரும், அழகிய காளி தேவியும், எங்களையெல்லாம் ஈன்ற புகழுடைய மங்களகரமான அம்மையும், சந்தான தருவைப்போல் வேண்டியவற்றை தருகின்றவரும் ஆகிய உமையன்னை பெற்ற திருக்குமாரரே! கொஞ்சகின்ற அழகிய கிளி போன்ற மொழியும் நீலமணி போன்ற கடைக்கண் பார்வையும், பெண்குலத் தலைமையும், தோகைமயில் போன்ற சாயலும், இன்பத்தை தரும் தனங்களும் பெருமையும் உடைய வள்ளி நாயகியின் ஆவல் தீரத் தழுவுபவரே! மேகங்கள் சூழ்கின்ற அழகிய சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், குதிரைப் பாய்ச்சலில் மீன்கள் பாய்வதனால், துவர்க்கின்ற பாக்குகள் உதிர்கின்ற கமுகு மரங்களும் தன்னிடம் சேர்ந்து விளங்கித் திகழும் பழநியம்பதியில் வாழ்கின்ற குமார மூர்த்தியே! பெருமிதம் உடையவரே! ஐந்து பாதகங்களை புரிபவனும் பாவியும், முழுமுடனும், மிக்க வஞ்சனை செய்கின்ற உலோபியும், சூது கொலை என்பவற்றைச் செய்பவனும், அறிவில் பண்பு கொள்ளாதவனும், பாவமாகிய கடலில் நுழைபவனும், செருக்கு, ஆசை என்பவற்றில் பங்கு பெறுபவனும், தீக்குணங்களால் தாக்குண்டு நரகில் வீணாக விழுவதற்கு ஏதுவாக பெண், வீடு, பொன் என்பவற்றைச் சதாதேடி ஒரு நொடிப் பொழுதில் மறைபவனும், ஐந்து மலங்கள்

பாசம் என்பவற்றுடன் கூடி நின்று, மிக்க மோசக்காரரும், அஞ்சு பூதங்களையுண்டு பொல்லாங்கு புரிபவரும் ஆகிய தீயவருடன் வியாபாரம் புரியாத (தொடர்பு இல்லாத) திருவருள் பெற்ற அன்பர்களுடன் கூடியறியாதவனும், புகழுக்கு உரியவனும் ஆகிய அடியேன், தேவர் திருமால் பிரமன் முதலியோர் தேடியுங் காணாத ஒளியுருவராம் சந்திரசேகரும், உமையும் விளையாடுகின்ற படிகம் போன்ற அழகிய சிவலோகத்தில் சேர்ந்து விளையாடு மாறு திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

பஞ்சபாதகன்:—

பாவங்கள் பல. அவற்றுள் ஐந்து பெரும் பாவங்களாகும். அவற்றை மகாபாதகங்கள் என்பர்.

கள், காமம், கொலை, களவு, சூது என்பன. இவற்றைப் புரிவோர் பற்பல நரகங்கள் சென்று துன்புறுவர்.

பாவி:—

பாவத்தைப் புரிபவன் பாவி. பாவம் என்பது வேதத்தால் மறுக்கப்பட்டது. மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் புரிகின்ற பாவங்கள் அநந்தம்.

“கோடிய மனத்தால் வாக்கினால் செயலால்

கொடிய ஐம்புலன்களால் அடியேன்

தேடிய பாவம் நரகமுங் கொள்ளா

செய்தவம் புரியினுந் தீரா”

—பட்டினத்தார்.

மக்கள் அறியாமையால் எத்தனை எத்தனைப் பாவங்களை எந்த எந்த வகையினாலோ செய்து குவிக்கின்றார்கள். அவை அத்தனையும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அல்லலை விளைவிக்கின்றன.

முழு மூடன்:—

மூடன் அறிவில்லாதவன், முழுதும் அறிவிலாதவன் மூடன் தனக்குங்கேடு சூழ்வான், பிறருக்குங் கேடு விளைவிப்பான். அவனுக்குப் புண்ணியங் கசக்கும்; பாவம் தித்திக்கும். வேண்டாத வினைகளை யீட்டுவான்.

வெகு வஞ்ச லோபியன்:—

மனிதனுடைய நற்குணங்கள் அனைத்தையும் மறைக்கின்ற பொல்லாத குணம் உலோப குணம்.

தாடகை என்ற கொடிய அரக்கி வளமை மிகுந்த மருத நிலத்தையும், சோலைகளையும், வானளாவிய கனி மரங்களையும், மலர்ப் பூங்காவனங்களையும் அழித்து விட்டாள். அவள் ஒருத்தியே அத்தனையையும் அழித்துவிட்டாள். அது எது போல் இருக்கின்றது என்றால் உலோப குணம் ஒன்றே மனிதனுடைய எல்லா நற்குணங்களையும் அழித்துவிடும். அதுபோல் அவள் அழித்துவிட்டாள் என்று, கம்ப நாடார் கூறுகின்றார்.

லோபிகள் வஞ்சகமாகவே பிறரை ஏமாற்றி மிக்க சாமர்த்தியமாக நடித்து, உபசார வார்த்தைகள் ஒரு கோடி புகன்று, பச்சைத் தண்ணீரும் தராமல் அனுப்பி விடுவார்கள்.

மதி பண் கொளாதவன்:—

பண்பு என்பது பண் என வந்தது. 'பண்பு' என்ற ஒன்று மிகச் சிறந்தது. அது மனிதனிடம் அமையவில்லை யானால் அவன் எத்துணை அறிஞனாயினும் அவன் மனிதனன்று; மரம்' என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

“அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண்பில்லா தவர்”

பாவ கடலாடு நுழை:—

பாவத்தை ஒரு கடலாகவே சுவாமிகள் உருவகம் புரிகின்றார். கடல் அகன்றது; அதுபோல் பாவமும் அதிகமாக நீண்டுள்ளது என்கிறார்.

பெரியோர்கள் அன்புக் கடலிலும், அருட் கடலிலும் முழுகுகின்றார்கள். பாவக் கடலில் முழுகினவனுக்கு உய்வு உண்டா? அந்தோ! கடைத் தேறுவது எக்காலம்?

பவுஷாசை பங்கள்:—

பங்கள்—பங்கு கொள்கின்றவன்; பவிஷு—செருக்கு. தான் என்ற செருக்கிலும் ஆசையிலும் பங்கு கொள்கின்றவன்.

பெண்டிர் வீடு பொன் தேடி:—

பெண், மண், பொன் என்ற மூவாசை கொண்டு சதா மனைவி, மக்கள், வீடு. வாசல், நிலம், புலம், செல்வம் இவற்றையே தேடி அலைகின்றனர்.

பஞ்ச மாமலம்:—

ஐந்து மலங்களாவன: ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம்.

வெகு சதிகாரர்:—

அநேக சதிகளைப் புரிபவர். சதி—நயவஞ்சகம்.

அஞ்சுத முண்டா கடியகாரர்:—

அஞ்சு பூதம் உண்ட அ கடிய என்று பதப் பிரிவு செய்க. ஐம்பெரும் பூதங்களை உண்ட அந்த கடியவர்.

புகழடியேனை:—

புகழுக்கு உரியவனான அடியேன். ஐ—சாரியை.

படிகந்த நாடு:—

படிக அந்த நாடு. படிகம் போன்ற அதி வெண்மையான ஒளியுலகம் சிவலோகம். அங்கே சிவகாமியுடன் சந்திரசேகரசிவம் சதா அருளிடல் புரிகின்றார்.

மோக சிங்கார ரகுராமர்:—

ராமர் மிக்க அழகுள்ளவர். ஆடவர்கள் கண்டு காதலிக்கும் அழகு.

“ஆடவர் பெண்மையை அவாவு தோளினாய்”

“ஓவியத் தெழுத வொண்ணா உருவத்தோய்” —கம்பர்

ஈண புகழ் மங்களாயி சந்தான சிவகாமி:—

ஈண—ஈன்ற; அகில உலகங்களையும் ஈன்றவள். சந்தானம் என்பது தேவலோகத் தருக்கள் ஐந்தில் ஒன்று. வேண்டியதை வழங்கும் வள்ளன்மையுடையது.

கொஞ்சமா சுகம்.....அவல்:—

சுகம்—கிளி. கிளி கொஞ்சிப் பேசும் இயல்புடையது. ஆவல் என்ற சொல் அவல் எனக் குறுகி நின்றது.

கயல் கந்து பாய:—

(கந்து-குதிரை) மீன்கள் குதிரை வேகத்தில் பாய்கின்றன.

துவர்ப்பாகை உதிர் கந்தி:—

துவர்ப்புள்ள பாக்கை உதிர்க்குங் கழுக மரம்.
கந்தி-பாக்கு மரம்.

கருத்துரை

பழநிநாதா! அடியேன் சிவலோகம் பெற அருள் புரிவாய்.

74

பெரியதோர் கரியிரு கொம்பு போலவெ
வடிவமார் புளகித கும்ப மாமுலை
பெருகியே யொளிசெறி தங்க வாரமு மணியான
பிறையதோ வெனுநுல்த துங்க மீறுவை
அயிலதோ வெனுமிரு கண்க ளாரவெ
பிறசெலாம் விழுக்குழல் கங்கு லாரவெ வருமானார்
உரியதோர் பொருள்கொடு வந்த பேர்களை
மனையிலே வினவியெ கொண்டு போகியெ
உளவிலே மருவிய வஞ்ச மாதர்கள் மயலாலே
உருகியே உடலற வெம்பி வாடியெ
வினையிலே மறுகியெ நொந்த பாதக
னுனதுதாள் தொழுதிட இன்ப ஞானம தருள்வாயே
அரியதோ ரமரர்க ளண்ட மேறவெ
கொடியதோ ரகரர் களங்க மாளவெ
அடலதோ டமர்புரி கின்ற கூரிய வடிவேலா
அரகரா வெனமிக அன்பர் குழுவெ
கடியதோர் மயில்மிசை யன்றை யேறியெ
அவனியோர் நொடிவரு கின்ற காரண முருகோனே
பரியதோர் கயிறனை கொண்டு வீசவெ
உறியதோய் தமிழ்தனை யுண்டு நாடியெ
பசியதோ கெடவருள் கொண்ட மாயவன்
மருகோனே

பரமமா நதிபுடை கொண்ட ணாவவெ
வனசமா மலரினில் வண்டு லாவவெ
பழநிமா மலைதனி லென்று மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

அரியது ஓர் அமரர்கள்-அரிய பொருளினை ஆராய்கின்ற தேவர்கள், அண்டம் ஏறவை-பொன்னுலகில் குடியேறவும், கொடியது ஓர் அசுரர்கள் அங்கம் மாளவெ-தீமையையே ஆராய்கின்ற அசுரர்களின் உடல்கள் அழியவும், அடல் அதோடு அமர் புரிகின்ற-வலிமையுடன் போர் புரிகின்ற, கூரியவடிவேலா-கூர்மையும் அழகும் உடைய வேலாயுதரே! அர அரா என மிக அன்பர் குழுவெ-மிகுந்த அன்பர்கள் அரகரா என்ற பேரொலியுடன் சூழ்ந்து துதி செய்ய, கடியது ஓர் மயில் மிசை அன்றை ஏறியெ-கடும் வேகமுடைய மயிலின் மீது அந்நாள் ஏறி யருளி, அவனி ஓர் நொடி வருகின்ற காரண-உலகை ஒரு நொடிப் பொழுதில் வலம் வந்த காரண மூர்த்தியே! முருகோனே-முருகக் கடவுளே! அனை பரியது ஓர் கயிறு கொண்டு-அன்னையான யசோதை பெரிய கயிறிறைக் கொண்டு, வீசவெ-வீசிக்கட்ட, உறியதோய் தயிர்தனை நாடியே உண்டு-உரியில் தோய்ந்திருந்த தயிரை விரும்பி உண்டு, பசியதோ கெட-பசி நீங்குமாறு, அருள் கொண்ட மாயவன்-அருள்பூத்த கண்ணிரானுடைய, மருகோனே-திருமருகரே! பரம மாநதி புடைகொண்டு அணாவவெ-மிகுந்த பெருமையுடைய ஆறுமுக நதி அருகில் சூழ்ந்து நெருங்க, வனச மாமலரினில் வண்டு உலாவ விளங்கும், பழநி மாமலைதனில் என்றும் மேவிய-பழநி மாமலையில் எந்நாளும் வீற்றிருக்கின்ற, பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! பெரியது ஓர் கரி-பெரிய ஒரு யானையின், இரு கொம்பு போலவே வடிவம் ஆர்-இரண்டு கொம்புகள் போன்ற வடிவம் படைத்ததாய், புளகித-புளகிதம் பூண்டதாய் விளங்கும். கும்ப மாமுலை-குடம் போன்ற பெரிய தனங்களின் மீது, பெருகியே ஒளி செறி தங்க ஆரமும்-நிறைந்து தோன்றும் ஒளிமிக்க பொன்மாலையும், அணி ஆன பிறை அதோ எனும் நுதல்-அழகிய பிறைமதியோ என்று காட்சி தருகின்ற நெற்றியும், துங்கம் மீறுறை அயில் அதோ எனும் இரு கண்கள்-உயர்ச்சி மிக்க கூரிய வேலோ எனும்படியான இரண்டு கண்களும், ஆரவே பிறகு எலாம் விழுகுழல்-நிறைந்து பின்புறம் முழுவதும் நீண்டு தொங்குகின்ற கூந்தல், கங்குல் ஆரவெ-இருள் மிக்கதாய் கொண்டு, வரும் மாமனார்-வருகின்ற மாதர்கள், உரியது ஓர் பொருள் கொடு வந்த பேர்களை-தமக்கு உரிய அளவில் பொருள் கொண்டுவந்த பேர்வழிகளை, மனையிலே வினவியெ கொண்டுபோகியெ உளவிலே-தங்கள் வீட்டுக்குள் இனிமையாகப் பேசி விசாரித்துக்கொண்டு போய் இரகசியத்தில், மருவிய வஞ்ச மாதர்கள் மயலாலே-தழுவிய வஞ்சனையுடைய பொது மாதர்களின் மயக்கத்தால், உருகியே-உள்ளம் உருகி, உடல் அற வெம்பி வாடியெ-உடம்பு மிதவுப் கொதிப்புற்று வாட்டமடைந்து, வினையிலே மறுகியெ-தீவினையில் சுழற்சியுற்று, நொந்த பாதகன்-தளர்ச்சியுற்ற பாவியாகிய அடியேனுக்கு.

உனது தாள் தொழுதிட-தேவரூடைய திருவடியை வணங்கும்படியான, இன்ப ஞான அது அருள்வாயே-இன்பத்தைத் தரும் மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

அரும் பொருளை ஆராய்கின்ற தேவர்கள் பொன்னுலகில் குடியேறவும், கொடுமையையே ஆராய்கின்ற அசுரர்களின் உடல்கள் அழியவும், வலிமையுடன் போர் புரிகின்ற மிக்க கூர்மையும் அழகும் உடைய வேற்படையை ஏந்தியவரே! அரகரா என்று துதி செய்து மிகுந்த அன்பர்கள் சூழ, மிக்க வேகமுடைய மயிலின் மீது ஏறியருளி, அந்நாள் உலக முழுவதும் ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் வலம் வந்த காரணக் கடவுளே! முருகப் பெருமானே! பெரிய ஒரு கயிற்றைக் கொண்டு தாயாகிய யசோதை கட்ட, உறியில் தோய்ந்திருக்கின்ற தயிரை பசி நீங்குமாறு விரும்பியுண்ட அருள் நிறைந்த மாயவனுடைய மருகரே! சிறந்த பெருமையுடைய ஆறுமுக நதியானது அருகில் சூழவும், அழகிய தாமரை மலரில் வண்டு உலாவவும் விளங்கும் பழநி மாமலை தனில் எந்நாளும் நீங்காது வீற்றிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! பெரிய யானையின் இரு தந்தங்களைப் போன்ற உருவமுடையதும், புளகித்த, பெரிய குடம்போல் விளங்குவதும் ஆகிய தனங்களில் நிறைந்து ஒளிர்கின்ற பொன் மாலையும், அழகிய பிறைமதி போன்ற நெற்றியும் உயர்ச்சி மிக்க வேல் போன்ற கண்களும், பின்புறம் நிறைந்து நீண்டு தொங்குகின்ற கரிய கூந்தலும் கொண்டு வருகின்ற மாதர்கள், தமக்கு உரிய பொருளைக் கொண்டு வருகின்ற ஆடவர்களை, நன்கு விசாரித்து தமது மானிகைக்குக் கொண்டுபோய் இரகசியமாய் மருவுகின்ற வஞ்சனை மிக்க விலைமகளிரின் மயக்கத்தால், உள்ளம் உருகி, உடம்பு மிகவும் வெப்பமுற்று வாடி, தீவினையால் சுழற்சியுற்று நொந்த பாவியாகிய அடியேன் தேவரூடைய திருவடியைத் தொழுமாறு இன்பத்தைத் தரும் மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

இத்திருப்புகழில் முதலில் உள்ள மூன்று அடிகளிலும் வஞ்சனை மிக்க இருமனப் பெண்டிரின் செயல்களைச் சுவாமிகள் கூறினார்.

இன்ப ஞானம் தருள்வாயே:—

உலகிலே உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பம் என்ற ஒன்றையே விரும்புகின்றன. ஆனால் இன்பத்தை எய்தப் பெறாமல் துன்பத்தையே துய்த்துத் துயருறுகின்றன. இதற்கு என்ன காரணம்?

துன்பம்—அஞ்ஞானத்தால் விளைகின்றது. இன்பம்—மெய்ஞ்ஞானத்தால் விளைகின்றது. எனவே துன்பத்தைத் துடைத்து இன்பத்தைப் பெற வேண்டுமானால், இறைவனை வழிபட்டு அறியாமையை யகற்றி மெய்யுணர்வைப் பெறுதல் வேண்டும்.

இறைவனுடைய திருவடி ஞானமேயாகும். அத்திருவடி ஞானமாதலால் அங்கு இன்ப ஊற்று ஊறுகின்றது. அந்த ஆனந்தம் இடையறாது பெருகும் இயல்புடையது. அந்த இன்பம் உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதது. அது பேரின்பம். ஆதலால் “இன்ப ஞானமது அருள்வாயே” என்று ஞான பண்டிதனை அருணகிரி சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார்.

அரகராவென..நொடி வருகின்ற காரண:—

முருகப்பெருமான் கனி காரணமாக அகில உலகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வலம் வந்து எங்கும் தான் நிறைந்துள்ள இயல்பை உலகிற்கு உணர்த்தியருளினார்.

இலகு கனி கடலைபய நொடியல் பொரி யமுது செய்யும்

இலகு வெகு கடவிகட தடபார மேருவுடன்

இகலிமுது திகிரிகிரி நெறியவனை கடல் கதற

எழுபுவியை ஒரு நொடியில் வலமாக ஓடுவதும்

—சீர்பாத வருப்பு

பரியதோர் கயிறனை...அருள் கொண்ட மாயவன்:—

திருமால் பூபாரந் தீர்க்க வடமதுரையில் அவதரித்து. ஆயர்பாடியில் தவம் புரிந்த யசோதை மனையில்

வளர்ந்து, உறியில் உள்ள பால் தயிரைக் களவு செய்து உண்டு, யசோதை உரலிலே கயிறு கொண்டு கட்ட, கோபிகைகட்கும், மருத மரங்களாய் நின்ற கந்தருவர் கட்கும், அருள் புரிந்தார். விபரம் திருப்புகழ் விரிவுரை 5ஆம் படைவீடு 23ஆவது பாடல் விரிவுரையில் காண்க. பரமமா நதிபுடை கொண்டணாவ:—

பழநி மலைக்கு அருகில் சண்முகநதி ஓடுகின்றது. அது பரம புனிதமானது., பாவங்களைப் போக்க வல்லது. வனச மாமலரில் வண்டுலாவ:—

தாமரை மலரில் வண்டுகள் உலாவுகின்றன. முருக வேலுடைய பாத மலரில் அடியார்களான வண்டுகள் மொய்த்து சதா பாடுகின்றார்கள் என்பது குறிப்பு.

கருத்துரை

வேலாயுதா! மால் மருகா! பழநியப்பா! இன்ப ஞானத்தைத் தந்தருள்.

75

மந்தரம தெனவே சிறந்த

கும்பமுலை தனிலே புனைந்த

மஞ்சள்மண மதுவே துலங்க

வகைபேசி

மன்றுகமழ் தெருவீதி வந்து

நின்றவரை விழியால் வளைந்து

வந்தவரை யருகே யணைந்து

தொழில்கூறி

எந்தளவு மினிதாக நம்பு

தந்துபொருள் தனையே பிடுங்கி

இன்பமருள் விலைமாதர் தங்கள்

மனைதேடி

எஞ்சிமன முழலாம லுன்றன்

அன்புடைமை மிகவே வழங்கி

என்றனையு மினிதாள இன்று

வரவேணும்

விந்தையெனு முமைமாது தந்த

கந்தகுரு பரதேவ வங்க

மென்றவரை தனில்மேவு மெந்தை

புதல்வோனே

மிஞ்சுமழ கினிலே சிறந்த
 மங்கைகுற மடமாது கொங்கை
 மென்கிரியி லிதமா யணைந்த முருகோனே
 சிந்தைமகிழ் புலவோர்கள் வந்து
 வந்தனை செய் சரணார விந்த
 செந்தமிழி லுனையே வணங்கு குருநாதர்
 தென்றல்வரை முநிநாத ரன்று
 கும்பிடந் லருளே பொழிந்த
 தென்பழநி மலைமே லுகந்த பெருமானே.

பதவுரை

விந்தை எனும் உமைமாது தந்த கந்த-துர்க்காதேவி யென்று
 கூறுகின்ற உமையம்மையார் பெற்ற கந்தக் கடவுளே! குருபர-பெரிய
 குருவே! தேவ-ஒளியுருவினரே! வங்கம் என்ற வரை தனில்
 மேவும்-வெள்ளி எனப்பட்ட மலையில் வீற்றிருக்கும், எந்தை
 புதல்வோனே-எமது பிதாவாகிய சிவபெருமானுடைய புத்திரரே! மிஞ்சும்
 அழகினிலே சிறந்த மங்கை-உயர்ந்த அழகின்ற சிறந்த மங்கைப்
 பருவமுடைய, குற மடமாது-குறவர் மடமகளாகிய வள்ளிநாயகியின்,
 கொங்கை மென் கிரியில்-தனமாகிய மெல்லிய மலையில், இதமாய்
 அணைந்த முருகோனே-இன்பமுடன் சேர்ந்த முருகப் பெருமானே!
 சிந்தை மகிழ் புலவோர்கள் வந்து-உள்ளம் மகிழ்ந்த புலவர்கள் வந்து,
 வந்தனை செய் சரணா அரவிந்த-வணங்குகின்ற பாதத் தாமரைகளை
 உடையவனே! செம் தமிழில் உனையே வணங்கு குருநாதர்-செம்மையான
 தமிழில் துதி செய்து தேவாரையே வணங்குகின்ற குருநாதரானவரும்,
 தென்றல் வரை முநிநாதர்-தென்றல் வீகம் பொதியை மலையில் வாழும்
 முநிவர்கட்கு அதிபரும் ஆகிய அகத்திய முநிவர், அன்று-அந்நாளிலே,
 கும்பிட-கும்பிட்டு வழிபாடு செய்ய, நல் அருளே பொழிந்த-நல்ல
 திருவருளைப் பொழிந்த, தென் பழநி மலைமேல் உகந்த-அழகிய பழநி
 மலை மீது மகிழ்ந்திருக்கும், பெருமானே-பெருமையில் மிகுந்தவரே!
 மந்தரம் அது என சிறந்த-மந்தர மலை என்று கூறுமாறு பருத்துள்ள,
 கும்ப முலைதனிலே புணைந்த-குடம் போன்ற தனங்களின் மேல் பூசிய,
 மஞ்சள் மணம் அதுவே துலங்க-மஞ்சளின் நறுமணம் நன்கு வீச, வகை
 பேசி-வகை வகையாகப் பேசி, மன்று கமழ் தெருவீதி வந்து-மணங்
 கமழ்கின்ற தெருவீதியில் வந்து, நின்றவரை விழியால்
 வளைந்து-அவ்வீதியில் நின்றவர்களைத் தங்கள் கண்களால் வளைத்து,
 வந்தவரை அருகே அணைந்து-வந்தவரை அருகில் நெருங்கி, தொழில்
 கூறி - தங்கள் வியாபாரத் தொழிலைக் கூறி, எந்த அளவும் இனிதாக
 நம்பு தந்து-எந்த அளவிலும் இனிமையாகத் தங்களை நம்புமாறு செய்து,
 பொருள் தனையே பிடுங்கி-பொருளைப் பறித்து, இன்பம்
 அருள்-சிறிற்றின்பத்தைத் தருகின்ற, விலைமாதர் தங்கள் மனை
 தேடி-விலை மகளிருடைய வீடுகளைத் தேடிச்சென்று, எஞ்சி மனம்
 உழலாயல்-கெட்டு மனம் உழலா வண்ணம், உன்றன் அன்பு உடைமை

மிகவே வழங்கி-தேவரீருடைய அன்பு செல்வத்தை நிரம்ப அடியேனுக்கு வழங்கி, என்றனையும் இனிது ஆள-அடியேனையும் இனிமையாக ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு, இன்று வரவேணும்-இன்று வந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

துர்க்காதேவி என்னும் உமையம்மையார் பெற்றருளிய கந்த நாதனே! பெரிய குருவே! ஒளியுருவினரே! வெள்ளிமலையாகிய கயிலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் எமது பிதாவாகிய சிவபெருமானுடைய புதல்வரே! உயர்ந்த அழகினில் சிறந்தவரும், மங்கைப் பருவம் உடையவரும், குறவர் மடமகளும் ஆகிய வள்ளி பிராட்டியின் தனமாகிய மெல்லிய மலையில் இன்பமுடன் சேர்ந்த முருகக் கடவுளே! உள்ளம் உவகையுறுகின்ற புலவர்கள் வந்து வந்தனை புரிகின்ற பாத தாமரையை யுடையவரே! செம்மையான தமிழினால் உம்மையே துதி செய்து வணங்குகின்ற குருநாதரும், தென்றல் காற்று வீசும் பொதிய மலையில் வாழ்கின்ற முனிவரும் ஆகிய அகத்திய முனிவர் அந்நாள் கும்பிட்டு வழிபட, அவருக்கு நல்ல அருள் பொழிந்த, இனிய பழநி மலை மீது மகிழ்ந்துறையும் பெருமிதம் உடையவரே! மந்தர மலைபோல் பருத்த குடம் போன்ற தனங்களில் அணிந்த மஞ்சளின் நறுமணம் வீச, வகை வகையாகப் பேசி, மணம் வீசுகின்ற தெரு வீதியில் வந்து, அங்கு நின்ற ஆண்களை விழியினால் வளைத்து, தம்மிடம் வந்தவரை நெருங்கியணைந்து, வியாபாரத் தொழிலைக் கூறி, எந்த அளவிலும் தம்மை இனிதாக நம்புமாறு செய்து, பொருளைக் கவர்ந்து சிற்றின்பத்தைத் தருகின்ற, விலை மாதருடைய வீடுகளைத் தேடிக் கெட்டு என் மனம் உழலாவண்ணம், உமது அன்புச் செல்வத்தை மிகவும் தந்து, அடியேனை இனிமையாக ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு இன்று வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் சுவாமிகள் முதல் மூன்று அடிகளில் விலை மகளிரின் தன்மைகளைக் கூறுகின்றார்.

எஞ்சி மனமுழலாமல்:—

எஞ்சுதல்—கெடுதல்.

எழில் வனப்பு எஞ்ச-கலித்தொகை 17-13

அன்புடைமை மிகவே வழங்கி:—

இறைவனிடத்தில் ஒவ்வொருவரும் வேண்டிப் பெறுகின்ற வரம் அன்பு என்ற ஒன்றேயாகும். இறையன்பு தான் எல்லா நலன்களினும் மேலான நலம்.

“கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும் நலம்.”

—திருவாசகம்

வீரவாகுதேவர் பானுகோபனை வதைத்துவிட்டு, வாகை மாலை சூடிக்கொண்டு வெற்றி முழக்கத்துடன் மீண்டு முருகவேளிடம் வந்து பணிந்து நின்றார்.

குமரவேள் தன் அருமைத் தம்பியை நோக்கி, “உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்” என்று அருளிச் செய்தார்.

அப்போது வீரவாகுதேவர், “அன்பு ஒன்றே வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அடியில் வரும் இப் பாடலை ஒவ்வொருவரும் வழிபாட்டின் போது நியதியாக ஓதவேண்டும்.

கோல நீடிய நீதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்
மாலயன் பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமிழேன்.

இந்த வரம் மிக அரியது. முத்தியிலும் சிறந்தது.

அந்த நல்வரம் முத்தியின் அரியதொன் றதனைச் சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர்; சிறியேன் உயந்திடும் வகை அருள்செய வேண்டும் என்றுரைப்ப எந்தை கந்தவேள் உனக்கது புரிந்தனம் என்றான்.

வங்கமென்ற வரை:—

வங்கம்—வெள்ளி. வெள்ளிமலை—கயிலாயம்.

சிந்தை மகிழ் புலவோர்கள் வந்து வந்தனைசெய் சரணாரவிந்த:—

முருகப்பெருமான் ஞானமூர்த்தி. ஞானத்தை விரும்பும் புலவர்கள் யாவரும் வந்து முருகனை உத்தமமான உள்ளன்புடன் வணங்குவார்கள்.

நக்கீரர், பொய்யாமொழிப் புலவர், சிகண்டி முனிவர், இடைக்காடர், ஓளவையார், குமரகுருபரர், சிதம்பர முனிவர் முதலிய புலவர்கள் முருகனை வணங்கி அறிவும் அருளும் பெற்றார்கள்.

செந்தமிழி லுணையே வணங்கு குருநாதர் தென்றல்வரை முநிநாத ரன்று கும்பிட நலருளே பொழிந்த:—

அகத்திய முனிவர் பழநியில் வந்து தவஞ்செய்து, முருகப் பெருமானிடம் தமிழின் ஐந்து இலக்கணங்களையும் உபதேசிக்கப் பெற்றார். இதன் விரிவைப் பழநித்தல புராணம், அகத்தியச் சருக்கத்தில் காண்க.

“சிவனை நிகர் பொதியவரை முநிவனக மகிழஇரு
செவிகுளிர இனிய தமிழ் பகர்வோனே”

—(அறிவழிய) திருப்புகழ்

கருத்துரை

சிவபாலா! வள்ளி மணாளா! பழநி வேலா!
அன்புடைமை தந்து அருள்வாய்.

76

மலரணி கொண்டைச் சொருக்கி லேயவள்
சொல்லுமொழி மின்பச் செருக்கி லேகொடு
மையுமடர் நெஞ்சத் திருக்கி லேமுக மதியாலே
மருவுநி தம்பத் தடத்தி லேநிறை
பரிமள கொங்கைக் குடத்தி லேமிக
வலியவும் வந்தொத் திடத்தி லேவிழி வலையாலே
நிலவெறி யங்கக் குலுக்கி லேயெழில்
வளைபுனை செங்கைக் கிலுக்கி லேகன
நிதிபறி யந்தப் பிலுக்கி லேசெயி மொயிலாலே

நிதமிய லுந்துர்க் குணத்தி லேபர
 வசமுட னன்புற் றிணக்கி லேயொரு
 நிமிஷமி ணங்கிக் கணத்தி லேவெகு மதிகேடாய்
 அலையநி னைந்துற் பநந்தி லேயநு
 தினமிகு மென்சொப் பனத்திலேவர
 அறிவும ழிந்தற் பனத்தி லேநிதம் உலைவேனோ
 கசடனை வஞ்சச் சமர்த்த னாகிய
 கசடனை யுன்சிற் கடைக்க ணாடியு
 மலர்கொடு நின்பொற் பதத்தை யேதொழ
 அருள்தாராய்

பலபல பைம்பொற் பதக்க மாரமு
 மடிமைசொ லுஞ்சொற் றமிழ்ப்பனீ ரொடு
 பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையு மணிவோனே
 பதியினில் மங்கைக் கதித்த மாமலை
 யொடுசில குன்றிற் றரித்து வாழ்வுயர்
 பழநியி லன்புற் றிருக்கும் வானவர் பெருமானே.

பதவுரை

பல பல பை பொன்-பல பல விதமான பசும் பொன்னால் செய்த,
 பதக்கம்-பதக்கங்களையும், ஆரமும்-மாலைகளையும், அடிமை சொல்லும்
 சொல் தமிழ் பன்னீரோடு-அடிமையேன் சொல்லுகின்ற திருப்புகழாகிய
 தமிழ்ப் பன்னீரையும், பரிமளம் மிஞ்ச அக் கடப்ப மாலையும்
 அணிவோனே-வாசனை மிகுதியாக வீசும் அந்தக் கடப்ப மலர்
 மாலையையும் அணிகின்றவரே! பதியினில்-திருத்தலங்களில்,
 மங்கை-விஜயமங்கையிலும், கதித்த மாமலை-அழகிய கதித்த
 மலையிலும், சில குன்றில் தரித்து-வேறு சில மலைகளிலும் வசித்து, வாழ்
 உயர் பழநியில் அன்பு உற்று இருக்கும்-வாழ்வு சிறந்த பழநிமலையில்
 அன்புடன் வசிக்கும், வானவர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும்
 பெருமையில் மிகுந்தவரே! மலர் அணி கொண்ட சொருக்கிலே-
 மலர்களை அணிந்துள்ள கொண்டை முடியிலும், அவள் சொல்லும் மொழி
 இன்பச் செருக்கிலே-அப் பொதுமகள் பேசும் பேச்சின் இன்பச்
 செல்வத்திலும், கொடுமையும் அடர் நெஞ்ச திருக்கிலே-கொடுமையும்
 நிறைந்துள்ள மனமுறுக்கிலும், முக மதியாலே-முகமாகிய சந்திரனிலும்,
 மருவு நிதம்ப தடத்திலே-பொருந்துகின்ற அல்குலிடத்திலும், நிறை பரிமள
 கொங்கை குடத்திலே-வாசனை நிறைந்த குடம் போன்ற தனத்திலும்,
 மிக வலியவும் வந்து ஒத்த இடத்திலே-மிக்க வலிய வந்து இசைந்த
 இடத்திலும், விழி வலையாலே-கண் வலையாலும், நிலவு எறி அங்க
 குலுக்கிலே-நிலாவொளி போல் குளிர்ந்து ஒளிவீசும் உடம்பின்
 குலுக்கிலும், எழில் வளை புனை செம் கை குலுக்கிலே-அழகிய

வளையல்களைத் தரித்துள்ள செங்கையின் “கிலுக்” என்ற ஓசையிலும், கன நிதி பறி அந்த பிலுக்கிலே-மிகுதியாகப் பணத்தைப் பறிக்கின்ற அப் பகட்டிலும், செய்யும் ஓயிலாலே-செய்கின்ற ஓய்யாரத்திலும், நிதம் இயலும் தூர் குணத்திலே-தினந்தோறும் காட்டப்படுகின்ற தூர்க்குணத்திலும், பரவசம் உடன் அன்பு உற்று இணக்கிலே-தன் வசம் அற்று அன்பு பூண்டு சேரும் சேர்க்கையில், ஒரு நிமிஷம் இணங்கி, அ கணத்திலே வெகு மதி கேடாய்-அக்கணமே மிகவும் அறிவு கெட்டு, அலைய நினைந்து உற்பனத்திலே-அலையுமாறு எண்ணி அதே தோற்றமாய், அநுதினம் மிகும் என் சொப்பனத்திலே வர-நாள்தோறும் என்னுடைய கனவில் வர, அறிவும் அழிந்து-நல்லறிவு கெட்டு, அற்பன் அதிலே நிதம் உலைவேனோ?-அற்பனாகிய அடியேன் அந் நினைவுகளிலேயே தினமும் அழியலாமோ? அசடனை-கீழ்மகனை, வஞ்ச சமர்த்தன் ஆகிய கசடனை-வஞ்சகம் புரிவதில் சாமர்த்தியமுள்ள குற்றவாளியை, உன் சித் கடைக்கண் ஆடியும்-தேவரூடைய ஞானக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி யருளி, மலர் கொடு நின் பொன் பதத்தையே தொழ-மலர்களைக் கொண்டு உமது அழகிய திருவடிகளையே அடியேன் தொழுமாறு, அருள்தாராய்-திருவருள் புரிவராக.

பொழிப்புரை

பலவிதமாக அமைந்த அழகிய பொற்பதக்கத்துடன் கூடிய மாலையையும், அடிமையேன் கூறுகின்ற திருப்புகழாகிய பன்னீரையும், நறுமணம் மிகுதியாக வீசும் அந்தக் கடப்ப மலர் மாலையையும் தரித்திருக்கின்றவரே! திருத்தலங்களிலும் விஜயமங்கையிலும், அழகிய கதித்த மலையிலும், வேறு சில குன்றுகளிலும் உறைந்து வாழ்வுக்கு உயர்ந்த பழநிமலையில் அன்புடன் வீற்றிருக்கின்ற தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! மலர்களை அணிந்துள்ள கொண்டை முடியிலும், அப்பொது மக்கள் பேசும் பேச்சின் இன்பச் செல்வத்திலும், கொடுமை நிறைந்த மனமுறுக்கிலும், சந்திரனை யொத்த முகத்திலும், பொருந்திய அல்குலிடத்திலும், வாசனை நிறைந்த குடம் போன்ற கொங்கையிலும், நன்கு வலிய வந்து இசைந்த இடத்திலும், கண்வலையிலும், நிலவின் ஒளி போன்ற உடம்பின் அசைவிலும், அழகிய வளையல்கள் அணிந்த சிவந்த கரத்தின் ஓசையாலும், மிகுந்த பணத்தைப் பறிக்கின்ற அந்தப் பகட்டிலும், செய்கின்ற ஓய்யாரத்திலும், நாள்தோறும் காட்டப்படுகின்ற தீய குணத்திலும்,

தன்வசம் அழிந்து அன்புகொண்டு கலந்து ஒரு நிமிஷம் கூடி, அக் கணப்பொழுதில் மிக்க அறிவு கெட்டு, அலைய நினைந்து அதே தோற்றமாய், தினந்தினம் என்கனவிலேயும் அக்காட்சியே வந்து காட்சி தர, உள்ளத்துடன் உணர்வு அழிந்து அற்பனாகிய அடியேன், அச்செயலிலேயே தினமும் அழியலாமோ? கீழ்மகனும், வஞ்சனையில் சாமர்த்தியமுடைய முடனும் ஆகிய அடியேனை உமது ஞானக் கடைக்கண்ணால் நோக்கியருளி, மலர்களைக் கொண்டு உமது அழகிய திருவடிகளையே தொழுமாறு திருவருள் புரிவீராக.

விரிவுரை

கொடுமையும் அடர் நெஞ்சம்:—

கொடுமையும் என்ற எச்சவும்மையால் ஆசை முதலியவை நிறைந்த உள்ளம் எனக் கொள்க.

உற்பனத்திலே:—

உற்பனம்—தோற்றம்.

“எங்கும் உற்பனமதாக அமர் உளவோனே”

—(சுருதிமுடி) திருப்புகழ்

சொப்பனத்திலே:—

சதா அப் பொதுமகளிரையே நினைந்து உருகுவதனால், அம்மகளிர் கனவில் வந்து காட்சி தருவார்கள்.

அற்பனத்திலே:—

அற்பன் அத்திலே எனப் பதப்பிரிவு செய்க. அதிலே, என்பது அத்திலே என சந்தத்தை நோக்கி வந்தது.

அடிமை சொலுஞ் சொற் தமிழ்ப் பன்னீர்:—

அருணகிரிநாதருடைய அற்புதத் தெய்வத் திருவாக்காம் திருப்புகழ் இனிய பன்னீராகக் கமழ்கின்றது.

இறைவனுக்கு மலர்மாலை சாத்தியபின் பன்னீர் தெளிப்பார்கள். அதனால் பரிமளம் மிகுதிப்படும்.

கடப்ப மலர்கள் முருகனுக்குச் சாத்தியபின் திருப்புகழாகிய தமிழ்ப் பன்னீர் தெளிக்கவேண்டும்.

அதனால் ஞான வாசனை மிகுதிப்படும். இதனால் திருப்புகழின் பெருமையை நன்கு உணர்தல் வேண்டும்.

பதினில் மங்கை துதித்த மாமலை: —

மங்கை—விஜயமங்கை, ஈரோட்டிலிருந்து திருப்பூர் போகும் இருப்புப் பாதையில் இருக்கிறது. (விஜயமங்கலம்)

கதித்த மலை—ஊற்றுக்குழி, புகை வண்டி நிலையத்தின் அருகில் உள்ள திருத்தலம், கோவை மாவட்டத்தில் உள்ளது.

சில குன்றில்:—

கோவை மாவட்டத்தில் மருதமலை, சிவமலை, சென்னிமலை, ஊதிமலை, தென் சேரி கிரி, வட்டமலை, நாககிரி, கொங்கணகிரி இப்படி முருகனுடைய திருத்தலங்கள் பல திகழ்கின்றன.

முருகன் ஞான மணமுடையவன். அந்த ஞான மணம் வீசுவதனால் கொங்கு நாடு எனப்பெற்றது.

கருத்துரை

பழநியாண்டவனே! கடைக்கண் பார்வை தந்து அருள் புரிவாய்.

77

மனக்கவலை யேதுமின்றி உனக்கடிமை யேபுரிந்து

வகைக்குமநு நூல் விதங்கள் தவறாதே

வகைப்படி மனோரதங்கள் தொகைப்படியினா லிலங்கி

மயக்கமற வேதமுங்கொள் பொருள்நாடி

வினைக்குரிய பாத கங்கள் துகைத்து வகையாய்

நினைந்து

மிகுத்த பொரு ளாகமங்கள் முறையாலே

வெகுட்சிதனை யேதுரந்து களிப்பினுட னேநடந்து

மிகுக்குமுனை யேவணங்க வரவேணும்

மனத்தில்வரு வோனே என்று னடைக்கலம தாகவந்து
 மலர்ப்பதம தேபணிந்த முநிவோர்கள்
 வரார்க்குமிமை யோர்களுன்பர் தமக்குமன மேயிரங்கி
 மருட்டிவரு குரைவென்ற முனைவேலா
 தினைப்புனமு னேநடந்து குறக்கொடியை யேமணந்து
 செகத்தைமுழு தாளவந்த பெரியோனே
 செழித்தவள மேசிறந்த மலர்ப்பொழில்க ளேநிறைந்த
 திருப்பழநி வாழ்வந்த பெருமானே.

பதவுரை

மனத்தில் வருவொனே என்று—“நினைப்பவருடைய மனத்தினில் எழுந்தருளுவோனே” என்று துதித்து, உன் அடைக்கலம் அது ஆக வந்து—தேவரீருக்கு அடைக்கலமாக வந்து சேர்ந்து, மலர் பதம் அதே பணிந்த—மலர்ப் பாதங்களையே பணிந்த, முநிவோர்கள்—முநிவர்கள் பொருட்டும், வரார்க்கும்—சிறந்த சான்றோர் பொருட்டும், இமையோர்கள் என்பர் தமக்கும்—தேவர் என்பவர் பொருட்டும், மனமே இரங்கி—திருவுள்ளம் கருணை செய்து, மருட்டி வரு குரை வென்ற—உலகங்களைப் பயமுறுத்தி வந்த குரபன்மனை வென்ற, முனைவேலா—கூரிய வேலாயுதரே! தினை புனம் முன்னே நடந்து—தினைப்புனத்தின் முன் நடந்து சென்று, குறக்கொடியை மணந்து—குறவர் புதல்வியாகிய கொடி போன்ற வள்ளிபிராட்டியை திருமணஞ் செய்தருளிய, செகத்தை முழுது ஆளவந்த—உலக முழுவதையும் ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு வந்த, பெரியோனே—பெரியவரே! செழித்த வளமே சிறந்த—செழிப்புற்ற வளமையால் சிறந்த, மலர் பொழில்களே நிறைந்த—மலர்ச் சோலைகள் நிறைந்துள்ள, திரு பழநி வாழ்வந்த—திருப்பழநி மலையில் அடியவர்கள் வாழும் பொருட்டு வந்து உறையும், பெருமானே—பெருமையின் மிகுந்தவரே! மனக் கவலை ஏதும் இன்றி—மனக் கவலை ஒரு சிறிதும் இல்லாமல், உனக்கு அடிமையே புரிந்து—தேவரீருக்கு அடிமையாகி உமது பணியை செய்து, வகைக்கும் மநுநூல் விதங்கள் தவறாதே—வகையால் அமைந்துள்ள மநுவறத்தினின்றும் வழுவாமல், வகைப்படி மனோ ரதங்கள்—நல்ல முறையில் மன விருப்பங்கள், தொகைப்படியினால் இலங்கி—எண்ணிய கணக்கின்படி கை கூடி வந்து விளங்கி, மயக்கம் அற—ஐயந்திரிபு மயக்க முதலியன இல்லாமல், வேதமும் கொள் பொருள் நாடி—வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பொருளை விரும்பி, வினைக்கு உரிய பாதகங்கள் துகைத்து—தீவினைக்குரிய பாவச் செயல்களைக் கடிந்து விலக்கி, வகையால் நினைந்து—தியான முறைப்படி நினைந்து, மிகுத்த பொருள் ஆகமங்கள் முறையாலே—உயர்ந்த பொருள்களைக் கொண்ட சிவாகமங்களில் சொன்ன முறைப்படி, வெகுட்சி தனையே துறந்து—கோபத்தை யகற்றி, களிப்பினுடனே நடந்து—மகிழ்ச்சியுடன் ஒழுகி,

மிகுக்கும் உணையே வணங்க வரவேணும்—மேம்பட்டு விளங்கும் உம்மை வணங்குவதற்கு (வேண்டிய அருள் தரும் பொருட்டு) வந்தருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

“நினைப்பவர்களுடைய உள்ளக் கோயிலில் எழுந்தருளி வருபவரே!” என்று துதி செய்து, உம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, திருவடிக்கமலங்களை வணங்கிய முனிவர்கள், சான்றோர்கள், தேவர்கள் என்பவர்களின் பொருட்டுத் திருவுள்ளம் இரங்கி, உலகை அச்சுறுத்திக் கொண்டு வந்த சூரனை வென்ற கூரிய வேற்படையை உடையவரே! நினைப்புனத்தின்முன் நடந்துசென்று, வள்ளி பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்து, உலகம் முழுவதையும் ஆள வந்த பெரியோனே! நல்ல வளமுடன் செழிப்புற்ற பூஞ்சோலைகள் நிறைந்த திருப்பழநி மலையில் அடியார்கள் உய்யும் பொருட்டு வந்த பெருமிதம் உடையவரே! மனக்கவலை சிறிதும் இன்றி தேவரீருக்கு அடிமையாகிய திருத்தொண்டுகளையே புரிந்து நீதிகளை வகுத்துரைக்கும் மநுநெறிப்படி நடந்து, நல்ல மனோ விருப்பங்கள் நிறைவேறி, மயக்கமின்றி, வேதங்கள் கூறும் பொருள்களை விரும்பி, தீவினையை விளைக்கும் பாவங்களையகற்றி, முறைப்படி தேவரீரைத் தியானித்து, உயர்ந்த பொருள்களை உரைக்கும் சிவாகமங்களின் முறையின்படி சினத்தை மாற்றி மகிழ்ச்சியுடன் ஒழுகி, பரம்பொருளான உம்மையே வணங்கி உய்யுமாறு, வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

மனக்கவலை யேதுமின்றி:—

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான மனக்கவலை; பிள்ளைகட்குப் படிக்கவேண்டுமே யென்ற கவலை; பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெறவேண்டுமே யென்ற கவலை; மனைவிக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் வாங்குவதில் கவலை; பிள்ளை இல்லையென்ற கவலை; நிரம்பவும் பிறக்கின்றனவே என்ற கவலை; பணம் தேட வேண்டும் என்ற கவலை; தேடிய பொருளைக்

கைப்பற்றுவதில் கவலை; பிள்ளைகள் சொற்படி நடக்கவில்லையே யென்ற கவலை; வயது முதிர்ந்து விட்டதே என்ற கவலை; நோய்களால் கவலை; மரணம் வருகின்றதே யென்ற கவலை! இப்படி எத்தனையோ கவலைகள்!

இந்த மனக்கவலைகட்கு மருந்து எந்த மருத்துவரிடமும் கிடையாது. தனக்குவமை யில்லாத தனிப் பரம்பொருளாம் இறைவன் திருவடிதான் மனக்கவலை மாற்றும் மருந்து.

ஒரு மேஜையின் மீது பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. அந்த மேஜையின் மீது மிகப் பெரிய பொருள் ஒன்றை எடுத்து வைப்போமானால் அதில் இருக்கும் பொருள்கள் தாமே கீழே விழுந்துவிடும். அதுபோல் இறைவன் திருவடியாகிய (பெரிய) ஒன்றை நினைக்கும் போது, சிறிய சிறிய எண்ணங்களும் அவற்றால் வரும் கவலைகளும் தாமே விலகி விடும்.

உனக்கடி மையே புரிந்து:—

முருகப் பெருமானுடைய அடிமையாக இருந்து அப் பரம கருணாமூர்த்தியின் திருப்பணிகளையே புரிதல் வேண்டும். இறைபணியால் என்றும் குன்றாத இன்பம் உண்டாகும்.

வகைக்கு மநு நூல் விதங்கள் தவறாதே:—

மநுநூல் என்பது நீதி நூல். முதன் முதலாக மநு நூலைச் செய்தவர் முருகக் கடவுள். அதனை உலகுக்குத் தந்தவர் மநு. அதனால் அவர் பேரால் விளங்குகின்றது.

“இந்திரை கேள்வர் பிதாமகன் கதிர்

இந்து சடாதரன் வாசவன் தொழு

தின்புறவே மநுநூல் விளம்பிய கந்தவேளே”

—(சந்திர) திருப்புகழ்

இப்போதுள்ள மநுநீதி நூலில் இடைச்செருகல்கள் பலவும் சேர்ந்துவிட்டன. அதனால் அதன் தூய்மை மாறி நிற்கின்றது. முந்திய மநு முறைப்படி மக்கள் தவறாமல் ஒழுகுதல் வேண்டும்.

மனோரதங்கள் தொகை படியினாலிலங்கி:—

அடியார்கள் எண்ணுகின்ற எண்ணங்களை
யெல்லாம் எம்பெருமான் முடித்துத் தருவார்.

“கருத்தறிந்து முடிப்பான் தன்னை”

—அப்பர்

“அடியவர் இச்சையில் எவையெவை யுற்றன
அவை தருவித்தருள் பெருமானே”

—(கலகலெனச் சில) திருப்புகழ்

மயக்கமற வேதமுங்கொள் பொருள்நாடி:—

வேதம் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொது, எல்லாக்
கலைகட்கும் வேதம் மாதா.

வேதத்தை ஒதுகின்றபோது சந்தேக விபரீதமின்றி
குருமுகமாகக் கற்கவேண்டும். ஒரு நூலை ஐயம் திரிபு
மயக்கம் இன்றிக் கற்கவேண்டும்.

இதுவோ அதுவோ என்று எண்ணுவது ஐயம்.
ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிவது திரிபு. பொருளை
உணராமல் மயங்குவது மயக்கம்.

வினைக்குரிய பாதகங்கள் துகைத்து:—

தீவினையைத் தரும் பாவ நினைவுகள், பாவச்
சொற்கள், பாவச் செயல்கள் ஆகியவற்றை திருவருள்
துணையால் வரும் தியானாதி கருமங்களால் பொடி
படுத்தவேண்டும்.

மிகுந்த பொரு ளாகமங்கள் முறையாலே:—

உயர்ந்த பொருள்களை உரைப்பவை சிவாகமங்கள்.
வேதம் ஆகமம் என்ற இரண்டும் சிவபெருமான்
அருளியவை. வேதம்—பொது; ஆகமம்—சிறப்பு.

வெகுட்சி தனையே துறந்து:—

கோபம் கொடிய பகை. அக்கோபத்தால்
கேடுற்றவர் பலர். தவம் புரிவோர்க்கு ஆசையும்
கோபமும் பெரும் பகையாகும். தவத்தை யழிக்குங்
கருவிகள் ஆசையும் கோபமும்.

“தவஞ் செய்வோர்கள், வெருவறச் சென்றடை காம வெகுளி”

என்கிறார் கம்பநாடார். சினத்தை விட்டார் சாந்தியாக
வாழ்வார்.

களிப்பினுடனே நடந்து:—

சினம் அழிந்த இடத்தில் மகிழ்ச்சியுண்டாகும்.
மகிழ்ச்சியைக் கொல்லுவது சினம்.

மனத்தில் வருவோனே:—

இறைவன் எல்லா வுயிர்களிலும் நீக்கமற நிறைந்
திருக்கிறான். எனினும், நினைப்பவர்களின் உள்ளத்தைக்
கோயிலாகக் கொள்ளுகின்றான்.

“நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்” —அப்பர்

“கூற்றறியாத பெருந்தவர் உள்ளக்

கோயிலிருந்த குணப் பெருங் குன்றே”—அருட்பா

“மருவுமடியார்கள் மனதில் விளையாடு

மரகத மயூரப் பெருமாள்காண்”

—(திருமகளுலாவு) திருப்புகழ்

செகத்தை முழுதான வந்த பெரியோனே:—

அகில உலகங்களும் உய்யும் பொருட்டுச்
சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து உதித்த
ஞான மூர்த்தி முருகவேள். “உதித்தனன் உலகமுய்ய”
என்று கூறுகின்றது கந்தபுராணம்.

கருத்துரை

பழநிக் குமரா! உன் பாத மலரை வணங்க அருள்
செய்.

78

முக்கமுளரி ப்ரபைவீசு மெழில்கனக மலைபோலு

முதிர்விலிள தனபார

மடவார்தோள்

முழுகியமி ழுநுபோக விழலனென வுலகோர்கள்

மொழியுமது மதியாமல்

தலைகீழ்வீழ்ந்

தகமகிழ விதமான நகையமுத மெனவூற

லசடரக மெழுவாகி

மிகவேயுண்

டழியுமொரு தமிழேனு மொழியுமுன திருதாளி

னமுதுபரு கிடஞான

மருளாயோ

மகரமெறி திரைமோது பகரகடல் தடவாரி
 மறுகுபுனல் கெடவேலை விடுவோனே
 வரிசையவுண் மகசேனை யுகமுடிய மயிலேறி
 வருபனிரு கரதீர முருகோனே
 பகர்வரிய ரெனலாகு முமை கொழுந ருளமேவு
 பரமகுரு வெனநாடு மிளையோனே
 பணிலமணி வெயில்வீசு மணிசிகர மதிசூடு
 பழநிமலை தனில்மேவு பெருமானே.

பதவுரை

மகரம் ஏறி திரை மோது-மகர மீன்களை எடுத்துக் கரையில் ஏறிகின்ற அலைகளை வீசும், பகர கடல் தடவாரி-அழகிய கடலில் உள்ள பரந்த நீர், மறுகு புனல் கெட-சுழலுகின்ற நீராகிக் கலங்கிக் கெடும்படி, வேலை விடுவோனே-வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! வரிசை அவுண் மக சேனை-வரிசை வரிசையாக வந்த அகரர்களுடைய பெரிய சேனைகளின், யுகம் முடிய-கால அளவு முடியுமாறு, மயில் ஏறி வரு-மயிலில் ஆரோகணித்து வந்தருளிய, பன் இரு கர தீர-பன்னிரண்டு கரங்களை உடைய திருமூர்த்தியே! முருகோனே-முருகப் பெருமானே! பகர் அரியர் எனல் ஆகும்-சொல்லுதற்கு அரியர் என்று கூறத்தக்க, உமை கொழுநர் உளம் மேவும்-உமையம்மையின் கணவனாராகிய சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும், பரமகுரு என நாடும்-பெரிய குரு என்று விரும்பத் தக்க, இளையோனே-இளம் பூரணரே! பணி மணி வெயில் வீசும்-சங்குகளிலிருந்த முத்து மணிகள் ஒளி வீசுகின்றதும், அணி சிகரம் மதி சூடும்-அழகிய மலை உச்சி சந்திரனைத் தரித்திருப்பதும் ஆகிய, பழநி மலைதனில் மேவு-பழநிமலையின் மீது எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! முளரி முகை-தாமரை மொட்டினைப் போலவும், ப்ரபை வீசும் எழில் கனக மலை போலும்-ஒளிவீசுகின்ற அழகிய பொன் மலை போலவும், முதிர்வு இல் இள-முதிர்ச்சியடையாத இளமைத் தன்மையில் உள்ளதும் ஆகிய, தனபார-பெரிய கொங்கைகளை உடைய, மடவார் தோள் முழுகி அமிழ்-மாதர்களின் தோள்களில் முழுகி அமிழ்கின்ற, அநுபோக-இன்ப நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ள, விழலன் என-வீணன் என்று, உலகோர்கள் மொழியும் அது மதியாமல்-உலகில் உள்ள பெரியோர்கள் கூறுகின்ற நன்மொழிகளைப் பொருள்படுத்தாமல், தலைகீழ் வீழ்ந்து-தலைகீழாக விழுந்து, அகம் மகிழ்-உள்ளம் களிப்புற, இதம் ஆன-இன்பமாகவுள்ள, நுக அமுதம் என ஊறல்-புன்னகையுடன் அமுதம் போன்ற இதழில் ஊறும் நீரை, அசடர் அகம் எழ ஆகி-மூடராம் பொது மகளிர் வீடுகட்குப் போய், மிகவே உண்டு-மிகுதியாகப் பருகி, அழியும் ஒரு மியேனை-அழிகின்ற துணையில்லாத தனியனாகும் அடியேன், மொழியும் உனது இருதாளின்-புகழ் பெறுகின்ற தேவாருடைய இரு

திருவடித் தாமரையில் ஊறும், அமுது பருகிட-அமுதத்தைப் பருகுமாறு, ஞானம் அருளாயோ-ஞானத்தை அருள்புரிய மாட்டீரோ? (அருளுவீர்.)

பொழிப்புரை

மகர மீன்களை எடுத்துக் கரையில் எறிகின்ற அலைகள் மோதுகின்ற அழகிய கடலின் பரந்த நீரானது, சுழன்று கலங்கிய நீராகிக் கெடுமாறு வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! வரிசை வரிசையாக வந்த அசுரர்களுடைய பெரிய சேனை வாழ்நாள் முடிந்து மருளுமாறு மயிலில் ஏறி வந்த பன்னிரு கரங்களையுடைய தீரமூர்த்தியே! முருகக் கடவுளே! சொல்லுதற்கு அரியரான பார்வதியின் பதியாகிய பரமசிவனுடைய திருவுள்ளத்தில் விளங்கும் பரமகுரு என்று ஆன்றோர் விரும்புகின்ற இளம் பூரணரே! சங்குகளிலிருந்து பிறந்த முத்து மணிகள் ஒளி வீசவும், அழகிய மலைச் சிகரம் சந்திரனையளாவியும், விளங்கும் பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! தாமரை அரும்பைப் போலவும், ஒளி வீசுகின்ற அழகிய பொன்மலை போலவும் விளங்குகின்ற முதிராத இளந் தனபாரங்களையுடைய மாதர்களுடைய தோளில் முழுகி அமிழ்ந்து, இன்ப நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்ட வீணன் என்று பெரியோர்கள் கூறும் அறிவுரையைப் பொருள்படுத்தாமல் தலைகீழாக வீழ்ந்து உள்ளம் உவக்க இன்பமான புன்னகையுடன் கூடி அமுதம் போன்ற இதழ் ஊறலை, அந்த மூடர்களாகிய பொதுப் பெண்டிர் வீடுகட்குச் சென்று, மிகவும் பருகி அழிகின்ற துணையற்ற தனியனாகிய அடியேன், தேவரீருடைய இரண்டு சரண கமலங்களில் ஊறும் அமுதினைப் பருகுமாறு மெய்ஞ்ஞானத்தை அருளமாட்டீரோ! (அருள் செய்யும்.)

விரிவுரை

விழலன்:—

விழல்—பயனின்மை. பயனில்லாத காரியம் புரிகின்றவன். அன்றி விழல் என்பது ஒருவகைப் புழல். அது ஒன்றுக்கும் பயனில்லாதது.

“விழலுக்கு முத்துலையிட் டிறைத்தேன் என் விதியின்மையே”

என்று பட்டினத்தார் பாடுகின்றார்.

விழலன் புல் போன்றவன்; ஒருவருக்கும், ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்.

உலகோர்கள் மொழியுமது மதியாமல்:—

“உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே”

என்பது தொல்காப்பியம். எனவே பெரியோர்கள் “இவன் அறிவற்றவன்” என்று கூறுவதைக் கேட்டும், ஆன்றோர் பழிப்புரையை ஒரு பொருளாக மதியாது, தன் போக்கிலேயே சென்று உழல்வது மதியின்மையாகும்.

தலைகீழ் வீழ்ந்து:—

சிலர் அகங்காரத்தால் தலை கீழாக நடப்பர். அது அழிவு காலத்தைக் காட்டுவது.

சூரபன்மன் இறுதியில் மாமரமாகி தலைகீழாக நின்றான்.

.....“கவிழ் இணர்

மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து

எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேல் சேளய்”

—திருமுருகாற்றுப்படை

இருதாளின் அமுது பருகிட ஞான மருள்வாயே:—

மாதர் குமுத அமுதிதழ் பருகி வாடும் மாந்தர், முருகவேளின் திருத்தாளில் ஊறிவரும் பேரின்பத் தேனைப் பருகி உய்தல் வேண்டும் என்று சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

மகரமெறி திரை:—

மகரம்—என்பது கடலில் வாழும் சுறாமீன்; இது மிக்க வீரம் உள்ளது. இதனால் கடலுக்கு மகராலயம் என்று ஒரு பேருண்டு.

கடல் அலை அம் மகர மீனை எடுத்துக் கரையில் வீசுகின்றது. அக் கடல் வற்றுமாறு முருகவேள் வேலை விடுத்தருளினார்.

அகங்காரமாகிய சுறா மீனையுடைய பிறவிப் பெருங் கடல் வற்ற, ஞானமாகிய வேலை விடுத்தருளும் தெய்வம் முருகன் என்பது இதன் நுண் பொருள்.

பகர்வரியர்...உளமேவி பரமகுரு:—

சிவபெருமான் மாற்றம் மனம் கழிய நின்றவர். சொல்லாலும் எழுத்தாலும் அளவிட முடியாதவர். அவருடைய திருவுள்ளத்தில் விளங்குபவர் முருகவேள். “உளமேவு பரமகுரு” என்ற சொற்றொடர் மிக்க இனிமையானது.

பணிமணி வெயில் வீசு:—

பணிமணி-சங்குகள். சங்குகளிலிருந்து முத்து பிறக்கும். பழநி நீர்வளமுடையது. வயல்களில் உள்ள சங்குகள் முத்துக்களை ஈனுகின்றன. அதனால் எங்கும் முத்தின் ஒளி வீசுகின்றது.

சங்குகளைப் போன்ற உத்தம அன்னைகள் பரம ஞானிகளைப் பெறுகின்றார்கள். அந்த சிவஞானிகளின் ஞானவொளி அங்கு வீசுகின்றது என்பது இதன் குறிப்பு.

அணி சிகர மதி குடு:—

சந்திரன் தவழும் சிகரம் என்று அதன் பெருமையைக் கூறுகின்றார்.

கருத்துரை

முருகா; பழநிவேலா! உன் திருவடித்தேனைப் பருக ஞானமருள்.

79

முதிர் வுழையை வனத்தில் முடுகி வடுவை யழித்து
முதிய கயல்கள் கயத்தி னிடையோடி
முரண வளரும் விழிகள் மதன விரகு பயிற்றி
முறைமை கெடவு மயக்கி வருமாதர்
மதுர அமுத மொழிக்கு மகுட களப முலைக்கு
வலிய அடிமை புகுத்தி விடுமாய
மனதை யுடைய அசட்டு மனிதன் முழுது புரட்டன்
மகிழ உனது பதத்தை அருள்வாயே
சதுரன் வரையை யெடுத்த நிருத னுடலை வதைத்து
சகடு மருத முதைத்த தகவோடே

தழையு மரமு நிலத்தில் கடிய அமரை விளைத்த
 தநுவை யுடைய சமர்த்தன் மருகோனே
 அதிர முடுகி யெதிர்த்த அசுர ருடலை வதைத்து
 அமரர் சிறையை விடுத்து வருவோனே
 அரிய புகழை யமைத்த பெரிய பழநி மலைக்கு
 ளழகு மயிலை நடத்து பெருமானே.

பதவுரை

சதுரன்-ஆற்றல் படைத்தவரும், வரையை எடுத்த நிருதன் உடலை வதைத்து-கயிலை மலையை எடுத்த இராவணனுடைய உடலை அழித்தவரும், சகடு-வண்டி வடிவாக வந்த அசுரனை உதைத்தவரும், தகவோடே தழையும் மருத மரமும்-நன்றாகத் தழைத்து வளர்ந்த மருத மரத்தையும், நிலத்தில் மடிய-நிலத்தில் வீழ்ந்து சாயுமாறு, உதைத்த-திருவடியால் உதைத்தவரும், அமரை விளைத்த-போர் புரிந்த, தநுவை உடைய சமர்த்தன்-வில் ஏந்திய சாமர்த்திய முடையவருமாகிய திருமாலின், மருகோனே-திருமருகரே! அதிர முடுகி எதிர்த்த-பூமி அதிரும்படி வேகமாக எதிர்த்துவந்த, அசுரர் உடலை வதைத்து-அசுரர்களுடைய உடல்களை அழித்து, அமரர் சிறையை விடுத்து-தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து, வருவோனே-வந்தருளியவரே! அரிய புகழை அமைத்த-சிறந்த புகழைப் பெற்றுள்ள, பெரிய பழநி மலைக்குள்-உயர்ந்த பழநி மலையின்கண், அழகு மயிலை நடத்து-அழகிய மயிலை நடத்தி உலாவும், பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! உழையை முதிர வனத்தில் முடுகி-மானைத் தளருமாறு கானகத்தில் துரத்தி ஓட்டி, வடுவை அழித்து-மாவடுவை அழித்து, முதிய கயல்கள் கயத்தின் இடை ஓடி-பெரிய கயல் மீன்களைக் குளத்தில் ஓட்டி, முரணவரும் விழிக்குள்-இப்படி இவற்றுடன் மாறுபட்டு வளரும் கண்களால், மதன விரகு பயிற்றி-காம லீலைகளாகிய தந்திரங்களைச் செய்து, முறைமை கெடவும், மயக்கத்தைச் செய்து வருகின்ற பொது மாதருடைய, மதுர அமுத மொழிக்கும்-இனிய அமுதம் போன்ற மொழிகளுக்கும், மகுட களப முலைக்கும்-சந்தனக் கலவை பூசப்பட்டு மகுடம் போன்ற தனத்துக்கும், வலிய அடிமை புகுத்திவிடும்-வலிய அடிமைப் படுத்தி வைக்கும், மாய மனதை உடைய-மாயத்தைப் புரியும் மனத்தை உடைய, அசட்டு மனிதன்-அறிவற்ற மனிதனும், முழுது புரட்டன்-முழுப் புரட்டனுமாகிய அடியேன், மகிழ உனது பதத்தை-மகிழுமாறு தேவரூடைய திருவடியை, அருள்வாயே-தந்தருள்வீராக.

பொழிப்புரை

ஆற்றல் படைத்தவரும், கயிலை மலையை எடுத்த இராவணனுடைய உடலை அழித்தவரும், சகடாசுரனை

உதைத்தவரும், நன்கு தழைத்திருந்த மருத மரத்தை நிலத்தில் விழுமாறு உதைத்தவரும், போர் புரிந்த வில்லை ஏந்தியவரும், திறமையுடையவருமாகிய திருமாவின் மருகரே! பூமி அதிருமாறு எதிர்த்து வந்த அரக்கர்களின் உடல்களை வதைத்து, தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து அருள் புரிந்தவரே! அருமையான புகழைக் கொண்டுள்ள உயர்ந்த பழநி மலையின் மீது அழகிய மயிலை நடத்தி உலாவும் பெருமீதம் உடையவரே! மானைத் தளருமாறு காட்டில் முடுக்கி ஓட்டியும், மாவடுவை யழித்தும், பெரிய கயல்மீனைக் குளத்தில் ஓட்டியும் மாறுபட்டு வளர்கின்ற கண்களால், காம விளையாடல்களைச் செய்து, ஒழுக்கம் கெடுமாறு மயக்கி வருகின்ற விலை மாதர்களின் இனிய அமுதம் போன்ற சொற்களுக்கும், சந்தனம் பூசி மகுடம் போல் விளங்கும் தனத்துக்கும், வலிய என்னை அடிமைப்படுத்தி வைக்கும் மாயம் நிறைந்த மனத்தைப் படைத்த அறிவற்ற மனிதனும் முழுப் புரட்டனுமாகிய அடியேன் உள்ளம் உவக்குமாறு தேவரீருடைய திருவடியைத் தந்தருளுவீராக.

விரிவுரை

முதிர் உழையை வனத்தில் முடுகி:—

புலவர்கள் பெண்களுடைய கண்களுக்கு உவமையாக மானைப் புகல்வார்களா. மான்போல் மிரண்டு பார்க்கும் இயல்புடையன கண்கள்.

அழகிற் சிறந்த மாதர்களுடைய கண்களுக்கு மான் தோல்வியுற்று தளர்ச்சியடைந்து காட்டுக்குள் ஓடி விட்டதாம்.

மான் இயல்பாக காட்டில் வாழும் தன்மையுடையது. இவர்கள் கண்கள் காட்டுக்கு மானை ஓட்டி விட்டது என்று சதுரப்பாடாகக் கூறுகின்றார். தற்குறிப்பேற்றம் என்ற அணி.

வடுவை அழித்து:—

மாம்பிஞ்சினைப் பிளந்தால் கண்களைப்போல் அது காட்சிதரும். அந்த மாவடுவை உப்பில் இட்டு ஊற

வைத்து ஊறுகாயாக மக்கள் அருந்துவர். இதனை இக் கண்கள்தான் உப்பிலிட்டு அழித்துவிட்டதாகக் கூறுகின்றார். மாவடுவும் கண்களுக்குத் தோல்வியுற்றது. ஒளியின்மையால் எனவுணர்க.

முதிய கயல்கள் கயத்தினிடையோடி முரண:—

பெரிய மீன்கள் கண்ணுக்கு உவமைப் பொருள்களாகும். மீன்கள் குளத்தில் வாழும் இயற்கையுடையன. விழிக்குத் தோல்வியுற்றுக் குளத்திற் சென்று ஒளிந்து வாழ்கின்றன என்கின்றார்.

அடிமை புகுத்தி விடுமாய் மனதை யுடைய அசட்டு மனிதன்:—

மனமானது நன்மைக்கும் தீமைக்கும் துணையாக நிற்கும் இயல்புடையது. தண்ணீரில் கற்கண்டையுங்கரைக்கலாம்; நஞ்சையுங் கரைக்கலாம்.

மாயத்தைப் புரியும் இம் மனம் இறைவனுக்கு அடிமைப்படாமல் பொதுமகளிருக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டது. கீழ்மனம் படைத்தபடியால் அசட்டு மனிதனாகி விட்டான். நன்மனம் படைத்தால் மனிதரில் தெய்வமாக விளங்கலாம்.

முழுது புரட்டன்:—

எந்த ஒரு நல்ல செயலையும் புரட்டிப் பேசுவது சிலருக்குச் சொந்த சொத்தாக இருக்கும்.

ஒரு புண்ணியவான் அன்னதானம் புரிகின்றான். வறியவரது பசியாற்றுவது சிறந்த அறம். தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம். இந்த நல்லறச் செயலைக்கண்டு “இது சோம்பேறிக் கூட்டங்களை வளர்ப்பதாகும். அன்னம் போடுவதால் இவர்கள் சோம்பேறிகளாகக் கெட்டுவிடுகின்றார்கள். ஆதலால் இது அறமன்று” என்று புரட்சியாகப் பேசுவார்கள். இவ்வாறு புரட்டுகின்றவன் புரட்டன். இதில் கால் புரட்டன்; அரைப்புரட்டன்; முக்கால் புரட்டன் என்றும் உண்டு. அடியோடு புரட்டுகின்றவன் முழுப் புரட்டன்.

சதுரன்:—

சதுர்—சாமர்த்தியம். சாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களிலும் வல்லவர் திருமால்.

“சாமபேத தான தண்ட” —(வில்லிபாரதம்) கண்ணன் தூது

“சரச சாம தான பேத தண்ட சதுர” —தியாகையர்

வரையை எடுத்த நிருதன்:—

இராவணன் திக்கு விஜயம் புரிந்து வந்தபோது, கயிலை மலைக்கு மேல் பறக்க இயலாது, அவனுடைய புஷ்பக விமானந் தடைப்பட்டு நின்றது.

கயிலை மலையைக் காவல் புரிகின்ற திருநந்தி தேவர் ‘ஏ தசக்ரீவனே! இது கண்ணுதற் கடவுள் உறையும் எண்ணுதற்கரிய புகழுடைய கயிலாய மலை. மதியும் கதிரும் வலம் வருகின்ற இம் மலைக்குமேல் உன் விமானஞ் செல்லாது. வலமாகச் செல்” என்றார்.

தோள்வலியால் தருக்குற்று நின்ற அவ்வரக்கன் சீறி, “குரங்குபோல் முகம் வைத்திருக்கின்ற நீ எனக்கு அறிவுரை பகர்கின்றனையோ?” என்றான்.

திருநந்திதேவர் சிறுநகை செய்து, “திறங்கெட்ட தீயவனே, குரங்கினால் உன் நாடும் நகரும் அழிந்து உனக்குத் தோல்வி எய்தக் கடவது” என்று சபித்த ருளினார்.

இதை வீடணன் இராவணனிடம் கூறும் பாடலாலும் அறிக.

மேலுயர் கயிலையை வென்ற மேலைநாள்
நாலுதோள் நந்திதான் நவின்ற சாபத்தால்
கூலவான் குரங்கினால் குறுகுங் கோளது
வாலிபாற் கண்டனம் வரம்பி லாற்றலாய்.

இராவணன் வெகுண்டு, “இந்த நந்தியையும் நந்திக்குத் தலைவனாம் ஈசனையும் இவ் வெள்ளி மலையையும் பறித்துக் கடலில் எறிவேன்” என்று கூறி, இருபது கரங்களாலும் வெள்ளி மலையைப் பேர்த்துத்

தோளில் வைத்து அசைத்தான். இறைவி இறைவனை நோக்கிப் “பெருமானே! மலை நிலை குலைகின்றதே” என்றாள்.

புரமெரித்த அரனார் புன்னகை புரிந்து, இடக் காலின் பெருவிரல் நகனுனியால் சிறிது ஊன்றி யருளினார். இராவணன் அப்படியே மலையின் கீழ் எலிக் குஞ்சுபோல் அகப்பட்டுத் தானுந் தோலும் நெரிந்து விரிந்து ‘ஓ’ என்று கதறிப் பதறி அழுதான். அதனால் இராவணன் என்று அவனுக்குப் பேர் ஏற்பட்டது.

இராவணன்—கதறி அழுதவன்.

“முந்திமா விலங்கலன் றெடுத்தவன் முடிகள்தோள் நெரிதரவே உந்திமா மலரடி ஒரு விரல்உகிர் நுதியால் அடர்த்தார்”

—திருஞானசம்பந்தர்

சகடு...மருத முதைத்த...தழையு மரமு நிலத்தில் மடிய:—

மதுரையில் தேவகியின் திருமகனாக அவதரித்த கண்ணபிரான் ஆயர்பாடியில் யசோதையின் மனையில் வளர்ந்தார். கண்ணன் தன்னைக் கொல்லும் பொருட்டு அவதரித்தவன் என்று அறிந்த கம்சன், கண்ணனைக் கொல்லுமாறு ஓர் அரக்கனை அனுப்பினான்.

யசோதை தன் வீட்டுக்குமுன் இருந்த வண்டியில் தொட்டில் கட்டிக் கண்ணனைத் தூங்க வைத்தாள். வந்த அசுரன் வண்டியுள் புகுந்து உருட்டினான். கண்ணபிரான் அதனை யறிந்து, தமது சிறிய இளந் திருவடியால் வண்டியை உதைத்து, வண்டியுருவில் வந்த சகடாசுரனை வதைத்தருளினார்.

நளசுபரன், மணிகர்வன் என்ற இரு கந்தர்வர்கள் நாரதர் சாபத்தால், ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன் வளமனை வாசலின் மருத மரங்களாக முளைத்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்தார்கள்.

வெண்ணெய் திருடிய கண்ணனை முனிந்த யசோதை, உரலில் கண்ணனைக் கட்டிவைத்தாள். கண்ணபிரான் மரங்கள் வடிவாயுள்ள கந்தருவர்கட்கு அருள்புரியும் பொருட்டு, உரலையுருட்டிக் கொண்டு

இருமருத மரங்களின் இடையே தவழ்ந்து சென்றார். உரல் உருள்வதற்குத் தடையாயிருந்த மருத மரங்களைச் சேவடி தீண்டி உதைத்தருளினார். மரங்கள், வேருடன் நிலத்தில் வீழ்ந்தன. சாபந் தீர்ந்து, கந்தருவர்கள் உய்ந்து, வெந்துயர்களைந்த கண்ணனைக் கை தொழுது பதம் புக்கனர்.

கண்ணன் திருவிளையாடல்கள் யாவும் இவ்வண்ணம் பல அருட் செயல்களேயாகும்.

தநுவயுடைய சமர்த்தன்:—

திருமாலின் திருக்கரத்தில் உள்ள அரிய வில் சாரங்கம் எனப்படும். அதனால் சாரங்கபாணி என்ற திருநாமம் படைத்தனர். இது பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்று.

சாரங்கம் என்ற வில்லில் பாண மழை பொழிந்து அரிமுகுந்தன் அசுரரை யழித்தனர். அதனால் ஆண்டாளம்மையார், மேகத்தைப் பார்த்து, “ஏ மேகமே! ஆழி போல் மின்னி, வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து” என்று அருளிச் செய்தார்.

“தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்
வாழி உலகினில் பெய்திடாய்”

அரிய புகழை யமைத்த பெரிய பழநி:—

பழநி மிகப் பெரும் புகழை யுடையது. அகத்திய முனிவர், இடும்பன் என்ற அசுர குருவினால், கேதார மலைக்கு அருகில் இருந்து பெயர்த்துக் கொண்டு வந்த சிவ மலை எனப் பெயர் பூண்டது. இன்றும் பல சித்தர்களும் முத்தர்களும் வாழ்கின்ற மகிமையுடையது. போக முனிவர் அருள் பெற்றது. ஞானத் தண்டினை ஊன்றி முருகன் பால வடிவுடன் எழுந்தருளிய ஞானமலை. வழிபடுவோருடைய வல்வினைகள் யாவும் வெஞ்சுடரில் வீழ்ந்த பஞ்சு போல் சாம்பராகி விடும்.

கருத்துரை

மால் மருகா! பழநி முருகா! உன் திருவடியைத் தந்தருள்வாய்.

முருகுசெறி குழலவிழ முலைபுளக மெழநிலவு
 முறுவல்தர விரகமெழ அநுராகம்
 முதிரவச மறவிதரி யெழுகைவளை கலகலென
 முகநிலவு குறுவெயர்வு துளிவீச
 அருமதூர மொழிபதற இதழமுது பருகிமிக
 அகமகிழ இருகயல்கள் குழையேற
 அமளிபடு மமளிமல ரணையின் மிசை துயிலுகினும்
 அலர்கமல மலரடிகைய மறவேனே
 நிருதனொடு வருபரியு மடுகரியும் ரதநிரையும்
 நெறுநெறென முறியவிடும் வடிவேலா
 நிகழுகள சகளகுரு நிருபகுரு பரகுமர
 நெடியநெடு ககனமுக டுறைவோனே
 வருமருவி நவமணிகள் மலர்கழுகின் மிசைசிதற
 மதுவினிரை பெருகுவளி மலைமீதே
 வளர்குறவர் சிறுமியிரு வளர்தனமு மிருபுயமு
 மருவிமகிழ் பழநிவரு பெருமானே.

பதவுரை

நிருதனொடு வரு-சூரபன்மனுடன் வந்த, பரியும்-குதிரைகளும், அடுகரியும்-கொல்லுந் தன்மையுடைய யானைகளும், ரத நிரையும்-தேர் வரிசைகளும், நெறு நெறு என முறியவிடும்-நெறு நெறு என்று முறிந்து அழியுமாறு விடுத்த, வடிவேலா-கூரிய வேலாயுதரே! நிகழ்-அமைந்துள்ள, அகள-அருவமாகியும், சகள-உருவமாகியும் உள்ள, குருநிருப-குருராஜனே! குருபர-மேலான ஆசாரியரே! குமர-குமாரக் கடவுளே! நெடிய நெடு ககன முகடு உறைவோனே-நீண்ட பெரிய வானத்து உச்சியில் உறைகின்றவரே! வரும் அருவி நவமணிகள்-வருகின்ற அருவிகளில் அடித்துக் கொண்டுவரும் நவரத்தினங்களும், மலர்-மலர்களும், கழுகின் மிசை சிதற-பாக்கு மரங்களின் மீது சிந்தவும், மதுவின் நிரை பெருகும்-தேனின் ஒழுக்கம் பெருகவும் விளங்கும், வளிமலை மீதே-வள்ளி மலையின் மீது, வளர் குறவர் சிறுமி-வளர்கின்ற குறவர் மகளாகிய வள்ளிபிராட்டியின், இரு வளர் தனமும்-வளர்கின்ற இரு தனபாரங்களையும், இருபுயமும் மருவி மகிழ்-இரண்டு தோள்களையும் தழுவி மகிழ்கின்ற, பழநிவரு பெருமானே-பழநியில் உறையும் பெருமையில் மிகுந்தவரே! முருகு செறி-வாசனை நிறைந்த, குழல் அவிழ-கூந்தல் அவிழ்ந்து விழவும், முலைபுளகம் எழ-தளங்கள் புளகங்கொள்ளவும், நிலவு முறுவல் தர-நிலாவொளியைப் பற்கள் வீசவும், விரகம் எழ-மோக உணர்ச்சி உண்டாகவும், அநுராகம் முதிர்-மிகுந்த

ஆசை வளர்ந்து பெருகவும், வசம் அற-தன் வசம் அழியவும், இதரி ஏழு கைவளை கலகல என-அசைந்து வேறுபடும் கைகளின் வளையல்கள் கலகல என்று ஒலிக்கவும், முக நிலவு-முகமாகிய சந்திரனிலிருந்து, குறு வெயர்வு துளி வீச-குறு வியர்வைத் துளி சிந்தவும், அரு மதுர மொழி பதற-அருமையான இனிய சொற்கள் நிலைகுலைந்து வெளிப்படவும், இதழ் அமுது பருகி-இதழின் அமுதத்தைப் பருகி, மிக அகம் மகிழ்-மிகவும் உள்ளங் களிக்கவும், இரு கயல்கள் குழை ஏற-இரு கயல் மீன் போன்ற கண்கள் காதளவு பாயவும், அமளிபடும்-போர்க்களம் போல் ஆரவாரம் ஆகும், அமளி மலர் அணை மிசை-படுக்கையாகிய மலர்ச் சயனத்தின் மீது, துயிலுகிறும்-தூங்கினாலும், அலர் கமல மலர் அடியை-விரிந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை, மறவேனே-அடியேன் மறக்க மாட்டேன்.

பொழிப்புரை

சூரபன்மனுடன் போருக்கு வந்த குதிரைகள், கொல்லும் யானைகள், வரிசையாக நின்ற தேர்கள் முதலியன நெறு நெறு என்று முறிந்து அழியுமாறு விடுத்த கூரிய வேலாயுதரே! அருவமாயும் உருவமாயும் உள்ள குருமணியே! குருபரனே! குமாரக் கடவுளே! நீண்ட பரந்துள்ள ஆகாய முடிவில் உறைபவரே! பெருகிவரும் அருவியில் கொழித்து வரும் நவமணிகளும் மலர்களும் பாக்கு மரங்களின் மீது சிதறவும், தேன் ஒழுகி வரவும் விளங்கும் வள்ளிமலையில் வளர்கின்ற வள்ளிநாயகியின் வளர்கின்ற இரு தனங்களையும் இரு தோள்களையும் தழுவி மகிழ்கின்றவரே! பழநியில் வாழும் பெருமிதம் உடையவரே! மணம் நிறைந்த கூந்தல் அவிழ்ந்து விழவும், தனங்கள் புளகிதம் அடையவும், நிலவின் ஒளி போன்ற புன்னகை பொலியவும், காம விருப்பம் மிகுதிப் படவும், மிக்க ஆசை வளரவும், கரங்களில் வளைகள் கலகல என்று ஒலிக்கவும், முகமாகிய சந்திரனில் சிறு வெயர்வை துளிக்கவும், அரிய இனிய மொழி பதறவும், இதழின் அமுதைப் பருகி மிகவும் உள்ளங் களிக்கவும், இரு கயல் மீன் போன்ற கண்கள் காதுவரை செல்லவும், அமர்க்களம் போன்ற மலர் பரப்பிய பஞ்சு மெத்தையில் துயில் புரிந்தாலும் விரிந்த தாமரை மலர் போன்ற தேவரீருடைய திருவடியை மறக்க மாட்டேன்.

விரிவுரை

அணையின் மிசை துயிலுகினும்...மலரடியை மறவேனே:—

“மிகுந்த ஆசையால் மாதரை மருவி மயங்கினாலும் முருகன் திருவடியை மறக்கமாட்டேன்” என்று அருணகிரி நாத சுவாமிகள் இப் பாடலில் கூறுகின்றார்.

“கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளை மொண்டுண் டயர்கினும் வேல்மறவேன்”

என்று கந்தரலங்காரத்திலும், பிற பாடல்களிலும் கூறுகின்றார். இதனால் சுவாமிகள் அப்படி மாதர் மயக்கில் இருந்தார் என்று கருதுதல் கூடாது.

நெருப்பினுள் துஞ்சலு மாகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.

—திருக்குறள்

‘நெருப்பின் மீதும் தூங்கலாம்; வறுமை கொண்டபோது தூங்க இயலாது’ என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இதனால் நெருப்பின் மிசை தூங்கலாம் என்பது பொருளன்று. அதுபோல் மாதர் மயக்குற்றாலும் இறைவனை மறக்கக் கூடாது என்று கூறுகின்றார்.

அகள சகள குரு:—

இறைவனுக்கு உருவ நிலை, அருவநிலை, உருவருவ நிலை என்று மூன்றுண்டு.

வளிமலை:—

வள்ளிமலை என்ற சொல் வளிமலை என வந்தது. வள்ளிமலை சிறந்த ஞான பூமி.

கருத்துரை

பழநியாண்டவனே! உன்னை ஒருபோதும் மறவேன்.

வாதம் பித்தமி டாவயி நீளைகள்

சீதம் பற்சனி சூலைம கோதர

மாசங் கட்பெரு மூலவி யாதிகள்

குளிர்காசம்

மாறுங் கக்கலொ டேசில நோய்பிணி
 யோடுந் தத்துவ காரர்தொ ணூற்று
 வாருஞ் சுற்றினில் வாழ்சதி காரர்கள் வெகுமோகர்
 சூழ்துன் சித்ரக பாயைமு வாசைகொ
 டேதுஞ் சற்றுண ராமலெ மாயைசெய்
 சோரம் பொய்க்குடி லேசுக மாமென இதின்மேவித்
 தூசின் பொற்சர மோடுகு லாயுல
 கேழும் பிற்பட வோடிடு மூடனை
 தூவஞ் சுத்தடி யாரடி சேரநி னருள்தாராய்
 தீதந் தித்திமி தீதக தோதிமி
 டுடுண் டுட்டுடு டுடுடு டுடுடு
 சேசெஞ் செக்கண தோதக தீகுட வெனபேரி
 சேடன் சொக்கிட வேலைக டாகமெ
 லாமஞ் சுற்றிட வேயசு ரார்கிரி
 தீவும் பொட்டெழ வேயனல் வேல்விடு மயில்வீரா
 வேதன் பொற்சிற மீதுக டாவிந
 லீசன் சற்குரு வாயவர் காதினில்
 மேவும் பற்றிலர் பேறரு னோதிய முருகோனே
 வேஷங் கட்டிபி னேகிம காவளி
 மாலின் பித்துற வாகிவி ணோர்பணி
 வீரங் கொட்பழ னாபுரி மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

தீதந் தித்திமி தீதக தோதிமி டுடுண் டுட்டுடு டுடுடு டுடுடு
 சேசெஞ் செக்கண தோதக தீகுட எனபேரி-தீதந் தித்திமி...தீகுட என்ற
 ஒலியுடன் பேரி என்ற வாத்தியம், சேடன் சொக்கிட-ஆதிசேடன் மயக்கம்
 உறவும், வேலை-சமுத்திரமும், கடாகம் எலாம் அஞ்சு உற்றிட-அண்ட
 கோளகைகள் யாவும் அச்சமெய்தவும், அசுரர் கிரி தீவும் பொட்டு
 எழுவே-அசுரர்கள் வாழ்ந்திருந்த மலைகளும் தீவுகளும் பொடி படுமாறு,
 அனல் வேல் விடும்-நெருப்பைக் கொப்பளிக்கும் வேலாயுதத்தை
 விடுத்தருளிய, மயில்வீரா-மயில்வீரரே! வேதன் பொன் சிரமீது
 கடாவி-பிரமதேவனுடைய அழகிய தலையில் குட்டி, நல் ஈசன்
 சற்குருவாய்-நல்ல சிவபெருமானுக்குச் சற்குருவாக அமைந்து, அவர்
 காதினில்-அவருடைய திருச்செவியில், மேவும் பற்று இலர் பெறு
 அருள்-நன்மையை நாடி ஒன்றிலும் பற்று இல்லாதவர் பெறும் அருளாகிய
 பிரணவப் பொருளை, ஓதிய முருகோனே-உபதேசித்த முருகக் கடவுளே!
 வேஷம் கட்டி-வேடக் கோலமும், வளையல்காரர் செட்டி வடிவும், வேங்கை
 மர வேடமும்-கிழ முனிவர் வேடமும் கொண்டு, பின் ஏகி-பின்னர்

தினைப்புனத்துக்குச் சென்று, மகாவளி மாலின் பித்து உறவு ஆகி-சிறந்த வள்ளிநாயகியின் மீது அன்பினால் பித்துக்கொண்டு மணந்து, விணோர் பணி-தேவர்கள் பணிய, வீரம் கொள்-வீரம் வாய்ந்து, பழனாபுரி மேவிய-பழநியென்னும் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! வாதம்-வாயு நோய்கள், பித்த-பித்த நோய்கள், மிடாவயிறு-மிடாய் போன்ற பெருவயிறு, ஈளைகள்-கோழை மிகுதியால் வரும் கூடியம் இருமல் முதலிய நோய்கள், சீதம்-சீதமலநோய், பல்-பல்நோய், சனி-சன்னிநோய், குலை-குலைவலி, மகோதரம்-பெரு வயிற்று நோய், மாசு அம் கண்-அழகிய கண்ணில் மாசுபடும் கண்ணோய், பெரு மூலவியாதிகள்-பெரிய மூல நோய்கள், குளிர்-குளிர் காய்ச்சல், காசம்-சுவாசகாசம், மாறும் கக்கல்-அடுத்தடுத்து வரும் வாந்தி, சில நோய் பிணியோடும்-மற்றும் சில துன்பத்தைச் செய்யும் நோய்களுடன், தத்துவக்காரர் தொணாறு அறுவாரும் - தொண்ணூற்றாறு தத்துவக் கூட்டத்தாரின், சுற்றினில் வாழ் சதிகாரர்கள்-குழலில் வாழ்கின்ற வஞ்சகர்களும், வெகு மோகர்-மிகுந்த ஆசையாளரும், குழ்-குழிந்துள்ள, துன் சித்திர கபாயை-கொடிய விசித்திரமான தேகத்தின் மீதுள்ள ஆசையால், மூவாசை கொடு-மண் பெண் பொன் என்ற மூவாசைகளைக் கொண்டு, ஏதும் சற்று உணராமல்-எதனையும் சிறிதேனும் உணராமல், மாயை செய்-மாயையைச் செய்கின்ற, சோரம் பொய் குடிலே சுகம் ஆம் என-களளமும் பொய்யும் நிறைந்த இந்த உடம்பே சுகம் எனக் கருதி, இதில் மேலி-இந்த உடலை விரும்பி, தூசின்-நல்ல ஆடை, பொன் சரமோடு குலாய்-பொன்னாரம் இவற்றைப் பூண்டு, உலகு ஏழும் பின்பட ஓடிடு மூடனை-ஏழு உலகங்களும் பிற்படுமாறு ஆங்காங்கு ஓடிப் பிறந்து பிறந்து வருகின்ற மூடனாகிய அடியேன், தூ அம் சுத்த அடியார் அடிசேர-தூய்மையும் அழகும் வாய்ந்த பரிசுத்த அடியார்களுடைய திருவடிமைச் சேர, நின் அருள் தாராய்-தேவாருடைய திருவருளைத் தருவீராக.

பொழிப்புரை

தீதந் தித்திமி தீதக தோதிமி டுடுண் டுட்டுடு டுடுடு டுடுடு சேசெஞ் செக்கண தோதக தீகுட என்ற ஒலியுடன் பேரி வாத்தியமானது முழங்கவும், ஆதிசேடன் மயங்கவும், கடலும் அண்டங்கள் யாவும் அஞ்சவும், அசுரர்கள் வாழ்ந்த மலைகளும், தீவுகளும் பொடியாகு மாறு, நெருப்பையுமிழ்கின்ற வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய மயில் வீரரே! பிரம தேவனுடைய அழகிய தலையில் குட்டி, நல்ல சிவபிரானுக்குச் சற்குருவாகி, அவருடைய திருச்செவியில் உண்மையை நாடும் பற்றற்றவர் பெறும் பொருளாகிய பிரணவத்தை உபதேசித்த முருகப் பெருமானே! (பலவகையான) வேடத்துடன் தினைப்

புனஞ் சென்று சிறந்த வள்ளிநாயகியிடம் அன்பினால் பித்துக்கொண்டு மணந்து, தேவர்கள் பணிய வீரங்கொண்டு பழநி மலையில் எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! வாத நோய்கள், பித்த நோய்கள், மிடாவைப் போன்ற பெரிய வயிறு, ஈளைகள், சீதபேதி, பல்வலி, சன்னி, சூலநோய், மகோதரம், கண்ணோய், பெரிய மூலநோய்கள், குளிர் காய்ச்சல், காசநோய், மாறி மாறி வரும் வாந்தி முதலிய நோய்களோடும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவக் கூட்டங்கள் சூழ, வஞ்சனையாளர்கள் பேராசைக்காரர்கள் சூழ, விசித்திரமான உடம்புடன் மூவாசை கொண்டு, நன்மையை ஒரு சிறிதும் உணராமல், மாயையைச் செய்கின்ற, களவும் பொய்யும் குடியிருக்கும் இந்த உடம்பே சுகம் என்று இவ்வுடம்பை விரும்பி, ஆடை அணிகலங்களுடன் உலாவி, ஏழு உலகங்களும் பிற்படுமாறு ஆங்காங்கு பிறந்து பிறந்து உழலும் மூடனாகிய அடியேன், தூய்மையும் அழகும் உடைய பரிசுத்த அடியாருடன் சேருமாறு உமது திருவருளைத் தந்தருளுவீராக.

விரிவுரை

வாதம்:—

அண்டவாதம், பட்சவாதம், கீல்வாதம், பீனசவாதம் முதலிய வாத நோய்கள்; பிடிவாதமாக வீடு தங்காமல் திரிந்து பலப் பலமகளிர் உறவு பூண்பார்க்கு எய்தும்.

பித்தம்:—

பித்தத்தால் வரும் மஞ்சள் காமாலை, மயக்கம், கரம் முதலிய நோய்கள்.

மிடாவயிறு:—

மிடா—பானை; பானைபோல் வயிறு பருத்து அதனால் வரும் நோய்:

ஈளைகள்:—

கோழை மிகுந்து வரும் க்ஷயம், ஆஸ்துமா, இருமல் முதலிய நோய்கள்.

பற் சனி:—

பல் சனி—பல் நோய், சன்னி நோய்.

குலை:—

வயிற்றில் கொடிய வேல் நுழைந்தது போல் குடல் சுருட்டிச் சுருட்டிப் புரள வரும் பொல்லாத நோய்.

மகோதரம்:—

வயிறு மிகவும் பெருத்து. இருக்கவோ நிற்கவோ முடியாதபடி துன்புறுத்தும் நோய்.

மாசங்கண்:—

மாசு அம் கண்; அங்கண் மாசு எனக் கொள்க. கண்ணோய்.

பெருமூல வியாதிகள்:—

ஆசனத் தொளையில் வரும் நோய்கள்; ரத்த மூலம், சீழ் மூலம், பவுத்திரம் முதலிய நோய்கள்.

குளிர் காசம்:—

குளிரால் உடம்பு நடுங்கும் குளிர் காய்ச்சல்; காசம், சுவாசகாசம், இளைப்பு, இழுப்பு முதலிய நோய்கள்.

தத்துவக்காரர் தொண்ணூற்றாறுவரும்:—

தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களுடன் கூடியது இவ்வுடம்பு. அதன் விவரம் வருமாறு.

ஆன்ம தத்துவம் 24, நாடி 10, அவத்தை 5, மலம் 3, குணம் 3, மண்டலம் 3, பிணி 3, விகாரம் 8, ஆதாரம் 6, தாது 7, வாயு 10, கோசம் 5, வாயில் 9, ஆக தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் (பூதம் 5, புலன் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, காரணம் 4, ஆகிய 24உம் ஆன்ம தத்துவம்.)

சித்ரபாயை:—

கபாய்—கவசம். உயிருக்கு கவசமான இந்த உடம்பைக் குறிக்கின்றது.

ஏதுஞ்சற்றுணராமல்:—

பத்தி, ஞானம், ஜபம், தவம், தியானம் முதலிய நலங்களில் ஒன்றையும் சிறிதேனும் உணராமல் திரிபவர்.

சோரம் பொய்க்குடிலே சுகமாமென இதில் மேனிக:—

களவும் பொய்யும் நிறைந்த இந்த அசுத்தமான உடம்பையே பரமசுகம் என்று கருதி வழிபாடுகள் ஒன்றும் இன்றி, காலந்தவறாதும், பிறருக்கு ஈயாமலும், வயிறு புடைக்க உண்டு, நியதியாக உறங்கி, வாணானை வீணாளாக்கி மடிவர்.

தூசின் பொற்சரமோடு குலாவி:—

இந்த உடம்புக்கு அழகு செய்யுமாறு பட்டாடை பொன்னாபரணம் முதலியன அணிந்து மகிழ்ச்சியுடன் உலாவி உழன்று திரிவர்.

உலகேழும் டியா பிற்பட:—

ஏழு உலகங்களும் தனக்குப் பிற்படுமாறு ஓடியோடி அங்கங்கு பல்வேறு பிறப்பெடுத்து உயிர்கள் உழல்கின்றன.

தூவஞ் சுத்தடியா ரடிகே:—

தூ அம் சுத்த அடியார்-தூய அழகிய பரிசுத்த அடியார். அடியார் இணக்கமே பெறுதற்குரிய பேறு ஆகும். அடியார் உறவு முத்தி நலத்தை எளிதில் தரவல்லது.

வேதன் பொற் சிர மீது கடாவி:—

கடாவுதல்—செலுத்தல். பிரணவப் பொருளறியாத பிரமனது தலையில் கரத்தைச் செலுத்தி ஓங்கி குமாரக் கடவுள் குட்டியருளினார்.

எட்டொணாதவக் குடிலையின் பயன் இனைத் தென்றே கட்டுரைத்திலன் மயங்கலும் இதன் பொருள் கருதாய் சிட்டி செய்வதித் தன்மையதோ எனாச் செவ்வேள் குட்டினான் அயன் நான்குமா முடிகளுங் குலுங்க.

—கந்தபுராணம்

பற்றிலர் பேறருளோதிய:—

பற்றற்ற பரமஞானிகள் பெறுகின்ற பொருள் பிரணவப் பொருளேயாம். அதனை முருகவேள் தந்தையாருடைய செவியில் உபதேசித்தருளினார். பெறு அருள்—பேரருள்.

வேஷங் கட்டி:—

முருகவேள் தன்னை நினைந்து தவஞ்செய்த தவக் கொடியாகிய வள்ளிபிராட்டியாருக்கு அருள்புரியும் பொருட்டும், அவருக்குப் பக்குவம் வரும் பொருட்டும், வேடனாகவும், வேங்கை மரமாகவும், விருத்த வேதியனாகவும், வளையல்காரச் செட்டியாகவும் வேஷங் கட்டிச் சென்றார்.

கருத்துரை

மயில்வீரா! பழநியாண்டவா! அடியாரோடு இணங்க அருள் செய்வாய்.

82

விதமி சைந்தினி தாமலர் மாலைகள்
குழல ணிந்துநு ராகமு மேசொலி
விதர ணஞ்சொலி வீறுக ளேசொலி அழகாக
விரிகு ரும்பைக ளாமென வீறிய
கனக சம்ப்ரம மேருவ தாமறி
விரக மொங்கிய முலை யாலெதி ரமர்நாடி
இதமி சைந்தன மாமென வேமின
நடைந டந்தனர் வீதியி லேவர
எவர்க ளஞ்சித மால்கொளு மாதர்கண்
வலையாலே
எனது சிந்தையும் வாடிவி டாவகை
அருள்பு ரிந்தழ காகிய தாமரை
இருப தங்களி னாலெனை யாள்வது மொருநாளே
மதமி சைந்தெதி ரேபொரு சூரனை
யுடலி ரண்டு கு றாய்விழ வேசின
வடிவு தங்கிய வேலினை யேவிய அதிதீரா
மதுர இன்சொலி மாதுமை நாரணி
கவுரி யம்பிகை யாமனை பார்வதி
மவுன சுந்தரி காரணி யோகினி சிறுவோனே
பதமி சைந்தெழு லோகமு மேவலம்
நொடியில் வந்திடு மாமயில் மீதொரு
பவனி வந்தக்ரு பாகர சேவக விறல்வீரா

பருதி யின்ப்ரபை கொடிய தாமெனும்
வடிவு கொண்டருள் காசியின் மீறிய
பழநி யங்கிரி மீதினில் மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

மதம் இசைந்து எதிரே பொரு குரனை-செருக்குடன் எதிர்த்துப் போர் புரிந்த குரபன்மனை, உடல் இரண்டு குறாய் விழ-இரண்டு கூறாகி உடல் விழுமாறு, சின வடிவு தங்கிய-கோபத்தின் வடிவங் கொண்ட, வேலினை எறிய-வேலாயுதத்தை விடுத்த, அதிதீரா-மிகுந்த தைரியமுள்ளவரே! மதுர இன்சொலி-மிக்க இனிமையான மொழிகளை உடையவர், மாது உமை-அழகிய உமையம்மை, நாரணி-குளிர்ச்சியுடையவர், கவுரி-பொன்னிறம் படைத்தவர், அம்பிகை-அம்பிகை, யாமனை-சியாமள நிறமுடையவர், பார்வதி-பருவத ராஜனுடைய குமாரி, மவுன சுந்தரி-மௌனத்தை மேற்கொண்ட அழகிய, காரணி-எல்லாவற்றுக்குங் காரணி, யோகினி-தவமுடையவர் என்ற தேவியின், சிறுவோனே-திருக்குமாரரே! பதம் இசைந்து-தக்க சமயத்தில், எழுலோகமுமே வலம் நொடியில் வந்திடு-ஏழு உலகங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் வலமாக வந்த, மாமயில் மீது ஒரு பவனி வந்த-அழகிய மயிலின் மீது ஒப்பற்ற உலா வந்த, க்ருபை ஆகர-கருணைக்கு உறைவிடமானவரே! சேவக-ஆற்றல் படைத்தவரே! விறல் வீரா-வெற்றி வீரரே! பருதியின் ப்ரபை-சூரியனுடைய ஒளி, கோடியது ஆம் எனும்-கோடிக்கணக்காம் என்னும்படி, வடிவுகொண்டு அருள்-திருமேனி கொண்டு அருள் புரிகின்ற, காசியின் மீறிய-காசியம்பதியிலும் சிறந்த, பழநி அங்கிரி மீதினில் மேவிய-அழகிய பழநிமலையின் கண் எழுந்தருளிய, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! விதம் இசைந்து-பல விதங்களாக, இனிதா-இனிதாக, மலர் மாலையும் சூழல் அணிந்து-கூந்தலில் மலர் மாலைகளை அணிந்து, அநுராகமே சொலி-மிகுந்த ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறி, விதரணம் சொலி-தமது விவேகத்தை சொல்லியும், வீறுகளே சொலி-தம் சிறப்புக்களைக் கூறியும், அழகு ஆக விரி குரும்பைகள் எனஆம் - அழகாக விரிந்து வளர்ந்த தென்னங் குரும்பைகள் என்னும்படி, வீறிய-ஒங்கி விளங்கும், கனக சம்பரம் மேரு அது ஆம்-பொன்மயமாய் நிரம்பும் மேரு மலைமேல், அதி விரகம் ஒங்கிய-மிகுந்த ஆசையை விளைவிக்கும் மாமுலையால், எதிர் அமர் நாடி-அழகிய தனங்களால் எதிர்த்து காமப் போரை நாடி, இதம் இசைந்து-இன்பத்துடன், அனம் ஆம் என-அன்னம் என்று கூறுமாறு, இன நடை நடந்தனர்-விதம் விதமான நடை நடப்பவராய், வீதியில் வர-தெருவில் வந்து, எவர்களும் சி(கு)த மால் கொளும்-எவர்கட்கும் உள்ளத்தில் மயக்கம் கொள்ள வைக்கும், மாதர் கண் வலையாலே-பொதுமகளிருடைய கண்ணாகிய வலையினால், எனது சிந்தையும்-அடியேனுடைய மனமும், வாடிவிடா வகை அருள் புரிந்து-வாடிப் போகாத வண்ணம் தேவரீர் அருள் செய்து, அழகு ஆகிய தாமரை-அழகிய தாமரை போன்ற, இருபதங்களினால்-இரு திருவடிகளினால், எனை ஆள்வதும் ஒரு நாளே-அடியேனை ஆட்கொள்ளுகின்ற நாள் ஒன்று உளதோ?

பொழிப்புரை

செருக்குடன் எதிர்த்துப் போர் புரிந்த சூரபன்மனுடைய உடம்பு இரு பிளவாகி விழுமாறு, கோப உருவாகித் திகழும் வேலாயுதத்தை விடுத்த மிகுந்த தீரரே! இனிய மதுர மொழியுடையவரும், அழகிய உமாதேவியாரும், குளிர்ந்தவரும், பொன்னிறம் படைத்தவரும், அம்பிகையும், சியாமள நிறமுடையவரும், மலையரையன் மகளாரும், மவுன சுந்தரியும், எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதரும், தவமாதும் ஆகிய எம்பிராட்டியாரின் திருக்குமாரரே! ஏற்ற சமயத்தில் ஏழு உலகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வலம் வருகின்ற மயிலின்மீது ஏறி ஒப்பற்ற உலா வருகின்ற கருணைக்கு உறைவிடமானவரே! ஆற்றலுடையவரே! வெற்றி வீரரே! கோடி சூரியப்பிரகாசமான திருமேனி கொண்டு அருள்புரிகின்றவரே! காசியம்பதியினும் பெருமையால் மிகுந்த அழகிய பழநி மலைமீது எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! மலர் மாலைகளைப் பலவிதமாகக் கூந்தலில் அணிந்து, அதிக ஆசையை விளைக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தங்கள் சாமர்த்தியத்தையும், பெருமைகளையும் கூறி, அழகாக விரிந்து வளர்ந்த இளநீரைப் போலவும், ஓங்கியுள்ள பொன் மேரு மலை போலவும் விளங்கி, மோகத்தைத் தரும் அழகிய முலைகளைக் கொண்டு காமப் போரை விரும்பி, இன்பத்துடன் அன்னம்போல் தெருவில் விதம் விதமாக நடந்து எல்லாரையும் உள்ளம் மயக்கங் கொள்ளுமாறு செய்யும் விலைமாதர்களுடைய விழி வலையால் அடியேனுடைய மனமும் வாடிவிடாத வண்ணம், திருவருள் புரிந்து, அழகிய தாமரை மலர்போன்ற இரு சரணங்களினால் அடியேனை ஆட்கொள்ளுகின்ற நாள் ஒன்று உளதோ?

விரிவுரை

முதல் நான்கு அடிகளில் இருமனப் பெண்டிரின் செயல்களைக் கூறி, அதனால் மனம் மயங்காமல் காத்தருளுமாறு சுவாமிகள் வேண்டிக் கொள்கின்றார்.

இரு குறாய்:—

கூறாய் என்ற சொல் சந்தத்தை நோக்கிக் குறுகி நின்றது. சூரபன்மனுடைய வச்சிரயாக்கையை முருகவேள் இரு கூறாகப் பிளந்தருளினார்.

“கடற் சலந்தனிலே யொளி சூரனை
உடற் பகுந்திரு கூறெனவேயது
கதித் தெழுந்தொரு சேவலு மாமயில் விடும்வேலா”

—(மனத்திறைந்) திருப்புகழ்

மதுர இன்சொலி:

அம்பிகையின் இனிய மதுரமொழி எல்லா நலன்களையும் அருளவல்லது.

“தேனோக்கும் கிளிமழலை உமை கேள்வன்” —அப்பர் யாமனை:—

யாமளம் ஒரு வகையான பச்சை நிறம். “சியாம ளாம்பிகை.”

மவுன சுந்தரி:—

அம்பிகை இறைவனை விரும்பி மவுனமாக இருந்து தவம் புரிந்தனள். அதனால் அப்பெருமாட்டி மூகாம்பிகை என்று பெயர் பெற்றனள். கொல்லாபுரம் என்ற மூகாம்பிகை தலம் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது; கன்னட தேசத்தில் உள்ளது.

எழு லோகமுமே வலம் நொடியில் வந்திடு மாமயில்:—

ஏழு உலகங்களையும் மயில் ஒரு நொடியில் வலம் வரும் வேகமுடையது.

“விநாயகன் முதல் சிவனை வலம்வருமளவில் உலகடைய நெடியில்வரு சித்ரக் கலாப மயிலாம்” —மயில்விருத்தம்

பருதியின் ப்ரபை கோடி தாமெனும் வடிவு கொண்டருள்:—

முருகப் பெருமானுடைய திருவடியின் ஒளி கோடி சூரிய ஒளியினும் மிஞ்சியது. ஞானவொளி வீசும் அருள் மயமானது.

“உத்தியிடை கடவுமர கதவருண குலதுரக
உபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்

உதயமென அதிகவித கலபகக மயிலின் மிசை
உகமுடிவின் இருளகல ஒருசோதி வீசுவதும்"

—திருவகுப்பு (1)

காசியின் மீறிய பழநியங்கிரி:—

காசி—ஆக்ஞை. அது புருவ நடு. அங்கு
வீற்றிருப்பவர் சதாசிவமூர்த்தி. அவர் பழம் நீ என்று
சுட்டிக் காட்டிய மூர்த்தி ஞான தண்டாயுதபாணி.
எனவே ஆக்ஞையில் அமர்ந்த சதாசிவப் பெருமான் பழநி
என்று உணர்த்தியதால் பழநி காசியினும் மேம்பட்டது
எனவுணர்க.

கருத்துரை

உமைபாலா! பழநியப்பா! உமது திருவடியால்
அடியேனை ஆட்கொள்வாய்.

83

மூலங்கிள ரோரு வாய்நடு	
நாலங்குல மேனடு வேரிடை	
மூள் பிங்கலை நாடியொ டாடிய	முதல்வோர்கள்
மூணும்பிர காசம தாயொரு	
குலம்பெற வோடிய வாயுவை	
மூலந்திகழ் தூண்வழி யேயள	விடவோடிப்
பாலங்கிள ராறுசி காரமொ	
டாருஞ்சுட ராடுப ராபர	
பாதம்பெற ஞானச தாசிவ	மதின்மேவி
பாடுந்தொனி நாதமு நூபுர	
மாடுங்கழ லோசையி லேபரி	
வாகும்படி யேயடி யேனையு	மருள்வாயே
குலங்கலை மான்மழு வோர்துடி	
வேதன்தலை யோடும் ராவிரி	
தோடுங்குழை சேர்பர னார்தரு	முருகோனே
குரன்கர மார்சிலை வாளணி	
தோளுந்தலை தூள்பட வேஅவர்	
குளுங்கெட வேல்விடு சேவக	மயில்வீரா

காலின்கழ லோசையு நூபுர

வார்வெண்டைய வோசையு மேயுக

காலங்களி னோசைய தாநட

மிடுவோனே

கானங்கலை மான்மக ளார்தமை

நாணங்கெட வேயணை வேள்பிர

காசம்பழ னாபுரி மேவிய

பெருமானே.

பதவுரை

குலம்-திரிகுலத்தையும், கலை-சந்திரனையும், மான்-மானையும், மழு-மழுவையும், ஓர் துடி-ஒப்பற்ற உடுக்கையையும், வேதன் தலை ஓடும்-பிரமதேவனுடைய கபால ஓட்டையும், அராவிரி-படத்தை விரித்துக் கொண்டுள்ள பாம்பையும், தோடும்-தோட்டையும், குழை-குண்டலத்தையும், சேர்பரனார் தரு-தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இறைவராகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய, முருகோனே-முருகப்பெருமானே! குரன் கலை ஆர் சிலை-குரபன்மனுடைய கரத்தில் பொருந்தியுள்ள வில்லும், வாள்-வாளாயுதமும், அணிதோளும்-அழகிய புயாசலமும், தலை-சென்னியும், தூள்பட-(ஏ-அசை) பொடிபட்டு அழியவும், அவன் குளும் கெட-அவனுடைய ஆணையும் அழியுமாறும், வேல்விடு சேவக-வேற்படையை ஏவியருளிய சிறந்த ஆண்டகையே! மயில் வீரா-மயிற்பரியை வாகனமாகவுடைய வீரரே! காலின் கழல் ஓசையும்-திருவடிகளில் அணிந்துள்ள வீரகண்டாமணியின் இனிய ஒலியும், நூபுர-கிண்கிணியின் ஒலியும், வார் வேண்டைய ஓசையும் (ஏ-அசை)-கச்சுடன் கூடிய வெண்டையத்தின் ஒலியும், யுக காலங்களின் ஓசை அது ஆ-யுக முடிவில் உண்டாகும் பேரொலிபோல் ஒலிக்க, நடம் இடுவோனே-நிர்த்தனம் புரிபவரே! கானம்-காட்டில் வாழ்கின்ற, கலைமான் மகளார்தமை-ஒளிக்கின்ற மான் வயிற்றில் பிறந்த வள்ளி நாயகியாரை, நாணங்கெடவே அணை-அந்த அம்மையாருடைய அஞ்ஞானம் கெட்டொழியுமாறு மருவிய, வேள்-குமாரக் கடவுளே! பிரகாசம் பழனாபுரி மேவிய-ஞான ஒளி வீசுகின்ற பழநிமலையின் மேல் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமிதமுடையவரே! மூலம் கிளர் ஓர் உருவாய்-மூலாதாரத்தினின்றும் மேலெழுந்து ஒருருவாய், நடு நால் அங்குலமேல்-உடலுக்கு நடுப்பாகமான இடத்திலிருந்து நான்கு அங்குலத்திற்கு மேலே, நடுவேர்-சுழுமுனை நாடியும், இடை-இடைகளையும், மூள்பிங்கலை நாடியொடு ஆடிய-மூளுகின்ற பிங்கலை என்கின்ற நாடியினுடன் அசைகின்ற, முதல்வேர்கள் மூணும் பிரகாசம் அது ஆய்-அந்த முதன்மையான இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்ற) மூன்று நாடிகளும் ஒளிவிட்டு விளங்குவதாகி, ஒரு குலம் பெற ஓடிய வாயுவை-ஒப்பற்ற குலாயுதம்போல் விசையாகச் செல்லுகின்ற பிராண வாயுவை, மூலந்திகழ் தூண்வழியே அளவிட ஓடி-உடம்பிற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் முதுகுத் தண்டின் (சுழுமுனை) வழியாக அளவப்படி சஞ்சரித்து, பாலம் கிளர்-நெற்றி (புருவமத்தி)யில் விளங்குகின்ற, ஆறு சிகாரமொடு

ஆரும் கடர்-ஆறாவது ஆதாரமாகிய ஆக்ஞையென்னுமிடத்தில் சிகார அக்கரத்தோடு பொருந்திய ஜோதிவடிவாக நின்று, ஆடு பராபர பாதம் பெற-நிர்த்தனஞ் செய்கின்ற மேலான பொருளாகிய தேவரூடைய திருவடியை அடையும்படி, ஞான சதாசிவம் அதின்மேலி-ஞானத்தை வழங்குகின்றதாகிய சதாசிவ தத்துவத்தில் பொருந்தி நின்று, பாடும் தொனி நாதமும்-இனிய இசையைப் பாடுகின்ற நாதமுடனும், நூபுரம் ஆடும்-கிண்கிணிகள் அசைகின்ற, கழல் ஓசையிலே-தேவரூடைய திருவடி நாதத்தின்கண், பரிவு ஆகும்படி (ஏ-அசை) அன்பு பூண்டு நிற்குமாறு, அடியேனையும் அருள்வாயே-அடியேனையும் ஆட்கொள்ள வேண்டும். (உம் இழிவு சிறப்பு.)

பொழிப்புரை

திரிசூலத்தையும், பிறைமதியையும், மானையும் மழுவையும், ஒப்பற்ற உடுக்கையையும், பிரமகபாலத்தையும், படம் விரித்தாடுகின்ற பாம்பையும், தோட்டையும், குண்டலத்தையும், அணிந்து கொண்டுள்ள சிவபெருமான் தந்தருளிய முருகக் கடவுளே! சூரபன்மன் கரத்தில் பொருந்தியிருந்த வில்லும் வாட்படையும், அழகிய புயாசலங்களும் பொடிபட்டழியவும், அவனுடைய ஆணையழியவும் வேற்படையை ஏவியருளிய சேவகரே! திருவடியில் வீரகண்டா மணியினோசையும், கிண்கிணி கச்சுடன் கூடிய வெண்டயம் இவற்றின் ஓசையும், யுகாந்த காலத்திலுண்டாகும் ஓசைபோல் ஒலிக்க திருநடனம் புரிபவரே! காட்டிலே ஒளியுடன் கூடிய மான்மகளாகிய வள்ளிநாயகியாரது அஞ்ஞான இருள் நீங்குமாறு தழுவுகின்ற அழகரே! ஞான ஒளி வீசுகின்ற பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! மூலாதாரத்தினின்று மேலெழுந்து ஒருருவாய் உடலுக்கு மத்திய ஸ்தானத்திலிருந்து நான்கு அங்குலத்திற்கு மேலே சுழுமுனை, இடை, பிங்கலை என்ற முக்கியமான மூன்று நாடிகளும் ஒளிசெய்து விளங்க, சூலம்போல் விசைகொண்டு ஓடுகின்ற பிராண வாயுவை முதுகுத் தண்டிலுள்ள சுழுமுனை நாடிவழியாக அளவுப்படி சஞ்சரிக்கச் செய்து, புருவ மத்தியிலுள்ள ஆறாவது ஆதாரமாகிய ஆக்ஞாவிலே சிகார அக்கரத்தோடு பொருந்திய அருட்பெருஞ் சோதியாக

நின்று ஆடுகின்ற மேலான பரம்பொருளாகிய தேவரீருடைய திருவடியை யடையும்படி, ஞானத்தைத் தரும் சதாசிவ தத்துவத்துடன் கலந்து, இனிய நாதத்துடன் கூடிய பாதநூபுரம் வீரக்கழல் இவற்றின் இனிய ஓசையில் அன்புகொண்டு உய்யுமாறு அடியேனையும் ஆண்டருள்வீர்.

விரிவுரை

நடு:

பாயுவிற்கு இரண்டங்குலம் மேலே உபஸ்தத்திற்கு இரண்டங்குலம் கீழே நடுவில் ஓரங்குலம் தேகநடுவாகும். மூலந்திகழ் தூண்வழியே:—

முதுகுத் தண்டின் மத்தியிலுள்ள வெள்ளை நரம்பாகிய சுழுமுனை வழியாகப் பிராணவாயுவைச் செலுத்துவது, இது முறைப்படி ஆசிரியரை யடுத்து அஷ்டாங்க யோகங்களைப் பழகி அதன் மூலம் அநுசரிப்பது.

கலைமான்:—

கலை என்பது மானுக்கு அடையாகக் கொண்டால் ஆண்மான் எனப் பொருள்படும்.

தோடுங் குழை:—

தோடு—பெண்களுடைய காதணி. குழை—ஆண்களுடைய காதணி. சிவபெருமான் பாதிவடிவு உமையுடன் கூடியிருப்பதால் இரண்டையும் கூறினார்.

பிரகாசம் பழனாபுரி:—

பழநி ஞானக்ஷேத்திரம் “அதிசயமநேகமுற்றபழநி” என்றும், “பழநிவரு கற்பூர கோலாகலா” என்றும் சுவாமிகளால் மிகவும் பாராட்டப்பட்ட அற்புதஸ்தலம். அங்கு சிவஞான ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது. அங்கு செல்வோருடைய மன இருள் நீங்கும்; சிவஅருள் ஓங்கும்.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! சூரசம்மார! ஆனந்தக் கூத்த! வள்ளி கணவ! பழநியப்பா! சிவயோகமுற்று தேவரீர் திருவடியில் அன்பு கொண்டு உய்யுமாறு அருள் புரிவாய்.

கறுத்த குழலணி மலரணி பொங்கப்
 பதித்த சிலைநுத வணிதில தம்பொற்
 கணைக்கு நிகர்விழி கழலெழு கஞ்சச் சிரமான
 கழுத்தி லுறுமணி வளைகுழை மின்னக்
 குவட்டு முலையசை படஇசை யண்பைக்
 கமைத்த கலையிறு குறுதுவள் வஞ்சிக்
 கொடிபோல

சிறுத்த களமிகு மதமொழு கின்சொற்
 குயிற்க ளெனமட மயிலெகி னங்கட்
 டிருக்கு நடைபழ கிகள்கள் பங்கச் சுடைமாதர்
 திகைத்த தனமொடு பொருள்பறி யொண்கட்
 குவட்டி யவர்வலை யழலுறு பங்கத்
 திடக்கு தலைபுலை யவர்வழி யிண்பைத்
 தவிர்வேனோ

பறித்த விழிதலை மழுவுழை செங்கைச்
 செழித்த சிவபர னிதழிநல் தும்பைப்
 படித்த மதியற லரவணி சம்புக குருநாதா
 பருத்த அசுரர்க ளுடன்மலை துஞ்சக்
 கொதித்த அலைகட லெரிபட செம்பொற்
 படைக்கைமணியயில்விடு நடனங்கொட் கதிர்வேலா
 தெறித்து விழியர வுடல்நிமி ரம்பொற்
 குவட்டொ டிகைகிரி பொடிபட சண்டச்
 சிறப்பு மயில்மிசை பவுரிகொ ளும்பொற் றிருபாதா
 சிறக்கு மழகிய திருமகள் வஞ்சிக்
 குறத்தி மகளுமை மருமகள் கொங்கைச்
 சிலைக்கு ளணைகுக் சிவமலை கந்தப் பெருமாளே.

பதவுரை

பறித்த விழிதலை-பறிக்கப்பட்ட கண்களுடன் கூடிய பிரமனது தலையையும், மழு-பரசு என்ற ஆயுதத்தையும், உழை-மானையும் ஏந்திய, செங்கை செழித்த சிவபரன்-சிவந்த திருக்கரங்களையுடைய பரம் பொருளாகிய சிவபெருமான், இதழி-கொன்றை மலர், நல் தும்பை-நல்ல தும்பை மலர், படித்த மதி-படிந்திருக்கின்ற சந்திரன், அறல்-கங்கா நதி, அரவு மணி சம்பு-பாம்பு இவற்றை யணிந்த கககாரணருக்கு, குருநாதா-குருநாதரே! பருத்த அசுரர்களுடன்-பருத்துள்ள அரக்கர்களுடன், மலை துஞ்ச-மலைகளும் மடியவும், கொதித்த

அலைகடல் எரிபட-குடு ஏறி அலைவீகம் கடல் எரியவும், செம்பொன் படை கை மணி அயில் விடு-செவ்விய அழகிய படைகளை ஏந்தும் திருக்கரத்தினின்று மணிகட்டிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி, நடனம் கொள்-திருநடனம் புரிந்த, கதிர்வேலா-கதிர்வேற் கடவுளே! தெறித்த விழி அர உடல் நிமிர-கண்தெறித்து ஆதிசேடனுடைய உடம்பு நிமிரவும், அம் பொன் குவட்டு ஒள் திகைகிரி பொடி பட-அழகிய ஒளி பொருந்திய சிகரங்களுடன் கூடிய திசை மலைகள் பொடிபடுமாறும் செல்லுகின்ற, சண்ட சிறப்பு-வேகத்தில் சிறந்த, மயில் மிசை பவரி கொளும்-மயில்மீது திருநடனம் புரிந்த, பொன் திரு பாதா-அழகிய திருவடிகளை யுடையவரே! சிறக்கும் அழகிய திருமகள்-சிறந்த அழகு பொருந்திய இலக்குமியின் புதல்வியும், வஞ்சி குறத்தி மகள்-வஞ்சிக்கொடி போன்ற குறமகளும், உமை மருமகள்-பார்வதியம்மையின் மருமகளும் ஆகிய வள்ளியம்மையின், கொங்கை சிலைக்குள் அணை குக-தனபாரமான மலைக்குள் அணைகின்ற குகப்பெருமானே! சிவமலை கந்த-சிவமலையில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெருமானே! பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கறுத்த குழல் அணிமலர் அணி பொங்க-கரிய கூந்தலில் அணியப்பட்ட மலர் வரிசை நன்கு விளங்கவும், பதித்த சிலை நுதல் அணிதிலகம்-வில்லைப் போன்ற நெற்றியில் பதித்துள்ள அழகிய பொட்டும், பொன் கணைக்கு நிகர் கழல் எழுகஞ்ச விழி-அழகிய அம்புக்கு ஒத்து கழற்சி கொண்டு எழும் தாமரை மலர் போன்ற கண்களும், சிரம்ஆன கழுத்தில் உறுமணி-சிரத்தின் பகுதியில் கழுத்தில் உள்ள மணியும், வளை-வளைகளும், குழை மின்க-குழைகள் ஒளி வீசவும், குவட்டு முலை அசைபட-மலை போன்ற தனங்கள் அசையவும், இடை-இடையானது, அண் பை கமைத்த-அருகில் உள்ள பாய்மின் படம்போன்ற நிதம்பம் மறைய அமைத்த, கலை இறுகுறு துவள் வஞ்சிக்கொடி போல-சீலை இறுகக் கட்டியபடியால் நெளிகின்ற வஞ்சிக்கொடி போல் இடை துவளவும், சிறுத்த களமிகு மதம் ஒழுகு இன்சொல் குயிற்கள் என-மெல்லிய கழுத்திலிருந்து பொங்கி எழும் இன்ப மதம் ஒழுகும் இனிய சொற்கள் குயிலின் குரல் போல் ஒலிக்கவும், மடமயில் எகினங்கள் திருக்கு நடை பழகிகள்-அழகிய மயில் அன்னம் இவற்றின் நடைபோலக் காணப்படும் நடையைப் பழகுபவரும், களபம் கச்சுடை மாதர்-கலவைச் சாந்துபடும் இரவிக்கை யணிந்தவருமான மாதர்கள், திகைத்த தன்மொடு-ஆடவரைத் திகைத்துச் செய்கின்ற தன்மையோடு, பொருள் பறி ஒண் கண்குவட்டி-பொருளைப் பறிக்கின்ற ஒளி பொருந்திய கண்களை வளைத்து, அவர் வலை அழல் உறு பங்க-தமது வலையாகிய நெருப்பு ஒத்த துன்பத்தில், திடக்கு தலை-திடமாக வீழ்ச் செய்பவரின், புலை அவர் வழி இன்பை-கீழானவருடைய இன்பத்தை, தவிரேனோ-அடியேன் ஒழிக்க மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

பிரமதேவனுடைய விழியுடன் கூடிய பறித்த தலையையும் மழுவையும் மானையும் சிவந்த

திருக்கரத்தில் ஏந்திய சிவமூர்த்தியும், கொன்றை, நல்லதும்பை, படிந்த சந்திரன், கங்கை, பாம்பு இவற்றையணிந்த சுக காரணரும் ஆகிய சிவபெருமானுக்குக் குகநாதரே! பருத்த உடம்புடன் கூடிய அசுரர்களும் மலைகளும் மடியுமாறும், கொதிப்புற்ற அலைகடல் எரியுமாறும், சிவந்த அழகிய படைக்கலங்களை ஏந்திய திருக்கரத்திலிருந்து மணி கட்டிய வேலாயுதத்தை விடுத்து வெற்றி நடனம் புரிந்த கதிர்வேற் கடவுளே! ஆதி சேடனுடைய விழிதெறித்து அவன் உடல் நிமிரவும், அழகிய சிகரங்களுடன் கூடிய ஒளி பெற்ற திசைக்கிரிகள் பொடிப்படவும், வேகத்தில் சிறந்த மயிலின் மீது திரு நடனம் புரிகின்ற திருவடியை யுடையவரே! அழகிற் சிறந்த இலக்குமியின் புதல்வியும், கொடி போன்ற குறமகளும், உமாதேவியின் மருமகளும் ஆகிய வள்ளியம்மையின் தனமலைகளுடன் அணைகின்ற குகமூர்த்தியே! சிவமலையில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தநாயகரே! பெருமிதம் உடையவரே! கரிய கூந்தலில் அணியப்பட்ட மலர் வரிசை விளங்கவும், வில்லைப் போன்ற நெற்றியில் பதித்துள்ள பொட்டும், ஒளி பொருந்திய அன்புக்கு நிகரான சுழலும் தாமரை போன்ற கண்களும், சிரத்தின் கீழுள்ள கழுத்தில் உள்ள மணியும், வளைகளும் குழைகளும் ஒளிவீசவும், மலைபோன்ற தனங்கள் அசையவும் அருகில் உள்ள படம்போன்ற நிதம்பத்துக்கு அமைத்த சீலை இறுக்கிக் கட்டியுள்ளதால் இடை வஞ்சிக்கொடி போல் துவளவும், மெல்லிய கழுத்திலிருந்து எழும் காமமதம் ஒழுகும் இன்சொற்கள் குயிலின் குரல் போல் ஒலிக்கவும், அழகிய மயில் அன்னம் இவற்றின் நடைபோல் காணப்படுகின்ற நடையைப் பழகுவவரும் கலவைச் சாந்துபடும் ரவிக்கையணிந்தவருமான மாதர்கள், ஆடவரைத் திகைப்பிக்கும் தன்மையோடு, அவர்களுடைய பொருள்களைப் பறிக்கும் ஒளிபொருந்திய கண்களை வளைத்துத் தம்முடைய வலையாகிய நெருப்பை யொத்த துன்பத்தில் திடமாக விழப்புரியவல்ல இழிந்த வருமான விலைமகளிரின் மூலம் கிடைக்கும் இன்பத்தை ஒழிக்க மாட்டேனோ?

விரிவுரை

பெண்ணாசை:—

வித்தின்றி புல், பூண்டு, செடி, கொடி, தருக்கள் விளைய மாட்டா. அதுபோல் உயிர்கட்கு ஆசையின்றி பிறப்பு எய்தமாட்டாது. பிறப்புக்கு விதை அவா.

“அவா என்ப எல்லாவுயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றுந்
தவா அப் பிறப்பினும் வித்து.”

—திருக்குறள்

இந்த ஆசையாகிய மரத்தில் மூன்று கிளைகள் உண்டு. பொன்னவா, மண்ணவா, பெண்ணவா. இம் மூன்று கிளைகளில் மிக மிக உயரமானதும் வைரம் ஏறியதும் பெண்ணவாதான். ஏனைய பொன்னாசையும் மண்ணாசையும் மனிதனல்லா ஏனைய உயிர்கட்குக் கிடையா.

ஆடு மாடுகளிடம் ஒரு கூடைப் பவுனை வைத்தால் அவை அவற்றை விரும்புவதில்லை. கானகத்தில் வாழும் புலி, கரடி, சிங்கம், யானை முதலிய விலங்குகள் இந்த எல்லை வரை எனது நிலம் என்று அமைத்து ஆசைப்படுவதுமில்லை. இந்த பொன் மண் ஆசைகள் மனிதனுக்கு மட்டுமே யுண்டு.

ஆனால் மூன்றாவது ஆசையான மாதரவா எண்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனி பேதங்கட்கும் உண்டு. பெண்ணாசை பிரமாவுக்கும் உண்டு. புழுவுக்கும் உண்டு. பிரமாதி பிபீலிகாந்தம், பெண்ணாசை வாட்டி வதைக்கின்றது. அதனால் அழிந்தவர் அனந்தம். தேவரும், முனிவரும், சித்தரும், அரசரும், அசுரரும் பெண்ணாசை யால் பேதுற்றார்கள்.

இதனைத் திருவருளின் துணைகொண்டே அகற்ற வேண்டும். நமது அறிவாற்றலால் அகற்ற இயலாது. “குறத்திபிரான் அருளால் வெங்காம சமுத்திரம் யான் கடந்தேன்” என்ற கந்தரலங்காரத்திலும், முருகா “நினைதன்பருளால் ஆசாநிகளந் துகளாயின்” என்று கந்தரநுபூதியிலும் அருணகிரிப் பெருமான் கூறுகின்றனர்.

இருளை விளக்கினால் விரட்டுவதுபோல், ஆசாபாசத்தை ஞான பண்டிதன் திருவருளால் அகற்றவேண்டும்.

இந்த நியாயப்படி மனிதர்கள் மாதராசையை மெய்ஞ்ஞான பண்டிதனை வேண்டி யகற்றி, வீடுபேறு பெறுமாறு சுவாமிகள் பல பாடல்கள் மாதராசையை அகற்றும் முறையில் பாடி யருளினார். பல பாடல்கள் பெண் மயலைப் பற்றியும் அதனை அகற்றுமாறும் பாடிய காரணம் இதுதான்.

ஆகவே இத் திருப்புகழில் பாதிப் பாடல் மாதராசையைப் பற்றி அமைந்துள்ளது.

ஒண்கட்குவட்டி:—

ஒண்கண் குவட்டி: கோட்டி என்பது குவட்டி என மருவியது. கோட்டி—வளைத்து. ஒளிபெற்ற கண்களாலும் இளைஞரை வளைத்து இழுப்பர்.

பறித்த விழிதலை...சம்புக் குருநாதா:—

பிரமதேவர் “நான் சிருஷ்டிக் கர்த்தன்” என்ற அகந்தை கொண்டனர்; சிவபெருமானுடைய திருவுருவில் இருந்து வெளி வந்த வைரவர் பிரமதேவருடைய நடுத்தலையை நகத்தினால் கிள்ளி விட்டார். அதனால் பிரமதேவர் நான்கு தலைகளை யுடையவரானார். அன்று முதல் இன்றுவரை பிரமதேவர் அற்ற தலையைப் படைத்துக் கொண்டாரில்லை. அதனால் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழில்கட்கும் மூலகர்த்தா சிவபெருமானே என்பது மலையிடை விளக்காக விளங்குகின்றது. மும்மூர்த்திகளும் சிவமூர்த்தியின் ஆணையைத் தாங்கி முத்தொழில்களைப் புரிகின்றார்கள்.

“படைப்பானும் காப்பானும் பார்க்கில் அருணைசன் படைப்பான் அயன் என்றால் பாவம்—படைப்பானேல் தன்தலையைச் சோணைசன் தானரிந்த போதிலவன் தன்தலையைப் பண்ணறியான் தான்.”

என்ற அருணகிரியந்தாதியால் இது தெளிவாகின்றது.

அங்ஙனம் அயன் தலையை அரனார் அரிந்தபோது, அத்தலையை அவர் கையில் ஏந்தி யருள்புரிந்தனர்.

சம்பு—சுககாரணம்.

நடனங்கொள் கதிர்வேலா:—

சூரபன்மனுடைய சேனைகள் யாவும் போருக்கு வந்த போது, முருகவேள் அச்சேனைகளை யழித்தும், கடல் எரிய வேலை விடுத்தும், அகில உலகங்களும் அசையுமாறு, அப்பெரும் போர்க்களத்தில் வெற்றி நடனம் புரிந்தருளினார்.

“புண்டரிக ரண்டமும் கொண்டபகி ரண்டமும்

பொங்கியெழுவெங்களங்	கொண்டபோது
பொன்கிரியெனஞ்சிறந் தெங்கினும் வளர்ந்துமுன்	
புண்டரிகர் தந்தையும்	சிந்தைகூரக்
கொண்ட நடனம்”	—(குண்டையணி) திருப்புகழ்

தெறித்து விழியர வுடல் நிமிர்:—

முருகப் பெருமான் மிகுந்த ஆற்றல் படைத்த பச்சை மயிலின் மீது, மயிலும் ஆட, ஆடல் புரிந்தனர். அத்தருணம் எல்லாம் ஆடின. பூமியை தாங்குகின்ற ஆதிசேடன் தாங்கமாட்டாது விழி பிதுங்க உடல் நிமிர்ந்து அசைந்தான். ‘அதலசேடனாராட’ என்று மற்றொரு திருப்புகழிலும் இந்தக் கருத்தை அடிகளார் கூறுகின்றனர்.

அம்பொற் குவட்டோ டிகைகிரி பொடிபட:—

அம்பொன் குவட்டு ஒள் திகை கிரி என்று பதப்பிரிவு செய்து கொள்ளவும்.

மயிலின் மீது பெருமான் ஆடியபோது, அழகிய பொன் மயமான சிகரங்களுடன் கூடிய ஒளி பெற்ற திசை மலைகள் எல்லாம் தூளாகி யுதிர்ந்தன

ஓங்காரமாகிய மயிலின்மீது மெய்ஞ்ஞானம் ஒளி விட்ட போது தீவினைக் கூட்டமாகிய மலைகள் துகள் பட்டன என்பது இதன் உட்பொருள்.

சண்டச் சிறப்பு மயில்:—

சண்டம்—வேகம். உலகமுழுவதும் ஒரு நொடியில் வலம் வரக்கூடிய வேகமுடையது மயில்.

“சண்ட மாருத
விசையினும் விசையுற் றெண்டி சாமுக
மகிதல மடையக் கண்டு மாகணம் உண்டலாவும்
மரகத கலபச் செம்புள் வாகனம்”

—(அலகிலவுணரை) திருப்புகழ்

பவுரிகொளும் பொற்றிரு பாதா:—

பவுரி-சூத்து. ‘பாடுங்கவுரி பவுரி கொண்டாடப் பசுபதி நின்றாடும் பொழுது பரமாயிருக்கு மீதத்திலே’ (சுந்தரலங்காரம்-68)

சிறக்கு மழகிய திருமகள் வஞ்சிக் குறத்தி மகளுமை மருமகள்:—

இலக்குமியை யாரும் எங்கும் “திருமகள்” என்று கூறுவார்கள். திருவாகிய மகள் என்று விரிந்து பொருள் படும்.

அருணகிரிநாதர் இங்கு ஒரு புதுமையாக வள்ளி பிராட்டியைத் திருமகள் என்றனர். மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையாக வைத்துக் கூறினர். “திருவின் மகள்” என்று விரித்துக் கொள்ளவும்.

இனி திருமகள் என்று ஓர் அரிய சொல்லுக்கு எதுகையாக மருமகள் என்று அமைத்தனர். குறமகளாகிய வள்ளி பிராட்டி, திருமகள் உவமைக்கு மருமகள் என்று கூறும் நயமும், சொல்லினிமையும் எத்துணை இன்பத்தை தருகின்றன?

சிவமலை கந்த:—

பழநிமலைக்குச் சிவமலை என்று பேருண்டு. அன்றி சிவமலையென்ற ஓர் அருமையான திருத்தலம் காங்கேயத்துக்கு அருகில் இருக்கிறது. சிவமலையில் எழுந்தருளியுள்ள முருகர் மிக்க வரதர். சிவவாக்கியசித்தர் வழிபட்டதலம். இங்கு முருகனுருவம் மிகவும் எழில் பெற்றது. தரிசிக்க வேண்டிய தலம்.

கருத்துரை

சிவகுருவே கதிர்வேலா! சிவமலை முருகா! மாதராசை தவிர அருள்புரிவாய்.

களபமுலை யைத்திறந்து தளவநகை யைக்கொணர்ந்து
 கயலொடுபு கைத்தகண்கள் குழைதாவக்
 கரியகுழ லைப்பகிர்ந்து மலர்சொருகு கொப்பவிழ்ந்து
 கடியிருளு டுக்குலங்க ளெனவீழ
 முழுமதியெ னச்சிறந்த நகைமுகமி னுக்கியின்ப
 முருகிதழ்சி வப்பநின்று விலைகூறி
 முதலுளது கைப்புகுந்து அழகுதுகி லைத்திறந்து
 முடுகுமவ ருக்கிரங்கி மெலிவேனோ
 இளமதிக டுக்கைதும்பை அரவணிப வர்க்கிசைந்து
 இனியபொரு ளைப்பகர்ந்த குருநாதா
 இபமுகவ னுக்குகந்த இளையவம ருக்கடம்ப
 எனதுதலை யிற்பதங்கள் அருள்வோனே
 குழகென எடுத்துகந்த உமைமுலைபி டித்தருந்து
 குமரசிவ வெற்பமர்ந்த குகவேலா
 குடிலொடுமி கச்செறிந்த இதணுளபு னத்திருந்த
 குறவர்மக ளைப்புணர்ந்த பெருமானே.

பதவுரை

இளமதி-இளம் பிறையையும், கடுக்கை-கொன்றை மலரையும், தும்பை-தும்பைப் பூவையும், அரவு-பாம்பையும், அணிபவர்க்கு இசைந்து-அணிந்துகொள்கின்ற சிவபெருமானுக்கு இணங்கி, இனிய பொருளை பகர்ந்த-இனிமையான ஒங்காரத்தின் உட்பொருளை உபதேசித்த, குருநாதா-குருமூர்த்தியே! இபமுகவனுக்கு உகந்த இளையவ-யானை முகமுடைய விநாயகருக்கு அன்பான தம்பியே! மருகடம்ப-நறுமணமுடைய கடப்ப மலர்மாலை யணிந்தவரே! எனது தலையில் பதங்கள் அருள்வோனே-அடியேனுடைய சென்னியில் திருவடியைச் சூட்டியருளியவரே! குழகு என எடுத்து உகந்த-குழந்தை என்று எடுத்து அணைத்து மகிழ்ந்த, உமை முலை பிடித்து அருந்து குமர-உமா தேவியின் திருமுலையைப் பற்றி அதிலிருந்து சுரந்து ஒழுகிய சிவ ஞானப் பாலைப் பருகிய இளையவரே! சிவ வெற்பு அமர்ந்த-சிவமலையில் எழுந்தருளிய, குக-குகப்பெருமானே! வேலா-வேலாயுதரே! குடிலொடு மிக செறிந்த-சிறு குடிசைக்கு அருகில் மிகவும் நெருங்கியிருந்த, இதணுள புனத்து இருந்த-பரண் அமைந்த திணைபுனத்தில் இருந்த, குறவர் மகளை புணர்ந்த-வள்ளியம்மையாரைத் தழுவின, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! களப முலையைத் திறந்து-கலவைச் சந்தனம் அணிந்த தனபாரத்தைத் திறந்து, தளவ நகையை கொணர்ந்து-முல்லை மலர் போன்ற பற்களைக் காட்டி

புன்னகை புரிந்து, கயலொடு பகைத்த கண்கள் குழைதாவ-கயல் மீனுடன் மாறுபட்ட கண்கள் காதுகளிலுள்ள தோடுகளின்மீது தாவவும், கரிய குழலை பகிர்ந்து-கருமையான கூந்தலை வாரிப் பங்கிட்டு, சொருகு மலர் கொப்பு அவிழ்ந்து-சொருகிய மலர்கள் கட்டுக் கலைந்து, இருள் கடி உடு குலங்கள் என வீழ-இருளை நீக்குகின்ற நட்சத்திரக் கூட்டங்களைப்போல் உதிரவும், முழுமதி என சிறந்த நகை முகம் மினுக்கி-பூரண சந்திரனைப் போன்ற சிறந்த ஒளி பொருந்திய முகத்தைக் கழுவி அழகு செய்து, இன்பமுருகு இதழ் சிவப்ப நின்று விலை கூறி-இன்பத்தைத் தரும் வாசனையுள்ள இதழ்கள் சிவக்கும்படி நின்று விலைபேசி, முதல் உளது கை புகுந்து-வந்தவருடைய மூலதனம் யாவும் தமது கையில் வந்தபின், அழகு துகிலை திறந்து-அழகிய ஆடையைத் திறந்து, முடுகும் அவருக்கு இரங்கி-நெருங்கி யுறவாடும், விலைமகளிர்க்கு உள்ளம் ஈடுபட்டு, மெலிவேனோ-தேய்ந்து அழிவேனோ?

பொழிப்புரை

பிறைச்சந்திரன், கொன்றை மலர், தும்பைப் பூ, பாம்பு இவற்றை யணிந்த சிவபெருமானுக்கு இசைந்து ஓம் என்ற முதல் எழுத்தின் இனிய மூலப் பொருளை மொழிந்த குருநாதரே! யானைமுகமுடைய விநாயக மூர்த்திக்கு அன்பான இளையவரே! வாசனை நிறைந்த கடப்ப மலர் மாலையணிந்தவரே! அடியேனுடைய சிரத்தில் உமது திருவடிமலரைச் சூட்டியருள் புரிந்தவரே! குழந்தை யென்று அன்புடன் எடுத்து அணைக்கும் பார்வதியம்மையின் திருமுலையைப் பற்றி, அதில் ஒழுகுஞ் சிவஞானப் பாலைப் பருகிய குமாரக் கடவுளே! சிவமலையில் அமர்ந்த முருகப் பெருமானே! வேலாயுதக் கடவுளே! குடிசைக்கு அருகில் நெருங்கி யிருக்கும் பரணுடன்கூடிய தினைப்புனத்தில் வசித்த வள்ளியம்மையாரைத் தழுவி யபெருமிதம் உடையவரே! கலவைச் சந்தனத் தடவிய கொங்கைகளைத் திறந்து, முல்லைமலர் போன்ற பற்களைக் காட்டிப் புன்னகை புரிந்து, கயல் மீனுடன் பகைக்கும் கண்கள், காதுகளில் உள்ள குழைகளைத் தாவவும், கரிய கூந்தலை வாரி அதில் சொருகிய மலர்கள் கட்டுத் தளர்ந்து இருளை நீக்கும் நட்சத்திரக் கூட்டம் போல் உதிரவும் முழுநிலாவைப் போல் சிறந்த ஒளி பெற்ற முகத்தை யலம்பி, இன்பத்தை தரும் வாசனை பொருந்திய இதழ்கள் சிவக்குமாறு நின்று

விலை பேசி தம்மை நாடி வந்த ஆடவர்களின் மூலதனம் முற்றும் தமது கைக்கு வந்தபின், அழகிய ஆடையை யகற்றி நெருங்கும் விலைமகளிருடன் கூடி அடியேன் மெலியலாமோ?

விரிவுரை

எனது தலையிற் பதங்கள் அருள்வோனே:—

இந்தத் திருப்புகழில் இந்த அடி மிகவும் சிறந்தது. இனிமையானது. அருணகிரிநாதருடைய சரித்திரக் குறிப்புடையது.

முருகனுடைய திருவடி மிக மிக அரியது. அது மூவருக்கும் தேவருக்கும் எட்டாதது.

“சுருதி மறைக ளிருநாலு திசையிலதிபர் முனிவோர்கள்
துகளி லிருடி எழுபேர்கள் கடர்மூவர்
சொலவில் முடிவில் முகியாத பகுதி புருடர் நவநாதர்
தொலைவின் உடுவி னுலகோர்கள் மறையோர்கள்
அரிய சமய மொருகோடி அமரர் சரணர் சதகோடி
அரிய மயனு மொருகோடி இவர்கூடி
அறிய அறிய அறியாத அடிகள்.”

என்கிறார் உத்திரமேரூர்த் திருப்புகழில்.

இத்தகைய திருவடி மலரை அருணகிரிநாத சுவாமிகளது சென்னியில் முருகவேள் சூட்டியருளினார். இதனால் அருணகிரிநாதரின் தவத்தின் பெருமை விளங்குகின்றது.

திருநல்லூரில் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் சென்னியில் சிவபெருமான் திருவடி மலரைச் சூட்டியருளினார்.

நினைந்துருகு மடியாரை நைய வைத்தார்
நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்
சினந்திருகு களிற்றூரிலைப் போர்வை வைத்தார்
செழுமதியின் தளிர்வைத்தார் சிறந்து வானோர்
இனந்துருவி மணிமகுடத் தேறத்துற்ற
இனமலர்கள் போதவிழ்ந்து மதுவாய்ப்பில்கி

நனைந்தனைய சேவடியென் தலைமேல் வைத்தார்
நல்லூரெம் பெருமானார் நல்லவாரே.

—அப்பர்

நன்மைபெரு கருள் நெறியே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந் தெழும்பொழுதில்
உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம் என்றவர்தம்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினார் சிவபெருமான்.

—பெரியபுராணம்

கயலொடு பகைத்த கண்கள் குழை தாவ:—

மீன் நீரில் பிறழ்ந்து ஓடும் இயல்புடையது. அது
போல் கண்களும் பிறழ்ந்து ஓடி மீனைப் பகைக்கின்றது
என்பது கவிமரபு. மேலும் கண்கள் நீண்டிருப்பதனால்
அவ்விழி, தோட்டின் மீது தாவுகின்றது என்று கூறி, அக்
கண்களின் அழகை மிகுதிப்படுத்துகின்றது. 'செங் கயல்
குழைகள் நாடுந் திருமுனைப் பாடி நாடு' என்று
சேக்கிழாரடிகளும் கூறியருளினார்.

மலர் சொருகு கொப்பவிழ்ந்து கடியிருள் உடுக்குலங்கள் என வீழ:—

கோப்பு என்ற சொல் கொப்பு எனக் குறுகி நின்றது.
மலரின் கட்டுக்கோப்பு அவிழ்ந்து உதிர்கின்றது.

இருளை நீக்கும் நட்சத்திரக் கூட்டம் உதிர்வது
போல் மலர்கள் உதிர்கின்றன என்று உவமிக்கின்றனர்.
கூந்தல் மேகத்தையும், மலர்கள் நட்சத்திரங்களையும்
காட்டுகின்றன.

கருத்துரை

சிவகுருவே! சிவமலையப்பா! வள்ளி மணவாளா!
பொருள் பறிக்கும் பொருட் பெண்டிரால் மெலியாமல்
என்னைக் காத்தருள்.

குரம்பை மலசலம் வழுவளு நிணமொடு
எலும்பு அணிசரி தசையிரல் குடல்நெதி
குலைந்த செயிர் மயிர் குருதியொ டிவைபல

குடின்பு குதுமவ ரவர்கடு கொடுமைய
 ரிடும்ப ரொருவழி யினையிலர் கசடர்கள்
 குரங்க ரறிவிலர் நெறியிலர் மிருகணை விறலான
 சரம்ப ருறவனை நரகனை துரகனை
 யிரங்கு கலியனை பரிவறு சடலனை
 சவுந்த ரிகமுக சரவண பதமொடு மயிலேறி
 தழைந்த சிவகடர் தனையென் மனதினி
 லழுந்த வுரைசெய வருமுக நகையொளி
 தழைந்த நயனமு மிருமலர் சரணமு மறவேனே
 இரும்பை வகுளமொ டியைபல முதுகில் பொழி
 லுறைந்த குயிலளி யொலிபர விடமயி
 லிசைந்து நடமிடு மிணையிலி புலிநகர் வளநாடா
 இருண்ட குவடிபு பொடிபட வெகுமுக
 டெரிந்து மகரமொ டிசைகரி குமுறுக
 இரைந்த வசுரரொ டிப்பரி யமபுரம் விடும்வேனே
 சிரம்பொ னயனொடு முனிவர்க ளமரர்க்
 ளரம்பை மகளிரொ டரகர சிவ சிவ
 செயம்பு வெனநட மிடுபத மழகியர் குருநாதா
 செழும்ப வளவொளி நகைமுக மதிநகு
 சிறந்த குறமக ளிணைமுலை புதைபட
 செயங்கொ டனைகுக சிவமலை மருவிய
 பெருமாளே.

பதவுரை

இரும்பை-இலுப்பை மரங்களும், வகுளமொடு இயை--மகிழ்
 மரங்கள் முதலிய தருக்களும் பொருந்தியுள்ள, பல முகில்
 பொழில்--மேகங்கள் தவழுமாறு உயர்ந்துள்ள அநேக சோலைகளில்,
 உறைந்த குயில் அளி-வசிக்கின்ற குயில்களும் வண்டுகளும்,
 ஒலிபரவிட-இனிமையான ஒலிகளைச் செய்ய, மயில் இசைந்து நடம்
 இடும்-மயில்கள் அவ்வொலிக்குத் தக்கவாறு நடம் செய்கின்ற, இணை
 இலி புலிநகர் வளநாடா-இணையற்ற சிதம்பரக் கோட்டிரத்தை
 தன்னகத்தே சிறப்புடையதாகக் கொண்ட வளமை மிக்க திருநாட்டிற்குத்
 தலைவரே! இருண்ட குவடு இடி பொடிபட-(மாயச் செயலால்)
 இருளோங்கி நின்ற கிரவுஞ்ச மலை இடிந்து தூள்பட்டு அழியவும்,
 வெகுமுகடு எரிந்து-பல மலைகளும் தீப்பட்டு எரிந்து போகவும்,
 மகரம்-மகர மீன்களுக்கு உறைவிடமான கடலும், ஒளிதிசை கரி
 குமுறுக-ஒளி பெற்ற எட்டுத் திசைகளிலே யுள்ள திக்கசங்களும்
 ஒவென்று சத்திக்கவும், இரைந்த அசுரரொடு-ஒலி செய்துகொண்டு வந்த

இராக்கதர்களோடு, இப் பரி-யாணை படைகளையும் குதிரைப் படைகளையும், யமபுரம் விடும் வேளே-இயமனூருக்கு ஓட்டிய முருகவேளே! சிரம் பொன் அயனொடு-பெருமை பொருந்தியவரும் பொன்னிறமுடையவருமாகிய பிரமதேவருடன், முனிவர்கள்-முனிவர்களும், அமரர்கள்-தேவர்களும், அரம்பை மகளிரொடு-தேவ மாதர்களும், ஹர ஹர! சிவ சிவா! சுயம்புவே! என்று துதிக்க, நடம் இடுபதம் அழகியர்-திருநடனம் புரிகின்ற அழகிய திருவடி யுடைய சிவபெருமானுடைய, குருநாதா-குருமூர்த்தியே! செழும் பவள-வளம் பெற்ற பவள நிறத்துடன் கூடிய இதழ்களும், ஒளி நகை-ஒளி செய்கின்ற பற்களும், மதிநகுமுக-சந்திரனைக் கண்டு நகைக்கின்ற அழகிய முகமும் உடைய, சிறந்த குறமகள்-சிறப்பு மிக்க வள்ளிநாயகியாரது, இணை முலை புதைபட-இரு தனங்களும் பதியும்படி, செயங்கோடு அணைகுக-வேடர்களைச் செயித்து (அவ்வம்மையாணை) மருவுகின்ற குருமூர்த்தியே! சிவ மலை மருவிய-பழநியங்கிரியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! குரம்பை-சிறுகுடிலாகிய, உடம்பில் மலசலம்-மல மூத்திரங்களும், வழுவள நினமொடு-வழுவழப்பாயுள்ள கொழுப்பும், எலும்பு-எலும்புகளும், அணி சரி தசை-அடுக்காகச் சரிந்துள்ள தசைகளும், , இரல்-ஈரலும், குடல்-குடலும், நெதி குலைந்த செயிர் மயிர்-நியதியில்லாமல் சிக்குற்றுள்ள குற்றமுடைய மயிர்களும், குருதியொடு இவை பல-இரத்தம் முதலிய அசுத்தப் பொருள்கள் பல (இச்சிறு வீட்டில் நிறைந்திருக்கின்றன), கசுமாலம்-கெட்ட அழுக்குகள் நிறைந்ததுமான, குடிந் புகுதும் அவர்-இந்தக் கசுமால வீட்டில் குடிபுகுந்து வாழ்பவர்களோ என்னில், அவர் கடு கொடுமையர்-அவர்கள் மிகவும் கடுமையுடைய கொடுங்குணத்தினர்கள். இடும்பர்-இடும்புத்தன்மையுடையவர்கள், ஒருவழி இணையிலர்-ஒரு வழியிலும் ஒத்து நடவாதவர்கள், கசடர்கள்-கீழ்மக்கள், குரங்கர்-குரங்குச் சேட்டையுடையவர்கள், அறிவிலர்-அறிவில்லாதவர்கள், நெறியிலர்-நல்ல நீதி நெறி செல்லாதவர்கள், மிருகணை விறல் ஆன சரம்பர்-மிருகத்தன்மையுடையவரும் சமர்த்தருமான விஷகுணமுடையவர்கள். (இத்தகைய தூர்க்குணமுடையவர்களாகிய காமக்ரோதாதியருடன்) உறவனை-நட்புடையவனும், நரகனை-நரகம் புகுகின்றவனும், துரகனை - குதிரையைப்போல் மிக வேகமாகச் செல்லும் மனமுடையவனும், இரங்கு கலியனை-பரிதவிக்கின்ற சிறுமையுடையவனும், பரிவு உறு சடலனை - துன்பத்திற்கு உறைவிடமாகிய உடலையுடையவனுமாகிய, என் மனதில்-அடியேனுடைய மனதில், தழைந்த சிவ கடர் தனை-தழைந்திருக்கின்ற அருட்பெருஞ் சோதியை, அழுந்த உரை செய-நன்றாக (எனது மனதில்) பதியுமாறு உபதேசிக்கும் பொருட்டு, சுவந்தமுக-மிருந்த பேரழகுடைய திருமுகங்களும், சரவண பதமொடு-தாமரையனைய திருவடிகளும் தோன்ற, மயில் ஏறி வரும்-பச்சை மயில் வாகனத்தில் ஏறி வந்தருளியபோது, முக நகை ஒளி-தேவரூடைய திருமுகத்தில் அரும்பிய புன்னகையின் பேரொளியையும், தழைந்த நயனமும்-மிகவும் குளிர்ந்து அடியேனை நோக்கிய திருக்கண்களையும், இருமலர் சரணமும்-இரண்டு

சரணாரவிந்தங்களையும், மறவேனே-அடியேன் ஒரு போதும் மறக்கமாட்டேன்.

பொழிப்புரை

இலுப்பை, மகிழ் முதலிய தருக்கள் நிறைந்து மேகங்கள் தவழும் பலசோலைகளில் உறைகின்ற குயிலினங்களும் வண்டினங்களும் இனிய ஒலிகளைச் செய்ய, மயிலினங்கள் நடனஞ்செய்கின்ற நிகரற்ற சிதம்பரம் என்னும் திருத்தலத்தையுடைய வள நாட்டிற்குத் தலைவரே! மாயாகாரியத்தால் இருண்டுள்ள கிரௌஞ்ச மலையானது இடிந்து தூள்பட்டழியவும், பல மலைகளும் தீப்பட்டெரிந் தொழியவும், சமுத்திரம் ஒளிபெற்ற திக்கயங்களும் ஓலமிட்டலறவும், ஒலித்து வந்த இராக்கதர்களும் யானைப்படைகளும் குதிரைப் படைகளும் யமலோகம் புகும்படி செய்த முருகவேளே! மேன்மையுடையவரும் பொன்னிறமுடையவருமாகிய பிரமதேவரும் முனிவர்களும் தேவர்களும் தேவ மாதர்களும் “ஹரஹரா! சிவசிவா! சுயம்புவே” என்று துதி செய்து வணங்கி நிற்கத் திருநடனம் புரிகின்ற அழகிய திருவடியையுடைய சிவபெருமானுடைய குருநாதரே! நல்ல பவள இதழும், வெள்ளிய திருப்பற்களும் சந்திரனைப் பரிகசிக்கும் திருமுகமுமுடைய வள்ளி நாயகியாரது இரு தனங்களும் புதைபடுமாறு, வேடர்களை வென்று மருவிய குகப்பெருமானே! பழநி மலையில் வாழ்கின்ற பெருமையின் மிக்கவரே! சிறுகுடிலாகிய உடம்பில் மலம், மூத்திரம், வழுவழுப் பான கொழுப்பு, எலும்பு, அடுக்காகச் சரிந்துள்ள தசை, ஈரல் சிக்குற்று நிலைகுலைந்து குற்றமுடைய மயிர், உதிரம் முதலிய பல அசுத்தப்பொருள்கள் நிறைந்திருக்கின்றன! இத்தகைய கசுமால வீட்டில் குடிபுகுந்து வாழ்பவர்களோ மிகவும் கடுமையான கொடியவர்கள்; இடும்பர்; பலவழிப்பட்டவர்கள்; கசடர்கள்; குரங்கர்கள்; அறிவில்லாதவர்கள்; நன்னெறியில் நில்லாதவர்கள்; மிருக சுபாவமுடைய விஷகுணமுடையவர்கள்; இத்தகைய (காமக்ரோதமதமாச்சரியராகிய)ருடன் உறவு கொண்டிருப்பவனும் நரகம் புகுபவனும், குதிரையைப்

போல் வேகமான மனத்தையுடையவனும், பரதவிக்கின்ற சிறுமையை யுடையவனும், துன்பங்கள் நிறைந்த உடம்புடன் கூடினவனுமாகிய அடியேனுடைய மனத்தில் சிவஞான அருட்பெரும் ஒளியானது நன்றாகப் பதியுமாறு உபதேசிக்கும் பொருட்டு, பேரழகுடைய திருமுகமும் திருவடித் தாமரையும் தோன்ற, மயில் வாகனத்தின் மீது வந்தருளியபோது தேவரீருடைய திருமுகத்தில் இலகிய புன்முறுவலின் பொலிவையும் திருவருள் நோக்கையும் அடியேன் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.

விரிவுரை

குரம்பை:—

குரம்பை என்பது சிறுகுடில் எனப்படும்.

“கள்ளப்புலக் குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே”

—திருவாசகம்

இவ்வுடம்பை சிறுவீடாகச் சித்திரிக்கின்றார். “தோலாற் சுவர் வைத்து: நாலாறு காலிற்சுமத்தி, இருகாலால் எழுப்பி, வளைமுது கோட்டி, கைந்நாற்றி நரம்பால் ஆர்க்கையிட்டு, மேய்ந்த அகம்” என்றார் கந்தரலங்காரத்தில்.

“நவதுளையுடைய குரம்பை” என்றார் திருப்பாதிரிப் புலியூர் திருப்புகழில். இந்த வீட்டிற்கு விலாசம் “கசுமாலம்” என நகைச் சுவைபட “கசுமாலக்குடில்” என்றார்.

இந்தக் கசுமால வீட்டில் யார் குடிபுகுந்து வாழ்வார் எனின், அவர் கடு கொடுமையர்; இடும்பர் ஒருவழி இணையிலர்.....சரம்பர், என்று குடிபுகுந்து வாழ்வோரைக் குறிப்பிடுகின்ற அழகு உள்ளவார் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றது.

மாச்செய்த குரம்பை தன்னை மண்ணிடை மயக்க மெய்து நாச்செய்த நாலு மைந்து நல்லன வாய்தல் வைத்துக்

காச் செய்த காயந் தன்னுள் நித்தலு மைவர் வந்து
கோச்செய்து குமைக்க வாற்றேன் கோவல்வீ ரட்டனாரே.

—அப்பர் திருநேரிசை

ஒருவழி யிணையிலர்:—

உள்ளே இருக்கின்ற காமமாதி பகைவர்கள்
ஒருவழியிலும் இசைந்துவரார்கள்; தெய்வ வழிபாட்டிலும்
ஆலய வழிபாட்டிலும் பத்திய கத்திய பாராயணங்
களிலும் மெய் ஒருபுறமும், விழியொரு புறமும், காதொரு
புறமும், வாயொரு புறமுமாகப் பலவழி செல்லச் செய்து
கெடுப்பர்.

குரங்கர்:—

குரங்கு எப்படி சேட்டைக்கு உறைவிடமா
யிருக்குமோ அதுபோல சதா சேட்டை செய்து
கொண்டிருப்பர்.

துரகனை:—

ஒடுவதில் வல்ல குதிரையினும் வேகமாக ஒடுகின்ற
மனத்தை யுடையவன்.

“ஒருகால் திரிகையில் ஆயிரக்கோடி சுற்றோடுந் திருத்துளமே”

—கந்தரந்தாதி (34)

தழைந்த நயனம்:—

முருகப்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் கருணை
யினால் எக்காலமும் தழைந்து விளங்குகின்றன. அத்திருக்
கண்ணோக்கத்தைப் பெற்ற அருணகிரிநாத சுவாமிகளே
யன்றி அத்திருக்கண்களின் குளிர்ச்சியை அறியவல்லார்
யாவர்?

அத்திருக்கண் பார்வையாலேயே இருவினை
யொத்து பக்குவ காலத்தில் நீங்கும் ஆணவமலம் தானே
நீங்கி விடுகின்றது. சிவஞானம் பிரகாசிக்கின்றது.

‘ஆணவ அழுக்கடையும் ஆனியை விளக்கி அநு
பூதி அடைவித்த தொரு பார்வைக்காரனும்’

—திருவகுப்பு (4)

‘துங்கநீள் பன்னிருகருணை விழிமலரும்’

(விழையுமணி) திருப்புகழ்

‘மறுவறு கடலென மருவு பணிருவிழி
வழிந்த அருளே பொழிந் தொருபால்’

—திருவகுப்பு (20)

‘கனகத்தினு நோக்கினி தாயடி
யவர் முத்தமி ழாற்புக வேபர
கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வையு மறவேனே’

—(சதுரத்தரை) திருப்புகழ்

இரும்பை....வளநாடா

மேகங்கள் தவழும் சோலையாகிய நாடகசாலை
யில் மயில்களாடவும், குயில்களும் வண்டுகளும் பாடவும்,
இலுப்பை தனது பொன்னுருண்டை போன்ற
மலர்களைப் பரிசுவழங்கவும், அதனைக் கண்டு மகிழ்
விருட்சம் மகிழ்வது போலுமுள்ள சீரிய வளப்பமுடைய
நாடு என்பது.

உரைசேரு மெண்பத்து நான்குநூ றாயிரமாம் யோனி பேதம்
நிரைசேரப் படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிரா யங்கங்கே நின்றான்
கோயில்

வரைசேரு முகின் முழுவ மயில்கள் பல நடமாட வண்டுபாட
விரைசேர்பொன் னிதழிதர மென்காந்தள் கையேற்கு
மிழலையாமே

—தேவாரம்

இருண்ட குவடி:—

கிரௌஞ்ச மலையைத் துளைத்த வரலாற்றை
திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 15ஆம் பக்கம்
பார்க்க.

சிவசிவ:—

சிவ என்ற மந்திரம் வேதங்களுக்கு மத்தியில்
நடுநாயக மணி போல் விளங்குகின்றது. சிவசிவ
என்றவுடன் சகலபாபங்களும் தீர்கின்றன. பாபமாகிய
பஞ்சுப் பொதிகட்கு சிவ என்ற மந்திரம் தீப்பொறியாகி
நசிக்கச் செய்கிறது. காகமானது கோடி கூடியிருக்கினும்

ஒரு கல்லெறிந்தவுடன் எப்படிச் சாகக் கூட்டங்கள்
ஒடுகின்றனவோ அதுபோல் பண்டைத் தீவினைக்
கூட்டங்கள் அனைத்தையும் சிவ என்னும் மந்திரம்
ஒன்றே தீர்க்கின்றது.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவ சிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவ சிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவ சிவ வென்னச் சிவகதி தானே. —திருமந்திரம்

சண்டாளனாயினும் “சிவ” என்று சொல்வானேல்
அவனுடன் பேசவேண்டும்; அவனுடன் வசிக்க
வேண்டும்; அவனுடன் இருந்து புசிக்கவேண்டும் என்று
உபநிஷதம் முரசறைகின்றது.

அபிவா யச் சண்டாள: சிவ இதிவாசம் வதேத்
தேநஸஹ ஸம்வ தேத் தேநஸஹ ஸம்வஸேத்
தேநஸஹ ஸாபும்ஜீத:

ஆதலால் பிரமதேவரும் முனிவரும் தேவரும்
சுரமகளிரும் “சிவ சிவ” என்று துதிக்கின்றனர்.

செயம்பு:—

சுயம்பு என்பது மோனை நோக்கி செயம்பு என
வந்தது.

சுயம்பு:—தானாக வந்தவன்—பிறவாப் பெருந்தகை
என்பது பெறப்படும்.

நடமிடுபத மழகியர்:—

சிதம்பரத் திருநடன வரலாற்றைத் திருப்புகழ்
விரிவுரை முதல் தொகுதி 94ஆம் பக்கத்திற் கண்டு தெளிக.

சிவமலை:—

பழநிக்குச் சிவமலை என்பது ஒரு பெயர்.
அகஸ்தியர் சிவபெருமானிடத்து சிவமலை, சத்திமலை
என்ற இரு மலைகளைப் பெற்று, அவற்றை இடும்பனைக்
கொண்டு வரச் செய்ய, அவன் காவடியாகக்
கட்டிக்கொண்டு வர, அதன் மீது முருகவேள் எழுந்தருளி
நின்றார்.

கருத்துரை

சிதம்பரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட வளநாடா! அசுர குலகாலா! சிவ குருநாதா! வள்ளியம்மையாரது கணவ! குக! பழநியங்கிரிவாச! மலசல நிறைந்த அசுத்த மிக்க உடலாகிய சிறு குடிலில் பலர் துர்க்குணர்கள் வாழ, அவர்களுடைய உறவு கொண்ட அடியேனையாட்கொள்ளும் பொருட்டு சிவஞானத்தை உபதேசஞ் செய்ய, மயில் வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளி வந்த தேவரீரது குளிர்ந்த மலர்க் கணைகளையும் குரை கழலையும் ஒரு போதும் மறவேன்.

87

குன்றுங் குன்றுஞ் செண்டுங் கன்றும்
படிவளர் முலையினில் மருகமத மெழுகியர்
இந்துச் சந்தந் தங்குந் தண்செங்
கமலமு மெனவொளிர் தருமுக வநிதையர்
கொஞ்சங் கெஞ்சங் செஞ்சம் வஞ்சஞ்
சமரச முறவொரு தொழில்வினை புரிபவர் விரகாலும்
கும்பம் பம்புஞ் சொம்புந் தெம்புங்
குடியென வளர்தரு கொடியவர் கடியவர்
எங்கெங் கெம்பங் கென்றென் றென்றுந்
தனதுரி மையதென நலமுட னணைபவர்
கொஞ்சந் தங்கின் பந்தந் தெந்தன
பொருளுள தெவைகளு நயமொடுகவர்பவர் மயலாலும்
என்றென் றுங்கன் றுந்துன் புங்கொண்
டுனதிரு மலரடி பரவிட மனதினில்
நன்றென் றுங்கொண் டென்றுஞ் சென்றுந்
தொழுமதி மையினிலை யுணர்வினி னருள்பெற
இன்பும் பண்புந் தெம்புஞ் சம்பந்
தழுமிக வருள்பெற விடைதரு விதமுன மருள்வாயே
எங்குங் கஞ்சன் வஞ்சன் கொஞ்சன்
அவன் விடு மதிசய வினையறு மலகையை
வென்றுங் கொன்றுந் துண்டந் துண்டஞ்
செயுமரி யொருமுறை யிரணிய வலனுயிர்
நுங்குஞ் சிங்கம் வங்கந் தன்கண்
துயில்பவ னெகினனை யுதவிய கருமுகில் மருகோனே

ஒன்றென் றென்றுந் துன்றுங் குன்றுந்
 தொளைபட மதகரி முகனுடல் நெரிபட
 டுண்டுண் டுண்டுண் டிண்டிண் டிண்டிண்
 ஒண்சங் கஞ்சஞ் சஞ்சஞ் சஞ்சென்
 றொலிசெய மகபதி துதிசெய அசுரரை யடுவோனே
 உந்தன் தஞ்சந் தஞ்சந் தஞ்சஞ்
 சிவனருள் குருபர வெனமுநி வரார்பணி
 யுந்தொந் தந்தொந் தந்தொந் தந்தென்
 றொலிபட நடமிடு பரனரு ளறுமுக
 உண்கண் வண்டுங் கொண்டுந் தங்கும்
 விரைபடு குரவல ரலர்தரு மெழில்புனை புயவீரா
 அன்றென் றொன்றுங் கொண்டன் பின்றங்
 கடியவர் தமையிகழ் சமணர்கள் கழுவினில்
 அங்கஞ் சிந்தும் பங்கந் துஞ்சும்
 படியொரு தொகுதியி னுரைநதி யெதிர்பட
 அன்பின் பண்பெங் குங்கண் டென்பின்
 அரிவையை யெதிர்வர விடுகவி புகல்தரு திறவோனே
 அண்டங் கண்டும் பண்டுண் டும்பொங்
 கமர்தனில் விஜயவ னிரதமை நடவிய
 துங்கன் வஞ்சன் சங்கன் மைந்தன்
 தருமகன் முநிதழல் வருதல ரிவர்வல
 அங்கன் கஞ்சஞ் சங்கம் பொங்குங்
 கயநிறை வளமுறு சிவகிரி மருவிய பெருமானே.

பதவுரை

எங்கும்-கவலையால் ஏங்கிய, கஞ்சன்-கம்சனும், வஞ்சன்-வஞ்சகனும், கொஞ்சன்-அற்பனுமாகிய தீயன், அவன் விடும் அதிசய வினையுறும் அலகையை வென்றும்-கொல்லும் பொருட்டு அவன் விடுத்த அதிசயமான செயலையுடைய பூதனையாகிய பேயை வென்று, கொன்று-கொலைபுரிந்து, துண்டம் துண்டம் செய்யும் அரி-துண்டம் துண்டமாகச் செய்த திருமால், ஒரு முறை இரணிய வலன் உயிர் நுங்கும் சிங்கம்-ஒரு காலத்தில் இரணியன் என்ற வலியவனுடைய உயிரை உண்ட நரசிங்க வடிவினர், வங்கம் தன் கண் துயில்பவன்-(ஆதிசேடனாகிய) தோணியின் மீது துயில்பவர், எகினனை உதவிய கருமுகில்-அன்ன வாகனனாகிய பிரமதேவனைப் பெற்ற கரிய மேகம் போன்றவர் ஆன நாராயணரது, மருகோனே-திருமருகரே! ஒன்று என்ற-சமர்ந மில்லாததாகிய, என்றும் துன்றும்-சூரிய மண்டலம் வரையும் உயர்ந்து நின்ற, குன்றும் தொளைபட-கிரவுஞ்ச மலை தொளைபடுமாறும், மதகரி

முகன் உடல்-மதம் பொழியும் யானைமுகமுடைய தாரகாகரனது உடம்பு, நெரிபட-நெரிபட்டு அழியுமாயும், ஒண்டுண்டுண்டுண்டு, டிண்டிண்டிண்டிண்டிண்டி என்-ண்டுண்டு.....டிடி யென்ற ஒலியுடன் அதிர்ச்சியுற்று, விழும் எழு படிகளும் அதிர்பட-விழுகின்ற நிலையில் ஏழு உலகங்களும் அதிர்ச்சி யடையவும், ஒண் சங்கம் சஞ்சஞ்சஞ்சஞ் சென்று ஒலி செய-ஒளி பெற்ற சங்கமானது சஞ்சஞ்சஞ்சஞ் சென்று முழங்கவும், மகபதி துதிசெய-இந்திரன் துதிக்கவும், அகரரை அடுவோனே-குராதி யகரரை மாய்த்தவரே! உந்தன் தஞ்சம் தஞ்சம் தஞ்சம்-உமக்கு நாங்கன் முக்காலும் அடைக்கலம், சிவன் அருள் குருபர என-சிவபெருமான் அருளிய குருமூர்த்தியே என்று, முனிவார் பணியும்-சிறந்த முனிவர்கள் தொழுகின்ற, தொம்தம் தொம்தம் தொம்தந்த என்று ஒலிபட-தொம்தம் தொம்தம் தொம்தந்த என்ற ஒலியுண்டாகுமாறு, நடம் இடு பரன் அருள் அறுமுக-திருநடனம் புரிந்தருள்கின்ற சிவபெருமான் பெற்ற ஆறுமுகக் கடவுளே! உண்கண்-தேன் உண்ணுகின்ற இடத்தில், வண்டும் கொண்டும் தங்கும்-வண்டுகளையும் கொண்டு நிலைபெற்ற, விரைபடு குரவு அலர் அலர் தரும்-வாசனை வீசுகின்ற குராமலர் மலர்கின்ற, எழில்புனை புயவீரா-அழகு செய்கின்ற திருப்புயங்களை யுடைய வீரரே! அன்று என்று-பிற மதங்கள் முத்தி வழி அன்று என்று கூறி, ஒன்றும் கொண்டு-தங்கள் நெறி ஒன்றையே கொண்டு, அன்பு இன்று-அன்பு இல்லாமல், அங்கு அடியவர் தமை இகழ் சமணர்கள்-அவ்விடத்தில் சிவனடியார்களை இகழ்ந்த சமணர்கள், கழுவினில் அங்கம் சிந்தும் பங்கம் துஞ்சம்படி-கழுவில் அவர்களின் உடல் சிந்தும்படியும் குறைபட்டு மாளும்படியும், ஒரு தொகுதியின் துரைநதி எதிர்பட-ஒரே வெள்ளமாய் நுரைத்து வந்த வையையாற்றில் ஏடு எதிரேறும்படியும், அன்பின் பண்பு எங்கும் கண்டு-அன்பின் உயர்ந்த பண்பினை உலகமெங்கும் பரவச்செய்து, என்பின் அரிவையை எதிர்வர விடு கவி புகல் தரு-எலும்பிலிருந்து பூம்பாவையை எதிரில் வருமாறும் கவிபாடிய, திறலோனே-அருளாற்றலுடையவரே! அண்டம் கண்டும்-அண்டங்களை உண்டாக்கியும், பண்டு உண்டும்-முன்னொரு நாள் அவற்றை உண்டும், பொங்கு அமர்தனில்-சீறி வந்த போரில், விஜயவன் இரதமை நடவிய-அர்ச்சகனுடைய தேரை நடத்திய, துங்கன்-பரிசுத்த மூர்த்தியும், வஞ்சன்-தியாரை வஞ்சம் புரிந்து அழிப்பவரும், சங்கன்-பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கையுடையவருமாகிய திருமாலின், மைந்தன் தருமகன் முனிதழல் வரு-புதல்வராகிய பிரமதேவருடைய புத்திரர் நாரத முனிவர் புரிந்த வேள்வியில் பிறந்த, தகர் இவர் வல-ஆட்டுக்கடாவின் மீது ஏறுகின்ற வல்லவரே! அங்கம்-அழகிய நீரும், கஞ்சம்-தாமரையும், சங்கம்-சங்கும், பொங்கும்-விளங்குகின்ற, கயம் நிறைவளம் உள-குளங்கள் நிறைந்த வளமை மிகுந்த, சிவகிரி மருவிய-சிவமலையில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! குன்றும் குன்றும்-குன்றும் குன்றும் படியும், செண்டுங் கன்றும் படிவளர்-செண்டும் கன்றுமாறு பெரிதாக வளர்கின்ற, முலையினில் மருகமதம் மெழுகியர்-தனங்களில் கஸ்தூரிக் குழம்பு மெழுகிக் கொண்டவரும், இந்தும்-சந்திரனைப் போலவும், சந்தம் தங்கும்-அழகு தங்கிய, தன்செம்

கமலமும் என ஒளிந்தரு முக-குளிர்ச்சியும் சிவப்பு நிறமும் பொருந்திய தாமரை போலவும் ஒளி செய்கின்ற முகத்தையுடைய, வநிதையர்-மாதர்களும், கொஞ்சம்-கொஞ்சதலும், கெஞ்சம்-கெஞ்சிக் கேட்பதும், செஞ்சம்-செய்தும், வஞ்சம் சமரசம் உற-வஞ்சகமான ஒற்றுமை வரும்படி, ஒரு தொழில் வினை புரிபவர்-ஒப்பற்ற செயல்களைச் செய்பவருமாகிய அம்மாதர்களின், விரகாலும்-சூழ்ச்சியினாலும், கும்பம்-கும்பல் கூடியிருந்தாலும், பம்பும்-வேட்க்கையும், சொம்பும்-அழகும், தெம்பும்-அகங்காரமும், குடியென வளர்த்து கொடியவர்-தம்மிடம் குடியாக வளர்ந்துள்ள தீயவர்கள், கடியவர்-கடுமையானவர்கள், எங்கு எங்கு எம் பங்கு என்றென்று-எங்கே எங்கே எமது பங்கு என்று அடிக்கடி கூறி, என்றும் தனது உரிமையது என-எந்நாளும் தமக்குச் சொந்தம் என்று, நலமுடன் அணைபவர்-சுகமாகத் தழுவுபவரும், கொஞ்சம் தங்கு இன்பம் தந்து-அற்பமாகத் தங்கியுள்ள இன்பத்தைத் தந்து, எந்தன் பொருள் உளது எவைகளும் நயமொடு கவர்பவர்-என்னுடைய பொருள் உள்ளவை அனைத்தும் நயமாக பறிப்பவரும் ஆகிய அவ்விலைமகளிரின், மயலாலும்-மயக்கத்தாலும், என்றென்றும்-எந்நாளும், கன்றும்-மனங்கன்றுதலையும், துன்பம் கொண்டு-துன்பத்தையும் அடைந்து (அடியேன்) உனது இருமலர் அடி பரவிட-உமது இரண்டு மலர் போன்ற திருவடிகளைத் துதி செய்வதுவே, நன்று என்றும்-நல்லது என்று, மனதினில் கொண்டு-எனது உள்ளத்தில் அறிந்து, என்றும் சென்றும் தொழும்-எந்நாளும் உமது திருக்கோயில் சென்று வணங்குகின்ற, மகிமையின் நிலை-பெருமையின் நிலையை, உணர்வில் நின் அருள் பெற-எனது உணர்வில் உமது திருவருளால் அடியேன் பெறவும், இன்பம்-இன்பமும், பண்பும்-நல்ல பண்பும், தெம்பும்-ஊக்கமும், சம்பந்தமும் மிக அருள் பெற-நிரம்பும்படியான அருளைப் பெறவும், விடைதரு விதம் முனம் அருள்வாயே-நீர் அனுமதி செய்யும் வழியை முன்னதாக அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

கவலையால் ஏங்குகின்ற வஞ்சனும் அற்பனுமான கம்சன் அனுப்பிய அதிசயச் செயலையுடைய பூதனை என்ற பேயை வென்று துண்டு துண்டாகச் செய்து கொன்ற நாராயணரும், ஒரு காலத்தில் இரணியனுடைய உயிரைக் குடித்த நரசிங்கமும், ஆதிசேடனாகிய தோணிமீது துயில்பவரும், பிரமதேவனைப் பெற்றவரும், நீலமேக வண்ணருமாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருமருகரே! ஒப்பற்ற சூரிய மண்டலம்வரையளாவியுள்ள கிரவுஞ்சமலை தொளைபடவும், யானை முகம் உடைய தாரகனுடைய உடம்பு நெரிபடவும்,

டுண்டுண்டுண்டுண்டி டிண்டிண்டிண்டிண்டி டிடி என்ற
 ஒலியுடன் விழுகின்ற ஏழு உலகங்களும் அதிர்ச்சி
 யடையவும், ஒளிபெற்ற சங்குகள் சஞ்சஞ் சஞ்சஞ் என்று
 சப்திக்கவும், இந்திரன் துதி செய்யவும் அசுரர்களை
 அழித்தவரே! சிவகுமாரரே! நாங்கள் உமக்கு முக்காலும்
 அடைக்கலம் என்று கூறி முனி புங்கவர்கள் பணியும்,
 தொந்தம் தொந்தம் தொந்தம் என்ற ஓசையுடன் நடனம்
 புரிந்தருளும் நடராஜமூர்த்தி பெற்ற ஆறுமுகக் கடவுளே!
 வண்டுகள் தங்கி தேன் உண்ணுகின்ற வாசனை மிகுந்த
 குரா மலர் புனைந்த அழகிய திருப்புயங்களையுடைய
 வீரரே! பிற சமயங்கள் முத்தி வழிக்குரியவை அன்று
 என்று தமது கோட்பாடு ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு
 அன்பில்லாமல் சிவனடியவர்களை இகழ்கின்ற
 சமணர்கள் கழுவில் உடம்பு சிதறி அழியும்படியும்,
 நுரைத்து வெள்ளம் பெருகும் வையை யாற்றில் ஏடு எதிர்
 ஏறவும், அன்பின் பண்பு எங்கும் பரவவும் எலும்பு
 பெண்ணாகுமாறும் தமிழ்க் கவி பாடவல்ல திறமை
 யுடையவரே! அண்டங்களை உண்டாக்கியும், முன்னாள்
 அவற்றை உண்டும், பொங்கி எழுந்த போர்க்களத்தில்
 அர்ச்சுனனுடைய தேரை செலுத்திய பரிசுத்தமானவரும்,
 தீயருக்கு வஞ்சனை புரிபவரும், பாஞ்சசன்யம் என்ற
 சங்கத்தையுடையவருமான நாராயணருடைய மைந்த
 ராகிய பிரமதேவர் பெற்ற நாரதமுனிவர் செய்த
 யாகத்தில் தோன்றிய ஆட்டுக்கடாவினமீது ஏறி வருகின்ற
 வல்லவரே! அழகிய நீரும் தாமரையும் சங்கும் நிறைந்த
 குளத்தில் சூழ்ந்து வளமை மிக்க சிவமலையென்ற
 திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே!
 குன்று குன்றும்படியும் செண்டு கன்றும் படியும்
 வளர்கின்ற தனங்களில் கஸ்தூரி பூசப் பெற்றவரும்,
 சந்திரனையும் அழகு தங்கும் குளிர்ந்த சிவந்த
 தாமரையையும் ஒத்து ஒளிக்கின்ற முகத்தையுடைய
 மாதர்களும், கொஞ்சியும் கெஞ்சியும், மகிழ்ச்சியைச்
 செய்து, வஞ்சனையாக ஒற்றுமையுண்டாக ஒரு தொழில்
 புரிபவரும், ஆகிய விலைமகளிரது சூழ்ச்சியாலும், கும்பல்
 கூடுதலும், வேடிக்கையும், அழகும், அகங்காரமும்

குடியாகவுடைய கொடியவரும் கடுமையானவரும், எங்கே எமது பங்கு என்று எந்நாளும் தமது உரிமையானது என்று கூறி சுகமுடன் தழுவுபவர்களும், சிறிது இன்பத்தைக் கொடுத்து என் பொருள் யாவும் கவர்பவரும் ஆகிய அம்மாதர்களின் மயக்கத்தாலும், எந்நாளும் உள்ளங் கன்றித் துன்பங் கொண்டுள்ள அடியேன், உமது திருவடி மலர்களைத் துதி செய்ய உள்ளத்தில் நலம் என்று கொண்டும், திருக்கோயிலிற் சென்று தொழுகின்ற மகிமையின் நிலையை எனது உணர்வில் உமது அருளால் பெறவும், இன்பமும் பண்பும் ஊக்கமும் தொடர்பும் மிகுமாறும், உமது திருவருளைப் பெறவும் அநுமதி தரும் வழியை முன்னதாக அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

குன்றும் குன்றும்:—

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஒப்புயர்வற்ற வாக்கு வன்மை முருகன் அருளால் பெற்றவர். அவர் கூறுகின்ற விதமே ஓர் அலாதியான விதமாக இருக்கும்.

மாதர்களின் நகில் உயர்ந்திருக்கும் என்றும், மலை நிகர்த்தது என்றும் கூறுவது மரபு.

குன்றும் குன்றும்படியுளது என்ற சொற்சாதுர்யம் மிகவும் மதுரமானது.

செண்டுபோன்றது என்னாது, செண்டும் கன்றுகின்றபடி இருக்கின்றது என்றனர்.

படி என்றதை குன்றுங் குன்றும்படி, செண்டுங் கன்றும்படி எனத் தனித்தனி இயைக்க.

ம்ருகமதம்:—

மான்மதம். இது கஸ்தூரி. வாசனைப்பொருள்களில் தலை சிறந்தது. இதனை மகளிர் மார்பில் பூசிக்கொள்வர். கொஞ்சம் கெஞ்சும் செஞ்சும்:—

பொருட் பெண்டிர், ஆடவருடன் கொஞ்சவர். விருப்பமான பொருள் தரும்படி கெஞ்சவர். இப்படியான

இன்பச் செயல்களைப் புரிவர். செய்தும் என்பது செஞ்சும் என மருவியது.

கும்பம் பம்பும் சொம்பும் தெம்பும்:—

சொற்களை அருணகிரிநாதர் தொடுக்கின்ற அழகை இங்கு பாருங்கள்.

கும்பம்—மகளிர் பலர் கூடி அரட்டையடிப்பர்.

பம்பு—வேடிக்கை செய்வர்.

சொம்பு—அழகு.

தெம்பு—அகங்காரம்.

இவை அப் பொருட்பெண்டின்பால் குடியாக இருந்து நாளும் நாளும் வளர்ச்சியுறும்.

எங்கெங் கெம்பங் கென்றென் றென்றும்:—

எங்கு எங்கு எம்பங்கு என்று என்றென்றும்.

அம் மாதர் தம்பால் வருபவரிடம் உரிமை கொண்டாடி, “எங்கே எங்கே எமது பங்கு” என்று கூறிக் கேட்டு எந்நாளும் பொருள் பறிப்பர்.

என்றென்றும் கன்றுந் துன்புங் கொண்டு:—

என்றென்றும்—எஞ்ஞான்றும்.

கன்றும் துன்பும்—கன்றுதலையும் துன்பத்தையும்.

கொண்டு என்ற வினை எச்சத்தை கொண்டேன் என்று வினை முற்றாகப் பொருள் செய்து கொள்ளவும்.

ஆசையினால் மக்கள் உலைந்து ஒரு சிறிதும் அமைதியும் திருப்தியும் இன்றி மனம் கன்றி பெருந் துன்பமுற்று வருந்துகின்றனர்.

துன்பங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் ஆசைதான்.

அந்த ஆசையை யறுக்க வழி முருகப்பெருமா னுடைய திருவடி மலர்களைப் பரவுதல் ஒன்றே.

ஆசைத் தீயை வளர்க்கின்றவன் மாரன். ஆசைத் தீயை அவிக்கின்றவன் குமாரன்.

ஆசையை வளர்க்கும் மாரனை எரித்த நெற்றிக் கண்ணினின்றும் ஞான ஜோதியாய் வந்த தெய்வம் குமாரன்.

நெருப்புக்கு அருகில் பனி நில்லாதது போல் முருக வேள் தியானத்துக்கு முன் ஆசாபாசம் நில்லா.

விடைதரு விதமுன மருள்வாயே:—

விடை-முருகன் தருகின்ற அநுமதி.

விடைதரு இதம் முன்னம் என்றும் பிரிந்து, அநுமதி தருகின்ற இனிமையை முன்னதாக அருள்புரிவீர் எனினும் அமையும்.

எங்குங் கஞ்சன்:—

ஏங்கும் என்ற சொல் சந்தத்தைக் கருதி எங்கும் எனக் குறுகியது.

கவலையால் கம்சன் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான். வஞ்சனைகள் பல புரிந்தான். ஆதலினால் வஞ்சன் என்றனர்.

கொஞ்சன்-அற்பமானவன். உடன்பிறந்த தங்கையின் புதல்வராகிய கண்ணபிரானை நன்முறை தவறி பன்முறையுங் கொல்ல முயன்றான். பெற்ற தாய் தந்தையரைச் சிறையில் அடைத்தான். ஆன்றோர்களையும் அறவோர்களையுந் துன்புறுத்தினான். அதனால் அற்பன் என்று கூறினார்.

வங்கன் தன்கண் துயில்பவன்:—

பாற்கடலில் ஆதிசேடன்மீது திருமால் அறிதுயில் புரிகின்றனர். ஆதிசேடனார் ஓடம்போல அசைந்து கொண்டிருக்கின்றார். அதனால் வங்கம்-ஓடம் என்றே கூறினார். உவமை ஆகுபெயர்.

ஒன்றென் நென்றுந் துன்றும் குன்றும்:

ஒன்று என்ற என்றுந் துன்றும்.

ஒன்று-ஒப்பற்றது என்ற, என்று-சூரியன், துன்றும்-சேர்ந்த.

ஒப்பற்ற சூரியமண்டலம் வரை உயர்ந்துள்ள மாயையில் வல்ல மலை கிரவுஞ்சமலை.

அன்றென் றொன்றும் கொண்டு:—

தங்கள் நெறியை யன்றி பிறசமய நெறிகள் யாவும் உண்மை நெறியன்று என்றும், தமது மார்க்கம் ஒன்றையே கொண்டு பிறரை நிந்தித்து உழலும் சமணர்கள்.

அன்பின்று:—

எல்லாரையும் தாமாகப் பார்ப்பதுவே அன்பு நெறியாகும்.

“எனதும் யானும் வேறாக எவரும் யாதும் யானாகும்
இதய பாவ னாதீதம் அருள்வாயே”

—(அமலவாயு) திருப்புகழ்

இதற்கு முற்றும் முரண்பட்ட சமணர்கள், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் பதினாறாயிரம் அடியார் குழாத்துடன் திருமடத்தில் துயில்கின்றபோது, மடத்தில் தீ வைத்தார்கள். அன்பற்ற கொடிய செயல்.

அடியவர் தமை இகழ்:—

தெய்வ நிந்தனையைவிட அடியவர் நிந்தனை மிக்க கொடியது. சூரியனை எதிர்த்து வெயிலில் நின்றவர் உய்வு பெறுவர். சூரியனுடைய அருள் பெற்ற நொய்மணலில் நின்று உயர்வு பெற மாட்டார்கள். திருமாலை நிந்தித்த இரணியன் நெடிதுகாலம் வாழ்ந்தான். திருமாலின் மெய்யடியாராகிய பிரகலாதரை நிந்தித்து உடனே விரைந்து அழிந்து ஒழிந்தான்.

நதி எதிர்பட:—

புனல்வாது புரிந்த சமணர்கள், தமது மூல மந்திரமாகிய “அஸ்தி நாஸ்தி” என்ற மந்திரத்தை எழுதி நதியில் இட்டார்கள். அது கடலை நோக்கிச் சென்றது.

திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையார் எழுதியிட்ட தேவாரப்பதிக ஏடு நதிவெள்ளத்தை கிழித்து கொண்டு எதிர் ஏறிச்சென்றது.

உதிரு கின்றசிற் றுண்டிகொண் டொலிபுனல் சடைமேல்
மதுரை நாயகன் மண்கமந் திட்டமா நதியில்
முதிரு முத்தமிழ் விரகர்தம் ஏடென மொய்ம்மீன்
எதிர்பு கும்படி போவது பாலியா மியாறு. —கந்தபுராணம்

அன்பின் பண்பெங்குங் கண்டு:—

சைவம் அன்பின் முதிர்ச்சி. இந்த அன்புச் சமயம் எங்கும் பரவுமாறுசெய்த அருட் பெருந்தகை திருஞான சம்பந்தர்.

என்பின் அரிவையை எதிர்வர:—

திருமயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த பெருஞ்செல்வராகிய சிவநேசச் செட்டியாருடைய புதல்வி பூம்பாவை அரவு தீண்டி யிறந்தனள். அவ்வுடம்பை எரித்து எலும்பை எடுத்து வைத்திருந்து திருஞானசம்பந்தரிடம் காட்டி ஒப்புவித்தனர் தந்தை.

“மட்டிட்டபுன்னை” என்ற திருப்பதிகம் பாடி எலும்பைப் பெண்ணுருவாக்கி அருள்புரிந்தார் ஞானசம்பந்தர். அது கண்டு மண்ணும் விண்ணும் வியப்புற்றன.

அண்டங் கண்டும்:—

கண்டு என்ற சொல் இங்கே உண்டாக்கி என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

காவிரி கண்ட சோழன் என்ற சொல் காவிரியைத் தமிழ்நாட்டில் உண்டாக்கினவன் என வருவதுபோலும் என உணர்க.

பண்டுண்டும்:—

திருமால் உலகத்தை உண்டாக்கினார். பின்னர் அதனை உண்டு தனது வயிற்றில் வைத்திருந்தார், என்பதனால் உலகத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டார் என உணர்க. “கூவுண்டவாயன்” என்று அப்பெருமானைப் புகழ்வர்.

தருமகன் முநிதழல் வரு தகரிவர்வல:—

திருமாவின் புதல்வர் பிரமதேவர். பிரமாவின் புதல்வர் நாரதமுனிவர். இவர் தேவரிஷி.

இவர் ஒரு சமயம் சிறந்த யாகம் புரிந்தார். அந்த யாகத்தில் பேராற்றல் படைத்த ஓர் ஆடு தோன்றி உலகங்களை யெல்லாம் கலக்கி அழிக்கத் தொடங்கியது. தேவர்கள் துன்புற்று முருகனிடம் முறையிட்டார்கள். எம்பெருமான் வீரவாகு தேவரைக் கொண்டு அந்த ஆட்டுக்கடாவை யடக்கித் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளினார்.

அங்கம்:—

கம்-நீர், அம்-அழகிய; அழகிய நீர்.

கருத்துரை

மால் மருகா! அசுர குலகாலா! ஞான சம்பந்தராக வந்தவரே! மேடவாகனரே! சிவகிரிக் குமாரா! மாதர் வயப்படாது அருள்வயப்பட்டுய்ய அருள்புரிவீர்.

88

கலகக் கயல்விழி போர்செய வேள்படை
நடுவிற்புடைவரு பாபிகள் கோபிகள்
கனியக் கனியவு மேமொழி பேசிய விலைமாதர்
கலவித் தொழினல மேயினி தாமென
மனமிப் படிதின மேயுழ லாவகை
கருணைப் படியெனை யாளவு மேயருள் தரவேணும்
இலவுக் கிளையெனும் வாய்வளி நாயகி
குழையத் தழுவிய மேன்மையி னாலுயர்
இசைபெற் றருளிய காழுகனாகிய வடிவோனே
இதமிக் கருமறை வேதிய ரானவர்
புகலத் தயவுட னேயருள் மேன்மைகள்
இசையத் தருமநு கூலவ சீகர முதல்வோனே
நிலவைச் சடைமிசை யேபுனை காரணர்
செவியிற் பிரணவ மோதிய தேசிக
நிருதர்க் கொருபகை யாளியுமாகிய சுடர்வேலா
நிமலக் குருபர ஆறிரு பார்வையும்
அருளைத் தர அடி யார்தடை நாடொறும்
நிதரற் றவரென வேமகிழ் கூர்தரு முரியோனே

பலவிற் கனிபணை மீறிய மாமர
முருகிற் கனியுட னேநெடு வாளைகள்
பரவித் தனியுதிர் சோலைகள் மேவிய வகையாலே
பழனத் துழவர்க ளோரிட வேவினை
கழனிப் புரவுகள் போதவு மீறிய
பழனிச் சிவகிரி மீதினி லேவளர் பெருமாளே.

பதவுரை

இலவு கிளை எனும் வாய்-இலவ மலருக்கு உறவு என்னும்படி சிவந்த அதரத்தை யுடைய, வளி நாயகி-வள்ளி நாயகி, குழைய தழுவிய மேன்மையினால்-உள்ளங் குழையுமாறு தழுவிய சிறப்பினால், உயர் இசை பெற்று அருளிய-உயர்ந்த புகழைப் பெற்று உயிர்கட்கு அருள்புரிந்த, காழகன் ஆகிய வடிவோனே-காழகன் என்ற வேடங்கொண்ட அழகியவரே! இதம் மிக்க அருமறை-இனிமை மிகுந்த அரிய வேதங்களைக் கற்ற, வேதியர் ஆனவர் புகல-மறையவர் வேதங்களைச் சொல்ல, தயவுடனே-கருணையுடன், அருள் மன்மைகள்-அவர்கட்கு அருட்செல்வங்களை, இசைய தரும்-திருவுளம் இசைந்து வழங்குகின்ற. அநுகூல-உதவியாளரே! வசீகர-மனதைக் கவர்பவரே! முதல்வோனே-எப்பொருளுக்குந் தலைவரே! நிலவை சடைமிசை புனை காரணர்-சந்திரனைச் சடைமுடியில் தரித்துள்ள மூலப் பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய, செவியில் பிரணவம் ஒதிய, தேசிக-திருச்செவியில் ஓம் என்ற ஒரு மொழியின் உட்பொருளை உபதேசித்த குருநாதரே! நிருதர்க்கு ஒரு பகையாளியும் ஆகிய-அசுரர்கட்கு ஒரு பகைவனாகவும், விளங்கும், கடர் வேலா-ஒளிமிகுந்த வேலாயுதத்தை யுடையவரே! நிமல குருபர-மலமில்லாத சிறந்த குருமூர்த்தியே! ஆறு இரு பார்வையும் அருளைதர-பன்னிரு கண்களும் திருவருளைத் தந்தருள, அடியார்தமை நாள்தோறும்-அடியவர்களைத் தினந்தோறும், நிகர் அற்றவர் எனவே மகிழ் கூர்தரும்-சமானமில்லாதவராகச் செய்து உள்ளம் மிகவும் மகிழும், உரியோனே-உரிமையுடையவரே! பலவின் கனி-பலாப்பழங்கள், பணை மீறிய மாமர முருகின் கனியுடனே-கிளைகள் மிகுந்த மாமரங்களின் வாசனையுடன் பழுத்த பழங்கள், நெடுவாளைகள் பரவி தனி உதிர்-நீண்ட வாளை மீன்கள் பரவிப் பாய்வதனால் தனித் தனியே உதிர்கின்ற, சோலைகள் மேவிய வகையாலே-சோலைகள் பொருந்திய தன்மையினால்; பழனத்து உழவர்கள்-வயல்களில் பயிரிடுவோர்கள், ஏர் இட விளை-ஏர்கொண்டு உழுவதனால் நன்கு விளைகின்ற, கழநி புரவுகள் போதவும் மீறிய-வயல்களின் செழுமைகள் மிகவும் மேம்படுகின்ற, பழநி சிவகிரி மீதினில் வளர்-பழநி என்ற பேருடைய சிவகிரியின்மீது வீற்றிருந்தருளும், பெருமாளே-பெருமை மிகுந்தவரே! கலக கயல் விழி போர் செய-கலகத்தை தரும் மீன் போன்ற கண்கள் போர் புரிய, வேள் படை நடுவில் புடை வருபாபிகள்-மன்மதனுடைய சேனைகளாகிய பெண்கள் கூட்டத்தில் நடுவிலும் பக்கங்களிலும்

வருகின்ற பாவிக்கும், கோபிகள்-கோபக்காரிகளும், கனிய கனியவும் மொழி பேசிய விலைமாதர்-இனிக்க இனிக்கப் பேசுவர்களுமாகிய விலை மகளிருடைய, கலவி தொழில் நலமே-புணர்ச்சித் தொழிலை நன்மையானது, இனிதாம் என-இனிது என்று கருதி, மனம் இப்படியே தினம் உழலா வகை-அடியேனுடைய மனமானது இவ்வாறு நாள்தோறும் அலையாதவாறு, கருணைபடி-தேவரீர்து திருக்கருணை வழியே, எனை ஆளவுமே அருள் தரவேணும்-அடியேனை ஆட்கொண்டு அருள்புரிவீராக.

பொழிப்புரை

இலவமலருக்கு ஒப்பாகிய இதழ்களையுடைய வள்ளி நாயகியின் மனம் உருகும்படி தழுவின சிறப்பினால் உயர்ந்த புகழைப் பெற்ற காமுகன் என வேடங் கொண்ட அழகரே! இனிய அரியமந்திரங் களுடன் கூடிய வேதங்களைக் கற்ற அந்தணர்கள் அவ்வேதங்களைச் சொல்ல, அவர்கட்கு அன்புடன் அருட் செல்வங்களை இசைந்து தருகின்ற அநுகூலரே! உள்ளத்தைக் கவர்பவரே! தனிப்பெருந்தலைவரே! சந்திரனைச் சடைமுடியில் சூடிய சிவபெருமானுடைய திருச் செவியில், ஓம் என்ற ஒரு மொழியின் உட்பொருளை உபதேசித்த குருநாதரே! அசுரர்கட்கு ஒரு பகைவராக விளங்கும் ஒளி மிக்க வேலாயுதரே! அநாதியே! மல நீக்கம் பெற்ற சிறந்த குருமூர்த்தியே! பன்னிரு கண்களும் அடியார்கட்குத் திருவருளைத் தர தினந்தோறும் அவ்வடியார்களை சமானமில்லாதவராகச் செய்து திருவுள்ளத்தில் மிக்க மகிழ்ச்சியடையும் உரிமையுடையவரே! பலாப்பழமும், கிளைகள் மிகுந்த மாமரத்தில் நறுமணத்துடன் பழுத்த மாம்பழங்களும், நீண்ட வாளைமீன்கள் உலாவிப் பாய்தலால் தனித்தனியே உதிர்கின்ற சோலைகள் புடைசூழவும், உழவர் ஏரிட்டு உழுவதால் நன்கு விளைகின்ற வயல்கள் செழுமையாக மேம்பட்டு இருக்கவும் வளமையாலுயர்ந்த பழநியாகிய சிவகிரியில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமிதம் உடையவரே! கலகத்தைச் செய்யும் கயல் மீன்கள் போன்ற கண்கள் போர் செய்ய, மன்மதனுடைய சேனைகளாகிய பெண்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலும் பக்கத்திலும் வருகின்ற பாவிக்கும், கோபிகளும், இனிக்க

இனிக்குப் பேசுபவர்களுமாகிய விலைமாதர்களின் புணர்ச்சித் தொழிலின் இன்பமே இனிது என்று கருதி, என் மனம் இப்படியே தினம் அலையாமல் உமது திருக்கருணை வழி எளியேனை ஆட்கொண்டு அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

கலகக் கயல்விழி போர் செய:—

விலைமகளிர் தமது கூர்மையான கண்பார்வையால் ஆடவர்பால் கலகத்தை விளைவிப்பார்கள். அன்றியும் அந்தக் கரணங்களுக்குள் மாறுபாட்டை விளைவிப்பார்கள். அதனால் உள்ளத்திலும் ஒரு கலகம் ஏற்படுகின்றது.

“கலகவிழி மாமகளிர் கைக்குளே யாய்” —திருப்புகழ்

வீரர்கள் வில்லம்பால் போர் புரிவார்கள். இம் மகளிர் கண்ணம்பால் போர் புரிகின்றார்கள்.

வேள் படை:—

வேள்—மன்மதன், மன்மதனுக்குச் சேனைகள் பெண்கள்.

நடுவில் புடைவருபாவிகள்:—

பெண்களின் நடுவிலும் (புடை) பக்கங்களிலும் உல்லாசமாகவும் பெருமிதமாகவும் அழகாகவும் பொதுமகளிர் நடந்து வருவார்கள். அநேக பாவத் தொழில்களையும் புரிவார்கள். தம்பால் வரும் ஆடவர்க்கு உணவில் மருந்து வைப்பார்கள். ஆடவர் தமது மனைவியிடம் வெறுப்புக் கொள்ளுமாறு கலக மொழிகளை வாய்கூசாது கூறுவார்கள். கற்புடைய மனைவியின்மீது அஞ்சாது அபவாதங்கள் கூறுவார்கள். பொய் புலை முதலியன புரிவார்கள்.

கோபிகள்:—

கேட்ட பணந் தரவில்லையானால் சினங் கொள்வார்கள். ஆடவர் தமது மனைவியிடம் சிறிது நேசங் காட்டினாலும் சினந்து ஊடல் புரிவார்கள்.

கனியக் கனியவுமே மொழிய பேசிய விலைமாதர்:—

தம்மை நாடி வரும் இளைஞர்களிடம் மொழிக்கு மொழி தித்திக்க “தாங்கள் தருமகுணசீலர். உங்களுடைய தாராள குணம் வேறு எவரிடமும் இல்லை. நீங்கள் கை வைத்தால் பட்ட கட்டையுந் தளிர்க்கும். ஆஹா! நீங்கள்தான் மன்மதாவதாரம். உங்கள் முகத்தில் அலாதியான ஒரு களை நடம் புரிகின்றது. உங்களைப் பார்த்தாலே பசியாறிவிடுகின்றது. தங்களைப் பிரிந்தால் நான் இறந்தேபோவேன். தங்கள் கை பட்டால் என் உடம்பே குளிர்ச்சியடைகின்றது. உங்கள் இன்மொழி தேனினுந் தித்திக்கின்றது.....” என்றெல்லாம் பேசுவார்கள்.

நாவாற வேண்டும் இதஞ்சொல்லு வார்உனை நான்பிரிந்தால் சாவேன் எனச்சத்தியம் புரிவார் கை தான்வறண்டால் போய்வாரும் என்று நடுத்தலையிற் குட்டும் பூவையருக் கீவார் தலைவிதியோ? இறைவா கச்சி யேகம்பனே,

—பட்டினத்தார்

இலவுக்கிளையெனும் வாய்வளி நாயகி:—

உத்தமப் பெண்களின் அதரம் பவளம் போலவும் இலவம் பூவைப்போலவும் சிவந்து அழகாக இருக்கும். கிளை—உறவு. இலவமருக்கு உறவுபோல் சிறப்பாகவும் சிவப்பாகவும் வள்ளியம்மையாருடைய இதழ்கள் திகழ்கின்றன.

“சிவந்தவாய்ச் சீதையும்”

—கம்பராமாயணம்

காமுகனாகிய வடிவோனே:—

முருகன் “ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன்.” வள்ளிபிராட்டி தவமாது. தவம் புரிந்த அம்மாதரசியை ஆட்கொள்ளும் கருணையினால் காமுகன் போன்ற வடிவுடன் சென்று அருள்புரிந்தனர்.

இதமிக் கருமுறை வேதிய ரானவர்:—

இனிமை மிகுந்த வேதங்களை வேதியர் அன்புடன் ஓதக் கேட்டு முருகவேள் அவருக்கு நலங்கள் அனைத்துந் தந்து உதவுகின்றனர்.

தனக்கென்று வாழாமை வேதியரின் இயல்பு. சிவபாத இருதயரைப் பற்றிச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகின்றார்.

“சிவபாத இருதயரென்
றிப்புவிவாழத் தவஞ்செய் இயல்பினா ருளரானார்”

நிருதர்க் கொருபகை யாளியு மாகிய கடர்வேலா:—

பகையாளியும் ஆகிய என்ற எச்சவும்மையினால் நண்பராகவும் முருகன் விளங்குகின்றான். தீமை புரிகின்ற அசுரரை அடக்கி யாளுவான். அது மறக்கருணை.

“நிமலக் குருபர ஆறிரு பார்வையும் அருளைத்தர அடியார் தமை நாடொறும் நிகரற் றவரென வேமகிழ் கூர்தரு முரியோனே:—

இந்த அடி மிகவும் இனிமையானது. முருகப் பெருமான் அடியார்க்குப் புரியும் அருள் திறத்தை இதில் சுவாமிகள் மிகவும் அழகாகவும் இனிமையாகவும் கூறுகின்றனர்.

அடியார்களைப் பன்னிரு கண்களாலும் பார்த்தருளி அருள் வழங்கி அவர்களை உலகில் நிகரில்லாத பெருமைக்குரியவராகப் புரிந்து, அடியவரின் பெருவாழ்வைக் கண்டு எம்பெருமான் திருவுள்ளம் மகிழ்ச்சியுறுகின்றான். என்னே முருகனுடைய கருணை.

முருகனை சதா நினைந்து உருகி வழிபடும் அடியார்கள், உலகில் தமக்கு ஒருவரும் சமானமில்லாத வர்களாகித் தனிப் பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்குவார்கள். பலவிற்கனி...பழநி:—

பழநியம்பதியின் வளத்தை இந்தக் கடைசி 7-8 அடிகளில் அழகாகக் கூறுகின்றார்கள்.

பலாப்பழங்களும் மாம்பழங்களும், வாளை மீன்களால் உதிர்க்கப்படுகின்றன. அழகிய குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. உழவர்களால் கழநிகள் நன்கு வளமையாக விளைகின்றன.

கருத்துரை

வள்ளிநாயக! சிவகுருவே! பழநியப்பா! அடியேன் மாதர் மயலில் உழலாவண்ணம் ஆண்டருள்வாய்.

புடவிக் கணிதுகி லெனவள ரந்தக்
 கடலெட் டையுமற குடிமுநி யெண்கட்
 புநிதச் சததள நிலைகொள்ச யம்புச் சதுர்வேதன்
 புரமட் டெரியெழு விழிகனல் சிந்திக்
 கடினத் தொடுசில சிறுநகை கொண்டற்
 புதகர்த் தரகர பரசிவ னிந்தத் தனிமுனிவர்
 இடசித் தமுநிறை தெளிவுற வம்பொற்
 செவியுட் பிரணவ ரகசிய மன்புற்
 றிடவுற் பனமொழி யுரைசெய் குழந்தைக் குருநாதா
 எதிருற் றசுரர்கள் படைகொடு சண்டைக்
 கிடம்வைத் திடஅவர் குலமுழு தும்பட்
 டிடவுக் கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்கக் கிரியாவும்
 பொடிபட் டுதிரவும் விரிவறு மண்டச்
 சுவர்விட் டதிரவு முகடுகி ழிந்தப்
 புறமப் பரவொளி கிடுகிடெ னுஞ்சத் தழுமாகப்
 பொருதுக் கையிலுள அயில்நிண முண்கக்
 குருதிப் புனலெழு கடலினு மிஞ்சப்
 புரவிக் கனமயில் நடவிடும் விந்தைக் குமரேசா
 படியிற் பெருமித தகவுயர் செம்பொற்
 கிரியைத் தனிவலம் வர அர னந்தப்
 பலனைக் கரிமுகன் வசமரு ளும்பொற் பதனாலே
 பரன்வெட் கிடவுள மிகவும்வெ குண்டக்
 கனியைத் தரவிலை யென அருள் செந்திற்
 பழநிச் சிவகிரி தனிலுறை கந்தப் பெருமாளே.

பதவுரை

புடவிக்கு அணிதுகில் என-பூமிக்கு அழகிய ஆடை என்று கூறும்படி, வளர் அந்த கடல் எட்டையும் அற குடி முநி-பரந்துள்ள அந்த எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள சமுத்திரத்தை முழுவதும் குடித்த முனிவராகிய அகத்தியர், எண்கண்-எட்டுக்கண்களையுடையவரும், புநித சததள நிலைகொள்-தூய்மையான நூற்றிதழ்த் தாமரைக் கமலத்தில் நிலையாக இருப்பவரும், சயம்பு-பிரமதேவரும், சதுர் வேதன்-நான்கு வேதங்களில் வல்லவருமாகிய நான்முகக்கடவுள், புரம் அட்டு அரி எழு-முப்புரங்களும் அழிந்து தீப்பிடிக்கும்படி, விழி கனல் சிந்தி-நெற்றிக் கண்ணின் தீயை சிதறி, கடினத்தொடு சில சிறுநகை

கொண்ட-வன்மையுடன் சிறிது புன்னகை புரிந்த, அற்புத கர்த்த-அற்புதத் தலைவரும், அரகர-பாவங்களை நீக்குபவரும், பரசிவன்-பெரிய மங்கல மூர்த்தியுமாகிய சிவபெருமான், இந்தத் தனிமூவர் இட-இந்த ஒப்பற்ற மூவர்களுடைய, சித்தமும் நிறை தெளிவுற-உள்ளம் நிறைந்து தெளிவறும் வண்ணம்,, பொன் செவியுள்-அழகிய செவியுள், பிரணவ ரகசியம்-ஓம் என்ற ஒரு மொழிப்பொருளின் உட்கிடையை, அன்பு உற்றிட-அன்பு கொள்ளுமாறு, உற்பன மொழி உரைசெய்-(உமது திருவாக்கிலிருந்து) தோன்றிய உபதேச மொழியைக் கூறிய, குழந்தைக்குருநாதா-இளங்குருநாதரே! எதிர் உற்று அகரர்கள்-அகரர்கள் எதிர்த்து வந்து, படைகொடு சண்டைக்கு இடம் வைத்திட-போருக்கு இடம் கொடுத்து நின்றதனால், அவர் குலமுழுவதும் பட்டிட-அவர்களுடைய குலம் முழுவதும் அழியுமாறு, உக்கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்க-வேகமாகக் கோபம் மீறவும், கிரியாவும் பொடிபட்டு உதிரவும்-மலைகள் யாவும் பொடியாகி உதிரவும், விரிவு உறு அண்ட சுவர் விட்டு அதிரவும்-விரிந்த அண்டச் சுவர்கள் பிளவு பட்டு அதிர்ச்சியடையவும், முகடு கிழிந்து-அண்டத்தின் உச்சி கிழிபட்டு, அப்புறம் அப்பரவெளி கிடுகிடு எனும் சத்தமும் ஆக-அதற்கு அப்பாலுள்ள ஆகாய வெளியெல்லாம் கிடுகிடு என்று ஒலியுண்டாகுமாறும், பொரு-போர் செய்து, கையிற் உன யில் நிணம் உண்க-திருக்கரத்தில் விளங்கும் வேலாயுதம் பகைவருடைய கொழுப்பை யுண்ணவும், குருதிபுனல் எழுகடலினும் மிஞ்ச-உதிர நீர் ஏழு சமுத்திரத்திலும் மிகுதியாகப் புரண்டு ஓடவும், புரவி கன மயில் நட விடும்-குதிரையான பருத்த மயிலை நடத்திய, விந்தை குமர ஈசா-அற்புதம் நிறைந்த குமாரக் கடவுளே! படியில் பெருமித தகவு உயர்-பூமியில் மேன்மையும் தகுதியும் மிகுந்த செம்பொன் கிரியை-செம்பொன்மலையாகிய மேருகிரியை, தனி வலம் வர-தனித்து நீர் வலமாக வர, அரன் அந்த பலனை-பரமன் அந்தப் பழத்தை, கரிமுகன் வசம் அருளும் பொற்பு அதனாலே-யானை முகமுடைய விநாயகர் கரத்தில் தந்த தன்மையினால், பரன் வெட்கிட-சிவபெருமான் நாணுமாறு, உளம் மிகவும் வெகுண்டு-திருவுள்ளத்தில் மிக்க கோபங்கொண்டு, அக்கனியை தரவிலை என-அப்பழத்தை தரவில்லையென்று, அருள் செந்தில்-அருள் நிறைந்த திருச்செந்தூரிலும், பழநி சிவகிரிதனில், உறை-பழநிமலையென்கின்ற சிவகிரியின் மீதிலும் எழுந்தருளியுள்ள, கந்த பெருமானே-கந்தக் கடவுளாகிய பெருமிதம் உடையவரே!

பொழிப்புரை

பூமிக்கு அழகிய ஆடையாகப் பரந்துள்ள அந்த எண்திசையின் கடலை முழுதும் குடித்த அகத்தியர், எட்டுக் கண்களை யுடையவரும், தூய நூறு இதழ்களைக் கொண்ட தாமரையில் வீற்றிருப்பவரும், நான்கு வேதங்களில் வல்லவருமாகிய பிரமதேவர், முப்புரங்கள் அழிந்து தீப்பிடிக்குமாறு நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து அனல்

சிந்தி வன்மையுடன் சிறிது சிறு நகைபுரிந்த அற்புதத் தலைவராகிய பாவத்தைத் தீர்க்கும் பரமசிவ மூர்த்தி என்ற இந்த ஒப்பற்ற மூவர்களின் உள்ளம் நிறைந்து தெளிவு அடைய, அழகிய செவியில் பிரணவ மந்திரத்தின் இரகசியத்தை அன்போடு (தோன்றிய மொழியை) உரை செய்த குழந்தைக் குருநாதரே! எதிர்ப்பட்டு அசுரர்கள் படையொடு போருக்கு இடம் வைக்க, அவருடைய குலம் முழுவதும் அழியுமாறும், வேகமாகக் கோபம் பொங்கவும், மலை முழுவதும் தூள்பட்டு உதிரவும், பரந்த அண்டச் சுவர்கள் பிளவு பட்டு அதிர்ச்சியடையவும், அண்டத்தின் உச்சி கிழியவும், அதற்கு அப்பாலுள்ள பெரிய ஆகாயத்தில் கிடுகிடு என்று ஒலியுண்டாகுமாறும், போர் புரிந்து, திருக்கரத்தில் உள்ள வேலாயுதமானது அசுரரது கொழுப்பையுண்ணவும், உதிர நீர் ஏழு சமுத்திரத்திலும் மிகுதியாகப் பெருகி ஓடவும், மயிலாகிய பருத்த புரவியை நடாத்திய அதிசயமுடைய குமராக் கடவுளே! பூதலத்தில் பெருமையும் தகுதியும் உடைய செம்பொன் மேரு மலையைத் தனியே தேவரீர் வலம் வந்தபொழுது, சிவபெருமான் அந்தப் பழத்தை விநாயகரிடம் தந்த காரணத்தினால், அப்பரமன் நானுமாறு மனம் மிகவுஞ் சினமுற்று, அப்பழத்தைத் தரவில்லை என்ற காரணத்தினால், அருள் நிறைந்த திருச்செந்தூரிலும், பழநிச்சிவகிரியிலும் வீற்றிருக்கின்ற கந்தக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே!

விரிவுரை

புடவிக் கணிதுகிலென வளரந்தக் கவலெட்டையுற குடி முநி:—

இந்திரனுடைய பகைவனாகிய விழித்திராசுரன் இந்திரனுடன் போரிட்டு, அஞ்சி, கடலில் ஒளிந்தனன். இந்திரனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அகத்திய முனிவர், தமது தவ வலிமையால், கடலைச் சுருக்கி கரத்தில் எடுத்து ஆசமனம் புரிவதுபோல் குடித்து விட்டார். கடலை ஒரு கையால் எடுத்துக் குடிக்கும் அளவுக்கு அவருடைய தவத்தின் ஆற்றல் உயர்ந்திருந்தது.

கடல் பூமிக்கு ஆடைபோல் அழகு செய்கின்றது. எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள கடல் என்பதைக் குறிப்பிடும்படி எண்கடல் என்றார்.

தனி மூவர்:—

அகத்தியர், பிரமதேவர், சிவமூர்த்தி இந்த ஒப்பற்ற முவருக்கும் முருகப்பெருமான் பிரணவப் பொருளின் இரகசியத்தை உபதேசித்தருளினார்.

உற்பன மொழி:—

உற்பனம்-தோற்றம். முருகப்பெருமானுடைய திருமுகத்திலிருந்து தோன்றிய சொல். குழந்தைக் குருநாதனாகிய முருகவேள் தெளிவாகவும் உள்ளம் நிறைவு பெறவும் உபதேசித்தனர்.

செம்பொற்கிரியைத் தனிவலம்வர.....பழநிசிவகிரி தனிலுறை கந்த:—

இந்த 7,8 அடிகளில் பழநித் தலபுராண வரலாற்றினைக் கூறுகின்றார்.

நாரத முனிவர் ஒரு சமயம் பெருந்தவம் புரிந்தனர். அத்தவத்துக்கு இரங்கிய பிரமதேவர் ஒரு மாதுளங்கனியைத் தந்தனர். அக்கனியை நாரதமுனிவர் சிவபெருமானுடைய திருவடியில் வைத்து வணங்கினார்.

விநாயகமூர்த்தியும், முருகமூர்த்தியும் தாய் தந்தையரை வணங்கி அக்கனியைக் கேட்டார்கள். “அகிலவுலகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வலம் வந்தவர்க்கு இக்கனி தரப்படும்” என்று கூறியருளினார் சிவபெருமான்.

முருகவேள் மயில் வாகனத்தின் மீது ஊர்ந்து அகிலவுலகங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் வலம் வந்தார். விநாயகப்பெருமான், அகில வுலகங்களும் சிவத்துக்குள் அடங்கி நின்றலால், சிவமூர்த்தியை வலம் வந்தார். “தேவரீருக்கு அன்னியமாக உலகம் இல்லையே” என்று கூறி வணங்கினார். பரமசிவன் விநாயகருக்குப் பழத்தைத் தந்தருளினார்.

உலகங்களை வலம் வந்த வடிவேற் பெருமான் தனக்குக் கனி தராமையால் வெகுள்வார் போல் வெகுண்டு, சிவகிரியின் மேற்றிசை நோக்கித் தண்டாயுத பாணியாக நின்றார்.

சிவமூர்த்தியும் உமாதேவியாரும் கணங்கள் புடை
சூழச்சென்று முருகவேளை எடுத்து அணைத்து,
“கண்மணி! அரும்பு—சரியை; மலர் கிரியை;
காய்—யோகம்; பழம்—ஞானம். நீ ஞானபண்டிதன்.
ஞானமாகிய பழம் நீதான். பழநி நீ” என்றார். அதனால்
அப்பதிக்கும் பழநி என நாமம் ஏற்பட்டது.

இந்த வரலாற்றின் உட்பொருள்

(1) கணேசமூர்த்தி கந்தமூர்த்தி என்ற இருவரும் கனி
கேட்டபோது சிவபெருமான் அப்பழத்தைப் பிளந்து பாதி
பாதியாகத் தரலாம்.

(2) மற்றொரு பழத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்தி
ருக்கலாம்.

(3) எல்லா உலகங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில்
வலம் வரும் ஆற்றல் வல்லமை கணபதிக்கும் உண்டு.

(4) உலகங்கள் யாவும் சிவத்துக்குள் ஒடுங்கியி
ருக்கின்றன என்ற உண்மையை ஞானபண்டிதனான
முருகவேளும் அறிவார்.

ஆகவே இவ்வரலாற்றின் உள்ளுறை தான் யாது?
சிவத்துக்கு இரு தன்மைகள் உண்டு. ஒன்று
எல்லாவற்றிலும் சிவம் தங்கியிருக்கிறது. மற்றொன்று
எல்லாப்பொருள்களும் சிவத்துக்குள் ஒடுங்கி நிற்கின்றன.

இந்த இரு கடவுள் தன்மைகளையும் உலகவர்
உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு, விநாயகர் சிவத்துக்குள்
எல்லாவற்றையும் பார்த்தார். முருகர் எல்லாப்
பொருள்களிலும் சிவத்தைப் பார்த்தார்.

இதனையே தாயுமானவர் முதற் பாடலில்
கூறுகின்றார்.

“அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய்

ஆனந்த பூர்த்தியாகி

அருளோடு நிறைந்ததெது?”

இது எங்கும் நிறைந்த தன்மை.

“தன்னருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடி யெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது ?”

இது எல்லாம் சிவத்துக்குள் அடங்குந் தன்மை. இதன் விளக்கத்தைத் திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 3ஆம் பக்கத்திலும் காணலாம்.

இந்த அரிய தத்துவத்தை இவ் ‘வரலாறு’ நமக்கு உணர்த்துகின்றது. இந்த இனிய கருத்தை நன்கு சிந்தித்துத் தெளிக.

கருத்துரை

இப்பாடல் துதிமயமானது.

90

ஆதா ளிகள்புரி கோலா கலவிழி	
யாலே யமுதெனு	மொழியாலே
ஆழ்சீ ரிளநகை யாலே துடியிடை	
யாலே மணமலி	குழலாலே
சூதா ரிளமுலை யாலே யழகிய	
தோடா ரிருகுழை	யதனாலே
சோரா மயல்தரு மானா குறவிடர்	
சூழா வகையருள்	புரிவாயே
போதா ரிருகழல் சூழா ததுதொழில்	
பூணா தெதிருற	மதியாதே
போரா டியஅதி சூரா பொறுபொறு	
போகா தென அடு	திறலோனே
வேதா வுடனெடு மாலா னவனறி	
யாதா ரருளிய	குமரேசா
வீரா புரிவரு கோவே பழநியுள்	
வேலா இமையவர்	பெருமானே.

பதவுரை

போது ஆர்-மலர்கள் நிறைந்த, இரு கழல் சூழாது-இரு திருவடிகளைச் சிந்தியாமலும், அது தொழில் பூணாது-அத்திருவடிக்குரிய

நற்பணியை மேற்கொள்ளாமலும், எதிர் உற மதியாதே-திருமுன் வருவதற்குச் சிந்தியாமலும், போராடிய-போர் செய்கின்ற, அதிகுரா-அதிகுரபன்மனே! பொறுபொறு-சற்றுப்பொறு பொறு, போகாது என-பின்வாங்கிப் போகாமல் நில் என்று கூறி, அடுத்திறலோனே-அவனை அழித்த வலிமை யுடையவரே! வேதா உடன்-பிரமதேவனும், நெடுமாலானவன்-நீண்ட திருமாலும், அறியாதார் அருளிய-அறிதற்கரியராய் நின்ற சிவபெருமான் பெற்றருளிய, குமர ஈசா-குமரக் கடவுளே! வீராபுரிவரு கோவே-வீராபுரியில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவரே! பழநி உள் வேலா-பழநியம்பதியில் உறையும் வேலாயுதரே! இமையவர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! ஆதாளிகள் புரி-வீம்பு வார்த்தைகள் பேசும் பொது மாதர்கள் காட்டும், கோலாகல விழியாலே-ஆடம்பரமுடைய கண்களாலும், அமுது எனும் மொழியாலே-அமிர்தம் போன்ற சொற்களாலும், ஆழ் சீர் இள நகையாலே-ஆழமான அழகிய இளஞ்சிரிப்பினாலும், துடி இடையாலே-உடுக்கை போன்ற இடையாலும், மணமலி குழலாலே-வாசனை நிறைந்த கூந்தலாலும், குது ஆர் இள முலையாலே-குதாடு கருவி போன்ற இளந்தனங்களாலும், அழகிய தோடு ஆர் இரு குழை அதனாலே-அழகான தோடு அணிந்த இரண்டு செவிகளாலும், சோரா மயல்தரும்-சோர்ந்து போகும்படி மயக்கத் தருகின்ற, மானார் உறவு-மாதர்களுடை உறவினால் வரும், இடர் குழா வகை-துன்பம் அடியேனைச் சூழ்ந்து வருத்தா வண்ணம், அருள் புரிவாயே-அருள் புரிவீர்:

பொழிப்புரை

மலர்கள் நிறைந்த உமது இரு சரணாரவிந்தங்களைச் சிந்தியாமலும், அத்திருவடிக்குரிய திருப்பணியை மேற்கொள்ளாமலும், எதிர் வருவதற்கு யோசியாமலும் போர் புரிந்த வலிமை மிகுந்த சூரபன்மனே! பின் வாங்காமல், 'சற்றுப் பொறு பொறு' என்று கூறி அவனை அழித்த ஆற்றலுடையவரே! பிரமதேவரும் நீண்ட திருமாலும் அடிமுடி யறியாதவராகி நின்ற சிவபெருமான் பெற்றருளிய குமரமூர்த்தியே! வீராபுரியில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவரே! பழநியில் மேவும் வேலாயுதக் கடவுளே! தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! வீம்பு வார்த்தைகள் பேசும் பொது மாதர்கள் காட்டும் ஆடம்பரமுடைய கண்களாலும் அமுதம் போன்ற சொற்களாலும், ஆழ்ந்த அழகிய புன்சிரிப்பாலும், உடுக்கை போன்ற இடையினாலும், வாசனை நிறைந்த கூந்தலாலும், குதாடு கருவிபோன்ற

இளந்தனங்களாலும், அழகிய தோடு அணிந்த இரண்டு செவிகளாலும் அறிவு சோர்ந்து போகும்படி மயக்குகின்ற பொதுமாதருடைய உறவினால் வருகின்ற துன்பம் அடியேனுக்கு எய்தா வண்ணம் அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

ஆதாளிகள்:—

ஆதாளி—வீம்புப் பேச்சு. பயனில்லாத வெறும் வார்த்தைகளைப் பேசி அரிய நேரத்தை அவமே கழிப்பது பேதமைத் தனம். பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லுபவன் மனிதர்களில் பதர் போன்றவன்.

பயனில் சொல் பாராட்டு வாணை மகனெனய்

மக்கட் பதடி யெனல்.

—திருக்குறள்

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் இந்த ஆதாளி என்ற சொல்லைப் பல இடங்களில் எடுத்து ஆளுகின்றார்.

“அகதியை மறவனை ஆதாளிவாயனை”

—(அவகுண) திருப்புகழ்

“ஆதாளியை யொன் றறியேனை அறத்

தீதாளியை யாண்டது செப்புமதோ” —கந்தரநுபூதி (38)

கோலாகலவிழி:—

கோலாகலம்—ஆடம்பரம். பொதுமகளிர் ஆடவர்களாகிய பட்சிகளைப் பிடிக்கின்ற வலைபோல் கண்களைப் பயன்படுத்துவார்கள். கண்களை மையெழுதி மிக்க ஆடம்பரமாக அழகு செய்வார்கள்.

அமுதெனு மொழியாலே:—

அமுதம் போல் குளிர்ச்சியாகப் பேசி, ஆடவரிடம் இருந்து மிகுந்த பொருளைப் பறிப்பவர். ஆகவே அவர்களின் வஞ்சனைச் செயலுக்கு விழியும் மொழியும் துணை புரிகின்றன.

ஆழ் சீர் இள நகையாலே:—

அம்மகளிர் ஆடவரைக் கண்டு அழகாகப் புன்முறுவல் செய்வார்கள். அதில் ஆழமான கருத்துக்கள் பல உண்டு.

துடியிடையாலே:—

துடி-உடுக்கை. உடுக்கைபோல் நடுவில் சுருங்கிய இடை பெண்களுக்கு மிகுந்த அழகைத் தரும்.

மணமலி குழலாலே:—

குழலில் வாசனை நிறைந்த மலர்களை முடிப்பதனால், கூந்தல் கம கம என்ற நல்ல வாசனையுடன் ஆடவருடைய உள்ளத்தை ஈர்க்கும் திறனுடன் திகழும்.

இரு குழை:—

குழை என்ற சொல்லுக்கு காது என்ற ஒரு பொருளும் உண்டு.

“அவனி பெருந் தோட்டம் பொற்குழை” —திருப்புகழ்

சோரா மயல் தரு மானார்:—

உடம்பு தளர்ச்சியடையுமாறு செய்வதுடன் உணர்வுந் தளர்ச்சியுறுமாறு மையலைத் தருபவர். அறிவு சோர்ந்தவர் எந்தத் தீவினையையும் செய்யப் பின்வாங்க மாட்டார். கள்மயக்கம் உண்டார்க்கே தீங்கு பயப்பது: காம மயக்கங் கண்டார்க்குந் தீமை பயப்பது.

மாத்யதீ ப்ரமதாம் த்ருஷ்ட்வா ஸுராம் பீத்வாச மாத்யதீ தஸ்மாத் த்ருஷ்டிவிஷாம் நாரீம் தூரத:பரிவர்ஜயேத்.

—நாரதபரிவ்ராஜகம்.

போதார் இருகழல் குழாது:—

அடியார்கள் மிக்க அன்புடன் முருகப் பெருமானை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். அப்படி அர்ச்சித்த மலர்கள் முருகப் பெருமானுடைய திருவடிகளில் நிறைந்திருக்கின்றன.

“அப்படி பத்தி பழுத்த மனத்தினர்

அர்ச்சனை மெச்சிய செச்சை மணிப்புயன்”

—திருவகுப்பு (6)

பிறவிப் பெருங்கடலுக்கு தோணியாகிய முருகன் பாதார விந்தத்தை நினைந்து நினைந்து உருகவேண்டும். சூரபன்மன் ஆணவத்தால் முருகனை நினையாது மிமிர்ந்து நின்றான்.

“கரே தஸ்ய ச்ருத்யம்”

—சுப்ரமண்யபுஜங்கம்

“எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க”

—திருவாசகம்.

“பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்”—அப்பர்

“பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்”

—பிரமோத்ரகாண்டம்

திருத்தொண்டு செய்யாத கை கையாகாது. அதனை உலக்கை என ஆன்றோர் இகழ்வர்.

கையில்லாமலேயே பறவைகளும் விலங்குகளும் வயிற்றை நிரப்புகின்றன. நமக்கு இருக்கும் நீளமான கைகள் கேவலம் வயிற்றை நிரப்புவதற்கு மட்டும் அமைந்ததன்று. இனிய திருத்தொண்டுகள் புரிதல் வேண்டும். அதுதான் கை படைத்ததன் நோக்கம்.

எதிருற மதியாதே:—

அகிலாண்ட கோடிப் பிரமாண்ட நாயகனான இளம்பூரணன் திருமுன் நாம் போருக்குப் போவது நம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதன்று என்று சூரபன்மன் கருதினா னில்லை.

செந்தழலைப் பஞ்சு எதிர்த்தது போலும், சண்ட மாருதத்தைச் சிறு துரும்பு எதிர்த்தது போலும் சூரபன்மன், வரம்பிலா ஆற்றலுடைய வடிவேற்பரமனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான்.

போராடிய அதிகுரா பொறு பொறு போகாதென அடுதிறலோனே:—

சூரபன்மன் முருகவேள் திருமுன் நின்று போரிட்டு இரண்டாம் நாள் தோற்றுவிட்டுப் போனான். மீளவும் ஏழாம் நாள் போருக்கு வந்தான். முருகப் பெருமான் “அடே சூரபன்மனே! ஓடாமலும் ஒளியாமலும் புறங்காட்டாமலும் சிறிது தைரியத்துடன் நில். பொறு பொறு” என்று கூறியருளினார்.

ஆணவமலம் ஒருபோதும் அழியாது. வன்மை குன்றியடங்கும். சூரிய ஒளி முன் நட்சத்திரம்

அடங்குதல்போல் என அறிக. எனவே ஆணவமலமாகிய சூரபன்மன் வலிகுன்றி நின்று அருள் பெற்றான்.

“மாயையின் மகனுமன்றோ வரம்பிலா
அருள் பெற்றுய்ந்தான்”

—கந்தபுராணம்

வேதாவுடன் நெடுமொலா னவனறி யாதாரூரீய குமரேசா:—

மாலும் அயனும் அடிமுடியைக் காணவேண்டி ஆராய்ச்சியால் முயன்றார்கள். ‘நான்’ என்ற முனைப்பு ஏற்பட்டதனால் விலங்கும் பறவையுமாக ஆனார்கள். பல காலம் தேடித் தேடித் திகைத்து மயங்கி ஏங்கி நின்றார்கள்.

தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் எனத் தொழார் வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும் இழிவாரும் கருவிலங்கும் பறவையுமாய் எய்தாமை விழுவார்கள் அஞ்செழுத்தும் துதித்துய்ந்தபடி விரிப்பார்.

—பெரியபுராணம்

இறைவனை அன்பினால் அகங்குழைந்து உருகி வழிபட்டால் எளிமையாகக் காணலாம்.

இக்கருத்தினை அடியில்வரும் திருப்பாடலால் அறிக.

அன்னமாய் விசம்பு பறந்தயன் தேட
அங்ஙனமே பெரிய நீ சிறிய
என்னையாள் விரும்பி என்மனம் புகுந்த
எளிமையை என்றும்நான் மறவேன்
முன்ன மாலறியா ஒருவனாம் இருவா
முக்கணா நாற்பெருந் தடந்தோள்
கன்னலே தேனே அமுதமே கங்கை
கொண்டேசோ ளேச்சரத் தானே. —திருவிசைப்பா

“திருமால் பிரமா அறியா தவச்சீர்
சிறுவா”

—(எருவாய்) திருப்புகழ்

வீராபுரி:

அருணகிரிநாதருடைய அரிய நண்பராகிய கலிசைச் சேவகனார் என்ற முருகபத்தர், வீரை என்ற ஊரில் பழநியாண்டவர் திருவுருவத்தை எழுந்தருளப் புரிந்து

வழிபட்டார். அதனால் பழநியுடன் சேர்ந்து வீராபுரியை யும் சுவாமிகள் பாடுகின்றார்.

கருத்துரை

சூரனை அடக்கிய தீரமூர்த்தியே! பழநிமேவும் பரமனே! மாதர் உறவால் வரும் துயர் களைந்து ஆட்கொள்ளுவீர்.

91

கோல மதிவதனம் வேர்வு தரஅளக
பாரம் நெகிழவிழி வேல்கள் சுழலநுவல்
கோவை இதழ்வெளிற வாய்மை பதறிஇள
முகையான

கோக னகவுபய மேரு முலையசைய
நூலி னிடைதுவள வீறு பறவைவகை
கூற இனியகள மோல மிடவளைகள்
கரமீதே

காலி னணிகனக நூபு ரமுமொலிக
ளோல மிடஅதிக போக மதுமருவு
காலை வெகுசரச லீலை யளசெயு
மடமானார்

காதல் புரியுமநு போக நதியினிடை
வீழு கினுமடிமை மோச மறவுனது
காமர் கழலிணைக ளான தொருசிறிது
மறவேனே

ஞால முழுதுமம ரோர்கள் புரியுமிக
லாக வருமவுணர் சேர வுத்தியிடை
நாச முற அமர்செய் வீர தரகுமர
முருகோனே

நாடி யொருகுறமின் மேவு தினைசெய்புன
மீதி லியலகல்கல் நீழ லிடைநிலவி
நாணம் வரவிரக மோது மொருசதுர
புரிவேலா

மேலை யமரர்தொழு மானை முகரரனை
யோடி வலம்வருமுன் மோது திரைமகர
வேலை யுலகைவல மாக வருதுரக
மயில்வீரா

வீறு கலிசைவரு சேவ கனதிதய
மேவு முதல்வவயல் வாவி புடைமருவு
வீரை வருபழநி ஞான மலையில்வளர்
பெருமானே.

பதவுரை

ஞால முழுதும்-உலக முழுவதும், அமரோர்கள் புரியும்-தேவர்களுடன் போர் செய்யும்படி, இகலாகவரும் அவுணர் சேர-மாறுபாடாக வந்த அவுணர் யாவரும் ஒருமிக்க, உத்தியிடை நாசம் உற-கடலிடையே அழியும்படி, அமர் செய்த வீரதா-போர் புரிந்த வீரத்தைத் தரித்தவரே! நாடி-தேடிச் சென்று, ஒரு குறமின் மேவு-ஒப்பற்ற வள்ளியம்மை இருந்த, தினை செய் புனம்தில்-தினை விளைந்த கொல்லையில், இயல் அகல் கல் நீழல் இடை நிலவி-ஒழுங்குமிக்க மலைக்கல்லின் நிழலிலே இருந்து, நாணம் வர-வள்ளியம்மை நானுமாறு, விரகம் ஒதும்-ஆசை மொழிகளைக் கூறிய, ஒரு சதுரபுரிவேலா-ஒப்பற்ற சதுரகிரியில் வாழும் வேலாயுதரே! மேலை அமரர் தொழும்-மேலுலகில் வாழும் தேவர்கள் வணங்குகின்ற, ஆனைமுகர்-விநாயகக் கடவுள், அரணை ஓடி வலம் வருமுன்-சிவபெருமானை விரைந்து வலம் வருவதற்குள், மோது திரை மகரவேலை-அலை மோதுகின்றதும் மகர மீன்களையுடையதுமாகிய கடல் சூழ்ந்த, உலகை வலமாகவரு-உலகத்தை வலமாக வந்த, துரகமயில் வீரா-குதிரை போன்ற மயிலையுடைய வீரமூர்த்தியே! வீறுகலிசை வருசேவகனது-விளங்குகின்ற கலிசை என்னும் பதியில் வாழ்கின்ற மன்னருடைய, இதயமேவும் முதல்வ-உள்ளத்தில் வாழ்கின்ற தலைவரே! வயல் வாவிபுடைமருவு-வயல்களும் குளங்களும் அருகில் சூழ்ந்துள்ள, வீரைவரும்-வீரை என்னுந்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பழநி ஞானமலையில் வளர்-பழநியாகிய ஞானமலையின்மீது வளர்கின்ற, பெருமாளே-பெருமை மிகுந்தவரே! கோல மதிவதனம் வேர்வுதர-அழகிய சந்திரனையொத்த முகம் வேர்வையடையவும், அளகபாரம் நெகிழ-கூந்தலின் கட்டு அவிழவும், விழிவேல்கள் கழல-கண்களாகிய வேல் கழலவும், நுவல் கோவை இதழ்வெளிந-உவமை கூறப்படும் கொல்வைக் கனிபோன்ற இதழ் வெளுக்கவும், வாய்மை பதறி-சொற்கள் பதற்றமுறவும், இள முகையான கோகனக-உளம் அரும்பாக உள்ள தாமரை போன்ற, உபய மேருமுலை அசைய-இரண்டு மேரு மலையையொத்த தனங்கள் அசையவும், நூலின் இடை துவள-நூல் போன்ற இடை துவளவும், வீறு பறவை வகை கூற இனிய களம் ஓலம் இட-பெருமையுடைய கிளி, புறா முதலிய பட்சிகளின் குரல் வகைபோல், இனிமையுடைய கண்டத்தின் இன்சொல் வெளிப்படவும், வளைகள் கரமீதே-கரங்களில் வளைகள் ஒலிக்கவும், காலின் அணி கனக நூபுரமும் ஒலிகள் ஓலமிட-காலில் அணிந்துள்ள பொன்னாலாகிய சிலம்பின் ஒலிகள் ஒலிக்கவும், அதிக போகம் அது மருவு காலை-மிகுந்த போகத்தை அநுபவிக்கும்போது, வெகு சரச லீலை அளவு செயுமடமானார்-பலவிதமான இன்ப லீலைகளைத் தாம் பெற்ற பொருளுக்குத் தக்க அளவில் புரிகின்ற அழகிய பொது மாதர்களின் மீது, காதல் புரியும் அநுபோக நதியின் இடை அடிமை வீழுகினும்-காதல் செய்கின்ற தொடர்ந்த போக வெள்ளத்திலே அடியேன் வீழ்ந்திருந்தாலும், மோசம் அற-சிறிதும் அழிவு இன்றி, உனது

சாமர் கழல இணைகள் ஆனது ஒரு சிறிதும் மறவேனே-அழகிய உமது திருவடிகளை ஒரு சிறிதுகூட அடியேன் மறக்கமாட்டேன்.

பொழிப்புரை

தேவர்களுடன் போர் புரியும்படி உலகமுழுவதும் நிறைந்து வந்த அசுரர்கள் யாவரும் ஒரு சேர கடலிடை யழியுமாறு போர் புரிந்த வீரத்தையுடைய குமாரக் கடவுளே! முருகப் பெருமானே! தேடிச் சென்று ஒரு குறமகள் இருந்த தினைப்புனமீது ஒழுங்குடைய மலைக்கல் நிழலில் இருந்து நாணம் உண்டாக அன்புரை கூறிய சதுர கிரியினரே! வேலாயுதரே! மேலுலகத் தேவர்கள் தொழும் ஆனைமுகமுடைய விநாயகர் சிவபெருமானை விரைந்து வலம் வருமுன்பே, அலை மோதுகின்ற மகர மீன்களையுடைய கடல் சூழ்ந்த உலகை வலமாக வந்த குதிரை போன்ற மயிலையுடைய வீரரே! பெருமையுடைய கலிசையென்னும் பதியில் வாழும் சேவகராகிய அடியவருடைய உள்ளத்தில் எழுந்தருளியிருக்குந் தலைவரே! வயல்களும், குளங்களும் பக்கங்களில் சூழ்ந்துள்ள வீரை என்ற ஊரிலும், பழநி என்ற ஞான மலையிலும் வீற்றிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! அழகிய சந்திரனைப் போன்ற முகத்தில் வேர்வை தோன்றவும், பெரிய கூந்தல் அவிழ்ந்து நெகிழவும், கண்களாகிய வேல்கள் சுழலவும், கொவ்வைப்பழம் போன்ற இதழ் வெளுக்கவும், சொற்கள் பதறவும், தாமரையின் இளம் அரும்பு போன்றவையும் இரண்டு மலை போன்றவையுமான தனங்கள் அசையவும், நூல் போன்ற இடை துவளவும், இனிய பறவைகளின் ஒலி வகைகள் குரலில் ஒலிக்கவும், கரங்களில் வளைகள் ஒலிக்கவும், பாதத்தில் அணிந்துள்ள பொற்சிலம்புகள் ஒலி செய்யவும், மிகுந்த கலவி புரியும்போது பல வகையான இன்ப விளையாடலைப் பொருளுக்கு ஏற்பச் செய்யும் பொதுமகளிர் மீது ஆசை கொண்டு, அந்த அநுபோக நதி வெள்ளத்தில் அடியேன் வீழ்ந்தாலும், உமது அழகிய திருவடிகளை ஒரு சிறிதும் மறவேன்.

விரிவுரை

கோலமதிவதனம் வேர்வுதர:—

கலவி நலந் தோய்வதனால் மகளிர்க்கு உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகளை இப்பாடல் விரித்து உரைக்கின்றது. முகத்தில் வியர்வை அரும்புதல், குழல் நெகிழ்தல், விழி சிவந்து சுழலுதல், இதழ் வெளுத்தல், சொல் குழறுதல் முதலிய தோன்றும்.

சகுந்தலையைச் சந்தித்து விட்டுத் துஷ்யந்தன் சென்ற பின், சகுந்தலையைக் கண்ணுவ முனிவர் காண்கின்றார். அங்கே அவளுடைய மெய்ப்பாட்டைக் கவி கூறுகின்றது.

வெளுத்த இதழும் வியர் முகமும் விழியிற்சிவப்பும் நகக்குறியும் அளித்த அளகங் கலைந்தொளிரும் ஆர்வங்களும் ஆலிலை வயிற்றில்

ஒளித்த மகவும் உடலயர்வும் உடனே தோன்ற நான்

தலைக்கொண்

டளக்குங் கல்விப் பேரறிவோன் அடியில் தாழ்ந்தான் அவன்
உணர்ந்தான்.

நூலினிடை துவள:—

“தனபாரங்களைத் தாங்கமாட்டாது, நூல் போன்ற இடை வருந்துகின்றது” என்று நயமாகக் கூறுகின்றனர்.

ஶீறு பறவை வகைகூற இனியகள மோலமிட:—

பெருமை மிகுந்த மணிப்புறா, பைங்கிளி, வானம்பாடி, குயில் முதலிய பறவைகளின் இனிய ஒலிகள் பெண்களின் குரலில் இருந்து வெளிப்படும்.

“ஓர்மிடற்றி லெழும்புள் குக குக என”

என்று “ஓலமிட்ட” என்ற திருப்புகழிலும் இதனைக் கூறுகின்றார்.

சரசலலை யளவுசெயு மடமானார்:—

தம்பால் வரும் ஆடவர் தமக்குத் தரும் பொருளின் அளவுக்கு ஏற்ப அவர்களிடம் அன்பைச் செலுத்தி இன்ப விளையாடல்களைப் புரிவர்.

“களவினொடு பொரு ளளவள வருளிய
கலவி யளறிடை துவளுறும் வெலிறனை”

—(குமரகுருபரகுணதர) திருப்புகழ்

அநுபோக நதியினிடை வீழுகினும்.....சிறிது மறவேனே:—

மகளிர் உறவு ஒரு பெரிய சுழலுடைய நதி என உவமிக்கின்றார்.

நதியில் நீராடச் சென்றவன் துறையில் இறங்கி இடையளவு நீரில் நின்று குளிக்கிறவன் நலமுறுவான். அவனுக்கு அபாயம் இல்லை. அதுபோல் இல்லறமாகிய துறையில் இறங்கி வாழ்க்கைத் துணைவியுடன் வாழ்ந்து நல்லறம் புரிவோன் நலமுறுவான். பலப்பல மாதரை விரும்பியும் பொருட்பெண்டிரைச் சேர்ந்தும் கெடுவதே அபாயமானது.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள், “மாதர் மயமாகிய பெரிய ஆற்றில் வீழ்ந்து அலைப்புண்டாலும் ஆறுமுகப் பெருமானே! உமது திருவடிக் கமலங்களை ஒரு சிறிதும் மறக்கமாட்டேன்” என்று உறுதிப்பாட்டை உரைக்கின்றார். இங்ஙனம் அடிகளார் வேறுபல இடங்களிலும் கூறுகின்றார்.

“கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேல்மறவேன்.” —அலங்காரம் (37)

“வாழினும் வறுமை கூரினும் நினது

வார்கழ லொழியேனே”

—(தோரணகனக) திருப்புகழ்

அமர்செய் வீரதர:—

உலகந்தோன்றிய நாள் தொட்டு நற்குணங்கட்கும் துர்க்குணங்கட்கும் போராட்டம் நிகழ்கின்றது. துர்க்குண ஆற்றல்கள் அசுரர்கள். நற்குண ஆற்றல்கள் அமரர்கள். இறைவன் நற்குணங்கட்குத் துணை புரிந்து துர்க்குணங்களை அழிக்கின்றனர். அதனால் அவர் வீரகுமர மூர்த்தியாக விளங்குகின்றார்.

சதுரபுரி வேலா:—

சதுர்—சாமர்த்தியம். சமர்த்தான கருமங்களைச் செய்தவன், அன்றி, சதுரபுரி-சதுரகிரியில் வாழ்பவன் என்றும் பொருள்படும்.

வீறுகலிசைவரு சேவகன திதயமேவு:—

அருணகிரிநாதர் காலத்தில் கலிசைச் சேவகனார் என்ற ஒரு சிற்றரசர் இருந்தார். அவர் ஒரு சிறந்த முருகபக்தர். வரையாது வழங்கும் வள்ளல். அருணகிரி நாதருக்கு நண்பர். அவரைச் சுவாமிகள் பல திருப்புகழ் பாடல்களில் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

அவர் வீரை என்ற ஊரில் பழநி தண்டாயுத பாணியை எழுந்தருளப் புரிந்து வழிபட்டார்.

கருத்துரை

பழநியப்பா! மாதராசையில் மயங்கினாலும் உனது மலரடியை மறவேன்.

92

சீயுதிர் மெங்கு மேய்புழுநி ரம்பு
மாயமல பிண்ட நோயிடுகு ரம்பை
தீநரிகள் கங்கு காகமிவை தின்ப தொழியாதே
திதுளகு ணங்க ளேபெருகு தொந்த
மாயையில்வ ளர்ந்த தோல்தசையெ லும்பு
சேரிடுந ரம்பு தானிவைபொ திந்து நிலைகாணா
ஆயதுந மன்கை போகவுயிரந்த
நாழிகையில் விஞ்ச ஊசிடுமி டும்பை
யாகியவு டம்பு பேணிநிலை யென்று மடவார்பால்
ஆசையைவி ரும்பி யேவிரக சிங்கி
தானுமிக வந்து மேவிடம யங்கு
மாழ்துயர்வி முந்து மாளுமெனை யன்பு புரிவாயே
மாயைவல கஞ்ச னால்விடவெ குண்டு
பார்முழுது மண்ட கோளமுந டுங்க
வாய்பிளிறி நின்று மேகநிகர் தன்கை யதனாலே
வாரியுற அண்டி வீறொடுமு ழங்கு
நீரைநுகர் கின்ற கோபமொடே தீர்ந்த
வாரண இரண்டு கோடொடியவென்ற
நெடியோனாம்

வேயினிசை கொண்டு கோநிரை புரந்து
 மேயல்புரி செங்கண் மால்மருக துங்க
 வேலகிர வஞ்ச மால்நரையி டிந்து பொடியாக
 வேளைவிடு கந்த காவிரிவி ளங்கு
 கார்கலிசை வந்த சேவகன்வ ணங்க
 வீரைநகர் வந்து வாழ்பழநி யண்டர் பெருமானே.

பதவுரை

மாயைவல கஞ்சனால் விட-மாயையில் வல்லவனாகிய கம்சனால் விடப்பட்டு, வெகுண்டு-கோபத்துடன் வந்து, பார் முழுதும் அண்ட கோளமும் நடுங்க-உலக முழுவதும் அண்ட உருண்டையும் நடுங்கும்படி, வாய்பிளிறி நின்று-வாய்விட்டு சத்தமிட்டு நின்று, மேகம் நிகர் தன்மை அதனாலே-மேகம் போன்ற கருமையான தனது தும்பிக்கையால், வாரி உற அண்டி-வாரும் குறிப்புடன் நெருங்கி, வீறொடு முழங்கு-கர்வத்துடன் முழக்கம் புரிந்து, நிரை நுகர்கின்ற கோபமொடு எதிர்த்த-நிரை உண்கின்ற கோபத்துடன் எதிர் வந்த, வாரணம் இரண்டு கோடு ஓடியவென்ற-குவலயாபீடம் என்ற மதயானையின் இரண்டு கொம்புகளையும் ஒடித்து வென்ற, நெடியோனாம்-நீண்ட வடிவுடையவரானவரும், வேயின் இசை கொண்டு-புல்லாங்குழலின் இசை கொண்டு, கோநிரைபுரந்து-பசுக்கூட்டங்களைக் காத்து, மேயல் பரி செம்கண்-மேயவிட்ட சிவந்த கண்களையுடைய வருமாகிய, மால்மருக-திருமாலின் மருகரே! துங்கவேலா-பரிசுத்தமான வேலாயுதரே! கிரவுஞ்சமால்வரை இடிந்து பொடியாக-பெரிய கிரவுஞ்சமலையானது இடிந்து தூளாகும்படி, வேலை விடு கந்த-வேலாயுதத்தை விடுத்த கந்தப் பெருமானே! காவிரி விளங்குகார்-காவிரியாற்றின் தன்மையுள்ள நீர்க்குழந்த, கலிசை வந்த சேவகன் வணங்க-கலிசை என்ற ஊரில் வாழ்கின்ற, பழநி அண்டர் பெருமானே-பழநிமேவும் தேவர்கள் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! சீ உதிரம் எங்கும் ஏய்-சீழும் இரத்தமும் எங்கும் பொருந்தி, புழு நிரம்பும் மாய மலபிண்டம்-புழுக்கள் நிறைந்த நிலையில்லாத மலத்தின் பிண்டமும், நோய் இடு குரம்பை-நோய்கள் தங்குகின்ற கூடுமாகிய இந்த உடம்பை, தீ நரிகள்-நெருப்பும் நரிகளும், கங்கு-கழுகுகளும், காகம் இவை-காக்கைகள் முதலியன, தின்பன் ஒழியாது-தின்பது ஒழியாது, தீதுஉள குணங்களே பெருகு தொந்த-தீமையான குணங்களே வளர்கின்ற பந்தபாசமானது, மாயையில் வளர்ந்த-மாயையினால் வளர்ந்த, தோல் தசை எலும்பு-தோல் தசை எலும்பு, சேரிடு நரம்புதான் இவை பொதித்து-சேர்ந்து நரம்பு ஆகிய இவை மூடி, நிலைகாணா-நிலையாக இல்லாதது, ஆயது- இப்படியானது இந்த உடம்பு, நமன்கைபோக உயிர்-உயிர் இயமன் கையில் போனவுடன், அந்த நாழிகையில்-அதே நேரத்தில், விஞ்ச ஊசிடும் இடும்பை ஆகிய

உடம்பு-மிகவும் கெட்டுப் போகும் துன்பம் நிறைந்த இந்த சரீரத்தை, பேணி-விரும்பிக் காப்பாற்றி, நிலை என்று-நிலைத்ததென்று கருதி, மடவார்பால் ஆசையை விரும்பியே-பெண்களிடம் ஆசை வைத்து விருப்புற்று, விரக சிங்கிதானும் மிக வந்து மேவிட-காம நஞ்சு மிகுதியாக வந்து சேர்வதனால், மயங்கும்-மயக்கங்கொண்டு, ஆழ்துயர் விழுந்து மாளும் எனை-ஆழ்ந்த துன்பக் கடலில் விழுந்து மடிகின்ற அடியேனை, அன்பு பரிவாயே-அன்பு வைத்து ஆட்கொள்வீர்.

பொழிப்புரை

மாயையில் வல்லவனாகிய கம்சனால் ஏவப்பட்டு, கோபித்து, உலக முழுவதும் உருண்டுள்ள அண்டமும் நடுங்குமாறு, வாய் விட்டுக் கதறி நின்று, மேகம்போல் கரீத்த தும்பிக்கையால் வாரிக்கொள்ளும்படி நெருங்கி வந்து, கருவத்துடன் முழக்கம் செய்து, தண்ணீரைப் பருகுகின்ற கோபத்துடன் எதிர்வந்த குவலயாபீடம் என்ற யானையின் இரண்டு கொம்புகளையும் ஒடித்து வென்ற நெடிய வடிவினரும், புல்லாங்குழல் வாசித்து பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக் காத்தருளிய சிவந்த கண்களையுடையவருமாகிய நாராயண மூர்த்தியின் திருமருகரே! தூய வேலாயுதரே! மயக்கம் புரிந்த கிரவுஞ்ச மலையிடிந்து தூளாகும்படி வேற்படையை விடுத்த கந்தக் கடவுளே! காவிரியனைய நீர் சூழ்ந்த கலிசையில் வாழ்ந்த கலிசைச் சேவகனார் வழிபட்ட வீரை என்ற திருத்தலத்திலும், பழநியிலும், எழுந்தருளியுள்ள தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! சீழும் உதிரமும் எங்கும் பொருந்தி புழு நிரம்பிய, தோன்றி மறையும் மலபிண்டம், நோய் நிறைந்த கூடு, நெருப்பும் நரிகளும், கழுகுகளும் காக்கைகளும் தின்கின்ற, துர்க்குணங்கள் வளர்கின்ற பாசபந்த மாயையில் வளர்ந்த தோல் சதை எலும்பு, நரம்பு முதலிய சேர்ந்து மூடிய இந்த உடம்பு நிலையில்லாதது; எமன் கையில் உயிர்போன நேரத்தில் மிகவும் ஊசியழியும் துன்பம் நிறைந்த உடலை விரும்பி, இதை நிலைத்து என்று கருதி, மாதர்களின்மீது ஆசை வைத்து, காம நஞ்சு மிகுந்து மயங்கி, ஆழமான துயரத்தில் வீழ்ந்து மடிகின்ற அடியேனை அன்பு செய்து ஆண்டருள்வீர்.

விரிவுரை

சீயுதிர்.....மாயமல பிண்டம்:—

இந்த உடம்பு சீழ், இரத்தம், புழு, மலம் இவை நிரம்பியது. அருவருப்பானது.

“தோலெலும்பு சீ நரம்பு பீளைதுன்று கோழை பொங்கு
சோரிபிண்ட மாயுருண்டு வடிவான
தூலம்” —திருப்புகழ்

நோயிடு குரம்பை:—

குரம்பை-சிறுகுடில்.

“கள்ளப்புலக் குரம்பை” —திருவாசகம்

“குரம்பை மலசலம் வருவளு நிணமொடு
எலும்பு அணிசரி தசையிரல் குடல்நெதி
குலைந்த செயிர் மயிர் குருதியொ டிவைபல கசமாலம்”
—திருப்புகழ்

இந்தக் குடிலில் நிறைந்தவை பல நோய்கள் தான்.

“பல நோயும் நிலுவை கொண்டது பாய்க்கிடை கண்டது”

—(முனையழிந்தது) திருப்புகழ்

தீ நரிகள் கங்கு காகமிவை தின்பதொழியாதே:—

செபதபம், கோயில் வழிபாடு முதலிய நற்கருமங்கள் ஒன்றையும் மேற்கொள்ளாது வேளைக்கு வேளை வயிறு புடைக்க உண்டு வளர்ந்த இப்புலால் உடம்பு, முடிவில் நெருப்புக்கும் நரிக்கும் கழுக்குக்கும் காக்கைக்கும் இரையாகிக் கழிகின்றது.

“எய்ச்சிளைச்ச பேய்க்கும் எய்ச்சிளைச்ச நாய்க்கும்

எய்ச்சிளைச்ச ஈக்கும் இரையாகும்

இக்கடத்தை நீக்கி அக்கடத்து ளாக்கி

இப்படிக்கு மோட்சம் அருள்வாயே”

—(மச்சமெச்சு) திருப்புகழ்

பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்

நாக்கைக் கொண்டரன் நாமம் நவில்கிலார்

ஆக்கைக் கேஇரை தேடி அலமந்து

காக்கைக் கேஇரை யாகிக் கழிவரே.

—அப்பர்

எரியெனக் கென்னும் புழுவோ எனக்கெனும் இந்த மண்ணும் சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ எனக்கெனும் தான் புசிக்க நரியெனக் கென்னும் புன்னாய் எனக்கெனும் இந் நாறுடலைப் பிரியமுடன் வளர்த்தேன் இதனால் என்ன பேறெனக்கே.

—பட்டினத்தார்

நிலைகாணா:—

இந்த உடம்பு நிலையில்லாதது. வானில் எறிந்த கல் நிலத்தில் விழும் என்பதில் ஒரு சிறிது சந்தேகம் கிடையாதுதானே? அதுபோல் வினையால் எடுத்த இந்த உடம்பு வினைமுடிவில் விழுந்துவிடும்.

நமன்கை போகவுயிரந்த நாழிகையில் விஞ்ச ஊசிடும்:—

இந்த உடம்பு உயிருள்ளவரை நன்றாக இருக்கும். உயிர் இயமன் கையில் சென்ற மறுகணமே இது அழுகி நாறி, கெட்டு அழியும். எத்தனை காலம் என்ன என்ன வகையில் பேணி வளர்த்து அழகு செய்த இந்த உடம்பு உயிர்போன அந்த நேரமே விகாரப்பட்டு வெறுக்கப் படுகின்றது. அந்தோ! என்ன மதியீனம்? இத்தகைய ஊன் உடலை வளர்ப்பதற்காக எத்தனை பொய்? எத்தனை சூது? எத்தனை வாது? எத்தனை களவு? எத்தனை வஞ்சனை? அளவு ஏது? பாவமுட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு உயிர் புறப்படுகின்றது.

உலகிலே பெரிய அதிசயம் எது? தெரிகின்றதா? தினந் தினம் மாய்ந்துபோகின்ற மனிதர்களைப் பார்த்தும் எனக்கு மரணம் இல்லையென்று கருதி நெஞ்சம் அஞ்சாது பாவங்கள் பல புரிகின்ற பேதமைதான் பெரிய அதிசயம்.

விரகசிங்கி.....எனையன்பு புரிவாயே:—

சிங்கி:— குளிர்ந்து கொல்லும் பாஷாணம். மாதராசை இந்த நஞ்சுக்கு நிகரானது. “முருகா! இந்த உடம்பைப் பேணி மாதராசையால் மயங்கி அழியும் அடியேனை அன்பு செய்து ஆதரிக்கவேண்டும்” என்று, ஓப்பாடலில் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார்.

மாயைவல கஞ்சனால்திட.....வாரணம்:—

ஆயர்பாடியில் கண்ணபிரான் வளர்ந்தபோது அவரைக் கொல்லும் பொருட்டு மாயங்கள் பல கம்சன் செய்தான். அவன் புரிந்த மாயச் செயல்களால் கண்ணபிரான் அழிந்தாரில்லை.

பின்னர் அவரை மதுரைக்கு அழைத்தான். அவர் வரும்போது தனது பட்டத்து யானையாகிய குவலயா பீடம் என்ற யானைக்கு மதம் ஏற்றி அவரைக் கொல்லுவதற்கு ஆயத்தம் புரிந்து வைத்தான்.

கண்ணபிரான் அம் மத யானையின் கொம்புகளை ஒடித்து, அந்த யானையையும், கம்சனையும், கொன்று நீதி நெறியை நிலைநாட்டினார்.

“சிந்தூரத் திலகநுதற் சிந்தூரத்தின் மருப்பொசித்த
செங்கண் மாலே”

—வில்லிபாரதம்.

வேயினிசை கொண்டு கோநிரை புரந்து:—

கண்ணபிரான் கானகத்தில் செய்த வேயங்குழல் கானத்தினால் பசுக்குழாத்தை இன்புறச் செய்து, கல்லும் மரமும் புல்லும் உருகுமாறு இன்னிசையால் ஏழுலகங்களையும் இன்புறுத்தினார்.

அதனால் அந்த வேளையில் உயிர்கள் பகையுணர்ச்சி அறவே நீங்கப்பெற்று உறவு செய்தன. மயிலும் பாம்பும், கீரியும் பாம்பும், புலியும் பசுவும், பூனையும் எலியும், பாம்பும் தவளையும் ஒன்றையொன்று தழுவி நட்புடன் இன்புற்றன.

காவிரி விளங்கு கார்கலிசை வந்த சேவகன்:—

கலிசைச்சேவகனார் என்பவர் அருணகிரி நாதருடைய இனிய நண்பர். இவர் காவேரிச் சேவகன் என்ற பேராலும் அழைக்கப் பெறுகின்றார். இவர் பெருமை அளவிடற்கரியது.

கருத்துரை

திருமால் மருகா! பழநிமேவு முருகா! இந்த உடம்பை நம்பி அடியேன் இடருறா வண்ணம் அன்பு வைத்து ஆட்கொள்வாய்.

சீற லசடன்வினை காரன் முறைமையிலி
 தீமை புரிகபடி பவநோயே
 தேடு பரிசிகன நீதி நெறிமுறைமை
 சீர்மை சிறிதுமிலி எவரோடும்
 கூறு மொழியதுபொய் யான கொடுமையுள
 கோள னறிவிலியு னடிபேணாக்
 கூள னெனினுமெனை நீயு னடியரொடு
 கூடும் வகைமையருள் புரிவாயே
 மாறு படுமவுணர் மாள அமர்பொருது
 வாகை யுளமவுலி முருகோனே
 வீறு கலிசைவரு சேவ கனதிதய
 மேவு மொருபெருமை யுடையோனே
 வீரை யுறைகுமர தீர தரபழநி
 வேல இமையவர்கள் பெருமானே.

பதவுரை

மாறுபடும் அவுணர்மான-நீதி நெறியினின்றும் மாறுபட்ட அகரர்கள் மாண்டு போகும்படி, அமர்பொருது-போர் செய்து, வாகை உளமவுலி புனைவோனே-வெற்றியுடன் கூடிய மகுடத்தைத் தரித்தவரே! மாகமுகடு அதிர-அண்டத்தின் உச்சி அதிர்ச்சியடையும்படி, வீகசிறை-இறக்கைகளை வீசிப்பறக்கும், மயிலைவாசி எனவுடைய-மயிலைக்குதிரையாகவுடைய, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! வீறு கலிசைவரு-பெருமை மிகுந்த கலிசை என்ற ஊரில் வாழ்ந்த, சேவகனது இதய மேவும் சேவக(வீர)னாகிய மன்னவருடைய உள்ளக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும், ஒரு பெருமை உடையோனே-ஒப்பற்ற பெருமை உடையவரே! வீரை உறை குமர-வீரை என்ற திருத்தலத்தில் வாழ்கின்ற குமாரகவாமியே! தீர-தைரியமுடையவரே! பழநிவேல-பழநியில் எழுந்தருளியுள்ள வேலாயுதரே! இமையவர்கள் பெருமானே-தேவர்கள் வணங்கும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! சீறல் அசடன்-சீறுகின்ற சினம் உடைய கீழ்மகன், வினைகாரன்-தீவினைகளை புரிகின்றவன், முறைமையிலி-ஒழுக்கம் இல்லாதவன், தீமைபுரி கபடி-பாவங்களைச் செய்கின்ற வஞ்சகன், பவநோயே தேடுபரிசி-பிறவி நோயையே தேடுகின்ற தன்மையுடையவன், கனம் நீதி நெறி முறைமை சீர்மை சிறிதும் இலி-பெருமை நீதி நெறி நேர்மைசிறப்பு என்ற இந்த நற்குணங்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவன், எவரோடும்-எல்லாரிடத்திலும், கூறுமொழியது பொய்யான கொடுமை உள கோளன்-பேசுகின்ற பேச்சில் பொய்யென்ற கொடுமையைக் கொண்ட தீயவன், அறிவுஇலி-அறிவு இல்லாதவன், உன்

அடி பேணா கூளன்—தேவரீருடைய திருவடியை விரும்பாத குப்பை போன்றவன், எனினும் எனை—இத்தகைய பாவியாக இருந்த போதிலும் அடியேனை, நீ உன் அடியாரோடு கூடும் வகைமை அருள்புரிவாயே—நீர் உமது அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் கூட்டிவைக்கும்படியான வழியைத் தந்து அருள்புரிவீராக.

பொழிப்புரை

தரும நெறியினின்றும் மாறுபட்ட அசுரர்கள் மாண்டு ஒழியுமாறு போர் புரிந்து வெற்றியையுடைய மகுடத்தைத் தரித்தவரே! அண்டத்தின் உச்சி அதிர்ச்சியடையுமாறு சிறகை வீசிப் பறக்கின்ற மயிலைக் குதிரை வாகனம் போல் கொண்ட முருகக்கடவுளே! பெருமை நிறைந்த கலிசை என்றவூரில் வீற்றிருக்கும் சேவகராகிய மன்னவருடைய உள்ளக் கோயிலில் உறைகின்ற ஒப்பற்ற பெருமையுடையவரே! வீரை என்ற தலத்தில் வாழ்கின்ற குமாரசுவாமியே! தைரியம் உடையவரே! பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள வேலாயுதரே! தேவர்கள் போற்றுகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! சிறிவிழுகின்ற சினத்தையுடைய கீழ்மகன், தீவினைகளைச் செய்கின்றவன்; ஒழுக்கம் இல்லாதவன்; பாவங்களைச் செய்கின்ற வஞ்சகன்; பிறவிநோயையே தேடுகின்ற தன்மையுடையவன்; பெருமை, நீதி, நெறி, நேர்மை, சிறப்பு என்ற நல்ல குணங்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவன்; எல்லாருடனும் பொய்யையே பேசுகின்ற தீயவன்; அறிவில்லாதவன்; தேவரீருடைய திருவடிகளை விரும்பாத குப்பை போன்றவன், இப்படிப்பட்டவனாக இருப்பினும் அடியேனுக்கு உமது அடியாருடைய திருக்கூட்டத்தில் சேரும் வழியைத் தந்து அருள்புரிவீராக.

விரிவுரை

சீறலசடன்:

சீறல்—கோபத்தினால் பிறர்மீது கோபித்து விழுதல்.

மனிதனுக்குப் பெரும்பகை சினத்தையன்றி வேறு இல்லை; கோபம் வந்தவுடன் மனதில் சாந்தி விலகும். அமைதி குலையும். மகிழ்ச்சி மடியும். நெருப்பு

சேர்ந்தாரை மட்டுஞ் சுடும். சினம், சேராமல் இனமாக நின்று நலஞ் செய்கின்றவர்களையுஞ் சுட்டு நீக்கும். நலங் கூறுவோர்மீது ஒருவன் சீறி விழுவானாயின், இந்த அசடனோடு என்ன உறவு என்று தக்கார் அகன்று விடுவார்கள். ஆதலால் கடைத்தேற வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர்கள், பெரிதும் முயன்று மனத்தில் எரிமலை போல் கொதித்து எழும் சினத்தை முளையுடன் களைய வேண்டும்.

சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும்.

—திருக்குறள்

இத்திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதும் நுணுக்கமான உரையைப் படித்து இன்புறுங்கள்.

ஆயிரம் ஆண்டு உண்ணாதும் உறங்காதும் கானில் நின்று மாதவம் புரிந்த ஒருவர், ஒருவேளை சீறிக்கோபிப்பாராயின், அவருடைய தவம் அத்தனையும் அப்பொழுதே அழியும். அதனால் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத தவமுனிவர்கள் ஆசையையும் கோபத்தையும் கண்டு பெரிதும் அஞ்சுவார்கள்.

“தவஞ் செய்வோர்கள்

வெருவரைச் சென்றடை காமவெகுளி”

...கம்பர்

“கோபம் பாபத்துக்கு அஞ்சாது” என்ற பழமொழியையும் உன்னுக.

வினைகாரன்:—

மனிதன் நோயின்றி வாழவேண்டும் என்று விரும்புகின்றான். ‘நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்பார்கள். நோயினால் சதா வேதனைப்படுகின்றவன் உயிர் வாழ்க்கையை வெறுக்கின்றான். மற்றவரும் ‘அந்தோ! இந்த ஆன்மா இப்படி நோய்நொடியால் வெயிலில் கிடந்த புழுவைப்போல் வேதனைப் படுவதைக் காட்டிலும் உயிர் சாந்தியடைந்தாலும் நலம்’ என்பார்கள். ஆகவே நோயின்றி வாழவேண்டும்.

நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்’

என்ற, வள்ளுவரின் வாக்கின்படி, நோய்க்கு மூலகாரணத்தையறிந்து அந்த மூலத்தைக் களைவதுவே அறிவுடைமையாகும்.

நோய்க்கு மூலகாரணம் எது? நன்றாகச் சிந்தியுங்கள். நோய்க்கு மூலகாரணம் இந்த உடம்பு. உடம்பைப்பற்றித்தான் நோய்கள் விளைகின்றன. நெருப்பு விறகைப்பற்றித்தானே எரிகின்றது. நெருப்பை யகற்ற என்ன வழி? விறகையகற்ற வேண்டும். எனவே நோயை நீக்க வேண்டுமாயின், உடம்பையே அகற்றி விட வேண்டும். நோய்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமான இந்த உடம்பு நமக்கு வராதவண்ணம் புரியவேண்டும்.

இனி இந்த உடம்புக்கு மூலகாரணம் எது என்று ஆராய்தல் வேண்டும். உடம்புக்கு மூலகாரணம் வினை. வினையினாலேயே ஒழியாமல் உடம்பு வந்து கொண்டிருக்கிறது. விளக்கு எரிவதற்கு மூலகாரணம் நெய். அதுபோல் வினையால் உடம்பு வருகின்றது.

“வினைப்போகமே ஒரு தேகங்கண்டாய் வினைதான் ஒழிந்தால் தினைப்போ தளவும் நில்லாது” —பட்டினத்தார்.

நல்வினை, தீவினை இரண்டுமே உடம்பைத் தருகின்றன. நல்வினை பொன்விலங்கு; தீவினை இரும்புவிலங்கு; பொன்னால் ஆனதாயினும் விலங்கு துன்பத்தைத்தானே தரும்? ஆகவே வினையை விட்டாலன்றி உடம்பு நீங்காது.

“விதிகாணும் உடம்பை விடாவினையேன்” —அநுபூதி (35)

என்ற அநுபூதியுள் ஒரு வரி அத்தனை கருத்துக்களையும் நமக்கு இனிது உபதேசிக்கின்றது. சுருங்கிய சொற்கள், விரிந்த உண்மைப் பொருள்கள். எனவே நாம் நல்வினைகளைப் பயன் கருதாமலும் (நிஷ்காம்யமாகவும்), தீவினைகளை அறவே செய்யாமலும் இருக்க வேண்டும்.

வினை நீங்க உடம்பு நீங்கும்; உடம்பு ஒழிய நோய் ஒழியும்.

முறைமையிலி:—

முறைமை-ஒழுங்கு. மனித வாழ்வு புனித வாழ்வாக அமைய வேண்டும். அது ஓர் ஒழுங்குமுறையில் அமைய வேண்டும்.

(1) உண்ணுகின்ற உணவில் ஓர் ஒழுங்கு வேண்டும். நமக்குப் பொருந்திய உணவுகளையே உண்ண வேண்டும்; பொருந்தாத உணவுகளை அறவே அகற்ற வேண்டும்.

பொருந்தாத உணவை அதனை உண்ணுகின்ற வர்களே “அந்நிய பதார்த்தம்” என்கின்றார்கள்.

மாதப்பிறப்பு, கார்த்திகை, அமாவாசை, புரட்டாசி மாதம், சிவராத்திரி, ஏகாதசி, திருவாதிரை, தைப்பூசம், பிதிர்களுடைய நாள் முதலிய தினங்களில் மேலே கூறிய பொருந்தாத உணவை யாரும் உண்பதில்லை. அதனாலேயே அது புனிதமில்லாதது என்று விளங்குகின்ற தல்லவா?

இது அருவருப்பானதும் கூட; நமது உடலில் வந்த புண் எத்துணை அருவருப்பாக உளது. மாண்டு போன உடம்பின் ஊன்களையும் காணக் கண்கள் கூசுகின்றன.

ஆகவே அந்தப் பொருந்தாத உணவு மனிதனுடைய அமைதிக் குணத்தை யகற்றி வெறிக்குணங்களை விளை விக்கின்றது.

ஆதலால் அதனை அகற்றி உணவில் ஒழுங்கு பெற வேண்டும்.

(2) ஆடு மாடு முதலிய விலங்குகள் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் மலம் கழிக்கும்.

மனிதன் மலங்கழிக்கும் இடத்தை ஒருபுறம் அமைத்து ஒழுங்காக மலசலம் கழிக்கின்றான்.

அதுபோல் உடம்பில் எழும் இன்ப வேட்கையை இல்லறக் கிழத்தியாகிய மனைவியின் இடமே தணிக்க வேண்டும். அன்றிப் பலப்பல மாதர்களை நாடியலைவது கண்ட கண்ட இடங்களில் மலங்கழிப்பது போலாகும்.

ஆகவே வேட்கையைத் தணிப்பதில் ஓர் ஒழுங்கு வேண்டும்.

(3) ஆடுமாடுகள் தமக்கு ஒதுக்கிய பொது இடத்தில் தானே புல் மேய்கின்றன. பிறருக்கு உரிய நெல் வயல்களில் சென்று மேயக்கூடாதல்லவா? அதுபோல் பொருள் ஈட்டுவதிலும் நேர்மையைக் கடைபிடித்து, நியாயமான முறையில் நடக்க வேண்டும். நெறியில்லாத நெறியில் பொருள் ஈட்டுவது பெரும் பிழை.

எனவே, சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்தையும், வாய், கண், மெய், செவி, மூக்கு என்ற ஐம்பொறிகளால், விதிப்படி நுகர்வதே ஒழுங்கு.

யானையை அங்குசத்தால் அடக்குவது போல, (கொல்வதன்று—அடக்குவது) நல்லுணர்வினால் மெய் வாய், நாசி, கண், செவி என்ற ஐம்பெரும் யானைகளை, அவைகட்கு உரிய ஊறு, சுவை, நாற்றம், ஒளி, ஓசை என்ற ஐம்புலன்கள் மீது செல்லாதவண்ணம் அடக்க வேண்டும். அங்ஙனம் அடக்கினவன் முத்தி வீட்டுக்கு முதலாக விளங்குவான்.

“உரன் என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து” —திருக்குறள்.

ஆகவே இவ்வண்ணம் நமது கருவி கரணங்களை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டு வாழ்வது ஒழுக்க முறைமை.
தீமைபுரி கபடி:—

மேற்கூறியபடி பொறிபுலன்களை ஒழுங்கு படுத்தாமல், அவற்றின் போக்கில் விடுத்து, பாவங்களைச் செய்து வஞ்சனையாக நடப்பான்.

வண்டி ஓட்டுகின்றவன், வண்டியிற் பூட்டிய குதிரையை அடக்கி தன் இச்சைப்படி செலுத்தாமல், குதிரை போகும் போக்கில் விட்டு ஓட்டுவானாயின், அவன் குறித்த இடத்துக்குப் போக மாட்டானன்றோ? அதுபோல் உடம்பாகிய வண்டியில் பூட்டிய கண் முதலிய பொறிகளை அதன் போக்கில் விட்டவன், முத்தி வீட்டினை அடைய மாட்டான் என வுணர்க.

பவநோயே தேடுபரிசி:—

பவம்—பிறப்பு. பரிசு—தன்மை.

பிறவி ஒரு பெரிய நோய். பவரோகம் என்று வட மொழியில் கூறுவர். பிறவிப் பெரும்பிணி எண்ணில்லாத காலமாக இந்த உயிரைப் பிடித்து வருகின்றது. அதனைத் தீர்ப்பவன் பிறப் பிறப் பில்லாத முருகன். அதனால் முருகன் வைத்தியநாதன் எனப்படுகிறான்.

“பவரோக வைத்தியநாதப் பெருமானே”

—(நிலையாத) திருப்புகழ்

பிறவி நோயுற்றார், அதனைத் தீர்க்கும் மருத்துவனாகிய முருகனைத் தேடாது, பிறவியை ஒழியாது தரும் ஆசாபாசங்களைத் தேடித் திரிகின்றனர்.

“ஊசல் படும் பரிசு என்று ஒழியேன்” —அநுபூதி (9)

கனந்தி நெறிமுறைமை சீர்மை சிறிதுமில்:—

கனம்—பெருமை. மனிதனுக்கு அமைய வேண்டிய குணங்கள் பல; அவற்றுள் இந்த ஐந்தும் சிறந்தவை. பெருமை, நீதி, நெறி, முறை, சிறப்பு.

வாக்கிலும் நடையிலும் பெருமை தோன்ற வேண்டும்.

நீதி—ஒவ்வொருவரும் இப்படி இப்படி நடக்க வேண்டும் என்று வரையறுப்பது.

நெறி—அவ்வாறு வரையறுத்த வழியில் பிறழாது நடப்பது.

மநு, சுக்ரர் முதலியவர்கள் வடமொழியில் நீதி நூல்கள் செய்திருக்கின்றார்கள். அவை மநுநீதி சுக்ரநீதி எனப்படும். தமிழிலேயும் அநேக நீதி நூல்கள் உண்டு. சுருக்கமாகக் குமரகுருபரர் நீதி நெறி விளக்கம் என்ற அரிய நூலை வழங்கினார். நீதிவெண்பா, நீதிசாரம், உலக நீதி முதலிய நூல்கள் தமிழ் மக்களுக்கு வற்றாத ஊற்றாக நீதிகளைச் சுரந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் கற்று அதன்படி ஒழுக்க வேண்டும். இத்தகு நீதி நெறிகளை

அழித்த படியால் தாரகன் முதலியோரை முருகப் பெருமான் அழித்தார்.

“நீதி நெறியே யழித்த தாருகனை வேரறுத்து
நீடுபுகழ் தேவரிகள் குடியேற
நீடருளினால் விடுத்த பாலகுமரா” —(கேதகைய) திருப்புகழ்

இந்த நன்னெறி நின்றார் உலகில் பூத உடம்பு
கொண்டும் பின்னர் புகழுடம்பு கொண்டும் நெடிது
காலம் வாழ்வார்கள்.

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார் —திருக்குறள்.

முறைமையைப்பற்றி முறைமை என்ற தலைப்பில்
முன்னே கூறப்பட்டது. ஆகவே அறத்தின் முறையில் நிற்க
வேண்டும். முறையற நடப்பார் குறையற வாழ்வார்.

சீர்மை—சிறப்பு. இவற்றால் மக்கட்கு சிறப்பு வந்து
சேரும். நீதி நெறி முறை முதலிய நற்குண நல்லொழுக்க
முடையார் எங்கு சென்றாலும் உள்ளூரிலும்
அயலூரிலும் மக்கள் அவர்கட்கு எல்லாவகைச் சிறப்புக்
களும் செய்து போற்றுவார்கள். அவர்கள் மறைந்த
பின்னரும், மறைந்த நாளில் ஆண்டுதோறும்
(அவர்களுடன் தொடர்பில்லாதவர்களும்) சிறப்பு விழா
அமைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். ஆகையால் மேற்கூறிய
நற்குணங்கள் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நிறைந்திருக்க
வேண்டும்; அங்ஙனம் நிறையவில்லையாயினும்
சிறிதாவது அமைய வேண்டும் என்று குறிப்பிடும்
பொருட்டு, “சிறிதுமிலி” என்றார்.

எவரோடும் கூறுமொழியது பொய்யான கொடுமையுள கோளன்:—

பொய் பெரிய பாவம். பொய் புகல்வோன்பால்
கடவுள் தன்மை அணுத்துணையும் தங்காது.

“பொய்வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே”

என்கிறார் தாயுமானவர்.

சூர்ப்பனையைக் குறிக்க வந்த கம்பர், விடத்தினுங்
கொடியள், வெய்ய நெருப்பினுங் கொடியள் என்

றெல்லாங் கூறினாரில்லை. “பொய்தங்கு நெஞ்சில் கொடியாள்” என்கின்றார்.

உய்வுபெறக் கருதுவோர் பொய்யை அறவே அகற்ற வேண்டும்.

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. —திருக்குறள்.

பொய்யாமை பொய்யாமை என இருமுறை கூறுவதற்குக் காரணம் முதலில் வந்தது இடையறாமை யும், இரண்டாவது வந்தது பொய்யாமை துணிவினையுங் குறிக்கும்’ என்று பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகின்றார்.

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. —திருக்குறள்.

சூரியன் சந்திரன் நெருப்பு முதலிய விளக்குகள் புற இருளை மட்டுமே அகற்றவல்லன. அறியாமையான அக இருளை அகற்ற மாட்டா. பொய்யாமையாகிய விளக்கு மன இருளான அறியாமையைப் போக்கவல்லது.

‘உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்’

என்ற திருக்குறளுக்கு இலக்கான காந்தியடிகள் பொய்யா தொழுகிப் பொன்றாப் புகழைப் பெற்றது உலகறிந்த உண்மை.

கோளன்—நற்குடிப் பிறவாதவன்.

“நீதி கெடும் பொய்க் கோளனை”

என்கின்றார் (தோலோடுமுடிய) திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழிலும்.

பிறர் குறைகளை ஒழியாது பிறரிடம் கூறித் திரிபவனை ‘கோள் சொல்லுபவன் கோளன்’ என்றும் சொல்வர்.

அடிபேணாக் கூளன்:—

கூளம்—குப்பை: குப்பை ஒன்றுக்கும் உதவாத தென்று கழிக்கப்பட்டது.

இறைவனுடைய திருவடியை விரும்பாதவரும் ஒன்றுக்கும் பயனில்லாதவர்களாய் குப்பை போல் ஒதுக்கப் பெறுவார்கள்.

பிறவியின் பயன் பெருமானையடைதல். கல்வியின் பயன் கடவுளைப் பேணுதல். இறைவனுடைய நல்ல தானைத் தொழாதவர் 'கற்றதனால் ஆயபயன் யாது?' என்று வினவுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

"அடிபேணிக் கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ" என்ற திருப்புகழையும் ஈண்டு சிந்தியுங்கள்.

"சிவனை அடுக்காத நூல்களில் நெருப்பு வை" என்று பஸ்மஜாபால உபநிடதம் கூறுகின்றது.

"திக்வித்யா அசிவாச்ரயா"

"சிவனை அர்ச்சிக்காத உடம்பில் தீ வை" என்று மேலும் அவ்வுபநிடதம் அறைகின்றது.

"திக் அநீசார்சனம் ஜன்ம"

எனினும் எனை நியுனடியரொடு கூடும் வகைமை யருள் புரிவாயே:—

இத்தனை குணக்கேடனாக இருப்பினும் முருகா! எளியேனை இகழ்ந்து ஒதுக்கிவிடாமல், தாய் சேய் மீது கருணை வைப்பது போல், கோடி அவகுணங்களையும் அகற்ற வல்லதாகிய அடியவர் குழுவில் சேர்த்துவிடு.

குருட்டு மாட்டை மந்தையாகப் போகும் மாட்டு மந்தையில் சேர்த்துவிட்டால், அக்குருட்டு மாடு அருகில் வரும் மாடுகளை உராய்ந்து கொண்டே ஊரைச் சேர்ந்து விடும்.

முத்தி வீட்டுக்குச் சிறியேன் தகுதியற்றவனாயினும் அடியார் திருக்கூட்டம் எனக்குத் தகுதியை உண்டாக்கி முத்தி வீட்டைச் சேர்க்கும். அடியவருடன் கூடுவதே முத்தியடைய எளியவழி.

"துரும்பனேன் என்னினும் கைவிடுதல் நீதியோ தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்"

—தாயுமானார்.

“அடியார்வாழ் சபையின் ஏற்றியின் ஞானபோதமும்
அருளி ஆட்கொள்ளும்” (நிருதரார்க்கொரு) திருப்புகழ்

சூரில் கிரியில் கதிர்வேல் எறிந்தவன் தொண்டர்குழாம்
சாரில் கதியன்றி வேறிலைகாண் தண்டுதாவடிபோய்த்
தேரில் கரியில் பரியில் திரிபவர் செல்வம் எல்லாம்
நீரில் பொறியென் றறியாத பாவி கெடுநெஞ்சமே.

என்று கந்தரலங்காரம் 49ஆவது பாட்டில் நெஞ்சுக்கு மிக
உருக்கமாக உபதேசிக்கின்றார்.

மிக உயர்ந்த பாடல். உள்ளத்தை உருக்கும் பாடல்.

இப்படி அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முருகனிடம்
“ஆண்டவனே! அடியேனை அடியாருடன் கூட்டி வைக்க
வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

வேண்டுவார் வேண்டியதை வெறாது உதவும்
வேற்பரமன் அந்த விண்ணப்பத்தை நிறைவேற்றி
வைத்தார். அங்ஙனம் நிறைவேற்றி விட்டார் என்பதை
நாம் எப்படி அறிய முடியும்? நிறைவேறப் பெற்ற
அருணகிரிநாதரே கந்தரலங்காரத்தில் விளக்கமாக நன்றி
பாராட்டும் முறையில் கூறுகின்றார்.

“இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமிலேனை யன்பால்
கெடுதலிலாத் தொண்டரில் கூட்டியவா”

வீறுகலிசைவரு சேவகனதிதய மேவுமொரு பெருமை யுடையோனே:—

அருணகிரிநாதர் மிகச் சிறந்த பரமஞானி. அவர்
மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடாதவர். பாடுகின்றவர்களை
யுங் கண்டிக்கின்றவர். இத்திருவாளர் தமது காலத்தில்
இருந்த மூவரைப் பாராட்டியிருக்கின்றார்.

1. கலிசைச் சேவகனார், 2. பிரபுடதேவராசன்,
3. சோமனாதன் .

“அரிவை யொரு பாகமான அருண கிரிநாதர் பூஜை
அடைவு தவறாது பேணும் அறிவாளன்
அமணர்குல காலனாகும் அரியதவ ராஜராஜன்
அவனி புகழ் சோமநாதன்” —(ஒருவழிப்படாது) திருப்புகழ்

என்று சோமநாதனை மிகச் சிறப்பாகப் பாராட்டி யிருக்கின்றார்

இவர் மன்னராகவும், திருவருணைமேவும் சிவமூர்த்தியை வழிபட்டவராகவும், மாறுபட்ட சமணர்களை அழித்தவராகவும், பெரிய தவசீலராகவும், உலகம் புகழப் பெற்ற உத்தமராகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இவர் வரலாறு நன்கு விளங்க வில்லை.

இதுபோல் கலிசைச் சேவகனாரும் ஒரு சிற்றரசர். அருணகிரி நாதருடைய நண்பர். வீரை என்ற ஊரில் பழநியாண்டவரை எழுந்தருளப் புரிந்தவர். இடையறாத முருகபக்தி பூண்டவர். அதனால் அவருடைய உள்ளமாகிய கோயிலிலே மூவருக்கும் எட்டாத முருகவேள் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இவருடைய இனிய வரலாறும் விளங்கவில்லை.

கருத்துரை

அசுரகுல காலரே! பழநியப்பரே! அடியாருடன் கூட்டி ஆண்டருள்வீர்.

94

தோகைமயி லேகமல மானேயு லாசமிகு
காமதுரை யானமத வேள்பூவை யேயினிமை
தோயுமநு போகககல்லாவி நோதமுழு துணர்தேனே
குதனைய சீதஇள நீரான பாரமுலை
மீதனைய வருமிதழ் தாரீரெ னாணைமொழி
சோர்வதிலை யானடிமை யாவேனு மாணைமிக
மயலானேன்.

ஆகமுற வேநகம தாலேவி டாதஅடை
யாளமிட வாருமென வேமாத ரர்களுட
னாசை சொலி யேயுழலு மாகாத னீதியிலி
யுனையோதேன்

ஆமுனது நேயஅடி யாரோடு கூடுகில
னிறுநுதல் மீதிடலி லாமுட னேதுமிலி
யாயினுமி யானடிமை யீடேற வேகழல்கள் தருவாயே

மாகமுக டோடேகில பாதாள மேருவுட
 னேசுழல வாரியது வேதாழி யாவமரர்
 வாலிமுத லானவர்க லோனார்க ளாலமுது
 கடைநாளில்

வாருமென வேயொருவர் நோகாம லாலவிட
 மீசர்பெறு மாறுதவி யேதேவர் யாவர்களும்
 வாழஅமுத தேபகிரு மாமாய னாரினிய மருகோனே
 மேகநிக ரானகொடை மானாய காதிபதி
 வாரிகலி மாருதக ரோபாரி மாமதன
 வேள்கலிசை வாழவரு காவேரி சேவகன
 துளமேவும்

வீர அதி குரர்களை வேர்மாள் வேபொருத
 தீரகும ராகுவளை சேரோடை சூழ்கழனி
 வீரைநகர் வாழ்பழநி வேலாயு தாவமரர்
 பெருமானே.

பதவுரை

மாகமுகடோடு-அண்ட முகடுடன், அகிலபாதாளம்-பாதாளம் முழுவதும், மேருவுடனே சுழல்-மேருமலையுடன் சுழலவும், வாரி அதுவே தாழியா-திருப்பாற்கடலே பாணையாகக் கொண்டு, அமரர்-தேவர்களும், வாலி முதலானவர்கள் ஏனோர்களால்-வாலி முதலியவர்களும் மற்றையோரும் கூடி, அமுதுகடைநாளில்-அமிர்தம் கடைந்த நாளில், வாரும் எனவே ஒருவர் நோகாமல்-வாருங்கள் என்று கூறி ஒருவரும் மனம் நோவாத வண்ணம், ஆலவிடம் ஈசர் பெறுமாறு உதவியே-ஆலகாலவிடத்தைச் சிவபெருமான் பெறும்படி தந்து, தேவர் யாவர்களும் வாழ அமுதேபகிரும்-வாழும் பொருட்டு தேவர் யாவர்களுக்கும் அமுதத்தைப் பங்கிட்டு வழங்கிய, மாமாயனார் இனிய மருகோனே-பெருமை மிகுந்த திருமாலுக்கு இனிமையான மருகரே! மேக நிகர் ஆனகொடை-மேகத்துக்குச் சமானமான கொடையாளியும், மால் நாயக அதிபதி-பெருமை வாய்ந்த தலைவர்கட்கெல்லாந் தலைவரும், வாரிகலிமாரு தகர-செல்வத்தின் கடலை வாயுவேகமாத் தரும் கரத்தினரும், பாரி-பாரி வள்ளலைப் போன்றவரும், மாமதனவேள்-சிறந்த மன்மதவேள் போன்றவரும், கலிசை வாழவரும்-கலிசை என்ற ஊரில் வாழ்பவரும் ஆகிய, காவேரி சேவகனது உளம் மேவும் வீர-காவேரிச் சேவகனுடைய திருவுள்ளத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வீரமூர்த்தியே! அதி குரர்களைவேர்மாள்-மிகுந்த குராதியவுணர்களுடைய சுற்றமெலாம் வேரொடு மாளும்படி, பொருத தீர-போர் புரிந்த தைரியமுள்ளவரே! குமரா-குமராக் கடவுளே! குவளைச் சேர் ஓடை சூழ்கழனி-குவளை மலர் நிறைந்த ஓடை சூழ்ந்த வயல்களையுடைய, வீரை நகர் வாழ்-வீரை என்ற

தலத்தில் வாழ்கின்ற, பழனிவேலாயுதா-பழநிமேவும் வேலாயுதப் பெருமானே! அமரர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! தோகை மயிலே-கலாபத்தையுடைய மயிலே! கமலமானே-தாமரையில் வாழும் இலக்குமியே! உலாச மிகும் காமதுரையான மதனவேள் பூவையே-உல்லாசம் மிகுந்த ஆசையை விளைவிக்கும் அரசனாகிய மன்மதனுக்குரிய நாகணவாய்ப் பறவை போன்ற இரதியே! இனிமை தோயும்-இனிமை நிரம்பிய, அநுபோக ககல்லா விநோதம் முழுது உணர்தேனே-தொடர்ந்த அனுபவம் இன்ப விளையாடலின் விதங்கள் முழுதும் உணர்ந்தேனே, குதுஅனைய-குதுக்கருவி போன்றதும், சீதஇளநீர் ஆன-குளிர்த் திளநீர் போன்றதும், பார-கனமுள்ளதுமாகிய, முலைமீது அணையவாரும்-தனத்தின் மீது நான் தழுவும்படி வாரும், இதழ் தாரீர்-உமது வாய் இதழைக் கொடுங்கள், என் ஆணை மொழி-இது எனது ஆணை மொழி, சோர்வது இலை யான் உமது அடிமை ஆவேன்-சோர்வே இல்லாமல் நான் உமக்கு அடிமையாக ஆவேன், உம் ஆணை-உம் மீது ஆணை; மிக மயல் ஆனேன்-மிகவும் உம்மீது மயக்கம்கொண்டுள்ளேன்; ஆகம் உறவே-எனது உடம்பில் அழுந்திப் பதியுமாறு, நகம் அது ஆலே விடாத அடையாளம் இடவாரும்-உங்கள் நகத்தினால் என்றும் அழியாதபடி அடையாளத்தை இடவாரும்; என-என்றெல்லாம், மாதாராருடன் ஆசைசொலி-பெண்களுடன் ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறி, உழலும்-திரிகின்ற, மாபாதகன்-பெரிய பாதகன்; நீதி இலி-நீதி இல்லாதவன்; உனை ஒதேன்-தேவரீருடைய புகழை ஒதுவதில்லாதவன்; ஆம் எனது நேய அடியாரோடு கூடுகிலன்-உமக்கு ஆகிய அன்பு பூண்டவராகிய அடியவருடன் கூடாதவன்; நீறு நுதல் மீது (இடல்) இலாபுடன்-திருவெண்ணற்றை நெற்றியில் இடாத அறிவீனன், ஏதும்இலி-நற்குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதவன்; ஆயினும் இயான் அடிமை-இப்படிப்பட்டவன் ஆனாலும் நாயேன் உமது அடிமையானவன்; ஈடேறவே கழல்கள் தருவாயே-கடைத்தேறும்படி தேவரீரது திருவடிகளைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

ஆகாய முகடுமுதல பாதாளம் வரையுள்ள எல்லா மும், மேருமலையும் சுழலுமாறு பாற்கடலைத்தயிர்ப் பாணையாகக் கொண்டு, வாலிமுதல் தேவர்கள் யாவரும் அமுதம் கடைந்த காலத்தில், வாருங்கள் என்று கூறி ஒருவரும் மனம் வருந்தாவண்ணம் ஆலகால விடத்தைச் சிவபெருமானுக்கு ஈந்து, தேவர் யாவர்களும் வாழும்படி அமுதத்தைப் பங்கிட்டு வழங்கிய பெரிய மாயவராகிய நாராயணருடைய இனிமையான திருமருகரே! மேகம் போன்ற பெருங்கொடையினரும், பெருமை மிக்க தலைவர்கட்குத் தலைவரும், கடல்போன்ற தன் செல்வச்

சிறப்பை வாயு வேகமாகத் தரும் கரத்தினரும், பாரிவள்ளலைப் போன்றவரும், சிறந்த மன்மதனைப் போன்ற அழகினரும், கலிசை என்ற ஊரில் வாழ்பவரும் ஆகிய காவேரிச் சேவகனார் என்ற மன்னர் பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில் எழுந்தருளிய வீர மூர்த்தியே! மிகுந்த சூராதியவுணர்களது சுற்றத்தினர் அடியுடன் அழியுமாறு போர் புரிந்த தீர மூர்த்தியே! குமாரக் கடவுளே! குவளை மலர் நிறைந்த நீரோடை சூழ்ந்த கழனிகளுடன், வீரை என்ற தலத்திலும் பழநியம்பதியிலும் வாழ்கின்ற வேலாயுதக் கடவுளே! தேவர்கள் போற்றும் பெருமித முடையவரே! “கலாபமயில் போன்றவளே! தாமரை மலரில் வாழும் இலட்சுமியே! உல்லாச மிகுந்த ஆசையைத் தரும் மன்மதன் மகிழும் இரதியே! இனிமை நிரம்பிய தொடர்ந்த இன்ப சுக விளையாடலின் விதம் அனைத்தும் தெரிந்த தேனே! சூதுக் கருவிபோன்றதும், இளநீர்க்காய் போன்றதும் கனமானதும் ஆகிய உமது தனத்தில் நான் தழுவிக்கொள்ள வாரும், இதழைக் கொடும்; எனது ஆணை; சொன்ன சொற்களைத் தவறமாட்டேன். உமக்கு நான் அடிமை யாவேன், உம் மீது ஆணை. மிகவும் மையல் கொண்டேன், எனது உடலில் அழுந்துமாறு நகத்தால் அழியாதபடி அடையாளம் இடும் பொருட்டு வாரும்” என்று கூறி மாதரர்களிடம் ஆசை மொழிகளைச் சொல்லி உழல்கின்ற பெரிய பாதகன்; நீதியில்லாதவன்; அன்புடைய தேவரீருடைய அடியார்களுடன் கூடாதவன்; திருவெண்ணீற்றினை நெற்றியில் இடாத மூடன்; நற்குணம் ஒன்றும் இல்லாதவன்! எனினும் உமது அடிமையாகிய நாயேன் கடைத்தேறும்படி உமது திருவடிகளைத் தந்தருள்வீர்.

விரிவுரை

தோகைமயிலே...மாபாதகன்:—

இந்தத் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர், காமிகள் விலைமகளிரிடம் எப்படி எப்படி உறவு கொண்டு உழல் கின்றார்கள் என்பதை ஒன்பது வரிகளில் கூறி அங்ஙனம்

உழல்வது பிழை, அதினின்றும் மீண்டு உய்ய வேண்டும் என்று மன்பதைக்கு அறிவிக்கின்றார்.

உணையோதேன்:—

மாதரைப் புகழ்ந்து அழியாமல், இறைவன் தந்த வாயால் அப்பரமனை வாழ்த்தித் துதிசெய்ய வேண்டும்.

“வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்த வைத்து”

—திருவாசகம்

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்த சென்னியும் தந்த தலைவனை
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலபே”

—அப்பர்

ஆமுனது நேய அடியாரோடு கூடுகிலன்:—

எத்தனை குணக்கேடர்களாக இருந்தாலும் தொண்டரோடு கூடிவிட்டால், அத்தனை குணக்கேடுகளும் நீங்கப்-பெற்று உத்தமர்களாக ஆவார்கள்.

நிறுநதல் மீதிடலிவாமுடன்:—

திருநீறு மனித குலத்தை உய்விக்கும் புனிதமான பொருள். வெண்மையான ஒரு கடிதத்தை அல்லது வெண்மையான ஒரு துணியை நெருப்பிலிட்டால் உடனே அவை வெந்து கருமையாகி விடுவதைக் காண்கிறோம். நெருப்பிலிட்ட யாவும் கரியாகி விடும். ஆனால் கருமையாகவுள்ள சாணத்தின் உருண்டை மட்டும் நெருப்பிலிட்டவுடன் வெண்மையாகி விடுகின்றது. எனவே கருமையான அறியாமை நிறைந்த உள்ளத்தை பரிசுத்தமாக வெண்மையுறச் செய்வது திருநீறு.

உள்ளத்தின் தூய்மையைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தும் சின்னம் திருநீறு. இதன் பெருமையை வேதாகமங்கள் யாவும் வியந்து ஒதுகின்றன.

“அருள்செய் நீரிடாச் அமுதுனக் கிடினும்
அம்மலத்தினை அருந்துதல் ஒழிக
தெருள்கொள் நீறிடுஞ் செல்வர் கூழிடினும்
சேர்ந்து வாழ்த்தியத் திருவமுதுண்க”

“முத்து நீ றிடார் முன்கையால் தொடினும்
முள்ளுறுத்தல் போல் முனிவுடன் நடுங்க
பத்தி நீ றிடும் பத்தர்கள் காலால்
பாய்ந் துதைக்கினும் பரிந்ததை மகிழ்க”

என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

ஆதலால் அரும்பெரும் பேறு எனத் திகழும் திரு
நீற்றினை சைவசமயத்திற் பிறக்கும் தவம் புரிந்தும் இடாத
பாவிகள் மூடர்கள் ஆவார்கள்.

“திருவெண்ணீ றிடாமூடர்”

என்று மற்றொரு திருப்புகழிலும் கூறுகின்றனர். இதன்
விரிவை இப்புத்தகம் 312ஆம் பக்கம் விரிவுரைத்
தலைப்பில் பார்க்கவும்.

ஏதுமிலி:—

இந்த சொல் மிகவும் உருக்கத்தைத் தருகின்றது.
“சுவாமி ஒரு நற்குணமும் இல்லாதவன்” என்கிறார்.
“மரம்; இலை, மலர், காய் கனிகளை உதவுகின்றது. இடிந்த
சுவர், மாடு முதலிய விலங்கினங்கட்குத் தினவு தீர்க்க
உதவுகின்றது. மாடு பொதி சுமக்கின்றது; குதிரை
வண்டியிழுக்கின்றது; உடைந்த கண்ணாடித்
துண்டுகளைக் கூட பின்புறம் சுவர்மீது வைத்துக் கள்வர்
ஏறிவராத வண்ணம் பாதுகாவலுக்குப் பயன்படுகிறது.
கிழிந்த கந்தல் விளக்கு, துடைக்க உதவுகின்றது. உடைந்த
பானையோடு வறுக்க உதவுகின்றது. உடும்புத்தோல்
கஞ்சிராவுக்கு உதவுகின்றது. கிழிந்த காகிதம் பற்பொடி
மடிக்க உதவுகின்றது. சாணம் வயலுக்கு உரமாகின்றது.
துரும்பு கூடப் பல்குத்த உதவுகின்றது. இப்படி எல்லாம்
ஒவ்வொன்றுக்கும் உதவுகின்றன. ஆற்றிவு படைத்த நான்
ஒன்றுக்கும் உதவாமல் ஒரு நற்குணமும் இன்றி
இருக்கின்றேன்” என்று அடிகளார் வருந்துகின்றார்.

மாகமுகடோடகில...அமுதுகடை நாளில்:—

நரை, திரை, மூப்பு, மரணம் என்றவற்றைத்
தவிர்க்கும் பொருட்டுத் தேவர்கள் அமிர்தம்
கடைந்தார்கள். பன்னாள் கடைந்து அயர்ந்தபொழுது

வாலி என்ற வானர வேந்தன் துணை செய்து பாற்கடலை மிக்க மிடுக்குடன் கடைந்தான்.

அப்போது எதிர்பார்த்த அமிர்தத்திற்கு எதிரிடையாக, ஆலகால நஞ்சு அதிக பயங்கரமாகத் தோன்றியது. திருமால் சிவபெருமானை வேண்டி, 'எங்களுக்குத் தேவரீர்தானே தலைவர். அடிமைகளாகிய நாங்கள் செய்த முயற்சியில் முதலில் விளைந்த இதனை முதன்மையான தேவரீர் பெறவேண்டும்' என்று கூறி அவரிடம் ஈந்தனர். பின்னர் தோன்றிய அமிர்தத்தை திருமால் தேவர்கட்குப் பங்கிட்டு உதவினார்.

மேகநிகரான கொடை:—

அருணகிரிநாதருடைய காலத்தில், அவருக்குப் பரம நண்பராக இருந்தவர் காவேரிச் சேவகன் என்ற குறுநில மன்னர். இவருடைய வரலாறு ஒன்றும் விளக்கமாகத் தெரியவில்லை. முருகனையே பாடும் நியமம் பூண்ட அருணகிரிநாதர் தமது ஞானமயமான திருப்புகழில் இவரை இப்படி மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றார். இதனால் இவர் மிகச் சிறந்தவர் எனத் தெரிகின்றது. மேகம் போன்று கைமாறு கருதாது பெரும் அளவில் வறியார்க்கு வழங்குபவர்.

மானாய காதிபதி:—

மால்நாயக அதிபதி; மால்—பெருமை, பெருமையுடைய அரசார்க்கும் அரசராம் சிறப்புடையவர்.

வாரிகலிமாருத கரோபாரி:—

வாரி—செல்வம், கலி—தழைப்பு; கடல்.

செல்வக்கடலை வாயு வேகமாகத் தரும் கரதலத்தை யுடையவர் பாரிக்குச் சமானமானவர்.

மாமதன வேள்:—

பெருமையுடைய மன்மதவேளுக்கு நிகரான அழகுடையவர். எனவே இவர் கொடை, பதவி, அழகு, பக்தி முதலிய எல்லா நலன்களுக்கும் உறைவிடம் ஆனவர், சிறந்த முருகபக்தர்.

கலிசைவாழ்வரு காவேரிசேவகன துளமேவும் வீரா:—

இவர் வாழ்ந்த ஊர் கலிசை. இவருடைய இயற்பேர் காவேரிச் சேவகன். வீரை என்ற ஊரில் பழநியாண்ட வருடைய திருவுருவத்தை வழிபட்டனர். இதனால் இவரை அருணகிரிநாதர் அதிகம் பாராட்டுகின்றனர்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குச் சேரமான் பெருமான் நண்பராக இருப்பதுபோல், அருணகிரிநாதருக்கு இந்தக் காவேரிச்சேவகனார் இனிய நண்பராக விளங்கினார்.

இவருடைய திருவுள்ளக் கோயிலில் முருகவேள் உரைகின்றார் என்று சுவாமிகள் அழகாக வியந்துரைக்கின்றார்.

கருத்துரை

திருமால் மருகா. பழநியப்பா! அடியேன் ஈடேற அருள் புரிவாய்.

95

பாரி யானகொடைக் கொண்ட லேதிரு
 வாழ்வி சால தொடைத் தின்பு யாளழு
 பாரு மேறு புகழ்க் கொண்ட நாயக அபிராம
 பாவ லோர்க்கிளைக் கென்றும் வாழ்வருள்
 சீல ஞாலவிளக் கின்ப சீவக
 பாக சாதனவுத் துங்க மானத எனவோதிச்
 சீர தாக எடுத் தொன்று மாகவி
 பாடி னாலுமிரக் கஞ்செபாதுரை
 சீறு வார்கடையிற் சென்று தாமயர் அறவீணே
 சேய பாவகையைக் கொண்டு போயறி
 யாம லேகமரிற் சிந்து வார்சிலர்
 சேய னார்மனதிற் சிந்தி யாரரு குறலாமா
 ஆரு நீர்மைமடுக் கண்க ரர்நெடு
 வாயி னேர்படவுற் றன்று மூலமெ
 னார வாரமதத் தந்தி தானாய அருள்மாயன்
 ஆதி நாரணனற் சங்க பாணிய
 னோது வார்களுளத் தன்பன் மாதவ
 னான நான்முகனற் றந்தை சீதரன் மருகோனே

வீர சேவகவுத் தண்ட தேவகு

மார ஆறிருபொற் செகை நாயக

வீச தோகை மயிற் றுங்க வாகன முடையோனே

வீறு காவிரியுட் கொண்ட சேகர

னான சேவகனற் சிந்தை மேவிய

வீரை வாழ்பழநித் துங்க வானவர் பெருமானே.

பதவுரை

ஆறு நிர்மை மடு கண்-நிறைந்த நீருள்ள மடுவின் கண், கரா-முதலையினுடைய, வெளிவாயின் நேர்பட உற்று-நீண்ட வாயில் நேராக அகப்பட்டு, அன்று-அந்நாளில், மூலம் என் ஆரவார- “மூலமே” என்று பெரிய ஒலி செய்த, மத தந்தி தான் உய-மதங்களைப் பொழியும் யானையானது பிழைக்கும் வண்ணம், அருள்மாயன்-அருள் புரிந்த மாயவரும், ஆதி நாரணன்-முதன்மையுடைய நாராயணரும், நல் சங்கபாணியன்-நல்ல சங்கத்தை ஏந்திய திருக்கரம் உடையவரும், ஒதுவார்கள் உளத்து அன்பன்-துதி செய்பவருடைய உள்ளக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் அன்பரும், மாதவன்-பெரிய தவத்தினரும், ஆன நான்முகன் நல் தந்தை-படைப்புத் தலைவரான பிரம தேவருடைய நல்ல பிதாவாக விளங்குபவரும், சீதரன்-இலக்குமியை மார்பில் தரித்தவருமாசிய திருமாவின், மருகோனே-திருமருகரே! வீரசேவக-வீரம் உடைய ஆற்றல் படைத்த, உத்தண்ட-உக்கிரமானவரே! தேவகுமார-தெய்வத் திருக்குமாரரே! ஆறு இருபொன்செய்கைநாயக-அழகும் செம்மை நிறமும் உடைய பன்னிரு கரங்களைப் படைத்த தலைவரே! வீசுதோகை மயில் துங்க வாகனம் உடையோனே-கலாபத்தை வீசி நடக்கின்ற பரிசுத்தமான மயிலை வாகனமாக உடையவரே! காவிரி உட்கொண்ட-பெருமை நிறைந்த காவிரி நதியைத் தன்னகத்தே கொண்ட, சேவகன்-கலிசைச் சேவகனாருடைய, நல் சிந்தை மேவிய-நல்ல மனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, வீரை வாழ்-வீரை என்ற ஊரில் வாழ்கின்ற, பழநி துங்க-பழநியிலும் வாழ்கின்ற பரிசுத்தமானவரே! வானவர் பெருமானே-தேவர்கள் போற்றும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! பாரிஆனுகொடை கொண்டலே-பாரி வள்ளல் போன்ற கொடைக் குணம் உடைய மேகமே! திருவாழ் விசால தொடை திண்புய-இலக்குமி வாழ்கின்ற அகன்ற மாலை புனைந்த வலிமையுடைய தோள்களை யுடையவனே! எழு பாரும் ஏறுபுகழ் கொண்ட நாயக-ஏழு உலகங்களிலும் பரவிய புகழுடைய தலைவனே! அபிராம-அழகனே, பாவலோர்கள் கிளைக்கு-பாடவல்ல புலவர்களுடைய சுற்றத்தாருக்கு, என்றும் வாழ்வு அருள்சீல-எந்நாளும் நல்வாழ்வைத் தருகின்ற சீலனே! ஞாலவிளக்கு-உலகத்திற்கு விளக்கு போன்றவனே! இன்பசீவக-இன்பந்தரும் சீவகனே! பாகசாதன-இந்திரனே! உத்துங்க மானத-சிறந்த பரிசுத்த மனிதனே, என ஒதி-என்றெல்லாம் கூறி, சீரதுஆக எடுத்து ஒன்று மாகவி பாடினாலும், சிறப்பாக எடுத்து ஒப்பற்ற அரிய கவியைப் பாடினாலும், இரக்கம் செயாது-மனம் இரங்காது, உரைசீலுவார்-

கோபித்துப் பேசுபவர்களுடைய, கடையில் சென்றுதாம் அயர்வுற-கடை வாசலில் போய் தாங்கள் அயர்ச்சியடையும்படி, வீணை சேய் பாவ கையைக் கொண்டு போய் - வீணாக செம்மையான பாமாலைபைப் பாடிக் கொண்டு போய், அறியாமலே-அறிவில்லாமல், கமரில் சிந்துவார் சிலர்-நிலவெடிப்பில் கொட்டுவதுபோல் இனிய தமிழ்ச் சிந்துகின்றவர் சிலர் உளர்; சேயனார்-தருமகுணத்திற்குத் தொலைவில் உள்ளவர்களும், மனத்தில் சிந்தியார்-அற நெறியை நினையாதவருமாகிய மாக்களுக்கு, அருகு உறலாமோ-அருகில் சேரலாமோ? (சேரக்கூடாது.)

பொழிப்புரை

நீர்நிறைந்த மடுவில் முதலையின் நீண்டவாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அந்நாளில் “மூலமே” என்று பெரும் ஒலியுடன் அழைத்த கஜேந்திரம் என்ற யானை உய்யுமாறு அருள் செய்த மாயேசனும், ஆதிநாராயணரும், பாஞ்சஜன்யம் என்ற நல்ல சங்கினை ஏந்தியவரும், அருட் பாடல்களை ஒதுகின்றவர்களுடைய உள்ளத்தில் உறையும் அன்பரும், மாதவரும், படைப்புக்கர்த்தரான பிரம தேவருக்குப் பிதாவும், மார்பில் மலர்களைத் தரித்தவரும் ஆகிய திருமாலின் திருமருகரே! வீரமுடைய சேவகரே! உக்ரமுடைய தெய்வத் திருக்குமாரரே! அழகிய சிவந்த பன்னிரு புயங்களையுடைய தலைவரே! கலாபத்தை வீசி நடனமிடும் தூய மயிலை வாகனமாகவுடையவரே! பெருமை மிகுந்த காவிரி நதியைத் தன்னகத்தே கொண்ட கலிசைச் சேவகனாருடைய உள்ளக் கோயிலிலும், வீரை என்ற பதியிலும், பழநியிலும் வாழ்கின்ற தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதமுடையவரே! ‘பாரி போன்ற கொடைக் குணமுடைய மேகமே! இலக்குமி தேவி வாழ்கின்ற மாலையணிந்த அகன்ற வலிய தோள்களையுடையவனே! அழகனே! பாடவல்ல புலவர்களுடைய சுற்றத்தாருக்கும் என்றும் இனிய வாழ்வுதருஞ் சீலனே! உலக விளக்கே! இன்ப மிகுந்த ஜீவகனே! இந்திரனே! மிக்க பரிசுத்தமான மனிதனே!’ என்று சொல்லி, சிறப்பாக எடுத்து ஒப்பற்ற பாடலைப் பாடினாலும், மனம் இரங்காது கோபித்து உரைக்கின்ற உலோபிகளுடைய கடை வாசலிற் சென்று ஒன்றும் பெறாது அயர்ச்சியுறு மாறு, வீணாக செம்மை வாய்ந்த பாமாலைகளைக் கொண்டு போய் அறிவு இல்லாமல் நிலவெடிப்பில் சிந்தி

இறைக்கின்றவர்களும் சிலர் இருக்கின்றார்கள்; அற நெறிக்குத் தூரமானவர்களும், தரும சிந்தனையில்லாதவர்களும் ஆகிய மூடர்கள் அருகில் சேரலாமோ? (சேரக்கூடாது.)

விரிவுரை

இந்தத் திருப்புகழில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் தமிழ் கற்ற புலவர்கள், தருமம் ஒரு சிறிதும் செய்யாத அரக்கமனம் படைத்த இரக்கமில்லாத தனவந்தர்களிடம் போய், தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடி உலைந்து உழல்வதைக் குறித்து வருந்திக் கண்டிக்கின்றனர்.

பாரியான கொடைக் கொண்டலே:—

பாரி என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். முல்லைக் கொடிக்குத் தனது சந்தனத் தேரைத் தந்தவன். தனக்கு உரிய முன்னூறு ஊர்களை ஒரு நொடியில் ஒரு புலவருக்கு ஈந்த உதார குணம் படைத்தவன். ஓளவையார், கபிலர் முதலிய பழம் பெரும் புலவர்களால் பாராட்டிப் பாடப் பெற்றவன்.

‘இத்தகைய சிறந்த வள்ளலே!’ என்று பொருளை வேண்டிப் புலவர் உலோபியைப் பாடுகின்றனர்.

திருவாழ்விசால தொடை திண்பு:—

இலக்குமி தேவி வாழ்கின்ற புயத்தினனே என்றும், மாலை யணிந்த புயாசலனே என்றும் பாடுவார்கள்.

இது வீரத்தைக் குறித்துப்பாடுவது. தொடுப்பதனால் மாலை, தொடையெனப்பட்டது.

எழுபாரு மேறுபுகழ் கொண்ட நாயகி:—

“ஏழுலகங்களிலும் புகழ் பரவிய பெருந்தலைவனே” என்பர்.

வலிமையில்லாதவனை வலிமையாளன் என்றும், மெலிந்த தோளையுடையவனை, வலிந்த தோளன் என்றும் அடுத்த வீட்டுக்குத் தெரியாத ஒருவனை உலகம் புகழும் உத்தமன் என்றும், வீண்புகழ் விளம்புவர்.

அபிராம:—

அபிராமம்—அழகு. கன்னங்கறேல் என்று கரித் துண்டுபோல் உள்ள ஒருவனைப் பேரழகனே என்பர்.

பாவலோர்கள் கிளைக்கென்றும் வாழ்வருள்சீல:—

புலவர்க்கேயன்றி, புலவருடைய சுற்றத்தார்க்கும் பொன்னும் பொருளும் வழங்கி வாழ்வு தருகின்ற குணசீலனே என்றும் புகழ்வர்.

ஞாலவிலக்கு:—

“உலகத்தின் இருளைப் போக்குகின்ற தீபம் போன்ற வரே!” என்பர்.

இன்ப சீவக:—

ஜீவகன் என்பவன் சீவக சிந்தாமணி என்ற நூலின் கதாநாயகன்.

பாகசாதன:—

பாகசாதனன்—இந்திரன்.

உத்துங்க மானத:—

உத்—மேலான, துங்கம்—தூய்மை. மானதன்—மனதை யுடையவன். “உயர்ந்த தூயமனம் உடையவனே” என்பர்.

மாகவிபாடினாலு மிரக்கஞ்செய்யாதுரை சீறுவார்:—

புலவர்கள் வறுமையினால் வாடி வருந்திப் பொருள் படைத்த உலோபிகளிடம் (உலோபி என்று தெரியாமல்) போய் இனிய கனியமுதம் போன்ற கவிகளைப் பாடினால், (அதன் தன்மையைத் தெரியாமல்) இவர்கள் இரக்கமின்றி அரக்கரைப் போல் சீறி மேல் விழுந்து கடிப்பது போல் பேசி அதட்டிவிடுவர்.

சேய பாவகையைக் கொண்டுபோயறி யாமலே கமரிற் சிந்துவார் சிலர்:—

சிறந்தபாமாலைகளைப் புலவர்கள் அறிவின்றி உலோபியான பணக்காரனிடம்போய்ப் பாடுவது, நிலவெடிப்பில் காமதேனுவின் பாலைச் சிந்துவதற்கு நிகர். கமர்—நிலவெடிப்பு.

சேயனார் மனதிற் சிந்தியார் அருகுறலாமோ:—

சேயனார்—சிறுபிள்ளையைப் போன்றவர். சேய்கை-
தூரம், சேயனார்—அறநெறிக்கு வெகு தூரத்தில் நிற்பவர்
எனினும் பொருந்தும்.

சேயனார்—முருகவேள். முருகனை உள்ளத்தில்
தியானிக்காத மூடர் எனவும் பொருள்படும். இத்தகைய
குணக்கேடரது சமீபத்தில் சேரக்கூடாது என்று
சுவாமிகள் உலகத்தில் உள்ள தமிழ்வாணருக்கு அறிவுரை
பகர்கின்றார்.

ஆருநீர்மை மடுக்கண்:—

தண்ணீர் நிறைந்த மடு. இதனைப் புஷ்கரம் என்று
கூறுவர்.

கரா நெடுவாயி னேர்பட:—

கரா—முதலை. கொடிய முதலையானது
கஜேந்திரன் என்ற யானையைப் பற்றித் துன்புறுத்திய
பொழுது, அந்த யானை நம்பிக்கையோடு தும்பிக்கை
யைத் தூக்கி, உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் பெருகி, ஆதி
மூலமே என்று அழைத்தது.

அருள்மாயன்:—

அதனைக் கேட்ட திருமால், சிறிதும் தாமதிக்காமல்
ஓடிவந்து முதலைக்கு நிக்கிரகமும், யானைக்கு அநுக்கிரக
மும் செய்தனர்.

இந்தக் கருணைத் திறத்தை அருணகிரிநாத சுவாமி
கள் பல இடங்களில் பாராட்டுகின்றனர். இதன்
விளக்கத்தைத் திருப்புகழ் விரிவுரை 1ஆம் தொகுதி 2ஆம்
படைவீடு 396ஆம் பக்கத்தில் காண்க.

நற்சங்கபாணியன்:—

நீலமலைபோல் எழில்பெற நிற்கின்றான் நிமலன்.
அப்பெருமானுடைய கரமலர் மீது தூயவெண்சங்கம்
மிகப் புனிதமாக விளங்குகின்றது. அது நாத தத்துவம்.
ஒங்கார ஒலியை உண்டாக்கி உலகங்களுக்கெல்லாம்
உவகை யூட்டுவது.

இந்த நற்காட்சியைக் கண்ட நாச்சியாருக்கு இயற்கை எழில் நினைவுக்கு வருகின்றது. அழகிய ஒரு மலை; குளிர்ந்த மலை; அது பச்சைப்பசேல் என்று காட்சி தருகின்றது. அம் மரகத மலைமீது அஷ்டமி திதி அர்த்த சந்திரன் தோன்றுகின்றான். அதுபோல் இருக்கின்றதாம் இந்த அரியகாட்சி; பச்சை மாமலைபோல் நின்ற பவளவாய்க் கமலக்கண்ணனுடைய திருக்கரத்தில் வெண்சங்கம் வீற்றிருப்பது, சங்கம் பாதிமதி போல் பாங்கு பெறுகின்றது. இக்கருத்தமைந்த பாடலினைப் பாருங்கள்.

தடவரையின் மீதே சரற்கால சந்திரன்
இடையுவாவில் வந்து எழுந்தாலே போல நீயும்
வடமதுரை யார்மன்னன் வாகதேவன் கையில்
குடியேறி வீற்றிருந்தாய் கோலப் பெருஞ்சங்கே.

மேலும் வெண்சங்கு நீலக்கோல மேனியானுடைய தாமரை போன்ற சிவந்த திருக்கரத்தில் இருப்பது. குளிர்ந்த கரிய நீர்நிலையில் சிவந்த தாமரையில் வெளிய அன்னம் வீற்றிருந்து தாமரையின் தேனை நுகருமாப் போல் இருக்கின்றதாம். என்ன அழகிய உவமை! ஆ! ஆ! உள்ளத்தை அள்ளுகின்றது.

கருங்குளம்—திருமால்; சிவந்த தாமரை கரதலம்.

வெண்மையன்னம்—பாஞ்சசன்ய சங்கம்.

என்ன நிறபேதம்? வர்ணசாலம் என்பர் வடமொழியில்.

செங்கமல நாண்மலர்மேல் தேன்நுகரும் அன்னம்போல்
செங்கண் கருமேனி வாகதே வனுடைய
அங்கைத் தலலேறி அன்னவாசஞ் செய்யும்
சங்கரையா! உன்செல்வம் சால அழகியதே.

ஓதுவார்களுத்தன்பன்:—

இறைவனுடைய அருள்மயமான தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களை உள்ளம் உருகி உணர்ச்சிமயமாக நின்று பாடுகின்ற உத்தமர்களைத் தமிழகத்தில் “ஓதுவார்” என்று உரைப்பார்.

ஓதுவார்க்கு மூன்று இலக்கணங்கள் உள. காதலாகி ஓதுவார்; கசிந்து ஓதுவார்; கண்ணீர் மல்கி ஓதுவார்.

“காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதுவார்”

—தேவாரம்

இங்ஙனம் ஓதுகின்ற உத்தமர்களுடைய உள்ளத்தில் இறைவன் உறைகின்றான்.

வீரசேவக உத்தண்ட தேவகுமார:—

இந்த சொற்றொடர் முருகனுடைய சிறந்த ஆற்றலை அழகாகக் கூறுகின்றது.

சேவகனற் சிந்தை மேவிய:—

கலிசைச் சேவகனார் சிறந்த முருக பக்தர். ஆதலின் எம்பிரான் அவருடைய இதயக் கோயிலில் நீக்கமற நிறைந்து வீற்றிருக்கின்றனன்.

இறைவன் நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன். இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்கும் பெற்றியுடைய அன்பர்கள் உள்ளத்தில் இறைவனும் பிரியாது உறைகின்றான்.

“அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவில்
பிறிவொன் றறநின்ற பிரான் அலையோ?”—அநுபூதி (48)

“எந்தவேளையும் எம்முளம் நீங்கலாக்
கந்தவேளைக் கருத்தி லிருத்துவாம்” —வரந்தருவார்

கருத்துரை

திருமால் மருகா! பழநியப்பா! உலோபிகள் அருகில் சேரா வண்ணம் அருள் செய்.

குழல்கள் சரிய மொழிகள் பதற விழிகளுலவு

கொலைகள் செயவெ

களவோடே

குலவு கிகிகி கிகிகி எனவு மிடரி லொலிகள்

குமுற வளையி

னொலிமீற

இளநி ரெனவு முலைக ளசைய உபய தொடையும்
 இடையு மசைய மயில்போலே
 இனிய அமுத ரசமும் வடிய உபரி புரிவர்
 இடரில் மயிலில் உளர்வேனோ
 மிளிரு மதுர கவிதை யொளிரும் அருண கிரிசொல்
 விஜய கிரி சொல் அணிவோனே
 விமலி அமலி நிமலி குமரி கவுரி தருணி
 விபின கெமனி யருள்பாலா
 பழைய மறையின் முடிவி லகர மகர உகர
 படிவ வடிவ முடையோனே
 பழன வயல்கள் கமுகு கதலி பனசை யுலவ
 பழநி மருவு பெருமானே.

பதவுரை

மிளிறும் மதுர கவிதை ஒளிரும்-விளங்கிய சுவை நிரம்பிய பாடல்கள் பொலிவுறும், அருணகிரி சொல்-அருணகிரி என்ற புலவன் கூறுகின்ற, விஜயகிரி சொல்-வெற்றி மலை போன்ற புகழ் மாலையை, அணிவோனே-அணிபவரே! விமலி-மலம் இல்லாதவரும், அமலி-மலத்தையகற்றுபவரும், நிமலி-பரிசுத்தமானவரும், குமரி-இளமையுடையவரும், கவுரி-பொன்னிறம் படைத்தவரும், தருணி-நல்ல பருவமுடையவரும், விபின கெமினி-மயானத்தில் ஆடுபவருமாகிய உமாதேவியார், அருள் பாலக-அருளிய புதல்வரே! பழைய மறையின் முடிவில்-பழைமையான வேதமுடிவில், அகர மகர உகர படிவ வடிவம் உடையோனே-அகர உகர மகரங்களைக் கொண்ட பிரணவத்தை உருவத்திருமேனியாகக் கொண்டவரே! பழன வயல்கள்-நன்செய் புன்செய்களும், கமுகு-பாக்கு மரங்களும், கதலி-வாழைகளும், பனசை உலவ-பலா மரங்களும் அசைந்து விளங்கும், பழநி மருவு-பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! குழல்கள் சரிய-கூந்தலின் பின்னல்கள் சரியவும், மொழிகள் பதற-சொற்கள் பதற்றமுறவும், விழிகள் உலவு கொலைகள் செயவே-கண்கள் புரண்டு கொலைத் தொழிலைக் காட்டவும், களவேடே-களவு எண்ணத்துடன், குலவு கிகிகி கிகிகி எனவும் மிடறில் ஒலிகள் குமுற-குலவுதல் செய்து கண்டத்தில் கிகிகி கிகிகி என்ற ஒசை எழவும், வளையின் ஒலிமீற-வளையல்களின் சத்தம் மிகுதியாக ஒலிக்கவும், இளநீர் எனவும் முலைகள் அசைய-இளநீர் போன்ற தனங்கள் அசையவும், உபய தொடையும் இடையும் அசைய-இரண்டு தொடைகளும் இடையும் அசையவும், மயில்போல-மயில்போல் நடித்து, இனிய அமுத ரசமும் வடிய-இனிய மதுர நீர் இதழ்களிலிருந்து ஒழுகவும், உபரிபுரிவர்-மிகுதியான கலவி புரிகின்ற பரத்தையருடைய, இடரில்

மயலில் உளர்வேனோ-துன்பத்திலும் மயக்கத்திலும் வீழ்ந்து அடியேன் அழிவேனோ?

பொழிப்புரை

சுவை நிரம்பி ஒளிரும் கவிகளால் விளங்கும் அருணகிரி கூறும் வெற்றிமலை போன்ற புகழ்மாலையை அணிபவரே! மலம் அற்றவரும் மலத்தையகற்றுபவரும், தூய்மையும், இளமையும், பொன்னிறமும் நல்ல பருவமும் உடையவரும், சுடலையில் நடனம் ஆடுபவருமாகிய பார்வதி பெற்ற பாலகரே! பழைமையான வேதத்தின் முடிவில் அகர உகர மகரங்களைக் கொண்ட ஓம் மந்திர உருவத்தையுடையவரே! நன்செய், புன்செய், பாக்கு, வாழை, பலா முதலியவை சூழும் பழநியம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! கூந்தல் சரியவும், சொற்கள் பதறவும், கொலைக் குணங்காட்டுங் கண்கள் சுழலவும், கரவான எண்ணத்துடன், கழுத்தில் 'கிகிகி கிகிகி' என்ற ஒலியுண்டாகவும், வளையல்கள் ஒலிக்கவும், இளநீர்போன்ற தனங்கள் அசையவும், இருதொடைகளும் இடையும் அசையவும், மயில்போல் நடித்து, இதழில் இனிய அமுதநீர் ஒழுகவும், மிகுந்த கலவித் தொழில்புரியும் பரத்தையருடைய துன்பத்திலும், மயக்கத்திலும் அடியேன் (நொந்து) வீழ்ந்து அழியலாமோ? அழிதல் கூடாது.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் முதல் அடி நான்கிலும் ஆசை நோயினால் வரும் துன்பம் மெய்ப்பாடு இவற்றைக் கூறுகின்றனர்.

மிளிரும் மதுரகவி...அருணகிரி...சொல்...அணிவோனே:—

அந்த அடியில் அருணகிரிநாதருடைய பாடலின் சிறப்பு வருகின்றது; ஆனாலும் இத்திருப்புகழ் அருணகிரியார் வாக்குதான் என்று துணிந்து கூற இயலவில்லை. திருவகுப்பில் இப்படி ஒரு தொடர் வருகின்றது. சுவாமிகள் தன்னையே பிறிதொருவனாக அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார்.

“உரைபெற வகுத்தருணை நகரிலொரு பத்தனிடும்
ஒளிவளர் திருப்புகழ் மதாணிக்கரு பாகரனும்” —திருவகுப்பு (12)
விமலி அமலி நிமலி குமரி கவுரி தருணி விபினகெமனி:—

இந்த அடியில் அம்பிகையின் திருநாமங்களை மிக
அழகாகக் கூறியுள்ளார். “விபினகெமனி”—சுடலையில்
அம்பிகையுடன் சிவபெருமான் நடனமாடும் தனிநிலை.

“புறங்காட்டிடை நேரிழையோடும் ஆடி”

—திருஞானசம்பந்தர்.

இது மகாசங்கார காலத்தில், எல்லாம் ஒடுங்கிய
இடம்.

பழைய மறையின் முடிவில்:—

வேத சிரசாகிய உபநிடதம் அதர்வசிரஸ், அதர்வ
சிகை என்ற பகுதி.

அகர மகர உகர படிவவடிவம்:—

அகர உகர மகரத்தின் சேர்க்கையே பிரணவம்.
முருகன் ஓங்கார வடிவினன். ஓங்காரமே அப்பரம
னுடைய ஆறுமுகங்களில் ஒன்று.

“ஓமெனப்படும் குடிலையே ஒப்பிலா முருகன்
மாமுகத்து ளொன்றாம் அவன் பெருமை யார் வகுப்பார்”

—கந்தபுராணம்.

கருத்துரை

உமைபாலா! பழநியப்பா! மாதர்மயலற அருள்
புரிவாய்.

வசனமிக வேற்றி
மனது துயராற்றி
இசைபயில் சடாட்ச
இகபர செளபாக்ய
பகபதி சிவாக்ய
பழநிமலை வீற்ற

மறவாதே
லுழலாதே
ரமதாலே
மருள்வாயே
முணர்வோனே
ருளும்வேலா

அசுரர்கிளை வாட்டி
அமரர்சிறை மீட்ட

மிகவாழ
பெருமாளே.

பதவுரை

பசுபதி-ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய திருமந்திரமாகிய, சிவாக்யம்-சி என்ற பதி அட்சரத்தின் தத்துவங்களை யெல்லாம், உணர்வோனே-தெரிந்து கொண்டிருப்பவரே! பழநிமலை வீற்றருளும் வேலா-பழநிமலையின் மேல் எழுந்தருளியுள்ள வேலாயுதரே! அசுரர்கிளை வாட்டி-இராக்கதருடைய சுற்றம் மாண்டொழியுமாறு சங்கரித்து, மிகவாழ-இழந்த பொன்னுலகத்தைப் பெற்று இனிது வாழுமாறு, அமரர் சிறைமீட்ட பெருமாளே-தேவர்களது சிறையை மீட்டருளிய பெருமையின் மிக்கவரே! வசனமிக ஏற்றி-உலகப் பேச்சுக்களை மிகவும் பேசி, மறவாதே-தேவரீரை மறந்துவிடாமலிருக்கவும், மனது துயர் ஆற்றில் உழலாதே-அடியேனுடைய மனமானது துன்பமாகிய ஆற்றில் விழுந்து உழலாமலிருக்கவும், இசையில்-விதிப்படி உச்சரிக்கும், சடாட்சரமதாலே-சடக்கர மந்திரத்தினாலே, இகபர சௌபாக்யம்-இம்மை நலனும் மறுமையின் அத்துவித முத்தியின்பத்தையும், அருள்வாயே-தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

சிவபெருமானுடைய திருமந்திரமாகிய “சி” என்ற ஏகாட்சரத்தின் பொருள் இத்தன்மையதென்று உணர்பவரே! பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள வேலாயுதக் கடவுளே! அசுரர் குலத்தை யழித்து தேவர்கள் இனிது வாழுமாறு அவர்களது சிறையை மீட்ட பெருமாளே! (குகசம்பந்தமில்லாத) வீண் வார்த்தைகளைப் பேசிப்பேசி தேவரீரை மறந்துவிடாமலும், அடியேனுடைய உள்ளமானது துன்பமாகிய ஆற்றில் விழுந்து சுழலாமலும், இனிய ஓசையுடன் கூடிய சடக்கர மந்திரத்தை விதிப்படி ஜெபிப்பதனால் இம்மை மறுமை நலங்களை வழங்கியருள்வீர்.

விரிவுரை

வசனமிகவேற்றி:—

மந்திரத்தை உருவேற ஜெபித்து என்ற பொருள் கூறுவாரும் உளர். வசனம் என்பதற்கு வெறும் வார்த்தை என்பதே சிறந்த பொருளாம். வசனங்களைப் பேசுவதால்

இறைவனை மறக்க நேர்கின்றது. ஆகவே வெறும் வார்த்தைகளைப் பேசுவது கூடாது.

இசையில் சடாட்சரமதாலே இகபர செளபாக்யம் அருள்வாயே:—

மந்திர நாயகமும், வேத இருதயமுமாகிய சடக்கர மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரிப்பவர்க்கு எல்லா நலன்களும் உண்டாகும். இம்மையில் சகல செல்வயோக மிக்க பெருவாழ்வில் வாழும் பெருமித முறுவர்; மறுமையில் இனிப் பிறவாப் பெற்றியாகிய சுத்தாத்துவித முத்தி பெறுவர். இசு—இம்மை, பர—மறுமை.

பசுபதிசிவாக்யம்:—

பசுபதி சி வாக்யம்—சிவபெருமானுடைய திரு வாக்கியமாகிய ஆகமம் என்றும் பொருள் கூறுவர்.

கருத்துரை

மெய்ஞ்ஞான சொருபியே! பழநியாண்டவரே! அசுரகுலகால! அமரர் சிறை மீட்ட பெருமானே! அடியேனுடைய மனது துன்பக்கடலில் விழாவண்ணம் தேவரீரை மறவாமல் சடக்கர மந்திரத்தை விதிப்படி ஜெபிக்கச் செய்து இகபர வாழ்வை வழங்கி யருள்வீர்.

திருப்புகழ் விரிவுரை முற்றுப்பெற்றது.

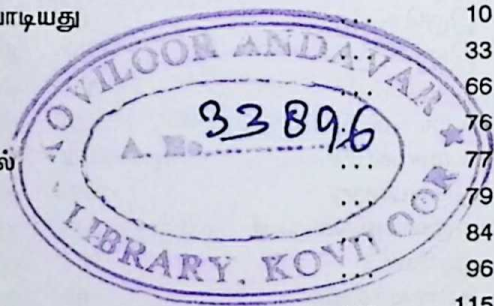
பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

	பக்கம்		பக்கம்
அகல்வினை	277	கனத்திறுகிப்	135
அணிபட்	81	கனமாயெழுந்து	49
அதலவிதல	282	காரணிந்தவரை	52
அபகார	46	குரம்பை	486
அரிசனவாடை	288	குருதிமலசல	385
அருத்தி	307	குழலடவி	389
அவனிதனி	154	குழல்கள்சரிய	557
அறுமிலாநிலை	293	குறித்தமணிப்	139
ஆதாளிகள்	515	குன்றுங்	494
ஆலகாலமெனக்	257	கொந்துத்தரு	252
ஆறுமுகம்	310	கோலகுங்கும	42
இத்தாரணிக்குள்	320	கோலமதி	521
இரவியென	208	சகடத்திற்	263
இருகனக	214	சிந்தூரகூர	394
இருசெப்பென	87	சிவனார்	56
இலகியகளப	297	சிறுபறையு	221
இலகுகனி	301	சீயுதிரமெங்கு	526
உயிர்க்கூடு	328	சீறலசடன்	532
உலகபகபாச	162	சுருதிமுடி	227
ஒருபொழுது	350	சுருளளக	181
ஒருவரையொருவர்	331	ஞானங்கொள்	400
ஒடியோடி	261	தகரநறுமலர்	118
கடலைச்சிறை	89	தகைமைத்	98
கடலைபொரி	339	தமருமரு	109
கதியைவிலக்கு	344	தலைவலி	235
கரியபெரிய	105	திடமிலி	406
கரியமேகமதோ	354	திமிரவுததி	113
கரியிணைக்	359	தோகைமயிலே	543
கருகியகன்று	363	நாதவிந்து	1
கருப்புவிடில்	367	நிகமமெனி	415
கருவினுரு	166	நெற்றி	421
கலகக்கயல்விழி	504	பகர்தற்கரிதான	63
கலகவாள்விழி	247	பஞ்சபாதகன்	426
கலவியிலிச்சித்	144	பாரியான	550
கலைகொடு	372	புடவிக்கணி	510
களபமுலை	483	புடைசெப்பென	102
கறுத்தகுழலணி	476	பெரியதோர்	432
கனககும்ப	383	போதகந்தரு	14

	பக்கம்		பக்கம்
மந்தரமதென	436	மூலங்கிள	472
மருமலரினன்	194	மூலமந்திர	27
மலரணி	440	வசனமிக	560
மனக்கவலை	444	வஞ்சனை	71
முகிலளகத்திற்	149	வரதாமணிநீ	51
முகைமுளரி	449	வனிதையுடல்	189
முதிர்வுழையை	453	வாதம்பித்தமடா	462
முத்துக்குச்சிட்டு	271	வாரணந்தனை	22
முருகுசெறிசுழல்விழ	460	வித மிசைந்தினி	468
முருகுசெறிசுழல்முகி	120	விரைமருவு	201
		வேயிசைந்தெழு	37

வரலாறுகள்

1. நாதவிந்துகலை	...	4
2. வேதமந்தர் சொருபம்	...	6
3. சேரமான் பெருமாள்உலாப் பாடியது	...	10
4. சமணர் கழுவேறிய வரலாறு	...	33
5. சகரக்கடல் வரலாறு	...	66
6. பூதகி, சகடாகரன்	...	76
7. கோபிகைகள் நீர்விளையாடல்	...	77
8. இசை வரலாறு	...	79
9. பிறவிக்கடலைக் கடக்க	...	84
10. உருத்திரசன்மர் வரலாறு	...	96
11. செவியின் உயர்வு	...	115
12. கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்தது	...	122
13. விதுரரும், கண்ணபிரானும்	...	127
14. மௌன உபதேச வரலாறு	...	159
15. திருமால் உலகளந்த வரலாறு	...	171
16. பரமன், பரவையாரிடம் தூது சென்றது	...	177
17. ஆழியில் அணை கட்டியது	...	240
18. அறுகு	...	243
19. திருநடன வரலாறு	...	244
20. வருடம், யுகம், கல்பம்	...	275
21. விபூதி (திருநீறு)	...	312
22. கஜமுகன் வரலாறு	...	315
23. பவுத்தர்	...	374
24. மாயாவாதிகள்	...	377
25. ஜபம் செய்யும்விதி	...	410

பாலாஜி டிஜிட்டல் லைப்ரரி

23633094 -23631794